

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE AKARÇAY

hayatın ruhu

*Ruhların sıkışıp kaldığı şu dünyada,
her kalp birbirinin hayatına rehindi.*

SÜMEYYE AKARÇAY

*Ruhların sıkışıp kaldığı şu dünyada,
her kalp birbirinin hayatına rehindi.*

hayatın *ruhu*

Hayatın Ruhu Sümeyye Akarçay

Baskı: Mayıs 2016
ISBN: 978-605-9144-45-2
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Sümeyye Akarçay

Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Nil Erten
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291 Topkapı / İSTANBUL
Tel: 0 212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 28487

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstil Kent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SÜMEYYE AKARÇAY

*Ruhların sıkışıp kaldığı şu dünyada,
her kalp birbirinin hayatına rehindi.*

hayatın *ruhu*

Prolog

Kasım 2011

Öfke neydi?

Peki, kandırılmışlığın verdiği intikam dolu hırsın, gözü dönmüşlüğün bedeli? Hayal kırıklıkları, geçmiş acıları bir can alacak kadar önemli miydi? Bir hayata mal olacak kadar değerli miydi? Bir anlık gafletle basılan tetiğin sonunun nelere mal olacağını hesap etmeden, sadece istemek yeterli miydi?

Ağır adımlarla yerde yatan çene kemiği kırık, boğazı parçalanmış cesede doğru ilerledi. Rüzgâr alabildiğine hızlanmış, değdiği yeri donduracak kadar keskin bir soğukla kaplanmıştı. Başını kaldırıp derin soğğun iliklerine kadar gitmesine izin verdi. Siyah gözlerini grileşmiş olan gökyüzünde gezdirdi. Saçları rüzgârın etkisiyle birbirine karışıyordu. Az önce kullanılan, beline yerleştirdiği silahın sıcaklığı bedenine yayılıyordu. Çok değil, birkaç dakika önce hayatının hatasını yapmıştı. Bunun vicdanıyla yüz yüze kalırken suratındaki o donuk ifade bir anlık pişmanlıkla kaplandı. Yerde etrafa yayılan kırmızılığın yanına çömeldi.

Bu ilk öldürdüğü insan değildi. Yirmi yaşından beri katil etiketini tam ensesinin köküne damgalanmış olarak yaşıyordu. Daha önce birini öldürmeyi hiç düşünmemişti. İlk seferi, babasının ortağı

olan adamın artık pislikleriyle uğraşmak istenmediği için kurşunun adresi olacakken farklı kişinin vurulmasıyla başlamıştı. Babası, biricik oğlunun ilk seferine masum bir kanla başladığından hemen müdahale ederek katil olduğunu hissetmemesini istemişti. İyi bir babadan çok kendi kuyruğunun pislige bulaşmasını istemediği için onu temizlemişti, kirinden arındırması da bir başka konuydu.

Yaşı ilerledikçe adaletsiz dünyada kendine tek bir temiz köşe bırakarak adaletli olmayı kendisine hak görmüş, yoluna taş koyanlara bedellerini ödetmişti.

Canlarıyla!

Şimdi yanında durduğu cansız bedenın yüzüne bakarken tüm duygularından yoksundu. Pişmanlığı bile bir saniye sürüp hiç var olmamış gibi yok oldu.

Gülşah...

Hayatında öldürdüğü ilk kadındı!

Daha önce hiçbir kadına bu kadar acımasız davranmadığı bir gerçektir. Onları sever, karşılıklı zevk alış verişinde bulunurdu. Tokat atmak bile *'acımasız katil'* kitabında yer almıyordu. Kadınlar narin bir çiçektir; dikenleri olsa da...

Ne var ki Gülşah'ın onu ünlü bir iş adamından intikam almak için kullanıp, bir başka adamla aldattığını öğrendiğinden beri belki de hayatında ilk defa bir kadına duyduğu duyguları incitilmişti.

Yanlış kararlar, yanlış hareketleri doğurdu.

Esmâ Hazne adında güzel ve âşık bir kadını öldürmek için götürdüğü uçurum kenarı, Gülşah'ın eceli olmuştu.

Silahtan çıkan o korkutucu ses, soğuk havada âdeta atom etkisi yaratmıştı. Esmâ şokla titremiş, Gülşah'ın güzel sarı saçları kan renginin o yoğun kırmızılığıyla lekelenmişti. Şimdi o bebedisi yüzü solgun, mavi gözleri ötesini görmüşçesine boşluğa doğru bakıyordu.

Elini uzatıp son kez parmaklarını ona dokundurdu. Gözlerini kapatırken bir daha asla o mavilikleri görmeyeceğini düşündü. Sev-

diğini söylemişti, eski nişanlısı Baran Gökdağ gibi yapıp bir başka insanla ona ihanet etmeyeceğine dair duyguları konusunda ikna etmiş, kendine âşık etmişti.

Kadınlar yalancıydı!

İstediklerini alana kadar asla durmazlardı. Başkalarını kullanmak için o güzel yüzlerini ve vücutlarını kullanır, sonra da erkeğini karaladıkları kâğıt gibi çöpe atarlardı.

Düşüncelerinin birbiri ardına sıralanmasıyla tiksintiyle buruştuğu suratında tükürme isteği oluşuyordu. Hızla doğruldu. Tepeden onun parçalanmış boğazına, ruhsuz orantılı fiziğine son kez bakarken rahatsız eden bir böceğin daha üzerine bastığını düşünüp pervasızca dönüp gitti. Duygularını, bir kadına duyacağı tüm saf sevgiyi de oracıkta bıraktı.

Arabasına binmeden önce elindeki siyah deri eldiveni çıkardı. Direksiyonun başına otururken kasılan yüz kaslarını serbest bıraktı. Telefonu kulağına götürdüğünde gözleri, sıkıntısını yağmuruyla atmak isteyen yoğun gri gökyüzünde dolaşıyordu.

“Buyurun efendim.”

“Gelip temizleyin!”

İki kelime ile geçmişine bir sünger daha çekerek aracını çalıştırdı. Hayatındaki ilk kadın katli, ileride pişman olacağı bir noktaya götürecekti onu. Her çamura bulanış, mutlaka temiz bir noktaya sıçardı.

Bedel...

Bir gün onun karşısına çıktığında...

İşte o günü merakla bekliyordu.

1

Temmuz 2012

“**A**ğlamak istiyorum!”

Genç kız elini yüzüne örterek sinirinden gözlerine dolan gözyaşlarını akıtmamak için zor duruyordu. Aynadaki yansıma o kadar dehşet vericiydi ki hiçbir kızın görmek istemeyeceği görüntüler içeriyordu.

“Neden ki?” diye sordu Mısra. En yakın arkadaşıyla öğrenci evlerindeki devasa aynaya birlikte bakıyorlardı. Biri doğal olan normal, diğeri doğaüstü anormali görüyordu.

Son bir haftadır önemli bir konu üzerinde çalışıyorlardı. Mısra’ya sorsalar gayet başarılı ilerliyorlardı ama Hayat için öyle değildi.

Hayat ellerini aşağıya indirdi fakat gözlerini sıkıca yumduğu için bir süreliğine daha dünyayı görmek istediğinden emin değildi.

“Neden diye soruyorsan o tüp boyaları sana yedirmem gerekir Mısra!” Çattığı kaşlarını ona doğru çevirdi; kocaman açtığı gözlerinden sanki alevler çıkıyor, Mısra’ya ateşli oklar yolluyordu. Tabi bunu takan yoktu.

Mısra gözlerini aynaya çevirerek Hayat’ın saçlarını şampuan reklamlarındaki gibi havaya savurdu. “Çok yakıştı.”

Hayat gözlerini kararsızlıkla aynaya çevirirken gergindi. Doğuştan harika olan siyah saçlarının bu acınası halini görmek kalbinin teklemesine neden oldu. Bu yaşma kadar neredeyse hiç boya değdirmediği saçlarına kıyarak sırf arkadaşına yardım etmek için böyle bir eziyetin altına girmişti.

“Kör müsün Mısra? Mısır gibi oldum.” Sapsarı olan saçlarına baktı. Mısır püskülü gibi kafasında uzun bir şeyler vardı ve bu kesinlikle onun saçı olamazdı. Hatta vücudunun hiçbir bölgesine ait olamazdı. İğreti duruşu bile doğa kanuna aykırı olduğunu haykırıyordu.

Mısra kıkırdadı. “Abartma ya, beyaz tenli olduğundan hiç de kötü durmuyor. Doğal sarışın gibi oldun.”

Hayat, kendini daha iyi incelemek için aynaya yüzünü yaklaştırıp parmaklarını narin yanaklarında gezdirdi. İşaret parmağını göz çevresine dokundurdu ve ciddiyetle, “Kaşlarım siyah, saçlarım cıvciv sarısı. Oradan bakınca gerçekten doğa harikası gibi duruyorum, değil mi?” diye sordu.

Sonunda arkadaşını ikna ettiğini sanan Mısra anından atladı.

“Evet, ben de onu diyorum!”

Hayat dişlerinin arasından tıslayarak ona döndü. “Sen benimle kafa mı buluyorsun Mısra? Doğa beni görse, *“Biz seni tanımıyoruz.”* diyerek aforoz eder!” Hışımle aynaya dönerken umutsuzca omuzları çöktü. Yüzü yine ağlayacakmış gibi üzgündü. “Şu halime bak! Gitti güzel saçlarım.” Duygudan duyguya geçen gözleri tüm öfkesiyle tekrar Mısra’ya dönerken soğuk bir nefretle kısıldı. “Hepsi senin yüzünden.”

“Niye ya? Kuaföre ben mi bu kadar sarı yapsın dedim?”

“Sarı niye ya, sarı niye? Dünyada başka renk mi kalmadı? Mesela kırmızı? Bak kırmızı renk dünyanın en güzel rengi. Hem de doğal. Neden aptal sarışın olmak için sınırı zorladım ben?”

“Yetkin sarı saçlı kadınları çok seviyor da ondan.”

“Bana bakacağını mı sanıyorsun? Gözleri benim üzerimde dolaşp başka yöne çevrilecek, adım gibi eminim.”

“Daha iyi işte. Gözleri senin üzerinde gezinsin...” Mısra sözünü tamamlamadan Hayat araya girdi.

“Gözleri benim üzerimde derken, göğüslerim ve popom demek istemiştım. Boynumdan yukarı bakarsa ömrünün sonuna kadar korkudan hiçbir kadınla çıkmaz yoksa.” Hayat ters ters ona bakıp aynaya döndü.

Planlarında kesinlikle sorun vardı. Üniversite ve ev arkadaşı Mısra, sevgilisinin onu aldattığını düşünerek Hayat ile plan yapmaya kalkışmalarının sonucunda çok dahi bir fikir bulmuştu. Hayat başka bir kılıkla Yetkin ile buluşacak, açık bırakılan telefonda Mısra, sevgilisinin onu aldattığını duyup kanıt olarak konuşmaları kaydedecekti. Buraya kadar her şey normaldi. Ta ki Mısra, Hayat’ın güzel saçlarını boyatmak için ısrar etmesine kadar.

“Niye senin sözünü dinledim ki ben? Niye saçlarımı boyattım?”

“Ya biliyorsun! Belki seni yanımda görmüştür. Saçlarını değiştırırsen hatırlamaz.”

“Çok saçma. Eğer yüzüme baktıysa buluşmada ensemeye yapıştır.”

“Tanışmadınız bile!” Dostunun tüm itirazları karşısında bitap düşen Mısra, artık karşı koymakta zorlanıyordu.

Hayat içindeki durumu düzeltmenin hiçbir çıkar yolunu bulamadığından laçkalaşan sinirleri karşısında sahte bir gülümsemeyle konuştu.

“Ah deme öyle. Bu güzellik unutulur mu?” Saçlarını savurarak aynadaki görüntüsüne baktı. Bir saliselik beğenisinin etkisi çarçabuk geçtiği gibi kendine kızıp tekrar yüzünü düşürdü.

“Senden nefret ettiğimi daha önce söylemiş miydim?”

“Ne biçim arkadaşsın sen?” diyerek sonunda patladı Mısra. Kahverengi gözlerini öfkeyle kırmış, kollarını göğsünde hesap sorarcasına bağlamıştı. “İnsan arkadaşı için çiğ tavuk bile yer.”

Hayat, Mısra'yı kenara itip masanın altına, üstüne, arkasına baktı. Bir şey arıyor gibi görünüyordu.

"Nerede?"

"Ne nerede Hayat?"

"Çiğ tavuk!"

Mısra ona dik dik baktı. Ardından kocaman bir "Offfff" sesi duyuldu. "İspanyol sevgilin Fernando '*Te quieres casar con migo?*' diye sorsa anında '*Si*' dersin ama?"

Hayat mutlulukla iç çekerken "Ah keşke dese..." dedi. "Bu arada sen az önce ne dedin? Si'yi anladım. Evet demek. Diğerrinin tercümesi ne?"

"Benimle evlenir misin?"

"Üzgünüm Mısra, ilişkimizi hayatımızın sonuna kadar götürebileceğimden emin değilim. Hem Hollanda çok uzak."

"Sen ne..."

"Tamam, tamam şakaydı." Bozulan sinirleriyle yaptığı soğuk espriden sonra Hayat, tekrar aynaya döndü. Bir damla gözünün kıyısında, bir yumru boğazının tam ortasında ve bir sızı burnunun kemiğinde "Hazır ol." da bekliyordu. Annesi bile onun koyu renk saçlarına değişiklik katmak amacıyla rengini açmak için kimyasallar kullandırılmamışken, bir arkadaşının isteği uğruna ilkesini yok sayarak hayatında bir ilk gerçekleştirmişti.

Sarı saçlar...

Her şeyin bu kadarla son bulmayacağını bilincine düşündüğünden daha geç farkına vardı. Mısra saç konusunu halletmeden kendine bir başka uğraş bulmuştu. Hayat dalgın gözlerini yana çevirince dolabın içine düşen arkadaşının telaşlı arayışıyla karşı karşıya kaldı.

"Mısra! Sakın bana orada bir elbise aradığını söyleme!"

"Hayır canım, ahhhh!" Boştaki askı diğer elbiselerin sürtünmesiyle Mısra'nın kafasına tak diye düştü. Canı acıyarak dolaptan çıkarırken elinde tutmuş olduğu çantayı kaşlarını çatarak Hayat'a çevirdi.

“Bunu arıyordum. Elbiseni dün kuru temizlemeciye vererek ütölettim, odamda hazır!” Başının acısı geçince geniş bir gülümsemeyle arkadaşına masum bir şekilde baktı.

Hayat suratını buruşturmamak için dudaklarını dişledi. Elindeki çanta gri ve taşlıydı. Gündüz randevusunda aksesuar niyetine kullanılamayacak kadar göz alıcı bir şıklığı vardı. Kararsızlık içerisinde kalarak kaşlarını kaldırdı. Yüzünde, başına kötü bir şey geleceğinden habersiz olan başrol oyuncusu gibi saf bir ifade vardı.

“Nasıl bir elbise bilmiyorum ama asla o elbiseyi giymem!”

“İstedığınız gibi her şey hazır efendim.”

Ömer, lüks marka siyah cipinin arka koltuğunda, duyduklarından memnun bir ifadeyle keyiflenerek yayılmıştı. Yan tarafında oturan en yakın adamı Seyfi’nin söylediklerine dikkatini verdiği gibi gözleri camdan dışarıya bakıyordu.

“Aynen emrettiğiniz gibi, Bay Blacker yanındaki tek korumasıyla otelin kapısından çıkarken, adamlarımız tarafından silahlı saldırıya maruz kalacak. Adamların her biri, sadece uyarı ateşi açılacağı ve korkutma amacı güttüğü üzerine tek tek bilgilendirildi. Kimseye zarar verilmeyecek. Emirlerinizi eksiksiz yerine getireceklerdir, efendim.”

Ömer, sakın bir nefes aldı.

“Kapıdaki vale ve diğerlerinin yeri değiştirildi mi?”

Seyfi elindeki tablet bilgisayardan daha önce sıralanan maddelerin üzerinden bir kez daha geçti. *Otel çalışanları ve vale*, maddesine gelince yanına aldığı küçük notları kontrol etti. Vale, otel çalışanlarından farklı bir görevdeydi. Tek başına ateş hattında kalacağından durumu risk taşıyordu. Seyfi çıkan küçük pürüzün hakkından hemen geldiği için tüm işler beklenen şekilde gerçekleşiyordu.

Patronları Ömer Erez, işinde titizlenen ve her şeyin sorunsuzca, mükemmel bir şekilde yerine gelmesini isteyen bir adamdı. Kendisi de uzun yıllardır sağ kolu olma şerefini koruduğu için güvenini

boşa çıkartmak istemez, her işte temiz bir sonuç almak için çok çalışırdı.

Başını kaldırıp halen dışarıyı izlemekte olan patronuna baktı. “Evet, efendim. Vale ve kapıya yakın duran herhangi bir çalışan için kendi adamlarımız yerleştirildi. Kat görevlisinden sonra resepsiyondan ilk bilgilendirmeyi alacağız.”

“Güzel.” Ömer yavaşça boynunu esnetti. Bu planının tüküründe gitmesi ileride canının sıkılmaması için ön hazırlık olacaktı.

Nicholas Blacker, Türk lakabıyla *Siyah Çekiç*. Karanlık dünyanın ani parlayan isimlerinden biriydi. Yurt dışındaki hükmünü burada kurmak istiyor, Türkiye üzerinde bir şube açarak ileride kullanmak için kendisine yollar arıyordu. Ne yazık ki kök salmak için uzattığı kollarından bir tanesi Ömer’in rahatsız olacağı bir şekilde önünü kesmişti.

Kimliğini tam olarak öğrenmesi bir yılını almış olsa da gerçek sonunda anlaşılmıştı. Araştırmalar sonunda Siyah Çekiç’in sadece maşa olarak kullanıldığını, piyasa yoklamak adına önemli isimleri mimlediğini ve büyük patrona rapor olarak iletildiğini öğrenmesiyle ona karşı alacağı tedbirleri değiştirmişti. Dostunu yakın tut, düşmanın daha da yakın, sözünden kaynaklı olarak Amerikalı Bay Blacker için küçük bir dostluk anısı bırakmak istiyordu.

Planına göre, Bay Blacker otelden çıkıp aracına binmek için yürüdüğü anda ona doğru gelişi güzel ateş açılacak ve o sırada Ömer arabasıyla adamın yanına yaklaşarak silah açanlara karşı kendi korumaları karşılık vererek onu koruyacaktı.

Ömer, Bay Blacker’in yanında olduğu hissini adama empoze etmek için ciddi roller içine girmeliydi, çünkü yabancı ortakların bir Türk’ün aklından daha kurnaz olduğu durumlarla çok kere karşılaşmıştı.

Plan basitti, Ömer ise tehlikeli.

Seyfi aracın iki koltuğu arasına eğilerek ön camdan dışarı baktı.

Otele yaklaşıyorlardı. Lüks otelin İstanbul'un sınırlarında kalmasıyla mekânın sakinliği göze çarpıyordu. Araç belli bir mesafede durdu.

“Şehrin içinde Boğaz manzarasını izlemek varken Bay Blacker'ın böyle ücra köşeleri seçmesi düşündürücü. Öyle değil mi efendim?”

Ömer de adamına katılıyordu. Sessizlik demek, uzaktan kartalın gözcülük etmesi demekti. Daha çok bilgi toplamak için kalabalıktan uzak, herkesi görebileceği yerde durmak istiyordu. Ve Ömer bir aslansa, kartalın pençelerini geçirmesine izin vermeyecekti.

Ortamın havasını değiştirmek için alayla gülümsedi.

“Sessizliği seviyor demek ki.” Çok geçmeden yüzünü buruşturdu. İçinde, birazdan beklemediği şeyler olacağına dair tatsız bir his baş gösteriyordu. Ağzındaki acı tat, planının doğru şekilde ilerleyeceğine ait keyifli ruh halini ciddi derecede engelliyordu. Başını çevirip Seyfi'ye baktı.

“Adamların hepsinden haber al. Durum raporu istiyorum.”

Seyfi ceketinin içinden yukarı doğru uzanan kablounun ucunda yer alan kulaklıktaki bir düğmeye basarak konuştu.

“E1 rapor ver?”

E1 ateş açacak olan takımın kod adıydı.

“Beklemedeyiz. Her şey yolunda.”

“E2 rapor ver?” dedi sonra Seyfi. E2 resepsiyon ve vale kısmını kapsıyordu.

Ömer şoföründen mini dürbünü istedi. Kapıyı görecekları kadar yakın, fark edilmeyecek kadar uzak bir mesafede bekliyorlardı. Girişteki hareketliliği görmek adına bir de kendisi kontrol etmek istedi.

“Şöföre haber verildi. Araba geliyor.”

“E3 rapor ver?” Kat sorumlusu hemen yanıtladı.

“Şimdi odadan çıktı. Asansöre yürüyor.”

Seyfi aldığı istihbaratı, “Bay Blacker şoförünü çağırmış ve şu an asansöre yürüyor.” diyerek Ömer'e ilettili.

Ömer siyah renkteki aracın otelin giriş kapısını geçerek az ileride kenara park edip beklemesini izledi. Sessizliğini koruduğu sırada telsizden Seyfi'ye haber geldi.

"E1 bildiriyor, araç görüş alanımızda."

"E2 bildiriyor, beklenen şahıs asansörden çıktı, girişe geliyor."

Seyfi Ömer'e döndü. "Efendim, her şey hazır. Girişe geliyor."

"Herkes hazır olsun, işaretimle başlayacağız." dedi Ömer bıçak kadar keskin bir sakinlikte.

"Tüm takımlar, hazırda bekleyin!"

Ömer dürbünü gözünden tam çekeceği sırada ilginç bir durum oldu. Otelin girişindeki fiskiyeli süs adayı dolaşan ticari bir taksi tam kapının ağzında durdu. İçinden sarı saçları beline kadar dökülen, mini elbiseli bir kadın çıktı. Taksi mekânı terk ettiği halde kadın olduğu yerde durmuş, elbisesinin eteğini aşağıya çekştirmekle uğraşıyordu. Kapıya doğru bir adım attığı sırada topuklu ayakkabısı yan dönünce bu sefer de ayağını burktuğundan durdu. Olduğu yerde sendeledi ancak düşmeden tekrar dengesini koruyabildi. Acıyan ayağına bakmak için tavuk gibi tek ayağının üzerindeydi ve bu sefer de mini eteği kalçasına doğru kayınca telaşla onu çekştirmek için iki eliyle eteğine sarıldı. Başını kaldırıp utanç verici görüntüsünü birilerinin görüp görmediğini anlamak için etrafa şaşkınca bakındı.

Ömer sessiz bir küfür savurdu. "Valeye söyle çabuk şu aptal sarışını içeri soksun."

Seyfi dürbün olmadan kapıyı net göremiyordu ancak patronunun dediğini yaptı.

"E2 Vale, kapıdaki kadını hemen içeri al!"

Ömer valenin kulağını kaşır gibi elini yukarı kaldırmasını ve yüzündeki ani telaşı görüyordu.

Kadın ise hayatında ilk defa topuklu ayakkabı giyen şımarık ergen bir kız gibi yavaş adımlarla yürüyordu. Yüzündeki ağır makyaj olmasa onun gerçekten genç bir kızıdan farkının olmadığını anlardı.

“E1 bildiriyor, hedef görüş alanımızda, kapıdan çıkmak üzere!”

Seyfi huzursuz bir şekilde patrona döndü.

“Efendim, Bay Blacker kapıda.”

Ömer bu sefer sesli bir şekilde küfretti, Dürbünü sıkın parmak boğumları renk değiştirerek beyazladı. Hızlı karar vermesi gerekiyordu. Aylardır bunun üzerinde çalışıyorlardı. Blacker’ın otele kaçta giriş-çıkış yaptığı, neleri yemekten hoşlanıp, nelerden nefret ettiği ve cinsel tercihlerine kadar her bir bilgiyi öğrenmişlerdi. Planlarını uygulayacakları şu dakikada aptal bir kadının tüm çalışmayı yok etmesi daha çok öfkelenmesine neden oluyordu. İlginç olansa hayatı boyunca sarı saçlı kadınlardan ölesiye nefret ediyor oluşuydu. Bundaki tek sebep ise bir sene önce kendisinden nefret ettirip öldürmesine neden olan kadın, Gülşah’tı.

Ömer gri elbise içindeki kadının halen otele girmediğini ve harekete geçen valenin, Blacker ile aynı anda kapıda karşılaşmasıyla dürbünü ön koltuğa fırlattı.

“Kesin, kes! İptal!” diyerek kükredi arabanın içinde. Seyfi ve şoför kısıtlı alanda ondan uzaklaşabilmek adına hafifçe gerilediler.

Plan iptal edildi. Bay Blacker arabasına bindiği gibi rutin bir şekilde sessizce otele ayrılırken, Ömer şoföre döndü.

“Otele sür!”

“Allah ders notlarını karıştırır, bildiğin soruları yaparken kaydırma yaparsın, tüm derslerinden FF alırsın inşallah!”

Hayat, taksiden indiğinden beri çok sevgili dostu olan Mısra’ya sıraladığı kargışlar eşliğinde eteğini çekiştiriyordu. Giydiği elbise *‘facia’* terimini kaldıracak cinstendi. Saçlarının *“Evet ben sahte sarışımım.”* diye bağırmasının üstüne bir de giydiği gri mini elbiseyi tamamlayan on beş santimlik topuklu ayakkabılarla kendini en yakın köprüden atmak istiyordu. Spor ayakkabıların hayatındaki en büyük nimet olduğunu bir kez daha anlamasıyla, bir adım at-

tıktan sonra burkulan ayaklarının kırılacağına dair endişesi kademe atlamaya başlıyordu. İlk burkulmanın şiddeti azalınca hasar kontrolü yapmak için bir ayağının üzerinde dururken eteğinin kısıklığını unuttuğu için aptal kafasına söylendi.

Valenin yardım etmek amacıyla endişeli bir şekilde yanına gelmesini insanlık namına bir hareket olarak görüp utancından duyulandı. Genç adam onun açılan yerlerine bakmamak için gözlerini sürekli arkaya kaçıırıyordu. İnsanlığın ölmediğini azınlık olarak hâlâ bir yerlerde yaşandığını biliyordu. Ne var ki arkadaşının insan kategorisinden çok, farklı bir tür aileye mensup olabileceği ihtimali daha ağır basıyordu.

Otelden çıkan iki adama rezil olmamak adına yardım teklifinde bulunan valeyeye nazikçe teşekkür edip ısıltılı döner kapıya doğru minik adımlarla ilerledi. Ayağını kaldırdığı her anda, *“Bu yükseklik bana fazla, yere basacağım.”* diyen ayaklarının sürekli bir yamulma ihtiyacı gütmesi sinirlerini bozduğundan neredeyse sürükleyerek yürüyordu.

Otelin geniş lobisine girmeden önce oradaki bir görevliye bayanlar tuvaletinin nerede olduğunu sordu. Az önce başına gelen tüm o utanç verici olaylardan sonra Yetkin Bey’in karşısına, *Dilek Manidar* olarak çıkması gerekiyordu. Tipinin her türlü sahteliği barındırmadan etkileyici bir kadın olarak...

“Senin yaratıcılığına tuz ruhu dökerler umarım...” diyerek Mısra’nın bulduğu takma isme söylenip aynadaki görüntüsüne düşmanca baktı.

“Babam bu halimi görse öldürür beni! Allah’ım ne yapıyorum ben?” Kararlarına işkence çektiirdiği sırada diğer taraftaki tuvalet bölümünün kapısı açıldı. Üzerinde siyah elbisesi ile olağanüstü çekiciliğe sahip, kızıl saçlı bir afet ellerini yıkamak üzere lavaboya yaklaştı.

“İlk seferin sanırım?”

Hayat onun güzel saçlarına o kadar hayran olmuştu ki eve gince Mısra’nın saçlarını yolup kel bırakarak intikamını almak istiyordu. Sarıya boyamak yerine kızıla boyasalardı çok daha çekici bir

kadın olabilirdi. Hayat, bu güzel bayanın ellerini yıkayıp kendisine meleksi bir tebessümle baktığını görünce aniden ona sorulan bir soru olduğunu düşünüp toparlandı.

“Efendim?”

“*Babam bu halimi görse beni öldürür, Allah'ım ne yapıyorum ben,*” dedin. Sanırım ilk kez eskortluk yapıyorsun. Korkmana gerek yok. Buradaysan mutlaka mecbur edildiğin içindir. Sen utanacağına seni bu duruma düşüren *hayat* utansın!”

Hayat, normalde buna kesinlikle katıla katıla gülerdi. Ancak şu an yerin dibine nasıl giriş yapabilir, bunun düşüncesiyle kuşanmıştı. Kadın onun sözlerini kesinlikle yanlış anlamıştı. Ne tür bir otelin içindeydi? Eskortluk yapacak kadar kirli bir şekilde mi görünüyordu? Yanaklarına öfkeyle karışık utanç dolu alevler vurdu. “Hayat utanıyor zaten...” diye homurdandı. Kadın anlamadığını ifade etmek için hafifçe öne eğildi.

“Hı?”

“Şey... Evet hayat utansın, dedim.”

Heyecanını ilk tecrübesine yorarak daha fazla üzerine gitmeyen güzel kadın, ellerini kuruttuktan sonra ensesinde toparlanan saçlarını geriye doğru havalandırdı.

“İyi şanslar dilerim, tatlım.” dedi ve arkasında nefesin dibine kadar çekilecek hoş kokusunu bırakarak çıkıp gitti.

Hayat tekrar aynaya döndü. Yüzündeki fondötene ve allığa aldırmadan soğuk suyu yanaklarına değdirdi. Ateşi çıkmış gibi yüksek bir ısı yayılıyordu. Gözlerine dolan yaşları geri itmek için uğraştı. Henüz 21’inde olan genç bir kızın düştüğü bu durum içler acınasıydı. Veteriner öğrencisi olarak hayatına olağan bir rutinlikte devam ederken, sırf dostu için böyle aksiyon dolu bir maceraya atılması doğru muydu?

Otele gelene kadar “*Arkadaş için yardımda bulunmak.*” diye düşünüyordu. Aynadaki görüntüsüne bakmayı sürdürdükçe ve az önceki diyalogları tekrar hatırladıkça aslında bunun çok farklı bir dünyaya geçiş için taraf olduğunu anlıyordu. Başına çok büyük bir bela

almıştı. Yetkin'in nasıl bir erkek olduğunu sadece Mısra'nın anlattığı kadarıyla biliyordu. Üzerindeki kıyafetleri görünce niyeti bozup onu odalardan birine çıkartması işten bile değildi.

En kötüsü de otelin şehrin sınırında yer alıyor oluşuydu. Merkeze dönerken için başına kötü bir şeylerin geleceği endişesi midesine vurduğundan burulmaya başladı. Yetkin bu otele öğlen başlayan iş yemeği için gelmişti ve Hayat ile daha doğrusu Dilek ile facebook üzerinden tanışarak yemekten sonra bir kadeh bir şey içmek için buraya davet edilmişti. Mısra'nın dahice fikirlerinin arkasından zarar görecektir olan kişi kendisi olacaktı.

Kalbi gelecek için korkuyla çarpıyor, kasılan midesini yatıştıracak hiçbir nokta bulamıyordu. Çantasına nane şekeri atmamı unutmuş olması tüm bunlar üzerine harika bir baharat karışımı olmuştu. Midesi bulandığından adamın üzerine kusmazsa kendini başarılı sayacaktı.

Minik gri çantasından telefonunun sesini duyunca düşüncelerinden biraz da olsa sıyrıldı. Ekranda gördüğü isim karşısında büyük bir öfkeyle telefonu kulağına dayadı.

“Ne var?”

“Ne bağıırıyorsun be? Ne yaptığını merak ettim. Aramayı unutmuş olabilir misin? Konuşmana bakılırsa Yetkin’le henüz buluşmadın?”

Hayat sakinleşmek zorundaydı. Derin bir nefes aldı. Çığlıklar içerisinde ona bağırarak, “*Seni sırfıntı, senin yüzünden fabiçe durumuna düştüm.*” demek istiyordu. Ancak bunu eve gidince yapmanın daha uygun olacağına karar verdi.

“Ses kaydını yapacağım Mısra. Şu an o kadar sinirliyim ki durduğum yerde tepinmemek ve oraya gelip senin kafanı kopartmamak için zor duruyorum. Anlıyor musun? Benim eve gelmemi bekle. Aksi halde gerçekten arkadaş katili olabilirim.” Bir saniye daha bekleyeydi Mısra'nın asi çığlıklarını duyabilirdi. Hemen konuşmaya son verdiği gibi telefonu kapattı. Belirsiz durumu karşısında telefonu kapatmak pek akıllı bir hareket sayılmazdı. Zira onu ne gibi bir son bekliyordu, hiçbir fikri yoktu.

Aynadaki görüntüsünü son kez kontrol ettikten sonra adımlarını bu sefer daha dikkatli atarak kendinden emin, dik bir şekilde lobiye girdi. Masaları ve ilerideki bar kısmını kontrol etmek için gözlerini etrafta şöyle bir gezdirdi. Bir yandan da acil çıkışların nerede olduğunu, odalara çıkan asansöre ne taraftan gidildiğini çarçabuk hafızasına not etti. Çok karışık bir planı yoktu. Eğer yerinde davranırsa başına bir şey gelmeyecekti ya da öyle umuyordu.

Yetkin'i Mısra ile çekilmiş fotoğraflarından tanıyordu. Arkası dönük barda tek başına oturan adamın o olabileceğini düşünerek yürümeye başladı.

Yetkin 29 yaşında, genç bir iş adamıydı. Babasının şirketindeki en büyük hisse sahibi olarak yönetim kurulunda yer alıyordu. Ancak Mısra'nın anlattıklarından onun fazlasıyla çapkın olduğunu ve iş ile sadece formaliteden ilgilendiğini anlıyordu. Hayatı boyunca insanları kendi tanımak istediği için Mısra'nın karakter analizine ihtiyaç duymuyordu. Yine de aklının bir köşesinde hazır bekleyecekti. Hele ki şu an ihtiyacı olan son şey çapkın bir erkeğin kötü emellerine maruz kalmaktı.

Çantasından telefonunu çıkarttı. Kapatmaması gerekiyordu, en azından ses kaydı yaparak bir erkek için dostunu kötü duruma düşüren Mısra'ya ibretlik kanıtı olmalıydı. Telefon açılınca hemen sessize aldı. Mısra bir anlık esintide tekrar arardı. Ardından ses kayıt tuşuna bastı ve ilerledi. Yalnız oturan adamın yanına gelince güzel bir gülümsemeyi gergin dudaklarına yerleştirdi. Bulantı etkisini kısa süreliğine yitiren midesinin ona armağanıyla derin bir nefes aldı.

Oyun başlıyordu.

"Yetkin Bey?"

Adam başını kaldırdığında elaya kaçan kahverengi gözleri, güzel bir kadın gördüğü için âdeta vahşice parıldıdı.

"Dilek Hanım," dedi memnun bir gülümsemeyle. Oturduğu yerden kalkarken günün yemeğini yakalamış çita asaletiyle hemen önünde dikildi.

Yüzlerce güzel kadınla tanışmıştı ancak Dilek gibi duru bir güzelliği olan kadınla ilk defa karşılaşılıyordu. Kahverengi gözleri çikolata-ya süt katılmış gibi açık bir renkti. Saç rengi ve ona doğru gelen hafif, çekici kokusuyla Yetkin düşündüğünden daha fazla etkilenmişti. Hemen Dilek'in eline yapıştı; gözlerini ondan ayırmadan üzerine baştan çıkartıcı bir öpücük kondurdu.

“Buyurun oturun, lütfen.”

Hayat elini hızla çekti. Korkudan suyu çekilmiş toprak gibi kuruyan boğazıyla hemen adamın yanındaki bar sandalyesine oturdu.

Bu tür formalitelerden oldum olası hoşlanmıyordu. Tanımadığı adamlarla tek başına oturmak her zaman canını sıkardı. Yanında tanıdığı bir kişi olsa özgüveni tavanlarda gezerdi ancak içinde bulunduğu durum ve her zaman kaçındığı ambiyans onu huzursuz etmeye başlıyordu. Yüzündeki gülümsemeyi kontrol etmek için dudaklarının haline odaklandı. Alt dudağını dişliyordu!

Vücut dilinde bu hareket huzursuzluk anlamı taşırdı fakat onun bu hareketi dudaklarına yumulmak için fırsatını bekleyen azgın boğa gibi görünen adamı daha fazla kışkırtıyordu. Telaşla gözlerini kaçırdı ve hemen dışının baskısını azaltıp dudaklarını birbirine mühürledi. Çevrelerinde oturan birkaç kişinin varlığı Hayat için güvenli sınırlar çizdi. Burada üzerine atlayamazdı, değil mi? Kırıştırdığı gözleri tekrar Yetkin'le kesişti.

“Ne içersiniz Dilek Hanım?”

“Aa...” Hayat'ın tüm plan içerisinde kafa patlatmadığı tek konu olarak ne içeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Yetkin onu kırmızı şarap içmek için davet etmişti ancak Hayat içki içmezdi. “*Bana bir portakal suyu.*” dese böylesine seksilik kokan bir kadının küçük bir çocuk gibi portakal suyu içmek istemesini aptallık olarak karşılar ve hemen sıklıp gideceği için planını gerçekleştiremezdi. Barmenin arkasındaki ısıtılı şişelerde gözlerini gezdirdi.

“İsterseniz seçmenizde yardımcı olayım,” diyen Yetkin ilgiyi kendi üzerine çekti. Çapkın bir şekilde gülümseyerek gözleriyle işaret

etti. Kırmızı şarapla dolu kadehi hafifçe kendisine eğdiğini gördü. Yine heyecanla gözlerini kırıştıtırıp içmese de içiyormuş gibi yapmasının uygun olacağına karar verdi.

“Kırmızı şarap?”

“Evet, evet olur, lütfen.”

Kalbinin onu fazlasıyla zora soktuğu bir gerçektir. Birkaç kere nefes kontrol derslerine katılmıştı. Çarpan kalbini en çabuk dizginleyecek şey öksürmektir. Başını diğer yana çevirdi. Elini kibarca dudaklarının önüne kapatıp bir iki kere öksürdü. Kalbinin ne durumda olduğunu anlamak için dikkat kesilirken omuzuna dokunan elle irkilerek döndü.

“İyi misiniz Dilek Hanım?” Yüzündeki gülümse azalmış ilgili bir sevgili gibi durum analizi yapıyordu. “Eğer iyi değilseniz, otelin doktoruyla...”

“Hayır, teşekkür ederim.” Omuzundaki elden kurtulmak için saçlarını düzeltir gibi yaparak elini kaldırdı. “İyiyim. Sadece yanlış nefes alınca... Bilirsiniz...” İçinde ciğerleri çıkana kadar öksürmek isteyen bir canavar vardı. Hem de Yetkin’in yüzüne doğru.

Yetkin barmene içki siparişinde bulunurken Hayat ansızın hursuz düşüncelere kapıldı. Telefonunu çantasının altına sıkıştırıp ters bir şekilde koyduğundan ses kaydına halen devam edip etmediğini bilemiyordu. Yetkin’e çaktırmadan çantasını kenara çekti. Telefonu kontrol etmek için ekranı açıp kapattı. Kayıt kesintisiz sürüyordu.

Barmen şarapları önlerine servis ettiğinde Yetkin kadehini kaparak Hayat’a döndü.

“Sizin bu kadar güzel olacağınızı tahmin etmemiştim. O zaman ilk içkimizi sizin bu duru zarafetinize içelim mi?”

“Ah Yetkin Bey, abartıyorsunuz.” Hayat rol yapmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordu. Zoraki gülümsemeyi dudaklarına mühürledi. Kadehine atıldı, parmakları hafif hafif titrediğinden bar-

dağı sallıyordu. Yetkin ise onun heyecanını fark edemeyecek kadar büyülenmiş bir şekilde bakmasını sürdürüyordu.

“Yağmur tanesi kadar narinsiniz... Gerçek bu. Güzelliğinize...”

Kadehleri tokuşturdular. Yetkin gözlerini ondan ayırmadan bir yudum alırken Hayat daha önce hiç şarabın tadına bakmadığını ve oyunun sonunu göremeden *game over* olacağını düşünüyordu. İçiyormuş gibi yapmak için bardağı kaldırdı. Kırmızı sıvı ağır bir şekilde dudaklarına yaklaşıyordu. Tam dudağına değeceği sırada gözleri Yetkin’in hemen arka tarafında bir yere kaydı. Ensesindeki tüyler kedi gibi dikildi.

Lobinin girişindeki merdivenlerde iki tane adam duruyordu. İkisi de takım elbiseliydi ancak önde duran adamın başında fötr şapka vardı. Elleri iki yanında sallanırken keskin bir şekilde ona bakıyordu.

Hayat oturduğu yerde sanki çok rahatmış gibi üçe katlanan huzursuzlukla kıpırdandı. Bardağı geri masaya bırakırken gözleri Yetkin’e çevrilip küçük bir gülümseme gönderdikten sonra tekrar kapıdaki adama döndü. Arkasında bekleyen adam gitmişti. Şapkalı ise hâlâ bulunduğu tarafa bakıyordu. Hayat gayri ihtiyari arkasında birinin olup olmadığını kontrol etti. Adamın bakışlarını kendi üzerine almak istemiyordu, zira bakışlarındaki şey beğeniden çok yok etme arzusu taşıyormuş gibi soğuktu.

“Bir şey mi oldu, Dilek?” derken Yetkin’in resmiyeti daha ilk kadehte bir kenara bırakmış olduğunu fark edemedi bile.

“Hayır, bir şey yok. Eh işlerinizden bahsedin, bir holdinginiz var değil mi?” Adamı oyalamak için aklına gelen ilk şeyi ona sorarken titrek bakışlarını tekrar şapkalı adama çevirdi. Bakışları çok keskindi ve hâlâ bakmayı sürdürüyordu.

Hayat ince kaşlarını çatı. Eğer biraz daha bakmaya devam ederse yanına gidip ona bir derdi olup olmadığını soracaktı. İnsanları bu şekilde rahatsız etmesinin karşılığı olmalıydı. Beğenerek baksa bir ihtimal üzerinde durmazdı ama adamın sanki onun celladıymış gibi izlemesi rahatsız olan ruhuna daha çok endişe katıyordu.

“Beni dinliyor musun?” Hayat şapkalı adam ile olan bakışmanın kontağını keserek şaşkın bir şekilde yanındaki adama döndü. Yetkin onun nereye baktığını merak ettiğinden aynı yöne bakmaması için elini dizine koyarak ilgiyi kendinde topladı.

“Evet, tabii ki dinliyorum.” En son ne dediğini sorsa zerre fikri yoktu. Bir süre Yetkin’in yüzüne bakıp kadınsı cazibesiyle seksi bir şekilde gülümsedi. Zekâsını kullanmak için motive olduğunu düşünürken kafasını karıştıran şapkalı adama kızgındı.

Neyse ki Yetkin konuşkan ve böyle küçük ayrıntılara takılmayan rahat bir adamdı. Kendisi hakkında birçok konudan bahsederek fazla özele girmeden onunla muhabbet etti. Gündüz vakti olduğundan olsa gerek, odaya taşınacak ileri derece flört etmekten uzak duruyordu. Bu Hayat’ın rahatlamasına neden olurken aynı zamanda moral bozucuydu. Planı onun çapkınlığını kanıtlamaktı. Aşırıya kaçan tavırlarını yüz üstüne çıkarıp Mısra’ya kanıt sunması gerekiyordu.

Yetkin konuşmaktan kuruyan ağzını ıslatmak için bir yudum şarabından alırken, Hayat fırsattan istifade Yetkin’in arkasına gözlerini kaydırды. Lobinin girişinde kimseler yoktu. Gözlerini içeride gezdirdi, onu göremeyince tamamen gitmiş olduğunu anladı. Adamdan aldığı garip, negatif bir enerji vardı. Kafasını karıştıran o adamı bir kenara bırakması gerekiyordu, çünkü sürekli etrafa bakmasından Yetkin’in artık sabrı taşıyor gibi görünüyordu. Yakalanınca tekrar gülümseyerek durumu kurtardı.

Konuşmaları sakince ve hiçbir rahatsızlık vermeden devam ederken Yetkin’in cep telefonuna gelen acil haber yüzünden randevuları son buldu.

Dahi planları suya gömülmüştü. Mısra’nın istediği aldatma sözcüklerinin hiçbirisi yoktu. İltifat da yeterli bir ayrılık sebebi değildi.

Günün tüm rezilliklerine, öfkelerine rağmen Hayat’ın aklında tek bir soru kaldı.

O adam kimdi?

Ocak 2013

Seyfi, üstü dikenli tellerle kaplı duvarın geniş çatlağı arasından, diğer taraftaki adamla konuşarak arabaya geldi. Arka koltuğa yerleşirken duyduklarını patronuna anlatmak için sabırsızlanıyordu.

“İstihbarat kesin, Doğan Erkiner’in adamı sizinle sadece konuşmak istiyor.”

Ömer elindeki tableten Raging Thunder oynuyordu. Keyfi gayet yerindeydi, ta ki Seyfi’nin arabaya binip konsantrasyonunu bozduğu için sürdüğü arabanın kontrolünü kaybedip duvara toslamasına kadar. Tableti koltuğa fırlatırcasına bıraktı. Ters bakışlarını keyfine son veren adamına çevirdi. Ona imalı uzun uzun bakarken şoföre hitaben “Fabrikaya gidiyoruz.” dedi.

Seyfi oturduğu yerde rahat bir nefes aldı. Konuştuğu adam Otomotiv alanında kral sayılan güçlü Doğan Erkiner’in adamları arasındaki muhbirdi. Büyük bir karşılaşma organize etmişlerdi ve güvenliği üst seviyede tutmaları gerekiyordu.

Ömer normal zamanlarda kendisiyle konuşmak isteyen kişileri kendi mekânlarında ağırlamayı her zaman erdem olarak görürdü. Bu sefer misafircilik oynamayı tercih etmiş ve Doğan Erkiner gibi

bir adamın canını sıkmamak üzere sağ kolu Berkay Erkiner ile görüşmeye karar vermişti.

Her türlü güvenlik önlemlerini alarak bir sorun çıkmaması için tedbiri elden bırakmamışlardı. Berkay Erkiner, her ne kadar yeğen pozisyonunda güvenilir bir sağ kol olmaya aday biri gibi görünse de yaptığı pislüklerin üstü bir şekilde örtüldüğünden tekin biri değildi. Dışarıya karşı ördüğü ağ sebebiyle tehlike çanları hiç susmayan bir adamdı. Ömer, Berkay gibilere yem olmazdı. Hele onun gibi yaşı küçük, aklı sadece tek bir şekilde çalışan tiplere... Ancak amcası söz konusu olduğu zaman tiksinerik de olsa ona saygı göstermeyi ihmal etmiyordu.

Fabrikanın etrafını dolaşarak toprak yola girdiler. Önden giden koruma aracı direksiyonu sağa kırarak tekrar yolun sınırları içerisinde ilerledi.

Ömer ön camdan onları takip ediyordu. Bir gece önce yağın yağmur yüzünden çukurlar su ile dolmuştu. Yolun kenarında kabanının kapüşonunu başına çeken biri yürüyordu. Tahmin ettiği gibi adamı onu ıslatmamak için direksiyonu kırmıştı ancak kendi şoförü o kadar dikkatli değildi.

Önlerindeki çukura giren tekerlekle birlikte derinliği fazla olan su neredeyse yol kenarındaki adamın üzerine doğru fıskiye görevi görmüştü. Ömer ve Seyfi bir an birbirlerine baktı, daha sonra arka camdan dışarı bakarlarken adamın ıslandığına kesinlikle emin oldular.

“Yolların hâkimi olduğunu biliyorum ama insanlara faydalı olmalıyız, değil mi Kazım?” diyerek şoförüne ihtar çekti. Sesi sakinlikle çıkarken başını tekrar arka cama çevirdi. Nedense bu görüntü onu istemsizce neşelendirmişti. Bir adamın ıslanmasından keyif duyacak kadar alçalan espri yeteneğini ilginç buldu.

Adam elini kaldırmış, onlara doğru küfürler saydırıyordu.

Fabrika çok eski olmasının yanı sıra ilerideki küçük köye giden yolun kenarında yer alıyordu. Yıkık dökük kapıdan içeri giren iki araç arka arkaya park etti. Ömer inmeden önce Seyfi ve korumalar

indi. Etrafı gözleriyle tarayarak şüpheli bir durumun olup olmadığını kontrol ettiler. Ortalığın sakin olması sebebiyle Seyfi araca geri geldi.

“Etraf temiz, efendim. Adamımızın dediği gibi her şey kontrol altında. Berkay Erkiner yanındaki adamlarla sizi bekliyor. Şimdilik bir sorun görünmüyor.”

Ömer başını sallayıp araçtan indi. Her ihtimale karşın Seyfi'den sonra güvendiği iki koruma yanına geldi.

Barış ve Murat.

Yaşları henüz yirmilerinin sonlarında iki başarılı erkekti. İşleri söz konusu olduğu zaman bir panter kadar vahşi olabiliyorlardı.

Ocak ayı çok soğuk geçiyordu. İliklerine kadar işleyen soğuğu önlemek amacıyla kabanının yakasını yukarı kaldırdı.

“Gözünüzü dört açın, çocuklar. Ve sakın kuralı unutmayın, önce kendi canınız!” Ömer dışarıya karşı vicdansız olabilir, insanları tek bir kurşun ile ölçebilirdi ancak söz konusu kendi adamları olduğunda bir ağabey, bir baba şefkati ile onları korurdu. Onun gibi kirli bir ruhu olan adamı korumak için burada bulunurken bu kadar ilgiyi hak ediyorlardı.

“Bir sorun olmayacak efendim, nasılsa biz tehlikeye yemin etmiyiz.” dedi Barış. Yeşil gözlerini kısmış, kedi gibi temkinli bakıyordu. Diğer yandan Murat araya girdi.

“Kimse size dokunamaz, dokunursa o ellerini...”

Sözünün devamını getiremeden çığlıklar içerisinde birinin bağırdığını duydular. Herkes etrafına bakıyordu. Ses bulundukları yerden olsa gerek eko yaparak geliyordu. Henüz görünürde kimse yoktu ancak ses git gide kendilerine doğru yaklaşırken endişelendiriyordu.

Ömer sırtını arabaya verdi. Üç koruma arkasını emniyete alırken, ön tarafına Barış ve Murat geçti. Tam olarak ne olduğunu anlayamadıkları için silahlarına sarılmadan önce hazırda bekliyorlardı.

Yaklaşan sesin bir kadına ait olma olasılığı yükseliyordu ki fabrikanın döküntülü duvarının sonundan bir kadın çıkageldi. Çığlıklar atıyor, arkasına bakarak onlara doğru koşuyordu. Yüzünde şaşkınlık ve bolca korku vardı. Barış durdurmak için öne atıldığı sırada kadın kıvrak bir hareketle onu sola düşürdü. Murat dostunun yere düşmesine şaşkınlıkla bakarken hızla kadına doğru atıldı ancak yanlış adım atması sonucu ayakkabısının altı kayarak sırt üstü düştü.

Ömer kadını tutmak için öne çıkan Seyfi'yi engelledi. Ortalığı bir anda karıştıran bu kadın bir şeyden kaçıyor ve Ömer bunu öğrenecekti.

“Dur...” diye buyurduğu emri, kadının gülle görevi görerek beton gibi göğsüne sertçe çarpması sonucu havada asılı kaldı. Dışarıya belli etmese de kısa süreliğine nefesi kesildi. Şaşkınlıkla başını eğdi. Kadın kabanına yapışarak yüzünü göğsüne gömmüştü.

“Ko... koru beni... Ne... ne olur!”

Ömer devekuşu gibi yüzünü gömdüğünden kadının tam olarak ifadesini anlayamıyordu. Başını kaldırdığında onun korkusunun gerçek olma ihtimaline hak verdi. Siyah bir köpek hiç havlamadan onlara doğru koşarak yaklaşıyordu.

Köpeği ilk gören Barış oldu. Yerden kalkmış Murat'ın yanına gidiyordu. Gözünün kıyısından ansızın ortaya çıkan köpeği fark edince küçüklük korkusunun nüksetmesiyle Murat'ın arkasına saklandı.

“Köpek... Köpek!”

Murat kendini yem gibi köpeğin önüne atılmayı kabul etmeden Barış'ı arkasından çekmeye çalıştı. Diğer yandan Ömer adamlarının köpektan korkuyor olmaları karşısında hayrete düştü. Az önce ölüme yemin edenlerin hırsı çok çabuk toza karışmış görünüyordu.

Seyfi diğerlerine örnek olacak cesaretle bir iki adım öne çıktı. Köpeğin durmasını sağlayıp bağırarak gitmesini söyledi. Havlamayan köpeğin sadece hırlaması sonucunda arkasına bakmadan kaçması, Seyfi'nin hayvanlar üzerindeki etkisini gözler önüne seriyordu.

Ömer ise pek mutlu değildi. Göğsünde zırıldayan ve tir tir titreyen kızı omuzlarından kavrayarak geri çekti. Bulundukları duruma bağlı olarak yapmak istediği son şey ağlayan bir kadını yatıştırmaktı. Sesini yumuşatmak için elinden gelen tüm inisiyatifi kullandı.

“Köpek gitti.”

Kadının tepki vermesini bekledi. Asırlar sürmüş gibi geçen birkaç dakikanın ardından kadın hareket etti. Başını kaldırdığında iki saniye süren şaşkınlığı sonunda kara gözleri öfkeye bulandı.

“Sen!”

“Hayat, neden beni beklemedin? Oraya gitmek için arabaya ihtiyaç duyabilirsin.”

Hayat görülmeyeceğini bildiği halde telefondaki kişiye gülümsedi. Üniversite son sınıfta veterinerlik okuyan yakın arkadaşı Kerem’le konuşuyordu.

“Bugün boş vaktim vardı, seni bekleseydim çok geç olurdu ve bir hafta daha gidemezdik.”

Kerem itiraz etti. “Hayır, şu an benim işim bitti. Gelip seni almamı ister misin?”

Hayat tekrar gülümsedi. Kerem’in düşünceli biri olmasını çok seviyordu. Staj yaptığı dönem, veteriner kliniğinde tanışmışlardı. Aynı okulda okuduklarını öğrendiklerinde ilişkilerine kademe atlatarak samimiyetlerini iyi birer dost olmuşlardı. Ne var ki Kerem ile Hayat’ın duyguları aynı frekansta ilerlemiyordu.

Kerem ona karşı biraz daha korumacıydı ve gelecekle ilgili iyi düşünceler besliyordu. Okul bittikten sonra evlenmek gibi hayaller listenin en başında yer alıyordu. Henüz duygularını ona açmamış olsa da.

Ancak Hayat onu sadece yakın arkadaş, bazı zamanlarda da iyi bir ağabey olarak görüyordu. Tipik platonik aşk durumlarından birindelerdi. Hayat onun duygularından şüphelense de dostluklarına

zarar gelsin istemiyordu. Kerem'in yeteneklerinden ve bilgisinden faydalanmak istiyordu. Ve tabi dostluğundan da...

Hayat, yeni işe başlayan arkadaşını klinikte ziyaret ettiği bir gün yaşlı bir amcanın kapıda durmuş içeri girmek için tereddüt ettiğini fark etmişti. Yanına gittiğinde köpeğinin hasta olduğunu ve bakıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Şehre oğlunun evine iki günlüğüne gelmişken, veterinerden rica ederek köpeğine bakmasını isteyecekti. Şehirdeki veterinerler kırsal kesimlere ancak tanıdık vasıtasıyla giderdi. Hayat kendisini önerdi ve yakın zamanda geleceğine dair söz verdi.

Tam bir hafta sonra amcanın sözünü yerine getirdiği için biraz üzüntü duyuyordu. Mısra ile aralarında aylar önce başlayan sorun şimdilerde sallantılı bir duruma doğru gidiyordu. Okuldan sonra boş vaktini eve gidip en yakın dostuyla ayrı odalarda geçirmek istemiyordu. Hem kafasını dağıtacak hem de amcanın sözünü yerine getirecek olması ruh sağlığına bir nebze nefes aldırılmıştı.

Adres Kurtköy taraflarındaydı, telefonundaki navigasyondan hemen adresi bulmuş ve otobüse atlamıştı. Yolu yarılacağı sırada müzik dinlemek yerine, arkadaşıyla konuşması sıkılmadan yolculuk yapmasına yaramıştı.

"Kerem, çok teşekkür ederim. Şimdilik ihtiyacım yok. Geldiğim gibi dönerim. Sen yapacağın başka işlere bak olur mu? Şimdi kapıyorum, yaklaştım sanırım. Görüşürüz."

Otobüsten ineceği yeri şoföre tekrar teyit ettirip doğru olmasını umduğu dağ başında indi. Koca araç yanından geçerken arkasından koşup şoföre, "*Beni burada bırakma.*" demek istiyordu. Köye giden toprak bir yol vardı ve sanki sonsuzluğa uzanıyormuş gibi bitimi görünmüyordu. Etrafında başka bir yerleşim göremeyince çaresiz bir şekilde Kerem'i geri çevirdiği için üzülmeye başladı. Geri dönerken de otobüse binecekti. Güzergâh saatlerini sormadığı için kendine kızdı. Duygular arası geçişler yaşamaya başlamasıyla omuzlarını düşürdü. Yaşlı amcanın dönüş için bir şekilde yardım edeceğine dair kendini teskin etti.

Yolun topraklı olmasından dolayı gece yağan yağmur yüzünden her yer çamur içerisindeydi. Botunun üstünü kirletmeden dikkatlice kenardan yürüdü. Yetmezmiş gibi soğuk, derin bir rüzgâr önden vurunca hemen kapüşonunu kapattı.

En az beş dakikadır yürüyordu. Daha yolu yarılایamadan günün ikinci öfkesi ensesinde belirdi. Yanından geçen siyah bir araç yoldaki geniş çukura girmeden kurtardığı gibi yoluna devam etti. Ancak arkasından gelen araç yüzünden baştan aşağıya çamurlu suyla ıslandı. O sırada kafasını çevirme gaffeti suratının da o sudan nasibini almasına sebep oldu. Olduğu yerde ayaklarını vurup, “Allah kahretsin, ıslandım! İnsan gibi sürsene be, ne biçim adamsın sen!” diye bağırarak elini havaya doğru savurdu. Adamların duracağına dair kendince fikirdi ama yanılmıştı.

Kızgın bir boğa gibi soluğunu burnundan sertçe veriyordu. Eliyle gelişi güzel yüzünü sildi, eldiveni kirlenmiş, pantolonu ve kabanında kahverengi lekeler oluşmuştu.

“Lanet girsin size ya... Of...”

Öfkesiyle yoluna devam edip kendi kendine söylendi. Hâlbuki sabah ne kadar güzeldi.

Günün harika başladığını, başına pamuktan karların yağacağına dair mutlu düşünceleri vardı. Gerçek ise hayallerin yanından bile geçmiyordu. Otobüsten indiğinden beri içinde hissettiği karamsarlık zaman ilerledikçe büyüyordu. Sorunun en büyüğü ile karşılaşması onu ölümüne bir korku ile burun buruna getirdi.

Söylenerek adım attığı sırada arkasından usulca gelen dört ayaklı bir şeyi hissetti. Belki bir önseziydi belki de kulaklarının oyunuydu. Arkasını döndüğünde her an avının üzerine atlayacakmış gibi duran ve asla havlamayan köpekle karşı karşıya kaldı. Gözleri iki birer boncuk gibi açılırken birkaç saniyeyi hareketsiz bir şok haliyle geçirdi. Ayakları titreyerek geriledi. Köpek sanki kurulmuş bir robot gibi donuk bakıyordu.

“Kö... köpek... cik!” Hayatı boyunca yaşadığı en büyük korku kalbini mengene gibi sardı. Veteriner hekimi olarak birkaç yıl sonra lisansı olacaktı. Her türlü köpek cinsine elini değmiş, hayvanları ayırmadan elinden geldiğince dokunmuştu. Ancak hiçbiri ona bu kadar aç, dışı köpek içi başka bir yaratık olarak görünmemişti.

Çılgılık atmak isteyen tarafı şahlandığı anda kendini tuttu. Hayvanlar ani reflekslerde saldırgan olabiliyorlardı. Geriye doğru sakın bir adım daha attı.

Eğitilmiş hekim tarafı sakın olmasını, diğer felaket tellalı olan kısmı ise avaz avaz bağırarak kaçmasını söylüyordu. Ciğerlerine derin bir nefes aldı.

Sakinlik mi?

“İmdaaaaat! Köpeeeek! Aaaaaaa!”

Nefesinin yettiği, avazı çıktığı kadar uzağa bağırırmaya çalıştı. Arkasını köpeğe döndüğü gibi durmaksızın koşma çabaları, merakının kesintisiyle sandığından daha az bir performans gösteriyordu. Köpekler günlerce aç olmadıkça oturup insan yemezdi. Köye bu kadar yakinken aç olduğunu da düşünmüyordu. Ancak bu köpek tüm tabuları yıkarak tek lokmada mideye indirecekmiş gibi bakıyordu. Önüne döndüğünde başındaki kapüşonu geri düştü. Elini hemen başına götürdü.

Gözleri yolun kenarındaki yüksek duvarın geniş kapısına kaydı. Onu ıslatan arabaların kapıdan içeri girdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bu soğukta insafsız davranmışlardı ancak bu kadar korkan bir kızı koruyacaklarına dair umut dolu düşüncelere kapıldı. Omuzunun üstünden geriye doğru baktığında köpeğin tam poposunu ısıracığını düşündü. Tekrar önüne dönerek daha yüksek sesle çılgılıklar attı. Kapıya yaklaştığında bir kez daha arkasına döndü. Köpek neden onun peşini bırakmıyordu? Ayrıca bu köpek neden havlamıyordu? Gerçekte köpek görünümlü bir yaratık var mıydı?

“O da ne?” diyen birini duyunca önüne döndü. Fakat bu daha büyük sorun oldu. Önüne çıkan ilk adamı korkuyla karışık telaş

içerisinde itti. Öteki adamın üzerine atlamasına olanak vermeden ceylan gibi zikzak çizerek karşısında dimdik duran adamın göğsüne hızla çarptı.

Ruhunu orada verecekti. Can havliyle tutunduğu şeyin ne olduğunu bile bilmiyordu. Sadece tanımadığı adama sığınarak korkuyla birkaç kelime sıraladığını hatırlıyordu.

“Ko...koru beni... Ne...ne olur!”

Vücudu yaşadığı korkudan ve harcadığı efordan dolayı gözle görülür derecede titriyordu. Tutunduğu bedene kendini bastırırken köpeğin hâlâ peşinde olduğunu düşünüp korkuyla kendini adama daha çok itiyordu.

Çok geçmeden omuzlarından kavranıp geri çekildi. Önüne düşen başını kaldırmak için yeterli gücü içinde bulamıyordu.

“Köpek gitti.” dedi adam düz bir sesle.

Hayat yutkundu. Etrafı derin bir sessizlik alırken kendini toparlamaya çalıştı. Her şey geçmişti. Köpek ona bir zarar vermeden oradan uzaklaşmıştı. Sımsıkı yumduğu gözlerini yavaşça açtı. Başını kaldırırken adamın kabanını kavrayan ve çok sıkılmaktan kan akışı azaldığı için bembeyaz kesilen parmak boğumlarına baktı.

Adamın sakalsız bir yüzü vardı, Hayat'ın çenesinde başlayan inceleyici gözleri yukarı çıktı. Aralıklı dolgun dudaklara, kemikli, düzgün burnuna ve gece kadar karanlık gözlerine... Sımsiyah göz var mıydı?

“Sen!” diye tısladı adam donuk bir ifadeyle.

Hayat kaşlarını çattı. Adam onu kendinden uzaklaştırmak ister gibi ileri doğru itince bir iki adım geriye sendeleyip kalçasını arabaya çarptı. O sırada başında bir kaşıntı, ardından acı hissetti. İçinden “*Peruğum!*” diye geçirdi. Ellerini hemen başına kaldırdı.

Mısra'nın sevgilisi Yetkin için oluşturdukları sarışın bomba Di-lek Manidar'ın ardından kendi saçlarını geri almak için gittiği kua-förden üzüntülü bir şekilde ayrılmıştı. Saç dipleri kızararak boyaya karşı tepki veriyordu. Yakın zamanda tekrar saçlarını boyaması yü-

zünden kimyasallar saçlarına zarar verebilirdi. İhtimaller uğruna da olsa boya saçlarından gidene kadar kızıl bir peruk kullanmaya karar vermişti. Bazı yerlerde sorun oluyordu ancak başına şapka takınca hep o çok istediği kızılığı elde etmiş görünüyordu.

Koşarken peruğu rüzgârın etkisiyle kaymıştı. Kendi saçına tutturduğu ince tel tokaların peruk kayınca başına batması gayet doğaldı.

“Her seferinde karşıma çıkmak konusunda kendini zorunlu mu hissediyorsun?”

Hayat suçlama karşısında, “Ben mi?” diye sordu şaşkınlıkla. Köpekten kaçmak için insanlık namına ondan yardım istemişti, bunda ne gibi bir sorun olabilirdi ki?

Diğer adamlar yanına gelerek onu arabayla aralarına sıkıştırdılar. Hayat başını kaldırıp diğer adamlara tek tek baktı. Sayabildiği kadarıyla tam sekiz kişi vardı. Giyim kuşamlarının gayet yerinde olması ve bulunduğu yerden dolayı aksiyon filminden bir set gibi hissettiyordu.

Biri, “Patron, bu o kız değil mi?” diye sordu. Gözleri keskin bir yeşillikle bakıyordu.

“Evet, o kız!” dedi öteki.

Hayat yağmurdan kurtulup doluya tutulmanın hayal kırıklığı içerisindeydi. Bu adamlar da kimdi böyle?

Ömer dişlerini sıktı. Bu kızı ikidir görüyordu ve her seferinde mutlaka önemli bir mevzunun ana mahvedicisi olarak başrolde yer alıyordu. Köpekten kaçması ve onun karşısına çıkması normal bir durum olabilirdi. Ancak ikinci kere bu denli önemli bir meselenin ardından yine yüzünü göstermesi şüphelenmesine neden oluyordu.

“Beni mi takip ediyorsun?” diye sordu.

“Ne?” Hayat başındaki ellerini indirdiğinden habersiz, hayretler içerisinde adama baktı.

Barış az önce yaşadıkları hareketli köpek macerasından sonra eski ciddiyetine tekrar kavuştu. Bu eski sarışın şimdiki kızılı,

Mr. Blacker planını sonlandıran kişi olarak tanıyordu. Günlerce üzerinde çalışarak hazırladıkları plan, onun iki topuk üzerinde yürüyemeden ayaklarını burkmasıyla son bulmuştu. Bu aklına gelince kızın sol kolunu kavradığı gibi hafifçe olduğu yerde sarstı.

“Cevap ver, seni kim gönderdi? Patronun kim?”

“Patron mu?”

Kapüşonun ipine takılan peruk, Barış'ın sallamasıyla başını yalayıp yere düştü. Keskin bir soğuk Hayat'ın saç diplerinin arasına doldu. Elini hemen başına götürdü.

Murat bu sefer hayretler içerisinde yerdeki peruğa bakıyordu.

“A ha, kafası düştü bunun!”

Seyfi dikkatli gözlerle kızın yüzünü incelemeyi kesip Murat'ın ensesine bir tane vurdu. “Peruk lan o, anlamadın mı?”

Ömer adamlarının gereksiz konuşmalarını kesen hükmedici sertlikte, “Buraya niye geldin? Ne yapmak için burdasın?” diye sordu. Beklediğı karşılık gelmeyince “Cevap ver!” diye bağırdı.

Herkes sustu, etrafı derin bir sessizlik aldı. Hayat'ın utanan, korkan ve en çok da şaşırın ifadesi tüm sersemliğiyle Ömer'e döndü. Sürekli kırdığı gözleri söyleyeceklerini düşündüğünü belli ediyordu. Yalan söyleyecek zekâya mı sahipti yoksa zaman mı kazanmak istiyordu, bunu anlamak için gözlerini bir dakika olsun kızıdan ayırmadı.

“Ben... Ben köye geldim. Ve... ve...Veterinerim...”

Barış araya girdi. Onun konuşmasını taklit ederek “Söyler misiniz Ve...ve...Veteriner Hanım, hangi veteriner köpekten korkar?” dedi.

Hayat kendisiyle dalga geçilmesine oldukça kızgın tepkiler verirdi. Bedenini Barış'a tamamen çevirdi. Çattığı kaşlarıyla orantılı olacak şekilde sesini sertleştirdi.

“Peşinden aç bir şekilde koşturan köpeğı görünce her veterinerin tabanları yağlayacağına eminim!” Aceleyle gelişen olayların arasında

onun da yere kapaklandığını hatırladı. “Ne var ki köpeğin sadece beni korkutmadığına da eminim...”

Barış'ın nefesi boğazında takılı kaldı. Köpek gerçekten korkutucu görünüyordu. Kızın karşısında etkisinin azalmasıyla geri adım attı.

Ömer buluşma saatini geçiriyordu. Bu konu üzerinde daha fazla vakit ayıramayacak kadar yoğun işleri vardı. İkinci kere planlarının suya düşmesine izin veremezdi. Kabanının yakasını silker gibi düzeltti.

“Bu kadar yeter!” dedi yanındakilere hitaben, ardından,

“Hasan...” diye bağırdı omuzunun gerisinden. İlk aracın şoförü koşarak yanına geldi.

“Buyurun, efendim.”

“Bayanı gideceği yere kadar bırak.”

Hayat, Barış'ı sindirdiği için duyduğu büyük hazdan dolayı zaferle öbür yanma döndü. Patronları olacak adamın korkutucu ifadesi biraz yumuşamış görünüyordu. Gözlerini üzerinden bir dakika olsun ayırmadığına yemin edebilirdi. Çok dikkatli ve derin bir bakışa sahipti. Hele o koyu kahverengi gözleri yok muydu, irisini belli etmeyecek kadar yoğun bir koyuluğa sahip olduğundan simsiyah görünüyordu.

Hayat'ın hatırlarında bir ışık belirdi. Bu bakışları daha önce gördüğüne dair hisse kapıldı. Adamların dediklerine göre daha önce karşılaştıkları gerçektir. Fakat nerede karşılaştıklarını tam olarak çıkaramadı. Ağzını açıp soracağı sırada adam arkasına dönerek fabrikanın girişine doğru yürüdü.

O uzaklaşınca yanına orta yaşlı bir adam geldi. “Buyurun gidelim efendim,” dedi Hayat'a doğru. Hayat gözlerini patrondan almadığı ve nerede gördüğünü hatırlayamadığı için kafası karışık bir şekilde başını salladı. Öndeki araca doğru yürüdü. Binmeden önce arkasından yine patronlarının otoriter sesini duydu.

“Hekim Hanım,”

Hayat başını çevirdi.

“Bir daha karşıma çıkarsan, affetmem!”

Yanındaki adamlarıyla fabrikanın paslı kapısında yok oldular. Hayat yeterince soru işaretlerine maruz kalmışken yenileriyle dolup taşı. Şoförün onun için açık bıraktığı arka koltuğa oturdu.

Köpekle başlayan macerasının anlamsız bir şekilde sona ermesi, onu gerçekten hayretler içerisinde bırakıyordu. Arabada sadece şoför vardı. Başını hafifçe ileri uzattı.

“Bir şey sorabilir miyim? O adam kimdi?”

Şoför dikiz aynasından ona bakıp hemen yola döndü.

“Bilmek istemezsiniz.”

Hayat geri yaslandı. Adamları da kendi gibi sır dolu, kafa karıştırıcıydı. Bu günün kazasız belasız bitmesini ne çok istiyordu. Bundan başka bir isteği de yoktu zaten.

Diğer yandan Ömer, Seyfi’yi yanına çekti.

“O kızı izleyin, hakkındaki bilgileri istiyorum.”

3

Ocak 2014

“Ömer Bey, bugün sizin için yoğun bir gün olacak. Saat dokuz buçukta muhasebe müdürü ile görüşeceksiniz. Saat onda yönetim kurulu sizinle görüşmek için toplanacak. Saat on bir de TUSİAD başkanı ile bir görüşme ayarladık. Öğleden sonra ise...”

Ömer asansörün kapısında karşılaştığı sekreteri Birsen Hanım’ın durmak bilmeyen çenesinden yine her türlü randevuya kendini ayarlamış, dinamik ruhu ve çalışma aşkıyla dolu olarak anlattıklarını sıkıntıyla dinliyordu. Odaya girip çalışma masasına doğru ilerlerken arkasından seri adımlarla onu takip etti. Masanın üzerine birkaç evrak yerleştirdi.

“Bunlar da size gelen zarflar. İçlerinden bir tanesi bağış yaptığınız yetimhaneden geliyor. Çocuklar sizinle görüşmek istediklerini dile getiren minik davetiyelerini göndermişler.”

Ömer ceketini çıkartıp askılığın üzerine bırakırken gözleri Birsen’in ayırdığı yetimhane zarfındaydı. Vicdanının sızladığı, zamansız anlardan birinde bildiği bir yetimhaneye yüklü bir meblağ bağış yapmıştı. Gizli kalmasını her fırsatta dile getirdiği bu bağıştan müdürün bir anlık heyecanıyla küçük çocukları haberdar etmesiyle, çocuklar onun adına bir etkinlik düzenlemek istediler.

Ancak Ömer beş aydır ertelediği bu etkinlik davetini her seferinde geri çeviriyordu. Çocuklara karşı büyük bir merhameti vardı. Belki de hiçbir zaman çocuk olamadığı ya da o çocukların yetimhaneye bırakılması gibi onun da bu hayata terk edilmiş olduğu içindi bu merhametti.

İçini saran kötü düşünceler can sıkıcı bir şekilde göğsüne yerleşti. Birsen daha odadan çıkmamıştı. Masasına geçtiğinde zarfı alıp arkası ve ön yüzünü şöyle bir gözden geçirdikten sonra geri uzattı.

“Daveti geri çevir.”

“Ama bu altı...” Ömer çalışanının onun kararına karşılık vermesini uyaran gözleriyle bertaraf etti.

“Peki, efendim.”

“Kata geldiğimden beri söylediklerine eklemek istediğin bir şey yoksa çıkabilirsin.”

“Kahve?”

Ömer olumlu anlamda başını salladığı gibi diğer zarflara da göz gezdirdi. Büyük sarı renkteki zarfın üzerinde tanıdık bir isim yer alıyordu. Uzun zamandır beklediği avukatından geliyordu. Ancak içinden bir ses göreceklelerinin onda daha farklı şeyler hissettireceğine dair bir uyarı vardı. Altıncı hissini her zaman kuvvetli olduğunu biliyordu.

Çok geçmeden tahminlerinin üzerindeki o haberi öğrendi. Zarfın içinde bir sene önce tanıştığı, önemli her iki olayda da karşısına çıkan o kız yine bir haberle önünde belirmişti. Fabrikada yapılan toplantıda köpek kovalama bahanesiyle hayatına girince, işkillenen düşüncelerine, görevlendirdiği adamların getirdiği bilgilerle ferahlık vermişti. Şimdi ise yeni bir olayla karşısına çıkmayı başarıyordu.

Birkaç fotoğraf vardı. Ömer hepsini çarçabuk inceledi. Son fotoğrafa geldiğinde diğerlerini masanın üzerine bırakarak sırtını geriye yasladı. Çekilen fotoğraf nedense ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Simsiyah saçlar esen rüzgârla birlikte savrulmuş, yüzünde melek-
si, masum bir gülümseme yer alıyordu. Henüz dört beş yaşlarındaki
bir erkek çocuğun önünde çömelerek şefkatle yanağını okşuyordu.
Habersiz çekilen bu fotoğraf Ömer'in derin düşüncelere kapılması-
na neden oldu.

Avukatına havale ettiği ve gizliden tutulan bir adam vasıtasıyla
Hayat Tanber'in gerçek kimliğini öğrenmişti. Henüz üniversite
öğrencisi olan ve bu yıl veterinerlikten mezun olacak genç biriydi.
Sicilinde işlediği bir suç, karıştığı hiçbir olay yoktu. İzmirli babası
İngiltere'de Türk bir ailenin kızıyla evlenerek orada kalmış, anne-
sinin ölümünden itibaren Türkiye'ye geri dönmüşlerdi. Hayat ise
tanıdıkları vasıtasıyla eğitimine burada devam etmişti.

Ömer fotoğrafa bakmaya devam ederken onu ilk gördüğü gün
aklına getirdi.

Giydiği seksi elbisenin içini dolduramayacak kadar acemi bir kı-
zın, topuklu ayakkabılarla giriştiği zorlu mücadelesi yüzünden ken-
disinin planları suya düşmüştü.

Ömer krizlerin adamıydı. Her türlü aksi planda yerine bir baş-
kasını getirmeyi iyi becerirdi. Ancak bu kız söz konusu olduğunda
olaylar çığ misali aniden üzerine düşüyor ve onu hareketsiz bırakı-
yordu. Fotoğrafı incelerken gözleri saçlarında gezindi. Nefret ettiği-
ni düşündüğü sarı saçlar, özünde gecenin zifiri karanlığıydı.

Ömer çocuk ve Hayat arasında gidip gelirken düşünceyle bakan
sakin gözleri aniden keskin bir hal aldı. Keyiflenmek onun için ge-
reksiz bir durum olmuşçasına dik oturuşa geçip zarfın içinden çıkan
beyaz kâğıdı açtı.

*"İzmir'deki son arsanın sahibi, Burhan Tanber. Görüşmelerimiz
sonucunda arsayı satmak istemediğini belirtti. Soyadı size de tanıdık
geliyor, değil mi? Araştırmalar neticesinde sizin geçen sene hakkında
bilgilendirilmek istediğiniz Hayat Tanber şahsıyla karşılaştık. Burhan
Tanber o bayanın babası. Bilgilerinize arz ederim."*

Ömer hayretler içerisinde kaldı. Neredeyse iki yıldır üzerinde çalıştıkları bir projede karşısına çıkan kişi yine aynı kızdı. Kanlı canlı olarak ceza verircesine sürekli hayatına giriyordu. Onu gördüğünden dolayı duyduğu bir anlık memnuniyet, anında can sıkıcı bir hale büründü.

Erez Holding olarak yepyeni bir turistik kent oluşturmak üzere geniş çaplı bir proje üzerine çalışmaya başlamışlardı. Arsa sahipleri ve ortak oldukları herkesle konuşarak boş arsaları satın alıyorlar ve alanı plandaki gibi genişletiyorlardı. Ancak sona kalan bir kişinin satmak istemediği için alamadıkları arsa yüzünden projeye bir türlü başlama izni verilemiyordu.

Ömer fotoğrafa tekrar bakmak için gözlerini eğdi. Neden hep aynı kız karşısına çıkmak zorundaydı, bilmiyordu ama bu sefer bu sonuncusu olacaktı.

Bazı mistik güçlerin etkisinde kalmış gibi gözleri yine fotoğrafın içine doğru çekilirken saliseler onun üzerindeki hâkimiyetini artırıyordu. Hayat'ın gülümsemeyle yanağına dokunduğu çocuğa karşı içtenliği, gözlerindeki sevginin büyüklüğü, dokunuşlarının hipnotize edici gücü...

O an nefesi göğsünde sıkıştı. Kafasında kendi hayatını ilgilendiren çok ciddi bir gerçek belirdi. Hemen telefonuna sarıldı. Çok ani karar verdi. Bu atacağı adım, ya onu yaşatmaya devam edecek ya da son nefesini verip ölümüne sebep olacaktı.

Ve Ömer asla kaybetmeyi sevmezdi.

“Fındığım benim, çok zor değil. Bak şimdi. Derin bir nefes al, hedefini görebilmek için bir gözünü kapat. Geri çeeeeek ve bir, iki, üç... Bırak!”

Kayış yerine yerleştirilen oval taş, duvarın üzerindeki yeşil soda şişesini ortadan ikiye ayırdı. Hayat başardığı mükemmel atış sonrası zafer dolu bir gülümseme ile küçük çocuğun yanına eğildi.

“Yapamıyorum.”

“Yaparsın, kuzum hadi...”

Ali Can henüz beş yaşındaydı. Bir sene önce babasını kaybetmiş, annesi de evine bakmak için çok çalışmaktan ötürü kendisini ihmal ettiğinden hasta düşmüş, tedavi görmesi için hastaneye yatırılmıştı. Bu süre zarfında yan komşuları çocuğun bakımını üstlenmişlerdi. Ali Can, güzel ailesinin çocuklarıyla beraber vakit geçirmesi için yanlarında kalıyordu.

Hayat, küçük çocuğun gelişimi açısından ona karşı desteğini asla esirgemiyordu. Veteriner olmasından ötürü hayvanları incelemek için kontrollere giderken mutlaka onu da yanına alıyordu. Çok soru soruyordu ama öğrendiklerini asla unutmuyordu. Boş kaldıkları saatlerde ise onu eğlendirebilmek için sayısız oyun buluyordu.

Sapanla şişe vurmaya da bunlardan biriydi. Fazla geniş olmayan bahçenin sınırlarını belirleyen ve yüksekliği en fazla bir buçuk metreyi bulan duvarın üzerine dizdikleri soda şişelerini vurmaya çalışıyorlardı.

İngiltere’de küçüklüğünü geçiren biri için fazlasıyla, Türk usulü bir yaşamı vardı. Kanının bu toprakları istemesi, babasının kızı olduğu gerçeğiyle her türlü eski oyunları öğrenmek için çalışmıştı. Burhan Bey’in ise bundan alacağı en büyük kazanç, sevinç ve gurur duymak olmuştı.

Ali Can, Hayat’ın söylediğini yapmak için minik göğsünü şişirip derin bir nefes aldı. Kendine göre özel yapılan minik sapanı gözünün önüne denk getirdi. Geri çekti ve bir gözünü kapattı. Ancak yanlış gözünü kapatmış, heyecandan taşı çekerken elleri birbirine karıştığı için sapanı ters çevirip lastiği kendine doğru bırakmıştı.

Hayat minik oğlanın atış yapacağı yere doğru bakarken bir anda yanında acı bir ciyaklama koptu. Korkuyla başını çevirdiğinde Ali Can’ın alnında fazla derin olmayan yaradan kan çıktığını gördü.

“Ali Can ne yaptın?” Çocuğu hemen kucakladığı gibi evin ön kısmını doğru götürdü. Telaşlı hareketleri yüzünden gözünün ucuy-la babasının çardakta bir adamla konuştuğunu hayal meyal seçebildi. Aralarında mesafe olduğu için adamı net olarak göremiyordu. Bunun için vakti de yoktu. Ali Can omuzuna koyduğu başıyla kulağının dibinde ağlarken misafiri düşüncecek değildi. Çocuğu evin kapısının yanında duran tahta sandalyeye oturttu.

“Ali Can beni burada bekle ve artık ağlama! Kötü bir şeyin yok, azcık uf oldu o kadar.” Çocuğu sakinleştirecek sözcükleri sarf etmek istese bile korktuğundan sesi normalin biraz üzerinde çıktı. Evin içine koşup ecza dolabından aldığı tentürdiyot, gazlı bez ve yara bandıyla geri geldi. Elindekileri kenara bıraktığı sırada babası misafiriyle birlikte yanına ulaştı.

“Hayat ne oldu? Ali Can niye ağlıyor?”

Hayat gözünün kıyısıyla babasının hemen arkasında duran uzun boylu adama şöyle bir bakıp çocuğa döndü. Dağılan kısa saçlarını parmağıyla ayırdı. İlk önce yarasını derinlemesine inceledi. Korkulacak kadar büyük bir yara değildi ancak çocuk avazı çıktığı kadar ağlıyor ve Hayat’ın elleri birbirine karışıyordu. Telaşla, “Sapanı kendi yüzüne çevirip bıraktı.” derken sesi sinir krizi geçirecekmiş gibi ağlamakla karışık histerik bir şekilde yüksek çıktı.

Beze döktüğü tentürdiyotla yaranın üzerine kompres yaptıktan sonra bantla kapattı. Küçük bir yara için fazla titiz bir hareketti.

Burhan Bey, ağlamasını sürdüren çocuğa şöyle bir baktı. Hayat’ın onunla ilgilenmediği dakikalarda ağlamasını şiddetlendiriyordu. Yarasının tedavisi bittiğinde Burhan Bey, Hayat’ı kolundan tutarak ayağa kaldırdı ve çocuğun duymayacağı bir mesafeye çekti.

“Baba ne yapıyorsun? Ne oldu?”

Burhan Bey anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “O çocuğun acıyan yarası değil, fark etmedin mi?”

Endişeden kafası yerinde olmayan Hayat kaşlarını çatı.

“Dediğinden tek kelime anlamadım.”

“Diyorum ki...” Burhan Bey çocuğa baktı. Misafiri oğlanı sandalyeden kaldırıp kucağına alarak bahçeye doğru yürüyor, ağlamasını yatıştırmaya çalışıyordu.

“O adam nereye gidiyor ya? Ali...” Hayat şaşkın bir şekilde adamın arkasından gitmek için adım attı ancak babası onu tekrar koldan yakaladı.

“Hayat bu çocuk ilgisizlik yüzünden ağlıyor.”

“Olur mu hiç? Taş geldi kafasına, kan aktı yarısından...” Hayat sözünü tamamlayamadan Burhan Bey mavi gözlerini babacan bir tavırla gözlerinin içine dikti.

“Sen onunla yeterince ilgilensen bile onun kalbi ilgiye aç şu an. Babasının ölümünü daha anlayamamışken annesinin hasta olduğunu anlamaya çalışıyor. Küçük yaştaki bir çocuk için fazlasıyla ağır bir durum. Davranışlarıyla sana düşkün olmasına izin verme. Şu an gördüğüm ne yazık ki bu...”

Hayat duyduklarına inanamıyordu. Çocukla geçirdiği günler parmakla sayılacak kadar azdı. Çoğunlukla Güzel ailesi ile zaman geçiriyordu. Hayat istese bile çocuğu kendine bağlayamayacağını farkındaydı. Yine de aklının bir kıyısında duran ve babasının sözlerinde bir gerçeklik olduğunu düşündüren o rahatsız edici his, varlığını koruyordu. Şahlanan annelik iç güdüsü babasının tavsiyesiyle bir adım geri çekildi. Aralarındaki mesafeyi koruyarak ona sevgisini verecekti. Gözleri az önce adamın çocuğu götürdüğü yola kaydı. İki si de ortalıkta görünmüyorlardı.

Hayat’ın kafasında aniden alarm çanları çaldı.

“Baba, Ali Can yok. O adam çocuğu kaçırmaz mı? Nerede bunlar?”

Saman alevi gibi tutuşan kızının koluna yapışmasından dolayı sinirlenmişti.

“Dur, kaçırmaz o adam merak etme.”

Hayatın Ruhu

Hayat ters ters ona baktı. “Kim o adam? Yüzü hiç yabancı gelmiyor ama daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum.”

Burhan Bey suratını buruşturduğu gibi arkasını döndü. Huzursuz edici bir durumla karşı karşıya kaldığı zaman mutlaka olay yerinden uzaklaşır ve sakın kafayla düşünmek için kendine zaman ayırırdı.

Hayat önünden geçip hiçbir şey söylemeyen babasına öylece bakakaldı.

“Baba?” dediyse bile bir karşılık almayacağını farkındaydı. Birden bire ketum bir hal alan babasının şüpheli davranışları sinirlerini bozuyordu. Sabah şekerci baba gibi iyi bir adamken şimdi ciddileşmesinde tek bir neden olabilirdi. O adamla ilgili kesin bir durum vardı.

Başını sokağa çıkan, bahçeyi ikiye ayıran yola çevirdi. Çarçabuk arşınladığı bahçe kapısından çıkıp adamı aradı. Sağ tarafa bakmasıyla Ali Can'ın arabanın şoför koltuğunda gülererek direksiyonu sağ sola çevirdiğini görmesi bir oldu. Bir adamın kucağında oturuyor ve keyifle oturduğu yerde eğleniyordu. İki siyah araç arka arkaya dizilmiş, içlerinden takım elbiseli birkaç adam çıkarak ayakta bekliyorlardı. Babasının konuştuğu adamın da Ali Can'ın yanında durduğunu gördü.

Hafızasında kısa bir çalkalanma yaşadı. Bu görüntüler hiç yabancı değildi.

Adamla göz göze gelince durdu. O gözler...

“Sizi yeniden görmek ne kadar güzel, *Hekim Hanım?*”

Hekim Hanım?

İki kelime kulaklarında çınladı. Kısa süre sonra şaşkınlıkla kalakaldı.

“Ah, sen o adamsın! Köpek... ve otel... ?”

Gözlerinin önünde patlayan flaş düşüncelerine ışık yaktı. Adam tam önünde durduğunda gözlerindeki o koyuluğu dün gibi hatırladığını fark etti. Ali Can'ın ağlaması yüzünden kafası o kadar dal-

gındı ki adamın yüzüne tam olarak bakamamıştı. O gözleri yeniden gördüğü için şaşkın, dahası içten içe kaygılı hissediyordu.

“Hatırlanmak için çok etkileyici etiketlere sahibim: Köpek ve otel, öyle mi?”

Birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya devam etmelerini kesen kişi Hayat oldu. Hareket sistemi beklenmedik bir şekilde duraksamak durumunda kaldı. Boğazını temizleyip bakışlarını yere indirdi.

O korkutucu adamın evinde ne işi olduğunu bilmiyordu. Öğrenmek için can attığı ise tartışmaya açık bir konu olarak açık oturuma sunabilirdi. Sessizliğini korumaya devam ederse adamın mutlaka bir şey söyleyeceğini düşündü ve yarıldı. İlk adım atan kişi yine kendisi oldu.

“Burada ne işiniz var?”

“Babanla görüşmeye geldim.”

Hayat başını kaldırdı. Adam resmi konuşmadığı gibi gayet rahat davranıyordu.

“Tanıdık olmadığımıza göre, fazlasıyla samimi davranmıyor musunuz? Yabancılarla resmi konuşmayı tercih ederim.”

Ömer’in ifadesindeki tek değişim gözlerinde yumuşayan bakıştıydı. Sanki laf dalaşına girmek için heyecanlanıyormuş gibi hazır hissediyordu.

“Daha önce tanıştık.”

“Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun ama göğsümde ağlayarak benden yardım isteyebiliyorsun.”

Hayat gözlerini kaçırdı. Boğazını temizleyerek vakit kazanmak için oyalandı. Yaşadığı olayı çok iyi hatırlıyordu. Veteriner olarak bir köpekten korkması kahkahalarla gülünecek olayların top on listesinde yer alırdı ancak o köpeğin bakışlarını hatırladıkça irkilmesine engel olamıyordu. Bu konu üzerinde dalga geçilmesi ise çok can sıkıcıydı.

“Korkan bir insanın savunmasız duruşuyla sizden yardım istemesini eğlenceli buluyorsanız, gerçekten eğlence anlayışlarımızla farklı yönleri bakarak yaşıyoruz.”

Ömer eğlendiğini ona belli edecek değildi ama içinden ona gülüyordu. Bu dimdik karşısında duran genç ve öfkeli bayanın, o köpekten kaçan korkak kıza hiç alakası yoktu.

“Eğlence anlayışımın seninkiyle aynı olduğunu hiçbir zaman düşünmedim, Hekim Hanım.”

Hayat kendisinden bir baş yüksekliğindeki adamın gözlerine dik dik baktı. Bulutlu havada görebildiği tek şey yine kör kuyu gibi olan karanlık gözleriydi. Üzerindeki takım, son seferde gördüğünden bir tık daha açık bir renk taşıyordu. Onu incelemeyi keserek gözlerini arkadaki araçlara kaydırduğunda istemsizce titredti. Korumalarla gezen bu adam tekin biri gibi durmuyor, dikkatli olması için sürekli omuzunun üzerinde alarm çanları çalmaya hazır bekliyordu.

“Benim adım Ömer Erez, Erez Holding’in sahibi ve sizin Karaburun’daki arsayı almak için teklif getiren adamların patronuyum. Hakkımda geri kalan bilgileri ileride öğrenebilirsin. Tabii babanla görüştükten sonra...” Parmağını kaldırıp işaret yapınca Ali Can’ı kucaklayarak arabadan çıkan adam yanlarına geldi. Küçük çocuğu yere yavaşça bıraktıktan sonra arabaya geri döndü.

Hayat yavrusunu korumak isteyen anne gibi hemen çocuğu arkasına çekti. Şaşkınlıktan yüz ifadesini kontrol edemiyordu. Ömer konuşmasına devam ederken kendisi suskunluğunu korudu.

“Son görüşmemizde sana bir şey söylemiştim. Hatırlıyor musun Hekim Hanım?”

Hayat hemen kafasının içindeki arşive gitti. İyi, kötü hatıraları arasında o köpekli güne ulaştı ve adamın gözlerinin içine bakarak son konuşmalarını hatırına getirmeye çalıştı. Söylenen şeyi hatırlıyordu, ancak cümlesi cümlesine toparlamaya çalışıyordu.

Sessizliğini yanlış yorumlayan Ömer kendi sorusunu cevaplamak için harekete geçti.

“*Bir daha karşıma çıkarsan, affetmem!*” demiştim.”

Hayat’ın nefesi boğazında tıkanı. Saçma bir tehdit yüzünden neredeyse iki gün yatakta bu cümlelerin anlamını ve bunu teşvik edecek bir hatasının olup olmadığını düşünmüştü. Kaşlarını çat-tığı gibi öyle kolay ezip geçemeyeceğini anlaması için başını dik-leştirdi.

“Affetmenize ihtiyacım yok. Ortada sebep de yok. Neden olsun ki? Anlamsız, sinirle söylenen birkaç cümleydi. Neden bununla kor-kutmaya çalışıyorsunuz, anlamıyorum?”

Ömer ona arkasını dönmeden önce, “Artık çok derin bir anlamı var. Hem de çok derin...” dedi ve işaret ettiği anda tüm adamlar arabalara doluştular.

Hayat yolun kenarında tek başına kalarak arabaların tozu du-mana katarak önünden geçmesini takip etti. Ali Can’ın bacağına sarılmasıyla kendine geldi.

“Acıktım ben...”

Dalgınca çocuğu yanıtladı. “Tamam... Yiyelim.”

Ömer keyifliydi. İşlerin beklediği gibi gitmediği, sebebini tam olarak bilmediği halde...

Arabanın arka koltuğuna sırtını rahatça dayayarak İzmir’in Ocak ayındaki görünüşünü izledi.

Burhan Tanber ile görüşmek için bizzat kendisi evine kadar gel-mişti. Kim olduğunu bilmediği için karşılaşmaları sıcak bir misafir-perverlikle oluşmuştu.

Ömer onun bu serin havada çardakta oturma teklifini sakince kabul etmiş ve birkaç genel konuşmadan sonra niyetini açıkça be-lirtmişti.

“Burhan Bey, benim buraya neden geldiğimi iyi biliyorsunuz aslında.”

Yaşlı adamın solgun mavi gözlerini örten beyazlamış kaşları, burunun üstünde hafif bir V biçimini almıştı.

“Bizi yurdumuzdan edecek kadar zengin ve işi başından aşkın bu yoğun adamın, evime lütfetmesi karşısında şaşkıyım şu an.”

Ömer başını salladı. “Belki de kader size gelmem için, arsa adı altında bizi birleştirdi, olamaz mı?”

Burhan Bey vereceği cevap için hazırlanırken gözlerini bahçeye çevirdi.

“Yıllardır buralarda yoxtum. Çok uzun zaman önce hayattaki tek kan bağımy bulunan kardeşimle ayrı düştük. O zamanlar iş için Londra’ya gitmem gerekti. Kardeşim öldü ve ben bir daha Türkiye’ye dönmedim.” Ardından düşünceli gözlerini Ömer’e dikti. Bu genç adamın onca paranın içinde daha fazlasını istemesini çok iyi anlıyordu. Özellikle gençlik yılları gözün en aç olduğu kısmı içeriyordu. Hırsın ve daha fazlasının tutkusuyula dolup taşıyordu. Nedeni bilinmez bir halde ona geçmişini anlatmak ve neden o küçük arsayı satmadığını anlamasını istiyordu. İçten gelen hisse güvenerek Ömer’in bunu anlayacak bir yürek taşıdığını düşünüyordu.

“Geçen sene çok büyük bir ameliyat geçirdim. Kalbim yerinden çıkarıldı. Bacağımdan alınan damar kalbime yerleştirildi. İşte böyle hayati bir durum yaşadım.”

Genç adam yüzüne hiçbir duyguyu vermeden onu ifadesizlikle dinliyordu ancak Burhan Bey adamın gözlerini okuyabiliyordu. İnsan sarrafı olacağı birçok işte yer almıştı. Şimdi gözlerinin içi, ciddiyle söylenen sözlerin anlamını kavradığını söylüyordu.

“Zamanında yeterince birikim yapamadım. Eşim ölünce kızımla beraber Türkiye’ye döndük. Kalan ömrümü burada yaşayarak kendi topraklarımda ölmek istedim. Benim bu hayatta kızımdan başka dayanağımy yok. Bir gün zayıf kalbim yenik düştüğünde onun sıkıntısız bir yaşam sürmesini istiyorum. Tek güvencem o arsa. Şimdi neden satmak istemediğimi anladınız mı?”

Ömer uzun süredir adamın gözlerinin içine bakarak dinliyordu. Bakışlarını masaya eğdi. Gerçeklerin her zaman daha etkileyici olduğuna bir kez daha şahitti. Karşısındaki adamın çocuğu için fedakârlıkta bulunmasını dinlerken kötü hissetmeden edemedi. Kendi babasının hırsları ve pislikleri yüzünden sayısız zorluklar yaşamıştı. Yine de zengin olması babasının ona yapacağı en büyük *babalık* haklarından biri olmuştu.

Kızının geleceğini düşünen, iyi niyetli, masum bir baba modeli tam karşısında duruyordu. Ömer adamın söylediklerine inanıyordu. Hayat'ın hakkında araştırma yaparken Burhan Bey'in ameliyat raporlarını bile bulup önüne koymuşlardı.

Düşünceli ve sıkıntılı ruh haliyle yavaşça başını kaldırdı.

“Bildiğim kadarıyla birçok yere borcunuz var.”

Burhan Bey arkasından gelecek hamlenin ne olacağını az çok tahmin ediyordu. Kaşlarını çatmaya devam etti.

“Evet. Bunları ödemek için çalışıyorum.”

Ömer gözlerini eve doğrulttu. İki katlı, eski tarihi yapıya bakarken evin iyi bir tadilata ihtiyacı olduğunu gördü. Evi çevreleyen ön ve arka bahçeye giden çiçekli bir yol vardı.

İncelemesi bitince *onu* görme umuduyla bahçeye şöyle bir baktı. Hayat'ın nerede olduğunu merak ediyordu. Üniversite sınavları başlamadan önce babasının yanına geldiği haberini aldığı için aynı zaman diliminde İzmir'e gelmişti. Bir senenin ardından ilk defa görecekti onu. Karşılaşmaları nasıl olacaktı? En önemlisi... Ona söylediği sözü hatırlayacak mıydı?

Burhan Bey'e döndüğünde adamın kendisini izlediğini fark etti. “Size bir iş anlaşması önermek istiyorum. Ben arsanızı almayacağım. Üstüne üstlük ne kadar borcunuz varsa hepsini ödeyeceğim.”

“Ne şartla?” Burhan Bey bir kaşını kaldırdı. Bu tekliften hoşlanmamıştı. Bu zamanda hiç kimse kendi çıkarı olmadan böylesine bir iyilik yapmayacak kadar hoşgörüsüz ve vefadan uzaktı.

Ömer derin bir nefes aldı. Verdiği o karar doğrultusunda durmaksızın attığı adımların son durağına ulaşmıştı. Dudaklarından çıkacak olan o kelimelerin geri dönüşü olmayacaktı. Belki cezası belki de ödülü olacaktı. Yaptıklarının mutlaka bir sonucu olurdu. Piyon hareket ederse şah nereye kaçacağını iyi bilirdi. Bu sefer de avdan çok avcı olacağını umut ediyor ve bu uğurda hareket ediyordu.

“Tüm bunların karşılığında, kızınız Hayat ile evlenmek istiyorum.”

Buna hazırlıksız yakalanan Burhan Bey arkasına yaslandı. Sol göğsünde küçük çaplı bir ağrı oluştu. Düzensizleşen nefesi yüzünden kalbindeki çarpıntıyı hissediyordu.

“Kızım...” dedi dişlerinin arasından. “Satılık değil.”

Ömer adamın gözlerinin içine bakarken duyduklarından dolayı rahatsız, keskin bir şekilde bakıyordu.

“Kızınızı satın almayacağım.”

“Senin bu yaptığın, satın almak. Kızım karşısında arsayı bırakıp borçlarımı ödeyeceksin.” Saygı duyacağını sandığı iş adamı artık fırsatçı, kızını para karşılığında ondan koparacak adi bir adama dönüşmüştü. Böyle adamların kökünü kazımak gerekiyordu. Para karşılığında namussuzluk yapacak kadar haysiyetsiz olabilirlerdi ama bilmedikleri bir şey varsa o da ölmeden Hayat’a dokunamayacak olmalarıydı.

“Burhan Bey, az önce sizi dinledim. Bir baba olmasam bile bir erkeğın kızı için hissettiği tüm sevgi ve şefkati kendi içimde hissettim, anlayabildim.” Ömer yüzündeki sert ifadesine ters orantılı olarak ikna etmeye açık bir yumuşaklıkla konuşuyordu. “Değer verdiğiniz insanın mal gibi bedeli olmaz, asla para ile satamaz veya alamazsınız. Borçlarınızı ödemek evlenmekle birlikte size sunduğum bir teklifti.” Ömer’in yumuşak çıkan sesi kademe atlayarak bıçak kadar keskin bir hal aldı.

“Siz kızınız için arsayı satmamak ve hassas kalbinizin gideceği yere kadar borcunuzu ödeyip onu rahatlatmak istiyorsunuz. Ancak

borcunuz sizin balıkçılıkla kazandığınız para ile asla bitmeyecek, bunun farkındasınız.”

Burhan Bey nedense kendini pek iyi hissetmiyordu. Her gece yatağa yattığında bunu düşünüyordu. Türkiye’ye ilk geldiklerinde ev berbat bir durumdaydı, elindeki parayı oraya yatırmış, balıkçılık yapmak için aldığı birkaç şey yüzünden borç yapmıştı. Bankadan aldıkları krediyi ise ödemekte zorluk çekmeye devam ediyor, yatırımdan çok borç peşinde koşuyordu.

Kızı için rahatlatıcı tek durum, üniversiteyi burslu kazanarak parasal sıkıntısına ferahlatıcı bir pencere açmasıydı. Yıllar geçmiş ama belini doğrultmak şöyle dursun, karnını doyuracak parayı zor bulur olmuştu. Ve borç borcu doğurmuştu.

Ömer masaya doğru yaklaşarak uyarıcı bir tonda “Burhan Bey,” deyince kaçırdığı dalgın bakan gözlerini ona çevirdi.

“Eğer kızınızla evlenirsem asla gelecek kaygısı olmaz. Dünyada istediği her türlü şeye ulaşır, rahatlık içinde yaşar. Keza siz de öyle... *Hayat...*” İsmi dudaklarından çıkmasıyla ensesinde ani kıpırdanma oldu. “Hayat, benimle evlenirse size söz veriyorum, hiçbir şekilde sorunu olmayacak.”

“Sana güvenmiyorum. Tekin biri değilsin. Kızımı nerede gördün, öğrendin bilmiyorum ama asla onun istemediği bir şeyi yapmam. Bu sadece benim kararım değil, onunda isteğine bağlı. Kabul etmeyeceğine eminim. Ayrıca, bu çok çirkin bir teklif! Kızımı sevip evlenmek istesen anlarım, rıza göstermeye çalışırım ama sen arsamı istiyorsun. Başlık parası gibi... Dahası benim canımın içini istiyorsun. Yo, olmaz. Katiyen rızam yok. Peki, bu durumda ne yapacaksın?”

Ortamda kısa süreli bir sessizlik oldu. Ömer bunun olacağını az çok tahmin ediyordu. Kolaylıkla kabul edecek olsaydı, dakikalardır içini döken babanın duygularına maruz kalmaz, tiksintiyle konuşmaya son verirdi. Burhan Bey’in gerçekten iyi niyetli olduğunu dü-

şünüyor ve sözlerinin yalandan arınmış olduğunu biliyordu. Söylediklerinin hepsi kanıtlanmış delillerdi.

Kızıyla evlenmesini kabul etmeyeceğinin bilincinde, konuya o anlık son verdi.

“Hiçbir şey.”

Burhan Bey şaşkınlığını esirgemedi.

“Tehdit etmeyecek misin?”

Ömer neredeyse gülecekti. Hayatın kurallarından biri buydu, değil mi? İşte, vermezse tehdit ederek zorla al! En azından Ömer’in kurallarından herhangi birinde *açıktan tehdit* yoktu.

“Sizi bu durumunuzla baş başa bırakacağım. Sadece sizden bir söz istiyorum. Hayat’a burada konuştuğumuz her şeyi anlatacaksınız. Belki kızınız para içinde yüzmenin heyecanına kapılmak isteyebilir.” Ömer’in aklına oteldeki olaydan sonra onu takip ederek barda bir adamla beraber içki içerken gördüğü o an geldi. Adamın yüzünü göremediği için tanıdık biri olup olmadığını bilmiyordu ancak kızın üzerindeki kıyafet ve sürekli gülümsemesinden para peşinden koşmaya meyilli zengin koca isteyen, açığı göz biri olarak anlaşılıyordu.

Burhan Bey hiddetle masaya eğildi.

“Hayat asla paragöz biri olmadı. Ben onu çok iyi yetiştirdim. Az para ile mutlu olmayı bilir. İngiltere’de çocukluğu geçmiş olsa bile asla onlar gibi uçarı akıllı olmadı.”

“Yine de söylediklerimi ona aktarın, olur mu?”

“Sen şimdi arsayı satın almaktan vaz mı geçtin?”

Ömer konuşmaya son nokta koyacağını haber veren umursamaz tavırla yerinden kalkarak omuz silkti.

“İnsanları zorlamaktan pek hoşlanmam.” Burhan Bey’e döndü. Ceketinin iç cebinden bir kartvizit çıkartarak masanın üzerine bıraktı.

“Burada benim cep telefonum ve holdingin adresi yazılı. Eğer olur da karar değişikliği yaparsanız beklerim. Yalnız iki ay içerisinde bir karar veremezseniz, daha sonra şartlar değişebilir.”

Burhan Bey kaliteli kartvizitin üzerindeki Erez Holding kabartmasına göz atıp Ömer'e döndü. Bir şey söylemek için ağzını tam açıyordu ki ağlayan bir çocukla onu yatıştırmaya çalışan kızının gü-rültüsü bahçede yankılandı.

Ömer seslerin yaklaştıkça artması üzerine arkasını dönerken sol yanında hissedilir derecede bir kıpırdanma meydana geldi.

Hayat!

Siyah saçlarını tepesinde ince bir toka ile at kuyruğu yapmış, kucağında sıkıca tuttuğu küçük oğlan çocuğu ile evin kapısına geliyordu. Yaptığı telaşlı hareketler ve yüzündeki ifadenin burukluğu çocuk için ne kadar endişe duyduğunu açıklıyordu.

Bu kızın gökkuşağına benzer renkli bir hayatı vardı. Her ortamda farklı bir kimliği bulunuyordu. Seksi aptal sarışın, korkak sahte kızıl, masum melek esmer... Hangisinin gerçek kişiliğini yansıttığını öğrenmeği çok istiyordu.

Çocuğu sanki kendi çocuğuymuş gibi annelik duygularıyla sar-malayarak kapıya geldiğinde ise gerçek olduğuna inanmaya başladığı yüzle bir kez daha karşılaştı.

Masum yerine *hırçın esmer* diyebilirdi. Anaç tavırlarıyla Ömer'in gözündeki değerini koruyor olsa bile planları bozan şaşkın kız modelinden çıkması zor olacaktı. Ona hayran olan bakışları bir saniye-lilik yumuşama ardından eski duygusuzluğuna geri döndü. O asla ilgi duyamayacağı bir yerde duruyordu.

Evlenmek...

Ömer girdiği derin düşünceleri tekrar yaşamayı bırakarak oturduğu koltukta doğruldu. Yağmaya başlayan yağmur, arabanın camından sessizce aşağıya süzülüyordu. Gözleriyle onu takip ederken evlenmek konusunu istemsizce hatırına getirdi.

Bu kararı vermesinde büyük bir neden vardı. Hiçbir kadınla evlenmek istememesinin altında bu düşüncenin hâlâ var oluş esasını farklı bir amaç için kullanacaktı. Asla Erez soyadının üreyip nesillere

aktarılmasını istemiyordu. Eğer evlenirse bu gerçek bir evlilik olmayacaktı. Sadece kâğıttan ve anlaşmaya tabi olarak kayıtlara geçecek bir işti.

Derinlemesine ağır bir nefes çekti. Ön koltukta oturan Seyfi'ye döndü.

“Tanber ailesinin borçlu olduğu kişi ve bankalarla iletişime geçin, Seyfi.”

“Peki, efendim.”

Bakışlarını tekrar cama çevirdi. Bir damla aşağıya kayarken bir başka damla ile buluştuğunda çapı daha büyük, berrak bir su damlası haline geliyordu. Kendi işini de öyle halledecekti. Eğer küçük bir damlayı yukarıdan bırakıyorsa, diğer damlalarla birleştirecek ve sonunda istediği koca damlayı elde edecekti.

Yan tarafında duran tableti eline alıp İstanbul'a kadar onu düşüncelerinden uzaklaştırıp oyalayacak oyunu açtı. Zaman olgunlaştığında istediğini ona getirecekti. Buna inancı tamdı.

İki Ay Sonra...

Hayat, zırl zırl çalan kapının sesiyle güne gözlerini açtı. Kapıdaki kişinin içeridekilere fiziksel işkence çekirtmek üzere zilden parmağını kaldırmadığı belliydi.

Üzerinden yorganı atarken oldukça öfkeli hissediyordu. Babasının erkenden balıkçı barınağına gidip tekneyle günün ilk balıklarını tuttuğu için evde olmadığından emindi.

Gece başını yastığa koyduğu andan itibaren sürekli düşünceler arası kaos yaşamaktan dolayı gözlerini kapadığında gün ağrımaya çoktan başlamıştı.

Kapıya varmadan önce, şuurunun ona ilk ikazıyla biraz oyalanıp kendine çeki düzen verdi. Arasından geçirdiği parmaklarıyla saçlarını geri doğru yatırdı ve istikrarlı bir şekilde çalmayı sürdüren kapıyı hışımla açtı.

Karşısında postaneden gelen bir görevli vardı. Adamın gözleri ilgisizce üzerinde dolaşıp suretini aklına not ettikten sonra önüne döndü.

“Günaydın, Burhan Bey yok mu?”

“Kendisi şu an evde değil. Ben alayım.”

Babasının sürekli olarak görüştüğü postacılarından bir tanesiydi. Banka ekstresi veya evrak işlerinde eve gelip gidiyordu. Sima olarak tanıyor olsa bile fazla samimi olmadıklarından dolayı adamı azarlamadan, elindeki zarfı aldı ve gösterilen yere imza yerine geçen karalamaya benzer birkaç çizik attı.

Postacı, “İyi günler,” dilerken sahteden, “Size de iyi günler,” diyerek arkasından kapıyı kapattığı gibi elindeki zarfı evirip çevirdi.

“Bu ne?”

Babasının yazı araçlarının yanında zarf açacağını buldu. Dikkatle kesip içine baktığında hayretler içerisinde güçlü bir nefes verdi. İhtar gelmişti.

“O ne ya? Borcunuzu 7 gün içerisinde ödeyin, yoksa yasal işlemler başlayacaktır.”

Dakikalar sonra tıkırtılar eşliğinde açılan kapıya yüzünü döndü. Babası Burhan Bey elinde balık poşetiyle içeri girdi. Kızının henüz yataktan kalktığı için dağınık saçına başına göz atıp sıkıca elinde tutmakta olduğu kağıda baktı.

“O ne Hayat? Postacı ne getirdi?”

Kızı ona ağlayacakmış gibi suratını büzüp bakıyordu. “Uyarı geldi. Borçlarımızı ödememizi istiyorlar, eğer ödemezsek bu ev ve arsamıza haciz gelecek baba.”

Burhan Bey’in mavi gözleri irileşti. Geleceğinden emin olduğu bir haberdi ancak bu kadar çabuk beklemiyordu. Kalbine saplanan ağrı şiddetini artırmadan hemen kenardaki tabureye oturdu.

Babasının ifadesindeki değişim Hayat’ı huzursuz edince hemen yanına geldi.

“Baba iyi misin? İlacını içtin mi?” Gömleğinin ön cebini kontrol etti, sonra mutfığa koşup elinde bir bardak suyla geri geldi.

“İlacını iç, sakince düşünelim. Bak beni korkutma baba olur mu?” Dizlerinin dibine çöktü. Babasının suyundan bir yudum almasını çarpıntı yapan kendi kalbiyle takip etti. Hayattaki tek daya-

nağı babasıydı. Ona bir şey olma ihtimalini düşünen kafasına isyan ederek hiddetlendi.

Burhan Bey bir sene önce göğsündeki ağrı ve bol stres yüzünden kaldırıldığı hastanede geçirdiği büyük kalp krizi yüzünden by-pass olmak zorunda kalmıştı. Hayat'ın en zor günlerinden biriydi. Yanında sarılacağı kimsesi yoktu. Mısra'nın o zamanlar uzak bir ilde olması sebebiyle arkadaşları sadece babasının edindiği balıkçılardan başkası değildi. Yanında olmuşlardı ancak yine de bir yakınının onu avutmasına o kadar ihtiyaç duymuştu ki... Yalnızlık kelimesini gerçek anlamıyla işte o zaman yaşamıştı.

Yıllar geçtikçe babasının dayanak değil, yaşam sebebi olduğunu fark etmişti. Bu bir insanın başına gelebilecek en büyük bağımlılıktı.

Burhan Bey, kızının söylediği gibi sakince soluklar alıp verdi ve ona baktığında artık gülümsüyordu.

“Korkma, daha göçmem ben bu hayattan. Hem torunlarımı göreceğim ben!”

Hayat gözlerini devirdi. Babasının havayı yumuşatmak adına her defasında torundan dem vurmasına dayanamıyordu. Aynı gülümseyen ifadeyle yüzünü yanaştırdı. “Torunların var ya senin, daha ne bekliyorsun? Güneş'in kızı ve oğlu, Toprak'ın dördüzleri var. Ah en önemlisini unuttuk; Karakafa'nın altızları daha yeni dünyaya geldi. Hepsi senin torunların değil mi?”

Güneş; bir muhabbet kuşu, Toprak; bir tavuk, Karakafa da bir sokak köpeğiydi.

“Onların benim kanımdan olmadığı gerçeği ve dünya üzerindeki varlıklarını farklı türde sürdürmeleri yüzünde torunum sınıfında yer almıyorlar, Zeytin!”

Hayat yüzünü babasının dizlerine gömdü. Zeytin ismi babasından Hayat'a verilmiş bir mahlastı. Küçüklüğünden beri eğer yanlış bir şey söylerse babası ona Zeytin diyerek simsiyah saçlarına iltifat ederdi. Sevgiyle söylenen bir sözcüğün bu kadar basit bir kelime

olmasının yanında Hayat'ı her zaman sevgili dolu hissettiriyordu. Aynı zamanda uzatmaması gereken bir konu olduğunu...

Aralarında kısa süreli bir sessizlik oldu. Başını kaldıran Hayat babasına baktı.

“Baba,” dedi astığı suratından bir şey belli etmek istemiyordu, ancak o kadar usta bir oyuncu değildi. Duygularının yüzünden okunmaması için kendini duraklatmaya çalışması zor bir mücadeleydi. “Mahkeme olmasa bir şeyler yapabilirdik, fakat bu...”

“Üzülme kızım, ne badireler atlattık. Allah bir kapı kaparsa bin kapı açar, sıkma sen canını.” Burhan Bey yerinden kalkmak için dizlerine sarılan kızını hafifçe geri itti. Hayat babasının ondan kaçtığını çok iyi biliyordu. Sıkıntılı olduğu zamanlarda kızının yüzüne asla bakmıyordu. Bunu yapmasındaki en önemli sebep kendi oluşturduğu dertlerle onu daha çok üzmemekti. Duygularını saklamak konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Yüzü her şeyi açık ederdi. Duygularını saklama çabası Hayat'ın daha fazla endişe duymasına sebep oluyordu.

Kenardaki kağıda baktı. Bir haftalık süre içerisinde binlerce lira-lık borcu nasıl ödeyeceklerine dair kurduğu tüm planları sonuçsuz kalıyordu. Varlıklı olmayan insanların ruh halleri, her zaman düşünceli, stresli ve sıkıntıları üzerinden atmadan bir kaba sıkışıp kalır gibi yaşamak olurdu.

Hayat çaresizce yerinden kalktığı gibi odasına gitti. Yatağına uzanarak üzerine çektiği yorganı boğazına kadar örttü.

Bulup buluşturma, birinden alıp diğerinin açığını kapatma devrini çoktan geçmişlerdi. Neredeyse *uçan sineğe bile borcu var*, sözünü tam anlamıyla yerine getiriyorlardı. Orta halli insanların muhitinde tanınan zengin insanlar yok denecek kadar azdı. Onların yardımlarında ise mutlaka bir zarar yine onları bulurdu.

Hayat insanlardan para istemek için o yüzü kendinde bulamıyordu ve sonra onu düşündü.

İki ay önce babasının ona anlattığı o konuşmayı...

Hayat Ömer'in evlerine yaptığı ziyaret sonrası babasını zorla yanına oturtturarak ondan bir açıklama bekledi.

"O adamın burada ne işi var? Senden öğrenebileceğimi söyledi. Kim o baba? Hani şu arsa davasındaki kişi mi?"

Burhan Bey, Ömer'in ricası da olsa kızına aralarında geçen konuşmayı anlatmayacaktı. Ta ki Hayat onu sıkıştırıp gerçekleri öğrenmek isteyinceye kadar. O kadar çok ısrar etmişti ki sabrının sonunda tüm gerçeği dile getirdi.

"Evet, o bizim arsayı almak için gönderilen avukatların patronu." Kısa kesip atmak istiyordu. Yanından kalkıp başka odalara gitse bile Hayat ona izin vermeyecekti, biliyordu. Arkasından gelecek olan soruyu beklemeye koyuldu.

"Satmadın değil mi? Peki, ne konuştunuz?"

Hayat'a uzun gelen dakikalar, Burhan Bey'e göre saat uzunluğuyla eş değerdii. Sabrı gittikçe azalıyordu. Beklentili gözleri babasının ağzından çıkacak bir kelimeye kilitlenmişti.

"Bak Hayat, sana söyleyeceklerimi iyi dinle. Aramızdaki konuşmayı anlatacağım ancak şunu bilmeni istiyorum. Sen istemediğin sürece hiçbir şey gerçekleşmez. Anlıyor musun? Benim cevabım her zaman *hayır* olacak. Sen aksini istersen, buna karışamam. Kızımın iyi ve sağlıklı olmasını istiyorum ben." Gözleri hafifçe nemlendi. Hayat'ın hiçbir zaman para hırsıyla dolu olmadığını, kendini yiyip bitirmediiğini iyi biliyordu ancak bu fikir ona göre düşünülünce kötü değildi. *Ya kabul ederse*, endişesi onu oldukça huzursuz ediyordu.

"Ne konuştunuz? Hadi anlat çok merak ediyorum."

"İyi tarafını söylemek gerekirse, bana önerdiği bir anlaşma var. Arsamızı satın almayacak, üstüne tüm borçlarımızı kapatarak rahat bir yaşam sürmemiz için elinden geleni esirgemeyecek."

Hayat'ın gözlerinde beliren yıldızlar bu fikrin gerçekten baştan çıkartıcı etkisiyle ışıldıyordu.

Hayatın Ruhu

“Bu çok iyi baba! Ama bunu karşılıksız yapmayacak değil mi? Peki, bizden ne istiyor?”

Burhan Bey’in göğsü kendini belli edecek derecede hafifçe sıkıştı. Bunu söylemek geri dönüşü olmayan bir yoldu. Beklentiyle bakan gözler altında derin bir nefes aldı.

“Karşılığında seninle *evlenmek* istiyor!”

Burhan Bey olduğu yerde kaygıyla kıpırdandı. Kızının yüzünde oluşan o şok ifadesinin kısa süreli olmasını umuyordu aksi halde onun için çok endişelenecekti.

Hayat duydukları karşısında nefessiz kaldı. O... o kara gözlü, karanlık adamın kendisiyle evlenmek şartı koşarak babasına geldiğine inanamıyordu. Evlenmek? Neden evlenmek istiyordu? Aşk mıydı? Bunun imkânsız olduğunu biliyordu. İlk görüşte aşk için fazlasıyla korkutucu bir atmosferde buluşmuşlardı.

Onu kapıda gördüğünde üçüncü karşılaşmaları için affetmeyeceğini söylemişti ama planlanmış bir durum olduğunu şimdi anlıyordu. Babasına gelerek o kuralı kendisi bozmuştu.

“Hayat sen iyi misin? Nefes alıyor musun?”

“Baba, neden özellikle benimle evlenmek istediğini söyledi mi?” Burhan Bey düşündü. Bunu sormayı akıl etmediği için öfkesinin hedefi kendisi oldu.

“Anladığım kadarıyla, senin geleceğini garanti altına almak istiyor. Bak Hayat, seni temin ederim ki bunun olmayacağını ona söyledim. O da şartsız kabul etti.”

“Neyi? Benimle evlenmeyecek ve arsamızı almak için çalışacak, öyle mi?”

“Onu da istemediğini söyledi.”

Hayat şüpheyle babasını tarttı. “Seni tehdit etmedi değil mi baba?” Uzanıp babasının yıllarca çalışan ve derisi buruşmaya başlayan lekeli, kalın parmaklı ellerini tuttu. “Eğer seni tehdit ettiyse onu çok fena yaparım!”

“Merak etme Zeytin, tehdit etmedi. Eğer kabul etmiyorsak zorlamayacağını söyledi.” Kızının sakinleşmesi için elini avuçlarının arasına aldı.

“Yani arsamızı almıyor?”

“Evet. Yalnız...”

Hayat oturduğu yerde gerildi. Arkasından mutlaka bir şey gelecekti. Eğer normal bir durum olsaydı bunu beklemezdi, şimdi ise diken üzerinde oturmaktan farklı olmayan bir konunun kesişim kümesi olarak kırmızı rengiyle ortada duruyordu.

Burhan Bey, oturduğu yerden kalkıp vitrinli dolabın çekmecesini açtı. İçinden bir kartvizit alıp kızına uzattı.

“Bunu verdi. Eğer karar değişikliği yapar, evlenmek istersen diye... Telefonu ve adresi yazılı.”

“Benimle evlenmek istemesi... Saçmalık baba.” Oturduğu yerde hiddetle zıpladı. “Asla kabul etmem!”

“Onu tanıyor musun?” diye sorarken kızının kartın üzerindeki yazılanları okuduktan sonra buruşturup kenara atmasını izledi.

“Bugün kapıda konuştuğumuzda kim olduğunu söyledi. Daha önce bir iki kere gördüm. Birinde İstanbul’da bir köye giderken arkamdan köpek kovalıyordu. Çok korktum baba, bilirsin havlamayan köpekler korkutucu olur. Beni kovalayınca nereye gittiğimi fark etmeden bu adama çarptım. O... köpekten kurtardı. Bu kadar. Ben köpekten korkunca adamına söyledi, arabasıyla gideceğim köye kadar götürdüler. İsmi bugün öğrendim.”

Burhan Bey yanıtsız kaldı. Gözlerini ortadaki halının üzerinde gezdirmeye devam ederken Hayat, içini hiddet saran yok edici dalgalar gibi kayalara vuran düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Ömer’in neden evlenmek istediğini bilmiyordu. Ayrıca para karşılığında isteniyordu. Bu çok mide bulandırıcıydı. Bir kız asla para ile satın alınamazdı. Babasının kabul etmediğine ve ileride de etme-

yeceğine adı gibi emindi. Gece kadar ürkütücü olan o adamla asla evlenemezdi.

Evlenmek...

Aşk ile yapılıncı harika olmalıydı, değil mi?

Ruhunu prangalara vuran düşüncelerin zincirlerini çekiştirerek boğazına kadar örttüğü yorganı üzerinden tekmeledi.

Düşünmek, düşünmek, düşünmek...

Kafayı sıyrması an meselesiydi. İki ay önce iğrenç bir şey olarak gördüğü para karşılığı evlilik, şimdi hayatını kurtaracak bir can simidi olarak tüm çekiciliğiyle işte orada duruyordu. Arkasından aldığı yastığı dizlerinin üzerine koyarak yüzünü gömdü.

Deliriyor olmalıydı. O korkutucu adamla evlenmeyi düşünecek kadar aciz bir duruma geldiği için paradan ölesiye nefret ediyordu. Her şey paraydı. Olmadan olmuyor, insanları köle ettirecek kadar düşürüyordu.

Henüz mezun olmadığı için düzenli bir maaşı yoktu. Para karşılığı baktığı hayvanlar ise ona yeterince kazanç sağlamıyordu. Hayat'ın vereceği tek karar geri dönüşü olmayan bir yola sokacaktı onu. Birkaç gün sonra sınavları başlayacağı için İstanbul'a geri dönecekti. Son yarım dönemiydi. Acaba gittiğinde onunla görüşür müydü?

Babasının verdiği kartviziti buruşturup çöpe atmıştı. Adresini bilmiyordu, ancak adını çok iyi hatırlıyordu.

"Ömer Erez, Erez Holding..."

Genç adamın kağıtlara gömülü olan başını kaldırması için sekreter Birsen'in ahizedeki sesini duyması yetti.

"Burak Altuntaş, geldi efendim."

"İçeri yolla."

Bunu takip eden birkaç saniye içerisinde kapı açılıp gri takımları kuşanan uzun boylu, iri bir adam içeri girdi.

Burak, SkyMountain Holding'in patronu, ünlü iş adamı Baran Gökdağ'ın sağ koluydu. Kendisinin Baran'la tanışması, görünende birkaç partide selamlaşmaktan ibaretse de aslında ortak bir geçmişleri olmuştu ve o kara günde yaşanan korkunç cinayet sebebiyle kimselerin bilmediği şeyleri paylaşan sessiz dostluk kurmuşlardı aralarında.

Birkaç hafta önce Baran, gireceği ihale yüzünden gelen tehdit mektubuyla ondan yardım istemişti. Başını kaşıyacak vaktinin olmaması nedeniyle yardım isteğini geri çevirmek için adamlarını yönlendirecekti. Fakat daha ilginç bir durum oldu. Yoğun programı arasında onu şaşkına çeviren bir haber daha alarak Baran'ın yardım teklifini kabul etti.

Her seferinde karşısına çıkan o renkli kız Hayat, Burak Altuntaş ile kuzendi!

Bu gerçek sürekli aklının kıyısında duruyor, daha önce duyduğu bir fıkrayı hatırlatır gibi onu gülümsetiyordu. Hayat onu daha ne kadar şaşıracak ve ne zaman karşısına çıkmayı bırakacaktı, işte o günü heyecanla bekliyordu.

Burak, elinde birkaç zarfla masaya yaklaştı. Ömer araştırmacı bakışlarını onun yüzünden bir kez olsun çekmedi.

"Baran Bey'in size bizzat ulaştırmamı istediği bilgiler."

Ömer zarflara bakmadı. Arkasına keyifle yaslandı. Burada olmaktan hoşlanmayan adamın kendini nasıl zorladığına şahit oluyordu.

"Burak, seni görmek ne güzel. Otursana sana kahve ısmarlayayım."

"Özür dilerim, yapmam gereken işler var." Vakit kaybetmeden geri çevirdiği teklif, gerçekten ondan kaçma isteği duyduğu içindi.

Hayat hakkında yaptığı araştırmaların ucu Burak'a uzanınca, onun geçmişi hakkında da bilgiler toplamıştı elbet ve eşleşen gerçekler büyük bir aile sırrı taşıyormuşçasına değerliydi. Burak'ın masma vi gözlerine dikti kendi kara gözlerini. Burhan Bey ile olan benzerlik damarlarından akan kanın aynı olduğunu haykırıyordu. Hayat ile hiçbir benzerlikleri yoktu. O kesin annesine benziyordu.

“Tamam, hakkıyla çalışanı yolundan etmek olmaz. Tekrar görüne kadar kendine dikkat et.”

Burak onu başıyla selamladıktan sonra odadan çıktı. Kendisinden nefret etmesi için kişisel bir sorunu olmadığı halde ona neden böyle mesafeli durduğunu bilmiyordu.

Dakikalar birbirini kovaladı. Düşüncelerini savuşturup kendini işe verdiği sırada, tekrar sekreteri aradı.

“Ömer Bey, girişteki güvenlikten aradılar. İsminin Hayat Tanber olduğunu söyleyen bir bayan sizinle görüşmek istiyormuş. İsmini söyleyince sizin tanıyacağınızı söylemiş. Güvenliğiniz açısından izininizi bekliyorlar.”

Ömer hızla masaya eğildi. Telefonu kulağında tutmaya devam ederken gözleri şaşkınca odada dolaşüyor, düşünceleri mantıkla alıcıları işleve sokuyordu.

“Beş dakika sonra yukarıya göndersinler. Ondan önce bana hemen avukat Halim’i gönder.”

“Peki efendim.”

Telsiz ahizeyi masaya bırakırken Hayat’ın tam planlarındaki gibi ona kendi ayağıyla gelmesinden ötürü büyük bir keyif duyuyordu. Bugünü Tanber ailesinin ziyaretine açmış gibi ilk önce Burak ardından Hayat geliyordu.

Tabii ki Hayat’ın gelmesi beklenenin çok ötesindeydi. Ne kadar keyif verici bir gündü.

“Bunu yaptığım için aptalım! Kesinlikle aptalım!”

Bu iki cümleyi evden çıktığından beri her üç dakikada bir tekrar ediyordu. İstanbul’a geldiği hafta boyunca bunu düşünüp durmuş, kendisine fiziki ve ruhsal işkenceler çektirmişti.

Omuzlarındaki kararsız minik Hayatcıkların, sürekli olarak atışıp durmasıyla kararları pişmanlık olarak geri dönecekti. Bunun

bilinciyle en fazla bir hafta yaşayabilmiş, bir çılgınlık yaparak geri kalan hayatıyla kumar oynamak için kendini sokağa atmıştı.

Hayat bunu yaptığına hiçbir zaman inanamayacaktı.

“Bunu yaptığım için aptalım! Kesinlikle aptalım!”

Sayırsız kere kendine mırıldanması Erez Holding yazısıyla karşılaşıp kadar devam etti. İstanbul’un en işlek semtlerinden birinde yer alan bina aşağıdan yukarı bakınca bulutların arasında Olimpos Tanrı’larına ulaşıyormuş gibi sonsuz görünüyordu.

“Hayat ya babanı kurtaracaksın ya da onu kaybedeceksin. Gençliğin ve hayatına bedel olsa bile...”

Arkasını dönüp gitmek için vaktinin olması onda güven yerine korkuyu daha çok hissettiriyordu. Para için kendi geleceğinden, hayallerinden vazgeçecekti. Kim olduğunu bilmediği bir adamla birlikte ya acı çekecek ya da şansına çok mutlu olacaktı. Eğer gitmezse babası stresten dolayı kendini hasta edecek, belki de ölecekti.

Kararsızlıklar...

Her şeyin sebebi buydu. Evlendiği zaman alacağı parayla babasını kurtaracağına çok emindi. Bu konuda o adama ne derece güvenmeliydi bilmiyordu ama babasının sözleri ona kefil oluyordu.

Bu dünyada babasından başka sarılacağı, güven kokan başka bir erkek yoktu. Onu kaybederse, annesine olan üzüntüsünden çok daha beteriyle karşılaşır. Kaybetme düşüncesi yüzünden gözleri nemlendi.

“Babam için... Hayatım boyunca acı çeksem bile... Babam için...”

Bir kararsızlık daha yaşamamak için neredeyse koşar adımlarla döner kapıdan holdingin içine girdi. Klimalar açık olduğundan içerisi serin bir hava hâkimdi. Turnikeler sırasıyla girişin ortasını kapatıyor, kapının sağında ve solunda güvenlikten sorumlu ikişer adamların yer alıyordu. İlginç olan kısmı ise adamların, güvenlik kıyafeti değil, jilet gibi keskin siyah takım elbise giyiyor oluşuydu.

Bir tanesi yanına geldiğinde tedirgin hareketleri yüzünden adamın gözleri rahatsız edici bir şekilde üzerinde gezindi.

“Buyurun hanımefendi?”

“Şey, merhaba. Ben Ömer Erez ile görüşmek istiyorum.” Heye-candan ve korkudan olsa gerek adamın yüzüne bakmayı reddedip gişelerin ardındaki geniş holde ve ilerisindeki resepsiyonda dolaştırdı gözlerini.

Konuştugu adama saniyelik kayan gözleri, diğer adamlara işaret edip öteki tarafından birilerinin belirmesine neden olduğunu gördü.

“Ömer Bey’le görüşmek istiyorsunuz. Peki, sizi bekliyor muydu?”

Hayat başını kaldırdı. Daha girişteki adamlar karşısında bu kadar korkak durursa Ömer’le nasıl konuşacaktı hiç bilmiyordu. Köpek korkusu yüzünden Ömer’e sığındığı o gün de böyle takım elbiseli adamlarla karşı karşıyaydı ve onlardan ürkmüştü. Ancak korkusunu köpeğe yorduğu için tedirginliğini mazur görmüştü.

“Hayat Tanber’in geldiğini söylerseniz, anlayacaktır.”

Adam bir kaşını havaya kaldırdı. Boyundan büyük laf eden bir çocuğa bakar gibi üstten bir bakış attı. Omuzunun üstünden geriye, “Yukarıyı ara.” emrini verdiği adam, girişin hemen yanında duran kürsünün üzerindeki telefonla bir şeyler konuşarak bekledi. Biraz sonra aldığı cevapla yanlarına geldi.

“Ömer Bey şu an müsait değil. Siz buyurun lobide bekleyin, haber geldiği zaman bir arkadaşımızın eşliğiyle yanına gideceksiniz.”

Hayat’ın şaşkınlıktan düşen çenesini toparlaması biraz zaman aldı. Burası nasıl bir şirketti böyle? Adamların kulaklarında siyah ve şeffaf kablolar sarkıyor, ajan oyunundan fırlama gibi repliklerle düz bir şekilde engelleniyordu. Ömer Bey’in o yoğun iş hattına girmek için fazlasıyla havadan inme olmuştur ancak kararsızlığı neticesinde daha fazla bekleyemiyordu. Hiçbir işlem yapılmadı, onun için açılan turnikeden geçen Hayat, arkasındaki iki adamla birlikte gösterilen lobi yönüne doğru yürüdü.

Holdingin girişı fazlasıyla sessizdi. Güvenlik görevlileri ve resepsiyondaki iki kız olmasa burasının bir holding olduğuna kimse inanmazdı. Terk edilmiş, iş bırak emri verilmiş gibi tenhaydı.

Lobi olarak dizayn edilen yeşil bitkiler içindeki krem rengi koltuklara oturdu. Takım elbiseli adamlardan biri, “Bir şey içer misiniz?” diye sordu. Başını iki yana salladı. Yandan astığı çantasını boynundan çıkarmadan tedirginlik içerisinde öylece bekliyordu. Gözleri sürekli araştırmak amacıyla bitkilerin üzerinde, dekorasyonun mimarisinde —ki kesinlikle içerisi mimari eserd; gri sütunlar, oval, elips şeklindeki kabartmalarla süslenmişti — gezindi. Resepsiyonun tam önündeki siyah renkli Erez Holding yazısına gözleri kaydı. Yazı İtalik ve el yazısı şeklindeydi. E’nin üzerinde bir figür yer alıyordu. Saatin yelkovan ve akrebinin çağrıştıran bir semboldü. Bir anlamı olduğu aşıkardı ama şu an bunun için harcayacak aklına, Ömer’in yanındayken ihtiyacı olacaktı. Gözleri tekrar yazıya kaydı.

Erez...

Ömer Erez.

Eğer evlenirse soyadı Erez mi olacaktı?

Biraz önceki adamlardan birinin yanına gelmesiyle düşüncelelerinden sıyrıldı.

“Hayat Hanım, Ömer Bey sizi bekliyor. Buyurun gidelim.”

Birlikte resepsiyonun önünden geçip asansör koridoruna girdiler. Gerçekten asansörler için ayrılmış özel bir koridor olmalıydı. Karşılıklı dörder kapı tam sekiz adet asansör girişı vardı. Veteriner olarak hiçbir zaman bir holdingle işi olmadığı için hayatında ilk defa gördüğü görüntü karşısında şaşkınlığını korumakta zorluk çekti. Hepsini yukarı çıkıyordu, neden sekiz taneye gereksinim duyuyorlardı ki?

Açılan sağdaki ilk kapıya döndü. Görevli onun içeri girmesini bekledikten sonra arkasından kabine girdi. İç cebinden çıkardığı kartı asansöre okutup bir düğmeye bastı. Holdingin bu kadar korunaklı olması ona Orta Çağ’daki kaleleri hatırlatıyordu. Okuduğu aşk

romanlarındaki ulaşılmaz erkeklerin kendileri gibi sağlam duvarlar arasındaki sır dolu hayatlarını çağırıştırıyordu. Ömer'in güvenliği bu kadar sıkı tutmasından dolayı işkillendi.

Göz açıp kapayana kadar yukarı çıktılar. Kata geldiğinde etrafı yine incelemekten kâşif olup çıkacaktı. Geniş bir alanda gözüne ilk çarpan, asistan koltuğundan kalkıp gülümseyerek onu karşılayan güzel bir bayan oldu.

"Hoş geldiniz Hayat Hanım, Ömer Bey içerde sizi bekliyor. Buyurun, lütfen."

Hayat içinden, "*Artık Ömer Bey'e ulaşsam.*" diye geçirmeden duramadı. Bir adım arkasından gelen görevli onu asistana teslim ettikten sonra olduğu yerde bekledi.

Hayat açılan odanın kapısından içeri girerken ilk önce ilgisini çeken manzaradan gözlerini alamadı. Bir dairenin salonu olma ihtimali yüksek, genişlik açısından rahat odanın içinde Ömer'i fark etmesi ancak adamın ayağa kalkarak kendisini göstermesiyle gerçekleşti.

"İlk defa bir holdinge gelen masum Hekim Hanım."

Hayat ona o kadar hızlı döndü ki bacakları birbirine dolandığından becerisine hayran kalacak şekilde kendi ayak parmağına bastı. Acıyan tırnağı yüzünden yüzünü buruşturup Ömer'e yanıt olarak başını salladı.

"Bana Hekim Hanım dediğin her vakit, hakkındaki düşüncelerime bir çizik atıyorum." Tırnağının acısını bir kenara bırakarak masaya doğru yanaştı. Onun karşısında böyle bir aptallık yaptığı için çok öfkeliydi. Neden her defasında ezik kalan kendisi oluyordu? Ayrıca bunun için özel bir çabada sarf etmiyordu. Doğası gereği, itinayla bu adamın karşısında küçük düşecek hareketlerde bulunabilirdi.

"O halde o çiziklerin bir gün senin beraat etmene bir faydası olmayacağını da bilmelisin."

Hayat'ın gözleri masanın arkasından çıkıp kendisine doğru gelen haşmetli adamın bedeninde dolaşıyordu. Üzerinde her zaman olduğu gibi kömür karası takım elbise vardı. İş ortamında bulunduğu olsa gerek içindeki gömlek beyazdı ve taktığı kravat füme rengindeydi. Koyu renk saçlarını yana doğru yatırmış, pürüzsüz çehresiyle kusursuzlaştırılmış bir heykel gibiydi. Yüzündeki kasların hareketsizliği duygularını saklamak konusunda bir maskeydi. Onu incelemeye devam etti; ta ki aynı incelenme ile kendisine bakan rahatsız edici o bakışları fark edene kadar.

“Yeniden tanımak ister misiniz, hanımefendi?” diye sordu Ömer, tam önünde durup saygıyla başını eğerek. Sesinde dalga geçtiğini hissettiren bir alay vardı. Hayat bunu görmezden gelip karşılık vermek ya da cevap verip onun kuralına göre davranmak arasında kaldı.

“Merhaba,” dedi en sonunda. Elini ileri doğru uzattı. “Benim adım Hayat Tanber. Veterinerlik öğrencisiyim.”

Ömer oyununa karşılık veren kızın ona uzanan eline bakıp gözlerinin tam içine dikti bakışlarını. Yüzündeki ifadesizliğe çok minik bir hareket ekleyerek sakinlikle kendi eliyle kenetledi. Tokalaşmak için elini aşağı yukarı sallamadı. Çekildiği zaman zorluk çıkartmadan kurtulacak kadar gevşek, elindeki sıcaklığı kıza aktaracak kadar samimi bir kavramayla tutuyordu.

Adamın tutuşundaki bir şey Hayat'ı olduğu yerde titreşime almış telefon gibi irkilmesine sebep oldu. Ömer canını yakmamıştı, enerji akımından olsa gerek kendini holdinge geldiğinden daha farklı hissediyordu. Daha gevşemiş gibi, daha samimi ve daha rahatsız edici. Yabancı bir adama karşı kendisini bu derece salmak onu şaşırttı.

“Memnun oldum Hayat Hanım, ben de Ömer Erez. Şu an içinde bulunduğumuz holdingin sahibiyim.”

Temasla yayılan sıcaklık, dalga dalga bedenindeki tüm sinirlere ulaştı. Dokunarak birbirlerine sanki güç aktarımı yapıyorlardı. Hayat daha fazla dayanamadı. Ömer'in elinden kendi elini kurtardı.

Bu telaşlı geri çekiliş Ömer'in hoşuna gitmişti.

"Lütfen şöyle oturun." Masanın tam aksi yönünde, odanın sonuna konumlanan siyah koltuklara yönlendirdi onu.

"Bir şey alır mısınız?"

"Teşekkür ederim, belki daha sonra."

Ömer onun kendini kasmak uğruna davuldan bir farkının olmadığını görerek keyfine yeni eğlenceler katıyordu. İnsanlara fiziki baskı uygulamak yerine ruhlarını huzursuz eden doğal bir yapısı vardı. Onu yeni gören kişide temkinli yaklaşım alarmları çaldırıyordu.

"Buraya neden geldiğimi sormayacak mısınız?"

Ömer ifadesizleşti.

"Resmiyeti kaldırdığına göre..." Gözlerini Hayat'a çevirince genç kız olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

"... babana sunduğum anlaşmanın son geçerlilik tarihinde yani iki ay sonra geldiğine göre, hmm... Sanırım tahmin ediyorum."

Hayat ondaki bu rahatlıktan nefret ediyordu. Karşılaştıkları her seferde yaşananlar çok normalmiş gibi pervasızlıkla hareket ediyordu. Ne kadar bencilce idi, hele kendisi her an alttan dürteceklermiş gibi koltuğun ucunda otururken... Bu kesinlikle haksızlıktı.

"Ama senin ağzından duymak istiyorum. Buraya neden geldin?"

Gözlerini diğer yana çevirdi. Kedi fare oyununda ezik taraf, kesinlikle kafasını çalıştırmayan olurdu. Bunu kendisine yakıştıramayacağından vücut dilini düzelterek yüzündeki sakinliği korudu. Sinirlenmek bile ona karşı duyduğu hissi belli etmek olurdu. Ve bunu kesinlikle istemiyordu.

Gözlerini korkusuzca ona dikti, en az onun baktığı kadar dikkatliydi.

"Babamın dediğine göre, tüm borçlarımıza karşılık, geleceğimizi güvence altına alarak benimle evlenmek istiyormuşsun. Uzun bir düşünme süresi oldu, cevabımı vermeye geldim."

“Anladığım kadarıyla bu düşünme süresini tetikleyen bir durumla karşılaşmışsın ve burada vereceğin cevabın %99’unda olumlusun.”

Hayat kaşlarını hayretle kaldırdı. Bu adamın uzaydan izleyen gözleri mi vardı? Nasıl bu kadar şeyi bilebilirdi, anlayamıyordu. Söylenenlerin gerçeklik payına yaraşır şekilde başını salladı.

“Evet. Dolaylı yoldan konuşarak kelimelerle oynamana gerek yok. Açıkça sorarsan cevap verebilirim.”

Ömer, oturduğu yerde geriye doğru yaslanarak rahatça kolunu koltuğun sırtına doğru uzattı.

“Pekâlâ, senin buraya gelmen için tepende baskı kuran kuvveti merak ediyorum.”

Hayat’ın boğazına tıpa takılmış gibi tıkandı. Hiçbir zaman insanlarla para konusunda bir muhabbet içerisinde bulunmamıştı. Kendisine yediremediği bir konuydu. Nedense para söz konusu olduğu zaman hep kötü hissediyor ve duygusallaşıyordu.

“Borçlandığımız banka babamı mahkemeye verecek. İcranın gelmesine izin veremem.”

Ömer anlayış dolu bir ifadeyle başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Hayat onu sonunda insafli bir adam olarak gördüğü için memnundu.

“Demek bu yüzden geleceğinden vazgeçtin. Evinin elinden alınıyor oluşu, Hekim Hanım’ın geleceğinden daha iyi...”

Hayat sertçe sözünü kesti. Merhamet ve anlayış dolu olduğunu sandığı adamın sözleri sürekli onu kışkırtıyordu. Bu alaycılığa artık kayıtsız kalamazdı.

“Hiçbir şey babamdan daha değerli değil!”

Ömer gözlerini ona çevirdiğinde bu ani çıkış karşısında verilen tepkiye şaşırılmıştı.

“Babam benim için her şeyden daha değerlidir. Söz konusu geleceğim olsa bile.”

Hayatın Ruhu

“Tamam, sakın ol sinirlenme Hekim Hanım.” Ömer oturduğu yerden kalkarak masasına doğru gitti. Geri döndüğünde elinde bir dosya tutuyordu. Hayat ile arasında mesafe bırakan geniş sehpanın üzerinden dosyayı ileri itti ve tam yanına da pahalı olduğu belli olan bir dolma kalem bıraktı.

Hayat ne olduğunu sorgular cinsten bakışlarını Ömer’e diktiğinde, ciddi, yüzünde alaya alacak bir ifadenin olmadığını gördü. Hoş görse bile Donuk Yüzlü Kralın ne düşündüğünü anlamak çok zordu.

“Senin gibi genç bir kızın babası için bu denli bir fedakârlığa imza atacak olması gerçekten göz doldurucu. Babanın söylediklerinde haklı olduğunu görüyorum. Ancak seninle evlenecek olmamın gerçeküstü hiçbir beklentiyi karşılamayacağı bir gerçek. Bununla ilgili detaylandırma için daha sonra seninle görüşeceğiz. Burada küçük bir sözleşme bulunuyor. Lütfen, dosyayı aç.” İşaret parmağıyla dosyayı gösterdi.

Hayat titrediğinden habersiz parmaklarıyla çarçabuk kapağı kaldırıp içindeki tek sayfalık sözleşmeye göz gezdirdi.

“Ben küçük bir giriş yapayım. O kâğıtta yazanları özetlemek gerekirse, bu evliliğin bir iş anlaşmasından hiçbir farkı yok ve ben de sözlerin uçup yazıların kâğıda dökülerek altına imza atılmasına her daim özen gösteririm. Senin parayı aldıktan sonra kararından dönmeni görmek istemiyorum. Söz ağızdan bir kere çıkar lafını bilir misin?” Ömer fazla konuştuğunu biliyordu, bu yüzden kısa bir süreligine kızın damarına basarak bir karşılık vermesini bekledi.

“Sözümünden dönmeyeceğim.”

“Güzel. Bu sözleşme için bir formalite diyelim o halde. Sen bu sözleşme için imza attığın takdirde vereceğin hesap numarasına orada yazan parayı bugün yatacak. Diğer borçlar için de adamlarım gerekli işlemleri gerçekleştirecekler. Ayrıca ilk geldiğim gün evin harabe oluşu fazlasıyla ilgimi çekti. Bu konuda da bir şeyler yapmak istiyorum. Biz evlendiğimiz zaman babanı kaldığın evde bir süre misafir edersen, restorasyonla evi daha güçlü hale getirebilirler.”

“Hayır!” diye aniden atıldı Hayat.

“Hayır?”

“Lütfen, biraz yavaşla. Sözlerin çok hızlı gidiyor ve ben yetişemiyorum. Şunu lütfen sen de kabul et, bu evlilikten babamın haberi olmayacak.”

Ömer huzursuz bir şekilde gözlerini kıstı. Keyfi günün sonuna yaklaştığını belli edercesine tatsızlaştı. Kızın *baba fedakârlığı* adı altında bir numaralı para avcısı olduğunu düşünmek bile istemiyordu. O şefkatli ve şaşkın masum kızın aniden yok olup ilk gördüğü mini elbiseler içerisindeki zengin adam avlayan kızın gerçek Hayat olduğuna inanmak istemiyordu. Bunca zaman yanılmış, olamazdı.

Tek soru sordu.

“Neden?”

Alacak olduğu cevap az sonra yapacağı hamleyi gerçekleştirecekti. Tüm keyfi tuzla buz oldu.

“Babamın bu evlilik kararından haberi yok. Benim para için tanımadığım bir adamla evlenmemi istemez. Ama paraya ihtiyacımız olduğu da bir gerçek. Eğer ödenmezse haciz yüzünden babamla sokakta kalacağız. Benim mezun olmam için yarım sene daha geçecek, hemen iş bulamayabilirim. Bu sürede onun para bulmak için zayıf kalbine stresin zarar vermesini istemiyorum. Benim bu aralar vize sınavlarım var. Şu an onlara çalışıyor olmam gerekiyor ancak burada oturmuş paralı bir evlilik yapmak için kurtarıcı müstakbel kocam olacak adamla konuşuyorum.”

Ömer rahatlama ile gerilme arasında dalgalanıyordu. Rahatlamıştı, çünkü tezleri çürütecek hamleyi Hayat çok güzel izah etmişti. Geriliyordu, sanki evleneceğini yeni fark ediyormuş gibi *koca* sıfatını duyunca kulağa imkânsız gelmişti.

“Sen yine söylediklerini gerçekleştir ama bunları gizliden yap. Eminim adamların sessizce çalışabilirler. Banka borcu, diğer adamların borcu falan...”

Hayatın Ruhu

“Söyler misin peki, baban bunca borcun kapandığını duyunca sebebini araştırmayacak mı?”

“O yüzden gizli olsun diyorum ya.”

“Borcun ödendiği gizli kalmaz.” Ömer’in ışık tuttuğu bu konu canını sıkıyordu. Habersiz işler çevirmek bu kadar korkunç olmalıydı.

“Senin evlendiğini ne zaman öğrenecek? Biliyorsun, evlilik ölene kadar devam edecek olan bir mesele, tabii aksi bir durum söz konusu olmadığı sürece.”

Konuşulanlar oldukça bunaltıcıydı, Hayat derin bir nefes almak için yerinden kalkarak odada dolandı. Ömer onu izlemek yerine sehpanın tam ortasında duran telefonu alıp Birsen’den bir bardak su ve iki kahve istedi.

Hayat manzaranın ilgi çekici olduğunu odaya ilk girdiği anda fark etmişti. Kafası konuşulanlarla o kadar doluydu ki manzaraya balıklama dalarak hayaller âlemine varmak istiyordu. Dertsiz ve tasasız olmak, nasıl bir şey olurdu?

Ömer yerinden kalkıp yanına yaklaştığında bu sorunun farklı versiyonunu buldu. Kısacası Ömer gibi olmak nasıldı? Ve onun karısı...

Ömer genç bir kızın üzerindeki yükün ağırlığını görebilecek kadar tecrübeliydi. Ebeveynlerin sorumsuzca kalkıştığı her hamlenin sıkıntısını çeken hep çocuklar oluyordu. Hayat’ın babası için tüm ömründen vazgeçmesine elbette izin vermeyecekti. Bu evlilik gerçekleşirse müştereklik ironik bir şekilde yaşam ve ölüm olacaktı. Biri güneş, diğeri ay... Hiçbir zaman aynı paralelin hizasında olamayacaklardı.

Yanına geldiğinde eşi olacak kadar olgun, omuzlarını düşürüp ümitsizlikle sürekli düşünecek kadar küçük gözüken kızın omzuna samimi dokunuşuyla elini koydu. Düşen suratında inci gibi gözleri hüzünlü bakıyordu.

“Gel otur. Bundan sonra sıkıntı yapmana gerek yok. Para konusunu düşünme, baban içinse... Onunla ileride konuşsak da olur. Kızının mutlu olduğunu görünce bu evliliğe olumlu bakacaktır.”

Hayat her dakika etkisini artıran, içini saran karamsarlıkla kuşanmıştı. Ömer’in şaşırtan iyimser samimiyeti ve anlayış dolu sesindeki yumuşaklıkla başını salladı. Ne derece güvenmeliydi, nasıl yaklaşmalıydı? Bilmiyordu ama zamanla insanların gerçek yüzleri ortaya çıkardı. Sözü’nün eri bir adam olup olmadığını ileride anlayacaktı.

Onlar tekrar koltuklara yerleşirken Birsen kahvelerle geldi. Sehpaya servis yaparak sessizce çıktı. Ömer’in gözleri Hayat’ın üzerinden bir dakika olsun ayrılmadı.

“Sözleşmeyi okur musun? Daha sonra yanlış bir şeye imza attığını düşünmeni istemem.”

Hayat, “Sözleşme, tabi ya!” diye geçirdi içinden. Önüne bırakılan sudan bir bardak içti, ardından sözleşmeyi kucağına alarak en başından okudu. Her satırda gezen gözleri sonuna yaklaştıkça kocaman oldu. Hemen bakışlarını kaldırıp Ömer’e inanmadığını açıkça ilan etti.

“Bu... Burada yazan rakam benim hesabıma mı geçecek? Borçlardan ayrı olarak mı? Ama bu... çok...” Ömer çayından bir yudum alırken gayet pervasız bir şekilde omuz silkti.

“İş anlaşmalarımda her zaman bonkörümdür. Evlendiğin zaman holdinge bağlı Erez soyadında bir hesabın daha olacak, sınırsız bir yaşama sahip olacaksın.”

Hayat bünyesine ağır gelen şaşkınlık yüzünden arkasına yaslanarak hareketsiz kaldı. Çok değil, sadece birkaç dakika önce Ömer Erez’in karısı olmak nasıl bir şey olurdu, diye merak içerisinde düşünüp duruyordu. Cevabı onu tahmin bile edemeyeceği noktaya getirmişti.

Ömer Erez’in karısı olmak dünyanın sahibi olmak demekti. Azla yetinen bir insan için yüksek rakamlı paralar, aklın uçuşa geçen kıs-

mında yer alıyordu. Merak ettiği sorunun cevabını artık çok iyi biliyordu.

Gözleri tekrar TL cinsindeki rakamların dizilişinde gezindi. Bu parayla çok rahat yaşardı, sadece kendi geleceği değil torunlarının ve onların çocuklarının da geleceğini güvence altına alırdı.

Peki karşılık?

Normalde tanımadığı bir erkekle baş başa aynı odada olmaktan dolayı rahatsızlık duyarken, söz konusu Ömer olunca gayet rahat hissediyordu. İçine yerleşen yabancılık artık samimi bir kandı.

Ömer babasından sonra hayatına giren diğer tüm erkekler içerisinde ön sırayı kolaylıkla almıştı. Hayat onunla konuşurken, inatlaşıırken hiçbir kararsızlık duymuyor, rahatsız hissetmediği için de gerçek kişiliğini çok kolay ifade edebiliyordu.

Dosyayı imzalamadan kapatarak sehpa geri bıraktı. Kollarını göğüs hizasında birbirine kenetledi.

“Çok merak ediyorum. Bütün bunları neden yapıyorsun? Normal bir evlilik olmayacağını söyledin. Parayla bedenimi satın almayacak...” Kalbi tekleyince sustu. Daha geçen haberlerde evlendiği kadını başkasına pazarlayan adamın zorla fuhuş yaptırdığı için tutuklandığını duymamış mıydı? Ömer ona pis bir peçete gibi mi değer verecekti? Kendi kullanmayacaktı ama başkalarına kazandıracaktı.

“Aklına ne geldi?”

Hayat “Se... sen...” dedi kekeleyerek. İhtimal vermeyen mantığı saçma kurgular üzerine beynini meşgul ediyordu. Ömer’in onca parası varken, karısını iğrenç bir şekilde pazarlayarak kazanacağı ne olabilirdi ki?

“Ben ne Hayat?”

“Hiç...”

“Ne düşündüğünü bilmiyorum ama sen zaten onun yanlış bir şey olduğunu fark ederek kendine saklamaya karar verdin. Evet mantık

çerçevesinde neden seninle evlenmek istediğimi sorabilirsin. Ben de ona göre cevap veririm. Aklına saçma sapan düşüncelerin girmesini istemiyorum.”

Hayat onun sesindeki tiksintiyi gayet net hissediyordu. Kendince edindiği fikirlerin iğrençliği de bir o kadar tiksindiriciydi.

“Seninle neden, evlenmek istediğimi paylaşmak istemiyorum. Bunu ilerleyen zamanlarda çok iyi anlayacaksın. Şimdilik senden beklentim bu kâğıdı imzalaman. Hepsi bu.”

Hayat’ın gözleri tekrar dosyaya kaydı. Kalın, siyah, deri bir kabı vardı. İçindeki sözleşme ise geleceğini paraya boğan bir fermandı.

“Bunu imzaladıktan sonra ne olacak?”

“Sen imzanı atacaksın. Ben yerimden kalkıp çalışma masama geçeceğim ve ilk önce avukatımı arayıp evlilik prosedüründeki tüm gerekli çalışmayı yapmasını isteyeceğim. Sonra diğer avukatımı arayarak Tanber ailesinin borçlu olduğu kim varsa koşulsuz, şartsız istenilen rakamları ödemeleri için talimat vereceğim. Sen de akşam internet bankacılığından hesabındaki parayı kontrol edersin.”

Hayat sessizliğini koruyarak söylenecek bir şeyi olmadığını belli ediyordu. Geriye düşünülecek ne vardı ki? Kâğıt üzerinde bir evlilik olacaktı. Evleniyordu ve onun kendince sebepleri vardı. Acaba ailesi bu duruma ne diyecekti? Eve gelinleri geldiği için mutlu mu olacaklardı yoksa gökten inme gibi hayatlarına damlayıp oğullarını onlardan kopardığı için nefret mi edeceklerdi?

“Ne düşünüyorsun yine? Tüm soru işaretlerini giderdiğimi sanıyordum.”

“Hayır, yalnızca... Ailen bu evlilik konusunda ne düşünecek onu merak ettim.”

Ömer’in bakışları donuklaştı. Yerinden hızlı ve bir o kadar ani yaptığı kalkış sebebiyle Hayat huzursuzca geriye kaydı.

“Benim ailem yok. Sözleşmeyi imzala, biraz sonra toplantım var. Detayları görüşmek için daha sonra seninle iletişime geçeceğim.”

Hayatın Ruhu

Ömer masasına gittiği gibi telefonundan birkaç emir verdi. Hayat artık gitmezse Ömer'i bu durumdan vazgeçireceğini düşünerek endişelendi. Hesabına yatacak olan para korkutucu bir şekilde ona gülümsüyor olabilirdi ancak borçlar ödenmeden mutlu hissetmeyecekti.

Dosyayı açtı, tekrar hızlıca göz gezdirdi ve imzasını adının olduğu yere attı. Getirip Ömer'in masasının üzerine bırakırken hâlâ telefonla konuşmakta olduğunu gördü. Masanın üzerinden küçük bir post it alarak hesap numarasını yazıp sözleşmenin üzerine bıraktı. Sessizce odadan çıkmak için bir adım attığı sırada Ömer yetişip onun kolunu tuttu.

"Tüm hareketleriniz sessiz olsun. Burhan Bey'in hiçbir şeyden haberi olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Hayat onun aldığı yanıtla memnun olduğunu gördü. Telefon kapanınca Ömer hâlâ onu tutmakta olan eline baktı.

"Tekrar görüşene kadar dikkat et kendine. Aşağıda seni gideceğin yere bırakmak üzere bekleyen bir araba var."

"Gerek yok ben kendim giderim."

"Bugünden itibaren karım sayılırsın Hayat. Seni arabalarım haricinde başka bir arabanın içinde görmek istemiyorum. Otobüs ve taksiyi unutabilirsin. Veterinerlik okuyan öğrenci Hayat yerine, iş adamı Ömer Erez'in karısısın. Bunu artık kendine empoze etmeye başla."

Hayat başını salladı. Haklıydı. Evlenen bir kadın kadar sorumluluk alacaktı. Bunca paranın karşılığı olarak en azından eşi olacağı adamın sözlerini dinlemesi gerekirdi. Eğer aralarını iyi tutarsa ömür boyu sürecek olan evlilikleri daha katlanılabilir ve güzel geçebilirdi. Kabul ettiğini göstermek için başını salladı.

"Mısra?"

Hayat apartmanı saran yanık kokusunu bulmak için havayı kok-

layarak kaynağın kendi evlerinden geldiğini fark edince hızla kapıyı açtı.

“Mısra neredesin?” Hayat yoğun kokudan elini burnunun ucunda sallayarak mutfaktan gelen sis bulutunun arasına daldı. “Mısra?!” Ses vermeyen arkadaşına bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

“Ne var Hayat? Ne?”

“Bu da ne’si? Ne yaptın sen?”

Mısra kısık gözleri arasından yanan tavayı musluğun altına tutuyordu. Hayat gelmeden önce can sıkıntısının verimli yanını kullanarak kollarını sıvayıp akşam yemeğini hazırlamak istemişti. Her zaman olduğu gibi yemek konusundaki beceriksizliği bu sefer evi dumana katmakla son bulmuştu.

“Yemek yapayım dedim. Köfteleri fazla tutmuşum. Yandı...”

Hayat çarçabuk mutfak balkonunu ve camını açarak tepsile içerideki havasızlığı gidermeye çalışıyordu. Daha üzerini bile çıkar-tamadan böylesine bir durumda olması tüm kokunun üzerine sinmesine neden oldu. Nedense sinirli değildi. Sadece evi kendisiyle beraber yakmadığı için arkadaşına müteşekkirdi.

“Seninle yemek konusunda en başından anlaştığımızı sanıyordum. Yemek benden, temizlik senden. Neden kuralı bozdun ki?”

Mısra suratını buruşturdu.

“Kadın! Kadın! Bırak biraz da biz kendimizi geliştirelim. Senin gastronomi ruhun altında benimki eziliyor.”

“Peki, yaşam alanlarımızı kirletmek, geliştirmek istediğin ruhun neresinde yer alıyor?”

“Aman sanki sen ilk yemeğini Kraliçe Elizabeth’in mutfağında öğrendin. Burhan Amca makarna faciasında midesinin nasıl hazımsızlık yaşadığını daha geçen gün anlattı.”

Hayat kısa bir duraksamadan sonra kocaman gülümsedi.

“Mısra hayatımdaki yerin o kadar geniş ki sen olmadığın zaman belediye tonlarca beton dökse yine kapanmaz.”

Mısra saçlarını geriye doğru savurdu.

“Eh, cazibenin ve yeri doldurulamaz hacmimin ürünü geniş bir varlığım.”

“Şımarma!” Sahte bir azarlama ile arkadaşının saçını hafifçe aşağıya çekti. “Koku tüm apartmana yayılmış, dua edelim de kimse laf etmeden bu kokudan kurtulalım. Ben camları açmaya gidiyorum.”

Hayat mutfaktan çıkıp karşı kapıdan içeri girdi. Burası kendi odasıydı. Mutfakla karşılıklı olduğu için yanık kokulu gri duman içeri dolmuştu. Hemen kendi camını sonuna kadar açtı. O sırada küçük çalışma masasının üstündeki bilgisayarına kaydı gözleri. Aca-ba Ömer parayı aktarmış mıydı? Akşam bakmasını söylediği için daha geçilmemiş olduğunu düşündü. Yine de garip bir heyecan tüm benliğine sarıldı.

Eli laptopun kapağına kayarken Mısra içeri girdi.

“Sana kötü haberim var.”

Hayat sanki yanlış bir şey yapmak üzereymiş gibi elini hızla çekti. Yaramazlık yaparken yakalanan zavallı küçük çocuk bakışıyla Mısra'ya döndü.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Camı açtım.”

“Yok yok, yüzünde yapmaman gereken bir şeyi yaparken ki o şaşkınlık var.” Hemen yanına geldi. Araştırmacı gözleri çarçabuk çalışma masasının üzerinde gezdi.

“Ne yapıyordun?”

Hayat üzerindeki gaffeti atarak arkadaşını omuzlarından tutup çevirdi. “Abarttın, ev çok kötü kokuyor. Tüm camları açalım. Bu arada kötü haberin ne?”

Mısra odadan sürüklenerek çıkarılırken, “Akşama yemek yok. Son köftemizi de ben yaktım.” dedi, hiç çekinme ve pişmanlık belirtisi göstermeden. Haftalık olarak alışverişe gittikleri için dolaplarındaki tüm yemekleri bitirmişler, hazır ürünleri de yemişlerdi. Vize haftasında olduklarından eksikleri not etmek akıllarından çıkmıştı.

Daha üzerindeki kıyafetleri değiştirmemiş olan Hayat, gözlerini devirerek, “Tamam ben gidip marketten bir şeyler alırım.” dedi.

“Benim acil durum kraliçem!”

Mısra o evden çıkarken masum bir kedi gibi bakıyordu. Az önce evi yakmak üzere olan, köfteleri hiç uğruna kömür taşına çeviren kendisi değilmiş gibi...

Hayat evin iki sokak arkasındaki markete yürürken aklı Ömer’le doluydu. Doğru dürüst bir erkekle sevgili bile olamamışken eş olmayı nasıl becereceğini bilmiyordu.

Babasından gizli işlere kalkışıyor oluşu ise ayrı bir konuydu. Bu durum onu oldukça huzursuz ediyordu. Ancak para ve borç sıkıntısı olmadan ferahlık içerisinde yaşama düşüncesi rahatlatıyor, gerginliğini alıyordu. Babasının bir şekilde gönlünü alırdı, peki tam olarak tanımadığı ve gördüğü kadarıyla sürekli laf sokarak alaycılıkla gezen bir adamın karısı nasıl olacaktı?

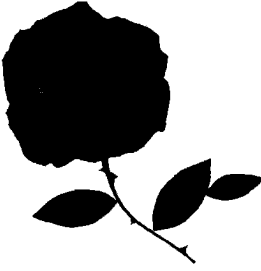
Markete girmeden önce arkada birilerinin bağışmalarını duydu. Refleks icabı döndüğünde peşindeki bir adamın ona doğru bakmakta olduğunu gördü, göz göze geldiklerinde adam anında arkasını dönerek eline telefonu aldı. Hayat adamı bir süre takip ettikten sonra omuz silkip kafasından uydurduğu anlamsız fikirleri umursamayan tavırla markete girdi.

Dışarı çıktığında istemsiz olarak gerildi. Ensesindeki tüyler kabarık bir şekilde eve kadar ona eşlik etti. Apartmana gireceği sırada aniden arkasını döndüğünde birini görme umuduyla iri gözlerle baktı. Ancak kimse görünmüyordu.

Hayat, “Paranoyak oluyorum galiba...” dedi. Apartmana girerken gerçekten takip edildiğinden habersizdi.

Adam telefonunu çıkartıp hemen haber verdi.

“Hayat Hanım marketten sonra direk eve geldi. Ömer Bey’e bildirin.”

5

Sandalyeye sıkıca bağlanan adam, acıdan kılını kıpırdatacak halde değildi. Kesintisiz olarak bir saat, aralıklarla tam dört saattir kıvrandıran ağrılar içerisinde dövülüyor, fiziki şiddetin en ağırını görüyordu. Bunların hepsinin ağzından çıkacak tek bir kelimeye bağlı olduğunu çok iyi biliyordu, ancak söylediği hiçbir şeyin istenilen cevabı vermediğinden çaresizce ölümü diliyordu ve o öldürücü vuruş hiçbir zaman gelmiyordu.

Ömer, genç adamın saçlarını tutarak başını kaldırdı. Ürkütücü sesini, yakıcı nefesini hissettirecek kadar yüzünü kulağına yaklaştırdı.

“Sana bir daha sormayacağım. Kargoyu Baran Gökdağ’a götürmesini söyleyen ve pembe saçlı kadını maşa olarak kullandıran kim? Kimden emir alıyorsun?”

“Yemin... Yemin ederim ki... Bilmiyorum.” Kan damlayan ağzından salyalar akarken zorlukla konuşuyordu.

Ömer saçlarının arasından geçirdiği parmaklarını yumruk yapınca çekilen derisinin acısıyla haykırarak geriye doğru yattı.

“Ölmek için yalvarmanı beklerim. Buna katlanabilecek misin?” Adam zaten bunu bekliyordu. Ölmek istiyordu, çünkü bildiği başka bir şey yoktu. Ama sonra bir şey oldu. Aklına fısıltıyla duyduğu bir isim geldi.

“Tamam... Ta... tamam. Söyleyeceğim. Ne olur...” Ömer elini ateşe değmiş gibi hızla çekti. Genç adam boğazına dolan kan yüzünden öksürükler içerisinde öne düştü.

Ömer’in genelde pis işlerinden sorumlu adamlarının başı olan Kürşat, onun kafasını sertçe kaldırdı.

“Söyle it, sabahtan beri seninle uğraşıyoruz.”

Genç adam sesli, acı soluklar verdi. Patlayan kaşının kırmızıya boyadığı gözlerini Ömer’e çevirdi.

“Bir isim duydum. Emin değilim ama. Bana kargoyu götürmesi için birilerini ayarlamamı isteyen adam beni odanın dışında bekletti. İçeridekinin patron olduğunu düşündüğüm için uzak durmak istedim. Biraz sonra dışarı başka adam çıktı. Tam kapatmadığı için kapı aralık kaldı. Öhö öhö...” Başı tekrar öne doğru düşerek kan kustu. Kürşat aynı şekilde onu ensesinden yakalayıp bir köpek tutar gibi başını kaldırdı.

“Adamlar çok alçak sesle konuşuyorlardı. Ama... ama bir isim duydum.” Yorgun düşen bedeni yüzünden konuşmak bile işkenceydi. Biraz soluklandıktan sonra devam etti. “Nihat... Nihat adında biri vardı. Emri o veriyordu.”

Ömer ellerini iki yandan kalça kemiğine yasladı.

“Soyadı ne?”

Adam heyecanla öne atıldı. Bir kurtuluşu var mıydı bilmiyordu ama eğer varsa bunu hak etmek için her türlü şeyi yapardı. İçindeki küçük bir umut yaşamak için direniyordu. “Bilmiyorum. Nihat Bey dedi, oradan duydum. Patron sandım.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Kürşat. Siyah saçları gözlerinin üstüne doğru düşmüştü.

“Biraz daha konuştular, sonra yanıma geldi. Bana kargocuya iletilecek zarfı uzattı. Gizli kalsın, dedi ve arabayla yarı yolda indirdiler. Aracı olan kadını pavyondan ben buldum. Bu kadar, valla bu kadar. Abi ne olur affet. Benim bir günahım yok. Daha önce bu adamları görmedim bile.”

Ömer adamın gözlerinin içine, uzun uzun baktı. Söylenecek tüm sözcükleri uğruna sarf etmişti. Diktiği bakışlarını hiçbir yöne çevirmedi. İki elini belinden indirdi. Sağ elini vücudunu çevirmeden arkasına doğru uzattı. Adamlarının birinde gözle görülür kıpırdama oldu, ancak sandalyedeki adam gözlerini Ömer'den ayırmaya o kadar korkuyordu ki diğerine bakamadı.

“Güven büyük problem biliyor musun?” dedi Ömer alçak bir sesle.

Adam söylenenden hiçbir anlam çıkaramadığı için sızlayan yüzünü buruşturdu.

“Ne?”

“Senin için üzgün olduğumu bil.”

Ömer adamından aldığı silahın kabzasını sıkıca kavrayarak ileri doğru doğrultup beklemeksizin tetiği çekti. Kan donduran soğuk bir ses bulundukları ortamda kulaklarda kısa süreliğine bir çınlama bıraktı.

Kurşun tam alnından vurdu, başı geriye doğru düştü.

“Güven büyük bir problem,” diye kendi kendine mırıldandı, duyudan bir damla yoksun olan Ömer. Ölüm onun için hissiz bir yolculuktu. İnsanların bu kadar kolay canlarını kaybediyor oluşu üzerine zerre pişmanlık duymuyordu. Kötü yola girmeyen nadir insanlar vardı.

Para ile yapılan da aynı kapıya çıkıyordu. Para güç getirirdi, güç de ahlaksız işler...

Hızla arkasını döndü. Elindeki silahı temizlemesi için adamına tekrar uzattı. Kürşat'a omuzunun üzerinden bakıp “İyi temizle,” diye emretti. Adam çarpık bir gülüşle baş selamını yaparak patronunu yolcu etti.

Hayat yoğun geçen sınav haftasının sonundaydı. Bitirme tezinin teslimine kadar olan süre içerisinde kısıtlı özgürlüğünü ilan ediyor-

du. Son sınavını verip kampüsten çıkacağı sırada biri onu omuzlarından tutarak sıkıca sarıldı.

“Tebrikler! Sınavın bitti. Artık randevularıma karşılık verebilirsin.” Hayat ona sarılan kolların arasından sıyrıldı.

Mezun olan üniversite arkadaşı Kerem, ona tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu. Uzun zamandan beri arkadaşlardı, bir süredir de buluşmak için gün ayarlamaya çalışıyor, ancak Hayat her defasında bir bahane uyduruyordu.

Sınavların bitimiyle Kerem’in teklifini artık geri çeviremeyeceğini çok iyi biliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi kuru bir sadelikle. Kerem’in her zaman ona gösterdiği şefkati ve ilgiyi sevmişti. Bir kardeş olarak onun güvenine ihtiyaç duyuyordu. Fakat Kerem’in ince düşüncesinin altında senelerdir farklı duygular beslediğini çok iyi biliyordu. Onu seven bir erkeği üzmemek istemezdi. Evlenmek üzere olan bir kadın için başka bir erkekle gezmek ne kadar doğru olurdu, bundan da emin değildi. O yüzden ilişkileri arasında bir adım geriye gitti.

Ömer’le erkekler hakkında konuşmak tedirgin ediciydi. Telefonla konuştukları bir gün en son ne zaman sevgilisinin olduğunu sormuş, altını eşelemeden sadece o kadarla kalmıştı.

Evlilik konusunu da sınavlardan sonra konuşacakları için Ömer’le görüşmesi sadece telefonla gerçekleşmiş, yoğun işleri arasında yüz yüze gelmeye fırsatları olmamıştı.

Ömer gerçekten de sözünün eri bir adamdı. Tüm borçlarının kapandığını babasının sevinçli sesinden anlıyordu, fakat paranın gökten inme gibi tüm her şeyi silmesinin nedenini araştırıp duruyordu.

Hayat onunla konuşmak için İzmir’e gitmek istiyordu, eğer evlilik olursa fazla vakit kaybetmeden, babasının araştırma uğruna güçsüz düştüğünü görmeden önce anlatmalıydı.

“Evet nereye gidelim, sen seç.”

Hayatın Ruhu

Hayat'ın "Aslında..." diye başladığı cümlesi kampüsün tam kapısında bekleyen tanıdık yüzleri görünce son buldu.

Ömer'in en genç adamları Barış ve Murat!

İkisini de köpek vukuatında görmüş, daha sonra şoförlük ve korumalık için atandığını duyarak samimiyeti ilerletmişti. İlk izlenimlerine tezat çok eğlenceli kişilikleri vardı.

Hayat'ın korumalığını yapmak için Ömer'den talimatlı bir şekilde okuldan alıp onu evine bırakıyorlardı.

İlginç olan kısım ise sadece birinin gelmesi gerekirken ikisinin de onu bekliyor oluşuydu.

Kerem, Hayat'ın dümdüz karşıya bakan gözlerini takip etti. Kapıdaki adamları görünce canı sıkılarak kaşlarını çatıttı.

"Onlar kim?"

"Tanıdıklar işte. Kusura bakma Kerem, gerçekten başka işim var. Daha sonra görüşürüz."

"Ama..."

Kerem'in itirazı sonuçsuz kaldı. Hayat hafif esintisiyle beraber önünde uçarcasına hızla yürüyüp tek kelime etmeden arabaya bindi.

Hayat okuldan uzaklaşmalarını fırsat bilip Barış ve Murat'ın birlikte gelmesini merak ederek ön iki koltuğun arasından başını uzattı.

"Normalde birinizin gelmesi gerekmiyor muydu?"

Arabayı kullanan Barış onu yanıtladı.

"Bugün sizi evinize değil, Ömer Bey'in yanına götürüyoruz."

Hayat oturduğu yerde dikleşti. Yeni bir haber geliyordu ve bundan hiçbir şekilde bilgilendirilmiyordu. "Ömer Bey'in bana haber vereceğini sanıyordum?"

Diğer koltukta oturan Murat ona dönmeden sorusuna cevabı verdi.

"Ömer Bey'in işleri fazlasıyla yoğun. Bugün takviminde acil bir ertelenme söz konusu olduğu için sizinle görüşmek istedi."

Hayat emri vakilerden hoşlanmadığından, “Bir telefon edebilir-di.” diye söylendi. Murat ile Barış birbirlerine baktı.

Canı sıkkın bir şekilde arkasına yaslandı. Söyleneni yerine getirip işini yapan adamların üzerine gideceğine patronlarını azarlaması gerekirdi. Emir erlerinin bir günahı yoktu.

Ellerini kucığında kenetledi. Yaşları kendi yaşlarına yakın olduğundan Murat ve Barış ile diğer adamlara nazaran daha rahattı. Onların yanında geriliyor, sadece gideceği yere kadar ona eşlik eden arkadaşları gibi hissediyordu.

45 dakikalık yol boyunca yüksek binaların bulunduğu Ataşehir’deki lüks bir binanın önünde durdular.

“Hayat Hanım geldik, inebilirsiniz.” Murat kendi indikten sonra Hayat’ın kapısını açtı.

“Burası neresi?” Başını kaldırdığında *rezidans* yazısını okudu. “Kime geldik?” diye sordu Murat’ın cevap vermemesi üzerine.

Barış arabayı götürürken Murat Hayat’a yol gösterdi.

“Ömer Bey burada sizi bekliyor.”

“Öyle mi?”

Merakı iyice artmıştı. Ömer’in orada bulunması yeni bir durumdu. Onu hep villalarda yaşayan bir adam olarak düşlerken rezidans dairesinde kaldığını görecekti olduğundan hayal kırıklığı yaşadı.

Asansörle yüksek olduğunu düşündüğü bir kata geldiklerinde geniş koridora ayak bastı. Etraf o kadar sessizdi ki perili bir köşk gibi insanı ürpertiordu.

Murat önden ilerledi. Yüksek teknoloji ile donatılan kapının hemen kenarındaki metal kutunun kapağını yukarı doğru ittirince altından numaralar çıktı. Beş haneli şifreyi girdiğinde kapı otomatik olarak açıldı. Murat rahat bir ifadeyle açılan kapıdan içeri girmesi için kenara çekildi.

“Buyurun Hayat Hanım, Ömer Bey içeride sizi bekliyor. Benimle yolculuğunuz buraya kadardı.”

Hayatın Ruhı

“Teşekkür ederim Murat.” Şaşkınlıkla aklına söyleyecek başka bir kelime gelmemiştir. Gülümseyerek içeriye temkinli adımlar atarken arkasından kapı kapandı.

Geniş bir hol, onun sol tarafında tüm perdeleri sonuna kadar açık, manzarası sonsuz bir salon onu karşıladı. Ama içeriğinin harikulade görünüşünden çok Ömer’in nerede olduğunu merak ediyordu. Sessiz evdeki hareketsizlik hoşuna gitmemiştir.

“Ömer?” diye seslendi salona doğru. Yavaşça ilerledi. Çantasını çıkarmayı bile akıl edemeden öylece etrafına bakıyordu. Salonun son kısmında Amerikan tarzı geniş bir mutfak yer alıyordu. Orada bir hareket görünce hızını artırıp ilerledi. Tam kapının ağzına geldiğinde “Ömer” diyecekti ki adam elinde içki bardağı ile ona döndü.

Üzerinde her zamanki gibi siyah takımı vardı, fakat ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine doğru kıvrırmıştı. Yüzündeki o korkutucu soğuk ifadeden eser yoktu. Bakışlarında ise saklamaya çalıştığı bir duyguyu besliyordu.

İstemsiz olarak irkildi.

Ömer, “Evine hoş geldin.” dedi şerefine içiyormuş gibi kadehini havaya kaldırdı. Hayat bunu garipsedi.

“Evim mi?”

“Odaların hepsini gez, eksik veya değiştirmek istediğin bir şey olursa mimarımla görüşebilirsiniz. Burası bugünden itibaren senin kalacağın ev.”

Hayat, konuşmanın içindeki “*senin*” kelimesine takıldı. Gerçek bir evlilik olmayacak derken aynı evde bile yaşamayacaklarını söylemeye çalıştığını şimdi fark ediyordu. Düşüncelerini içinde yaşarken kaşlarını çatması Ömer’in gözünden kaçmadı. Bardağından bir yudum alarak tezgâha bırakıp kapıdaki müstakbel karısının yanına geldi.

“Kaşlarını çattığına göre derin bir mevzunun içindesin. Ne oldu? Söyle bana.”

“Burası sadece benim kalacağım ev mi? Yani... yani sen kalmayacak mısın?”

Ömer’in ifadesi gayri ihtiyari, olmayan tehlikeyi sezmeye çalışır gibi gözleri kısıldı.

“Bugün seninle anlaşma üzerine konuşacağız. Biliyorsun iş anlaşması olacaktı.”

“Evet tabii...” dedi Hayat, ayrı evlerde yaşayacak olma konusu şimdilik kapatılmıştı. Yeterince memnun olmayan ifadesiyle önünden geçip koltuklara ilerleyen adamın arkasından yürüdü. Karşısına oturduğunda omuzundaki çantasının onu neden sinir ettiğini, anlamadığından hemen ondan kurtuldu.

Ömer daha önce sehpanın üzerine konulan zarfı açtı. İki kitapçıga benzer dosyayı ayırıp yan yana koydu. Gözlerini kaldırıp Hayat’ın hâlâ çatmakta olan kaşlarına bakarken onu korkutmadan nazik bir şekilde konuşmaya başladı.

“Burada evlilik belgesi ve bizim anlaşmamız var. Ama ondan önce sana son bir şans tanıyorum. Bu anlaşmayı okuyup kabul ettiğin takdirde evleneceğiz.”

Hayat onu tatsız durumda bırakan düşüncesini kenara itti. Çünkü ilgisini daha heyecanlı bir mevzu çekiyordu. Oturduğu yerde öne kaydı.

“Nasıl yani? Kabul etmezsem evlenmeyecek miyiz? Peki para ne olacak? O kadar ödeme yaptın. Ayrıca evleneceğim için sözleşme imzaladım ben.”

“Tamam sakın ol, Bal Göz.” dedi Ömer yatıştıran bir sesle.

Bal Göz, hitabı Hayat’ın sırtında serin hava dalgaları yaratıp aniden yok oldu. Ürpermesini engelleyemediğinden karşısındaki adama yakalandı. Ömer onun gözlerine iltifat etmişti. Bu bir ilkti.

“Anlaşmayı kabul etmediğin takdirde evlenmeyeceğiz. Bunun yerine yeni şartlarımla devam edeceğiz. Ama hepsinden önce senin anlaşmayı okumanı tercih ederim.”

Önündeki dosyayı Hayat'ın önüne doğru ittirdi. Heyecanlı olan genç kız vakit kaybetmeden ilk sayfasını açıp okumaya başladı. Fakat okuduğu her maddede gözleri daha çok büyüyordu.

“Taraf A ve Taraf B tarafından yapılacak olan evlilik Taraf B’nin aksi bir durumu istemediği sürece gizli tutulacaktır. Bir üçüncü kişi tarafından bilinmeyecek ve öğrenilmeyecektir. Gizlilik esastır.” Ömer’e başını kaldırdı. “Yani evliliğimizi yaymayacak mıyız?”

“Ben isteyene kadar hayır.”

“Beni yanında gördüklerinde ne olacak?”

“Karım yerine kız arkadaşım diyeceğim. Bu senin güvenliğin için daha iyi.”

Hayat şüpheyile gözlerini kıstı. “Güvenlik mi?”

Ömer canı sıkılarak, “Okumaya devam et.” dedi.

“Ev arkadaşıma evlendiğimi söylemem lazım. Bu kısmı yerine getiremeyebilirim ama söz veriyorum, adın haricinde kimliğini söylemeyeceğim. Yine gizli kalacak.”

Ömer kabul ettiğini gözlerini kırparak gösterdi.

Taraf A, bu anlaşmaya imza attığından itibaren hemcinsi veya karşı cinsi ile fiziki temas halinden uzak duracak, erkek arkadaş sıfatını taşıyan bir ilişki ve duygusal bağ kurmayacaktır.

Hemcinsi ile olan cümlelerin yazılış manasını sorgulamadan direk düşüncelere daldı. Aklına hayatındaki tek erkek arkadaşı olan Kerem geldi. Bunu Ömer’e söylemesi gerektiği konusunda tereddütteydi. Kerem’i arkadaş ve iyi bir ağabey olarak görürken onun duygusal bakışının Ömer için sorun teşkil edeceğini düşünerek bu konu hakkında bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi.

“Taraf A ve Taraf B’nin yapacağı evlilik süresince, Taraf A hiçbir şekilde aşk duygusunu beslemeyecek ve olası bir yakınlık durumunda oluşacak hamilelik hemen sonlandırılacaktır.”

Hayat’ın nefesi kesildi. Ömer’le göz göze geldiğinde ikisi de tek bir kelime etmedi. Soğuk bir sessizlik hâkimiyeti ele aldı ve Ömer’in devam et işaretiyle son buldu.

“Taraf A, Taraf B’nin olası bir kaza veya ölümünde tüm malvarlığının vekâletini ve şahısların velayetini kabul eder.”

Hayat’ın kafası iyice karışmıştı.

“Vekâlet tamam da, velayet mi? Şahıslar kim ki?”

Ömer oturduğu yerden kalktı. Pencerenin önüne doğru giderken boyun esnetme hareketleri yapıyordu. Hayat’ın öğrenmesi için erken bir konuyken ona şu an istediği açıklamayı yapmayacaktı.

“İleride öğreneceksin.” demekle onun yetinmeyeceğinin gayet farkındaydı. Hayat oturduğu yerden kalkarak meraklı bir halde tam dibinde bitiverdi.

“Ömer, velayet demekle ne demek istedin? Kimin velayetini alacağım? Bir ailenin olmadığını söyledin, değil mi?”

Ömer içinde tek bir anlam taşımayan kopkoyu karanlık bakışlarını kıza çevirdi. “Bu senin zamanı gelince öğreneceğin bir konu. O yüzden şimdilik soru yerine bu evliliği kabul edip etmeyeceğini düşünsen iyi olur.”

“Bilmediğim bir şeyi kabul edip etmeyeceğimi nereden bileyim ki?” diyerek ona kafa tuttu. Ömer dudaklarını sıkarken ağzı ince bir çizgi halini aldı, fakat biraz sonra dudaklarını dişlerken kızgın birinden çok keyifli bir adama benziyordu.

“Gözünde büyüteceğin kadar önemli bir mesele değil. Köpeklerim var. Onların vasiliğini senin almanı istiyorum.”

“Hah, köpek...” Hayat Ömer’in onunla dalga geçtiğinden bal gibi emindi. Bir köpeğin velayetini bırakmak kadar dünya üzerinde saçma bir şey olabilir miydi? Öfkeyle geri yerine otururken at kuyruğu yaptığı saçının ucu burnunu gıdıklayınca hışımla geri atıp sesli bir şekilde hapsirdi.

Ömer onun agresif hallerini izlerken buldu kendini. Nedense bu görüntü onu daha da keyiflendirmişti. Hayat’ın normal kadınlardan çok farklı bir yapısı vardı. Bu her halinden belli oluyor, tanıdıkça açılıyordu ancak hiçbir kadına güvenmeyeceği üzerine kendine ver-

diğı sözler arasında bu kadına ilgi duymak yoktu. Keyiften kıpırdan-
nan gamzeli yanağı, düşüncelerinin can sıkıcılığı yüzünden tekrar
donuk bir hal aldı.

Hayat ise yine bir kararsızlık içinde karar verme telaşındaydı.
Anlaşmada aleyhine olan bir durum yoktu. Adamın parasını çatır
çatır harcayacak ama karşılığında kadınlığını kullanmak için istek
duyulmayacaktı. Bunun iyi bir anlaşma olduğunu düşünüyordu,
zira henüz tam olarak tanımadığı bir adamın yatağında yer almak,
para karşılığı beraber olmakla eş değeri görünüyordu. Ömer'in bu
gibi istekleri olmayacağına dair evrak bile hazırlanmıştı. Göz ucuy-
la elleri cebinde, camdan dışarıyı izleyen adama baktı. Takım elbi-
sesin altındaki bedenin çok güçlü olduğuna emindi. Seneler önce
köpekten kaçarken taş gibi göğsüne çarptığını hatırlıyordu. Gram
yağ bulunmayan atletik duruşu düşüncelerini destekler nitelikteydi.
Yüzü oldukça yakışıklıydı. Bu zamana kadar ona hiç erkek gibi bak-
madığını fark etti.

Dünyada onun kadar ilginç bir adam var mıydı?

Ne istediğini bilen, kurallarına sadık kalan bu adamın anlaş-
masını tekrar baştan okuyarak atladığı bir konu var mı, diye tekrar
inceledi. Bu evi ona veriyordu, anlaşma da yoktu fakat küçük bir
maddede ayrı evlerde yaşanacağı yazıyordu.

Hayat'ın yüzü asıldı. Bu kural neden canını bu kadar sıkıyordu?
Gerçekten karı koca olmayacaklardı bile, aynı evde kalıp kalmaması
bir önem taşıyor olmalıydı. Anlaşmanın son sayfasında bulunan
isminin altını imzalamadan önce başını kaldırdı.

"Eğer bu anlaşmayı kabul etmezsem, diğer şartların ne olacak?"

Ömer, elleri pantolonunun cebinde, ağır hareketlerle ona döndü.
Sakalsız yüzünde her zamanki ifadesizlikle koltuğa yerleşti. Gözleri
anlaşmaya kayıp Hayat'ın üzerinde durdu.

"Ben nedense kabul ettiğini düşünüyorum."

Hayat, Ömer kadar duygularını saklayamadığından yakalandı-

ğını hissedip huzursuz oldu. Ardından gözlerini diğer tarafa çevirdi.

“Sadece bu evliliğin çok fazla kural taşıdığını düşünüyorum. Her şey fazla düşünülmüş. Bir kere...” Anlaşma da onu rahatsız eden maddeleri söyleyip zor kızı oynamak istiyordu. “Çocuk istemememi anlamıyorum. Ölene kadar birlikte yaşayacağız...” derken aklına çok daha farklı bir konu gelince susup ağzı şaşkınlıkla düştü.

“Ne düşünüyorsun yine?”

“Yoksa sen...”

“Yine ne ben Hayat?” Bu kızın suçlar gibi “*sen*” diyerek her defasında söyleyeceği şeye mola vermesine deli oluyordu.

“Ölecek misin?”

Ömer bir kaşını havaya kaldırdı. İçinden, “*En azından gay olduğumu düşünmedi.*” diye geçiriyordu.

“Gerçekten Ömer, ölecek misin? Kanseri misin yoksa? Bunca mal varlığına rağmen tedavisi mümkün değil mi? Kimsen olmadığı için evlenip tüm bu malvarlığı bana mı bırakmak istiyorsun?”

Ömer’in zaten ifadesiz olan yüzüne eklenen dondurucu bakışlar neticesinde Hayat olduğu yerde taşla döndü. Nefes almayı kesti. Aniden ağırlaşan bakışların altında ezildiğini hissetti. Kendini hiçbir zaman bu kadar yararsız hissetmemişti.

“Çok fazla konuşuyorsun.” Ömer her bir kelimeyi heceleyen bir ağırlıkla sarf etti. Bu konudan ne kadar bunaldığı belli oluyordu.

Hayat sabrını taşırmadan artık uzatmaması gerektiğinde kendince karar kıldı. Hemen önüne dönüp isminin olduğu yeri imzaladı. Artık bu adamla evlenecek olması onu huzursuz etmiyor, kalemine engel olmuyordu. Huzurluydu, çünkü babasının borçsuz, sağlıklı yaşadığını biliyordu. Diğer yandan tam olarak anlayamadığı bir durumun içine giriyordu, ayrı evlerde geçecek bir evlilik...

Ömer bir dakika olsun üzerinden ayırmadığı gözlerinin kantağını kesip diğer dosyayı uzattı. Hayat artık bu evrak işlerinden sıkılıyordu. Bu adamla ne zaman karşı karşıya gelse mutlaka bir şey-

lere imza atıyordu ya da kendisi zor durumdayken başında bekleyip kötü kötü bakıyordu.

Dosyayı açınca evlilik belgesi başlığını okudu. Titrek gözlerini Ömer'e kaldırdı. Nüfus cüzdanını vermeden bu kadar hazırlığı nasıl tamamladığını merak etti. İmza attığı takdirde artık bu garip çekiciliği olan adamın karısı olacaktı. Zor zamanında iyiliği için önüne bir servet sunmuş, önüne koyduğu anlaşma ile tüm kadınsal haklarını korumaya almıştı. Evet, kendisinin yararına olan en büyük tek bir madde vardı, o da Ömer Erez servetinin yarısına ortak olmaktı. Belki de bu yüzden bu adam ona her dakika daha fazla ilginç geliyor ve isteklerine karşı gelmek yerine kabul ediyordu. Daha fazla düşünmeden kalemi eline aldığı gibi isminin olduğu yeri imzaladı. Ömer anlaşmaları çoktan imzalamıştı. Hepsini üst üste koyarak toparlayıp Ömer'in önüne bıraktı.

"Tamam mı? Bitti mi? Başka imzalayacağım bir şey varsa şimdi getir yoksa çok sıkıldım."

Ömer takım elbisenin hayat bulan çekiciliğiyle yerinden kalktı. Dosyaları zarfa geri koymaya gerek görmeden elinde sıkıp boru haline getirdi.

"Bugünden itibaren karımsın. Bu ev, sahip olmak istediğin her şey senin emrinde." diyerek bir kez daha bilgilendirdi.

"Peki söylesene, neden aynı evde kalmıyoruz? Neden senin karın oldum? Bunu düşündüm ama mantıklı bir yanıt bulamadım."

Ömer daha fazla açıklama yapmak istemediğinden yetineceği kısa bir yanıt verdi. "Evi otel gibi kullanan yoğun bir adamın yanında kalmak istemezsin." Kapiya doğru giderken parmağıyla konsolun üzerindeki telefonu gösterdi. "Evin keyfini çıkar. Telefonun yanında ihtiyacın olan numaralar var. İsteklerini arayıp söylersin."

"Ömer gidiyor musun? Ben bu evde ne yapacağım, daha eşyalarım bile yok. En azından eve gidip toparlanayım..."

Mısra'ya yanından ayrılacağını söylememişken dahası evlenece-

ğini bile söylememişken eve gitmemelik yapamazdı. Arkadaşının normal bir dosttan çok kardeş gibi göz kulak olduğu aşikârdı. Bir sorun olduğunda mutlaka Burhan amcasını arayarak durumdan haberdar ederdi. İlk onu bu evliliğe ikna etmeli, daha sonra evlendiğini açıklamalıydı.

“Kıyafet odasında yeni kıyafetlerin hazır, eskilere...” Gözleri Hayat’ın berbat, pazar malı öğrenci kıyafetlerinde gezdi. Bir eş olmaksızın daha çok vize hazırlığındaki bakımsız kızlar gibi duruyordu. “... gerek yok.”

“Mısra var ama!” diyerek inat etti.

“Mısra?”

Ömer onun kim olduğunu biliyordu, yine de Hayat’ın açıklama yapmasını istedi.

“Mısra benim ev arkadaşım. Kardeşim gibi. Eğer habersiz eve gitmemelik yaparsam anında babamı arar. Kızın eve gelmedi, diye şikâyet eder. Ah bunu istemeyiz. Bu gece de evde kalıp eşyalarımı toparlayayım. Yarın Murat ya da Barış beni alır buraya getirir. Olur mu?”

Ömer sessiz kalarak gözlerini üzerinde dolaştırdı. Konuyu düşünür gibi görünüyordu. Sonra telefonunu cebinden çıkartıp Murat’ı aradı. “Hayat’ı evine götürüyorsun.”

Hayat kapıdan çıkmadan önce üzerindeki hafifliği fark etti. Bir şey unutmuş gibiydi, derken aniden çantasını koltuğun üzerinde bıraktığını hatırlayarak Ömer’e, “Bir dakika...” diye seslendi. Biraz sonra elinde çantasıyla geri gelirken Ömer başını çevirip asansöre yürüdüğü sırada şaşkın *karısının* unutkanlığına gamzeli bir gülümseme yolladı. Uzun yıllardan sonra bir kadının yanındayken hiç bu kadar keyifli olmamıştı.

Asansöre bindiklerinde aralarında mesafe kalacak şekilde yan yana duruyorlardı.

Hayat ise dümdüz ileri bakan adamı kısa kısa kesiyordu. Takım

elbise giydiğinde her zaman daha iri ve uzun duruyordu. Omuzlarına gelen başıyla nedense kendisini olduğundan daha kısa gördü. Gözlerini yüzüne kaldırdı. Göz ucuyla bakınca daha sempatik duran ifadesi, profilden korkutucu olabiliyordu. Aslında çok yakışıklı bir adamdı. Henüz 30-35 yaşlarında olmalıydı.

“Beni izlemeyi bırak, *Hayat Erez*.” Hayat utangaç çocuklar gibi hemen önüne döndü. Ensesinden itibaren tüm vücudu davul gibi gerildi. Onu bu duruma getiren Ömer’e yakalanmış olması mı, yoksa adının arkasına eklenen yeni isim miydi, bilmiyordu.

Hayat Erez.

Kulağa ne kadar farklı geliyordu. O her zaman Hayat Tanber olmuştu. Şimdi bir adamın karısı olarak hayatına devam edecekti. Diğer yandan Ömer’e nasıl yakalandığını bilmiyordu. Tabii omuzunda gözleri yoksa...

“Nasıl fark ettin?” diye sorarken sesi tahmin ettiğinden de titrek çıktı. Ömer cevap vermedi, sadece parmağıyla kapıyı işaret etti. Hayat gözlerini asansörün kapısına çevirdiğinde ilk anda bir şey göremedi. Boş boş metal kapının pürüzsüz yüzeyinde gözlerini dolaştırdı, daha sonra metalin ayna gibi yansımada kendilerini gördü.

Ömer tam ileriye bakarken aslında onu izliyordu. Bu aptallığa nasıl düştüğünü bilmiyordu. Adamı izlemekten asansörü inceleyecek vakti olmamıştı. Kendine kızarak bakışlarını ayaklarına indirdi.

Zemine geldiklerinde Ömer’in onu girişe değil de alttaki kapalı otoparka getirdiğini fark etti. Önden ilerleyerek arka arkaya park eden araçlara gitti.

Hayat ona yetişmek için arkasından koşturmak zorunda kaldı. Adamın o kadar uzun bacakları vardı ki kendisinin iki adımına onun bir adımı yetiyordu. Araçlara geldiklerinde Ömer elindeki kâğıtları bir adama uzattı. Hayat’a döndüğünde öndeki aracı işaret etti.

“Murat seni götürecekt.”

Hayat, Murat'a kısa bir bakış attığında genç adam gülümseyerek başıyla selam verdi.

"Bir şey olursa ara, ulaşamazsan Murat'ı ya da Barış'ı ara."

Hayat onunla arasındaki mesafeyi kapatmak için yanaştı.

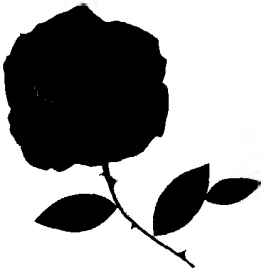
Adamlar patronlarına mahremiyet tanıyarak başlarını çevirdiler. Hepsinin Hayat'tan haberleri vardı. Koruyacakları iki insan olmuştu artık.

Ömer, Hayat'ın neden sürtünürcesine yakınlaştığına anlam veremese de beklentiyle gözlerinin içine bakıyordu.

"Ömer, şey... Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Ömer'in tüm kasları kasıldı. Bunu bir kadından çok kere duymuştu ama hoşlandığı kadın sorduğunda, "*Eve ne zaman geleceksin, ben başka erkekleri ona göre çağırırım.*" anlamıyla soruyordu. Gülşah laneti aklına geldiğinde ağzında acı bir tat oluştu.

Yüzünü Hayat'a eğerek dondurucu bir sesle, "Ben ne zaman istersem!" dedi. Arabasına binip kapalı otoparkın çıkışından yok olurken Hayat'ın hayal kırıklığı içinde üzgün kaldığından habersizdi.

6

“Neeeeee! Evlendin mi?”

Mısra tüm apartmanı, hayır tüm mahalleyi ayağa kaldıracak kadar büyük bir çığlık atarak salonun ortasında şaşkınlıkla çığırıyordu.

“Mısra bağırma! Ev sahibini kapıya getirteceksin.”

Hayat telaşla arkadaşının ağzını kapatmak için üstüne doğru hamle yaptı, fakat Mısra seri hareketle ondan uzaklaştı.

“Duyduklarımı idrak etmek o kadar zor ki sana anlatamam. En yakın arkadaşım, kardeşim, evlenmiş ve bana o kişinin kim olduğunu daha önce çıtlatmamış bile. Şu an hissettiğim hayal kırıklığını sana nasıl anlatabilirim? Hayır ya anlatmayacağım. Sen kendin bulacaksın. Küssem mi, yoksa Burhan amcaya şikâyet mi etsem bilemedim. Hale bak, canımdan parça dediğim arkadaşım...” Hayat nefes almaksızın arkadaşının sarf ettiği kelimelerden çok susup gerçekleri öğrenmesi için onun ağzını kapattı.

“Mısra kes artık. Sana söylemediğim için özür dilerim ama beni dinlemen lazım. Bir dinle daha sonra bana kız. Ama şunu unutma! Babam bu evliliği bilmiyor. Daha sonra söyleyeceğim.”

Mısra ağzını arkadaşının elinden kurtardı.

“Sana inanmıyorum, Burhan amcanın da haberi yok, öyle mi? Kızım sen ne yaptığını sanıyorsun? Duyarsa kalbine iner, bunu hiç mi akıl edemedin?”

Hayat sabrının nerede son bulacağını merak ederek soğukkanlılıkla derin bir nefes aldı. Sakinliğini koruması gerekiyordu. Mısra babasından da kötü tepkiler veren bir insandı. Eğer onu atlatırsa artık kimse için endişe etmesi gerekmiyordu. Zaten dünya üzerinde bir Mısra bir de babasından başka kimi vardı?

“Mısra sana yalvarırım otur ve anlatacaklarımı dinle. Daha sonra istediğin gibi küfür bile edebilirsin, ama ilk önce bir dinle.”

İkna olmuşa benzemiyordu ama Hayat’ın dediğini istemeyerek de olsa kabul etti.

“Tamam, dinleyeceğim. Ama şunu bil beni fikrimden vazgeçiremezsin. Gizliden evlenmek... Hah! Daha kim olduğu bile belli değil.”

“Mısraaaa!” dedi Hayat dişlerinin arasından. Sesli soluk verdikten sonra kelimeleri kafasında topladı. Mısra onu göğsünde bağladığı kolları, tepeden bakan kibirli bakışlarıyla sabırsızca bekliyordu.

“Nereden başlayacağımı tam olarak bilmiyorum. Geçen sene beni kovalayan köpek olayını sana anlatmıştım ve bir adamın beni kurtardığını söylemiştim.” Hayat Mısra’nın hatırlaması için bir süre sessizce bekledi, o kafasını sallayınca konuşmasına devam etti. “O adam, iki ay önce İzmir’e gittiğimde babamla görüşmek için eve gelmişti. Onu ilk gördüğümde kim olduğunu çıkaramadım, daha sonra kapıda konuştuk. Babama bir teklifi olduğunu benim de onu öğrenmem gerektiğini söyledi. Sonra gitti. Ben de eve gidip babama sordum. Tüm konuştuklarını anlattı. Bizim borçlarımızı iyi biliyormuş Mısra, ne kadar zor durumda kaldığımızı?”

“Bana soru sorma Hayat, devam et konuşmana. Psikoloji seansında değiliz. Baban ne anlattı?” Sabırsızlığı her halinden belli olan Mısra, giriş ve gelişme bölümünden çok sonuç bölümüyle ilgilendiğini belli ediyordu.

Hayat neden bu kadar yorulmuş hissettiğini bilmiyordu. Birkaç soluk aldıktan sonra devam etti. “Geçen hafta ben İzmir’deyken postacı geldi. Borçlar yüzünden icra gelecekti. Bizim ödeyecek paramız

olmadığı için, babamın anlattıklarını hatırladım. O adam işte, babamla görüşmeye gelince...” Yutkundu. “Tüm borçlarımıza karşılık benimle evlenmek istiyormuş. Ben iki ay önce kabul etmedim, ama ihtar kararı gelince... Babamın hasta olacağını düşündüm Mısra, yoksa biliyorsun.”

“Para karşılığı mantık evliliği mi yaptın? Sana inanamıyorum. Geleceğini sattın yani?”

Gözleri şaşkınlıkla yerinden fırlayacak olan arkadaşına Hayat hemen karşı çıktı.

“Hayır Mısra, bak evet dışarıdan öyle görüldüğünü biliyorum ama inan bana evliliğimle sadece medeni halimi sattım. Geri kalan şekilde özgürüm.”

“Nasıl özgürsün ya? Şişko, yaşlı, paralı bir zengin kodamanına kendini satmışsın işte.”

Hayat koruma kalkanlarının arasına geri çekilmek mecburiyetinde kaldı. Mısra’nın hararetle bir şekilde kendi düşüncelerini savunmasına vereceği mantıklı çürütücü bir cevabı yoktu. Dışarıdan bakan biri için gerçekten öyle görünüyordu.

İlk zamanlarda o da kendisini para karşılığı sattığını düşünmüştü ama Ömer’in isteklerini duyduktan sonra bunun o kadar da korkutucu bir durum olmadığı anlaşıyordu.

Bekârken evli moduna geçecek, soyadının yanına bir isim daha eklenen nüfus cüzdanından ve kalacağı evden başka hayatında hiçbir değişiklik olmayacaktı. Aksine daha rahat bir yaşam sürecekti ve okulunu layıkıyla bitirecekti.

Ömer’in şişko, yaşlı, paralı bir zengin kodamandan çok daha farklı biri olduğunu anlaşıp maddesi yüzünden ona gösteremeyeceği için sessiz kaldı. Mısra’ya diktiği gözleri kırılmalılıkla bakıyordu.

“Mısra özür dilerim ama o kişi senin sandığın gibi biri değil. Babamın tüm borçlarını ödedi, bugün de evlilik belgesini imzalayarak resmi şekilde karısı olmuş oldum. Ataşehir’de bulunan bir re-

zidansta bana daire verildi. Onunla aynı evde kalmıyorum. Gerçek karısı olmuyorum anlayacağın. Bu gece eşyalarımı toparlayacağım. Yarından itibaren o dairede kalacağım. Şu an adresi bilmediğim için sana söyleyemiyorum. Öğrendiğimde mesaj atarım. Belki ziyaret etmek istersin. Bu evin kirasını da kafana takma, bir senelik kirayı ödeyeceğim.”

“Senin paranı istemiyorum hanımefendi. Nasıl bir işin içinde olduğunu bilmiyorum ama seninle yatmayacak bir adamın karısı olurken, para karşılığı ileride seveceğin, âşık olacağın bir adamdan, geleceğinden vazgeçerken umarım ki pişman olmazsın.” Salonu terk etmek için ayağa kalktı. “Bu konuşma benim için bitmiştir. Kardeşimin gözümün önünde bir yanlışa yürümesini hazmetmem gerekiyor. Sana eşyalarını toplarken kolay gelsin.”

Hayat gözyaşlarına teslim olmayacaktı. Dost acı söyler, sözünün gücüne inanarak Mısra’nın konuyu tam olarak bilmeden sadece dışarıdan gördüğü kadarıyla hüküm vermesini normal karşılıyordu. Yine de kararını verirken birinin desteğine ihtiyaç duyuyordu. Bu en yakın arkadaşından başkası olamazdı. Birlikte dedikodu yaptığı, erkekleri çektiirdiği, yeri gelip bir ekmeği bölüştükleri günlerin hatırına ona sırtını dönmeseydi daha iyi olacaktı. Biraz zaman vermesi ikisinin de yararınaydı. Akmayan gözyaşları burnundan gelince lavaboya gidip soğuk suyu yüzüne vurdu.

“Zaman...” dedi, Mısra’nın tek ihtiyacı olan zamandı.

Unuttuğu bir şey vardı, asıl zamana ihtiyacı olan kendisiydi.

Ömer, dostu olarak gördüğü Baran Gökdağ ile uğraşan Nihat Toroğan isimindeki iş adamı ile görüşmeye gidiyordu. Her şey ayarlanmış, kusursuz planına göre işliyordu.

Uzun zamandır aradığı kişinin kendi iş yaptığı ve ahlaksız bir iş anlayışı olan Nihat Toroğan’ın gerçek kimliğini öğrendikten sonra niyetini öğrenmek için yakınlık kurmak istiyordu. Baran ile ne alıp

veremediği var bunu anlamının en kolay yolu huyuna gidecek bir yakınlıktı.

Aklına karısı Hayat gelince plan üzerindeki düşünceleri, keyifli bir konu üzerine dağıldı.

Her defasında planlarını altüst eden kadının bir kez daha planlarını bozmayacağını bildiği halde onu düşünmek istemsiz bir gülümseme oluşturdu dudaklarında.

Sol yanında oturan Seyfi'ye baktı.

“Hayat bugün ne yapıyor?”

“Son birkaç haftadır rutin bir şekilde okula gidip eve geldi. Şimdi final sınavları olduğu için...” Seyfi kolundaki saate baktı. “Şu an evde ders çalışıyordur. İsterseniz Barış'ı veya Murat'ı arayarak sorabilirim.”

Ömer başını iki yana sallayarak cama döndü. “Gerek yok.”

Karısıyla görüşmeyeli haftalar oluyordu. Kendi işlerinin yoğun bir dönemden geçmesi, Hayat'ın da okul bitirme telaşından dolayı bir araya gelmeleri çok zordu. Arada onu görmek için bir istek duyuyor olsa da bunu çabucak atlatarak gereksiz bir uğraş olduğunu düşünüyordu. Hayat'ın iyi olduğunu bir isteği olduğunda güvendiği iki adamının hemen yerine getirdiğini çok iyi biliyordu. Güven konusunda sorun yaşayan birinin adamlarına güvenmesi ironik bir durumdu, ancak Ömer seçerek aldığı veya küçükten büyütülen adamların güveninden şüphe etmiyordu.

Araç N&T Holdingin yüksek demirli kapısından içeri girerken park alanında tanıdığı bir araç daha olduğunu gördü.

Seyfi hemen Ömer'e eğildi.

“Erkiner”lerin arabası bu. Berkay Erkiner burada olmalı.” Ömer istemsizce gerildi. Berkay Erkiner ile son görüşmesinde soğuk bir savaş rüzgârı geçmişti aralarında. Doğan Erkiner ile olan samimiyetini yeğeni Berkay ile kuramaması sorun değildi fakat ayağını kirleteceği çamur damlasından hiçbir farkı yoktu. Bela olursa can sıkardı. Onca

işinin arasında Berkay ile uğraşacak vakti yoktu. Bu yüzden genç adamın istediği gibi at koşturmasına izin veriyordu. Ta ki kendi sınırları içinde kalarak ona zarar vermeyene kadar.

Ömer'in aracı kapının önünde durduğunda adamlarının kapısını açmasını beklemeden aşağıya indi. Holdingin kapısından çıkan Berkay'la karşılaştığında yaşının büyük olmasına aldırmadan başıyla selam verdi.

"Nasılsınız Berkay Bey, görüşmeyeli bayağı oluyor."

Berkay henüz yirmilerinin ortalarındaki enerjikliğı ve toyluğıyla Ömer'in önünde omuzlarını oynatıp kasım kasım kasılarak *Bey* diye hürmet edilmesi egosunu şişirdi.

"Ömer, ben de çok sık görüştüğümüzü düşünüyordum. Amcamla olan muhabbetinin benimle de olduğunu farz edersek eğer."

Ömer küçümseyici sırtımasının akabinde, "Tabii ki Berkay... O halde, tekrar görüşmek üzere..." dedi ve tekrar başını eğerek yanından geçip içeri girdi.

Asansöre ilerlerken Seyfi'yi yanına çekti.

"Berkay bu aralar bir şey karıştırıyor gibi. Dikkatli olun."

Direktifinden sonra Nihat ile görüşmek için kafasını Berkay'dan arındırıp amacına odakladı.

Önceden randevulaştıkları için Nihat, Ömer'i bekliyordu. Kapılar onun gelişiyle sonuna kadar açıldı. Rahat koltuklarla döşenmiş geniş oda çalışma ortamından çok toplantı için ayarlanmış gibi görünüyordu. Oval bir masa odanın neredeyse hepsini kaplamıştı. İçeri girince vakit kaybetmeden karşısındaki adama doğru yürüdü.

Nihat otuzlu yaşlarının sonunda haksız kazanç sağlayarak şu anki yüksek konumuna ulaşmış bir adamdı. Küçük şirketlere sahte kimlikle ortak olup insanları sömüren, hiçbir vicdan kırıntısı göstermeden acımasızca hayatları mahveden bir adamdı.

Ömer, Berkay Erkiner'i onun dostu olarak gördükten sonra değirmenin suyunun neden geldiğini öğrenmiş oldu. Nihat ile dost ol-

dukları açıktı. Berkay insanları uyarmak için genelde ya adamlarını yollar ya da adı kazanmış kurşun ile kesin bir cevap verirdi. Eğer onu holdinginde ağırlayacak kadar samimiyetlerini artırdılarsa eskiden beri tanışıyor olmalıydılar.

Nihat Ömer'e temkinli bir yaklaşımla elini uzatırken "Hoş geldiniz Sayın Ömer Erez," diyerek resmi bir set çekti. Ömer aynı karşılıkla elini uzatıp tokalaştı. Bu ilk tanışmalarıydı. Ömer herkesle düşman olmadığı gibi dost da olmaz, onları bir mesafede sürekli olarak izlerdi. Yaptığı ses getiren her olaydan haberi vardı fakat Baran Gökdağ ile uğraşması oldukça gizli kapaklıydı ve artık onun son durağı olacaktı.

"Nihat Toroğan..." diye bir giriş yaptı. "Sonunda seninle tanışabildik."

"Sonunda... Sizinle tanışmak benim için şereftir. Buyurun oturun."

Ömer gösterilen koltuğa otururken, araştırmacı kara gözlerini onun üzerinden bir dakika olsun ayırmıyordu. İnsanların vücut dillerini okumak üzere babasının talimatıyla küçüklüğünde özel ders almış, meslek hayatında da tecrübe edinmişti. Karşısındaki kişinin yaptığı ve söylediği her bir kelimedede ne düşündüğünü anlayabilecek zekâyâ sahipti. İlk izlenimi ise, karşısındaki adamın yakınlık kurmakla uzak durmak arasında bocaladığıydı. Sözlerinde zaman ilerledikçe bir yakınlık söz konusu oluyordu. Diğer yandan hareketleri şüphe çekecek kadar telaşlıydı.

"İşlerimizin farklı kulvarlarda olması sebebiyle karşılaşamadık."

Nihat gülümsedi.

"Kara Ruhlu Ömer lakabı tüm cemiyette tanınıyor."

"Hakkımda çok şey bildiğini mi iddia ediyorsun?"

"Sadece ihtiyacım olanları biliyorum. Mesela, Baran Gökdağ ile dostluğunuzu..."

Ömer Nihat'ın vakit kaybetmeden mevzuya girmesini eğlenceli buldu. İşini zorlaştırmayacak, yakın tutulduğu vakit çorap söküşü gibi arkasını getirecekti.

İfadesizliğini kenara bıraktı, dudağının kenarını kaldırıncı bir gamzesi yanağında belirdi. Bu daha az tedirgin ediciydi ve karşısına kesinlikle geniş bir rahatlık sunuyordu.

“Nihat sen şu sözü biliyor musun? Dostunu iyi tanı, düşmanını daha iyi.”

Nihat Ömer'den aldığı rahatlığı kullandı. Bu adam o kadar da korkutucu değildi. Hakkında söylenen “Kara Ruh” sıfatı sadece bir dedikodu olmalıydı. Efsanelerin her zaman korkutucu olduğu gibi Ömer'in şanının önden ama abartıyla gittiğine karar verdi. Eğer bu adam o kadar güçlüyse ve Baran Gökdağ'a karşı düşmansa onu dostu olarak yanında tutması yararına olacaktı. Ne kadar güçlü müttefikleri olursa hayatta o kadar dirençli olup yıkılmadan ayakta kalırdı.

“Bilmez miyim.”

Ömer istediği cevabı alınca devam etti. Atak yaparken zekiliğini absorbe eden sakın bir cahillik sunuyordu. Nihat'ın beklediği cevabı gecikmeden verdi. “Baran Gökdağ sadece benim iyi tanımaya çalıştığım bir düşman. İyi tanıyorum ki ileri de canımı sıkacak durumlar olduğunda ne yapacağımı bileyim.” Bu sözleri aslında onun için düşünerek söylemiş, kurallarına göre oynadığı oyunu şu anlık Baran için kullanıyordu. Baran ile geçmişleri ve birbirlerine karşı güvenleri Nihat'inkinden kat be kat daha güçlüydü.

“Peki söylesene,” diye devam etti Ömer. “Baran Gökdağ ile alıp veremediğin ne? Ortağı olup SkyMountain Holding'i ele geçirmek niyetinde misin yoksa?”

Nihat “Hayır,” diyerek karşı çıktı hemen. “Holding ile değil, Baran ile sorunum var.” Nihat'ın bakışları sertleşti. “Beş yıl önce Marmaris'in en harika mekânlarından birinde bir arsayı beğenmiştim. Şirketimle beraber ihalesine girdik ama Baran benden daha fazla ödeyerek ihaleyi aldığı gibi anında tatil köyü projesini başlattı. Ona

ihaleyi bırakması için etmediğim tehdit ve sabotaj kalmadı. Adam her defasında ayağa kalkmayı ve beni öteye iteklemeyi başardı.”

Ömer onun amacını anladı. İntikam almak istiyordu. Baran’ın Ataşehir tarafında yeni girdiği ihaleden çekilmesi için gönderdiği tehdit mektubu provoke etmek için bir oyundu.

“Sen de Marmaris’teki hıncını saklayıp Baran Gökdağ’ın girdiği Ataşehir ihalesinde onu rahatsız ettin? Ankara’ya giden adamının ölmesine sebep oldun? Kız kardeşine silahlı saldırı yaptın?”

Nihat’ın ifadesi yumuşadı. Yüzündeki pis sırıtışı saklamayıp aldığı zevki görmesi için Ömer’e döndü.

“Bu daha başlangıç! Elime fırsat geçmişken ondan öcümü almadan rahatlayamam. Baran benim başımı belaya soktu. Onun şanı aldı gitti, trilyonlar kazandı ama ben onun yüzünden her şeyimi kaybediyordum. Kardeşim hapis yatmak zorunda kaldı. Bu geçen yıllar içerisinde doğru dürüst güldüğüm tek an, kız kardeşine yaptığım saldırıydı.”

Ömer hapis konusunu bilmiyordu. Nihat’ın kuyruk acısı vardı. Onu anlıyormuş gibi başını salladı ancak içindeki öfke köpürüyordu. Baran’ın kız kardeşi Betül’e silahla çatışma yaparken Burak’ın vurulduğunu biliyordu.

“Sen gerçekten Baran’ın dostu değil misin? Adamlarım onu izlerken senin sürekli SkyMountain’e girip çıktığını görmüşler.”

Ömer alayla güldü. “Yakınlık kurmak işimin bir parçası. Gökdağ’ı iyi tanımak lazım. Ayrıca Erez Holding ile bir iş ortaklığı olur mu bunu kontrol ediyordum. İş ilişkisiyle yürüten, dışarıda düşman olduğum çok kişi var. Hakkımda öğrenmediğin bilgilerden bu da.”

Nihat sesli bir kahkaha attı. “İki yüzlüsün, saman altından su yürütüyorsun öyle mi? Tam benim kafadansın, senden hoşlandım Kara Ruhlu.”

Ömer sahte bir keyifle gülümsedi. Nihat kıvamına gelmişti. Bundan sonra atacağı adımları önceden öğrenmesi için aralarına

bir muhbir sokması gerekiyordu. “Bu âlemde iki yüzlü olmazsan, harcanırsın.”

“Katılıyorum. O aptal herif hâlâ düşmanın kim olduğunu arıyor. Benim olduğumu anlamadı bile, çok sevgili Yüce İmparator Baran.” Ömer onun Baran’a karşı bu kadar öfke duymasını kuyruk acısı olarak nitelendirirken zararın çok büyük olacağını düşünüyordu. Baran veya ailesine kalıcı zarar vermeden önce Ömer önlemini almalıydı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Nihat kendinden emin, yapacaklarında kararlı, çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Küçük böcekleri öldürürsen, büyükler tekrar ürer. Onlardan tamamen kurtulmanın yolu, köklerini kazımdır.”

Ömer sözün doğruluğunu kabul etse de gülümseyerek alaylı bir cevap verdi.

“Desene elimizde böcek ilacıyla dolaşacağız.”

Nihat bir kaşını kaldırdı. Sesi uyarıcı tondaydı.

“Umarım o ilaç en yakınındakilere bulaşmaz. İşte o zaman bir kere değil, bin kere ölürsün.”

Ömer rahat ifadesini bozmadı ama bu sözün altındaki acıyı fark etti. Baran haberi olmadan Nihat’ın yanındakilere zarar vermiş olabileceği yüksek ihtimaldi. Kardeşinden bahsederken yüzünde oluşan o nefret, konuyu irdelemesi için sebepti. Kuyruk acısına bir de değer verdiği bir adamı eklemesi gerekiyordu. Buradan çıkınca yapacağı çok işi vardı.

Birkaç dakika daha havadan sudan konuştuktan sonra Ömer işlerinin olduğunu söyleyerek holdingden ayrıldı. Araç belli bir mesafe uzaklaştığında Seyfi’ye döndü.

“Nihat’ın hapishanede kardeşi varmış, araştırın. SkyMountain Holding’in Marmaris ihalesindeki bilgileri toparlamaya çalışın. Baran Gökdağ’ın haberi olsun istemiyorum. Gizliden çalışın.”

“Peki efendim.” Seyfi elindeki akıllı telefona notlarını aldı.

Ömer’in içi sıkılıyordu. Uzun zamandır hissetmediği bir huzursuzluk onun canını sıkıyordu.

Nihat’ın, “*Umarım o ilaç en yakınındakilere bulaşmaz. İşte o zaman bir kere değil, bin kere ölürsün.*” sözünü hatırlayınca başını hemen salladı. Aptal adamın kaçık zekâsıyla sarf ettiği gereksiz sözlerdi. Ne var ki bu sözün anlamını çok iyi biliyordu. İçindeki huzursuzluğun nedeni buydu.

Karanlığın içinde renkli olmanın hiçbir önemi yoktu. Gökkuşağı da olsa karanlıkta mutlaka yok olurdu.

Dönemin sonuna gelmişken aylardır tek başına yaşadığı şu rezidans dairesinde yapacağı hiçbir iş onun boş dakikalarını doldurmaya yetmiyordu.

Kadınsal hormonlara klonlanmış temizlik için bile parmağını kıpırdatmasına izin verilmiyordu. Bunun için çoktan ayarlanmış insanlar vardı, haftada iki kez gelip düzenli bir şekilde her yeri titizlikle temizliyorlardı. Yemekleri için özel olarak bir aşçı geliyor ve lezzetli yemekler yapıp gidiyordu. Hayat için hayat gerçekten de çok rahat geçiyordu. Ancak bunlar onun sıkılması için bonus yüklemesinden başka bir şey olmuyordu.

Mısra ile kavgalı bir şekilde ayrılıp okulda karşılaşmamaya özen gösterirlerken en uzun kavgalarından birini daha yaşamışlardı.

Onu düşünüp kendine dert yapmamak için eve geldiğinde sadece derslerine yöneldiğinden vakit doldurmak sorun değildi. Ama yarın mezun oluyorlardı ve eğer barışmazlarsa bir daha asla görüşemeyeceklerdi. Hayat bunu iyi biliyordu. Mısra'nın deve kını yoktu, sadece ilk adım atmada sorun yaşayan bir insandı. Barışma isteği olsa bile köşe bucak kaçıp ancak Hayat'ın istemesiyle karşılaşmayı başarıyorlardı.

Ve, Hayat bunu yapmamıştı. Ta ki diplomayı alacakları günün bir gece öncesi dertleriyle karşılıklı münakaşa edene kadar.

Pijamalarını üzerine giyip televizyonun karşısına kuruldu. İzleyeceği bir film onu tüm bu düşüncelerinden kurtarabilirdi. Ne var ki açtığı filmin dostluk temalı olmasıyla tekrar kedere boğuldu.

“Mısra, alacağın olsun. Bir kere arasan ölürsün değil mi?”

Mısra onun sadece arkadaşı değil ölene kadar arkasında olduğunu hissettiren güvenli ellere sahip gerçekte olmayan kardeşiydi. Yalnız hissetmemesi için uzun yıllardır omuz omuza ayakta kalma savaşı veriyorlardı. Düşündüğünde Mısra’nın evlilik konusuna fazla tepki vermesini doğal karşılıyordu, yine de konuşmayı becerseler aralarındaki sorunu çözeceklerine inanıyordu.

Televizyonun ekranına boş boş bakarken çalan kapı ilgisini oraya yöneltti. Oturduğu yerden kapıya doğru bakarken, akşamın sekizinde kimin gelebileceğini düşündü.

Ömer’in gelme ihtimalini es geçiyordu. Evlendiklerinden beri sadece bir kere telefon etmişti, onda da nasıl olduğunu sormuş, iyi cevabını alınca telefonu kapatmıştı. Murat ile Barış her gün arayıp bir isteği veya bir sorunu olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Ömer’in buradan bilgi akışını gerçekleştirdiğini bilse de bir koca olarak hiçbir işe yaramadığını düşünmeden edemiyordu.

Kapı bir kez daha çalınca gönülsüzce yerinden kalktı. Murat ve Barış’ın en az yüz kere tekrar ettiği şekilde kimin geldiğini görebilmek için görüntülü diafonun düğmesine bastı.

Ekrandaki kişiyi görünce gözleri kocaman oldu. “Mısra?” Çığlıkları evde çınladı. Hemen heyecanla kapıya yöneldi.

Evden ayrıldıktan bir gün sonra evin adresini Murat’tan öğrenerek Mısra’ya mesaj atmıştı. Karşılık gelmediği için adresin unutulduğunu düşünüyordu ama çok yanılmıştı.

“Mısra? Geldin!”

“Geldim seni evli kadın!”

İlk dakikadan laf yapıştırması Mısra’nın hiçbir zaman değişmeyeceğini ama kızgınlığına rağmen evine kadar geldiği için bü-

yük bir adım atarak minicik değişim gösterdiğini sevinçli gözlerle izliyordu.

Hayat Mısra'nın hatalarına rağmen çok sevdiği insan kategorisindeydi. Sözlerini kulak arkası ettiği gibi hızla boynuna sarıldı.

“Geldiğin için teşekkür ederim. Dostluğumuzun bittiğini düşünmüştüm. Çok teşekkür ederim Mısra.”

“Dur kız, eve gireyim. Bu ne cıvıklık!” Başındaki şapkasını çıkardı. Yüzünde kızdığına dair hiçbir işaret olmadığı gibi aksine karşılamadan memnun bir gülümsemeyle onu kenara iterek içeri girdi.

Dairenin dekorasyonuna hayran, ürünlerin son derece marka kokması sebebiyle gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Senin artık benim dostum olmadığımı düşünüyordum. Kapıdaki karşılamam eski Hayat'ın var olduğunu söyledi ama şu an yine fikrim değişti. Kızım sen kraliçe falan mı oldun?” Ceketini omuzundan sıyırdı. Kendini yumuşak koltuğa doğru bıraktı. Bir iki kere oturduğu yerde zıplayarak rahatlığını kontrol etti.

“Mısra, buraya nasıl yaşadığımı görmeye mi geldin? Yoksa benimle barışmaya mı?”

“Tabi ki seninle barışmaya deli kadın! Lüks şu an gözümü boyamış olabilir, izin ver birkaç dakika para dünyasının içinde ben de yer edineyim.”

Hayat gülümseyen yüzünü astı. Diğer koltuğa otururken, “Eğer daha önce evime gelseydin, yanımda kalman için teklif ederdim.” dedi.

Mısra yayıldığı koltukta hemen toparlandı. “Nasıl? Sen burada kocanla kalmıyor musun?” diye sorarken gerçekten şaşkıındı.

“Hayır,” dedi Hayat. “Daha önce sana söylemiştim. O sırada öfken bedenini fethettiği için duymamışsın. Kocam başka evde kalıyor. Bu dairede sadece ben yaşıyorum.”

“Yok artık! Daha önce hiç seks yapmadınız mı yani? Sen kadın değil, kız oğlan kız mısın hâlâ?”

Mısra'nın hiçbir zaman çekindiği bir şey olmuş muydu, Hayat bunu çok merak ediyordu. Yanaklarına basan sıcaklık sebebiyle kaşları hafifçe çatıldı.

"Hayır Mısra! Lütfen bu kadar açık sözlü olma."

"Adam senin neyine o kadar parayı verdi? Yatmıyor, aynı evde kalmıyor... Çok ilginç değil mi? Milyarları sana sadece nüfus cüzdanında evli yazsın diye mi verdi?"

"Sana neden evlendiğimi anlatmama izin vermedin. Anlatsam da inanmadın ki şimdi neyi sorguluyorsun?"

Hayat daha önce göstermesi gereken kırgınlığını su yüzüne çıkartmış, içinde oluşan dert yumağını çözmesi için Mısra'ya fırlatıyordu.

Mısra gözlerini kaçırdı. Yerinden hızla kalkıp Hayat'ın yanına atladı. Bir tanecik dostunu kendine çekti. "Kaç aydır düşünüyordum. Ne kadar kızdım sana biliyor musun? Evde tek olmak korkutucuydu. Bir de geçen şimşekli yağmur yağdı..."

"Hah, beni şimşekten korunmak için istediğini düşünmeliydim."

"Saçmalama deli kız!" Mısra daha fazla uzatmadı. Hayat kadar kendisi de bu saçma küskünlüğü uzattığı için hatalıydı. "Hayat, seni çok özledim." Yüzünü omzuna gömdü. "Valla bak, uzun zamandır düşünüyorum. Niye böyle apar topar evlendi, acaba hamile mi diye. İnan bana buraya gelirken aklımdaki soru işaretlerinden biri de karına bakıp cevap almaktı."

"Mısra bunu nasıl düşündün?" diye sorarken Hayat onu kendinden biraz uzaklaştırıp hayretle yüzüne baktı. "Beni hiç tanımadın mı?"

"Ben sana gelip hiç sevgilim yokken evlendim desem sen ne düşünürdün? Evlenmek için bu kadar acele ettiğine göre..."

"Fikirlerinin yaratıcılığına cidden hayranım ama üzgünüm Mısra, düşündüğün gibi hamile değilim."

"Görüyorum. Adam seni yatağına almak için kaç aydır uğramamış bile."

Hayat çıkırından çıkan bir sesle “Mısra!” diye haykırdı.

“Aman, tamam tamam.” Mısra ondan biraz uzaklaştı. Gözleri salonun her bir köşesinde dolaştıktan sonra tekrar Hayat’a kaydı.

“Bana her şeyi en başından anlatmak ister misin? İnan hikâyenin hepsini bilmezsem ortadan ikiye çatlarım.”

Hayat gözlerini devirdi. Uzun zaman önce yapması gereken konuşmayı bunca ay sonra yapıyor oluşuna karşı bozulduğunu Mısra’dan saklamadı. En başından Ömer’le olan tanışmalarını en ince ayrıntısına kadar anlattı. Anlaşma gereği Ömer’in sadece adını kullandı. Kimliğini o istemedikçe açıklamayacağı için en yakın arkadaşına bile söylemek konusunda çekiniyordu.

Mısra duydukları karşısında ne düşünsün bilemedi. Adam onunla evlenmek için anlaşma imzalatıyor ama hiçbir şekilde karısı yapmak için fiziki temas kurmuyordu. Birden aklına mantıklı bir fikir geldi.

“Bana bak,” dedi Hayat’a yanaşarak. Boş evde birilerinin duymasından çekinen haliyle sesinin tonunu düşürdü. “Bu adam gay olmasın? Hani ailesine karşı, *“Bakın ben evlendim, bu da evlilik cüzdanım, gay değilim.”* gibisinden?” diye sordu.

Hayat onun ciddi bir konudan bahsedeceğini düşünerek dikkatle dinliyordu. Mısra’nın sözleriyle başını o kadar hızla ona çevirdi ki çenesi Mısra’nın burnuna vurdu.

“Ahhh! Yavaş yaa...”

“Manyak mısın Mısra? Onun gay olmadığını ilk görüşte sen bile anlarsın.”

“Seni ailesiyle tanıştırmadı mı?”

“Hayır, ailesinin olmadığını söyledi.”

Mısra ovaladığı burnuyla birlikte, dudaklarını büzdü. Yeni bir şeyler düşündüğü her halinden belli oluyordu.

“O zaman bu adam seninle niye evlendi?”

Bu soru aylardır Hayat’ın da merak ettiği soruydu.

“Ben de bilmiyorum.” Karşılığını verince Mısra oturduğu yerde hemen toparlandı.

“Bak şimdi, bundan sonra kendimizi bu evliliğin amacını öğrenmeye adanıyoruz. Nasılsa yarın mezun oluyoruz ve artık okulunda olmadığına göre özgür evli bir kadın olabilirsin.”

Hayat Mısra’nın heyecanlanması üzerine istemsizce aynı heyecanı kendi içinde hissetti. Ona doğru dönerken beklentiyle ne söyleyeceğini dinliyordu. Uzun zamandır Ömer hakkında hiçbir şey düşünmemişti. Anlaşmalarını yapmışlar ve istenilen şeyleri karşılıklı olarak gerçekleştirmişlerdi. Ömer borçları ödemiş, Hayat da kimseye evli olduğunu söylemeden Ömer’in kimliğini korumuştı.

Okulun bitiyor oluşuyla beraber gelecek kaygısı taşımadan bu rezidans dairesinde ölmek istemiyordu. Hayatının geri kalanı hakkında bir şeyler yapmalıydı. Özellikle evliliği hakkında. Bunun endişesi Mısra’nın aklını kurcalaması yüzünden gün ışığına çıktı. Ömer’in neden evlendiğini anlamak zorundaydı.

“Nasıl anlayacağız?”

“Yarın mezuniyete gelecek mi?”

Hayat bunu bilmiyordu. Suratını asmasından Mısra onun bilmediğini anlayarak gözlerini devirdi.

“Sen bu adamla günde kaç kere konuşuyorsun?”

Hayat gözlerini kaçırdı.

“Allah’ım hiç mi konuşmuyorsun?”

“Evlendikten sonra sadece bir kere nasıl olduğumu sordu. Adamları Barış ve Murat benimle ilgileniyor.”

“Yakışıklılar mı?” diye gelen soru karşısında Hayat’ın “Mısra!” diye çıkışması sebebiyle Mısra hemen cevabı arkasından yetiştirdi.

“Tamam yakında ben kendim görürüm.” Gözleri parıldarken aptalca sırıtıyordu. “Ömer’in yarın geleceğinden haberin yoksa belki sana sürpriz yapar.”

“Sanmıyorum.”

“Barış veya Murat’ı ara ve patronunuz gelecek mi diye sor?”

“Patronları hakkında konuşmuyorlar Mısra.”

“O halde yarını bekleyeceğiz. Eğer gelmezse akşam süslenip püslenip onun evine gidersin.”

“Evine gidip ne yapacağım?”

“ ‘Çay içer misin bey, ayaklarını yıkayayım mı bey,’ dersin. Saf mısın? Kocan değil mi? Resmi olarak evli değil misiniz? Git adamı baştan çıkart.”

“NE?!”

Hayat’ın sınırsız ani çıkışı karşısında Mısra boş bulup olduğu yerden geriye doğru sıçradı. Arkadaşına karşısına fare çıkmış ve her an üzerine atlayacakmış gibi bakıyordu.

“Hayat kafanı koparacağım senin! Ödüm koptu.”

“Sen deli misin? Tanımadığım adamın yatağına girmemi nasıl istersin?”

“*Baştan çıkart*’ın anlamını yatağına girmek olarak mı algıladın? Hay akılsız seni... Cazibenle büyüle, egzotik kokuna âşık et, demek istedim.” Mısra başını çevirip yan gözle arkadaşını kontrol etti. Söylediği şeyi yutacağına adı gibi emindi ki Hayat sözlerle biraz olsun yumuşayıp tekrar koltuğa oturdu.

“Hmm öyle diyorsun...”

“Ahhhhh Hayat! Saçımı başımı yolacağım valla. Senin bu erkekler konusundaki saflığın yüzünden şu rezidanstan atlayasım geliyor.”

“Ne diyorsun ya?”

“Öff... Deve getirin hendek atlatacağım. Cidden senin şu arada çekmeyen kıt aklın beni delirtiyor. Çok zeki kızsın, az kafanı çalıştırsan dahi bile olabilirsin.”

Hayat, Mısra’nın durmak bilmez azarlamaları karşısında ona alındığını belli ederek kollarını göğüs hizasında bağlayıp başını çevirdi.

Bir süre sessizliklerini korudular. Hayat, Ömer gibi bir adamı baştan çıkartmanın nasıl bir şey olabileceğini düşünüyordu, Mısra ise arkadaşını doldurup kocasının gerçek karısı nasıl yapabilir, bunun hin düşünceleri içerisindeydi.

Biraz sonra Mısra ona döndü.

“Tamam, başa sarıyoruz. Yarın akşam pıllını pırtını toparlayıp adamlara seni Ömer’in evine götürmelerini söylüyorsun. Hanımları olduğuna göre söylediklerini eksiksiz yaparlar. Ömer’in karşısına geçtiğinde de *karısı olduğuna göre aynı evde yaşamaktan daha doğal ne olabilir*, diye sorup onu etkisiz bırakacak inatçılığı gösteriyorsun. Eh sen inat konusunda bir ordinaryüssün. ”

Hayat birkaç dakika bu konu üzerinde düşündü. Sessizlik uzadıkça Mısra’nın beklemeye tahammülü kalmadı. Yerinden kalkarak salonda ve diğer odalarda dolaşmaya başladı. En son mutfığa gelip son derece kaliteli olan raflarda elini gezdirdi ve çayı bulup demledi..

Hayat ise düşüncelerin artık başını ağrıtmayla yerinden kalktı. Mutfaktaki arkadaşına eşlik etmek için yanına gitti.

“Tamam,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Dediğini yapacağım ama sen de bana onu nasıl baştan çıkarmam gerektiği konusunda yardım edeceksin.”

Mısra’nın ısıltılı kahverengi gözleri ona döndüğünde, küçük papatyasının gül kadar seksi olduğunu düşündü.

“Gerçekten yapacak mısın?”

“Evet. Nasıl yapacağım bilmiyorum ama gerçek karısı olmak istiyorum.”

Toplantı salonundaki tamiri ertesi gün olacak yarı bozuk klima, tam karşıdan çarpık serinliğini üzerine üflediği halde, dışarının kavurucu etkisi ofisin en üst tepesinden sıkıcı toplantıya doğru püskürtülüyordu.

Ömer önündeki buzlu olduğunu düşündüğü ılık sudan bir yudum alınca suratını buruşturdu. Bu sıcak karşısında erimeyen buz en az yanardağın başındaki su damlası kadar güçlü kalabilirdi. Hemen bir adım arkasında sandalyede oturup harıl harıl elindeki tablete not alan Birsen Hanım'a döndü. "Bir bardak buzlu su istiyorum."

Masanın öbür tarafından, "Rica etsem, ben de alabilir miyim?" sorusuna eşlik eden "Ben de lütfen." cevabı eklendi.

Çalışanlarının da bir insan olduğu düşünülürse anlam dolu bakışlarını asistanı Birsen'e çevirdiğinde kadın gözlerini birkaç kere kırpma durumunda kaldı.

"Spor ve eğlence kompleksi için hazırlanan taslak mimarlık şirketinden geldi. Görmüş olduğunuz gibi erkek, kadın, çocuk, yaşlı, yediden yetmişe herkesin ilgilenebileceği hafta sonu eğlencesi olarak düşünüldü."

Ömer teknolojik olanakların yüksek olduğu ancak kliması çalışmayan salonda, büyük ekrana bakarak slayttan çizimi detaylıca inceledi. Vücudu aylardır çok çalışmaktan artık isyan eden hücreleri yüzünden savaş içerisinde olduğundan boyun ve sırt kaslarını hafifçe gerip gevşetti.

Birsen'in sipariş ettiği sular masalara servis edilirken Ömer, toplantı için biraz daha dayanabileceğini düşündü.

"Yaşlılar için düşündüğünüz eğlence nedir?" diye sordu projenin sahibi Jale Hanım'a. Güzel kadın orantılı fiziğini yana çevirip Ömer'e işveli bir bakış attıktan sonra elindeki kumandanın bir düğmesine basıp ekrandaki görüntüyü değiştirdi.

"Yaşlanmak doğa kanunudur. Doğarız, büyürüz ve yaşlanırız. Projemizin alt teması da bununla ilgili. Çocuklar, kadın ve erkekler, yaşlılar. Yaşlanmak ölüme yaklaşmak olarak algılanıyor, ancak hayatın son evreleri de olsa insan hâlâ insandır. Sohbet odaları, tarihte görmüş oldukları güzel anları hatırlayacakları bir tarih odası, sağlıklarını kontrol ettirebilecekleri güler yüzlü ekiplerin bulunduğu sağlık odaları..."

“Kısacası bir huzur evi.” Tüm başlar Ömer’e döndü. Jale Hanım olduğu yerde kısa bir sallantı yaşadı. Patronunu memnun etme çabaları onu tehlikeli bir noktaya çekiyordu. Cevapsız kalması Ömer’in devam etmesine sebep oldu.

“Yaşlı insanlar için yaptığınız giriş gayet yerindeydi ama projedeki çatlaklar büyük. Söylediğiniz şeyleri zaten huzurevlerinde onlara sağlıyorlar. Eğlence anlayışınızı biraz daha geliştirmenizi öneririm. Size ilham vermesi amacıyla şunu öneriyorum. Yaşlı insanlar, küçük çocukları kendi zekâlarına eş olarak daha eğlenceli görebilir ve büyüklerden daha çok iltimas edebilirler. Bir çocukla vakit geçirmek onların yalnızlıklarını giderebilecekleri bir ses olur. Bu yüzden...” Ömer önündeki tablete eğdiği bakışlarıyla mimari taslağı detaylı şekilde inceledi. Yaşlılar için tasarlanan blokları çocuklarınkine bağlamaya karar verdi.

“Mimara söyleyin, yaşlı ve çocuk bloklarını birbirlerine kesiştirsin. Oyun alanına ses geçiren ve geçirmeyen olarak iki sohbet odası kurulsun. Aşağıda çocuklar oyun oynarken, yukarıdan onları izleyen yaşlılar kendilerine eğlence çıkarabilir, sessiz odada onların hoşlanacağı nostaljik müzikleri dinlerken, gözleri çocukların üzerinde olur.” Keskin bakışları masadaki tüm çalışanlarda dolaştı. Ardından “Yeni taslak hazır olunca detayları konuşuruz ve o mimar bu toplantıya katılacak. Buna dikkat edin Jale Hanım. Toplantı bitmiştir.” dedi. İlk önce kendisi yerinden kalkarak Jale’yi öfkesiyle orada bırakıp çıkıp gitti.

Arkasından gelen Birsen’e aniden yüzünü dönünce genç kadın olduğu yerde sendeledi.

“Eğer o klima bugün yapılmazsa, servisin kökünü kazıyacağım.”

“Pe... peki efendim.”

Odanın serinliği âdeta bir buzdolabı gibi hararetini yükselten bedenini sarmalayarak rahatlamasına olanak sağladı. Sanki okyanus suyuna ani bir dalış yapıyormuş gibi gevşedi.

Sırtına yapışan ceketi sandalyeye bıraktı. Pencerenin kenarına ilerlerken cep telefonu aklına gelince yarı yolda dönerek toplantıya girmeden önce masanın üzerine bıraktığı telefonu aldı.

Çalan telefona cevap verdi. Merakla,

“Barış ne yapıyorsunuz?” diye sordu tekrar pencerenin önüne giderken.

“Okuldayız...” Barış’ın bir şey söylediği sırada arkada patlamaya benzer bir ses duyuldu. Ömer’in tüm bedeni alarm durumuna geçerek gerildi.

“Barış!” diyerek kükredi. “O ses ne?”

“Çocuk git lan... Ömer Bey, şey... Bugün Hayat Hanım’ın mezuniyet organizasyon şirketi, yardım kuruluşuyla birlikte büyük bir parti düzenlemiş. Küçük çocuklar için de balon dağıtıyorlar. Az önce bir çocuk dibimde balonunu patlattı.”

Ömer taş kesilen kaslarını çok az da olsa rahat bıraktı.

Hayat’ın mezuniyeti için hediye düşünmüştü. Bu konuyla Murat ilgileniyordu.

Bunca ay karşısına çıkmadan sadece mezuniyet için yanında bulunması çevresindekilere açıklaması zor bir sahne oluşturabilirdi. Babası Burhan Bey’in son dakika gelecek olma düşüncesi de gitmeme kararını destekler nitelikteydi. İptal edilemeyen toplantılar, yapılacak görüşmeler, Hayat ile daha sonra konuşması için sebep veriyordu.

“Murat hazırlıkları ne yaptı?”

“Her şey hazır. Birazdan gerçekleşecek. Ben de Hayat Hanım’ı uzaktan izliyorum. Okulunu başarıyla bitirdi, çok sevilen biri, tebrik üstüne tebrik alıyor. Yalnız...”

“Yalnız ne?”

Diğer tarafta Barış, Hayat’ın yanından bir dakika olsun ayrılmayan arkadaşı Kerem’in üzerinde gözlerini dolaştırıyordu. Bir keresinde onun kim olduğunu sormuş, Hayat’ın arkadaş ve çok

iyi ağabey demesi üzerine adamı fazla kurcalamamıştı. Bir an için bunu Ömer'e aktarıp aktarmamak konusunda tereddüde düştü. Eğer patronuna söylerse bu Kerem için hiç de güvenli bir durum olmazdı.

"Barış?" Ömer'in değişen ses tonu karşısında Barış hemen telefona döndü.

"Hayat Hanım'ı göz önünden kaçırdım sandım da araya biri girmiş. Şimdi onu görüyorum. Bir şey yok yani efendim."

"Emin misin?"

"Evet."

Ömer derin bir nefes alıp, "Tamam, Murat'ın sürprizini bana rapor edersen," diyerek telefonu kapattı.

Hayat üzerine giydiği cübbesi ve mavi elbisesiyle olduğundan daha genç duruyordu. Etrafa sürekli olarak gülümsemesi yanaklarına hafif ağrılar veriyor olsa da oldukça mutluydu. Artık mezun olmuş, veteriner hekimi olarak kariyerine başlamak için lisansını almıştı.

Mısra ile fotoğraf çekileceği sırada arkadan birisi sarıldı ve hızla yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tebrik ederim küçük hekim, bundan sonra yanımda çalışabilirsin."

Kerem'in onu bu kadar samimi bir şekilde tebrik etmesi sevinçten öte Ömer'e ispiyonlayacağını düşünen Barış'a yakalandığı için öfkeliydi. Kerem'in başına bir şey gelsin istemezdi. İmzaladığı anlaşmanın maddesi olarak başka erkeklerle ilişki kurması doğru değildi. Barış'ın onu erkekler konusunda üstü kapalı uyardığını çok iyi hatırlıyordu. Tam olarak koca sıfatını gerçekleştirmiyor olsa bile Ömer'in gözünün hep üzerinde olduğunu iyi biliyordu.

"Kerem..." dedi dişlerinin arasından. "Teşekkür ederim."

"Fotoğraf mı çekiliyordunuz? Durun ben de geleyim."

"Kerem az öte de dur, bu fotoğraf Hayat ile benim." diyerek onu itekledi Mısra. Hayat minnet dolu bakışlarını arkadaşına çevirdi.

“Tamam canım kızma, biraz sonra ben de çekilirim.”

Birkaç poz çılgın gençlik hatıralarına yaraşır şekilde çekildikten sonra Mısra, Hayat’ı kolundan tutarak takım elbisesini üzerine kuşanan ve onları kesintisiz olarak izleyen yakışıklı gencin yanına doğru çekti.

“Mısra ne yapıyorsun?”

Mısra koluna yapışarak dudaklarını kulağına dayadı.

“Benim Barış’la samimi olacağım bir ortam yarat. Arabayla bizi buraya getirdiklerinde hiçbir şey konuşmadık. Konuşmak için hamle yapınca bana somurtuyor, sana gülümsüyor.” Hayat güzel yüzüne uyan hoş bir kahkaha attı.

“Delisin sen!”

“Yap yoksa kocanı ayartmana yardım etmem.”

Hayat başını gülerek salladı. Barış’ın yanına geldiklerinde genç adamın yüzünde samimi, sıcak bir gülümseme vardı.

“Uzaktan çok hoş görünüyorsunuz Hayat Hanım, mezuniyetiniz için de tekrar tebrik ederim.”

“Evet artık gerçek anlamda Hekim Hanım oldum Barış,” diyerek Ömer’in hitabına dem vurup şakayla göz kırptı. Barış da ona anlayış dolu bir gülümseme gönderdi. İkilinin kendi aralarında anlaşmalı olarak konuşmaları ve sanki o yokmuş gibi davranmaları sonucunda Mısra, Hayat’a çimdik attı. Can acısıyla başını çeviren Hayat kaşlarını çatınca Barış da Mısra’ya döndü.

“Barış, arkadaşım Mısra’yı giyaben çok iyi tanıdığınız ve yüz yüze sohbet etmenin şimdi kısmet olduğu arkadaşımıyla...”

Hayat’ı uyaran bir sesle, “Kardeşim diyecektin, yanlış oldu.” dedi Mısra ve en güzel gülümsemesiyle sırıttı. Yüzünü Barış’a döndüğünde elini çoktan uzatmıştı. “Arabada pek konuşmadık; tanıştığımıza çok memnunum Barış. Demek bizim Afrodit’in korumasından biri sensin.”

Barış'ın şaşkın ifadesindeki tek değişim kaşlarını yukarı kaldırmak oldu. Kızın elini tutup hafifçe sallarken, "Evet, sanırım öyleyim." dedi.

O sırada arkadan hayret dolu nidalar yükseldi. Barış yan gözle kontrol edip Hayat ile Mısra'yı sesin geldiği yöne çevirdi.

"O ne ya? Ne yazıyor?" diye sordu Mısra.

Herkesin görebileceği kadar yüksek bir konumda, iki bina arasından tutturularak bir pankart açılmıştı. Okulla ilgili bir durum olmadığı her halinden belliydi. En azından yazıyı okuyanlar bunun kişisel bir mesele olduğunu çok kolay bir şekilde anlayabilirdi.

Mısra durumu tam anlamadığı için pankarttaki süslü yazıyı okuyup kendince bir yorum yaptı.

"Tebrikler, Hekim Hanım? Hah! Yazıya bak."

Hayat şaşkınlıktan küçük dilini midesine kaçırdı. Hayat, hayretler içerisinde boynunu hızla geriye çevirdiğinde âdeta kılama sesi duyuldu.

"Ömer mi?" Barış'ın gözleri ışıldıyordu. Dudağının sağ kısmı yukarı kıvrıldığında cevabını almış oldu. Hayat ne diyeceğini bilemiyordu. Mısra ise boş konuşmaya devam etti.

"Adama bak, sevgilisi için ne düşünmüş. Bir yerde çok romantik bir davranış tabii..."

"Mısra kes, bunu yapan Ömer'miş." diye kulağına fısıldadı. Mısra ona hortlak görmüş gibi baktı. İçinde aniden hissettiği şaşkınlığın altında biraz da haset vardı.

"Kocan mı? Yok artık. Bu kadar düşünceli bir adam mıymış? E mezuniyet hediyesi nerede? Valla enişte bey bu kadarla kurtulamaz."

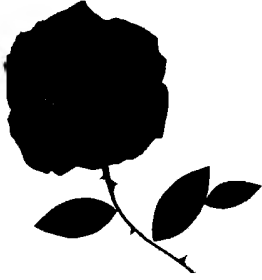
Hayat gözlerini devirdi. Mısra dur durak bilmezdi. Dümdüz ağzına geleni savurmaya başlamıştı. Kalbindeki anlamsız ritmin heyecanını bile tam olarak yaşayamıyordu. Kocasına sürpriz yapıyordu ve herkesin gözü önünde hayran bırakacak şekildeydi. Çevreden gelen uğultularda bunun çok romantik bir davranış olduğunu işitti.

Kalbi beklemediği sürpriz karşısında âdeta coşkuyla olduğu yerde zıplıyordu. Buna karşılık bir teşekkürü borç bilirdi. Barış'a baktı. "Ömer geldi mi?"

Barış'ın "Aslında..." diye uzattığı yorumu üzücü bir ifade ile "... gelmedi." diyerek son buldu. "Murat ile benim ilgilenmemi istedi. Patronumuzun bugün fazlasıyla yoğun bir programı var."

Hayal kırıklığını gülümsemesiyle maskeleyerek asılı kalan pankartta gözlerini dolaştırdı. Koskoca harflerle "*Hekim Hanım*" yazıyordu. Hayat bu yakıştırma için onu her seferinde azarlamıştı. Zaman geçtikçe bu hitap nedense onu sinir etmek yerine gülümsetiyordu.

Hekim Hanım ile Ömer Bey! Gerçekten muhteşem bir yakıştırma-
maydı.

Hayat ritimsiz soluklarını düzene sokmak amacıyla burnundan nefes alıp ağzından geri veriyor, bir türlü heyecanını bastıramıyordu.

Mısra'nın bir gece önceki bilgi yüklemesini beyninin her bir köşesine eşit miktarda serpiştirmiş, Ömer'in karşısına geçtiğinde kadınsı davranması gerektiği üzere kendini motive etmişti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde gerçekleşecek olan mezuniyet yemeğine katılmak istemedi. Bir an önce Ömer'e teşekkürünü iletmek ve artık aynı evde yaşayacaklarını söylemek için eline geçirdiği bu fırsatı ve cesareti değerlendirmek istiyordu.

Barış ile Murat'ın ikâmet değişikliği için ikna edilmesi zor değildi. Zor olan, durumu haber vermek için hemen telefona sarılmalarını engellemekti.

Sebebini bilmediği bir şekilde o ikisinin patronlarına karşı, kendi yanında saf tuttuklarını düşünüyordu. Birçok şeyi ona rapor etmediğini düşündüren rahatlık, zerre kuşkuya yer vermiyordu fakat yine de emin olması gerekiyordu.

Ömer'in evine habersiz gideceklerini söylediğinde karşı çıkmak yerine kabul ettiler. Bu gizliliğin bir sorun teşkil etmeyeceğine inanmış duruyorlardı.

Araç yüksek, sivri korkuluklarla çevrili demir kapıdan içeri girerken hayatında ilk defa, küçük bir çocuğun perili köşk hikâyesini duymuş gibi ürküyordu.

“Ömer burada mı yaşıyor?”

Arabayı kullanan Murat onu yanıtladı.

“Evet, bu villa ona ait. Kapıdaki güvenlik 7/24 görevde. Bu yüzden bahçeye çıktığınızda çekineceğiniz bir durum olmasın.”

Hayat *Siyah Lord*’un adamları gibi giyinen korumaların iri yarı oluşunu ve kulaklarındaki telsizleri gördükçe ürkekliği giderek artıyordu. “Neden bu kadar çok adam var?”

“Belli bir mevkide iseniz, dostunuz kadar düşmanınız da olur. O kadar takılmayın Hayat Hanım.” diye çarçabuk açıklayan Barış seri hareketle arabadan inip Hayat’ın kapısını açtı.

Dışarı ayak bastığında sıcak esinti yüzünü yalayıp saçlarını omuzlarından geriye doğru uçurdu. Barış ona yolu gösterirken araştırmacı bir şekilde etrafta gözlerini dolaştırıyordu. Akşam olduğu için bahçe aydınlatmaları yola loş bir hava katıyordu. Evin kapısına geldiklerinde Barış bir kere tıklattı. Yine takım elbiseli, iri yarı bir adam kapıyı açtığı anda Hayat’ın gözleri istemsizce Barış’a kaydı.

“Ömer Bey içeride buyurun Hayat Hanım.” diyerek yol gösterdi. Genç kızın rahatlatılmaya ihtiyacı olduğunu, gördüklerinden dolayı gerginlik yaşadığını anlıyordu.

Eve girdiğinde gözüne ilk çarpan şey oval bir girişi olan, birkaç basamakla inilen ve siyah dekorasyon ile kaplı olan salondur.

Kapıdaki güvenlik Hayat’ın geldiğini haber verdiğinden Ömer, salondan geçilen geniş balkonun kapısında durmuş Hayat’ın içeri girmesini bekliyordu.

Barış merdivenlere kadar ona eşlik etti. İlerisi için patronunun iznine ihtiyacı vardı.

Hayat kapıya kadar süren ürkekliğin ardından üzerine çöken garip rahatlatıcı etkiyle gözlerini Ömer’den ayırmadan ona doğru

ilerledi. Garip olan şuydu ki evlenmeden önce korktuğu adamdan artık o kadar da korkmuyordu. Aksine ilginç bir güven duygusu vardı derinlerinde yatan.

“Ben geldim.” Az önce gördükleri ve hissettikleri yüzünden sesinin biraz titrek çıkması onu yıldırmayacaktı.

Ömer ise korkutucu sakinliğin hissedildiği heybetli bir şekilde karşısında dikiliyordu. Geldiği için öfkelenmiş gibi durmuyordu, sevinmiş gibi ise hiç değildi. Dikkatli bakışlarını kaldırıp Barış’a ve diğer adama başıyla gitmelerini işaret etti.

“Adamlarımın seni benden de koruduğunu düşünmeye başlıyorum. Geleceğinden haberim yoktu.”

Barış ve Murat’ın azarlanmasına gönlü razı gelmezdi. “Onlara kızma.” diye hemen atıldı. “Ben söylememelerini rica ettim.”

“Sana bu eve gelmen için izin verdiğimi sanmıyorum. Bu sürpriz ziyaretini neye borçluyum?”

Hayat onun memnun olmadığını ağzını açtığı ilk an anladı. Evlendiklerinden beri, daha doğrusu o kâğıda imza attıklarından beri hep Ömer’in kurallarına göre yaşamıştı. Bir kere karşı çıkacak harekette bulunmamış, ne istiyorsa koşulsuz şartsız boyun eğmişti. Bu kadar özgürlüğe artık bir engel koymalıydı. Sonuçta o kocasıydı. Mısra’nın dürtükleyen sözleri aklından çıkmayacak bir yerde varlığını koruyor olsa da cüretkâr hareketler yapmak için fazlasıyla çekingen duruyordu. Yanağına bir öpücük kondurabilecek kadar yakınlaşabilirse kendini başarılı sayacaktı.

“Ben teşekkür etmek istiyorum. Tebrik için...”

“Rica ederim. Bunu söylemek için geldiysen zahmet etmişsin.” Ömer dimdik duruşundan asla taviz vermiyordu.

Hayat bir an için tereddüde düştü. Mısra’nın sözlerini asla gerçekleştiremeyecekti. O böyle karşısında semsert bir çehre ile dikilirken anlaşılmaya karşı çıkıp, artık senin yanında kalmak istiyorum, diye nasıl derdi?

“Neden zahmet olsun ki? Kocamın yanına geldim sonuçta.”

“Evlilik bir iş anlaşmasıydı.” Ömer’in iması Hayat’ın sakin direnç sütunlarına bir darbe daha indirdi.

“Evlilik bence fazlasıyla...” söyleyeceği kelimeler heyecandan nefesini kesince bir süre soluklanmak için bekledi. Ömer bir kaşını havaya kaldırdı.

Ona karşı gelmek için neden bu kadar çekiniyordu? Evlilik eşit olmak demekti. Kadın ve erkek. Bir bütün olarak aile kurmaktı. Ömürlerinin sonuna kadar yürütecekleri bu şey asla iş anlaşması olamazdı. Anlaşmayı imzalarken mantıklı görünen şeyler şu an fazlasıyla saçmaydı.

“Bunca ay evet iş anlaşması olabilir ama unutma, olası bir yaklaşma söz konusuydu...”

“Açık konuş.”

“Dediğim şu, artık ben de bu evde kalıyorum. Kocamın yanında!”

Ömer’in gözlerindeki şey şaşkınlıktan çok soğuk bir odaklanmaydı. Duruşu değişti. Öne doğru bir adım atarak Hayat ile arasındaki mesafeyi azalttı.

“Ne dedin sen?”

“Duydun!” Hayat üzerine yürümesinden dolayı nedense küçük düşürüldüğünü hissetti, gururunun gücüyle başını dikleştirip az önceki silik tipine farklı bir kimlik kazandırdı. “Evlendiğimize göre neden seninle kalamıyorum? Tamam, iş anlaşması imzaladık, sen benim borçlarımı ödedin, ben de senin kimliğini gizledim ama şu bir gerçek ki biz evlendik. Resmi olarak senin, karınım. Neden farklı evlerde kalalım ki?”

“Ben böyle istiyorum. Burada patron olduğumu sanıyordum? Başını asi şekilde kaldırıp isyankâr duruşun için kimden destek aldın?”

Hayat bunu bir aşağılama olarak algıladı. Tüm iyi niyeti silinirken dikenlerini batıran bir gül kadar çekici görünüyordu.

“Anlaşmanın maddesini hatırlıyor musun? Olası bir yakınlaşmada bebek olursa, diye başlıyordu. Bunun olabilmesi için aynı evde kalmamız gerekmez mi? Kocam sen değil misin? Yoksa bana kocalık etmesini beklediğin başka bir adam mı var?”

Ömer hiçbir zaman kendisine bu denli hararetle ve iğneleyici üslubu olan yaklaşımlara izin vermemişti. Ne bir kadına ne de bir erkeğe!

Hayat'ın tek üstünlüğü karısı sıfatını taşıyor olmasıydı. Hiçbir isyanı cezasız bırakmadığı gibi başkaldırlarda mutlaka güçlü taraf kendisiydi. Hayat'a biraz daha yaklaştı. Dirseğinden tutarak kendisine çekti. Yüzlerini burunları birbirine değecek şekilde yaklaştıırken gözlerini bir saniye olsun kırpmıyordu. Sert soluğu dudaklarının üzerini âdeta kavuruyordu.

“Benimle yatmak istediğin için mi geldin? Tek sorun bu mu?”

“Ha... Hayır,” diye kekeledi Hayat, Ömer'in onu kendine çekişinden ani korku duydu. Aralarında sıkışan elleriyle istemsizce onu itmeye çabaladı.

Gözleri hiçbir zaman sıcak bakmıyordu. Sevddiği bir şey olduğunda yumuşayan ifadesini görmeyi ne çok isterdi.

“Ne o zaman? Neden burada kalmak istiyorsun?”

“Sadece senin yanında olmak istiyorum. O evde tek başına yaşamam çok saçma. Hem artık okulum da bitti.”

Dirseğinde hafif bir ağrı hissedince kolunu ondan zorla kurtardı. Ömer geri kaçmasını engellemek amacıyla iki elini omuzlarına yerleştirdi ve dimdik gözlerinin içine bakmayı sürdürdü.

“İsteklerin karşısında dikkatli ol Küçük Hekim! Aklından neler geçtiğini gayet iyi anlayabiliyorum. Kız kıza kurduğunuz şeytani planlarınızı evlilik adı altında söyleyerek beni elde etme arzusu içindeysen asla hırs yapmamayı tavsiye ederim. Senin düşündüğün gibi bir adam değilim.”

Hayat dumur oldu. Aklından geçenleri Ömer'in ağzından açıkça duymayı beklemiyordu. Niyetini bu şekilde belli edecek hareketlerden kaçınmıştı. Anlaşmanın maddesini açıkça söylediği için mi elde etmek istediğini düşünmüştü? Ah bu adam kesinlikle akıl okuyordu.

"Bu kadar şaşırma Hayat. Yanımda kalmanı istemiyorum. Şimdi eve git." Hayat'ın yanından geçip "Barış?" diye seslendi.

Hayat artık sona geldiğini Barış ile eve gönderileceğini biliyordu. Çabuk karar vermezse bir daha ne bu cesareti kendisinde bulacak ne de böyle iddialı bir ayaklanma gerçekleştirebilecekti.

İlk defa Ömer'e karşı geldi. Hızla arkasını dönerek salonun girişine doğru yürüdü.

"Sen ne dersen de, benim yerim burası. Ben de seninle kalacağım."

"Nereye gidiyorsun Hayat?" Ömer'in keskin, genizden gelen sesi onu durdurmaya yetecek etkide değildi. Üst kata çıkan merdivenin ilk basamağında başını omzunun üzerinden geriye çeviren Hayat "Kendime oda bulmaya tabii ki..." diye bağırdı.

"Hayat olduğun yerde kal!" Ömer şahlanan kalbini öfkenin bir ürünü olarak görüyordu. O kadar öfkeliydi ki Hayat'ın peşinden koşarken bir kadını kovaladığının farkına bile varamıyordu. Listelediği ilkesini bir kadın yüzünden yazdığı gibi yine bir kadın yüzünden bozuyordu.

Hayat üst kata koşarak vardığı için nefes nefeseydi. Gözünün kıyısında Ömer'in peşinden geldiğini görünce korku yüzünden delice bir telaş sarmıştı bedenini. Gözüne kestirdiği ilk kapıyı açıp içeriyi kontrol etti. Odanın birine ait olamayacak kadar sade dekorasyondan olsa gerek fazla düşünmeden içeri girip arkasından kapıyı kilitledi. Güvende olmak, en çok istediği şeydi. Ömer'den neden korktuğunu ise bilmiyordu. Fiziksel temas neredeyse hiç olmamıştı, ilk dokunuşuyla onu korumuş, elini sıkmış ve az önceki konuşmalarına bağlı olarak dirseğinden tutmuştu. Korkmasına olanak sağlayacak veya bunu düşündürecek bir şiddete maruz kalmamıştı. Bir tek

gözleri vardı. O gözler yüzünden masum bir çocuk bile korkabilir, yanlış anlayabilirdi.

“Hayat!”

Hayat’ın düşüncelerini bölen kapının yumruklanması oldu.

“Aç şu kapıyı! Sözlerime karşı gelme hakkını sana vermedim.”

“Git Ömer, açmayacağım kapıyı! Karınım senin, madem ayrı evlerde yaşayacaktık neden benimle evlendin?”

“Sözlerimi tekrar ettirme bana!”

Hayat odanın her yerinde gözlerini dolaştırıyordu. Ömer’in içeri girmesi için kapıyı kırması gerekiyordu. Ne var ki yumruklanmalar yüzünden darbe alan kapının bir yüklenmeye açılması işten bile değildi. Koşarak pencere kenarından aşağıya baktı. Balkon yoktu. Birinci kattan atlamak gibi delice düşüncelere kapıldı, yapamayacağını anlayınca yatağın arkasına saklandı.

“Hayat!”

Tüm cesareti, korkunun esiri olup kendini zindanlara kapatarak mecali kalmayan küçük bir kız çocuğuna dönüşmesine neden oldu.

“Ömer ne olur vurma kapıya, korkuyorum!”

İçeriden gelen cılız ses, kapıya vurulmak üzere yumruk olan elin görülmeyen engeli oldu. Ömer’in eli havada kalırken Hayat’ın yalvaran sesiyle birkaç saniyelik tereddüt yaşadı. Onu durduran Hayat’ın sesi değil, belki de geçmişin tekerrür etmesiydi. Kulaklarına dolan, eski anılara ait görüntüler zihnini doldurdu.

“Tuana çık şu odadan!”

“Vurma kapıya dayı, ne olur korkuyorum.”

Ömer başını şiddetle salladı. Yakıcı solukları burun deliklerinden âdeta ateş saçıyordu. Kapalı kapının oymalı yüzeyinde gözlerini gezdirdi. Havadaki yumruğu indirip sakinleşmek için nefes egzersizleri yaptı. Birkaç ay önce yaşadığı tatsız anıyı hatırlamak istediği en son şeydi.

Öfkeyle elini saçlarının arasından geçirip geri merdivenlerden aşağıya indi. Sakinleşmek için yapabileceği en iyi şey duyularını

uyuşturmak olacaktı. İçki dolabından kendine bir bardak viski doldurup kafasına dikti. Yetmeyince şişeyi eline alıp koltuğa oturdu.

Hayat'ın yanında kalmak istemesindeki mantığı anlayamıyordu. Genç ruhuna has, özgür iradesiyle yapacağı birçok şey varken bir erkeğin boyunduruğu altına girme isteği şüphe uyandırıcıydı. Parası boldu, arkadaşlarıyla doyasıya gezip eğlenebilir Türkiye içinde olmak şartıyla her yere gidebilirdi. Hayat ise bunun aksini istiyordu.

Pisliklere bulanmış hayatında bir kadın için asla yer olamayacağı gibi tek gecelik gönül ilişkilerinden başka uğraşı olamazdı. Gülşah'ın ruhu kâbus gibi üzerinde dururken asla bir kadına bakamazdı, bakmayacaktı da.

Hayat'a karşı koymak bir soruyu sürekli olarak sorgulamasına neden olacağı için en sonunda karışmamaya karar verdi. Yanında mı kalacaktı? Tamamdı.

Kaçıncı kadehi yuvarladığından habersiz gevşeyen bedeniyle koltuğa iyice yayılarak bir yudum daha alırken gün içinde ne kadar koşturduğunu düşünüyordu. Ve tabi Burak Altuntaş'ın ölesiye âşık olduğu kadın Betül ile Tolga denen şerefsizin nikâhtan dönmesini...

Sevdiği kadını başka ellere teslim ederken oldukça aptal bir adamdı ama sonunda kızı kazandığı düşünülürse Burak gerçekten aşkı hak ediyordu.

Ömer ise aşka inanmayan bir adam olarak kayıtlara geçmeyi düşündüğü sıralarda Burak'ın yaşadığı acıyı gördükten sonra bir kadını gerçekten sevebileceğini düşünmüştü.

Tanber ailesinin bir gecede yaşattıkları ve yaşadıkları...

Susmayan düşüncelerinin içinde hayatında Hayat'a nasıl yer açacağını bulması gerekiyordu.

Hayat gözlerini açtığı anda tanımadığı bir odanın yumuşak yatağında sola kıvrılmış, bacaklarını karnına doğru çekerek üstünü örtmeden uyuduğu fark etti. Yatakta yayılarak odayı derinlemesine

inceledi. Bir gece önce ne olduğunu ve nerede olduğunu düşündü. Birkaç saniye sonra gerçek alınının üzerinde tokat gibi patladı.

“Hii, Ömer!” diyerek yataktan zıpladı. Mavi kıyafeti buruşmuş, saçları karışmıştı. Birkaç saniye oraya buraya koşturup sonunda yüzünü yıkamaya karar verdi. Odanın kendine ait olan banyosuna koşup aynadaki görüntüsünü düzeltti. Sonra ne yapacağından habersiz kapıya yanaşıp kulağını dayadı. Duyabileceği herhangi bir sesi beklerken yanılmaması için nefesini bile tuttu. Geri çekilirken çoktan izini kaybettiği dünkü cesaretine ihtiyacı vardı. Kilidi çevirip başını uzattı kapıdan, ardından da tüm vücudunu. Merdivenlerden inerken tehlikeye açık bir ceylan kadar sese duyarlıydı.

Salonun girişine geldi. Ne Ömer ne de takım elbiseli yarmalar görülüyordu. Mutfaktan bir ses geldiğinde hafifçe irkildi. İlgisini o tarafa döndürüp çekingen bir şekilde içeri girdi.

“Ah günaydın efendim.”

Yirmili yaşlarının başında görülen genç bir hizmetçi onu gülümseyerek karşıladı. Elindeki çay bardağını tepsiye yerleştiriyordu.

“Günaydın. Şey... Ömer yok mu?” Öğrenmesi gereken ilk soru buydu.

Genç kız başını salladı. “Ömer Bey, biraz önce çıktı. Sizin üst katta dinlendiğinizi, kahvaltı etmek isteyeceğiniz için masanın hazır olmasını istedi. Siz geçin ben de hemen çayınızı getiriyorum. Yoksa kahve mi istersiniz?”

Hayat şaşkındı. Ömer’in bir gece önceki davranışı ile şimdiki arasında oldukça fark vardı. Eline geçirdiği anda kafasını koparacakmış gibi vahşi duruyorken bir anda böylesine evin nazik erkeği olmak nereden çıkmıştı, şüphelenilecek bir durumdu.

“Çay, lütfen.”

Masaya geçmeden önce birkaç dakika daha genç hizmetçinin yanında durdu.

“Adın ne?” diye sordu.

Genç kız bir an afalladı. Çalıştığı zaman dilimi içerisinde Ömer Bey'in evine gelen kişilerin genelde onu hor görüp emirleri ardı ardına sıraladığını çok iyi biliyordu. Böylesine bir yakınlaşma karşısında minnet mi duymalı yoksa mesafeli mi olmalı karar veremiyordu.

"Cansu, efendim."

"Uzun zamandır mı burada çalışıyorsun?"

"Aslında hayır, annem bu evin işlerini yapıyordu. Rahatsızlandığı için onun yerine ben geliyorum."

Hayat, "Geçmiş olsun." derken kızın sesindeki hüznü kendi içinde yaşıyordu. Nedensiz bir şekilde kıza karşı sempati besledi.

"Okuyor musun?"

"Evet. Üniversite son sınıftayım."

"Okula gidip gelirken burada çalışmak zor olmuyor mu?"

"Pek sayılmaz. Ömer Bey okulum konusunda çok hassas. Burada tüm gün çalışmıyorum. Okul olduğu günler öğlene kadar... Ah af edersiniz efendim, çenem düştü. Benim hayatımı merak edecek değilsiniz ya? Özür dilerim." Kızın bir anda çekingen hale bürünmesi Hayat'ı şaşırttı. Tepsiyi kapıp yemek odasına geçen telaşlı kızın peşinden gitti. Masaya son konulacak tabak ve bardakları yerleştirirken Hayat onun elini tuttu.

"Lütfen Cansu, benim yanımda rahat olabilirsin."

"Siz benim hanımımısınız ama..."

Hayat bir süre kızın tedirgin haline baktı. Bu geri çekilmenin sebebini öğrenmek istiyordu.

"Kendine bir bardak çay alıp gel. Seninle konuşacaklarım var."

Cansu iri gözleriyle onun gerçekten böyle bir şey isteyip istemediğini anlamaya çalışır gibi uzak durduktan sonra başını sallayıp mutfaktan çay doldurduğu gibi geri geldi. Şimdi Hayat'la karşılıklı oturuyorlardı.

"Cansu benim adım Hayat. Seninle hemen hemen aynı yaştayız. Ben de bu sene Veterinerlikten mezun oldum."

“Öyle mi memnun oldum efendim.”

“Bana efendim demekten vazgeçer misin?” Aniden sırtınca Cansu yanlış bir şey söylediğini düşündü. “Kendimi kraliçe sanacağım yoksa.”

“Ben şey... Genelde buraya gelen tüm hanımefendiler onlara saygıyla hitap etmem gerektiğini söylüyorlar.”

Hayat şekerini karıştırdığı çayından bir yudum alırken durdu. Gözleri dümdüz Cansu’nun üzerindeydi.

“Bu eve çok kadın geliyor mu?”

Cansu suratını buruşturdu.

“Bunu söylersem işimden kovulabilirim. Ömer Bey, gizliliğe çok önem veren biridir. Annemden sonra benim burada çalışıp özel okulda burslu okumama bu şekilde izin verdi sanıyorum. Lütfen Hayat Hanım yanlış bir şey söylemem için ısrar etmeyin.”

“Gerçekten Ömer gizliliğe önem veren biri mi? Yani burada gördüklerini kimselere anlatmıyorsun öyle mi?”

Genç kız başını sallayınca Hayat ona güvenmeye karar verdi. Ömer eğer onu yakınında tutuyorsa güven konusunda rahatlaması gerekiyordu.

“Cansu, benim kim olduğumu biliyor musun?”

Cansu birkaç saniye bocaladıktan sonra kendince fikir yürüttü.

“Ömer Bey’in misafiri?”

“Hayır, Ömer Bey’in *karısıyım*.”

Cansu sandalyede hızla arkasına yaslanıp gözlerini olabildiğince açtı. Duydukları karşısında yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu. Ömer Bey’in evlenmiş olabilme ihtimali gerçek dışı göründüğünden inanılması zordu.

“Beyimiz o kadar gizli ki beni saklaması yüzünden tüm bu karğa yaşıyor.”

“Karısı mısınız? Ben... Çok memnun oldum efendim.”

Hayat gözlerini devirdi.

“Cansu senden *efendim* şeklinde saygı beklemiyorum. Sadece senden istediğim şeyler konusunda Ömer Bey’in olduğu kadar benim de yanımda olmanı istiyorum. Mesela... Bana kocamı anlatabilirsin.”

“Ömer Bey’i mi?”

“Evet, Ömer Bey’ini... Söylediklerinin ikimizin arasında kalacağına söz veririm. Şimdi sen de dürüst bir şekilde, hiçbir şey gizlemekten bana anlat bakalım. Bu eve çok kadın gelir mi?”

Cansu çayından hızla yudum alırken titreyen ellerinin hüsrana uğradı. Birkaç damlayı eteğine döküp peçeteyle temizledi.

Hayat onun zaman kazanmaya çalıştığını düşünüp yanlış yorumladı.

“Seni bekliyorum Cansu.”

Cansu kaçacak yeri olmadığından nefes alıp soruları sabırla cevapladı. “Evet Hayat Hanım, son bir aydır normalden çok kadın gelip gitti. Akşamları gelir, sabahları giderler. Bazıları kahvaltı yapmak istemez, bazıları da kahvaltı hazırlanması için emreder.”

Hayat, içindeki tatsız his yüzünden tam olarak doyuramadığı karnının yemek ihtiyacını sıfıra indirdi. Çayından acı bir yudum aldı. İki kaşık şeker koyup tekrar karıştırdı. Evlenmiş olabillerdi ama Ömer çapkınlığını sürdürüyor ve farklı bir şekilde onu aldatıyordu.

“Aynı kadınlar mı geliyor?”

“Hayır, neredeyse hepsini bir kere gördüm. Daha sonra televizyonda denk geldim. Mankenler, oyuncular, iş kadınları... Değişebiliyor.”

Hayat kahvaltıyı tam yapmadığından açlıktan midesinin bulandığını düşündü. Hemen çatalını zeytin tanesine batırıp ağzına attı. Küçük tane on taneye eş bir yoğunlukta ağzında çoğalmıştı sanki. Midesi sorduğu sorularla burulmaya devam etti. Alacağı her yanıt onu farklı bir noktadan vuruyordu.

“Ömer Bey nasıl biridir?”

“İyi zamanlarında oldukça sabırlı, yardım sever ve naziktir. Kadınlara genelde melek gibi davranır. Anneme olan saygısı ağabeyimin gösterdiğinden daha çok. Benim okulumu bile hiç düşünmeden adamlarına hallettirdi. Fakat sinirlendiğinde önünde kimse duramaz. O kadar karanlık olur ki gece gibi öfkesi yutar insanı...”

Hayat can kulağı ile onu dinlediğinden habersiz, son kelimesine kadar bekledi. Dün gece yaşadıkları öfkeyi düşünürse Ömer’in köpürdüğünü ama sonra hiçbir şey yapmadan durulduğuna şahit olmuştu.

“Gerçekten çok korkutucu bir adam olabiliyor. Sadece onun sözlerini yerine getirirsek asla size karşı kötü olmaz, sevgi dolu bir erkek olarak davranır.”

Hayat kahkahasının boğazında düğümlemesiyle, gözlerine dolan alaycı ve hüznü yaşlarını sakladı. Duygudan duyguya geçiyordu. O kadar anormal hissediyordu ki Ömer saçma bir anlaşma uğruna onunla evlenmiş, anlaşılmaz şekilde normal yaşantısına devam ederken Hayat’ı kendinden uzak tutuyordu.

Neden evlenmişti?

Mısra’nın kocasını elde etmek üzere kurduğu dahice planını bir kenara bıraktı. Bu sorunun cevabını bulmak için Ömer’in yanında kalmaya ihtiyacı vardı.

Her şeyin bir sebebi varken mutlaka bu evliliğin de bir sebebi olacaktı.

Ömer, Zekeriyaköy’deki köhne deponun kırık dökük duvarlı ofisinde otururken siyah takımını içinde avını ayağına bekleyen bir aslan kadar ihtişamlı görünüyordu. Siyah saçları yana doğru uzanmış, gün içinde uzayan sakalları pürüzsüz yanağında yer yer belirmişti. Korkutucu sessizlik içerisinde elindeki kalemi boş kâğıdın üzerinde sağa ve sola geometrik doğru çiziyordu.

Dakikalar sonra deponun büyük demir kapısı gürültüyle açıldı. Birkaç adamının sesi eşliğinde yalvaran iki adamın acınası haykırışları duyuluyordu.

“Abi ne olur acıyın, ne olur.”

“Valla biz bir şey yapmadık. Zorladılar abi. Bırakın ne olur...”

Ömer boynunu sağa ve sola esnetti. Elindeki kalemle sürekli üzerinden gidip geldiği doğruyu ikiye kesen yukarıdan bir çizik attı.

Ofisin kapısında bekleyen Seyfi aşağıdaki karmaşayı izlemeyi kesip Ömer’e döndüğünde, “Adamlar hazır efendim.” diye bilgilendirdi.

Ömer “Seyfi,” deyince hemen dikkat kesildi. “A ve B noktasına sürekli gidip gelen bir yol varsa, bunu engellemek için yeni bir yolla kavşak açtığında o yolu kesmiş olur musun?” Cevap bekleyen bakışlarını beklentiyle adamına çevirdi.

Seyfi boğazını temizledi. Doğru olacağını düşündüğü bir fikri ortaya atmadan önce bir kere daha düşündü.

“Evet. Hangisi daha kestirmeyse o yolu kullanırsın.”

Ömer ürkütücü sakinliğiyle dudağının sağ kenarını kaldırdı.

“İlk cevap yanlış, ikincisi doğru. İnsan psikolojisi şartlanmış her zaman mantıklı bulur. ‘En iyi yol bildiğin yoldur.’ sözünü hatırla.” Ömer sandalyeden asaletiyle kalktı. Siyah gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvarken, “O zaman cevap hayır olur. Yeni bir yol açılabilir it yine itliğini yapar. Ekmek yediği kaba saygısını kaybetmez ama sürekli gidip gelir.” diyerek içinde bulundukları durumu kendince açıklamış oldu. “Şimdi itin ağzından şerefsizin kim olduğunu öğrenelim.”

Seyfi, Ömer’in felsefik ruhu karşısında yine başarısız kalmıştı. Ne demek istediğini ancak konuşmanın sonunda anlayabiliyordu.

Aşağıdaki adamlar Ömer’in piyonlarından. Akıllarını karıştırarak başkaları için çalışmaya başlamaları kendi adamları tarafından fark edilince tasvip olunmayan bir duruma girdiklerini fark etmiş-

lerdi. Ömer yine bir hesabı kesmek üzere ofisinden çıkıp sakince adamlarının karşısına geçti.

Biri yirmili yaşlarının ortalarında diğeri otuzlarının sonunda bir adamdı. Yan yana sandalyeye oturtulup arkadan elleri bağlanmıştı.

Ömer bir süre hiçbir şey söylemeden adamların gözlerinin içine baktı. Ağızları bantlanmadığı için Ömer'e yalvarma fırsatını kaçırmıyorlardı.

“Ömer Abi, valla bizi tehdit ettiler, kardeşimin ölüsü üzerine yemin ederim ki ailemi öldürmekle tehdit ettiler.”

“Ömer Bey yalvarırım bizi affet. Hata yaptık.”

“O çocuklara uyuşturucu satmanızı kim söyledi?” Ömer'in onu affedeceğini düşünen ikili birbirlerine baktılar. Ağızlarına gelen her gerçeği teker teker döktüler.

“Bizi kullandılar. Eğer çocukları bu merete alıştırırsak üyeleri genişleyecek, kullanıcıları artacakmış, böyle dediler.”

“Sizi kullanan kimdi?”

“Şevket adında bir adam.”

“Sokak iti mi yoksa daha kıdemli mi?”

“Daha kıdemliydi.” Genç hemen atıldı. “Takım elbiseli şekli şemali yerindeydi. Hatta Hasan Abi'ye dedim: *“Ulan bu herif bizi uyuşturucuyu bulaştırmak için fazla efendi, değil mi?”* diye. Hatırlasana...” diyerek yanındaki adamı da kendi tarafına çekmeye çalıştı.

“Size mal verildi ve onları okulun kapısında bekleyip çocukları kandırarak kullanmalarını sağlayın dedi, öyle mi?”

“Evet abi valla böyle.”

Ömer, Hasan adındaki diğerinden daha büyük olan adama baktı. Sessizliğini koruyor, genç oğlan Cemil'in söylediklerini destekleyici bir harekette bulunmuyordu.

Ömer, “Sen ne diyeceksin Hasan?” diye sorunca adam irkildi.

“Aynen Cemil'in söyledikleri gibi oldu.”

Ömer diktiği gözlerini kuşkuyla Hasan'ın üzerinde gezdirdi. Kaçamak bakışları, yalvarmak ve af dilenmek haricinde savunmaya girmeyişi dikkat çekiciydi. Yüzündeki kasın her hareketinden şüphe-lendi. Sakladığı bir şeylerin olduğu çok açıktı.

Ömer burun kemerine küçük hareketlerle masaj yapan parmak-larını çalıştırıp gözlerini kapatırken sol eliyle Hasan'ın arkasında bekleyen Pis İşler Müdürü Kürşat'a işaret verince Hasan'ı dövmeye başladı.

Cemil sıranın ona geleceğini düşünerek korkuyla bağırdı, Hasan merhamet dilenmek için can acısıyla ağlamaya başladı.

“Beyim affet...” Kürşat eline sardığı bandajla bir kez daha yum-ruklarını kan akıtana kadar yüzüne indirdi. Burnundan, kaşından ve dişin kestiği dudağından kan akarken Ömer onu durdurdu.

“Bekle.”

Düşünmekten dolayı yine bir rahatsızlık içerisindeydi ancak dı-şarıya karşı göstermiş olduğu tutum onun gayet pervasız hareketleri olduğunu ve bu durumdan hoşlandığını düşündürecek kadar umur-samazdı.

Cemil işte bu yüzden feryatlar içerisinde ağlıyor, gerçeğin söyle-diğini gibi olduğunu savunuyordu. Hasan ise ağrıdan hissizleşmeye yüz tutan suratıyla kan öksürüyordu.

“Söyle bakalım Hasan, gizlediğin ne var?”

“Ce... Cemil'in dediği gibi...”

Ömer, “Kürşat?” dediğinde Kürşat Hasan'a şiddet uygulamaya devam etti. Bu seferki darbeler bacaklarındaydı. Kenardan aldığı de-mir parçasıyla kırılacak kadar sert bir şekilde kaval kemiğine vurdu.

Ömer, onun hâlâ susmayı tercih ettiğini görünce sabrının son-ların gelmesi, onu şiddeti yükseltme emri veren iğrenç bir adama dönüştürüyordu.

“Kürşat geç.” dedi can sıkıntısıyla. Kürşat geri çekildi. Başka bir adam Hasan'ın ellerini arkadan çözünce adamı sandalyeden kaldı-

ran Kürşat onu yere yatırıp tam diyaframının üzerine ağır tekmele-
rini indirdi.

Nefesini tutmak, acıya dayanmak bir yere kadardı, ama ölüme
yakın hissettiren nefessizlik, işte bu en kötüsüydü. En azından Ha-
san bilincini korurken bunu düşünüyordu. Kurbandan, boğazı ke-
silen bir hayvan kadar nefese muhtaç bir ses geldi. Ardından “Ta...
tamam...” kelimesi fısıldandı.

Ömer elini kaldırdı. “Kürşat bir saniye, Hasan’ın bize söyleyecek
bir şeyi var galiba. Söyle bakalım Hasan Bey, bu kadar acıya rağmen
bizden sakladığın şey ne?”

Bir başka adam gelip Hasan’ı yerden kaldırdığı gibi tekrar sandal-
yesine oturttu. Bacaklarına aldığı darbeden ayakta durmakta zorlan-
dığı için kucaklamak durumunda kaldı. Başını çenesinden kaldırıp
direk Ömer’e bakmasını sağladı.

“Büyük... Büyük patron. Emri o verdi.” Cemil ağlamayı kesti,
şok içerisinde dürüst bir ortak olduğunu sandığı ağabeyine baktı.

Ömer Hasan’a doğru yaklaşırken sesi alaycılıktan uzak soğuk bir
düzlükte çıkıyordu.

“Amaç ne?”

Hasan şişmeye başlayan tek gözüyle Ömer’e baktı.

“Ömer Erez’i hapse yollamak.”

Ömer yüksek IQ’su ile durumun analizini yapıp gerçeklerin
onun izinden geçmesini takip etti. Tam da düşündüğü gibi işler yü-
rüyordu. Ömer adına açık kimlikle torbacılık yaptıracaklar ve izi
takip eden polisler onun uyuşturucu taciri olduğunu damgalayarak
suçu üzerine yıkacaklardı. İtibarını yok etmek, iş adamı için en bü-
yük yıkımdı.

“Uyuşturucuyu size verip polise şikâyet ettirecekti öyle mi?”

“Evet. Malların... Bazısını... Bizim... Depoya koydu.” Hasan
nefesle ilgili sorununu halledemediği için kan öksürüp yana doğru

tükürdü. Düşmemesi için yanında duran adamlardan biri onu oturduğu yerde düzeltti.

Ömer küfür savurdu. Seyfi'ye dönüp, "Çabuk gidip mallardan kurtulun." emrini verdi. Kendi işletmelerinde kendi adamları ona ihanet ederek arkasından işler çeviriyordu. Uzaktan değil, himayesi altındaki kişileri bu işe karıştırarak düşmanı başka yerde arayacağını düşünmüş olmalıydılar.

Adının geçeceği, bağlı bulunduğu bir kolu uyuşturucu denen zehirle donatarak polise afişe edip Erez adını lekelemek için onunla uğraşıyorlardı.

Ömer, hayatı boyunca uyuşturucu, kadın, organ ticareti ve terörden uzak kalmış, geri kalan her türlü pislik içerisinde yer almıştı. Bir anlamda babasının izinden giden bir veliahttı. Kaderinin değişmez lekesi olarak bu hayatı yaşıyordu.

Ömer Hasan'ın tam önünde eğildi.

"Beni uğraştırma ve tek seferde söyle. Büyük patronun adı ne?"

"Şevket..."

Ömer onun gırtlığına yapışarak nefes borusunun o hassas noktasından kavradı.

"Sana ne dedim ben?"

Hasan tekrar nefessizlikle imtihan olacağını düşünerek haykırdı.

"Er... Erkiner'ler."

Ömer geri çekildi. "Hangisi? Amca mı yeğen mi?"

"Be... Berkay Erkiner!"

Ömer tamamen geri çekilerek onlardan uzaklaştı. Deponun çıkış kapısına giderken bütün adamlar onun söyleyeceği emri bekliyordu.

Adamlarını seçerken ihanetin asla affedilmeyeceği üzerine parmak bastırmıştı. Bu ilk kuraldı ve yaptıkları hainlik için affedilmeyeceklerdi de.

Ömer omzunun üzerinden, "Hesaplarını kesin," emrini verdikten bir dakika sonra iki el silah sesi duyuldu.

Araba ana yola çıktı. Saatin geç olması sebebiyle yollar normalden daha az kalabalıktı. Akıcı işleyen trafikte kolçağa dayadığı eliyle başını ovuyordu. Alnının üzerinde belirli aralıklarla zonklayan bir ağrı vardı.

Berkay Erkiner, en uğraşmak istemediği kuduz köpeklerden biriydi. Bir hayvan olarak en sevdiği hayvan köpeklerdi ama Berkay gibiler için yakıştırılacak en temel benzetme şüphesiz kuduz köpekti. Pisliklerinin ardı arkası kesilmiyordu. Otomotiv kralı olan amcasından aldığı güçle her türlü pisliğin içerisindeydi. Amcasının itirazı kati suretle yoktu, aksine teşvik etmek için her türlü imkânı sağlıyordu. Kadın pazarlamadan, uyuşturucuya kadar dünyanın tüm pis işleri onu sarmıştı.

Ömer sonunda korktuğu başına geldiği için oldukça zor günlere gireceğini düşünüyordu. Berkay ile uğraşmak kolaydı, vezir ne kadar zeki olursa olsun çıkarlar uğruna her şeyi göze alabilirdi ancak şah olan amcası Doğan Erkiner ile karşı karşıya kalmak çok ciddi bir meseleydi. Berkay etrafa uzanan dallarsa ona can veren gövde amcaydı. Yeraltı piyasasından silmek için Ömer'in daha güçlü bağlantılara ihtiyacı vardı ki Doğan ile uğraşmak başlı başına ölüme meydan okumak demekti.

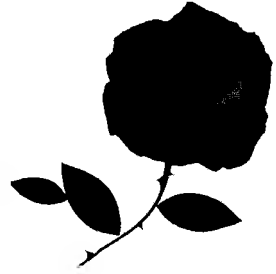
Git gide yüklenen ağırlık omuzlarına oturdu. .

“Ömer Bey, eve gidiyoruz değil mi?”

Ömer evet diyeceği sırada, “Hayır, çiftliğe git.” dedi. Hayat'ın evde kaldığını sonradan hatırladı. Bunca yoğunluğun ardında bir de karısı vardı. Kâğıt üzerinde her türlü hakka sahip ama kendisine ait olmayan karısı...

Yeniden karanlık göllere gireceği vakit yaklaşıyordu. Önceden gözünde büyütmediği şeyler şimdi hayatının merkezine oturmuştu. Bir kadını korumak zorundaydı. Kendi kararları yüzünden başkalarına zarar gelmesini istemezdi. Vicdansızlığını burada kullanmak gibi lüksü yoktu.

O ve iki yetim çocuk için...

9

Bir haftanın kaç güne ve kaç saate tekabül ettiğini geçmeyen yelkovan ile akrebin inatçı ilerleyişleriyle gayet iyi çözmüştü. Sıkılmanın ve depresyona doğru yol alan ruh halinin sebebi ise çok açıktı.

Kocası olacak kara gözlü emirzade, bir hafta eve uğramak yerine farklı yerlerde kalmayı uygun görmüş, bir kere bile Hayat'a telefon etmemişti.

Ömer'in yaşam sürdüğü mekânın ne kadar güzelliği varsa hepsini en az üçer kere gezmiş ve öğrenmişti. Villa muhteşem bir sakinliğe sahipti. İki buçuk katlı geniş bir alana hükmediyordu. İstanbul'u kucaklayan balkonu ile tazeleniyor, geniş yeşil bahçesiyle kafasını dinliyor, çatı katına çıkıp ferah bir nefes alıyordu. Evin alt katındaki jimnastik salonunu görünce kısa süreli bir şaşkınlık geçirmişti. En az 10 kişinin spor yapacağı kadar geniş ve spor aşkını tetikler nitelikteydi. Ömer'in heybetli fiziğini hiç çıplak görmediği için jilet kadar keskin takımlarının altındaki beden sadece geniş omuzlara ve dik bir duruşa sahip olduğunu biliyordu. *Demek ki içini doldurmakla burada meşgul oluyor*, diye geçirdi içinden.

Kendi hayatını düzene soktukten sonra fiziğinin düzgün gelişimi için burayla işi olacaktı.

Tek derdi vardı, o da kocasının artık eve dönüp evlilikleri hakkında adam akıllı konuşmalarıydı.

Yatak odasının açık camından esen püfür püfür boğaz havasının serinliğiyle saçlarını savururken telefonu çaldı. Ömer'in aramasını o kadar çok bekliyordu ki çalan her cep telefona olduğundan daha telaşlı bir şekilde tepki veriyordu. Camdan yatağın üzerine doğru yanlamasına bir atlayışla atlayarak çarpmadan dolayı iki kere zıpladı. Telefonu hemen eline alıp başını yastığa attı.

Ekranda babam yazıyordu. Okulların kapanmasının ardından mezuniyet törenine gelmesini istememişti. Daha sonra bolca görüşeceklerini söyleyerek döktüğü diller sonucu yaşlı adamı zorla ikna edebilmişti.

"Babacım!" diyerek küçük bir kız çocuğu gibi telefonu açtı. Arayanın Ömer olmayışına üzülmek saçmaydı, kendini kandıran sahte bir maske ile babasının yumuşak sesine bıraktı kendini.

"Zeytin, okullar ne zaman kapandı?"

"Ee...Öö...Imm..."

"E, o'leme bana. Ne zaman İzmir'e geleceksin? hâlâ Mısra'nın işi bitmedi mi?"

Hayat dudağını dişledi. Mezuniyetten hemen sonra eve gelmeyeceğini, bir süre Mısra'nın kendi evine taşınmasına yardım edeceğini söylemişti. Evlendiğini sır olarak saklarken daha fazla kaçacak yeri olmadığını biliyordu. Bir an önce karar vermesi gereken sonuçları bekleyen konular vardı.

"Babacım bitti, ben de geleceğim zaten."

"Ne zaman?"

"Bana kızıyor musun?"

"Evet."

Hayat güldü. "Bu kadar açık sözlü bir babam olduğu için şanslıyım."

"Zeytin yarın akşam bekliyorum. Ne için bana mazeret sunuyorsun bilmiyorum ama artık evine geri dön. Senin için bir yer ayarladım bile."

Hayat yattığı yerden doğruldu.

“Ne demek o?”

“Çalışacağın yer hazır diyorum. Bizim Mustafa’nın bir tanıdığı sana Alaçatı’da iş buldu. Güzel bir klinik, ben de gördüm. Hadi eşyalarını toparla da gel.”

“Baba...” Hayat tekrar dudaklarını dişledi. Bunca zaman koruduğu evliliğini gizlemek için artık şansı yoktu. Babasına gerçeği söyleyip borçları uğruna geleceğinden vazgeçtiğini, Ömer Erez’in karısı olduğunu açıklamalıydı. Telefonda yapacak gücü bulamayınca pes etti. Yanına gitmekten başka şansı yoktu.

“... seni seviyorum. Yarın akşam görüşürüz.” diyerek telefonu kapattı.

Kapattığı telefonu çenesine hafif hafif vurarak düşünüyordu. Ömer’le acil görüşmesi gerekiyordu. İzmir’e giderken bunu telefonla açıklaması zor olacağından buluşmaları gerektiğini söylemeliydi.

Çenesine vurmaya kesip telefonu kavradı. Ömer’in numarasını ararken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Telefonda konuşmanın neden bu kadar heyecanlandırdığını anlamıyordu.

Uzun çalışlardan sonra telefon açılmadan kapandı. Ya görmezden geliyordu ya da telefon sessizde kaldığı için fark etmiyordu. Hafta içi ve gün ortası olması sebebiyle toplantısı olabilirdi. Mazur görüp tualete gidip gelene kadar ona süre tanıdı. Geri dönüş yapma ihtimalini düşünerek telefonunun sesini duyamayacağını sanıp lavabonun üzerine götürdü.

İşleri bitene kadar çalmayan telefona kaşlarını çatarak baktı. Ömer neden onu görmezden geliyordu?

Bir kere daha numarasını çevirdi. Açılana kadar bekledi.

Diğer yandan Ömer sıcaktan bunaldığı yetmiyormuş gibi öfkesini açıkça etrafına püskürterek ortamı alevlendiriyordu. Berkay Erkiner bir başka şirketine beyaz mal sokmak için yol bulmuştu.

Holdingden aceleyle çıktığı için üzerini değiştirmekle uğraşmadan direk kendi adamıyla görüşeceği depoya gelmişti. Ceketini çıkardığı halde terliyor, Berkay’a olan sabrı ise bitiyordu.

Arkasından şoförü Kazım koşarak geldi.

“Öhöm... Ömer Bey cep telefonunuz ısrarla çalıyor.”

Ömer adama yüzünü dönmeden, “Kim arıyor?” diye sordu.

“Hayat Hanım, efendim.” İsmi duyunca hemen başını çevirdi. Çattığı kaşlarını Kazım’a diktinde adamın telefonu tutan eli titredii. Ömer’in öfkeli anma birçok kez tanık olmuşken böylesini ilk kez gördüğü için korkmuştu.

“Ne var Hayat?” Ömer öfkesini sesine aktardığının farkında değildi.

“Efendi görüntüne tezat sese bak! Ne kadar kibar bir açış bu ya? Kaç gündür arayıp sormuyorsun, arandığın zamanda bu şekilde mi karşılık vereceksin?”

Ömer’in istediği en son şey bir kadın tarafından azarlanmaktı. Hayat’a göstermediği kadar iltimas gösterirken şu an şu dakika tüm meselenin içinde yapamayacağı bir meziyetti. Sabır kırıntılarını birleştirmeyi amaçlayarak dişlerinin arasından sordu.

“Söyleyeceğin ne Hayat? İşim var, seninle kavga edecek durumda değilim.”

“Hödük!” Ömer telefonu kendinden çekip ekrana baktı. Beklemediği bir üslupla karşılaştığı için öfkesini sindirip şaşkınlıkla kulağına dayadı.

“Hayat!”

“Off... Senin böyle bir adam olduğunu bilseydim evlenmezdim ki... Umursamaz adam! Neyse benim gibi bir parazitin senin işlerini daha fazla sabote etmesine izin vermeyeceğim merak etme. Ben yarın İzmir’e gidiyorum. Babama evlendiğimi söyleyeceğim. Belki bilmek istersin.”

Seyfi deponun kapısından içeri, yanında şirket çalışanı ile girince konu üzerine daha fazla düşünemedi. Telefona doğru, “Tamam git.” dedikten sonra hemen kapatıp telefonu sessize aldı.

Hayat arbededen çıkmış gibi omuzlarında ağırlık, kalbinde yük ve tepesinde öfkeyle telefonu yatağa doğru fırlattı.

“Adama bak!”

Ömer’in kafası telefondan çıkacakmış gibi nefretle yatağa bakarken dudaklarını içten içe kemirmeye başladı.

“Beyimiz lütfetti. Gidebilirmişim... Hıh! Emrin olur yaa...” Ayakta durduğu dakikalar boyunca düşünmekle orantılı ayağını pat pat yere vurdu. Gözleri boş odanın her bir noktasında öfkeli bir şekilde gıdip geliyordu.

Çok geçmeden kararını verdi. Yarını beklemek için ne sebebi vardı? Hızla dönüp dolaptan valizini ve eşyalarını çıkardı. İzmir’de kalan kıyafetleri olduğu için küçük bir valiz hazırladı. Üzerini değiştirdi ve odasından çıktı.

Cansu günlük işlerle uğraştığı için mutfakta yoğundu. Hayat ona görünmeden merdivenlerden kapıya kadar sessizce gitti.

Murat her zamanki gibi kapıda hazır bekliyordu. Yanındaki koruma ile bir konu üzerinde konuştuğu, elini kolunu sağ sola sallamasından anlaşılıyordu. Koruma Murat’a Hayat’ın geldiğini göstermek için koluyla dürtükledi.

Murat elindeki valizi görüp şaşkınlıkla, “Hayat Hanım?” dedi. “Yolculuk mu var?”

“Evet Murat, hadi atla.”

Murat yanındaki adama kısa bir bakış atıp Hayat’ın elindeki valizi almak için harekete geçti. Araba villanın sınırlarından çıkarken Murat aracı yavaşlattı.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Havaalanına.”

“Hayır, yani yolculuk nereye? İzmir’e mi?”

“Evet.” Hayat kısa cevaplarla geçiştirmek için uğraşırken suratını sallandırdı. “Murat ne çok soru soruyorsun?”

“Hayat Hanım, biliyorsunuz ben ve Barış sizin korumanız ama Ömer Bey’in rızası olmadan hareket etmemiz kural dışı. İşimizden olabiliriz.”

“Barış nerede?”

“şu an Ömer Bey ile birlikte ama...”

Hayat hemen onun sözünü kesti. Farkında olmadan sesini yükseltti.

“O halde söylediğimi yap Murat!”

Murat istemeyerek de olsa buyruğa boyun eğdi.

“Peki efendim.”

Hayat belki de hayatında ilk defa emrinde olan bir adamı böylesine azarlıyordu. Ömer’e olan öfkesini hiçbir suçu olmadığı halde başkalarına yansıtması doğru değildi.

Yükselttiği sesi için duyduğu pişmanlık onu rahatsız edecek bir dereceye gelince sesini yumuşattı.

“Murat affedersin. Ömer ile konuştum, gitmeme izin verdi. İzmir’e gitmem hakkında haberi var yani. İşin için endişe etmene gerek yok.”

Murat dikiz aynasından Hayat’a baktı.

“şu konuya aydınlık getirmeliyim. Korumanız olmadan yolluyor. Barış ya da benim size eşlik etmemizi istemiyor, öyle mi?”

Hayat konuşmalarını düşünmek istemiyordu, çünkü her kelimesini yeni söylenmişçesine teker teker hatırlıyordu. İşi olduğu için kısa kesmesini istemiş, gitmesine izin vermişti. Murat veya Barış adı hiçbir şekilde geçmemişti.

“Evet sevgili korumam. Başka sorun?”

“Özel uçağı ile göndereceğini düşünmüştüm...”

Hayat meraklı bir halde ön koltuğa doğru kayarak başını ileri uzattı.

“Ömer’in özel uçağı da mı var?”

Murat çarpık bir gülüşle dikiz aynasından ona anlamlı bir karşılık verdi.

“Sizce?”

Hayat gözlerini devirdi. Arkasına yaslanırken, “Saçmaydı, kabul.” diyerek düşünmeden konuştuğu için kendine kızdı. Ömer’in bunca parası varken bir uçağının olmayışı gülünç olurdu. Her türlü lüks ile donatılan bir adamın karısı olmak ancak bunlara kolaylıkla erişmekti, bir erkeğe gerçek anlamda sahip olmak değildi. Koca parası yiyen kadınlar gibi hissedince başını hemen salladı. Onun parasını sadece borçları için kullanmıştı. Bursu sayesinde —ki evlenince bursu kesilmişti ve Ömer’in burs ücretini ödediğini Barış’ın ağzından cımbızla almıştı— okulunu bitirmişti. Kıyafet alışverişine gitmediği için ay sonu gelen ekstreler sevgili kocasının başını ağrıtmayacaktı.

Gözleri, kucağında birbirine kenetlenen yüzüksüz parmaklarına kaydı. Dışarıya karşı evliliğini simgeleyen hiçbir işaret yoktu. Sevgili olmak için dostluklarını tehlikeye atmaktan çekinmeyen Kerem için bile kaçınılmaz bir fırsattı. Ona da evlendiğini söyleyememişken, en yakın dostundan kimle evlendiğini saklarken...

Murat havaalanının iç hatlar terminali kapısında aracı durdurdu.

“Siz içeri girin, ben arabayı park edip geliyorum.”

Hayat hemen karşı çıktı.

“Gerek yok. Sen eve geri dön. Bileti aldıktan sonra ben alışveriş, kafe falan takılırım, yanımda sıkılman istemiyorum.”

“Bu kurallara aykırı Hayat Hanım.”

“Murat neden korumam olduğunu bilmiyorum, o yüzden etrafımda gezinmen canımı sıkıyor. Seni şoförüm olarak daha çok seviyorum.”

Murat ona uzun uzun bakarken arabayı çekmesi için arkadan düdüğü sesi gelince önüne döndü.

“Sizin yüzünüzden azar işiteceğim ama neyse... İyi yolculuklar Hayat Hanım.”

“Ömer Bey’ine selam söyle. Kendine dikkat et.” dedikten sonra arabadan çarçabuk inip bagajdaki çantasını aldığı gibi içeri girdi. Güvenlik ritüellerini gerçekleştirmesi dakikalarını harcıyordu. Bilet noktasına doğru valiziyle yaptığı uzun yürüyüş sonunda sıraya girdi.

Murat havaalanından çıkıp otobana girdiğinde sağ şeride geçti. Bluetooth kulaklığını kulağına yerleştirip Ömer’in numarasını tuşladı. Çalan telefon bir türlü açılmıyordu. Aynı işlemi iki kere daha yaptıktan sonra aramaktan vazgeçti. Eğer gitmesine Ömer Bey izin verdiyse karışmaya niyeti yoktu.

Ömer çatlayacak kadar şiddetli bir ağrı gösteren başını, şakaklarına yerleştirdiği parmaklarıyla ovuşturuyordu. Gün henüz geceye kavuşmamış, güneş tüm ihtişamıyla akşamüstü ışığını sergiliyordu.

Araç villanın kapısından içeri girip durdu. Ömer’in gözü kimseyi görececek halde değildi. Bütün gün koşturmaktan ve başına giren ağrıdan dolayı tek isteği vardı oda ılık bir duş alıp bir süre dinlemek.

Eve girince mutfaktan çıkan Cansu ile karşılaştı. Genç kız sevimli bir gülümseme eşliğinde, “Hoş geldiniz Ömer Bey,” dedi.

“Hayat nerede?”

Cansu’nun gülümsemesi soldu.

“Kahvaltı haricinde onu hiç görmedim. Kapıdaki görevliler valiz hazırlayıp gittiğini söylediler ama bilmiyorum efendim.”

Ömer’in normalde ifadesiz olan çehresi, bu sefer burnunun üzerinde öfke dolu çatık kaşlara ev sahipliği yapıyordu. Cansu onun sinirli olduğunu gördüğünden sessizliğini koruyarak efendisinin göstereceği tepkiyi bekledi.

“Ne demek valizini aldı da gitti?” Cansu’ya doğru bir adım atınca genç kız iki adım geri kaçtı.

“Be... ben öyle duydum.”

“Çabuk bana konuştuğun adamı çağır.” Cansu kapıya doğru koştururken Ömer arkasını döndü. “Hayır Murat’ı çağır.”

Verdiği işlerin peşinde olduğunu bildiği için Barış’ı muaf tuttu. Korumalığı sadece Murat yapıyordu. Nereye gittiğinden haberi mutlaka olmalıydı.

Salona doğru giderken sırtına yapışan ceketi üzerinden çıkardığı gibi koltuğa doğru savurdu. Ellerini beline koydu. Klimalı salonun ferahlatıcı serinliği bile içinde fokurdayan volkanı etkisiz hale getir-miyordu.

“Buyurun Ömer Bey.”

Ömer ona döndüğünde Murat’ın içini endişe sardı. Kötü bir şey-lerin olacağını hisseden bir önseziydi.

“Hayat nereye gitti?”

“İzmir’e gitmek üzere havaalanına bırakmamı istedi. Sizin emri-niz olduğunu söyledi.”

Ömer onun yakasına yapışmak için sert adımlarla üzerine yürüdü.

“Salak herif bana niye haber vermiyorsun?”

“Sizi aradım ama telefonunuz...” Ceketinin yakasına yapışan el-lere gözleri kaydı. Ömer günlük hıncını Hayat adı altında ondan çı-kartacağa benziyordu. Tek duası hasar almadan olaydan sıyrılmaktı.

“Açmıyorsam diğerlerini arasaydın.”

“Sizin emriniz olduğuna beni ikna etti. Şüpheli buldum durumu ve sürekli sordum. Sizin emrinizmiş...”

“Bana yarın gideceğini söyledi. Onu yalnız bırakmamalıydın.”

Murat, Ömer’in gözlerine bakamıyordu. O gözler bir insana ait olamayacak kadar parçalayıcı bir karanlıkla kaplıydı. Yüzlerinin ya-kınlığıyla soluğunun sıcaklığı yanağına vuruyordu.

Ömer birkaç saniye öyle bekledikten sonra ileri doğru itince Mu-rat koltuğa düştü.

“Çabuk git Barış’ı da yanına alarak hangi sefere uçak bileti almış öğren.” Emirlerini sıraladıktan sonra hızla koltuktan kalkan adamı-

nın telaşla üstünü başını düzeltmesini izledi. “Geri zekalı herif, bunca karışıklığın içerisinde onu tek başına gönderirken hiç mi kafan çalışmadı? Başına bir şey gelirse hesabını sen mi vereceksin? Niye onunla gitmedin?”

“Uçak saatine kadar yanında olmamı istemedi bile...”

“Gözümün önünden kaybol Murat.”

Bir kelime daha duymaya tahammülü yoktu. Salondan geçip balkona çıkarken İstanbul Boğazi’nin muhteşem görüntüsüne bakmak bile onu düşüncelerinden sıyrılamıyordu. Berkay denen bir bela onu gün geçtikçe bataklığına doğru çekiyordu. Tedbir almakta geciktiği için çok ufak dükkânlarına baskınlar yapıyor ve adamları göz altına alınıyordu. Berkay oyununa onu da sokarken Hayat’ın karısı olduğunu öğrenmesi işin şeklini değiştirebilirdi.

Evlenmek için çok erken davranmıştı. Hayat’ı tüm bunlardan uzak tutup ferah, özgür ve gelecek sıkıntısı olmayan bir dünya sağlamak istemişti. Tabii diğer yanda kendi çıkarları olduğu için...

Ama bunların hepsi Berkay denen heriften önceydi. Hayat’ı kendi pislğinde dövülmüş, kör bir kurşunun hedefi yapmayacaktı.

Hayat’ın telefonunu aradı. Ulaşılmadığını söyleyen telesekretere doğru küfür savurup kapattı.

Saliseler, dakikaları, dakikalar saatleri kovaladı. Güneş ufukta yok olurken telefon geldi.

“Ömer Bey.” Arayan kişi Barış’tı. “Hayat Hanım İzmir’e bilet almamış.”

Ömer oturmakta olduğu koltuktan fırladı.

“Hayat Tanber olarak baktınız mı?”

“Evet efendim, haftalık çizelgenin hiçbir İzmir seferinde adı yok.”

Ömer boştaki elini alnına koydu. Baş ağrısı geçmek yerine daha fazla baskı yapıyordu. Göğsüne inen büyük bir ağırlık nefes alması için güç veriyordu. Hayat’ın kaçırılma düşüncesi bile mantığını yontmaya yetmedi.

“Otobüs ile gitmiş olabilir mi, onu da araştırın. Sonra Murat’ı da alıp şu kız arkadaşı... Neydi adı?”

“Mısra mı?”

“Evet, onun evine gidip sorun, belki yerini biliyordur.”

“Peki efendim.”

Ömer telefonu kapattıktan sonra Hayat’ın telefonunu çevirdi. Yine ulaşamıyordu. Kötü düşüncelerinin ardı arkası kesilmezken soğukkanlılıkla işlerini rayında götürmeye çalışıyordu. Ne kadar zor olsa da...

Ömer, Seyfi’yi arayarak uçağının hazır olmasını ve en kısa sürede İzmir’e doğru yola çıkacaklarını haber verdi.

Eve gelince yapmak istediği düş bu karmaşanın içinde fazla vakitini alacağından odasına sadece üzerini değiştirmek için çıktı. Hazır olduğunda gelen telefon onun tüm gece ağrıyan bir baş ve öfke dolu bir bomba olarak gezeceğini kesinleştirdi.

“Ömer Bey, Mısra Hanım’ın yanından şimdi ayrıldık. Hayat Hanım onun yanında da değilmiş.”

Ömer telefonu sıktı. Hayat’ın başına bir şey gelmişti. Bundan kesinlikle emindi.

Hayat, Ömer'den uzaklaşabildiği için garip bir mutluluk duyuyordu. Babasının yanına gittiğinde güzel kafasını dağıtmak adına her şeyi yapacaktı.

Uçak bileti almak için sıranın ona gelmesine iki kişi kalmıştı ki cep telefonu çaldı. Yolculuğa giden her kadın gibi valizine değil, kol çantasına atabildiği kadar şey doldurmuş, bir milyoncu dükkânından farkı kalmamış olan çantada telefon arama mücadelesine başladı. Müge Anlılı'lık bir uzman gerektiren uzun uğraşları sonucu telefonu buldu. Sıra ona gelince kenara çekilip arkasındakilere öncelik verdi.

"Mısra arama zamanların konusunda sıkıntın var senin."

"Ne dedin sen? Neyse boşver, yardım et Hayaaaatt!" diyerek çığlık attı Mısra. Hayat gelen ağlamaklı sese endişelendi.

"Ne oldu?"

"Banyonun musluğu bozuldu. Küvette büyükşehir belediyesi yeni park açmış gibi fiskiye şenliği var. Üstüm başım sıırıslıklam. Ne olur gel yardım et."

Hayat gözlerini devirdi. Rahat bir nefesle gerilen bedenini rahatla erdirdikten sonra, "Beni arayacağına iki sokak ötedeki tesisatçıyı arasaydın ya?" diye azarladı.

“He he, babam Suudi kralı zaten. Kızım bilmiyor musun o adam bir ev ücreti tesisat parası alıyor. Benim o kadar param yok. Gelip yap işte şunu.”

“Ben tesisattan ne anlarım?”

“Geçen sefer bozulunca sen yaptın. Kızım doğana özgü, bir on parmakta on marifet teknolojisi var sende. Gel işte ne olur?”

Hayat’ın gözleri üç kişinin hemen biletlerini alarak oradan uzaklaşmasını takip ediyordu.

“Ben gelemem. Evde değilim, İzmir’e gitmek için havaalanına geldim.”

“Bilet aldın mı?”

“Hayır, sıradayken sen aradın. Şu an kenarda bekliyorum, hadi kapat.”

“Ya Hayaaatt, ne olur gel kurtar. Tamam daha bilet almamışsın bile. O da ne? Amanın!”

Hayat Mısra’nın verdiği tepkiler yüzünden şok yaşamaması işten bile değildi.

“Yine ne oldu Mısra?”

“Evi su basıyor. Olamaz! Benim zavallı İran halım...”

Hıçkırık sesi Hayat’ın kulaklarına ulaştı. Bunun gerçek bir iç çekme olmadığını çok iyi biliyordu, çünkü evde İran halısı değil, küçük küçük kilimler vardı.

“Alacağın olsun, banyodan taştan suda boğulurum sen de kurtulursun.”

“Mısra gerçekten...” Hayat söyleyeceği şeyden vazgeçerek başka bir cevap verdi. “Şimdi internet bankacılığından sana para yolluyorum. Çağır tesisatçıyı yapsın.”

Mısra’dan uzun süre cevap gelmeyince Hayat endişelendi.

“Mısra?”

“Bak bak... Bizim baytara bak sen ya, koca parasıyla bize hava atıyor. İstemez kızım senin paranı. Paranı da al git haydii...”

Hayatın Ruhu

Aniden kapanan telefonla hayretler içerisinde kalakalmıştı. Duyduğu sözler için mi bu kadar çok şaşkındı yoksa Mısra'nın vermiş olduğu karşılık mı fazla iddialıydı karar veremiyordu.

Gerçek olansa Mısra'ya karşı ayıp ettiğiydi. Acil evliliği ve para hakkında fazla hassas olduğunu bildiği halde alınacağı bir söz sarf etmişti.

Babası onu yarın gelecek diye beklerken bir gün daha ertelemenin hiçbir sakıncası yoktu. Ulaşamadığı bilet gişesine kısa bir bakış atıp çıkışa doğru yürüdü. Ömer onu İzmir'de sansındı, nasılsa akşam eve geldiğinde çok şaşıracaktı.

Hemen taksiye binip hayatının beş yılını geçirdiği apartman dairesine geldi. Mahallenin kokusu, memleketine gelmiş gibi ona mutluluk veriyordu. Beş katlı binanın dördüncü katma geldiğinde zili sonuna kadar bastı. Kapının açılmasının akabinde, "Ne var zırl zırl?" diyerek bir azarlama karşıladı.

"Baytar?"

Veteriner kelimesinin bir diğer anlamıyla hitap etmek ancak Mısra'nın uzmanlık alanına giriyordu. Saçlarından şıp şıp damlayan sular ve üzerine yapışan tişört ile fazla sudan çıkmışa benziyordu.

"Kıyafetlerini de duş yaparken seninle mi yıkıyorsun? Akıllıca, senin gibi cimri birini düşünürsek..."

Mısra düşük çenesinin akabinde minik dudaklarını büzdü.

"Senin gibi para babasıyla evlenmedim ben. Hem niye geldin ki?"

"Çekilirsən söyleyeceğim." Onu hesaba çeken arkadaşını kenara itekleyerek kapıya yapıştırdı. "AHKE, hizmetinizde Mısra Hanım."

Mısra kapıyı arkasından ayağıyla kapattı.

"Ahke de ne?"

"Alo Hayat Kurtarma Ekibi, sorun banyoda değil mi?"

"Tahmin et bakalım, pff..." Mısra onu onaylamayan bir burun kıvrımayla ıslak saçlarını küçük köpek yavrusu gibi silkeleyince Hayat'a su damlaları sıçradı.

Elinin tersiyle yüzünü kurulayıp elindeki valizi eski odasına bıraktı.

“Arasana tesisatçıyı.”

Mısra ona dudak büktü.

“Aradık canım, adamın bugünkü çizelgesi doluymuş ancak yarına gelirmiş ama ondan da emin değilmiş çünkü tüm saatleri doluymuş. Yer boşalırsa gelecek. Allah aşkına randevu sistemiyle çalışan bir tesisatçı gördün mü sen? Alo 182’yi arayacağız neredeyse... Neyse sen niye geldin ki?”

Hayat üzerindeki ceketi portmantoya astı.

“Senin trip yüzünden suratıma telefon kapatmana sinir olduğum için geldim.”

“He parasal gururun el vermediği için...”

“Mısra! Sana paramla hava atacak son insanım. Hem beni tanı-mıyormuş gibi davranma, hiçbir zaman öyle bir insan olmadım.”

Mısra dudaklarını ördek gibi ileri uzatmaya devam etti.

“Banyo musluğunu yaparsan, seni affedebilirim. Su faturam yükselmesin diye vanadan kapattım, evde bir damla su yok. Bilirsin benim gibi bir kız bu sıcakta suya elini değmeden yaşayamaz.”

Sahte şımarıklığını gülümseyen bir havayla suratına oturtup banyoya doğru yürüdü. Evdeki tüm tadilat gereçlerini banyoya taşımıştı. Kendince anlamadığı işe burnunu sokarken olduğundan daha fazla zarar verdiğinin farkında bile değildi.

“Mısra bu kadar kurcaladığına inanamıyorum.” Hayat eski tip banyo musluğunun kopan cıvatasına ve sıkılmaktan eğilen musluğun yamuk ağzını kontrol edip Mısra’ya döndü. “Anlamadığın işe niye karıştın? Bunu ben bile yapamam.”

Mısra başka yerlerde gözlerini gezdirip ısıklık çaldı. Ardından hem suçlu hem de güçlü davranarak kendine has özelliğiyle zeytinyağı kıvamına erişti.

“Yaparsın ya, o kadar da kurcalamadım.”

“Cidden yapamam.” Hayat eğildiği yerden doğruldu. “Musluğu yamultmuşsun. Eminim ev sahibi bunu görünce çok sevinecektir.”

“Deme öyle!” Mısra’nın gözleri büyüdü. Ev sahipleri Nefise Hanım hortlak gibi soluk bir tene, estetik yüzünden golf topuna dönen koca gözlere sahipti. Mısra belki de hayatında ilk defa bir insandan korkuyordu.

“Git o zaman musluk al gel. Banyo musluğu de, adamlar sana gösterir.”

“Musluk mu?” Suratı düştü. “Cidden almak zorunda mıyım? Akşam oldu. Bu saatte kapanmıştır tesisatçılar...”

“Yapmamı istiyorsan... Daha kapanmamıştır.”

Hayat küçüklüğünde babasının bir şeyleri tamir etmesini çok dikkatli seyredirdi. Priz haricinde fişlerin kopan elektrik kablolarını vidalar, muslukla ilgili bir problem olduğunda tamir edebilirdi. Burhan Bey kızını bir erkek gibi elinden her iş gelir ve kendine yetebilir bir kız yetiştirdiği için gurur duyulacak bir babaydı.

“Öf tamam ya, giderim. Bu arada...”

Mısra gözlerini arkadaşının yüzünde gezdirdi. “Sen niye İzmir’e gidiyorsun ki? Kocanla olan durumları hiç anlatmıyorsun?”

Hayat küvetin yanına oturdu. Bu konuya hemen girmek istemiyordu. Belki akşam konuşurlarken gecenin hüznüyle tüm dertlerini dile getirirdi.

“Şştt... Suskunlukla hiçbir yere kaçamazsın. Ömer’le işler iyi gitmiyor mu?”

“Hayır.” Başını kaldırdı. “Ömer’in umurunda bile değilim. Kaç gün geçti bir kere aramadı. Bugün babamla konuştuktan sonra onu arayıp yarın İzmir’e gideceğimi bu yüzden yüz yüze konuşmak istediğimi söyleyecektim ama telefonu açar açmaz lafı ağzıma tıktı. Bana bağırdı, “Söyleyeceğin neyse söyle işim var.” dedi. Ben de kızıp yarın gidiyorum haberin olsun dedim.”

Mısra Hayat’a, Hayat Mısra’ya bakıyordu.

“Ee?” dedi Mısra, erkeklerin tipik özelliği ortamlarında uğraşacak daha önemli bir işleri olursa genelde sevgililerini azarlayabilmektir.

“E’si bu işte Mısra. Telefonu kapattık.”

“Kızım ağzını açıp iki azar da sen çekemedin mi ona? Niye bağı- rıyorsun, burada adamların yok senin deseydin ya.”

Hayat gözlerini devirdi, küvete döndü. Şimdilik bu konu, hak- kında düşünmek istediği en son şeydi.

“Lütfen Mısra şu an daha fazla konuşmak istemiyorum. Akşama belki... Ömer’in beni azcık merak etmesini çok isterdim. Neyse... Sen gitmiyor musun?”

Mısra da ona hak verip akşam konuşacakları üzerine söz alarak odasına gidip üstünü değiştirdiği gibi evden çıktı. Apartmanın kapısı- nı çarpmadan yavaşça kapatıyordu ki önünü iki yakışıklı erkek kesti.

“Mısra Hanım?”

Güzel yüzlü erkekleri gören seksi kızların yolladığı işveli bakışla- rını hemen gözlerine yerleştirdi Mısra. Barış’ı nerede olsa tanırdı. O yeşil gözlerin çekiciliğini asla unutmazdı ama yanındaki mavi gözlü erkekse hiç fena değildi. Adının Murat olduğunu biliyordu.

“Merhaba beyler, sizleri görmek ne güzel. Bana misafirlğe mi geldiniz? Eğer öyleyse çok yanlış bir zaman, alışverişe gidiyordum.”

Mısra onların Hayat için geldiğini çok iyi biliyordu. Barış ile me- zuniyet sonrası birbirlerinin telefonunu aldıktan sonra bir kere bile aramayışından onunla ilgilenmediğini çok iyi anlıyordu ve bunu bo- zuntuya vermek gibi bir isteği yoktu. Ancak aptal kızlar kaybetmek için dürüstlüğü kullanırdı.

Ne Barış ne de Murat ona yumuşak bir ifade ile bakıyordu. İkisi de önemli bir mevzunun ortasında olabilecekleri en ciddi yüz şek- liyle dimdik duruyorlardı.

Barış, “Hayat Hanım ile görüştünüz mü hiç?” diye sordu.

Mısra bir şeylerin olduğunu düşünerek adamları dikkatlice ince- ledi. Ondan gelebilecek bir cevabın değeri niteliği yüksekti.

Hayatın Ruhı

Hayat'ın evde olduğunu söylemeden önce merakının galip gelmesiyle onları soru yağmuruna tuttu.

“Hayat mı? Ne oldu ki?”

Murat onu yanıtlarken oldukça sıkıntılı görünüyordu.

“Bugün İzmir’e gitmek için havaalanına bıraktım. Ancak İzmir’e gitmemiş. Sizinle iletişime geçti mi?”

Mısra içten gelen aksiyon dolu bir heyecanı tam kalbinde hissetti. Doğruluğu bir süre daha saklamaya karar verdi. Yüzüne sahte bir ciddiyet yerleştirdi.

“Niye onu arıyorsunuz? Babasının yanına otobüsle gitmiştir belki...”

“Onunla görüşmediniz yani?” diye sordu Barış yarı şüpheli bakışlarını kızın üzerinde gezdiriyordu.

Mısra arkadaş oldukları halde neden resmi şekilde konuştuğunu tam anlamasa da ona karşı gerçeği sakladı.

“Hayır. Ömer Bey’iniz mi aratıyor onu?”

Murat Barış’a baktı; Barış ise gözlerini yere çevirdi. İkisinin de bir şeyler düşündüğü belliydi.

“Ne oluyor çocuklar? Bana da söyleyin... Barış?”

“Hayat Hanım kayıp, Ömer Bey onun sağlığı için endişeleniyor. Eğer bir haber alırsanız lütfen bana haber verin, olur mu?”

Mısra o an tilkilere taş çıkartan bir kurnazlıkla içinden şeytani bir şekilde gülümsedi. Hayat vurduymaz Ömer için kıymetli olmuştu. Bunu arkadaşı için daha heyecanlı bir hale getirebilir, onu kocasının gözünde değerli kılabilirdi. Gerçeği saklamakta kesin karardı.

“Üzgünüm ama hiç görmedim. Siz böyle söyleyin... Bak yaa... Bizim baytarın yaptığı işi görüyor musun? Ben Burhan amcaıy arayıp sorarım. Eminim planda değişiklik yapıp otobüsle falan gidiyordur.” Yüzündeki endişeyle kahverengi gözlerini kocaman açarak ikna edici bir ifade ile genç adamlara döndü.

Barış daha fazla üstelemedi.

“İyi akşamlar.”

“Size de...”

Murat ve Barış park edilen arabaya doğru yürüdü. Mısra onların arkasından bakmaya devam ederken gözlerini sinsice kıstı. Hemen eve koşup olanları Hayat’a anlatmak istiyor ve Ömer’in fellik felik her yerde onu arattığını ve sağlığından endişe ettiğini söylemek istiyordu. Sonra bir anda karar değişikliği yaptı. Ondan bir şeyler saklayan dostundan bunu kısa süreli gizlemenin hiçbir zararı olmayacağını düşündü. Sonuçta sinir ettiği kadar edilmeliydi. Geçen süre zarfında Ömer Bey’in daha da çileden çıkacağını tahmin ediyordu. Bu ona inanılmaz haz verdi.

Erkeklerin huyu bu değil miydi?

Elindekilerini kaybetmeye başladıklarını fark ettiklerinde hemen peşinden giderlerdi.

Barış arabayı çalıştırıp Mısra’nın önünden geçip ters bir sokakta arabayı park etti.

“Mısra yalan söylüyor.”

Murat insanları okumakta Barış kadar yetenekli değildi.

“Nasıl anladın?”

“Mısra’yı tanıdığım kadarıyla konuşurken fazlasıyla sabitti. Ellerini önünde bağlıyor ve sürekli sağa, senden tarafa kaçamak bakışlar atıyordu. Şaşırdığında, *‘yuh, valla mı, hadi canım’* gibi ani şaşkınlık belirtileri verirken Ömer Bey’in, Hayat Hanım için endişe ettiğini söylediğimde gayet olağan bir şeymiş gibi karşıladı. Mısra ile Hayat arasında görülmez ve kopmaz çok güçlü bir bağ var. Hayat’ın nerede olduğunu bilmese bu kadar sakin karşılamazdı.”

Murat bunu gerçek olduğunu düşünürken saate gözü kaydı.

“Ömer Bey’e haber vermeliyiz.”

“Emin olmadan bilgilendirme yapamayız.”

“Mısra’nın söylediğini söyle.

Bariş başını salladı. Murat yaşananlardan ötürü Ömer ile konuşmayı Barış'a bırakarak Mısra'yı takip etmek üzere peşine düştü.

Ömer iki katlı evin önünde duran arabadan çarçabuk indi. Tah-tadan yapılma eski usul kapıyı itip içeri girerken kendine ait bir mülk gibi teklifsiz rahatlık içerisindeydi. Karanlık olduğundan bah-çedeki kıpırdanmayı seçebilmek için birkaç saniye bekledi. Köpek olduğunu görünce vakit kaybetmeden evin kapısına geldi.

Üç kere üst üste ahşap kapıya vurdu. Saniyeler sanki onun aley-hine hareket ediyordu. Geçen zamanın, kayışını çoktan koparan si-nirleri için olumlu etkisi yoktu. Ardı ardına kapıyı menteşelerinden oynatacak kadar güçlülükle çaldı.

“Ne oluyor bu saatte? Alacaklı mısın be adam?”

Burhan Bey elinde havluyla kapıyı açtı. Duştan yeni çıktığını belli eden saçları antrenin ışığıyla nemliliğini belli ediyordu.

“Ömer Erez?” dedi birkaç saniyelik bocalamadan sonra. “Senin burada ne işin var?”

Ömer gözlerini adamın arkasına çevirdi. Hayat'ı aradığı her ha-linden belliydi.

“Hayat buraya geldi mi? Onunla konuştunuz mu?”

“Hayat mı? Sen onu neden soruyorsun?”

Burhan Bey duydukları karşısında şaşkınlık ile öfkelenme arasın-daydı. Evlilik anlaşmasını yaptığı konuşmadan itibaren bir kere bile karşılaşmamışlardı. Ansızın bir gece gelip kızını sormasını oldukça ilginç buluyor ve altında başka şeyler olduğunu seziyordu.

“Bana cevap verin, Hayat burada mı?”

“Neden onu aradığını bana söyleyeceksin genç adam! İçeri gir.” Em-rini verirken karşısında Ömer'in bir büyüğü olduğunu gösteriyordu.

Kaşlarını sonuna kadar çatan adamın buyruğuna karşılık içeri girdi. Sonuçta kayınpederiydi. Her türlü vakit kaybının onun zorla-

yacağını bildiği halde eve girdi.

“Hayat bugün size geleceğini söyleyip havaalanına gitmiş. Araştırmalar sonucunda ne uçak bileti almış ne de otobüs. Telefonu da kapalı, siz onun nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Dur bakalım. Öyle acele etme.”

“Burhan Bey, sizinle konuştuğum her vakit Hayat’ın başına kötü bir şey geliyor olabilir.”

Yaşlı adam bu sözle sol tarafında rahatsızlık hissederek hemen oturdu.

Ömer oturmak şöyle dursun odada volta atıp duruyordu.

“Seninle Hayat’ın ne ilgisi var?” Bu soruyu sorarken aslında gerçek onun tam karşısında dikiliyordu. Hayat ondan gizli iş çevirmişti. Gidip bu adamla para karşılığı anlaştığı onun burada olmasından belliydi.

Ömer ona döndü. Babacan tavrını sert bir üslup ile koruyup çekinmeden dimdik gözlerine bakarken, gerçekleri bilmediği halde suçlu sanki oymuş gibi davranmayacağı için tam karşısına geçip oturdu.

“Hayat ile birkaç ay önce evlendik. Borçlarınızın kapanmış olduğunu siz de biliyorsunuz.”

“Kızım sonunda paralı evliliği kabul etti demek. Benden gizledi, arkamdan iş çevirdi.” Bu daha çok Burhan Bey’in kendi kendine yaptığı bir yorumdu. Ömer onu kendi haline bırakmak için erken bir karar vermeden Hayat’ın gidebilecek bir yeri olup olmadığını öğrenmeliydi.

“Hayat sizinle yüz yüze görüşmek istedi ama o cesareti bir türlü kendinde göremediği için bu evlilikle ilgili haberiniz olmadı. Buraya gelip kendisinin anlatması doğru olurdu ama şimdi işler biraz farklı ilerliyor. Burhan Bey, şundan emin olun. Kızının sağlığı ve keyfi benimleyken gayet yerinde ama bugün kendisi

garip bir oyun oynuyor sanırım. Nereye gidebileceği hakkında bilginiz var mı?”

Burhan Bey’in gireceği ciddi kalp spazmı riskini tetiklememek için sözcüklerini olduğundan daha çok yumuşattı.

“Onun nereye gitmiş olabileceğini biliyor musunuz? Cep telefonu kapalı. Mısra’nın yanında da değil.”

Burhan Bey bakışlarını bir kez olsun Ömer’den ayırmadan oturduğu yerden kalktı. Tam önünde dururken onun kendisinden san-timlerce uzun olmasına aldırmadı bile.

“Bana doğruyu söyle Ömer, onu zorladın mı?”

Ömer de aynı ciddi ses tonuyla gözlerinin içine bakarak gerçeği söyledi.

“Ona karşı aklınıza gelebilecek hiçbir zorlayıcı harekette bulunmadım. Kendi ayaklarıyla holdingime gelip benimle anlaşmak istediğini söyledi ve kendi rızasıyla kâğıtlara imza attı. Size şerefim üzerine yemin ederim.”

Burhan Bey uzun uzun ona baktıktan sonra suratını buruşturdu.

“Bugünleri de görecekmışsin Burhan Bey...” diyerek nerede hata yaptığını düşünüyor aynı zamanda evin telefonuna doğru gidiyordu. “Mısra onun kardeşi gibi. Eminim nereye gittiğini biliyordur.” Telefonda Mısra’nın cep telefonunu tuşladı.

Ömer hemen, “Burhan Bey,” diyerek ona bakmasını sağladı. “Eğer biliyorsa lütfen benim burada olduğumu söylemeyin.”

“Alo amcam, nasılsın?” Karşı taraftan Mısra’nın cıvıltılı sesi duyuldu. “Hayırdır bu saatte? Sağlığın iyi değil mi?”

“Mısra kızım, ben iyiyim.” Burhan Bey’in sesi olduğundan daha sert çıkınca boğazını kazıyıp tonunu alçalttı. “Hayat’a ulaşamıyorum. Seninle mi?”

“Endişe etme amcacığım, benimle. Hayat telefonuna bir baksana, sessizde sanırım.” Mısra yanında olduğunu açıkça ilan etti. Bur-

han Bey telefonu işaret etti Ömer'e doğru ve yanında olduğunu ona da gösterdi.

"Evet Burhan amca telefonunun şarjı bitmiş. Merak etme."

"Telefonu ona versene."

"Tamam. Al Baytar babacık seni istiyor."

"Alo babacım, nasılsın?"

"Sana olan kızgınlığımı nasıl gidereceğimi bilmiyorum. Her şeyin mi yalandı?"

Ömer baba kızın kavgasını dinlerken mahremiyete el uzattığını düşünerek Burhan Bey'in tam önünde baş selamı verip çıkıp gitti.

Diğer yanda Hayat babasının sözleriyle kalakaldı.

"Yalandı derken babacım? Anlamadım."

"O adamın karısı olurken hiç mi beni düşünmedin. Sana bağırıp çağırırsam mı yoksa oraya gelip dizime yatırarak seni dövsem mi bilmiyorum."

Hayat oturduğu koltuğa sindi. Hiçbir zaman babasının ona karşı bu ses tonu ve cümlelerle kızdığını hatırlamıyordu.

"Se... Sen... Ömer'le mi konuştun?"

"Mısra'nın ev taşıma bahanesi, beni mezuniyete gelmemem için ikna etmen, borçların nasıl ödendiğini bilmezden gelip sahte sevinmen... Bunların hepsi yalandı. Beni aptal yerine koydun."

"Baba..." Hayat'ın gözleri doldu. Hayatında güvendiği tek erkeğin kalbini kırmıştı. Onu nasıl sakinleştireceğini düşünürken, sağlığı için endişe etmeye başladı.

"Sana yemin ederim ki oraya gelince yüzüne karşı evlendiğimi söyleyecektim. Gerçekten! Ne olur kızma bana. Hep seni düşündüğüm için."

"Sus! Sen beni zerre düşünmemişsin. Eğer düşünseydin bunca ay çocuk gibi oyalamak yerine adam gibi karşıma geçer, bir hata

yaptığını affetmem gerektiğini söyledin. Sen ise beni...” Burhan Bey öksürünce Hayat yanaklarından süzülen yaşla yerinden fırladı.

“Baba! Baba? Baba ne olur korkuyorum. Nasılsın?”

“Bırak beni düşünmeyi! Yaptıklarından sonra iyi olmamı nasıl beklersin? Kendimi hiç gibi hissediyorum. Baba mıyım iskele babası mı belli değil...” Telefon kapandı.

“Baba? Baba?” Hayat telefona bakarken şok içerisindeydi. Çoktan kapanmış olduğunu görünce oturduğu yerde ağlamaya başladı.

“Hayat? Kızım ne oldu? Öğrenmiş mi Burhan amca?”

“Öğrenmiş. Anlamıyorum Ömer ona neden söyledi? Ya Mısra bu adama ne yaptım ben? Neden babama durduk yere anlattı?”

Mısra geri çekilerek dudaklarını kanatana kadar dişledi. Suçluluk duygusu tüm bedenine yayıldı.

“Ya şimdi kalbine bir şey olursa? Allah’ım gerçekten onun iyiliği için söyleyemedim...”

“Hayat...” dedi Mısra çekinerek. “Sana söylemem gereken çok önemli bir mesele var.”

Hayat başını kaldırdığında gözlerine dolan yeni yaşlar yüzünden arkadaşını net göremiyordu.

Mısra kendini oldukça kötü hissediyordu. Hayat babasına gerçekleri anlatmak için İzmir’e giderken onu yolundan etmiş, sonrasında musluk davasına düşüp Ömer’in onu aradığını söylemeyi unutmuştu. Gizlediği şeylerin bu kadar büyüyeceğini düşünemedi.

“Ömer seni arıyordu.”

“Anlamadım?” Hayat seslice burnunu çekti.

“Bak şöyle oldu. Ben musluk almak için evden çıktığımda Barış ile Murat kapıya gelmişti. Bana senin nerede olduğunu sordular.”

“Ne? Niye soruyorlarmış?” Hayat gözlerini kurulayıp ağlamayı kesti.

“Şey... Ömer senin için endişelenmiş. Telefonun sanırım o zaman kapalıydı. Ulaşamamış sana. Uçak bileti almadığını öğrenmişler.”

“Mısra... Bunu benden neden sakladın? Ömer beni arıyorsa çok önemli bir şey olmuş olmalı...” Hayat yerinden fırladı. Odada deli gibi turlarken kafasında senaryolar kurup duruyordu. “Babama mı gitti? Benim nerede olduğumu öğrenmek için ta ona kadar gitmiş olmalı. Mısra sen aptal mısın? Neden sakladın?”

“Ya bak bu kadar önemli bir konu olduğunu bilmiyordum, yemin ederim ki. Ömer’in senin için endişelenmesini ve daha çok aramasını istedim. Sen de onun merak etmesini istiyordun, bugün kendi ağzınla söyledin. Arkadaşım için yaptım. Ne bileyim ortalığın bu kadar karışacağını... Valla senin iyiliğin içindi.”

“İyiliğim için yaptığına bak! Babamın canına kastedebilirsin bile. Ya Mısra sana inanamıyorum ya! Babama bir şey olursa ne yaparım.” Hayat tekrar ağlamaya başladı. Mısra’nın telefonundan babasının cebini ve evi aradı ama açan olmuyordu. Hayat’ın endişesi her dakika daha da yükseliyordu.

“Ben gidiyorum. Babama kesin bir şey oldu. Eğer ölürse bil ki seni affetmem Mısra!”

“Ya Hayat ne olur yapma...”

Hayat onu dinlemedi. Telefonu fırlatıp koltuğa attı. Askıdan ceketini ve çantasını alarak kapıyı vurduğu gibi evden çıktı. Akan burnunu peçetesi olmadığı için elinin tersiyle temizledi.

Apartmanın kapısına geldiğinde puslu gözleri arasından iki kişinin beklediğini gördü.

“Hayat Hanım?”

“Murat...” Bir kez daha hıçkırdı. Otobüs veya uçakla uğraşmak yerine arabayla gitmek daha hızlı olurdu. “Beni çabuk İzmir’e götürün.”

“Neden ağlıyorsunuz? Kötü bir şey mi oldu?”

“Babama bir şey oldu galiba. Ne olur çabuk olun.”

Hayatın Ruhu

Barış ile Murat birbirlerine bakıp aceleyle onu arabaya bindirdiler. Arabayı kullanan Murat, Barış'a işaret etti.

Hayat camdan dışarıya bakarak ağlamasına devam ediyordu.

Barış Ömer'i aradı.

Ömer onun konuşmasına fırsat vermeden kendisi konuşmaya başladı.

"Mısra'nın evindeymiş Barış, benden önce eve gidin."

"Şu an bizimle efendim. Babasına kötü bir şey olduğunu düşünüyor. İzmir'e doğru yola çıktık."

Ömer bir süre sessiz kalınca Barış onun rahat bir nefes aldığını düşünerek sordu.

"Siz neredesiniz?"

"İzmir'deyim. Dikkatli gelin."

"Peki efendim."

Murat dikiz aynasından tekrar Hayat'ı kontrol etti. Yolun sarı ışıkları, yüzündeki narin damlaları parlatıp yok oluyordu. Onun babası için döktüğü göz yaşlarında kendisinden pay biçerek kötü hissetti. Ömer'i zorlayarak aramayı sürdürseydi belki durum bu kadar alevlenmeyecekti.

Hayat hiçbir zaman bu kadar âciz hissetmemişti.

Babası... Uğruna geleceğinden vazgeçtiği adama bir şey olursa ne yapacaktı? Tüm suç kendisindeydi. Bunca ay korkaklık edip karşısına çıkmaya çekindiği için cezalandırılmalıydı. Ancak cezasının ölüm olmamasını diliyordu. Babasızlığa dayanamazdı.

Gece yarısını çoktan geçmiş, İzmir il sınırından giriş yapmışlar ve artık eve varmalarına sayılı dakikalar kalmıştı.

Araba evin önünde durduğunda gözü ilerideki aracı görmekten çok uzak tek bir şeye şartlandığı için aceleyle bahçe kapısından içeri daldı. Evin tüm ışıkları yanıyordu. Kapının önüne gelince durdu.

Zile bastı, gözyaşları içerisinde kapıyı yumrukladı.

“Baba? Baba!”

Çantasını hemen yere koyup anahtarı aramaya girişti. O sırada kapı açılınca hemen başını kaldırdı. Ona tepeden bakan heybetli bir beden vardı ve bu kesinlikle babasına ait değildi.

“Hoş geldin *karıcım*.”

Yaptığı telefon görüşmesinden sonra uçağa giden Ömer, şoförü geri döndürdü.

Hayat'ın babasına olan endişesinin yersiz olduğuna inanmak isteyen kalbi, adamın yaşadığı hayal kırıklığı sebebiyle kuşkuda kalıyordu.

Rotasını tekrar eve çevirdi. Burhan Bey'in sağlığını kontrol ettikten sonra rahata erebilirdi. Bu şekilde karısının kalkıştığı bu aptal gizliliğe karşı elinde güçlü bir kozu olurdu. İzmir'de tanıdık olan Doktor Hilmi'yi evinden aldı. Saatin geç vakit olması sebebiyle adamı ikna etmek kolay olmamıştı. Birlikte Burhan Bey'in evine gittiklerinde Ömer hiç rahat değildi.

Işığı yanmaya devam eden evin kapısına geldiğinde birkaç kez kapıyı yumrukladı. Açılması o kadar geç oldu ki Ömer adamın düşüp kaldığından bile şüphelendi.

"Ömer yine ne var bu saatte?"

Burhan Bey'in sesi olduğundan daha sert, daha kızgın ve daha sabırsız çıkıyordu. Gözleri yanındaki adama kaydı.

"Buyurun?" diye bu sefer ona soruyu yöneltti.

"Burhan Bey içeri geçelim."

"Sebep?"

Ömer, Burhan Bey'in üzerindeki aksi baba rolünü çok iyi bildiği için karşılığını nazik bir hareketle adamı içeri sokmakta buldu. "Siz geçin, biliyorum saat çok geç oldu. Buyurun oturun." Onu oturma odasına götürüp sedirin üzerine oturttu.

Doktor Hilmi'ye de oturmasını işaret edip Burhan Bey'e döndü.

"Burhan Bey, bu beyefendi Doktor Hilmi, sizi kontrol edecek."

Burhan Bey gösterilen bu dayatma karşısında kaşlarını çatı.

"Benim sağlığım yerinde, doktor sen de zahmet etmişsin buraya kadar. İyiyim ben."

"Burhan Bey lütfen... Sizi bir kontrol etsin, ondan sonra gideceğiz zaten."

"Ömer, şu an oldukça sinirliyim. Hayat'a olan kızgınlığım geçmeden sana misafirperver davranamam..."

Ömer, Burhan Bey'in konuşmasına hareketleriyle itiraz etti. Doktora göz işareti yapıp yanından kalktı. Doktor onunla yaşıt yaşlı bir adamdı. Gözlüklerini düzelttikten sonra "Benimde Ömer gibi bir damadım var. Kızımdan daha hoşgörülüdür. Gelin Burhan Bey tansiyonunuza bakayım. Size bir şey olduğunu duyunca endişelenmiş baksanıza." diyerek onu güzellikle ikna etti.

Ömer iki adamın konuşmalarını dinlerken dünyasının farklılığı hakkında garip bir mutluluk duyuyordu. Bu eve gelmeden önce büyük bir öfke balonuyken ve kimin üzerinde enkazını bırakacağını bilmezken şimdi kayınpederiyle ilgilenen düşünceli bir damat modelini oynuyordu. Kendini hiçbir zaman bir adamın damadı olarak düşlememişti. Evlenmekle iyi mi yoksa kötü mü yaptığından sürekli şüphe duyuyordu. İşler kötüye gittiğinde karamsara dönen ruhu, rayında gittiğinde benliğinden çıkan gri bir adama düşünüyordu.

Ömer hiçbir zaman beyaza dönük biri olamazdı. O karanlığın batağına saplanan kömür gibi derinliklerdeydi. Aldığı canların elbet bir gün bedeli olurdu.

Burhan Bey'in tansiyonu olduğundan daha yüksek çıkınca Ömer tüm geceyi orada geçirecekleri üzerine başta doktoru ardından Burhan Bey'i zorladı. Ya o tansiyon inecek ya da kimse o odadan dışarı çıkmayacaktı.

Bu yüzden her saat başı Doktor Hilmi, Burhan Bey'in tansiyonunu ölçerek yanındaki sedirde beklemeye koyuldu.

Sessizlik, oldukça rahatsız edici bir hal aldığı sırada kapı yumruklanmaya başladı. Ceketini çıkarıp kenara koyan Ömer hemen yerinden kalktı. Dışarıdaki sesleri net duyuyordu.

"Baba? Baba!"

Ömer kapıyı açıp kollarını göğsünde bağladı.

"Hoş geldin karıcım."

"Ö...Ömer?"

"Ta kendisi."

Hayat ellerini yere koyarak güçsüz düşen bedenini ayağa kaldırdı. Burnunu elinin tersiyle silerken Ömer onu küçük bir kız çocuğuna benzetti, kızaran burnunu ve yaş dolu gözlerin üzüntüsünün ne kadar ciddi olduğunu fark etti. Tanıdığı kadınların çirkinleşecekleri için tek bir damla göz yaşı dökmediğine şahit olurken, bir ağlamanın bu kadar güzelleştireceğini hiç bilmiyordu.

Hayat her zaman yaptığı gibi "Sen..." diye başladı ama aniden başka bir gerçeğin daha önemli olduğunu düşünüp korkuyla gözlerini olabildiğince açtı.

"Babam? Baba..." Ömer'i koluyla ittiği gibi içeri daldı. Sedirde yatan babasının yanında bir adam vardı ve tansiyonunu ölçüyordu. Sahneyi görünce endişesi iki katına çıktı.

"Baba? Babacım, ne oldu? İyi misin?" Hemen yanına çöktü. Ellerini omzuna koydu. Gözlerine tazecik yaşlar doluyordu, bir doktora bir de babasına baktı. "Neyin var babam?"

"Hayat? Senin bu saatte burada ne işin var?"

"Baba ne olur söyle, nasıl hissediyorsun? Bir yerin ağrıyor mu?"

Bu adam kim doktor mu? Baba ne oldu?”

Burhan Bey tansiyonu ölçüldüğü için kolunu kıpırdatıp kızına dokunamadı. Bir süre sessiz kaldı ama bu sessizlik Hayat'ı öldürüyordu. Kimse ona bir şey söylemeyince daha da soru soran sabırsızlığıyla rahatsız edici hale geliyordu.

“Biraz susar mısın kızım doğru ölçemiyorum. Merak etme babanın sağlığı iyi. Şimdi sessiz ol.”

Hayat, Doktor Hilmi tarafından azarlanınca adama döndü. Endişesi onu geveze biri haline çeviriyordu. Durumu iyiye neden burada olduğunu sormak istiyordu. Adama doğru açtığı ağzı, dış kuvvetler tarafından kapatıldı. Kollarının altından kavranıp oturduğu yerden kaldırılarak küçük bir çocuk gibi antreye taşındı.

Ömer onun durmayacağını anlamıştı. Doktoru ve Burhan Bey'i rahatsız etmemesi amacıyla Hayat'ı yere bırakıp odanın kapısını kapattı.

“Ömer sen ne yaptığını sanıyorsun? Çekil babamın yanına gideceğim.”

Ömer onun yüzündeki ani değişim karşısında afalladı. İçeride minik bir kız, dışarıda kaplan kadar vahşiydi. Gözlerindeki öfkeyi tam olarak anlayamasa da onun yanından öylece geçip gitmesine izin vermeyecekti.

“Dur bakalım nereye? Adamı rahat bırak, senin yüzünden kaç saattir tansiyonu düşmüyor.”

Hayat önünü kesen kolu itip geri çekildi. Gözlerindeki öfke aniden eski üzünlüğüne geri dönerek pul pul parlamaya başladı.

“Benim yüzümden öyle mi? Senin yüzünden olmasın? Neden gelip ona evlendiğimizi söyledin ki?”

Ömer onun yüksek sesle konuşmasını engellemek amacıyla işaret parmağını dudağına getirdi.

“Bağırmadan konuş. Babanı daha çok sinir edip tüm geceyi burada geçirmeye niyetliysen emin ol ki buna izin vermem.”

Ömer onu tehdit etmek istememişti. Sadece durumu anlamasını, mantıklı bir şekilde tartışmak için olgun davranmasını istiyordu. Özellikle tüm gün boyunca neden ondan gızlendiğini bilmeliydi.

“Senden izin isteyen yok! Çekil önümden Ömer.”

Ömer bu sefer onu kolları arasına alıp iki kolunu bedenleri arasına sıkıştırarak sıkıca sarıldı. Bacaklarıyla hasar verici hareketi engellemek amacıyla bir bacağı kendi bacakları arasına kısırdı. Hayat’ın tek hareket özgürlüğü kafasını oynatmaktı.

“Ömer ne yapıyorsun? Bırakır mısın beni, sana çok sinirliyim.”

“Sinirli olma hakkını sen değil, ben kullanırım ancak. Ne kadar adamım varsa seni araması için görevlendirdim. O arkadaşın ile çevirdiğin oyunların bedelini şu an hepimiz ödüyoruz.”

Hayat kıvranarak ondan kurtulamayacağını biliyordu. Başını asi bir şekilde kaldırdı. Gözlerinin içine çatık kaşlarıyla bakarken burnuna kafa atsa nasıl olur diye düşünüyordu.

Planlarını uygulama evresine geçiremedi. Doktor Hilmi kapıyı aniden açınca Ömer onu bırakıp sanki dakikalardır kısıp alan o değilmiş gibi sakince içeri girdi.

“Tansiyonu nasıl?”

“Çok şükür, sevindirici haber! Tansiyonu normale indi. Şimdi ilaçlarını da içirdim. Bu gece ciddi bir problem çıkacağını sanmıyorum. Tabi Allah’ın işine karışılmaz.”

“Zahmet ettin doktor. İyiyim demiştim size.”

Doktor Hilmi, Burhan Bey’e başını sallayarak iyi geceler diledikten sonra Ömer onu yolcu etti.

Hayat ise hemen babasının yanına koşup göğsüne doğru uzandı.

“Babacım, sana bir şey olduğunu sandım. Neden telefonlarıma cevap vermedin?”

Burhan Bey aylardır görmediği kızının güzel kokusunu içine çekip hasretle sarılmak istediği halde kolay kolay affetmediğini göster-

ren zor babayı oynamak zorundaydı. Yaptığı doğru değildi. Affedecekti elbette ama kızının akıllandığını gördükten sonra olacaktı bu.

Yattığı yerden Hayat'ın atik desteğiyle kalktı.

“Çok geç oldu. Uyumak istiyorum.”

Doktoru geçiren Ömer odaya girince gözleri Hayat'la ikisi arasında gidip geldi.

“Artık evlendiğinize göre aynı odada kalmanıza karışamam. Karını da alıp gitmiyorsan, odası üst katta, çıkıp yatın. Ben uyumaya gidiyorum.”

Hayat onu durdurmak ve neden böyle bir işe kalkıştığını açıklamak istediye bile babasına tek bir söz söyleyemedi. Burhan Bey yüzüne su çarptıktan sonra odasına kapandı. Ömer ise yerde oturmakta olan karısının yanına geldi.

“Hadi odamıza çıkalım. Üst katta, değil mi?”

Hayat başını kaldırırken burnundan soluyor, ateş çıkartacak kadar keskin bakan gözleriyle ona bakmayı sürdürüyordu.

“Seninle aynı odada yatacağımı mı sanıyorsun?”

Ömer dudak büktü. Hayat'ı bekleme gereği görmediği gibi kendi evinde hareket eden rahat tavırları vardı. Ceketini bıraktığı yerden aldı. Ahşap merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. Hayat onun peşinden gitmek için gönülsüz bir istekle yerinden kalktı.

Ömer çoktan onun küçük odasına dalmıştı. Düzenli raflarını, tek kişilik yatağını inceliyordu.

Çok eski zamanlarda evlenmeyi gerçekten kafasına koymuştu. Düşünceleri, onun zengin ve bakımlı bir kadınla eş olacağı yönünde gelişmişti. Zaman ise olduğundan daha farklı şeyler karşısına çıkarttı. Kalbine girmeye başlayan kadını öldüren, annesinden nefret eden ve sefil bir hayat sürmesine ramak kala fakir bir kadınla evlenen adama çevirdi.

“Seninle aynı odada kalmam Ömer!”

Ömer düşünceleri bir kenara bıraktı. Gün çok yoğun, öfkenin bir dakika olsun tepesinden ayrılmadığı ve şehirler arası koşturmakla geçtiğinden yorgundu. Baş ağrısı ise Hayat'ın yerini öğrendiğinden itibaren en aza doğru inmişti. Yüzündeki rahat ifade onun yorgunluğunu, öfkelenemeyecek kadar halsiz düştüğünü gösteriyordu. İşi Hayat ile dalga geçmekte buldu.

“Yatak küçükmüş. Ben yatınca seni üzerime alıp yatırmam gerekecek. İkimizin yan yana yatması pek mümkün görünmüyor.”

Hayat onun ceketini yatağa atıp manşetlerindeki düğmeleri çözüşünü inceledi.

“Dur bakalım!” Ömer'in koluna hafifçe vurdu. “O kadar kolay olacağını sanıyorsan yanıyorsun. Yatağımda yatamazsın.”

Ömer işaret parmağını kaşının kıyasına getirip kaşırken dikkatli bir şekilde Hayat'a bakıyordu.

“O halde bana gerçekleri anlat. Bugün neden sana ulaşamadım? Neden o kahrolasıca telefonun kapalıydı? Neden bana yarın gideceğini söylerken bugünden gitmeye karar verdin?”

“Bir yanlış anlaşılma oldu.” Ona en yakın arkadaşını şikâyet etmek istemediği için gerçekleri biraz değiştirerek aktarmaya karar verdi. “Mısra'nın yardıma ihtiyacı vardı ve ben de yardıma gittim.”

“Adamlarıma seni hiç görmediğini söylemiş. Peki bu ne demek?”

“Yanlış anlaşılma dedim ya...” Hayat Ömer'in ceketini yatağının üzerinden almak için eğildi. Ömer ise onu kolundan çekip az önceki yumuşaklıktan eser kalmayan soğuk bir şekilde gözlerine baktı.

“Gerçeği söylemiyorsun. Sakladığın ne?”

“E yeter ya!” Ömer'in bir dalga geçen bir de ansızın öfkelenen ruh haliyle baş edemeyecek kadar kendini bitap düşmüş hissederken bunca şeye maruz kalmak sabrını taşırdı. Onu göğsünden iterek tüm gücüyle kendinden uzaklaştırdı. Küçük bir sinir krizi eşliğinde konuşmaya başladı.

“Beni düşünüyormuş gibi yapıp dört bir yanda aramana gerek yoktu. Kaç aydır telefon etmiyorsun, bugün mü senin için önemli oldum? Asıl gerçeği söylemeyen sensin. Neyim ben? Cansız bebek mi? Yerine koyunca kıpırdamadan seni mi beklemeyelim? Ben senin umurunda bile değilim.” Her bir kelimeyle yükselen ses tonunun sakinlik seviyesini ayarlamakta oldukça zorlanıyordu. “Evlendim ama nedenini bile bilmiyorum. Kadınlarla düşüp kalkmaya devam ediyorsun. Beni para karşılığında hiçbir şey beklemeden karın yapıyorsun. Bu kadar saçmalık görmedim ben. Neden? Neden evlendin Ömer?”

Ömer, kaşlarını çattı. Hayat sonunda ona karşı hissettiği tüm düşünceleri kusuyordu. Sabırla onun ağzına gelen her kelimeyi sarf etmesini bekleyip duyduğu her duyguyu boşaltmasına izin verdi.

“İlk evlendiğimizde her şey normaldi. Tanımadığım bir adamla aynı yatakta yatma, aynı evde, aynı havayı soluma düşüncesi rahatsız edici olduğundan farklı bir evde kalmayı uygun gördüm. Benimle evlenmek için önüme dağlar kadar madde çıkardın. Evliliği gerçekten bir iş anlaşmasına çevirdin. Neden? Hadi bu soruyu da geçtim.”

Hayat gerçekten rayından çıkmış gibi nefes almaksızın konuşuyordu.

“Kocam olduğun halde sanki kocamış gibi Barış ve Murat’ın benimle ilgilenmesine izin verdin. Senden çok onları tanıyor, ilişkimi sağlamlaştırıyorum. Bir kocam var ama nerede? Ne yapıyor? Bilmiyorum! Daha sonra öğreniyorum ki evliliğim süresince mankenler, ünlüler ve daha birçok kadınla beraber hâlâ rezil ilişkisini sürdürüyor. Söyler misin acaba ben senin için neyim?”

“Kullandığın cümlelerle kıskanç eş modelini çizdiğinin farkında mısın?”

“Değilim! Çünkü ben o kadınlar nasıl olur bilmiyorum. Kocam üzerinde zerre hakkım yok. Merak edecek bir kocam yok. Parasını çatır çatır yemem için dünyayı ayağıma getiren ama varlığı sadece yokluk olan bir kocaya sahibim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Hayatın Ruhu

Ömer gerçeklerin onun tarafından nasıl görüldüğünü az buçuk tahmin ediyordu. Ancak bu kadar karmaşa yaratacak kadar büyük değildi. Hayat ise bunları sanki felaketmiş gibi dile getiriyordu.

Hayat ona doğru adım attı. İşaret parmağını iki göğsünün arasında bastırarak, “Beni diğer anlamda aldatıyorsun. Sen de bunun farkında mısın?” diye sordu.

“Benim gerçek karım değilsin Hayat. Sözlerine dikkat et. Seni aldatmam için duygularına karışmam gerekir.”

“Sen rezil bir adamsın!” diyerek yüzüne karşı haykırdı. Ömer öğremediği hararetini yükselten bir öfkeye doğru yükseliyordu.

“Mısra’ya seni ilk anlattığımda o kadar karşı çıktı ki senin zengin, yaşlı bir kodaman olduğunu söyledi. Ona öyle biri olmadığına dair seni savundum. Bana seni sorduğunda ise cevaplarım duman olup uçtu. Bir kocam var! Karanlık kadar koyu. Var ama kimse onu görmüyor. Söylesene gerçekte sen kimsin Ömer? Neden benimle evlendin? İş mi? Bir de kalkıp çok umurundaymışım gibi babama gelecek kadar aklını kaybetmişsin.”

Hayat, babasının endişesiyle çöken ruhsal sağlığını tamamen kontrol dışında bıraktı. Ömer’in yakasına tüm gücüyle yapıştı. Ufak çaplı bir sinir krizi geçiriyordu. Babasını kaybetme korkusu onu tahmin edemeyeceği noktalara getirdi.

“Ne istiyorsun Hayat? Açıkça söyle!”

Ömer onun bileklerini kavradı. Sadece nazikçe tutuyor ve neden bu kadar aşırı tepki verdiğini anlamak istiyordu. İlginç olansa Hayat gibi kendisinin de kontrolü bir yere kadar elindeydi. İleride olacakları tahmin bile edemiyordu.

“Gör artık beni! Karınım senin, yok gibi davranma!”

Sinirden gözlerine dolan yaşlar yanaklarından akmaya başladı. İlerleyen saatler sebebiyle bu tamamen duygusallaştığını gösteriyordu.

“Seni görmediğimi mi sanıyorsun?”

“Başka kadınlara bakarken görmem zor ama değil mi? İstemiyorum bundan sonra...” Bir kıza yakışmayacak şekilde sesli burnunu çekti. “Yok ya, tamam... Sen de benim umurumda değilsin. Bundan sonra sakın ama sakın benim nerede olduğumu sorgulama. Adamlarını da istemiyorum. Burada kalacağım artık. İstedığın gibi rahat yaşantına devam edebilirsin.”

Yakasından ellerini çekti. Odadan çıkmak için arkasını ona döndü. Ömer onun bu kadar basit bir kaçış yöntemi kullanarak sözünü söyledikten sonra gitmesine izin verecek bir adam değildi. Son sözleri kendi söylerdi. Herkesin iyiliği için...

Ömer onu fazla şiddetli olmayan bir çekişle odanın diğer tarafına itti.

“Karım olduğunu unutma. Benim kurallarına uyarak sözlerimi dinleyeceksin.”

“Senin hiçbir şeyini dinlemeyeceğim.”

Hayat yanından geçmek istediğinde Ömer onu yatağa doğru itince yumuşak yüzeyde üç kere zıpladı. Bu daha çok işleri zora sokmuştu. Olduğundan daha kızgın ve daha da söz dinlemezdi. Nefes nefese ayağa fırladı.

“Hayat sabrımı zorlama!”

Odadan kaçmak için değil Ömer’in üzerine yürümek için hareket etti.

“Bundan sonra göreceksin Ömer! Öyle bir saklanacağım ki ben istemeden beni bulamayacaksın!”

“Beni çığırından çıkan bir adama çevirme arzusuyla kıvranacak kadar plancı bir insan olduğumu bilmiyordum. Tebriklerimi huzuruna sunuyorum. İstedığın gibi artık sana karşı kayıtsız değilim.”

“Birazcık umurunda olmayı başardıysam senden önce ben kendimi ödüllendirmeliyim.”

Ömer onu dirseğinden kavrayan eliyle kendine çekerken, kaçmaması için diğer eliyle belini bir kemer gibi sarıp bedenine sertçe dayadı.

“Ne yapıyorsun? Bıraksana beni!” Hayat kolları arasında kıvrıyor, tek eliyle onu iterek kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başını kaldırıp öfkeli gözlerle ona bakmak isterken asrın hatasını yaptığının farkına yeni varıyordu. Ömer’in bakışlarındaki karanlık hortumun yıkıcı gücüyle etkisiz, gecenin hiçliğine değer söylenecekler kifayetsizdi.

“Asla ama asla, beni kendinle sınama Hayat.”

Bu bir emirdi; altında yatansa, içten bir yalvarış, yokluğun terbiyesiyle dize gelen duyguların hüznünü taşıyan bir ricaydı.

Az önce yaşadıkları itişme kakışma sonrası bu yakınlık rahatsız ediciydi. Ömer ona zarar verecekmiş gibi öfkeli davranmıyordu. Tu-tuşundan bunu anlayabiliyordu. Onu huzursuz eden şey düşünce-leriydi.

İkisi de duygularını en üst zirvede yaşadıkları için nefes nefese kalmışlardı. Yüzlerinin yakınlığı ve sesli solukları birbirine karışı-yordu.

Bir erkekle yakın temasta bulunmak için hiçbir ortamı olmadığı gibi kocası olan adamla az önce giriştiği arbede sonrası böylesi bir teslim oluş beklemiyordu. Ona karşı koyan tüm benliği geri çekim emriyle uzaklaşırken, karmaşık olan duyguları yüzeye doğru kulaç atıyordu. Ömer’in boğuk sesi kulaklarına doldu.

“Seninle yapmak istemediğim şeyler için beni zorlama Hayat. Ömrüm yettiği sürece birbirimize eş olacağız.”

“Bunun anlamını gerçekten biliyor musun Ömer?”

Şimdi ikisi de harlanan kor ateşin köze dönüşü kadar sakindi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak daha önce yapmaları gereken konuşmaları sonradan yaptıkları için telafi arıyorlardı.

Ömer’in donuk ruhu bir soba kadar canlı, Hayat’ın karşı koyuş-ları bir kedi yavrusu kadar itaatkârdı. Belinde duran, kolunu tutan ele sözsüz teslim oldu.

“Eş olmaktan bahsediyorsan, erkeğin işlerine karışma. Evinde, dışarıda istediği şeyi yap; sınırsız alışveriş mesela. Bu evli bir kadının özelliği değil mi?”

Hayat az sonra güleceğini düşündüğü için suratı anormal bir buruşmaya döndü. Gülerse bu mutluluktan değil, kaderin bu acınası anı yaşattığı ağlanacak haline olurdu.

“Her kadının aynı olduğunu mu sanıyorsun? Benim özellikle? Merak ediyorum, bana tahsis ettiğin o kredi kartı veya banka kartında hiçbir kullanım gördün mü? Aptalsın...”

Ömer bunun cevabını çok iyi biliyordu. Banka ekstrelerini incelerken şaşkınlıktan kendini toparlaması çok uzun sürmüştü. Hayat’ın sınırsız olan kredi kartında hareket olmadığı gibi banka hesabında da kısırtı yoktu. Evlenmeden önce hesabına geçen parayla idare ediyor olmalıydı.

Hayat düşündüğü gibi har vurup harman savuran bir kadın değildi. Böyle bir kadınla evlendiğini düşünmek onda yanlış olan şeylerin varlığını hissettiriyordu.

“Ömer daha önce hiç evlenmedim ama bir erkek ile bir kadının evlilik çatısı altında toplanan şeyleri gayet iyi biliyorum. Annemle babamın evliliği hayatımdaki en büyük örneklerden biridir. Seninle girdiğim bu ruhsuz evlilik neden yarı ölümlü olsun ki? Bunu canlandırmak bizim elimizde değil mi? Sen bunun aksini mi istiyorsun? Çok merak ediyorum. Gerçekten benimle neden evlendin Ömer?”

Bu soru çıplak tene değen kızgın demir parçası etkisindeydi. Hayat’ı aniden ellerinden bırakarak geri çekildi. Yine her zamanki ifadesiz soğuk çehresi, az önceki hayat belirtisini gizleyen bir maskeye çevrildi. Hareketi belli olmayan bir nefes alarak yüzünü kapıya döndü.

“Bu konuşma şimdilik burada bitti. Uyu, yarın benimle İstanbul’a dönüyorsun.”

İtiraz sesleri ancak kuru bir gürültüydü onun için. Odadan çıkıp merdivenlerden indiği gibi evden çıkıp gitti.

Fark etmediği noktaysa, merdivenin alt boşluğunda onların konuşmalarına misafir olan Burhan Bey'di. Kızının evlenme sebebini, Ömer'in ısrarlı evliliğinin gizemini... Her şey yerli yerine otururken kendisine düşen şeyin ne olduğunu kestirmeye çalışıyordu.

Kızını koşulsuz, bu ne olduğu belli olmayan karanlık adamın kollarına mı bırakacaktı?

12

Hayat, gözlerini açmamak üzere direten göz kapaklarıyla mücadele ediyordu. Geç yattığından dolayı henüz bedeni güne kendini hazır hissetmiyordu. Onunsa kalkmaya ihtiyacı vardı. Babasıyla konuşup affettiğini görmeden rahat olamayacaktı.

Gözlerindeki savaşı zor da olsa kazanarak yataktan kalktı. Üstünü değiştirip lavabodaki işlerini hallettikten sonra hemen aşağıya indi. Evde hiç ses yoktu.

“Baba?”

Tüm odaları gezdi. Evin kapısından dışarı çıkarken babasının beslediği hayvanların yanında olacağını düşündü. Fakat gördükleri hiç de tahmin ettiği şeyler arasında değildi.

Ömer’le babası çardakta oturmuş karşılıklı kahvaltı yapıyorlardı. Bir an için hâlâ uyuduğunu düşünerek gözlerini sertçe ovuşturdu. Bir gece önce ağzına gelen şeyleri söyleyen babası şimdi o adamlarla karşılıklı çay içiyordu.

Ömer’in ise keyfinin gayet yerinde olduğunu görünce derin bir öfke duydu. Babasıyla arasında uçurum olmasına sebep olan kişi oyken, şimdi babasıyla oturup muhabbet edemeyecekti.

“Baba, Ömer siz burada ne yapıyorsunuz?”

İki erkek çatık kaşlarla yaklaşan kızın güzel çehresine bakıyorlardı.

“Cırlamaya başlamadan önce gel kahvaltı yap, Zeytin.”

Hayat’ın kaşları çatılmayı bıraktı, şaşkınlıkla yukarı kalktı. Babası eğer ona Zeytin diyorsa, bu onu affettiği anlamına gelirdi. Kendini affettirecek konuşmayı yapmamışlarken babasının ilk adımı atmasına inanamıyordu.

Gözleri Ömer’e kaydı.

Burhan Bey’e kaçamak bakış attıktan sonra Hayat’a dönüp hızlı bir göz kırptı. Bu ise Hayat’ı daha da şaşırttı.

Kahvaltı boyunca konuşmayan tek kişi Hayat’tı. Minik lokmalarla aç olup olmadığını bilmediği karnına yiyecekler göndermek ve babasıyla nasıl konuşacağını düşünmek dışında onların muhabbetlerine dâhil olamadı.

“Benim İstanbul’da bekleyen işlerim var. Kahvaltı için teşekkür ederim, Burhan Baba.”

Burhan Baba?

Hayat ağzına doğru yol alan peynire batırılmış çatalı tabağına düşürünce iki erkek ona döndü.

“Elin tutmuyor mu?”

Babasının azarı Ömer’in söylediği kadar ilgi çekici olmadığından cevap vermedi. Gözlerini önüne eğerek çatalını hışımla kavradı. Babasını sahipleniyor, kendini affettiriyor ve Hayat’ı saf dışı bırakıyordu. Bu dünyada babasından başka kimsesi olmayan bir kızın tek dayanağını alamayacaktı. Bunun için yapacağı birçok şey olabilirdi. Kendi içinde kurduğu planlar ya paraşütle dağa çakılıyor ya da denizde boğuluyordu.

“Ben müsaadenizi isteyeyim.” Ömer Hayat’a döndü.

“Seni arabada bekliyorum. Erkenden yola çıkalım olur mu *Hayatım?*”

Hayat bu sefer ekmek parçasını boğazına kaçırınca öksürük nöbetine tutuldu.

“Kızım, ne oluyor sana?”

“İyi misin Hayat?”

Ömer’in yüzündeki sahte endişe o kadar belli oluyordu ki Hayat bunu anlayınca boğazındaki acıyı unutup hemen doğruldu. Çayından bir yudum aldı. Konuşmak için hazır ve nazır olarak ağzını açtığı anda Ömer Burhan Bey ile vedalaşma faslına geçmişti.

Burhan Bey Ömer’i yolcu etti. Sandalyesine tekrar otururken Ömer’le yaptığı konuşmayı hatırladı.

“Baba, sen Ömer’le iyi anlaşıyorsun. Bu nasıl oluyor?”

“Bak Hayat, bunu sana bir kere söyleyeceğim bir daha da konuşmayacağız.” Yanında oturan kızına döndü. Mavi gözlerini onunkilere dikerek düz bir şekilde baktı. “Beni görmezden gelip bu kadar ciddi bir meseleyi bana söylemediğin gibi benim borçlarım yüzünden kendi geleceğinden vazgeçtiğin için o kadar kızgıyım ki anlatamam. Böyle ciddi bir karar vermek için ya çok aptal ya da çok zeki olmalısın ve ben kızımın ikincisi olduğunu düşünmek istiyorum.”

Hayat derin nefes alıp konuşmak için ağzını açtı, fakat Burhan Bey engel olarak kendi konuşmasına devam etti.

“Geleceğin seni ilgilendirir elbet, ama benim yüzümden acı çektiğini görmek beni öldürür. Artık evlenmişsiniz, benim karşı koyacağım vakti çoktan geçtik. O yüzden sadece şunu diyeceğim. Kendini korumayı, bir erkek karşısında güçlü durmayı becer. Bu adam sandığın gibi sıradan bir erkek değil. Benim gibi ise hiç değil.”

Burhan Bey kızına tonlarca şey söylemek istiyordu. Ömer’in iyi biri olduğunu düşünen vicdanı rahattı. Kısıtlı zamandan dolayı söylemek istediği daha önemli mevzuları dile getirdi.

“Şimdi arabaya bin ve kocanla git. Onun yanından ayrılma, seni koruyup gözetmesine izin ver.”

“Baba o adamın...” diye başladığı sözleri yarıda kesildi.

“O adam senin kocan. Ona koca sıfatım veren de sensin. Gözüm sürekli üzerinde olacak. Benden bir şey daha saklarsan seni ölene

kadar affetmem. Hem merak etme ben ömrümün yettiği yere kadar çalışıp kazanıp borcumu taksit taksit ödeyeceğim.”

“Baba hayır!” diye karşı çıktı Hayat. “Asla senin paranı almam.”

“Sana değil Ömer’e ödeyeceğim.” Karaburun’daki arsanın tapu-sunu Ömer’e verdiğini kızına söyleyemedi.

“O da alamaz. Baba ben bu evliliği senin rahatın için kabul et-tim. Eğer ödeyeceğini söylersen evliliğim için işte o zaman pişman olurum. Ne olur! Kendini üzecek, zorlayacak ve sağlığını zora soka-cak durumlardan uzak dur.” Dolan gözleri oldukça üzgün yaşlarla parıldıyordu. İleri uzandı. O tanıdık bildiği kokuyu içine çekerken babasına sıkıca sarıldı.

“Özür dilerim baba, sana söylemediklerim için özür dilerim. Beni affettiğini söyle.”

Burhan Bey, buna karşı koyamazdı. Kızını baba şefkatiyle kucak-larken onu dün gecedan affettiğini söyleyemedi. O da kızının güzel kokusunu içine çekti. Bir daha ne zaman görüşeceklerini bilmiyor-du. Bildiği tek şey, Ömer’in Hayat’a verdiği değerın kendisinininkiyle eşit olduğuydu.

Ömer, uçakla dönmektense Barış ve Murat’ın Hayat’ı getirdiği araba ile karayolundan dönmeye karar verdi. Arka koltukta yanında oturan karısına doğru başını çevirdi. Arabaya bindiklerinden beri ağzından tek kelime çıkmamıştı. İlgisizce boş gözlerle başını dışarıya çevirmiş, uzun uzun bakıyordu.

“Baban seni affetti. Neden hâlâ suratını sallandırıyor-sun?”

Hayat camdan dışarıya çevirdiği gözlerini ona döndürme gereği duymadan cevap verdi.

“Bu duruma gelmek senin suçundu.”

“Sabahları tartışmak için fazlasıyla güçsüz bir zaman dilimi değil mi? Genelde gecenin ateşıyla yapılır.”

Ömer bir gece önce giriştikleri harareti konuşmaya laf çarpıyor-du. Fakat önde oturan Barış ve Murat bu sözün erotik bir anlam taşıdığını düşündüklerinden yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar.

Hayat ise aralarında geçenleri hatırladığında hiddetle ona döndü. Bir şey söylemedi. Öylece Ömer'e baktı. Yine yüzünden ne düşündüğünü belli etmeyecek kadar ifadesiz olduğunu görünce tekrar camdan dışarı bakmak için başını çevirdi. Aralarındaki sessizlik rahatsız edecek boyuta ulaştı.

Barış ortamı yumuşatmak için bir konu açacaktı. Aynadan Ömer'in bakışıyla karşılaşınca söyleyeceği şeyi yuttu.

"Barış, Sakarya'daki çiftliğe gidiyoruz."

Hayat Ömer'e dönerken kafasını çevirme hızından dolayı boyuna hafif bir ağrı saplandı. "Neden? Eve gideceğimizi sanıyordum." Şu an Ömer'le yapmak istediği son şey baş başa kalacakları bir ortamda bulunmaktı. Ömer ona baktığında ciddiye.

"Çiftlik evinden bir şey almam gerekiyor. Sen de biraz dinlenmiş olursun."

"Beni düşündüğün için minnet doluyum sana..." Hayat'ın dalgaya alan sesi Barış ve Murat'ı şoka soktu. Hiçbir kadının patronlarına böyle davranmadığına, davranmak için ağızlarını açtıklarında pişman olarak susturulduklarına çok kere şahit olmuşlardı. Kaçmak bakışla göz göze gelip önlerine döndüler ve Ömer'in vereceği tepkiyi beklediler.

Ömer ise gözlerini Hayat'tan çekmedi. Burhan Bey ile yaptığı konuşmadan olsa gerek bu kadına karşı aşırıya kaçan hisleri yoktu. Dünya üzerindeki tüm kadınların bir olduğunu o tek kadınlı öğrendiğinden, Hayat gün geçtikçe onu şaşırtıyordu. Aldığı tavır ve söylediği kışkırtıcı sözler normalde onun canını sıkardı ve kadınları uzak tutabilmek için onları korkuturdu. Hayat ise hiçbir şeyden korkmuyordu, gözü karaydı. Ömer gibi birinin karısı olurken düşüğü delikten habersiz, cılız bir cesaret timsaliydi.

Ona doğru eğildi. Dudakları kulağına yakınlaşırken ılık nefesi, minik saç tellerini titretip Hayat'ı oturduğu yerde görünmez iplerle bağladı. Bir an kıpırtısız kalan Hayat, Ömer'in böyle tepki vereceğini bilmediği için hazırlıksızdı.

“Adamlarımın önünde beni daha ne kadar rezil edeceksin bilmiyorum. Sana göstermiş olduğum sabrın son kullanım kotası mevcut, istersen sonunu görmek için çaba sarf etme.” Sözcükleri baştan çıkarıcı yavaşlık ve alçak tondaydı.

Hayat, Murat ve Barış’a çevirdi gözlerini. Şu an yapmak istediği en son şey empati kurup Ömer’i anlamaktı. Adamlarının önünde düştüğü durumla hiç mi hiç ilgilenmiyordu. Yine de misilleme yaparak kuralına göre hareket etmeyi uygun gördü. Ses tonunu düşürdü. Cevabını geciktirmek gibi bir gayesi yoktu. Hâlâ ona doğru meyleden adamın gözlerinin içine bakarak konuştu.

“Babamın yanında ‘Hayatımmm’ diye uzattığın o M harfi sahiplik eki miydi yoksa sevgi sözcüğü mü?”

Ömer bu soruya az daha gülecekti.

“Ben de seni saatlerdir, *“Uzaylılar gerçekten var mı?”* konusuna kafa yoruyorsun sanıyordum.” Dalga geçen ses tonu Hayat’ın sinirini daha çok bozdu. Hışımla bedenini ona çevirdiğinde burunlarının birbirine değecek kadar yakın olduğunun farkında değildi.

“Merak ettiklerim görecelidir. Cevap ver bakalım.”

Ömer bu yakınlıktan dolayı geri çekilmek yerine gözlerinin içine uzun uzun baktı. Gözleri kahverenginin elaya çalan bir tonuydu. Sonbaharın güzünü taşıdığı gibi, baharın canlı toprak rengini koruyordu. Ne kadar kızgın bakarsa baksın, çok güzeldi.

Yakınlığın samimiyeti ikisini saracak duygusal bir ağa dönüştü. Birbirlerinin gözlerinin içine dalarken, kalp ritimlerindeki artış aynı anda hızlanıyordu. Ne Hayat ne de Ömer ne olduğunu anlıyordu. Temas eden omuzları haricinde içten gelen dokunma arzusu ortaya çıkınca büyü bozuldu.

Ömer aniden yerinde doğruldu. Bakışlarını dümdüz ileri doğru dikti.

“Hitaplarım karşısında hesap vermem. Şimdi sessiz bir yolculuk yapalım.”

Hayat ise kendi kendine konuşmaya devam ediyordu.

“Söyleyeceğini söyle, lafı ağzımda bırak, sus. Oh ya...”

“Sessizlik Hekim Hanım!”

“Sessizlik Ömer Bey!”

Tatile çıkmadıklarını çok iyi bildiği halde kendini inanılmaz enerjik hissediyordu Ömer. Düşünmesi gereken zoraki şeyleri bir kenara bırakmış, sadece durumunun keyfini çıkarıyordu. Bunun sebebinin ne olduğunu tam olarak anlayamadı. Hayat o kadar eğlenceli bir kadın değildi. Ondan derece olarak dozu yüksek keyif veren birçok kadınla beraber olmuştu. Hayat ancak sorun çıkarmak üzerine programlanan bir kadındı. Habersiz bir şekilde etkisine alan o şeyin adı doğallık olmalıydı. Kalbinden geldiği gibi ve düşünmeden yaşayan bir doğallık...

Sakarya'daki çiftliğin bahçesinden içeri girerlerken bir aracın kapıda beklediğini görünce tüm kasları gerildi. Düşüncelerini hemen öteye itti.

Hayat'a hitaben, “Sakin arabadan çıkma!” emrini verdiği gibi araba durunca anında indi.

Hayat meraklı bir kedinin insansı versiyonuyla hemen öne kaydı.

“Ne oluyor? Niye inmememi söyledi?”

“Hoşlanmadığı kişiler gelmiş görünüyor. Durumu anlayınca sizi yanına aldıracaktır. Lütfen sadece dediğini yapın.”

Hayat araçtan inen adamların üzerinde dolaştırdı gözlerini. Ömer yanlarına gelirken, çiftlikteki bazı korumalar onun ve arabanın etrafını sarmaya başlamıştı.

Ömer nereye giderse gitsin, sahip olduğu tüm mülklerde korumaları mevcut görünüyor. Bu onu daha çok tedirgin etti. Ömer'i sevmeyen iş adamlarından korunmak için böyle bir tedbir alınıyordu, bu ise korunmaktan çok her an tetikte beklemek demekti.

Hayatın Ruhu

Ömer onlarla konuşurken dimdik duruyordu. Kimsenin onu deviremeyeceği, gücüyle dünyaya hakimiyet kuracağını düşündüren asil bir fiziği vardı.

Hayat düşüncelerin atlılar tarafından dört nala koştuğunu fark edince hemen kendine geldi. Ömer'i incelemeyi kesti. Babasının gönlünü almış olsa da evliliklerini iş anlaşması olarak gören bu adama samimiyet duymayacaktı.

Ömer adamlarla son konuşmasını yaptıktan sonra hepsi araçlarına binip çiftlikten çıkıp gittiler. Ömer bir süre bekledi, sonra arabaya gelerek Hayat'ın kapısını açtı.

"Gel." diyerek elini uzattı. Hayat karşı çıkmadı. Arabadan indi ama elini tutmadı. Ömer bunu görmezden geldi. O arabadan çıkınca elini sahiplenircesine beline koyarak kendine çekti.

"Onlar kimdi?"

Hayat o adamların kim olduğunu çok merak ediyordu. Cevap alacağına emin olamayarak yine de sorusunu sordu.

"Hoş beş etmediğim böcekler."

"Canını sıkmışlar."

"Böcekler insanların canını sıkar."

Ömer ona gözlerini indirince Hayat daha fazla sorgulamadı. Birlikte büyük kemerli kapıdan içeri girdiler.

Korumalar Hayat'ı bu şekilde tanımaya başlamıştı, hepsinin gözleri onların üzerindeydi.

Eve girdiklerinde onu herkese tanıttığı için amacına ulaşan Ömer onu bıraktı.

"Benim çok az işim var, sen evde veya bahçede gezebilirsin. Arka tarafta çok güzel bir kameriye var bu sıcakta orası serindir. Adamlara sorarsan, gösterirler."

Hayat'ın sanki misafirmiş gibi çekinik durması üzerine Ömer onun ellerini tuttu.

"Burası senin de evin, rahatsız olmana gerek yok *karıcım*."

Hayat'ın gözleri parladı. Ömer onun duymak istediği şeyleri söylemeye başlamıştı. Orada öylece bırakıp işlerine bakmak üzere merdivenlerden yukarı çıktı.

Hayat ise kendi kendine sırtlamakla meşguldü. Ömer sabahtan beri ona gerçek bir koca gibi ilgili davranıyordu. Demek ki somurtmakla doğru yolda ilerliyordu. Bir gece önce yaptıkları konuşma hedefine ulaşmıştı. Ömer'in duygularına ulaşmak için minik de olsa bir kapı açık bırakıldı. Buradan içeri sızıp Ömer'in o ruhsuz kalbine erişebilirdi.

Ömer'in dediği gibi arka bahçeye çıkarak yemyeşil doğaya bıraktı kendini. Ağaçlar sırayla dizilmiş, bahçe peyzaj mimarlığın bir ürünü olarak görselliğin en üst zirvesindeydi. Yaz akşamları için çok güzel bir yer olduğunu düşünüyordu. Eğer Ömer'i ikna edebilirse tüm yazı burada bile geçirebilirdi. Bahçelerde gezdi, meyve ağaçlarından kopardığı meyvelerle acıkmaya başlayan karnını bastırdı. Dolaşarak vakit doldurdu. Saatini kontrol ettiğinde öğleni çoktan geçmiş olduğunu gördü. Ömer'in bitmeyen işleri yüzünden karnı acıkınca yine meyvelerden yedi.

Murat yanına geldiğinde birkaç tane kirazı ona uzattı.

"Teşekkür ederim. Ömer Bey'in işi bitti, eve gidiyoruz."

Hayat başını sallayıp Murat'ın onu kestirme yoldan arka tarafa götürmesini takip etti. Çiftlik çok büyük bir alanda yer alıyordu. Eğer nereye gideceğini tam olarak bilmezse kaybolabilirdi. Bir daha ki gelişinde her yeri öğreneceğine dair kendine not aldı.

Ömer onu arabanın yanında bekliyordu. Üzerindeki ceketı çıkarmış, siyah gömleğinin kollarını katlamıştı.

Arabaya binene kadar ona bir şey söylemedi. Çiftlikten çıktıklarında Hayat heyecanla kıpırdandı.

"Burası çok güzel bir yer. Tüm yazı burada geçirebilir miyim?"

Ömer ona bakmadan cevap verdi.

"Düşünürüz."

“Niye düşünüyorsun? Burasının benim evim olduğunu söyledin. O yüzden kalmak istiyorum.”

“Hayat,” Ömer ona bakarken yumuşak değildi. İşleri yolunda gitmeyen adamın bunalmış haliyle, “düşünürüz, dediysem düşünürüz. Çocuksu itirazlarıyla kabul ettirmek için ısrar etmen bu sonucu değiştirmeyecek.” dedi.

Hayat’ın tüm eğlencesi kaçtı. Yine pencereden tarafa döndü. Bu adamın dengesiz saatlerini bilirse hayatı daha kolay olacaktı.

İstanbul’a geldiklerinde Ömer bir yer adı söyledi. Hayat’ın ilgisi- ni çeken şey yerin adı değil, Ömer’in kendini soyutlayışydı.

“Murat, Hayat’ı Rem’e götürüp yemek yiyin.”

“Sen gelmiyor musun?”

“Ben oradan holdinge geçeceğim. Sen çocuklarla yemeğini yedikten sonra eve gidersin.”

“Gerek yok evde yerim. Hem Rem neresi bilmiyorum.”

“Rem benim boğazdaki restoranım, yani orası da senin!”

Hayat bir ara Ömer’in tüm mal ve mülklerini incelemek istiyordu. Nereye giderse mutlaka orasının tapusu Ömer’de oluyordu.

“O kadar aç değilim, eve gitmek istiyorum.” Ne derse desin dediğini yapmayacaktı.

Ömer itiraz etmedi.

“Eve sür Murat.” Telefonundan Seyfi’ye mesaj atıp aracını da eve yönlendirdi. Bir saat sonra geldiklerinde Ömer’in cipi hazır bekliyordu. Arabadan inmeden önce Hayat’a döndü.

“Bugün dinlen. Benim akşam kaçta geleceğim belli olmaz. Yarın öğle yemeği için Mısra ile buluş. Gideceğiniz mekâna çocuklar sizi bırakacak. Ben de sonra geleceğim. Mısra ile tanışmak istiyorum.”

“Ben onunla küsüm, bir süre konuşmayacağım. Sen istersen kendin buluşabilirsin.”

Ömer’in sürekli olarak azarlamaları canını sıkıyordu. Yine kadi-

fenin üzerine konulmuş dondurma gibi yumuşak konuşması istediğini yaptırmaya yetecek etkide değildi.

“Oynadığı oyundan haberin yoktu. Bunun için elbette kızgın olmalısın. Ama sizin dostluğunuzu bilmeyen yok, o yüzden telefon et ve yarın buluşun. Ben daha sonra size katılacağım.”

Hayat’ın nefesi kesildi. Ömer çantasına dinleme cihazı mı yerleştirmişti? Gerçekleri alenen şahit oluyormuş gibi biliyordu. Şaşkınlığına mağlup olması Ömer’e yetiştireceği cevabı geciktirdi.

Beyi Mısra ile tanışmak istiyorsa güzel, tanışabilirdi. Son günlerde canını sıkan insanların ittifakı tam da istediği şey olurdu. Düşününce Mısra’nın da en az Ömer kadar alt edici cümleler kurduğu bir gerçekti.

Barış hanımından bir hareket göremeyince sordu.

“Hayat Hanım iniyor musunuz?”

“İneceğim Murat arabada yatacak değilim ya!”

Elindeki telefonla yatağın üç bir yanını sürekli arşınıyordu. Kararsız kaldığı durumdan sıyrılmak için kaçabileceği alternatif bir yol yoktu. Sevgili kocasının, en yakın arkadaşı ile tanışmak istemesi aslında ona olan ilgisini gösteriyordu. Hayat'ın canını sıkansa Mısra'ya küs olmak için geçirdiği fırsatı kendine çeviremeyişiydi.

Uflaya pufflaya Mısra'nın numarasını tuşladı. Gözleri tavanda, dudakları büzdüğü için birbirine yapıştı.

“Baytar? Allah'ım bir an tüm ilişkimiz bitti sandım.”

“Dost ilişkimiz bitti. Kardeşlik ise çatırdıyor. Henüz yıkılmadan önce seninle görüşmek istiyorum.”

Mısra diğer taraftan kıkırdadı.

“Yavrum ben ilişkinin amelesi olur, tüm direklerini yeniden inşa ederim. Tamam nerede görüşelim. Valla ben de pinekleyip güzel günü evde ziyan ettiğim için kendime kızıyordum.”

“Yarım saate gelir seni alırım.”

“Tamam bebeğim görüşürüz.”

Hayat telefonu kapattığında Mısra'nın canlılığı ile kendi içi geçmiş gibi kof ruhunu karşılaştırıyordu. Hiçbir zaman Mısra'nın enerjik doğasını alamamıştı. Kendine has özelliği vardı, o yüzden sürekli Ömer'in altında eziliyordu. Her düşüncesine balıklama dalan eşine sevgilerini yolladı. Tatsız mevzuları kenara bırakıp üstünü değiştirdi.

Tam vaktinde Mısra'yı almaya gelmişlerdi. Genç kız kapıya indiğinde Barış kornaya bastı.

“İkiniz de gelmişsiniz.” Muhatabı Barış ve Murat'tı. İki gün önce olan mevzuyu herkes unutmuş görünüyordu. “Bu ne böyle? Pikniğe mi gidiyoruz?”

Hayat gözlerini devirdi.

“Yemek yemeğe gittiğimiz doğru.”

“Vay kraliçem yemek ısmarlayacak yani?” Kahverengi gözleri ışıldadı. Birinin ısmarladığı şey küçük bile olsa baldan tatlı olduğu gerçeği ile çocuksu bir sevinç kuşattı onu.

Hayat, Ömer ile buluşacaklarını söylemek için iki erkekten uzaklaşmayı bekliyordu. Mısra da sanki öyle düşünüyormuş gibi, yanlarındayken başka bir kelime etmemiştii.

Araç mekânın önünde durunca indiler. Hayat başını kaldırıp tabeladaki yazıyı okudu. Ömer'in sahip olduğu restoran Rem'di. Kafe ve restoran şeklinde hizmet veriyordu. Şaşkınlığını arkadaşından gizledi. Ömer sonunda onu kendi mekânına getirtebilmişti. Bunun için kızması gerekiyordu. Ömer'in tanımı, farkında olmadan kana sıızan bir virüs kadar tehlikeydi. Bir yol bulup mutlaka sonunda amacına ulaşıyordu.

Hayat, Ömer onlara katılana kadar kafeye geçmeyi uygun göerek bir masaya oturdu. Kahve siparişlerinden sonra güneş gözlüğünü saçına tutturan arkadaşına baktı.

“Sana kızgınlığım geçmedi hâlâ.”

“Ah Hayat ne olur şu anın tadını çıkar. İki masa ötede çok yakışıklı çocuklar var, bırak biraz kessinler. Tartışırken çok çirkin oluyorum.”

Hayat çocuklara bakmadı. Arkasına yaslanırken konunun orada bitmediğini haber verircesine ters ters arkadaşını süzüyordu.

“Burasının neresi olduğunu biliyor musun?”

Mısra inceleme yapan gözlerini çevrede gezdirdi.

“Yetkin’le hiç gelmemiştik. Çıkaramadım. Neresi?”

İş adamı sevgilisi Yetkin’den ayrılalı uzun zaman oluyordu. İş-kileri süresince mevki getirisi olarak lüks mekânlarda takılma ayrı-calığına erişebiliyordu. Ayrıldıktan sonra bu şansı kaybetmiş, ona eş değeri statüdeki biriyle sevgili olamamıştı.

Hayat’ın Yetkin’i unutması imkânsızdı. Ömer’le ilk tanışmaları o zamana denk geliyordu. Giydiği elbise ile hayatının en büyük felaketini yaşadığını hatırlayınca titredi.

“Buranın sahibi Ömer.”

Mısra bir an kıpırtısız kaldı. Gözleri Hayat’ın üzerinde bir noktaya sabitlenmiş gibiydi. Eğer Hayat yanlış anlamıyorsa Mısra’nın şaşkınlığı az sonra kıskançlık olarak geri dönecekti. Başkalarına imrenmeyi doz aşımı olarak hasede çevirebiliyordu.

“Yok canım!” Gözlerini kocaman açıp çevreyi daha dikkatli inceledi. Boğaz’ın kenarında muhteşem lüks bir mekândı. Kafe ve restoran olarak spor ve şıklığı bir arada götürüyordu. Mısra’nın bilmediği birkaç mekândan birisi de bu olmalıydı.

“Kızım senin kocanla tanışmak için çıldırıyorum.”

Bu yorum Hayat’ın ağzında acı tat bırakacak kadar huzursuz ediciydi. Kahvesinden aldığı yudumla bu tadı silmek istedi. Ömer’le birbirlerine benzerlikleri o kadar çoktu ki noktalar birleşip ortak zevkleri doğuracaktı. Birbirleriyle olan anlaşmalarını görmek için Mısra’nın tabiriyle çıldırıyordu!

“O halde hazır ol, seni buraya getirmemi isteyen kişi de Ömer’di. Seninle tanışmak istiyormuş. Çıldırmama gerek kalmadı yani.”

“Hayat sesinde bir ima mı var? Eğer öyleyse çok sıkıcısın. Kocasını alacağımı düşünen paranoyak kadınlara benziyorsun.”

Mısra konuşmanın gidişatından sıkıldığını belli etmek adına arkasına yaslandığı gibi fincanına uzandı. Dudaklarına yaklaştırdığı sırada gözleri kafenin kapısından içeri giren... Hayır daha doğrusu içeri süzülen, bedeninin tüm hatlarını sardığı için tüm gözleri üze-

rine çeken siyah takımlı adama bakakaldı. “Ohaa! Adama bak! Kaya parçası gibi...”

Hayat kayıtsız kalamayarak Mısra’nın gözlerini takip etti. Gözlüğü de dâhil olmak üzere tepeden tırnağa simsiyah giyinen Ömer’in kafenin girişinde durarak onlara bakmakta olduğunu gördü.

Yerini tespit etmek için dolaşan araştırmacı gözleri Hayat’la buluştuğunda gözlüğünü çıkardı, Hayat ise gözlerini kaçırarak hemen önüne döndü.

Ağız suyunu nehre çeviren kadim dostunun, kocasını parça pincik edecek kadar aç gözlerle süzmesi içinde küçük bir kıpırdanmaya yol açsa da bunun üzerinde durmak istemiyordu.

Hayat duygusuz bir sesle, “He o mu? Bu kadar büyütme bence meşe odunudur. En dayaklısından...” dedi.

“Ah bu tarafa geliyor!” Mısra yayıldığı sandalyesinde telaşlı bir toparlanmaya girdiğinden dolayı elindeki kahveyi yudumlayamadan masaya bıraktı. Fakat ani sihirli bir değnek dokunuşuyla hareketi dondu.

Hayat ona onaylamayan bir tavırla bakıyordu.

Adam için ettiği yorumu düşününce çenesi şaşkınlıkla düştü. “Bir dakika o senin kocan mı?” Nefesi göğsünde sıkıştı. “Ve sana vurdu mu?”

Hayat altından diken batırılmış gibi oturduğu yerden ayağa kalktı. “Ne münasebet! Bana vuracak adamın organlarını sökerim.”

“Doğru. Senin kedileri nasıl kısırlaştırdığını unutmuşum. Eminim hayalarını sökersin.”

Ömer, “İyi günler hanımlar.” diyerek ikili arasındaki garip konuşmayı keserken gözleri Hayat’la buluştu, ardından çok minik bir hareketiyle dudağının kenarına yerleştirdiği gülümsemesini Mısra’ya çevirdi.

“Tanışmamız bugüne kismetmiş. Merhaba Mısra Hanım, Ben Ömer Erez.”

Genç kız yanında dikilen uzun boylu adama bakmak için başını ensesine gömecek kadar geri büktü. Adamın olağanüstü büyüüne kapıldığı açıktı.

“Bu gerçek olamaz. Hayal gibisiniz...”

Ömer kendinden emin duruşunu bozmadı. Arkadaşının üzerine atlayarak boğazını sıkmasını umduğu karısına kısa bir bakış attı. Hayat’ın bu tepkiyi vermesini beklemiyordu ancak bundan şikâyetçi olmadığı gibi keyfi git gide artıyordu. Dudaklarına yerleştirdiği minik kıpırtı gülümsemeye döndü. Hayat onu kısıkanıyor muydu? İşte bu komik olurdu.

“Hayaller bir gün gerçekleşir.” Mısra’ya hitaben söylediği bu yorum Hayat’ın ilgisini kendine çevirdi. Ona hayretle bakıyordu. Bir ayna olsa yüzündeki ifadeyi seve seve gösterirdi.

Hayat ayakta durmanın güçsüzlüğüyle köpük köpük öfkeye teslim oluyordu. Ömer’in gülümseyince yanağında oluşan iki küçük çukuru ilk defa gördü. Gamzesi vardı ve bunu Mısra’ya yollarken fark edebiliyordu. Ömer’in dik dik kendine bakmasına karşılık kaşlarını çattı. Tırnaklarını oturduğu sandalyenin sırtlığına âdeta bir kedi pençesi gibi geçirmişti.

“Ben...” dedi ama sesi cırtlak çıkınca anında susarak boğazını temizledi. “...lavaboya gidiyorum!” Sandalyeyi kaldırmadan ileri doğru ittiğinde fayans zeminden dişleri birbirine geçiren iç gıdıklayıcı bir ses duyuldu. Yan masalarda oturanlar bu rahatsız edici sese karşı sinirle Hayat’a baktılar ama genç kız kafasında kocasına ve en yakın arkadaşına uygulamak üzere işkence senaryoları planladığından bu konuyu atlamak durumunda kaldı, hışmıyla dönüp lavaboya gitti. Ömer ise arkasından gamzeli hafif bir gülüşle onu yolcu etti ve Mısra’nın duyguları uçurumdan bir bir atladı.

Bu günahkâr adam arkadaşının aşkıydı...

Ömer iki kadını rahatça görebilmek adına ortaya oturdu. Restoranın müdürü Ömer’i masada fark ettiğinde eli ayağı birbirine karışarak telaşla yanlarına geldi.

“Efendim, hoş geldiniz. Bir arzunuz var mıydı?”

“Restorana geçeceğiz. En güzel masaya ızgaraları hazırlayın. Bugün misafirim var.”

Adamın beğeni dolu gözleri Mısra’nın üzerinde dolaştı. Ömer’in birçok güzel arkadaşıyla buraya geldiği bilinen bir gerçektir. Mısra’nın da onlardan olduğunu sandı.

“Hemen efendim.”

Ömer, “Üç kişiyiz.” diyerek anladığı şeyin yanlış olduğunu belirtti.

Adam hemen toparlandı. Başıyla selamını verdikten sonra hazırlıklara başladı.

“Herkes önünüzde el pençe divan Ömer Bey, kendinizi saklamanızı şimdi daha iyi anlıyorum.”

Ömer Barış ile Murat’ın anlattıklarından Mısra’yı az çok tanıyordu. Sözüne asla esirgemeyen Hayat’tan bir tık daha ileride olan bir kızdı. Erkekler hakkındaki uzmanlığı ile Hayat’ın aklını karıştırıp denek gibi üzerinde uygulamaya çalışmasını sağlıyordu. Görünüşündeki cilveli ciddiyetiyle Ömer’in ilgisini kendi üzerinde toplama çabası takdire şayandı. İnsan sarrafı olduğundan onun gibi kadınları hemen tanırdı. Mısra ile tanışması Hayat’ın hayatındaki insanları tanıma arzusundan kaynaklanıyordu. Rahatça arkasına yaslandı. İfade­siz yüzünden duygularını sakladı.

“Hayat’ın saygı duyulacak sır saklama tekniği var. En yakın arkadaşına benim fotoğrafımı bile göstermedi demek.”

“Hayat ketumdur. Eğer ona sırrınızı söylerseniz ölene kadar başkasına gidip söylemez. Anlaşmanızdan ise haberim var.”

Mısra saçlarını geri doğru havalandırdı. Başındaki gözlüğü çıkarıp masaya bıraktı. Ömer gibi erkekleri çok iyi bilirdi. Değer vermeyen gibi davranan maço tiplerdi. Paralarıyla istediklerini alan ve kışkırtıcı derecede karizmatik olan adamlardı. Kötüye giden düşünceleri adamın çekiciliğine baktığı her dakika iyimserliğe doğru yol alıyordu.

“Buna inanırım. Ne mezunusunuz?”

“Bizim baytardan farklı bir sektördeyim. İletişim mezunuyum.”

Ömer ceketinin iç cebine uzandı. Mısra’ya kart uzatırken Hayat zamanlamayı ayarlayarak yanlarına geldi. Gözü kartın üzerindeydi.

“Birbirinize numaralarınızı mı veriyorsunuz?” Mısra kartı aldı. Hayat yerine otururken, “Mısra’cım aradığında ulaşamayabilirsin. Daha sonra tekrar dene. Eğer açılırsa da telefonu kendinden uzak tut, çünkü işler beklenen şekilde gitmeyebiliyor. Karşıdan insan sesi yerine kükreme gelebilir.” diye bir yorumda bulundu.

Ömer kendine hayvan muamelesi yapan karısının bu yorumuna cevapsız kaldı. Mısra’ya dönüp yarım kalan konuşmasına devam etti. Hayat’ı sinir etmek için yüzüne tekrar küçük bir tebessüm yerleştirdi.

“Eğer yardım edebileceğim bir konu olursa holdinge uğra, yönetim katındaki Selin Hanım’la görüş. Sana her türlü yardımı sağlar.”

Mısra’nın gözleri ışıldıyordu. Mezun olduktan sonra birçok yere CV’sini bırakarak haber bekleme dönemine girmişti. İş, ha deyince bulunmayan, aranmadığı veya bir işe girildiği zaman sıraya dizilen garip bir şeydi. Bunu geri çeviremeyeceğinden heyecanla atıldı.

“Teşekkür ederim Ömer Bey. Hayat kurtarıcısı gibisiniz. Bence sizin isminiz Hayat olmalıydı.”

“Hah, şimdi de adıma taktınız demek Mısır Hanım?”

“Hayat!” Mısra küçük çocuklar gibi müstakbel patronunun karşısında kavga etmek istemiyordu. Dişlerinin arasından onu uyardı. Hayat ise burun kıvrıdı.

İşletme müdürü masanın hazır olduğunu haber verdi. Üçlü yerinden kalkıp dört kişilik masaya geçtiler. Ömer Hayat’ın tam karşısına oturdu. Eğer İzmir’deki sabah kahvaltısı sayılmazsa bu onların ilk yemeği idi.

Tek başlarına olsalar romantik olabilirdi ama Hayat için romantiklik Mısra ile son buluyordu. Kocasını beğendiği apaçıktı. İçinde

hissettiği şeylerin kıskançlık olmadığını biliyordu. Eğer Ömer'i sevseydi o zaman kıskançlık denirdi. Bu sadece... sadece...

Hayat sıkıntılı nefesini diğer tarafa bıraktı. Ömer'i kıskanıyordu. Sevmediği bir adamı nasıl kıskanıyordu mantığı bunu idrak edemiyordu ama kıskanıyordu. Hem de en yakın arkadaşından.

Yemek boyunca Mısra ile Ömer'in kendi aralarında sohbeti zamanı alıp götürdü. Gayet seviyeli bir şekilde konuşuyorlardı. Bu Hayat'ın asla beceremediği bir konuydu. Erkeklerle babası gibi rahat konuşurdu. Barış ve Murat'la da kardeş gibi samimi. Birçok sevgili değiştiren Mısra'nın bir anda yüzüne oturttuğu cilveli hali erkekler üzerinde kulanmak için hazırladığı bir silahtı. Ortak buluşmalarda, tanımadıkları erkekleri bu şekilde elde ettiğine çok kere şahit olmuştu.

"Yemeği beğenmedin mi? Aşçımız kendi hazırladığı sos ile ızgaralara farklı bir tat sağlıyor. Eğer beğenmediysen sana başka bir şey sipariş edelim, hayatım?"

Hayat, Mısra hakkındaki düşüncelere o kadar boğulmuştu ki sanki onları dinliyormuş gibi Mısra'nın yüzüne boş boş bakıyordu. Genç kız kendisine dönünce hemen toparlandı.

"Ne? Ne oldu?"

Ömer'e baktığında ifadesizlik yüzünü kapladığı için bir şey anlamadığından tekrar Mısra'ya döndü.

"Yemeğini soruyor. Beğenmedin mi?"

"Yok beğendim. Yiyorum ya?"

Aslında görülen, tavukların sadece çatallanmaktan etinin lime lime oluşuydu. İştahı kalmamıştı. Mısra'ya olan yüksek duyguların kafasını meşgul etmesiyle yemeyi düşünmemişti.

"Sabah seni gördüğümde çok rahat uyuyordun. Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Ömer'in cümleleri onu dehşet içerisinde bıraktı. Kahvaltı yaparken Ömer'in çoktan işe gittiğini öğrenmişti. Uyurken odasına gelip onu kontrol mü etmişti?

“Yok... Ben... İyiyim.”

Mısra Ömer’e baktı.

“Bizim baytar her zaman böyledir. Eminim kafasında birçok tilki geziyordur.”

Hayat, yaptığı bu yorum için arkadaşına öfkeli bir şekilde baktı. İki kız birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Yaptıkları minik bir hareketin ne anlama geldiğini anlayacak kadar birlikte vakit geçir-mişlerdi.

Ömer peçeteyle ağzının kıyısını temizleyip geri bıraktı. Hayat için endişelendiğini belli eden ifadesi artık keyifliydi.

“Tilkilerin hangi konu üzerinde gezindiğini öğrenmek isterim.”

“Kadınlar ve hormonları, bilirsiniz.”

Hayat suskunluğu bir kenara bırakmazsa olacaklardan sorumlu değildi. Mısra’ya her geçen dakika daha fazla sinir oluyordu.

“Bence fazla konuşmanın zararlarını öğrenmen gerekiyor sevgili arkadaşım. Ayrıca...” Ömer’e döndü. “Kafamda gezen tilkilerin hayra alamet olmadığını düşünebilirsin.”

“Sonunda muhabbetimize iştirak edebildiğin için çok mutluyum.”

“Mısra’ya bu yorumu için katılıyorum. Eğer kendini kötü hisset-miyorsan lütfen bize katıl, hayatım.”

Ömer’in sevgi sözcükleriyle kadını gururu okşanıyordu. Mısra’nın yanındayken bir sahibi olduğunu en güzel bu şekilde ifade edebilirdi. Kaçamak bakışlarını arkadaşına çevirdiğinde yanındaki çifte bakmamak için kafasını çevirirken yakaladı. Bunca zaman yedikleri ayrı gitmeyen kişilerdi. Neden böylesi bir savunmayla kocasını kışkandığını bilmiyordu ama içi sürekli olarak huzursuzdu. Ömer’in ne kadar çekici ve yakışıklı olduğu, sinirli olmadığı zamanlar bir kadını baştan çıkartacak kadar ilgili, şefkatli olabildiğini görmüştü. Bunların bir başka kadın tarafından fark edilmesi huzursuzluğunu daha çok artırıyordu.

Ömer'in evlilikleri boyunca birçok kadını eve getirdiği haberini aldığı zaman hissettiği tatsızlık ile şimdi hissettiği anormal huzursuzluğu kıyasladı. Belki yakından tanık olmadığı için belki de mantığına almak istemediği için gerçekçi duygular hissetmemişti. Kendisinden başka bir kadının kocasına beğenerek bakması, aralarında aşk olmasa bile rahatsız edici olabilirdi. Gözleri kocasına döndü. Mısra kendince bir konu üzerinde konuşurken Ömer onu dinleyerek karşılık veriyordu.

İlgiyle!

Yine dudaklarının hemen az ötesinde iki sevimli gamzeyi Hayat'ın gözlerine batırırcasına... Hayat'ın sabrı ağır bir teste tabii tutulmuştu.

Yemekten sonra hep beraber restoranın kapısındaki araçlara yöneldiler. Ömer, Barış'a Mısra'yı gideceği yere kadar bırakmasını söyledi. Hayat kendi adının geçmemesi üzerine Ömer'e dönerek "Ben de eve gitmek istiyorum." diye belirtti ama isteği duymazdan gelindiği için havada asılı kaldı.

"Ömer eve gitmek istiyorum."

"Sen benimle başka yere geleceksin. Eve gitmiyoruz."

Mısra arkadaşına bakarken gözleri imalı şekilde kısılmıştı. Öpmek üzere yanağını uzattığında, "Kızım kocan sana ilgi gösteriyor. Bu adam kaçmaz." yorumunda bulundu. Hayat'ın verdiği tek tepki "Hı..." oldu. Yaptığı en umursamaz karşılıktı. Mısra daha sonra dedikodu yapacağından fazla uzatmadı. Ömer'le tokalaşmak için elini uzattı. Karşılığı ise çok daha farklı oldu.

Ömer Hayat'ı sarmalayarak yanına çekti. Mısra'nın tokalaşma isteğini karşılıksız bıraktı.

"Kendine dikkat et Mısra. Bir gün evimize gelip misafir ol. Vılanın havuzu hoşunuza gidecektir."

"Teşekkür ederim Ömer Bey. Eğer baytarla trafolarımızı tamir edersek barışmış elektriğimiz ile misafiriniz olmaya gelirim."

Ömer, Hayat'ın sıkılğan ruh halini anladığı için daha fazla uzatmadı. Barış'a kapıyı tutmasını işaret ederken aslında bir an önce Mısra'yı götürmesini söylüyordu.

Araba gözle görülür mesafede yok oldu. Hayat aniden silktiği omzuyla Ömer'in elini düşürüp döndü.

"Mısra'nın karşısında göstermiş olduğun kişilik, yüzyılın en ses getiren rolü olarak Oscar'a aday."

"Rol yaptığımı düşündüren nedir?"

Hayretle baktı. "Hiç!"

Konuşmak yorucuydu. Saatlerce yatakta yatma arzusundan daha fazla istediği bir şey yoktu. Yetmezmiş gibi karnında zaman geçtikçe yoğunluğunu artıran bir ağrı vardı. Eğer tarihi karıştırmıyorsa, regl dönemine girmiş bulunuyordu.

Ömer'i es geçerek caddeden gelebilecek boş bir taksiyi beklemeye koyuldu.

"Sen orada ne yapıyorsun?"

"Cidden Ömer, çok yorgun hissediyorum. Eve gidip uyumak istiyorum."

Ömer o sırada Hayat'ın önünde duran taksiyi geri çevirerek binmek üzere olan karısını engelledi. Kaşlarını çatmıyordu ama ifadesini sertleştirdiği anlaşıyordu.

"Sen gerçekten iyi misin? Umarım Mısra hakkındaki saçma kurnutlarla kafanı meşgul etmiyorsundur?"

Ömer'in karaya çalan gözleri ufak suratının her bir noktasında gezdi. Yüz rengi solgun, gözleri uykusu varmış gibi cansız bakıyordu.

"Yorgunum dedim ya, lütfen eve gitmek istiyorum. Mısra hakkında konuşmak şu an istediğim en son şey."

Ömer bir süre onun durumunu inceledi. Ayakta durmak bile ona işkence ediyormuş gibi olduğu yerde sallanıyordu. Yaz mevsiminde bulunuyorlardı. Normal giden hava şartlarında mevsim gribine ya-

kalanacak kadar değişken değildi. Gerçekten yorgun olabileceğini düşünerek fazla üstelemedi.

“Tamam, gel arabaya bin. Eve götüreyim seni.”

Ömer onu restoranın kapısında bekleyen cipine doğru götürdü. Ön koltuğun kapısını Hayat için açarken şoföre kendisinin kullanacağını söyleyerek gönderdi.

Yol boyunca Hayat’ın gittikçe halsizleşmesini takip etti.

“Hayat sen hasta mı oluyorsun?”

“Hayır.”

“Tenin çok solgun görünüyor. Bir doktora görünmek ister misin?”

“Hayır.”

Ömer ne derse desin cevap değişmiyordu. Sormayı keserek onu istediği gibi eve götürdü. Villanın kapısından içeri girip hemen arabadan indi. Hayat inerken tökezleyince tek hamlede onu kucağına aldı.

“Ömer ben iyiyim, ayağım takıldı sadece. Kucağına almana gerek yok. İndirir misin?” Hayat’ın cansız çıkan sesinden anormal giden bir şeyler olduğunu anlıyordu ama buna neyin sebebiyet verdiğini zerre kadar bilmiyordu.

“Senin bir şeyin var. Hasta oluyor gibisin. En azından bırak sana yardım edeyim.”

Hayat gözlerini kaldırıncı kapıdaki korumalarla göz göze geldi. Yanaklarına kanın hücum etmesi yüzünden ani bir ateş basmasıyla kızardı.

“Rezil oluyorum.”

Ömer beklenmeyecek bir tepkiyle kaşlarını çattı.

“Sen benim karımsın. Burası da benim evim. Onları işe alan benim. Bu durumu yargılayacak kadar dillerini kullanırlarsa o dillerini keseceğimi benden daha iyi biliyorlar.”

Hayat bu yorumla tedirgin oldu. Ömer’in sesi korkutucu bir sakinlikte çıkıyordu. İş adamı olduğunu bilmeseydi, *“Acımasız bir katil*

gibi yapacak olduğu şeyi dile getiriyor.” derdi. Gerçek olmadığını bildiği için korunma içgüdüğü ve ağrısını azaltan karnı sebebiyle biraz olsun rahatlayıp Ömer’in güçlü kollarına sığındı. Adamları endişe etmeyi bıraktı. Şu an istediği şey üstünü değiştirip yatağına girmek ve âdetinin ilk gününü atlatmaktı.

Ömer onu kucadında taşıırken daha önce hiçbir kadını kucadına almadığını fark etti. Hayat karısı sıfatıyla ilk kadın olma şerefine erişirken diğer kadınlardan üstün olan bir başka özelliği daha oluyordu. Boynuna dolanan kollar incecikti. Yeri gelince önünde dimdik cesaretini gösteren bu ufak beden kolları arasında daha da küçülmüştü sanki. Başını omzuna yasladığından yüzü hareket ettikçe kendi tenine değiyordu. Bu temas içindeki garip hareketlenmenin fitiliyle oynuyordu. Son birkaç haftadır bayan arkadaşlarıyla zaman geçirmemişti. Durumunun bununla ilgili olabileceğini düşünerek kalbindeki heyecanlı çarpıntıyı görmezden geldi.

Hayat’ı odasına getirip yatağına yavaşça yatırdı. Uykusu çoktan gelmiş, göz kapakları kapanmaya başlamıştı. Ömer üzerini örtmek için örtüyü çekiştirirken Hayat onu durdurdu.

“Üstümü değiştireceğim. Lavaboya da gitmem gerekiyor.”

“Tamam, bir ihtiyacın olursa ben aşağıda olacağım.”

“İşe gitmeyecek misin?”

“Bugünü senin için ayırmıştım. Yemekten sonra bir yerlere gidip sohbet ederiz diye düşündüm ama...” Hayat fiziki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturunca sustu. “Doktoru hâlâ çağırabilirim.”

Hayat başını salladı. “Doktorluk bir durumum yok. Sanırım midemi bozdum. Yatarsam geçer. Lütfen endişelenme.”

Ömer şaşkınlıkla kapıya doğru bir adım attı. Hayat için gerçekten endişeleniyordu. Bir kadın için endişe duymayalı seneler olmuştu. Eski sevgili Gülşah, ölümüyle beraber dünyadaki tüm kadını güzellikleri de götürdüğü için yeni duygularla kuşanıyordu.

Bir kadına acımak dışında...

Odanın kapısını kapatırken Hayat'ın yataktan zar zor kalktığını son anda gördü.

Bir kadın için en büyük sorun, şüphesiz ki her ay regl olmaktı. Belli aralıklarla başlayan ve hormonların üst düzeylerde yer almasıyla duygusal karmaşayla geçen günlerdi.

Hayat ağrılarının tetiklemesiyle vücudundaki ufak çaplı değişimleri, Mısra ve Ömer'e duyduğu yoğun duygudan olsa gerek geçiştirmişti. Yatağında üç takla atarak karnındaki ağrıyı geçirmek için şekilden şekle girerken gündüz hissettiği duyguların kalıcı ve gerçekçi olmadığını anlıyordu.

Ellerindeki düşük ısı, ayaklarıyla aynı derecede soğuktu. Kış mevsimindeymiş gibi ısınmıyor, kan gitmiyormuş gibi cansızlardı. Üstüne geçirdiği hırkayla görenin güleceği bir hale girdi. Hava kararana kadar yatağında dönüp durdu. İlaç içmek istemiyordu. Ağrısı isyan edecek kadar şiddetlenince iki büklüm yataktan kalktı. Çantasını karıştırdı. Bir süre boş boş çantaya bakarken ağrı kesici ilaçları nereye koyduğunu düşünüyordu. Bulamayınca sıcak, şekerli su içerse daha iyi olacağı yönünde fikre kapıldı. Odasından çıkıp merdivenlerden aşağıya indi.

Ömer salondaki üçlü koltuğun sağ tarafına oturmuş, sağ bacağını sol bacağına yanlamasına atarak sabah okumadığı gazetelere göz atıyordu. Sayfayı çevirirken gözünün kıyısından yamuk duran hareketli bir şeyin geçip mutfak yönünde kaybolduğunu görünce gazeteyi indirip bekledi.

Gördüğü yamukluk, Notre Dame'ın Kamburu'nu temsilen yürüyen kişi göz yanılması değil, kendi karısıydı. Uzun hırkasının ucu yere değerek iki büklüm öne eğilmiş, bir elini karnına dolarken ötekiyle buharı tüten bir bardak taşıyordu.

“Hayat?”

Hayat yavaş adımlarla merdivenleri tırmanırken durup Ömer'e cevap verecek halde değildi.

Ömer gazeteyi kenara bıraktı. Hayat'ın arkasından giderken neden böyle yürüdüğünü merak ediyordu. Kata geldiğinde Hayat'ın kapısı kapandı. İzin almadan içeri girip arkasından kapıyı kapatırken, "Ne oldu? Neden öyle yürüyorsun?" diye sordu.

Hayat yatağa oturdu. Sıcak suya üfleyip ağzının yanmasını beklerken suratını ekşitti ve sesli bir yudum aldı.

"Ağrım var Ömer."

"Neren ağrıyor? Sana doktoru çağırayım dedim o kadar."

Hayat acıyla güldü. "Bunun için doktoru çağırırsan sana güler."

Ömer anlamadığı için bir kaşını kaldırarak sorguladı.

"Neyin var? Miden hâlâ ağrıyor mu? Uyuduğunu düşündüğüm için akşam yemeğine seni uyandırmak istemedim."

"Yemek istemiyorum. Midem bulanıyor." Hayat bardağı komodine bırakıp yatağa uzandı. İki elini batin bölgesine yerleştirerek aşağıya doğru belli aralıklarla masaj yapıyordu.

"Karnın mı ağrıyor? Bağırsaklarınla ilgili bir durum mu? Enfeksiyon mu kaptın? İshal misin?"

Ömer'in sürekli soru sorarak başında durum tahlili yapması ağrıyla biten sabrı yüzünden fevri çıkış yapmasına neden oldu.

"Senin işin yok mu? Çekil git başımdan."

Ömer'in ifadesi değişti. Elinden gelen bir durum olursa ona yardım etmek isterken düşmanca bir karşılık beklemiyordu.

"Neyin olduğunu söylersen gidebilirim."

"Regl oldum Ömer. Duydun mu beni? Kadınsal mevzular yani. Şu an ağrıdan ölüyorum. Gececekse ağrısı kendimi camdan aşağıya atmayı bile düşünebilirim."

Ömer kısa süreli afallayan ifadeden hemen ifadesizliğe geçti. Eğer yüz hatlarını kontrol etmeyi bilmeseydi utançtan kızardabilirdi. Tabi ki yaşının ve tecrübelerinin ötesinde utancına hâkim olmayı biliyordu. Hayat'ın birden yüzüne karşı bunu direk söylemesi hazırlıksız yakaladığı için tepki vermekte zorlanacağı bir durumdu.

Daha önceki sevgilileriyle hiçbir zaman bu tür bir diyalog içerisinde bulunmamıştı. Uzun vadeli ilişki için tek bir kadına izin vermişti, onunla da sadece iyi günlerinde buluşuyordu.

“Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Hayat yeniden bastırın ağrıya teslim olmak zorunda kaldı. Ağlamaklı bir sesle ona neredeyse yalvardı.

“Ağrımı geçirirsen kırk yıl kölen olurum.” Bunu söylediği için daha sonra pişman olabilirdi. Gözlerini sınıksız yumdu. Ovmaktan güçsüzleşen elini kenara çekti. Fazlasına dayanamayacağını düşünürken ağrısı daha da şiddetleniyordu.

O sırada bedenine dokunan ellerin rahatlatıcı hareketiyle yumuşu gözlerini araladı.

Ömer yatağın kenarına çömelmiş, karnına koyduğu koca eliyle gelişi güzel küçük baskılarla masaj yaparken gözleri tepki beklercesine Hayat’a kilitlenmişti.

“Yanlış bir şey mi yapıyorum? Senin yaptığın gibi yapmaya çalışıyorum...”

Hayat ağzını açıp elini çekmesini isteyecekti ki sanki bedeni bunu bekliyormuş gibi tüm ağrıların milim milim azaldığını hissetti. Üzerine yayılan rahaveti hissettiğinde gözleri huzurla kapandı.

Ömer bunu nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu. Elini çekmek üzereyken azalan baskıyı hisseden Hayat hemen gözlerini açtı.

“Hayır, çekme. Ağrım azalıyor, lütfen devam et.” Onun elinin üzerine kendi elini koyup nereleri ovması gerekiyorsa oraya doğru yönlendirdi.

“Neden ağrı kesici ilaç içmiyorsun?”

Gözleri kapalı olarak, “Sıradan ağrı kesiciler zararlı olabiliyor. Özel ilacım vardı onu nereye koyduğumu hatırlayamadım.” dedi.

“Adını hatırlıyorsan çocuklara aldırım.”

Hayatın Ruhu

“Hatırlamıyorum. İlaç içmek istemiyorum. Hem sen böyle yapınca...” Ağrısız derin bir nefes alıp hafifçe Ömer’e döndü. “Ağrılarım geçiyor. Ellerin benim devam, durma şifa dağıtmaya devam et.”

Bu sözler belki de görülmeyen kapıların kapanışına, yepyeni umutların doğuşuna sebebi.

Hayatında hiçbir zaman bir kadının acısını bu denli geçirmemişti. Acı veren, can yakan asıl ağrıların kaynağı olan kendisiydi. Dert verirken asla derman olacak hareketleri olmamışken elinin altındaki kadının ağrılarını geçirebiliyordu.

Kadınlar her zaman ondan bir şey isterdi. Mücevher, araba, ev, mankenlik ajansını sıkıştırmak için tehdit...

Hiçbir zaman maneviyatı olan, verse bile kaybı olmayacak bir şey istememişlerdi. Gülşah bile onun mevkini, parasını ve gücünü kullanarak arkasından işler çevirmişti.

Hayat’ın uyku haline geçen huzurlu yüzünü incelerken Hayat’a evlenme teklifi götürme kararının hızını, sebebini ve geleceğini sorguladı.

Onunla normal yollarla tanışmamıştı, her seferinde bela olabileceğini âdeta haykırarak, kalabalık içerisinde kırmızı meşale taşıyarak hayatına girmişti. Ömer ise onu kendi çıkarları uğruna kullanmak için hayatına kabul etmişti.

Gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu. Rahatladıkça gevşeyen yüz hatlarının küçük bir gülümsemeye dönüşünü seyretti. Masum bir güzelliği vardı. Her şeyi bilecek zekâya sahipti, fark ettirmemeye çalışsa da saf bir iyi niyeti vardı. Herkesi iyi sanacak kadar saftı hem de.

Ömer’in içini sıkıntı sardı. Hakkındaki gerçekleri öğrendiğinde yanında böyle huzurla uyuyabilecek miydi? Bir daha görmek istemeyeceğini çok iyi biliyordu. Kadınların bazı şeyleri hazmetmesi çok zordu. Hayat gibi birinin bunu anlamasını bekleyemezdi. Ellerini çekip odadan çıkıp gitmek isterken, Hayat’ın seçiren işaret parmağı tüm ilgisini karnına çekerek sıkıntısını görünmez kıldı.

Hayat geri çekmesin diye koyduğu kendi elini çekmediği için halen Ömer'in büyük elini tutuyordu.

Ömer onun minik, damarları belirgin, kemikleri görülen zarif elini inceledi. Masum kedi gibi yumuşak, sinirlenince tırnaklarını çıkaran minik pençeler gibiydi. Sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi bir parmağını Ömer'in parmağının arasına sıkıştırıp gevşeyen elini düşmekten kurtarmıştı.

Ömer parmaklarını sıkılaştırıp kendine hapsetti. Gamzesini ortaya çıkardığı yumuşak gülümsemeyle baş parmağını kaldırıp elinin üstünü okşadı.

Parmaklarıyla sanki onun karnına psişik bir büyü yapıyormuş gibi çok hafif, nazik hareketler yaparken ilk defa bir kadın için hoş bir his ona doğru yaklaşıyordu. Güzel kokusu olan leylak çiçeğinin tüm güzelliği ile orada durup mis gibi kokusunu ona doğru yöneltmesi gibiydi. Ömer kokunun kaynağını görüyor, onu koklamak için hamle yapmadığı halde kokusuyla kuşanıp ona doğru çekiliyordu.

İlginç olansa, odanın gerçekten leylak kokusu ile dolduğuydu. Başını çevirip havayı kokladı. Hayat'ın yüzüne doğru meyledip kokusunu içine çekti. Parfüm değildi, koku...

O sırada Hayat'ın tekrar seçiren parmağı kaynağı kesinleştirdi. Koku ellerinden geliyordu. Karnından yavaşça çektiği elini ters çevirip Hayat'ı uyandırmamaya dikkat ederek tutup havaya kaldırdı. Daha önce el kremi sürüldüğünden kokusu hafiflediği halde hissediliyordu. Dudaklarına o kadar yakın duruyordu ki eli, nefesinin dibine kadar çektiği bu güzel aromaya kapılıp öper gibi dudağına değdirdi.

Hayat bunu hissetmiş olacak ki parmakları kıpırdayıp Ömer'in dolgun parmaklarını sardı ve aşağıya doğru çekti. Yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatarak açamadığı gözleriyle başını diğer yana çevirdi. Uykulu bir şekilde mırıldanmayı da ihmal etmedi.

"Karnım... Ömer... karnım... ov..."

Hayatın Ruhu

Ömer minik çiçeğinin tekrar kediye dönüşüp mırıldanmasıyla küçük hastasına kocaman iki gamzeli gülümseme gönderdi. Mutlu muydu? Cevabının evet olduğunu düşünerek onun elini tekrar kendi elinin üzerine koyup karnını ovmaya devam etti.

Hayatta bildiği bir şey varsa, o da hak eden insanların bir gün mutlaka hak ettikleri yere varıyor oluşuydu.

Ertesi sabah olduğundan daha enerjik bir halde uyanan Hayat, bir gün önce acıdan dolayı kıvrınmanın acısını çıkarıyordu. Yatakta boylu boyunca uzandı, keyifle üzerindeki örtüye sarıldı. Gördüğü rüyayı hatırladı. Sıcacık kolların arasında sevgiyle öpücükler konduran Ömer'in gamzeli bakışıyla yatakta titredi. Rüyasının gerçek olmadığını anlayınca tekrar gözlerini kapattı. Aynı rüyayı bir kez daha görmek istiyordu. Uyku onu tekrar içine çekmeyince yataktan kalktı. Kişisel işleri bittikten sonra aşağıya indiğinde Cansu'nun elindeki tepsiyi verandaya taşıdığını gördü.

"Günaydın Cansu, nereye götürüyorsun onları?"

"Ömer Bey kahvaltıyı dışarıda yapmak istiyor. Orayı hazırlıyorum."

Hayat gözlerini Ömer'i görmek umuduyla dışarı çevirdi.

"Holdinge gitmedi mi?"

"Hayır, efendim."

Cansu gülümseyerek önden ilerledi. Hayat arkasından ceylan gibi sekiyordu. Ömer'i görmek istemesindeki heyecanın ne olduğunu tam olarak kestiremese de gerçek buydu. Onu görmek istiyordu.

Alt salondan verandaya geçtiğinde tazelik, ılık havayı ciğerlerine çekti. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. Ömer sandalyesine kurulmuş, sabah gazetelerini inceliyordu.

"Günaydın!"

Ömer yan tarafındaki cıvıltılı sese başını kaldırıp baktı. Hayat'ın ışıldayan ifadesi gece rahat bir uyku çektiğini gösterdiği için kendi içi de rahattı.

“Günaydın. İyi görünüyorsun.”

“İyiyim. Ne zaman odadan çıktın? Uyandığımda yanımda yoktun.”

Tepsidekileri masaya yerleştiren Cansu, Hayat'a kaçamak bir bakış atıp karı ve kocanın aynı odada yattıklarını düşünerek çifte mahremiyet sağlamak için hemen onları yalnız bırakmak istediğinden acele eden elleri birbirine karıştı.

Ömer genç çalışanın anladığı şeyi tahmin edebiliyordu, kaçarak uzaklaşmasına gülümsedi. Gözlerini Hayat'a çevirdiğinde hayran dolu bakışlarını üzerine diktığını görüp gülümsemesini azalttı.

“Neden öyle bakıyorsun?”

“Gamzen varmış. Bunca zaman hiç fark etmemiştim.”

“Seninle tanıştığımdan beri beni güldürmek yerine sinir etmekle uğraştığından fark etmemeni mazur görebilirim.”

Hayat yine hormonlarının ona yaptığı bir oyuna dâhil oldu. Hormonları onu teşvik ediyordu, yoksa gerçekten Ömer'e karşı bakış açısı değişmiş olamazdı!

Yanındaki adam dünyanın en yakışıklı, en sevecen ve en şefkatli insanı olup çıkmıştı. Gözünde farklı bir yerde duruyormuş gibi ona olan hisleri bu sabah oldukça yoğundu.

“Teşekkür ederim.”

Ömer çayından bir yudum aldı.

“Ne için?”

“Dün akşam göstermiş olduğun yardımseverlikten dolayı teşekkür ederim. Sayende tüm geceyi ağrısız, sızısız geçirdim. Ne zaman gittiğini anlamadım bile.”

“Gözümün önünde intihar planları kurmaya başlamışken öyle kenarda bekleyip müdahale etmeden duramadım.”

Hayat kakhaha attığında Ömer onun gerçekten güzel bir yüzü olduğunu ve gülmenin çok yakıştığını düşündü. Ufak suratındaki iki bal rengi göz, resmen mutluluktan ışıldıyordu.

Bu sabah ikisi de dinç ve sağlıklı bir şekilde sevinçle kahvaltılarını ediyorlardı. Ömer uzun zamandır ilk defa huzurluydu. O can sıkıcı baş ağrıları yoktu. Üzerinde düşünmesi gereken Erkiner krizini ise Seyfi'ye devrettiğinden bir süre daha tasasız yaşayacağını düşünüyordu.

“Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Bence yaptın. Camdan aşağıya atlamadan önce seni zor tuttum, hatırlasana.”

Ömer tabağına aldığı peynir parçasına dikkatini veriyormuş gibi bakışlarını çevirdi. Fakat yan gözle Hayat'ın ifadesini incelemekten geri kalmıyordu.

Genç kadın ciddi ciddi bu konu üzerinde düşündü.

“Hayır.” dedi sonra. “Ağrım geçmezse atlarım demiş olabilirim ama atlamaya kalkmadım. Ah çok yalancısın.”

Ömer onun gibi kakhaha atmadı. Sadece gamzelerini gösterecek kadar gülümsedi. Bu iki çukur Hayat'ın ömründe gördüğü en güzel erkek profilini yansıtıyordu. Ömer hakkında düşünmüş olduğu şeyleri tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu. Bu kadar yakışıklı, zengin ve ilgili bir erkekle hayatı keşişmişti. Onu tanıdığından itibaren sahip oldukları aslında çok değerli şeylerdi. Aralarındaki anlamsız engeli kaldırması gerekiyordu. Gün geçtikçe ona karşı değişen duygularını da görmezden gelemezdi. Sıcacık bir heyecan karnından bedeninin tüm duyarlı noktalarına dağıldı. Çikolata mutluluk veriyorsa şu an tam da onun etkisinde gülümsedi. Ömer kocasıydı ve aralarında bir sevgi olması için hiçbir engel yoktu.

Konudan konuya geçiş yapan aklının ortaya çıkardığı fikirlere inanamıyordu. Üç gün önce adama öfke duyarken şimdi sevgi dolu bir haldeydi. Bu değişimin tek sebebi hormonlarıydı!

“Bugün işin var mı?”

Ömer ağzındaki lokmayı yutarken başını salladı.

“Holdingde işlerim var. Eğer canın sıkılırsa uğra, limonata ısmarlayayım.”

Hayat hemen yüzünü ekşitti.

“İyy...”

“Limonatayla aran yok mu?”

“Sus adını söyleme! Sevmiyorum o şeyi.”

“Neyi limonu mu?”

“Ya Ömer!”

Hayat’ın sesi işveli bir kadının nazıyla çıkınca Ömer bir kaşını kaldırarak onu seyre koyuldu. Uzun zamandır onunla geçirmeyi ertlediği yakınlık bir sabah tüm eksikliğini giderebiliyordu. Onunla daha fazla vakit geçirmek istediğini fark etti. Biriken işleri aklına geldiğinde erteleyemeyecek kadar yoğun bir gün olacağından hemen vazgeçti. Kahvaltısını bitirdikten sonra sandalyesinin sırtına astığı ceketini üzerine giydi.

“Dediğim gibi eğer dolaşmaya çıkarsan holdinge uğra. Asistanım Birsen çok güzel ev yapımı li...” Hayat kaşlarını çatarken söyleyeceği şeyi değiştirdi. “Buzlu içecek yapıyordu ama farklı bir şey de içebilirsin. Zamanın durumuna göre belki sonra yemeğe gideriz.”

“Tamam, gelirim.”

Hayat ona gülümseyerek baktı. İkisinin gözleri kesiştiğinde asla kesilmeyecek bir odaklanmayla kenetlenmişti.

Ömer her evli erkek gibi karısını öperek işe gitmenin nasıl olduğunu tecrübe edinmek istediğini fark ettiğinde hemen bu düşünceden vazgeçerek gözlerini kırptı. Hayat’a gülümsedi ve villanın etrafını dolaşarak bahçeden arabasına doğru yürüdü.

Ömer’in vazgeçtiği, Hayat’ın beklediği oysa. Belki çok şey bekliyordu ondan ama bir koca tarafından öpülmek nasıl olurdu bunu öğrenmek en doğal hakkıydı. Daha önce hiç kuramadıkları sağlıklı iletişim, bir gece öncenin sağlıksızlığı ile başlamıştı.

Sebebini bilmediği bir şekilde huzurluydu. Arkasına yaslanırken çay fincanını iki eliyle kavradı. Karşısında masmavi boğaz manzarası vardı. Babası evlendiğini biliyordu ve geleceğini finansal açıdan dert edecek bir hayatı yoktu.

Sadece üzerinde kafa yorması gereken koca bir adam vardı.
Kocas! Ömer!

Güzel bir yaz günüydü. Üzerini değiştirip evden çıkarken çok sevgili korumaları Barış ve Murat onu kapıda bekliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” Soru Murat’tan geldi. Yaşadıkları olaylı günü Hayat’a anlatmamıştı Bu patronunu ispiyonlamak olurdu. İş ahlakına aykırı olabileceği gibi bir dahakine temkinli olmayı uygun görüyordu. Bir daha Hayat’ı serbest bırakacağını hiç sanmıyordu.

“Alışveriş yapmak istiyorum. Sanırım AVM gezme havam geldi.” Kocaman gülümseyince Barış ve Murat şaşkınlıkla kalakaldılar. Hayat’ı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişlerdi. Diğer günlerden farklı olarak karşılarında capcanlı bir kadın vardı. Bundaki sırrın ne olduğunu çok merak ediyorlardı. Resmen Hayat’ın üzerindeki ölü toprağı atılmış, yemyeşil bir bahar gelmişti.

Hayat alışveriş merkezinin kapısına geldiğinde hemen araçtan indi. Arabayı kullanan Barış’ın camına eğilip, “Ben kendim gezeceğim, siz çıkana kadar bekleyebilirsiniz.” dedi. Murat bu sefer ona karşı çıktı.

“Üzgünüm Hayat Hanım ama sizinle geliyorum.”

Hayat moralini bozmamak için küçük bir gülümsemeyle onu geri çevirdi.

“Tek başıma dolaşmak bir erkekle dolaşmaktan daha zevkli. Bunu geçen sana söyledim sanıyorum.”

Murat inatla başını salladı. Ömer’le bir daha çatışmak demek işten geri dönüşümsüz kovulmak olurdu.

“Geçen yaşanan olayın etkisi hâlâ sürüyor Hayat Hanım. Lütfen sizinle gelmeme izin verin. Aksi halde zaten peşinizde olacağım.”

Hayat kaşlarını çattı.

“Ömer’le bu konuyu konuşmamız gerekiyor demek ki. Pekâlâ Murat Bey eşlik edebilirsin ama girdiğim mağazada peşimden gelmek yok. Kapıda bekle.”

“Nasıl arzu ederseniz.”

Hayat sosyete camiasına adım atan bir kadın olduğunu asla düşünmüyordu. Yanından geçen lüks kokulu kadınların yanında kendisini, defosu ucunda, dikkatli bakılınca anlaşılan ama kalitesi değişmeyen kadınlar gibi görüyordu. Onlardan eksigi yoktu, sadece kalıbına sığamıyordu.

Ömer’in çevresine henüz dâhil olmamıştı. İlerleyen zamanlarda Ömer, yemeklere götürürse yanında sırtıp onu utandırmak istemezdi.

Alışverişe çıkarken ne alacağını tam olarak bilmiyordu. Sadece gezip tozarak değişikliğe ihtiyaç duyuyordu. Arkasından gelen adamı kontrol etmek için başını çevirdiğinde göz göze geldiler. Gülümseyip önüne döndü.

Eğer davetlere gitmeyi amaçlıyorsa birkaç tane gece elbisesi almanın uygun olacağını düşündü.

Vitrininden şıklık akan birkaç mağaza öğlenden önce olduğu için fazla kalabalık değildi. Rahatça içeride gezip istediği şeyleri denedi.

Torbalarını taşıma görevi Murat’a kaldı. Her bir paketi gülümseyerek ona uzattı. Ellerini boş buldukça daha çok şey almasına neden oluyordu.

Bir mağazanın önünden geçerken aniden durdu. Erkek kıyafetlerinin satıldığı, her tür kıyafetin bulunabileceği bir mağazaydı. Fazla düşünmeden içeri girdi. Ömer’i yatarken hiç görmemişti. Diğer zamanlarda ise sürekli olarak üzerinde takım elbise vardı. Yaz ve kış hiç

değişmiyordu. Ani bir kararla ona pijama ve rahat eşofman takımı almaya karar verdi.

Bir eş olarak görevini layıkıyla yerine getirmeliydi. Ömer'in üzerinde hiçbir hakkı olmadığı için böyle küçük adımlarla bir yere geleceğini düşündü. Satış temsilcisi ona bedenini sorunca biraz bocaladı. Murat'a gidip kaç beden giydiğini sormayacağı için bir süre ölçülerini düşündü, aklına uyanı söyleyip hediye olarak paketlemelerini istedi.

Holdinge geldiklerinde saat çoktan öğleni bulmuştu. Arabadan inerken gözü girişteki Erez Holding yazısına takıldı. Aylar önce tam durduğu yerde, evlenmek üzere geleceğine vuracağı darbenin kararsızlığını yaşarken, aylar sonra bu koskoca binanın sahibi olan adamın karısı sıfatıyla çekinmeden gelebiliyordu.

Yaşadıkları gözlerinin önünden çarçabuk geçti. Derin bir nefes alıp döner kapıdan içeri geçerek güvenlik görevlisi dördlüye baktı. Onlara samimiyetle gülümsedi. İlk gelişinde korkak belalı bir kız olarak görünüyordu, şimdi ise üstün geçiş hakkı olan VIP misafirler gibi sorgusuz, engelsiz geçebiliyordu.

"Hoş geldiniz Hayat Hanım, buyurun."

Hayat değişmeyen güvenliğin onu tanımış olduğuna nedense şaşırdı. Holdinge ayak basmayalı aylar oluyordu. Ömer'in fotoğrafını dağıtıp, "*O benim karım.*" dediğini hiç sanmıyordu. Birilerinin emriyle tembihli olarak haberlerinin olduğu aşıkardı.

Açılan üstün geçişli turnikeyi geçerken yanına bir koruma geldi.

"Hayat Hanım, bu sizin. İlk asansörün şifreli kartıdır. Yönetim departmanı olduğundan asansörü ancak bununla kullanabilirsiniz. Numaratörün altındaki lazerli bölmeye kartı okutun ve kat numarasına basın."

Hayat, şaşkınlığı ne kadar öteye gidebilirdi, bunu merak ediyordu. İlk sefer geldiklerinde bir korumanın eşliğiyle yukarı çıkmıştı. Elinde bir kart tuttuğunu hatırlıyordu ama bunun görevlilere özel

bir durum olduğunu düşünmüştü. Şimdi kendisine verildiğine göre onu çok iyi muhafaza etmesi gerekiyordu.

Güvenliğe teşekkür edip onun için açılan girişten girdi ve bildiği yoldan asansöre giderek Ömer'in katına çıktı.

Ömer'in sekreteri Birsen asansörün açılmasıyla ayağa kalktı.

"Hayat Hanım, hoş geldiniz."

Hayat otuzlu yaşlarındaki güzel kadına bakarken Ömer'in etrafındaki kadınların her zaman bakımlı ve güzel oluşuna dikkat kesildi. Resepsiyondakiler de dâhil, bakımsız kadın görmek istemediğini düşündü. Her erkek gibi dış görünüşün onun için de önemli olduğunu anlıyordu.

Üzerindeki döpiyesi ve orantılı fiziki ile resmi ve tertipli bir görünümü vardı. Kıskaçlık dürtülerini kontrol altında tutarak gülümsedi.

"Merhaba, hoş bulduk. Ömer Bey müsait mi?"

Ağzından kaçırdığı *bey* kelimesi Birsen'i şaşırtmışa benziyordu. Afallayan yüz ifadesi tekrar gülümsemeye dönerken, "Evet, efendim. İsterseniz haber vereyim." diyerek telefona eğildi.

Hayat hemen elini kaldırdı.

"Gerek yok. Teşekkür ederim. Kolay gelsin."

Sağlam ahşap kapıyı iki kere tıklatarak açtı.

Başı kâğıtlara gömülü olan Ömer onu görünce gergin ifadeden kurtularak oturduğu yerden kalktı. Doğarken bile takım elbiseli olarak doğan bu çekici adamın karısı olduğuna inanamıyordu. Boncuk gibi koyu kahve gözleri, pürüzsüz yüzü ve kopkoyu siyah saçları ile ressamın muntazam çalışmasıyla ortaya çıkmış tablo gibi bir adamdı.

"Seni görmek güzel, hoş geldin."

Ömer'in onu görünce tavırlarında oluşan rahatlık hiç olmadığı kadar Hayat'ı sevindirdi. Sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Yoğun görünüyorsun."

Ömer yanına ulaştı. Yanağından öpmek için eğildiğinde burnuna parfüm kokusu doldu. Gözlerini kapatıp bu baştan çıkarıcı kokuyu içine çekti, harika kokuyordu.

Ömer yanağına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi.

“Yoğunum ve acayip yorgunum.” Omuzlarını esnetirken kaslarından dolayı gömleği gerildi.

Hayat istemsizce gözlerini oraya indirdi ve onu hayranlıkla seyretti.

“Tam zamanında geldin. Karnım acıkmaya başlamıştı.”

Ceketini giymek için arkasını döndü.

Hayat ise Ömer’i izlemekten daha uygun olacağını düşünerek ilk geldiği zaman tam olarak inceleyemediği odanın manzarasına bıraktı kendini.

“Burada çalışırken gözün dışarıdaki şeylere takılmıyor mu? Ben olsam çalışamazdım.”

Yapılan bu çocuksu yorum Ömer için fazla bir anlam taşımıyordu. Sadece omuz silkti.

“Eğer yapacakların manzara izlemenden daha önemliyse ve seni oldukça meşgul ediyorsa pek de ilgi çekici gelmiyor.”

Hayat manzarayı arkasında bırakarak Ömer’e doğru yürüdü. Masanın üzerindeki telefonu ve bir kâğıda uzanışını izledi.

“Bir binada çalışmanın nasıl olduğu hakkında en ufak fikrim yok. Ben her zaman açık alanlarda çalışmanın keyfini yaşadım. Okulum haricinde böyle yüksek binalara çıkmadım.”

Ömer ona döndüğünde dudağının köşesi kıvrıldı.

“O zaman hazır olsan iyi olur. Benimle olduğun sürece her zaman ayağın yerden kesilecek demektir.”

“Kulağa ürkütücü geliyor.”

“Ürksen iyi olur. Az sonra bu gördüklerinden daha fazla yukarıda olacaksın.”

Ömer ona gülümsedi. Son zamanlarda sıkça yaptığı ve yaparken tek bir tereddüt yaşamadığı hareketti. Sinirleneceği veya gergin olacağı bir durum gerçekleşmediği sürece somurtmanın anlamı yoktu.

Aslına bakılırsa Ömer her zaman gülümseyen bir adamdı. Sadece sebebi yoktu. Hayat’a bakarken artık önemli bir tane olduğunu düşünüyordu.

Elindeki kâğıdı Birsen’e uzatıp öğlenden sonra gelmeyeceğini, acil bir durum olmadığı sürece aranmak istemediğini bildirdi.

Hayat’ı asansöre yönlendirirken, “Bugün ne yaptın?” diye sordu. Bu onu konuşturmanın en kolay yoluydu. Katta olan asansörün hemen kapısı açıldı.

“Kendime birkaç elbise aldım. Sürpriz yapacaktım ama söylemek istiyorum.” Heyecanla kabine geçerken Ömer’e döndü. “Sana pijama takımı aldım.”

Ömer’in gülümseyen sakın ifadesi, donuklaşarak ifadesizliğe geçti. Hayatında ilk defa hediye alınmış olması onu şaşırtmakla kalmıyor, hislerini alt edecek direnişi ortaya çıkarıyordu. Pijama takımının şaşalı bir değeri yoktu, ancak Ömer düşünülmüş olduğu için ölçülemeyecek bir değere sahipti. Bu düşünce nedense mutlu etmek yerine, şaşkınlık ve huzursuzluk ile Ömer’i baş başa bıraktı.

Sabredemeyip bir heyecanla hediyesini açıkladığı andan itibaren gözlerini bir dakika olsun yüzünden çekmeyen Hayat, onun ne hissettiğini anlayamıyordu. Uzmanlardan yardım alıp yüz okuma kursu bulmazsa Ömer’le gelecekleri hiç de parlak değildi.

“Kızdın mı?”

“Bu kızmamı gerektirecek bir durum değil.”

“Biliyor musun, ben...”

Asansörün kapısı açılınca konuşması yarıda kaldı. Geldikleri yer giriş katı yerine çatı katıydı.

Ömer duyduklarını hazmetmek için önden giderek onları bekleyen helikopterin pilotuna selam verdi. Hediye konusunu şimdilik

kapatmazsa birazdan yaşayacakları tadı kaçıracaklardı. Arkasından gelen şaşkınlık nidaları tatsız düşüncelerini bir kenara bırakmasına yardımcı oldu.

“Buna bineceğimizi söyleme sakın?” Hayat şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Ömer’in daha da yükseleceklerini söylediği şey bir helikopterdi. Tahminlerinin arasında bile yer almıyordu.

“Murat’a benim uçağım olup olmadığını sorarken sana gerçek olan cevapları göstermek istedim. Bir uçağım var, onu şehirlerarası işim olduğu zaman kullanıyorum. Bir de bu görmüş olduğun helikopterim var, bunu da İstanbul içinde bir yere giderken kullanıyorum. Malum İstanbul trafiği...” Hayat’ın sırtına koyduğu eliyle destekleyerek binmesi için teşvik etti. “Korkmana gerek yok.”

“Kim korktu heh, sadece şaşırdım.”

Ömer binmesine yardımcı olurken onun korkusuz korkak oluşuna güldü.

Biraz sonra havalandıklarında Hayat etrafı seyretmekten yarım kalan ve çok merak ettiği konuşmasını unuttu. Keyifli bir şekilde gidecekleri yerin, masmavi boğazın, köprüünün güzelliğine bıraktı kendini. Daha önce İstanbul’u hiç bu kadar yüksekten görmemişti. Uçağa bindiğinden yükseklik korkusu yoktu. Aksine yüksekte olmak ona adrenalini patlamasını yaşatıp büyük zevk duymasına neden oluyordu. Birkaç kere Mısra ile giriştikleri paraşütle atlama macerası, önlerine çıkan engellerle gerçekleşememişti.

“Ayağımı yerden keseceğini söylerken inan bunu beklemiyordum. Hale bak, uçuyorum!” Mutluluk dolu bir kahkaha attı.

“Zevk aldığına sevindim.”

Hayat Ömer’e bakarken küçük bir çocuk gibi kocaman gülümsedi.

“Yükseklik güzeldir. Tüm kötülükler aşağıda kalırken sen, kuş gibi tepeden gidiyorsun. İnsan bundan zevk almaz mı?”

Ömer'in ifadesizliği aklından geçen kötü düşüncelerin maskesiydi. Diline gelen, "*En büyük kötülük aslında benim.*" yorumu hiçbir zaman Hayat'a ulaşamayacaktı.

Sürekli aşağılara bakıp duran karısına diktiği gözlerini bir dakika olsun çekmedi. Hayat gerçekten bu kadar basit bir varlık mıydı? Daha fazlasına sahip olmak isteyen kadınlardan farklı elindekinin keyfini çıkarıp mutlu olan bir kadın mıydı? Peki ya kendisi? Hayat'ın yanında olmasıyla mutluluğa bu kadar kolay mı sahip olunuyordu?

Yaşadığı yıllar içerisinde küçücük şeylerle mutlu olan kadınların sadece dizi karakterleri olduğunu sanıyordu. Hiçbir zaman kendi karşısına böylesine bir insan çıkmamıştı. Belki de Hayat'ın üzerindeki görünmez etkisi bundandı. Aç bir kurt gibi banka hesabıyla ilgilenen kadınlara inat, Hayat gerçekten bir mücevherdi. Böylesine değerli bir taş onunken Ömer ise iğrenç bir adamdı.

Gözünü kırpmadan tetiği çeken, insanları kendi çıkarları doğrultusunda tek bir mermi ile öldüren bir katildi. Hiçbir şeyden haberi olmayan bu masum kızın bir gün gerçekleri öğreneceğini biliyordu.

Kendi ölümünden sonra öğrenmesini çok istediğini acı duyarak kabul etti.

Aşağıda sandığı kötü insanın tam yanında olduğunu bilse, Hayat nasıl davranırdı?

Dakikalar sonra yemek yiyecekleri restoranın helikopter pistine iniş yaptılar. Hayat maceranın sonuna geldiklerini üzümlere izledi.

"Bir tur daha atsa mıydık?"

Ömer onun şaka yaptığını bildiği halde isteğini yerine getirmek için ciddiyetle karşılık verdi.

"Gece turuna şimdiden hazırlan, Küçük Kuş."

Hayat'ın gözleri parıldadı.

Gece İstanbul ayrı bir güzeldi. Işıklandırılan köprü, tarihi mekânların ışıltısı âdeta görsel şölen sunuyordu. Bunu kaçırmayacağı için

büyük bir mutlulukla kuşandı. Heyecandan kalbinin ritmi hızlandı. Enerji taşmasıyla aniden Ömer'in koluna girerek sıkıca sarılıp başını omzuna yasladı. Sevinci içinde patlıyordu. İki gün önce ağzına geleni söylediği, aylardır umurunda olmayan adama artık minnet duyuyordu. Yakınlık kurma isteği şüphesiz hasta olmasından kaynaklıydı. Hormonsal iç çekişler... Ama farklı olansa Ömer'le evliliğini yaşamak istemesiydi.

Ömer bu yakınlığın karşısında rahatsız olmuş gibi birden kolunu çekip Hayat'ı arkadan desteklemek için elini sırtına yerleştirdi. Geçmişte yaşadığı şeyler kolay değildi, dünden bugüne Hayat'a göstereceği yakınlık ancak gözlerini boyamakla, zararsız ilgiyle ve onunla sohbet etmek olurdu. Birkaç dakika önce onu üzen fikirlerle doluyken fiziki yakınlık ona sadece işkence çektirirdi. Daha fazlası için kendini buna hazır hissetmiyordu. Fiziki ihtiyaçlarından ayrı olarak bir kadının ona minnetle sarılışı ancak samimiyetle olmalıydı. Hayat'la kurmaya başladığı ilişkinin temellerini doğru atmazsa Gülşah gibi ani bir çöküntüde herkes yerle bir olabilirdi. Bir anlık öfke ile çektiği tetiğin tekrarına bir daha düşmek istemiyordu. Yavaş ama sağlam adımlarla yürüyecekti.

Aynı zamanda parçalı ruhunu da iyileştirecekti.

Bu kadına âşık olur muydu? Hiçbir fikri yoktu. Sadece akışına bırakacağı ve zamanı gelince evliliklerinin sorumluluğunu yükleyeceği bir kadınla emin adımlarla yürümek istiyordu.

Hayat onun geri çekilişini garipsemedi. Fazla tepki göstermiş olduğu için rahatsızlık duymasını normal karşılayarak birlikte geniş bahçesi olan tepelik bir restorana geldiler. Ömer işletmenin sahibi ile küçük bir görüşme yaptı. Ardından birlikte geçtikleri cam kenarı masadan yemyeşil ağaçların olduğu manzarayı seyretiltiler.

"Burası eskiden tanıdığım yaşlı bir amcamın yeri. O ölünce mirasçıları devraldı. Çok güzel balık yaparlar. Dünkü tavukları yemediğin için bu sefer menü de balık tercih ettim." Öne eğildi. "Balık seversin değil mi?"

Hayatın Ruhu

“Egeliyim, balıkçının kızıyım. Elbette balık severim. Ayrıca ben tavuk da severim. Sadece dün iştahım pek yoktu.”

Ömer rahatça arkasına yaslandı.

“İştahını kaçıran kişi Mısra mıydı, yoksa ben miydim?”

Hayat bir süre sustu. Sonra gülümsedi. “Bence hastalıktı.” diyerek aradan sıyrıldı. Aklına bir başka gerçek gelince bal gibi parıltıya gözleri irileşti, yanakları hafif pembeleşti.

“Benim tüm özelimi öğrendin.”

Ömer onun özelden kastının ne olduğunu çok iyi anlamıştı. Karizmatik bir şekilde kaldırdığı kaşlarının arasından onu etkileyen bakışı yolladı, gamzeli bir gülümsemeyle ödüllendirerek.

“Karım olduğun için utanmana gerek yok. Hakkında bilmediğim birçok şey var. O yüzden bugün tüm gerçekleri, saklananları, sevilen ve nefret edilen şeyleri konuşacağız.”

Hayat sıkışan nefesinden kalbinin yine çarpıntısıyla karşı karşıyaydı. Bu seferki heyecan, karşısında oturan adamın etkileyici bakışlarından. Ömer’in her zaman duygusuz olduğunu düşünüyordu. Ona böyle bakarken fikirlerinin çok çabuk değişeceğinden emindi.

Sakin mekânda gözlerini gezdirdi. Kendilerinden başka beş masa ötede bir çift baş başa yemek yiyorlardı. Sonunda kocasıyla yalnız kalabileceği bir ortam olmuştu. Aralarında hiçbir gizemin kalmadığı samimi bir yemek olsun istiyordu.

“Neyi merak ediyorsun?”

Ömer bir süre cevap vermeden dümdüz ona baktı. Gözlerinin içine doğru akarken hislerinin dalgalanmasına bıraktı kendini.

“Benimle evlendiğine pişman mısın?”

“Hmm...” Hayat dudaklarını birbirine bastırıp düşündü. “Senin evlilik için iş anlaşması olduğunu söylediğin zamanlar hariç, hayır. Hiç pişmanlık hissetmedim.”

“Ama en başında konuştuğumuzda bir iş anlaşmasıydı. Sen bir ödeme aldın, ben de medeni halini. Çıkarlar doğrultusunda adil bir takas.”

O sırada gelen garson konuşmalarına kısa bir mola verdi. Hazır olan balıklar önlerine servis edildi. Birçok meze ve salata yerleştiren ne içecekleri soruldu.

“Ben kola alayım.”

“Balık ile rakının tadı bir başkadır.” diye öneride bulunan Ömer’i hemen reddetti.

“Ben alkol kullanmıyorum.”

Ömer garsondan iki kola isteyerek yanından gönderince bir kaşını sorgulayarak kaldırdı.

“Seni ilk gördüğümde şarap içiyordun. Alkol kullanmadığına beni nasıl ikna edeceksin?”

Hayat’ın yanakları kızardı. Ömer’in Yetkin’le buluştuğunu biliyor oluşu oldukça rahatsız ediciydi. En büyük huzursuzluğu da o mini elbise ile hayat kadınına benzeyen sarışın haliydi.

“Ben o şarabı hiç içmedim. İçiyormuş gibi yaptım.”

Aralarındaki konuşma bölündüğünden şimdi yeni bir konuya geçiş yapıyordu. Uzun zamandır merak ettiği konuyu sordu.

“Yanındaki adam kimdi? Eski sevgilin mi?”

Bu sorunun ne zaman geleceğini bekliyordu, sonunda cevabı koskoca bir sorun olarak önünde duruyordu. Oturduğu yerde amaçsızca kıpırdandı.

“Bir arkadaş.” dedi kısaca. Ömer’in bununla yetinmeyip daha fazla soracağını düşündü.

Ömer de onu düşünüyordu, ne var ki üstelemenin sonucunda kendi canının sıkılacağına dair hisse kapıldı. Onu ilk gördüğünde dış görünüşü felaket bir durumdaydı. Şu an karşısındaki esmer güzelle hiçbir alakası yoktu. O durumda bulunmasının bir anlamı olmalıydı.

“Peki, eski konuya geri dönüyoruz. Benden tam olarak ne istiyorsun Hayat?”

Bu soru beklenmedikti. Dudak kıvrıldı.

“Senden ne istiyor olabilirim?”

“İzmir’deyken aklına gelen, ağzından çıkan her sözcük kalbinden akıyordu. Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun ya da bekliyorsun? İyi bir eş mi? Sevgi dolu, âşık bir koca mı?”

İçinden geçen cevap *evet* olsa mutlu olacağını düşündüğü halde sustu. Bu soruya nasıl bir cevap verirse Ömer’i kaçırmayacağını düşündü. Onun tadını kaçırmak şu an isteyeceği son şeydi. İlk defa karşılıklı olarak seviyeli bir şekilde konuşabiliyorlardı. Bunun lüksünü yaşamadan önce huzurlarını kaçırmak istemiyordu.

Ömer onun sessizliği üzere tuzak içeren bir soru sordu.

“Ya da banka hesabını boşaltmak istediğin bir koca? Kendi hesabındaki parayı bitirip verdiğim hesapları kullanmak istiyorsan, sormana gerek yok.”

Hayat son soruyla şaşkınlık içerisinde kaldı. Hiddetlenen gözleriyle ona dik dik bakıyordu. “Eğer sen de istersen bunlar olur, benim söylememle değil. Senden istediğim sadece beni görmek. Varlığım olduğu halde yokmuş gibi hissedilmek ne kadar kötü, düşünebiliyor musun?” Burnundan soluyarak masaya eğildi. “Ve hayır! Parayla kişisel olarak asla işim olmadı. Borcumuz olmasaydı yine ihtiyacım olmazdı. Senin ne banka hesabınla ne de mülklerinle ilgileniyorum. Bana izin verdiğin şeylerin keyfini çıkarmaya çalışıyorum sadece. Kaldığın ev bile hayalimin çok ötesinde bir yerde, bundan daha fazlasını istemem. Kabul ediyorsam sadece kocam olduğun ve izin verdiğin için!” O kadar hiddetlenmişti ki mutluluğu kısa sürdü. İştahı tamamen yok oldu. “Bana verdiğin kredi kartını ilk defa bugün kullandım o da senin yanına yakışmak için aldığım birkaç elbiseden ibaret. Anlayacağın, kişisel olarak hâlâ senin paran umurumda değil. Beni para ile bir tutmaktan, paragöz bir kadınmışım gibi görmekten vazgeç! Evliliğimizin temelleri bunun üzerine kurulu olduğu için senin gözünde hâlâ para isteyen bir kadın mıyım? Halbuki bu evliliğe duygularımı da katmak üzereydim.”

Hayal kırıklığı içerisinde acıyla dökülen sözler Ömer'in kalbine ok misali saplandı. Hayat para üzerine kurulu bu evliliği gerçekten aşk evliliğine çevirmek istiyordu. Kendi de farkında değildi ama Ömer'e karşı duygularının olduğunu itiraf etmişti. Son duydukları şok etkisi yarattığından Hayat'ın çantasını alıp koşar adımlarla restorandan çıktığını son anda görebildi.

Dokunulmamış tabaktaki balıkların üzerinde gözlerini gezdirip yerinden fırladı.

Denemek için söylediği sözler, bir gerçeği açığa çıkarmıştı.

Hayat'ın peşinden koştu. Beklenmedik bir his onu sol yanından vururken araba yolunda hızlı adımlarla ilerleyen Hayat'ı gördü.

"Hayat, dur!" diye bağırması kararlılıkla atılan adımları engellemeye yetmedi. Hızını artırıp gözleri dolan karısının koluna yapışarak sertçe durdurdu.

"Sana dur dedim!"

Yüzündeki koruyucu ifadesizlik her zamanki gibi mimiklerini kaplamıştı. Sadece gözlerinden belli belirsiz geçen bir his vardı. Öfke...

"Ne var Ömer, ne? Yeterince beni aşağılamadın mı? Para hah... Ne lanet bir şey şu ya! Ne oldu? Parayla satın aldığın karını zorla masaya oturtmaya mı geldin şimdi?"

Ömer tutuşunu sertleştirmek zorunda kaldı, aksi takdirde Hayat'ın çırpınışları amacına ulaşacaktı.

Hayat'ın bal gözleri ışıltılı, minik yaşlarla doluydu. Ömer diğer kolundan yakalayarak tamamen yüzünü kendisine çevirdi. Söyledikleri onu derinden etkilemişti. Tabi Ömer'i de...

"Şu an söyleyeceklerim, öfkeden ve üzüntüden parıldayan gözlerine dokunsun."

Hayat kaşlarını çattı. Ondan kurtulmak için çırpınışına son verdi.

"Bu sözümü asla aklından çıkarma. Dünya üzerinde senin için biçilmiş bir bedel olamaz. *Ben seni asla parayla satın alamam!*"

Hayat hiddetle ona bakmaya devam ederken, sözün altında başka anlamlar arıyordu. Ömer'in bazen can sıkıcı şekilde edebi konuşmalarını bildiğinden açıklık konusu kendi beynini yormaktan öteye geçmiyordu.

Ömer çok küçük bir kıpırdanışıyla ifadesindeki sertliği yok etti. Her zaman kontrol adamı olduğu halde nereden geldiğini bilmediği ani isteğe karşı boyun eğdi.

Hayat'ı sıkıca kucakladı. Bu ani sarılma Hayat'ı kaskatı bırakırken, Ömer yüzünü onun boynuna gömme arzusuyla doldu. İstediklerini alan bir adam olduğundan amacını hemen gerçekleştirdi. Burnu narin, yumuşacık boyun çukurunda gezdi. Kokusunu derinlemesine içine çekti.

Ani ve kısa süren sarılma birkaç dakika içerisinde bitti.

Hayat'ın gözlerinin içine baktı.

“Seni görüyorum Hayat. O gün bana avazın çıktığı kadar bağırırken seni görmem için gözlerimi oyacaktın neredeyse.”

Hayat karşılık vermeyince devam etti.

“Seni istediğin şekilde görüyorum. Tam karşımdasın, hayatımdasın. Karım olarak birçok şeye ortaksın. Sana karşı daha anlayışlı olmaya çalışacağım. Duymak istediklerin bunlar mıydı?”

Daha başka ne isteyebilirdi ki? Ömer onu görsündü, geri kalan ne varsa kendiliğinden gerçekleşeceği için önemli değildi.

“Bir itiraf bu. Daha önce evlenmediğim için bir kadınla uzun vadeli, aynı çatı altında yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu yeni yeni tecrübe ediyorum. Okuma yazma öğrenen bir çocuk gibi. Pratik bilgilerin yazıda kalmaması demek bu da.”

Sözlerden mi yoksa Ömer'in samimi sarılmasından mıdır bilinmez saman alevi gibi parlayıp yok olan öfkesiyle ortada kalakaldı. Yüzüne sakinlik yayıldı, öfke gidince hüznle baş başaydı.

Ömer onun gözlerinin içine bakarken ifadesiz değil, gülümsüyordu.

“Zamana bırak, olacakların önüne hiç kimse geçemez. Para konusunda fazla üzerine geldiğim için hatalıyım, amacım seni kırmak değildi. Üç kere karşıma çıktın ve seni hep baş belası olarak gördüm. Şu halimize bak! Ömer ve Hayat yerine karı ve kocayız.” Gamzeleri saniye saniye yok oldu. “Bu evlilik para konusu üzerine başlamış olabilir ama senden dolayı artık hiçbir hükmü yok.”

Duygusal çalkantılarıyla dolu olan Hayat her an ağlayabilirdi. Ömer’in nazik tutan elleri kollarını okşuyor, yumuşak bir şekilde bakıyordu ve son sözünü kafaları karıştırmaya devam ediyordu.

“O da ne demek?”

Ömer hiçbir şey söylemeden ona uzun uzun baktı. Bir eliyle yanağını hafifçe okşadı ve kendine çekip alına ufak bir öpücük konurdu.

“Balıklar diyorum, soğudular. Bana kızıp onları yemekten vazgeçmeyeceksin değil mi?”

Aksiyonla başlayıp romantizm ile biten konuşmalarından sonra balıklara geçiş yapmaları çok manidardı. Hayat o kadar absürt buldu ki kıkırdamasına engel olamadı.

Ömer ona dokunma ihtiyacının nereden geldiğini bilmeden ellerini sürekli Hayat’ın bedenine temas ettirir halde buluyordu. Kendisine çeki düzen vererek hemen toparlandı ve onunla beraber restorandaki yerlerine geri döndü.

Yemekleri, Hayat’ın kendini anlatması, Ömer’in üstü kapalı geçmişinden bahsetmesiyle uzayıp gitti. Yer yer gülüştükleri anlar bile olmuştu. Karı ve koca olarak ilk defa aynı frekansta hareket edebiliyorlardı. Bu ikisi için de güzel bir değişiklik, ilişkileri için besleyici bir adımdı.

Havanın kararmasıyla Ömer onu evin yakınlarındaki piste kadar manzaraya teslim etti. İstanbul’un birçok kere gecesini yaşamıştı, fakat yanında çocuksu heyecanıyla mutluluk gülücükleri atan bir kadınla izlerken ayrı bir keyif alıyordu.

Helikopterden inip ileride bekleyen aracına yürürken telefonu çaldı. Ekrandaki tanımadığı numaraya bakıp hemen kulağına dayadı.

“Alo?”

“Ne var ne yok *Kara Ruhlu?*”

Ömer’in tüm kasları taş kesilirken gözleri bir kartal gibi çevreyi tarıyordu.

Arayan kişi amca Doğan Erkiner’di.

Numarasını sürekli değiştirdiği için kayıtlı görünmüyordu. Helikopterden indikten sonra telefonunun çalmasına işkillendi. Boştaki elini Hayat’ın sırtına yerleştirip hızlanması için ittirdi.

Ömer’in cipini getiren Barış’tı. Patronunun telaşını görünce atik hareketlerde bulunarak kapıyı açıp Hayat’ı bindirdiği gibi hemen kapıyı kapattı. Ömer dışarıda telefonla konuşmaya devam ediyordu.

Ne olduğundan habersiz apar topar arabaya bindirilen Hayat camı indirip kapıda bekleyen Barış’a seslendi.

“Ne oldu ya? Niye beni arabaya bindirdiniz? Kim arıyor?”

“Endişe edilecek bir durum yok. Helikopterler biraz sarsar, mideniz bulanmaması için hemen oturmanızı istemiş olmalı. Lütfen camı kapatıp sessizce bekleyin.”

Hayat şüpheli bakışlarını Ömer’e çevirdi. Sesini duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. Kiminle konuştuğunu çok merak ediyordu.

Ömer dikkatlice etrafı incelerken arabadan fazla uzaklaşmamaya çalışıyordu.

“Doğan Bey, sesinizi duymak ne güzel. Aramanız karşısında şaşkın olduğumu belirtmeliyim.”

“Uzun zamandır seninle görüşemedik. Eskileri yad edelim. Seni yarın akşam bekliyorum.”

Ömer izlenmediğine emin olmak zorundaydı. Hayat yanındayken koruma duvarını güçlendirmeliydi. Doğan Erkiner hiçbir sebep yokken telefon ediyorsa konuşacakları konunun Ömer’in

iyiliğine dokunacağından onu davet ediyordu ya da tam aksi bir durum vardı.

“Orada olacağım. İyi akşamlar.”

“Sana da Kara Ruhlu.”

Ömer telefonu kapatır kapatmaz Barış’a dönüp, “Direksiyona geç.” dedikten sonra hemen arabaya bindi. Hayat ona bakıyordu. Ömer düşüncelere daldığı için onu izlediğinden habersizdi.

“Ömer?” dedi yumuşak bir sesle. “Sen iyi misin? Canın sıkılmış gibi, kötü bir haber mi aldın?”

“Hayır, önemli değil.”

Hayat onun konuşmak istemediğini anlayınca daha fazla üzerine gitmedi. Güzel başlayan günleri, gelen telefonla tadını kaçırmıştı. Cip villadan içeri girerken Seyfi ve Murat yan yana kapıda bekliyordı. Araba durunca Ömer hemen indi. Seyfi’yi kenara çekerken Hayat ona seslendi.

“Ömer sen gelmiyor musun?”

Ömer Murat’a başıyla işaret yapınca genç koruma Hayat’ın yanına gidip rahatlatıcı bir şeyler söyleyerek eve kadar ona eşlik etti.

“Ömer Bey, yeni haberler var. Berkay Erkiner’i polis sorgulamaya aldı.”

Ömer dışlerini sıktı. Berkay Erkiner, ayağının altından çekileceği için sevinmek yerine daha fazla geriliyordu. Doğan Erkiner’in davet amacını şimdi daha iyi anlıyordu.

“Sebep neymiş?”

“Depolarının birinde uyuşturucu dağıtımını kontrol ederken yakalanmış.” Su testisinin sonunda su yolunda kırıldığını görüyordu. Polis onu ancak sorgulamaya alırdı. İçeri tıkacak kadar gücü yoktu.

“Yarına herkesi toparla. İki villayı da sıkı denetlemeye alsınlar. Akşam için de hazır olun, Doğan Erkiner’in davetine katılacağız. Muhtemelen bu konu üzerinde konuşacak. Her ihtimali göz önünde bulundurun.”

“Emredersiniz.”

“Şimdi git, yarın zor bir gün olacak.”

Seyfi başıyla selam verip uzaklaştı. Ömer bir süre bahçede dola-
narak ertesi günü oluşacak ihtimalleri kafasında tarttı. Doğan Er-
kiner’in talep edeceği şeyleri kestirmeye çalışıyordu. Daha önceleri
ufak da olsa yardımda bulunduğundan Doğan onu dostu olarak
biliyordu. Aralarındaki ilişkiyi birkaç kere yeğeni Berkay bozmaya
çalışmış, beceremeyince eline bulaştırdığı zehri Ömer’in üstüne at-
maya çalışmıştı.

Sıkıntıyla nefesini verirken başını kaldırıp eve baktığında açık
camından ona doğru bakmakta olan karısının silüetini gördü. Pen-
cereye doğru yaslanmış savunmasız duruyordu.

Ömer tamamen ona doğru dönerek ellerini cebine soktu. Kah-
valtıdan itibaren çok güzel bir gün geçirmişti. Uzun zamandır bir
kadının arkadaşlığından uzaktı. Kadınlarla geceleri birlikte oldu-
ğundan onları vakit geçirmek için kullanmazdı.

Hayat’la yaşadıkları son şeylerden sonra başka bir kadınla sohbet
etmek şöyle dursun, geceleri aradığı zevki artık bulamıyordu.

Hayat hakkında merak ettiklerini onun ağzından öğrenerek ek-
sik kalanları tamamladığı için rahattı. Bundan sonra bir süre daha
uzak durması gerekiyordu. Her şey onun iyiliği içindi. Uzak dur-
masını normal karşılamayacak ve sürekli sorgulayacaktı. Açılmayan
telefonların karşısında öfkelenecek, göremediği için çok kızacaktı.
Bunların gelip geçici olduğunu, zamanı gelince telafi edileceğini bi-
lerek kendini yatıştırdı.

Eve girmek için yürümeye başlarken kendi acınası haline güldü.
En son ne zaman bir kadının duygularını düşünür olup bunun için
endişe etmişti?

Odasına girdiğinde yatağın üzerindeki hediye paketini gördü.
Kutusundan çıkarttığı pijama takımına bakarken Hayat’ın kendisi
için bir şeyler yapma isteğiyle dolu olduğunu düşünüyordu. Eğer
ona karşı güçlü duvarlar örmezse sonuçlarının neye mal olacağını
kestirmekte zorlanıyordu.

Belki karısı görmeyecekti fakat o gece pijamalarını giyip uyumak istedi.

Çok geçmeden yatağın hafif kıpırdanışlarıyla gözleri aralandı. Loş bir ışık hâkimdi odanın her bir yanına. Yatağın üzerinde ona doğru yaklaşan bedeni seçtiğinde şaşkınlıkla doğruldu.

“Hayat?”

Siyah saçları omuzlarından sarkıyordu. Emekleyerek ona doğru yaklaşıırken ağır ağır hareket ediyordu.

Eğer uyku sersemi olan gözleri oyun oynamıyorsa, Hayat ona gülümsüyordu.

“Neden buradasın?”

Karısı gülümsemek ve dişi aslan zarafetiyle üzerine doğru gelmekten başka bir şey yapmıyordu. Etrafı saran leylak kokusuyla başı döndü. Kalbindeki hareketlilik onu heyecanlanacağı bir noktada bıraktı. Hayat örtünün altına girerek bacaklarını ikiye ayırdı. Üzerine otururken Ömer sadece öyle duruyordu. Tüm vücudu taş kesildi.

Hayat ve leylak kokusu... Durmaksızın başı dönüyordu. Kasıklarındaki sızı bir anda şiddetini gösterdi. Hayat’tan uzak tuttuğu elleri artık kontrolsüzdü. Beline yerleşip üzerindeki tişörtü yukarı sıyırdı.

Tutkuyla “Hayat...” diye fısıldadı, yüzüne çarpan saçları koklar-ken. Bu saatte karısının cüretkarlığına hayran kaldı. Bu kadar iddialı bir hareket beklemiyordu. “Emin misin?” diye sordu yavaşça. Eğer Hayat hazır değilse ona dokunmayacaktı. Sadece üzerinde oturup gülümseyen karısına bakarken hiçbir şey yapmadan beklediğini görünce hafifçe geri çekildi. Yüzüne tekrar baktı.

Işıklar aniden sönüp oda kararınca ilgisi camdan süzülen ışıltıya kaydı. Başını çevirdi. Açık gökyüzünde parıldayan bir ay vardı. San-ki pencerenin önüne kadar inmişti.

Huzmeyi takipte etti gözleri. Hayat’ın yüzüne doğru vuruyordu. Suratında tatlı bir gülümseme vardı. Ömer onun güzelliği kar-

Hayatın Ruhı

şısında âdeta dilsiz kesildi. Güzel çehresi, ufak yarı çıplak bedeniyle büyüleyiciydi. Leylak kokusu daha yoğun gelmeye başlıyordu. Ay muhteşemdi.

Ömer artık bu daveti kabul edecekti. Elleri Hayat'ın belinden yukarı çıkarken onu öpmek için başını aşağıya eğiyordu. Dudaklarının tam birleşeceği anda boşlukta kaldı.

Hayat gitti.

Kucağındaki ağırlık yok oldu. İçini korku sararken gözleri odanın ilerisindeki Berkay Erkiner silüetine kaydı. Ona pis bir sırıtişla bakıyordu.

"Hayatla mı evlendin Kara Ruhlu?"

"Hayır!"

Ömer yataktan korkuyla sıçradı. Üzerindeki tüm örtüleri atarak Berkay'm nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı. Hayat yoktu, Berkay'ın o meymenetsiz suratı da. Gerçekle eş olan kâbusun içinden çıktığı için kesik kesik nefesler aldı. Yüzünü sıvazladı.

Hayat'la olan anlar sanki az önce yaşanıyordu. Kasıklarındaki şişkinliği fark edince rüyanın ne kadar etkileyici olduğunu anladı. Ama kalbi yarım kalan hazdan daha çok korkuyla atmaya devam ediyordu.

Hayat'ı Berkay'ın gazabından koruması gerekiyordu. Rüyaların her zaman bir işaret olduğunu biliyordu. Genelde nadir görür ve gördükleri çıkardı. Hayat'ın başına bir şey gelmeden önlemlerini almalıydı.

Yataktan kalktı. Komodinin üzerindeki lambayı yakıp saate baktı. Daha sabah olmasına üç saat vardı. Pencerenin önüne gidip gökyüzüne baktı. Rüyasındaki gibi dolunay tam tepede duruyordu.

"Kamer..." dedi küçük bir fısıltıyla.

"Gecemin içindeki ay mısın sen Hayat?"

Günler geçip giderken her yeni günde Hayat daha aksi oluyordu. Ömer'le geçirdikleri güzel günden sonra onu neredeyse hiç görmemişti. Birkaç kere telefon görüşmesi yaparak endişe edeceği bir durum olmadığını söylese de Hayat onun için endişeleniyordu. Ömer'le vakit geçirip onu daha fazla yakından tanıma isteği ve planları her seferinde suya düşüyordu.

Barış ve Murat patronları hakkında en ufak tüyo vermiyorlardı. Sadece Sakarya'daki çiftlikte kaldığını, işlerini oradan yönettiğini söylemişlerdi. Eve uğramadan günleri geçip gitmişti.

Can sıkıntısı katlanılmaz bir noktaya geldiğinde telefonu eline alıp babasını aradı.

“Alo?”

“Babacım, nasılsın?”

“Oh Zeytin! İyiyim kızım, sen nasılsın?”

Hayat babasının sesini duyduğunda rahatladı. Onu çok özlemişti. Onu görmek için İzmir'e gitmeyi düşünse de hemen bu fıkirden vazgeçti. Ömer'le araları artık eskisi gibi soğuk değildi. Konuşmadan, fikrini almadan gitmek istemiyordu. Yaşadıklarının tekrarına düşmemek için en azından bu kadarını yapmalıydı.

“İyiyim babacım, ne yapıyorsun diye merak ettim. Kendini çok yormuyorsun değil mi?”

“Her zamanki işler dışında bir şey yapmıyorum. Bak sevineceğin bir haber vereceğim sana. Ali Can’ın annesi hastaneden taburcu oldu. Şimdilik bizim Güzel ailesi onlara sahip çıktı. Arada ben de yardım ediyorum. Tek başınayım diye boş odada kalmayı uygun görmediler. Yoksa eve alacaktım. Ali Can çok mutlu.”

Ali Can küçücük yüreği ile babasının acısını, annesinin üzüntüsünü taşıyan cesur bir çocuktur. Onun mutlu olduğunu duyduğunda kendisi de mutlu oldu.

“Çok sevindim. Artık anne şefkatini alacak. Peki iş ne olacak? Bundan sonra ne yapacaklar?”

“Nalan nekahat dönemini bir geçirsin de ona iş bulduk sayılır. Orada kendini fazla yormadan çalışır. Oğlan da henüz küçük, yine bizim yanımıza gider gelir.”

“İyi düşünmüşsünüz babacım. Sen şimdi ne yapıyorsun?”

“Mehmet’le balığa çıkacağız. Kapıdayken yakaladın beni.”

Hayat gülümsedi.

“Tamam seni tutmayayım. Görüşürüz babacım, kendine çok dikkat et.”

“Sende haberler ne? Kocan iyi davranıyor mu?”

“Evet, aramız düzeldi gibi. Şimdilik iki sevgili gibi ortak bir şeyler paylaşıyoruz.”

“Henüz evlenmediniz yani?” Babasının sorusunun aynı yatakta yatıp yatmadıkları yönünde olduğunu düşününce yanakları kızardı.

“Hayır,” dedi utançla.

“Tamam, ben kapatıyorum. Görüşürüz Zeytin.”

Babasıyla arkadaş gibi olduğundan bazı şeyleri konuşurken çekinme belirtisi göstermiyordu. Fakat bazı konularda durması gerektiğinden utanmasına engel olamıyordu.

Odasını arşınladı. Amacı olmayınca dışarı çıkıp temiz hava almaya karar verdi. Ömer’in odasının önünden geçerken durdu. Merakının artması sonucu hiç düşünmeden içeri girdi. Kendi oda-

sından iki kat daha büyüktü. Karşılıklı duran boy aynaları vardı. Kıyafet odası ve banyo olarak iki ayrı kapı yer alıyordu.

Odaya girince kapıyı arkasından kapattı. Aynanın yanında siyah örtülerle kaplı geniş bir yatak vardı. Karşı aynanın yanında yine siyah renkte bir etajer duruyordu. Üzerinde birçok erkeksi sağlık ürünleri ve parfümler yerleştirilmişti.

Adımlarını kararsızlıkla atarak parfümlere doğru gitti. Bir tane-sinin kapağını açıp burnuna tuttu. Kokuyu derin derin içine çekti. Ömer'in geniş bedenine yaklaştığında burnuna gelen hafif esansın kaynağı bu kokuydu.

Ömer'in bakımlı bir erkek olduğu her halinden belli oluyordu. Takım elbiseleri özenle kendi üzerine göre dikiliyor, yapılı düzgün fiziği ortaya çıkıyordu. Onu bir gün tişörtle görebilmeyi hayal etti. Yaz günü bile takım elbiseyi üzerinden atmıyordu.

Odada karıştıracak başka şey bulamayınca kıyafet odasına girdi. Tüm giysileri tahmin ettiği gibi takımlardan oluşuyordu. Alt raflarda birkaç pijama ve eşofman vardı, bunun gerisinde beyaz, gri ve siyah olmak üzere gömlek ve takım elbiseler asılıydı.

Sanki Ömer'e dokunuyormuş gibi elini nazıkçe ceketlerin üzerinde gezdirdi. Onu çok özlemişti. Telefon etse cevap verir miydi?

Pantolonunun arka cebine yerleştirdiği telefon titreyince olduğu yerde zıpladı. Ömer'in aradığını düşünerek heyecana kapıldı. Ancak heyecanı hayal kırıklığına bulandı, arayan Ömer değil, Mısra'ydı.

"Efendim?"

"Canın mı çıktı kız? O ses de ne öyle?"

"Hiç ya, canım sıkıldı sadece. Sen ne yapıyorsun?"

Mısra iç çekti. "Kötü haberim var. Ben yarın akşam köyüme geri dönüyorum. Annemin hasta olduğunu öğrendim. Babam çalışmıyorsan gel dedi. Tek ayak üzerinde kelime haznemin gücüne dayanarak, söyleyecek tek bir bahane bulamadım o an."

Hayat Ömer'in odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlerden inerken Mısra'nın annesi Ceylan Teyze için üzüldü.

"Neyi varmış?"

"Bilmiyorum. Yanlarına gidince öğreneceğim. Annemle son konuştuğumda sesi çok iyi geliyordu. Babama göre çok hastaymış, neyi olduğunu sorunca bir şey söylememesi garip geldi. Umarım bana oyun oynamıyorlardır."

"Ne oyunu?"

"Ben bir emin olayım, sana da söylerim. Ah Hayat ya, seninle de barışamadık. Özlerim kız seni! Bugün buluşalım mı?"

Hayat bir süre merdivende duraksadı. Uzun zamandır Cansu'yla sohbet etmek, sürekli televizyon ya da film seyretmek artık ona gereken eğlenceyi sağlamıyordu. Daha farklı atraksiyonlara ihtiyacı vardı. Kulağında telefon salona doğru ilerlerken birden durdu. Gözünün önünde eğlenceli olacağını düşündüğü bir sahne canlandı. Yaramazlık yapacak bir çocuk gibi gülümseyerek Mısra'yı yanıtladı.

"Hazırlan Mısra, bu akşam bende kalıyorsun. Seni alması için Murat'ı göndereceğim."

"Aklında ne var senin kraliçem? Sesin çok şeytani geliyor."

"Gelinece göreceksin!"

Ömer geç saatlere kadar üzerinde çalıştığı projenin bitimiyle sonunda evine gelebildiği için mutluluk duyuyordu. Erkinerler ile uğraşmaktan holdingdeki işleri biraz savmıştı.

Doğan Erkiner ile görüşmesi kendi lehine gelişen bir durumdu. Amca, onu yeğeninden koruyacağını söylediğinde sözlere inanır gibi davranmış ama asla inanmamıştı. Aynı kanı taşıyan insanların, bunca zaman birbirleriyle olan ittifakları bir anlık hata ile son bulacak değildi. Şimdilik Berkay ondan uzak duracaktı. Bu süre içinde tedbiri elden bırakmaması gerektiğinin farkındaydı.

Aracından indiğinde esintiyle beraber kulağına bir müziğin ritmi ulaştı. Daha çok diskolarda çalan ve gençlerin tempoya uyacağı hareketli, elektronik bir müzikti.

“Barış bu müzik sesi nereden geliyor?” Başını geniş bahçeyi çevreleyen ve hemen villanın sınırında son bulan ağaçlara doğru çevirdi. “Komşularda parti mi var?”

“Hayır, efendim.” Barış hemen arkasında duran Murat’a kısa bir bakış attıktan sonra önüne döndü. Patronuna nasıl açıklayacağını bilmediği bir konuydu. Düzen sahibi adamın böyle bir şeyi duyduğu zaman vereceği tepkinin önceden kestirilmesi zordu.

Ömer çevrede gezdirdiği gözlerini Barış’a dikti. Ceketi ensesinde küçük bir kaşıntı yaptığı için omuzlarını geriye doğru esnetip sol elini kaldırdı. Parmakları ensesini kaşıyor, diğer yandan sıkıntılı ifadeye sahip yardımcısına bakıyordu.

“Bu ses nereden geliyor? Bizim evden mi?”

“Şey...” dedi Murat, dostuna yardım etmek amacıyla söze karışmıştı. Gözleri eve doğru kayıp hemen önüne döndü. Yüzü kararsızlık sebebiyle şekilden şekle giriyordu. Ömer sırt sırta çatışmalara girdiği adamlarının yine bu ilginç ifadesi karşısında alaylı bir kıpırtı yerleştirdi dudağının kıyısına.

“Adamları toplayıp gün mü yapıyorsunuz?”

“Gün kısmı doğru da...” Gözleri tekrar eve kayıp Ömer’e döndüğünde artık gerçeği öylemenin en doğrusu olduğunu düşündü.

Ömer kaşlarını kaldırdığında alını kırıştı. Hayatında ilk defa anormal diyalog içerisinde soru soran konumundaydı. “Gün mü yapıyorsunuz?” Gözlerini kararan havada gezdirip adamına döndü. “... pijama partisi mi?”

“Yok efendim, biz değil, şey...”

“Sözcüklerin gevelenmesinden nefret ettiğimi bilmiyor musun? Bunu sana sakın olan ruh halim neticesinde söylüyorum. Eğer üç

saniye içerisinde bana neler döndüğünü açıklamazsan, sanırım gece senin için parti kadar eğlenceli geçmeyecek.” Keyifli ifadesi soğuk bir ifadesizliğe geçiş yaptı. Ömer her zaman kuru soğuk gibiydi. Keskin ve hissedilirdi.

Murat derin bir nefes alıp Ömer’in önünden çekilerek yana doğru kaydı.

“Kendi gözlerinizle görmelisiniz Ömer Bey. Bunu açıklayacak doğru kelimeleri gevelemeden söylemem mümkün değil.”

Ömer sabrının sınanması için terapideymiş gibi hissediyordu. Sınırlarına hâkim olamayarak, “Çekil lan, kaç dakikadır oyalıyorsun.” dedi ve onu azarlayıp kafasıyla çekilmesini işaret etti.

Ömer gecenin rüzgârıyla önünden geçip evin yolundan ilerlerken Murat arkasından seslendi.

“Hayat Hanım’a fazla kızmayın ama...”

Ömer’in merakı iyice arttığı için kaşlarını istemsizce burnunun hizasında topladı. Eve yaklaştığı her adımda müziğin sesi daha da yükseliyordu. Kapıya geldiğinde tokmağı çevirip içeriye adım attı. Kısa koridoru geçerken evin salon hariç tüm ışıklarının kapalı olduğunu gördü. Geniş salonun eğrisel üçgen şeklindeki girişine geldiğinde durdu. Gerçek anlamda nefes almayı birkaç saniyeliğine kesti. Gördükleri, şaşkınlığının krema olup tüm ruhuna spatula ile dağılımı gibiydi. Evlendiğinden beri, yıllardır koruduğu ev huzurunu sadece bir gün bulabilmişti.

Hayat koltuğun tepesinde küçük bir kız çocuğu gibi olduğu yerde zıplayarak müziğin ritmine uygun hareketler yapıyordu. Üzerinde yeşil pijama takımı vardı ve alt pijamasının bir bacağı dizinin üstüne kadar çekmişti. Dağınık saçları, zıplamasına uyum sağlayarak havada dalgalanıyor ve bedenine çarpıyordu.

Ömer Hayat’ın çocuksu bir ruha sahip olduğunu onunla ilk konuştuğu andan itibaren anlamıştı. Ancak böylesine masum bir görüntüyle karşılaşacağını tahmin bile edemezdi. Hayat ne seksiydi

ne de tamamen içine kapalı, utangaç bir kız. Değişken ruh hallerine sahip rengârenk bir ruhu vardı.

Onu izlemeye devam etmek isteyen gözleri, bir saniyeliğine Hayat'a eşlik eden Mısra'ya kaydı. Salonun ortasındaki geniş sehpanın üzerinde ince askılı badisi ve Hayat gibi dizlerine kadar sıyırdığı pijamasıyla dans ediyordu.

İkisi de kendilerini dansa o kadar kaptırmışlardı ki Ömer'in kapıda durarak onları bir süredir izlediğinden haberleri bile yoktu. Bunu engellemek için Ömer'in isteği olup olmadığı da tartışılırdı. Ne gitmek için orayı terk edecek umursamazlığı gösteriyor ne de yanlarına gidip danslarına eşlik etmek için bir istek duyuyordu. Sadece orada duruyor ve izliyordu. Yüzünde keyifli bir gülümseme ile...

Hayat ile Mısra dans etmek için bulundukları platformdan inerek yerde kıvırmaya, arkasından popolarını birbirine vurmaya başladılar. Eğer üzerlerinde seksi bir elbise, mini etek ve topuklu ayakkabılar olsaydı, görüntünün bir erkeği fazlasıyla ateşlendireceğini düşünürdü Ömer, fakat şu an içinde patlamaya hazır hormonları değil, güçlü bir kahkaha vardı. Küçük köpek yavrularının birbirleriyle oynaması kadar sevimli bir görüntüydü. Aldığı keyifle normalde pek sık görülmeyen geniş bir gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu yüzü.

Ömer Mısra'yı her zaman ateşli bir kız olarak düşünmüştü, sevgilisine karşı tutkulu bir bakış ve tutum sergileyeceğine dair kendince fikirler edinmişti ama gördüğü kadarıyla sevgili karısından hiçbir farkı yoktu. Ve iki çocuk koca salonunu talan edecek kadar ortalığı batırmışlardı.

Baba edasıyla azarlamak için ortama gökten elma gibi düşmeyi hedeflediği sırada bir kaza oldu.

Hayat az önce Mısra'nın çıktığı geniş sehpayı çıkarken ayağındaki terliğin cilalı maun yüzeyde kaymasıyla sağ tarafına doğru yere düştü.

Hayatın Ruhı

Ömer'in ifadesi keskinleşti. Kalbi tekledi. Koşarak Hayat'ın yanına gelirken Mısra'nın şok içerisinde elini ağzına götürmesini gördü.

"Hayat," dedi Ömer hemen karısının yanına çömeldi. Müzik artık eğlendirmekten çok baş ağrıtan, rahatsız edici bir ses kirliliği idi. Omuzunun gerisinden hâlâ koltuğun üzerinde duran Mısra'ya âdeta kükrediydi.

"Kapat şu müziği!"

Genç kız hemen yere basıp müzik çaların kumandasını aradı. En sonunda onu koltuğun kenarında yerde bularak ortama derin bir sessizlik sağladı.

"Hayat, bana bak güzelim."

Ömer onu yan çevirdi. Acıyla kasılan yüzü, gözlerini aralamasıyla gevşedi.

"Ömer! Sen mi geldin?"

Ömer onun sorusunu cevaplamak yerine kolunun üzerine düştüğü için sağ dirseğini kontrol etti. Sırtından destek verip hafifçe doğrulttu.

"Kolunu oynatabiliyor musun? Yan düştün, omuzunda ağrı var mı?" Hayat'ın yüzüne düşen bir perçemi geriye doğru itti. Tarayıcı gözler sorun olup olmadığını araştırıyordu fakat Hayat acıdan çok büyük bir sevgi topu hissediyordu. Ömer'in o korkutucu bakışlarından, buz gibi donduran emredici sesinden eser yoktu. Büyük bir ilgi ve endişeyle kendisine bakıyor, dokunuşlarında yumuşaklık saklıyordu.

"Ömer ben iyiyim." dedi. Bu ilgiden hoşlanmadığını söylerse yalandan burnu uzardı. Kolunda hafif bir sızlama vardı. Düşerken sağ dizini yere daha önce koyduğundan bedeni yavaş bir iniş gerçekleştirmişti.

"Kolunu ileri uzat, bakacağım." Ömer onun itirazlarını duymazdan geldi. Dikkatlice elini, bileğini, kolunu ve omuzunu inceledikten sonra yerden kaldırıp koltuğa oturttu.

“Çocuklar gibi bu ne hal? O kadar eğlenmek istiyorsanız diskoya gidebilirdiniz?”

Mısra dağınık kıyafetlerini düzeltirken dudaklarıyla ısıklık çaldı.

“Bak! Duy, kocan seni onca erkeğin içinde kıskanmayacağını söylüyor.”

Bu yorum Ömer’in buz gibi bakışlarını Mısra’ya çevirmesine neden oldu. Ağzına gelen her bir kelimenin Hayat’ın da canını sıkacağını iyi bildiği için cevap vermemeyi tercih etti. Yoksa onu evinden kovmak için büyük bir istek duyuyordu.

Ömer’in ifadesini fark eden Hayat hemen söze karıştı.

“Mısra bence abartıyorsun. Ayrıca Ömer sen evde yoksun diye parti vermek istedim. Eğer geleceğini söyleseydin, böyle bir etkinlikte bulunmazdım.”

“Eğer karım bana bugün telefon etseydi, ne zaman geleceğimi öğrenebilirdi. Fazla ilgili olduğunu mu iddia edeceksin yoksa?”

Hayat şaşırdı.

“Seni aramadığım için mi bana kızılıyorsun? Hah, aradığım zaman geç açtığın telefonlar ne olacak?”

Ömer ona döndü. Endişesi bir anlık öfkeye dönüşmüştü. İki kadınla savaştığı büyük bir arbede içerisindeydi. Tek başına ikisine de yeterdi, eğer biri karısı diğeri de onun en yakın arkadaşı olmasaydı...

“Yorgunum hanımlar, eğer küçük eğlencenizi daha sessiz bir ortamda yaparsanız herkesin sağlığı açısından daha iyi olur. Size iyi eğlenceler.” Hayat’a kısa bakış attıktan sonra üst kata doğru çıktı.

Hayat bir süre ayakta dikildi. Merdivenlerden kaybolunca uflayarak kendini koltuğa doğru attı.

“Yine aramız kötü oldu.”

“Ben de sizin çifte kumrular olduğunuzu düşünmüştüm. O endişede neydi? Bana nasıl müziği kapatmam için bağırıldığını gördün mü?”

Hayat az önce düştüğü yere bakıyordu. Ömer gerçekten onun için endişelenmişti. Karnı ağrıdığı zaman bu kadar tepki göstermemiştir, düştüğünde bir yerini kırdığını sandığı için çok korktuğu belliydi. Yüzünde ilk defa yaşam belirtisi görmüş, korkusu yüzüne yansımıştı.

Yukarı çıkıp onunla konuşmak isteyen kalbi, Mısra'nın sesiyle amacından uzaklaştı.

“Bak kızım, sana birkaç tüyo vereceğim. Sana bunları daha öncede söylemiştim ve bana çok kızmıştın. Ama bu kadın ve erkeğin altın anahtarı.”

“Hangi konudan bahsediyorsun?”

“Anladığım kadarıyla kalbine girmeye başlamışsın, yatağına girmek için artık harekete geçmelisin.”

Hayat gözlerini devirdi.

“Yine uçtun sen.”

“Kızım dur, bir dinle. Emin ol hayatını kurtaracak. Senin için göstermiş olduğu ilgiye baksana, hangi adam bir şey hissetmediği bir kadının düşüşünden korkar? Kolunu kırmasını umursar? Artık Ömer olmuş, senin de bir şeyler yapman gerekiyor.”

“Ne önerirsiniz hocam?”

“Bana öyle bakma Hayat, git adamı kendine muhtaç et. Bazı ihtiyaçlarını karşılayabileceğini göster. Karısı mısın, dünya ahiret arkadaşısı mısın anlamadım.”

Hayat aklına gelen hoşnut olmadığı şeyleri Mısra'ya anlatıp anlatmamak arasında kaldı. Gözünün kıyısında ister istemez küçük bir su birikintisi oluştu. Bir kadın için dile getirmesi zor bir durumla karşı karşıyaydı.

“İhtiyaçlarını başka kadınlarla gideriyor.”

Mısra yüzyılın sırrını öğrenmiş gibi koskocaman bir ağız ve yuvalarını zorlayan gözlerle kalakaldı.

“Ne? Seni aldatıyor mu?”

Hayat bunu daha önce dert edecek kadar düşünmemiştir. Uzun zaman eve gelmeyince başka kadınların yanına gitmesi muhtemeldi. Bu gerçek onu inanılmaz halsiz bıraktı.

Mısra yumruk yaptığı eliyle kafasını hafifçe itti.

“Aptal! Adamı elinden alacaklar, sen hâlâ bana kız.” Gözlerini devirdi. Bu konu ayak üstü konuşulacak bir konu değildi ve daha derine inilmesi gerekiyordu.

Oturup konuşacakları kadar vakti var mıydı, bilmiyordu. Gözü saat aradı. Televizyonun kenarındaki telefonuna gidip saatin çok geç olduğunu görünce Hayat’a döndü.

“Ben yatıyorum, saat uçmuş. Yarın sabah görüşürüz.”

“İyi geceler.” Dilediği iyiliğin kendisi için olmayacağını biliyordu. Dudaklarını dişleyerek etrafa baktı. Ömer’in dediği gibi gerçekten ev batmıştı. Ertesi günü temizlemeye karar vererek odasına çıktı. Ömer’in kapısının önünden geçerken alttan sızan ışığı gördü. Henüz yatmadığını anlaması içinde ani kalp çarpıntılarına neden oldu. Onunla konuşmak ve bunca zaman nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

Kapıyı tıklattığında artık geri dönüşü yoktu. Ses gelmeyince içeri başını uzattı.

“Ömer?”

Yanıt alamadı. Dönüp gitmesi gerektiğini söyleyen taraf ile devam edip içeri girmesini söyleyen tarafın münakaşa etmesine, içeri girerek son verdi. Yatakta görünmüyordu. Banyodan gelen seslere göre duş aldığını düşünerek hemen arkasını döndü. Tam bir adım atmıştı ki arkasından kapı açıldı.

“Odamda ne yapıyorsun küçük dansçı?”

Hayat dudağını sertçe ısırды. Yakalanmıştı, bundan sonra ne yapacağını ne diyeceğini bilemiyordu. Buraya neden gelmişti? Arkasını dönüp ona baktığında gözleri ilk defa kocasının bedeninde gezdi.

Dümdüz dalgalı bir karna ve siyaha çalan hafif göğüs tüylerine bakarak geriye yatan nemli saçlarını inceledi.

“Ben şey...”

Boynundan iki göğüs arasına uzanan yuvarlak kolye ilgisini çekti.

“İyi geceler dilemeye mi geldin?”

“Hayır, yani iyi geceler olsun tabi de. Şey diyecektim.”

Soruyu çabuk bulmazsa kalp çarpıntısından yere uzanacaktı. Heyecanla bir nefes alarak merak ettiği şeyi sordu.

“Bunca zaman neredeydin? Seni merak ettim.”

Ömer beline sardığı havlunun kenarını tutturdu. Diğer elindeki küçük havluyu saçlarına sürterek kurularken gözleri Hayat’ın üzerindeydi.

“İşlerim vardı.”

“Biliyorum tabii. İşlerin hep vardır.”

Hayat gözlerini dalgın bakışlarla odada dolaştırdı. Başka kadınlara gidip gitmediğini merak ederken nasıl dile getirip düzgün bir cümle olarak soracağını bilmiyordu. Mısra olsaydı dobra dobra yüzüne karşı sorar, cevap alınca da duruma göre tavrını koyardı. Hayat ise çekinerek Ömer’i oyalıyordu. Kendinden sıkıldı. Ömer’in sıkılmaması işten bile değildi

“Hayat ağzında gevelediğin soruyu artık sor. Üstümü giyip uyumak istiyorum, eğer beni çıplak görmekten rahatsız olmazsan kalabilirsin tabii.”

Hayat’a seçenek şansı tanırken bir süre bekledi.

“Uzun zamandır eve uğramıyorsun. Sen... acaba... yine...”

“Umarım sorun iki dakika içinde bir cümleye dönüşür.”

Hayat derin bir nefes aldı. Neden çekiniyordu ki? Olacaksa zaten sonunda bir şeyler olacaktı.

“Başka kadınlarla görüşmeye... devam ediyor musun?”

Gözleri küçük bir kız çocuğu gibi ayaklarına indi. Elinden gelse ellerini arkada bağlayarak ayağının ucunu yere vuracaktı. Ömer’den

yanıt gelmedi. Ona doğru sessizce yaklaştığını kendi ayaklarının yanına geldiğinde görebildi. Hemen başını kaldırdı.

Tam önünde duran kışkırtıcı adam, gece kararıyla içine çekiyordu. Elini kaldırdı. Çenesinden kavrayıp hiç beklenmeyen bir anda dudaklarına eğildi. İçine çeken uzun bir öpücüktü. Geri çekildiğinde ortamda sadece şaşkınlıktan gözleri irileşen bir kız ve keyifle gamzesini ortaya çıkaran yakışıklı ifade vardı.

“İzmir’den beri kimseyle görüşmedim. Bu yeterli bir cevap olur mu?”

“Sanırım.”

“Şimdi,” Havlusunu işaret etti. “Müsaade edersen.”

Hayat tek kelime etmeden dışarı kaçtı. Kendini odaya attığında kalbinin göğsünde değil boğazında attığını düşünüyordu. Ömer onu öpmüştü. Kulakları çınlamaya başladığında ayakları oturması için isyan etti. İlk defa Ömer onu öpmüştü ve buna karşı koymadan izin vermişti. Ellerini dudaklarına bastırdı. Aptal gibi gülümseyordu.

Yatağa girene kadar güldü. Yastığı yüzüne bastırdı, çılgınlar gibi sallanıp durdu. Kafasında sürekli Ömer’in bedeni ve haylaz gülümsemesi vardı. Tabi beklenmedik anda öpmesi... Duygularının yeni farkına varan kızlar gibi hissediyordu. Bu hissettiği şeylerin teorik olarak ne olduğunu biliyordu. Eğer dedikleri böyle bir şeyse, Hayat kesinlikle âşık oluyordu.

Diğer yandan Ömer, Hayat gittiğinden beri olduğu yerde duruyordu. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Hayat’ı görmemek için günlerce ondan uzak kalırken her defasında işleri bahane ederek kendini kandırıyordu. Gerçek olansa Hayat’tan kaçıyor oluşuydu.

Öfkenin hedefi kendisiydi. Rüya gecesinden beri ruh hali bir sakin bir öfkeliydi. Ne kadar karşı koymaya çalışsa da artık Hayat’ı arzuluyordu. Ona hiçbir zaman kadın olarak bakmamıştı. Karısı

yaptığında yatağına alma düşüncesi yoktu. Evliliğin kâğıt üzerinde kalmasını beklerken bedeni ona ihanet edecek noktaya gelmişti.

Yokluğunun özlemiyle aniden içindeki arzuya kulak vererek onu öpmüştü. İlk öpüşmelerinin getirisi çok fazlaydı. Tek bir öpücük ile yetinmeyerek bencilce daha fazlasını istiyordu. Bu duygunun şehvet yüzlü günahkâr isteğine karşı çıkmazsa kontrolü kaybedecekti.

Vücut sıcaklığı artmaya başlayınca arkasını dönüp tekrar duşa girdi. Soğuk su iyi gelecekti.

Ertesi sabah Ömer'in erkenden işe gittiğini öğrenen Hayat nedense hiç şaşırمامıştı. Bir şeyler olduğu zaman Ömer mutlaka yok oluyordu. Bu huyuyla tıpkı babasına benziyordu. Kaçta işe gittiğini öğrenecek ve bir gün o saatte onun karşısına dikilecekti.

Hayat kelebek gibi pır pır ediyordu. Bu mutluluğunu fark etmeyen kimse yoktu. Mısra kısacık anda bile olsa sormayı düşündü, gece bıraktığı arkadaşı bu kadar mutlu değildi. Sonra vazgeçerek onu kendi haline ve özeline yol verip, sorgulamadı.

Hayat kahvaltısını yaptıktan sonra Mısra'yı yolcu etti. Uzun süre görüşemeyeceklerdi. Vedalarını abartı dolu ağıtlarla yaptıktan sonra Barış onu eve bıraktı.

Hayat mutluluğunu sadece kalbinde yaşıyordu. Kimseye belli etmediğini düşünüyordu ama çok yanıldığını insanların ona garipseyen bakışlarından anlıyordu.

Mısra gittikten sonra yine kendisiyle baş başaydı. Cansu yaz tatili olmasından dolayı her gün geliyordu. Artık onunla yapacak başka sohbet kalmayınca can sıkıntısını daha önce hiç girmedığı odaların keşfinde buldu.

Bahçe ve müstemilat kısımlarını çoktan ezberlemişti. Birkaç oda vardı ki her seferinde ya kilitli oluyor ya da uğraşacak başka bir şey bulduğundan içeri girmeye vakit bulamıyordu.

Ana kapının hemen yanında bir kapı vardı. Önüne gelip amaçsız kısa bir bekleyişin ardından karar verdi. Hiç düşünmeden açıp içeriye baktı. Aşağıya doğru inen bir merdiven bulunuyordu.

Cansu'nun ortalıklarda görünmemesi üzerine içeri girerek merdivenlerden indi. Lambalar fotoselli idi. O indikçe tepesindeki lamba yanıyordu. Düzlüğe geldi. Önünde bir kapı daha çıkınca açıp içeri girdi. Geniş bir salona benzer boş bir alandı. Hiçbir şey konulmadan öylece boş bırakılmıştı. Diğer tarafında bir kapı yer alıyordu. Oraya doğru ilerlerken koskoca villanın altında böyle gizli bir oda olduğunu hiç düşünmemişti. Kapıyı gidip açtı. Küçük bir koridor diğer ucunda iki kapı vardı. Birine gittiğinde yukarı çıkan merdivenleri gördü. Arka kapı olduğunu düşünüp diğer kapıya yöneldi. Araştırması henüz bitmemişti. Kapıyı açınca karşısına koskoca bir salon çıktı. Bu sefer ki farklı olarak jimnastik aletlerle donatılmış spor odasıydı. Daha önce buraya gelmişti ama normal kapıdan merdivenle inerek.

Çıktığı kapıyı kapatmadan salonun içine bir adım atıp arkasını döndü. Burası gizli bir kapıydı. Duvar da boydan boya kaplanan yunus resminin içinde yer alıyordu. Salona inen kimse bu kapıyı ancak kurcalarsa bulabilirdi. Bu gizlilik Hayat'ın merak duygusunu zirveye taşıyordu.

Hayat geldiği yere giderek kapıyı kapattı ve yukarı çıkan merdivenlere ulaştı. O kapının nereye çıktığını öğrenmekteydi sıra, onu da aydınlık ana koridora geldiğinde öğrenmiş oldu. Merdivenin arkasında kalan gizli bir kapı olduğunu yeni görüyordu.

“Villa villa değil, sırlar kapısı!”

Ömer'in çalışma odası olduğunu bir kere Cansu'dan bir kere de Barış ile Murat konuşturlarken duymuştu. Oraya hiç gitmediğini düşündü. Cansu yanından geçerken genç kızı durdurup nerede olduğunu sordu.

“Ömer Bey'in yatak odasının hemen sağ kapısı. Genelde kenarında saksı durur, o yüzden kapı olarak görmemeniz normal.”

“Zeminden merdivenlere çıkan gizli bir kapı buldum. Neden bu kadar sırlı bu ev?”

“Burası eskiden Ömer Bey’in aile eviymiş, onlar ölünce Ömer Bey tekrar dekore ettirdi. O kapılar neden var ben de bilmiyorum.”

Hayat’ın şaşkınlığına bir yenisi eklendi. Onu da yanına alarak hemen yukarı çıktı. Koridorda dört kapı vardı. Biri kendisinin, diğeri Ömer’in odasıydı. Ayrı olarak küçük bir tuvalet ve boş bir oda yer alıyordu. Gizli kapıyı bulmak için saksının yanına doğru gitti. Tuvalet ve Ömer’in odasının tam ortasında kalıyordu. Dış yüzeyi duvar renginde olduğu için kapı olarak görünmüyordu. Uzun yapraklı bitkiyi kenara çekerek tamamen ortaya çıkardı. Ömer orayı gizlediğine göre önemli şeylerini saklıyor olmalıydı. Gizemi açığa çıkartmak Hayat’ın göbek adıydı, küçüklüğünden beri merakını asla dizginleyememişti. Araştırmaları sonucunda yeni şeyler keşfetmek heyecan veriyordu. Kapıyı açmak için kapı kolunu çevirdiğinde kilitli olduğunu anladı. Geldiği yöne dönüp aşağıya indiği gibi Can-su’yu buldu.

“Kapının anahtarı nerede?”

“Kilitli mi? Ah o zaman Ömer Bey odaya girilmesini istemiyor.”

Hayat anlamayarak sordu.

“Kilitli olmazsa girilmesine bir şey demiyor, öyle mi?”

“Evet. Temizlenmesi için orayı açık bırakır, ben de temizlik işleri için katları gezerken orayı kontrol ederim. Açıkta temizlerim, yoksa içeri girmem.”

“Sende anahtar var yani?”

“Yedek mi? Evet var. Biri on da biri bende.”

Hayat gözlerini kısıtı.

“O anahtarı bana verebilirsin. Ömer’in bir şey diyeceğini sanmıyorum.”

“Ama...”

Hayat kıza gözlerini belirtirken daha fazla itiraz duymak istemediğini ifade etti. Mutfağa giden Cansu biraz sonra elinde anahtarla geri geldi.

“Ömer Bey çok kızacaktır.”

“Sen düşünme bunu. İşine bakabilirsin.”

“Şey... Hayat Hanım, ben işim bitince erken çıkabilir miyim?”

Hayat hemen başını salladı. “Tabii ki çıkabilirsin.”

Kapının kilidini açarken normalden daha fazla kendini aksiyona hazır hissediyordu. Bir şeyler olacaktı. Orada bir şeyler saklanıyordu ve bunu öğrenecekti.

İçeri girdiğinde farklı olarak gözüne çarpan bir şey yoktu. Dekorasyon ve odanın ağırlık rengi kahverengiydi. Evin genel olarak ağırlık rengi siyahtan farklı olan tek yanı buydu. Birkaç tablo ile duvarlar süslenmişti. Masanın arkasında tavandan yere kadar kütüphane yer alıyordu.

Çalışma masasına doğru yürüdü. Masanın üzerinde dağınık bırakılmış birçok evrak ve belge vardı. Ömer sanki çalışırken ani bir telefon gelmiş gibi işleri bırakıp çıkıp gitmişti. Kâğıtlar da holdinge ilgili meselelerin olduğunu düşünerek incelemeyi bıraktı. Odanın o kadar da gizlenecek bir özelliği olduğunu sanmıyordu. Muhtemelen evraklarını korumak için kilitli tutuyordu. Odadan çıkacağı sırada gözüne bir yer takıldı. Kapının arkasında kalan tablo yana doğru yatmıştı. Gidip onu düzeltmek için hamlede bulunduğu sırada arkasından bir şeyin açıldığını duydu. Tabloyu kaldırıncaya bunun gizli bir kasa olduğunu gördü. Kapatılırken arasına dosya sıkıştığı için kilidine tam oturmamış, açık kalmıştı.

Hayat kapağı kapatmak için açtığında üst üste konulmalarından dolayı birçok evrak kayarak yere düştü. Kendi yaptığı sakarlığa söylenip tabloyu yere bıraktı. Düşen evrakları bir araya getirirken gözleri tanıdık olan isimlere kaydı.

Ve bir resme!

Hayat komedi filminden çıkıp korku filmine giriyormuş gibi duygusal geçiş yaşıyordu. Babasının ve kendisinin isimlerinin bulunduğu evrakları toparlayarak ayağa kalkıp çalışma masasına gitti. Hepsini teker teker eline alıp incelerken kaşlarını çatıyordu.

“Bunlar bizim bankaların ve borçluların listesi. Peki, Ömer’de ne arıyor?” Kendi kendine sesli bir yorumda bulundu. Borçlarını ödemek için araştırma yapıldığını ve kimlere ödenmesi gerektiğini öğrenmek için listelendiğini düşündü. Fakat içi hiç rahat değildi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kâğıtları karıştırırken gözü sayfanın alt kısmındaki tarihe takıldı. Hemen hemen Ömer’in ilk defa babasının karşısına çıkıp evlenme teklifi getirdiği kış ayına denk geliyordu. Kâğıtlara âdeta gömülerek daha dikkat kesildi.

Bazı belgeler ödeme faturalarının bir kopyasıydı. Babasının borcu olan balıkçılara, borç aldıkları diğer kişilere ve bankanın müdürüne yüklü ödemeler yapılmıştı. Hem de Erez Holding tarafından ve bu tarihler evlenmeden önceki tarihe denk geliyordu. Ayrıca arsalarının tapusu da kâğıtların arasındaydı.

Hayat soluksuz kaldı. Kendi resminin kasada neden durduğunu, neden borçlulara ödeme yapıldığını anlamakta zorluk çekiyordu. Mantığı korkunç gerçeklerle karşısına çıkan kâğıtları idrak edemediği için şok içerisindeydi.

Ömer onu oyuna getirerek evlenmişti, hem de iğrenç bir şekilde! “Burada ne yapıyorsun?”

Hayat hızla arkasını dönerken elindeki kâğıdı tüm gücüyle sıktı. Ömer ona buz gibi bir ifadeyle bakıyordu.

“Bana oyun oynadın.” diyerek yavaşça tısladı. “Beni kandırdın.” “Sen neden bahsediyorsun?”

Ömer sabah gün doğarken uyanıp odasında çalışmaya başlamıştı. Acil bir telefon alınca çalışmalarını yarım bırakarak odayı kilitlemişti. Hayat’ın bu odada oluşundan çok neden öfkeli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tahminleri ise ona çok canının sıkılacağını söylüyordu.

Ağır adımlarla içeri girip başını duvardaki kasaya kaldırınca gerçeği anladı.

“Faturalar biz evlenmeden önce kesilmiş. Tüm borçlu olduğumuz kişilerin ödemeleri yapılmış. Bu ne anlama geliyor, açıklayacak mısın yoksa ben kendi fikrimi ileteyim mi?”

Ömer hayatında ilk defa söyleyecek bir şey bulamadı. Hayat'ın bu şekilde öğrenmesini hiç istemezdi. Kasayı alelacele kapatırken tam kapatamadığı için kendine küftetti.

“Beni aldattın. Evlenmek için kumpas kurdun bize. Benim kendi ayakla gelip seninle evlenmem için...”

“Zekânın yaratıcılığı konusunda seni tebrik etmeliyim.”

Sözleri alaycı çıkıyor olsa da Ömer gerçekten zekâsını övüyordu. Noktaları birleştirirken zorlanmayan bir eşe sahipti.

“Bana sakın maval okuma. Sen adi bir adamsın.”

Ömer'in bakışları yoğunlaştı. Sesi düz bir soğuklukla Hayat'a ulaştı.

“Sözlerini seçerken kışkırtıcılığını ölç ve biç.”

“Neden yaptın bunu?” Hayat ağlamak istiyordu. Adi bir oyunla Ömer'in oyuncağı olmuştu.

“Neden seninle evlenmemi sağladın?”

“Odadan çık Hayat.”

Hayat'ın gözünden bir damla süzülünce Ömer dişlerini sıktı.

Dizginlenmesi zor olan duyguları şaha kalmış gibi tüm sessizliği alıp götürdü. Minik bir adımı olduğu yerde ileri atılarak Ömer'e doğru nefretle bağırdı.

“Babama dava açtıkları için seninle evlendim. Önünde babam için geleceğimi feda ettiğimi söyledim. Sen de hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi beni dinledin. Ama her şey yalandı öyle mi? Sen beni elde etmek istiyordun. Tüm bunlar bir oyundu.”

Ömer sakinliğini zorlukla koruyarak, “Bir daha odadan çıkmanı söylemeyeceğim.” dedi.

Hayat elinde buruşturduğu kâğıdı ona doğru fırlattı. Soğuk bir sesle ona bağırmaya devam etti.

“Sen taş kalplinin tekisin.”

“Doğru. Ben taş kalplinin tekiyim. Kalbimi sevgiyle saran bir ailem olmadı. Sevgi sellerinin çığ olup boğulurcasına bedenimi kapladığı hiç olmadı. Kalbin yumuşaklığı gösterilen iyiliğe ve sevgiye bağlıdır. Kötülük ve yobazlığın içinde yumuşak bir kalp ancak kardelen kadar güçlü olmak zorundadır. Benimse kalbim onun kadar cesur değil.” Hayat’a uzanıp dirseğinden kavrayarak apar topar dışarı çıkarttı. Arkasından kapıyı kilitleyip onu da kendisiyle aşağıya indirdi.

“Dokunma bana, senden öğreniyorum.”

Hayat sinirden döktüğü gözyaşlarını çarçabuk temizleyerek onun karşısında güçsüz durmamak için eski gücüne kavuştu. Ömer’e âşık olduğunu anladığı gün bunun olması ilişkilerinin hiçbir zaman düzgün gitmeyeceğini açıklıyordu adeta.

“İğrensen de benim karım olduğun gerçeğini asla değiştiremezsin.”

“Neden benimle evlendin? Geleceğimi senin yüzünden mahvettim. Bir de borçları kullandın ha?”

Ömer ile Hayat’ın hararetili kavgasını bölen başkalarının öfkeli bağrıışmaları oldu. Sesler salonda yankılanacak kadar yüksekti. Ömer arkasını dönmek için hareket ettiğinde 16 yaşlarında, spor üniformasıyla asi bir kız kaşlarını çatarak içeri girdi.

“Dayı!”

“Dayı mı?” Soru Hayat’tan geldi. Kendi öfkesini kontrol etmek de zorlandığı için hâlâ agresif bir tutum içerisindeydi. Gözlerini çarçabuk kuruladı.

Ömer soruyu es geçip genç kızın yanına gitti. O kadar öfkeliyken yeğeninin burada ne yaptığını sorgulamak istemiyordu.

“Tuana şu an çok yanlış bir zaman. Şimdi git.”

Karşısındaki adamdan zerre korkmadığını belli eden dik duruşuyla burnunu havaya kaldırdı.

“Akşam yemeğine neden gelmediğini öğrenmek için buradayım.”

“İşimin olduğunu söyledim. Şimdi...” Tuana onun sözünü kesti. Omuzundan kalçasına kadar sarkan tek kol çantasını yere attı. İğrenen bakışlarını Hayat’a çevirerek, “Doğru, bayan arkadaşlarla iş!” dedi.

Hayat durduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. İğreneceği kadar kötü bir kadın değildi. Aksine bir erkek tarafından rahatça kandırılmış masum düşünceleri olan bir kadındı.

Ömer de duyduklarından rahatsızlık hissetmiş olacak ki öfkesindeki milim değişimle Hayat’a döndü.

“Sizi tanıştırmayı böyle bir durumda hayal etmemiştim ama vakti gelmiş görünüyor. Tuana bu bayanın adı Hayat. Benim karım.”

Genç kız yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşen ela gözlerini Hayat’a çevirdiğinde onu tepeden tırnağa inceledi.

“Ne? Sen evlendin mi? Ama sen hiç kimseyle evlenmezsin ki?” Şaşkınlığı o kadar büyüktü ki Ömer’e baktığında artık o eski asi lise-li kız modeli yok olmuştu. “Evlendin ama bana neden söylemedin?”

“Biraz aceleye geldi.”

“Bu bahane olamaz. Dayı nasıl yaparsın bunu? Niye evlendin?”

Hayat Tuana’nın sakinleştiğini düşünerek yanlış bir izlenime kapılmıştı, çünkü eski hararetiyle şimdi daha çok kaşlarını çatıyordu. Hemcinslerin dayanışmasından olsa gerek genç kıza destek verdi.

“Emin ol Tuana, ben de birçok kere bu soruyu sordum. Cevapsız!”

“O ne demek?”

“Dayının her konuda zorba olduğunu söylüyorum.”

“Benim dayım mı? Başkasıyla karıştırıyor olmayasınız hanımefendi? Dayım dünyanın en nazik insanıdır.”

Şaşkınlık sırası Hayat’a geçmişti. Çenesi aşağıya doğru düştü. Kocasının bin bir oyunla evlendiği yetmiyormuş gibi ailesinin ol-

madığını söylerken de yalan söylemişti. Bir yeğeni vardı, kardeşinin olmaması imkânsızdı.

“Ona ne şüphe!”

Ömer ilginç diyalog karşısında taşmak üzere olan sabrının sınırındayken, “Tamam yeter bu kadar! Tuana artık öğrenmiş olduğuna göre eve gidebilirsin.” diyerek ona yol verdi.

“Hiçbir yere gitmiyorum. Sevgili yengecim ile tanışmadan bir yere gitmem.”

“Tuana kaynaşmayı daha sonra yapmanız da olur. Hem Hayat’ın şu an seninle konuşmak için can attığını sanmıyorum.”

Hayat araya girdi. “Benimle ilgili konularda hüküm vermekten vazgeç artık!”

“Sende mantığınla hareket edersen belki karışmam.”

“Senden iğrenmem, çok mantıksız gerçekten. Onca oyundan sonra...”

“Vay vay yeni evlilere bak! Aşkınız gözlerinizi yaşarttı.”

Hayat ile Ömer, ergenliğini yaşayan bir kızın karşısında kavga etmelerini gelişimine zararlı görerek daha fazla uzatmadan sustular. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından Hayat bulduğu fırsatı değerlendirdi.

“Tuana tatlım bilmen gereken bir şey var. Sevgili dayın...”

“Hayat sus!”

Ömer onu yeğenine şikâyet edeceğini çoktan anladığı için engelledi. Hayat ise bu engel karşısında tüm çitlerini yıktı. Karşısında liseye giden gencecik bir kızın olduğunu düşünmeden ağzına gelen ilk şeyi söyledi.

“Dayın beni zorla karısı yaptı! Yardım bahanesi meğerse bir oyunmuş, düşünebiliyor musun?”

“Hayat yeter!”

“Önüme tonlarca evrak yığıldı. Gizli karısı oldum ama... Arkadan işleri yürütmüş adam.”

“Hayat kes sesini!” Ömer öyle bir gürledi ki Tuana bir adım gerilerken, Barış ile Murat bir şey olduğunu düşünüp kapıdan içeri koşarak girdiler. “Bunları Tuana’nın önünde konuşmayacağım!”

“Ah hayır, ben konuşacağım. Öğrenmesi lazım.”

“Evet lazım dayı.”

“Tuana eve. Hemen!”

“Kal Tuana, gerçekteki dayının kim olduğunu gör!”

“Murat, Tuana’yı eve götür.”

Hayat Tuana’ya doğru bir adım attı. Ortamda hissedilir bir gerilim vardı. Ömer tüm sinirine rağmen nazık olmaya çalışarak onu kolundan tutup geri çekti.

“Bana dokunma dedim, Ömer!”

Murat, Tuana’nın huyunu bildiği için ağzını eliyle örtüp çırpınmasını engelleyerek genç kızı kucığına aldığı gibi evden çıktı. Barış da yere düşen çantasını alıp onlara katıldı.

Salonda yalnızca Ömer ve Hayat kaldı. Ömer’in taze öfkesi, Hayat’ın nefret dolu bakışlarıyla karşı karşıyaydı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? O daha 16’sında bir çocuk!”

“Hayır,” dedi Hayat inatla karşı çıkarak. “O genç bir kız ve gerçeği bilmeye hakkı var!”

Ömer Hayat’ın kızgınlığından dolayı mantıktan uzak fikirler edinmesine daha çok kızıyordu. Tuana’nın kavganın ortasına gökten inmesi beklenmedikti. Önlerinde kavga ettikleri yetmiyormuş gibi aralarındaki şekilsiz ilişkiyi anlatarak kendilerini küçük düşürüyordu.

“Bizim çarpık ilişkimizin onu etkileyebileceğini hiç düşünmedin mi?”

Hayat kolunu kurtarmak için kıvranıp duruyordu. “Bu gerçekleri bilmesine engel değil. Ve ne kadar çabuk öğrenirse o kadar çabuk hayata karşı güçlü olur.”

Ömer tiksintiyle, “O benim yeğenim. Bırak da buna ben karar vereyim.” dedi.

Hayat o an karşı koymak yerine hareketsiz kaldı. Diktiği bakışları Ömer'in bir zamanlar alaycılıkla verdiği karşılık gibiydi.

"Kimsesi olmayan Ömer Erez'e de bakın hele, sakladığı bir yegeni varmış."

Ömer dudaklarını sıktı. İfadesiz kalmak için kastığı yüzünden kendini ne kadar zorladığı belli oluyordu.

"Sakin dalga geçmeye kalkma."

"Yok canım, dalga geçmeyeceğim. Sadece senin yalanlarla kurulu hayatından nasıl kaçabilirim diye düşünüyorum."

"Bunu aklından tamamen sil. Çünkü sen bu evde, yanımda kalmaya karar verdiğinden itibaren başka bir yerde yaşamayacağını kesinleştirdin."

"Bak aklıma ne geldi." Hayat alayla gülümserken Ömer'e âşık olduğu zaman hissettiği o sevgiye şu anlık ulaşamıyordu. Gerçekten hormonlarının etkisiyle mi onu sevmiştii? Aşk ile aylık dengesizliğini birbirine karıştıracak kadar kendini tanımaktan uzak mıydı?

Ömer ne diyeceğini beklerken sessizce yüzüne bakıyordu.

"Babamdan arsanın tapusunu aldığını gördüm. Bu evliliği en başta kurguladın ve ben de tam planlarındaki gibi sana geldim. Sonra... Hop! Çantada kekliğim. Sıra o çok istediğin, adamlarının kıvrım kıvrım kıvrınarak almaya çalıştığı ama beceremediği arsaya sahip olmaktaydı. İşte! Babam kızıyla evlendiğin için kendi rızasıyla sana o tapuyu verdi. Ah yoksa çaldın mı?" Hayat yine öfkesini kusarken sakın olamıyordu. Ömer onun hayal gücüne hayrandı. Kendince edindiği fikirleri hayretler içerisinde dinlerken onu durdurmak için bir girişimde bulunmuyordu. Elbet sözlerinden pişmanlık duyacağı bir noktaya gelecekti.

"İstediğin gibi projene devam edebilirsin. O yıkılasıca bina kirliliğini oraya diker, her sene yüksek cirolarla tatil köyünden para kaldırırısın." Ömer'e yüzünü yaklaştırırken yükselttiği ses ayarını düşürdü. "Sen görünen adam değilsin Ömer." dedi gözlerinin içi-

ne doğru. “Yüzünde insanları gerçeğe inandıran sahte bir ifade var. Maskeni görmeye başladığım için kendime kızıyorum. Aptalın tekiyim. Şimdi benimle neden evlendiğini anlamış oldum.”

“Neden evlendiğimize cevap ararken, kendince kurduğun fikirler arasında seni sevdiğim için evlendiğim mi vardı?”

Bu soru Hayat’ın kalbine bir gülle indirdi. Duygularından vurulmayı beklemiyordu. Çok kere kendine, “Neden?” diye kendine sormuş ve sevebilme ihtimalini düşünerek kendini avutmuştu. Kesin bir düşünce olmamakla birlikte Ömer’in ilgisinden sevgiyi hissediyordu. Belki de çarçabuk onun etkisi altına girip âşık olduğunu hissetmesi ve bu evliliği gerçeğe çevirmek istemesi bundandı.

“Beni kendinden uzak tutmanın amacı gerçekten karın olmam için değil, arsaya sahip olmak içindi. Hayır!” diyerek düşüncelerine tezat bir cevap verdi. “Hayır. Senin beni sevdiğin için evlendiğini hiç düşünmedim.” Hayat’ın gözleri doldu. Son cümlesini söylerken boğazına yerleşen boğum sebebiyle sesi titrek çıktı.

Ömer ona bakmaya devam ediyordu. Hayat inanmak istemese de gözlerinin içine doğru dik dik bakan gözler aslında farklı bir şeyi ifade ediyordu. Bu kızgın olmakla ilgili değildi. Görünüş ve cevaplardan ayrı şeyler söylüyordu.

Daha fazla dayanamadı. Bakışlarını koluna indirdi. Aralarındaki savaş gücünü kaybediyordu. Halsizce omuzlarını düşürdü.

“Bırak kolumu!”

Ömer bir kez daha üstelemesine izin vermedi. Kolunu onu silkelercesine ileri doğru iterek bıraktı. Ardından dönüp evi terk etti.

Hayat salonun ortasında öylece kalakaldı. Gerçekler aynı gün iki farklı yüzle karşısına çıktı. Kandırılmış, oyuna gelmişti. Babasını kurtarma isteği ile dolu olarak Ömer’in kapısına gelecek kadar paraya muhtaç bırakılmıştı. Bunun borçlarla hiçbir ilgisi yoktu. Ömer en başından babasının karşısına geçerken evlenmeyi kesinleştirmişti. Peki, ama neden? Gerçekten o küçük arsaya ihtiyaç duyacak kadar

önemli miydi projesi? Hayatını mahvedecek kadar düşüncesiz bir adam mıydı Ömer?

Bacakları bedenini taşımakta zorlanınca koltuğa oturdu. Artık onun karısı olmuşken vazgeçebilecek veya geri dönecek yeri ve yolu yoktu. Ömer'in son dönemlerde ona iyilikle göstermiş olduğu yüzü bir maske miydi? Görünen şeyler bu kadar keskinen içinde bir tohum neden hâlâ Ömer'in iyi biri olduğunu haykırıyordu?

Gerçekler yalanlara karıştı, hangisinin doğru olduğu anlaşılmıyordu.

Diğer yandan Ömer'in bir yeğeni vardı. Bunca ay kimsesiz olduğuna ikna etmişti. Sakladığı şeylerden biri de yeğeni olduğuydu. Yerinden hızla fırlayıp odasına gitti. Ömer'i görmek istemiyordu. Eğer bu evden kaçamıyorsa, onu görmemek için odasında yatıp kalkardı daha iyiydi. Yeğeni Tuana ile görüşmenin bir yolunu bulursa hakkında bazı şeyleri öğrenebilirdi.

Yatağına uzanıp bir süre boş boş tavanı izledi. Gözleri nemlendi ardından yanaklarından ılık damlalar süzüldü.

Âşık olduğu adam onu kandırmıştı. Ortada bir sebep yokken evlenmeyi amaçlamıştı. Yalanlarla kurulu hayatları nereye kadar sağlıklı olacaktı?

Ağlayan kalbi, neden bu adamı sevmeye devam etmek zorundaydı?

Günler Hayat'la Ömer'in birbirlerini görmemek için sürekli olarak köşe kapmaca oynamakla geçmişti. Ömer çoğu günler eve gelmeyince Hayat keyfini çıkartıyor, onu kapıda görünce anında odasına kaçıyordu. İkisi de birbirleriyle konuşma girişimde bulunmuyorlardı.

Haftalar sonra Hayat yapması gerekene karar verdi. Ömer'in kendini savunmaması üzerine yeğeni Tuana ile görüşme ayarlaması için Barış ve Murat'ı eve çağırıp nerede kaldığını sordu.

“Benden sakladıkları için siz de en az patronunuz kadar gözümde yoksunuz. Eğer sizi affetmemi istiyorsanız Tuana'nın nerede oturduğunu söylersiniz veya götürürsünüz.”

İki genç umutsuzca birbirine baktılar.

“Onlarla görüşmeniz yasak.”

“Ömer Bey'den izin almadan bunu yapamayız. Lütfen ısrar etmeyin.”

Hayat sabırla gözlerini kapattı. Yeterince sert olmadığını düşündü. Gözlerini geri açtığında Barış ve Murat'a doğru tehditkâr bir adım attı.

“O halde yapacaklarımın sorumlusu ben değilim.”

Hayat üzerini değiştirmek için yukarı çıkarken omzunun üzerinden seslendi.

“Caddeyi gezmek istiyorum. Birazdan hazır olurum.”

İki koruma birbirlerine tekrar bakarlarken Hayat’ın yapacaklarına karşı tedbirli olmaları gerektiğini düşünerek dışarıya yöneldiler. Barış telefonunu çıkarırken, “Ömer Bey’e haber vermeliyiz.” diyerek Murat’a baktı.

Bir saat sonra Hayat, Bağdat Caddesi’nde vitrinlere bakarak yürüyordu. Dışarıdan bakan bir insan için alışveriş yapma isteğiyle dolu, kendinden emin bir kadın görünüyordu. Gerçekte ise vitrinlerin camından Barış ve Murat’ın yerini tespit etmeye çalışan gözlemci bir kadındı. Biri arkasından geliyordu, diğeri ise karşı caddeden onu takip ediyordu.

Arka kapısı olan bir kafe görünce bir süre oturup soluklandı. Kaçmak için bundan iyi fırsat olamazdı. Soğuk içeceğinin parasını ödeyip tuvalet bahanesiyle yerinden kalktı. Gözü korumalarının üzerindeydi. Murat kafenin içine girip rahatsız etmemek için başka bir masaya oturdu. Barış görünürlerde yoktu. Murat’a sahte gülümseme yollayarak arka tarafa yürüdü. Tuvalete giderken arka kapıya göz atınca sinirle olduğu yerde tepindi. Barış tam kapının çıkışında bekliyordu. Tuvalete girip ellerini ıslattıktan sonra tekrar yürüyüşüne devam etti.

Her şey dışarıdan bakınca olağandı.

Ta ki...

Hayat karşısında Ömer’in ona doğru geldiğini gördü. Başını çevirip görmemiş gibi yaparak sıkıntıyla dudaklarını ısırdı. Kaçabilmenin en uygun olacağı kalabalık bir ana denk gelmiş, yaya geçidinin ışıklarında bekliyordu.

Ömer’in zamanlamasını sinir bozucu buldu. Fırsattan istifade tam karşıya geçecekti ki ani bir karar değişikliğiyle geriye dönüp arkasındaki sokağa girerek koşmaya başladı.

Caddebostan’ın sokakları labirent gibiydi. Bir girilen yol bir başka yolla birleşerek yine aynı noktaya çıkabiliyordu. Arkasına bak-

madan koşmaya devam ederken apartmanların dizildiği sakin bir sokağa girdi. Efor harcayan bedeni acıyla soluklandı. Arkasına baktığında gelen hiç kimse yoktu ama başını kaldırdığında sert bir göğse çarptığı için dünyası başına geçti.

“Hanımefendi bu ne hız? Arkanızdan atlı mı kovalıyor yoksa?”

Hayat başını kaldırıp kollarını tutan adama baktı. Yakalanma heyecanı onu mer’in olduğunu düşündürmüştü ama çarptığı kişi onun yerine çok iyi tanıdığı bir adamdı.

“Kerem? Kerem bu sensin?”

“Hayat? şuna bakın hele. Taşındığım dkkna davet etmemi beklemeden kendin geldin.”

Hayat rahatlama ile şaşkınlık arasında kaldığı sırada ensesindeki korku temalı ürperti telaş etmesine neden oldu. Başını evirip Kerem’in bahsettıği veterinerlik dkknına baktı. Kolundan tutup onu da içeriye sokarken fazla düşünmeden hareket ettiği için başına neler geleceğini hiç bilmiyordu.

“Hayat sen iyi misin? Ne oluyor?”

Hayat dkkna girip kapının ve sokağa gören camın jaluzilerini indirdi.

“Lütfen, her şeyi anlatacağım ama benim bir süre burada saklanmam gerekiyor. Lütfen sonra...”

Kerem yıllardır duygu beslediği kızın ansızın karşısına çıkmasını kaderin bir cilvesi olarak görüyordu. O kadar mutlu olmuştu ki hafifçe gülümseyerek onun neden kaçtığını düşünmek yerine yanında olmasından keyif duydu.

“Sen kahve seversin, hemen geliyorum.”

Hayat bir ceylan gibi tehlikenin geçmesini bekliyordu. Aranma ihtimaline karşı hemen çantasına eğildi. Cep telefonunu çıkarttığı anda mer’in numarası belirdi.

Hayat mrndeki en şiddetli korkuyu yaşıyormuş gibiydi. Kalbini rahatlatmayı başaramıyordu. Kerem’e baktı. Arka tarafta bir

odaya girmiş, kahve yapıyordu. Derin bir nefes alarak telefonu açtı. Sadece kulağına tuttu. Hiçbir şekilde telefona karşılık vermedi.

“Hayat? Neredesin sen?” Ömer’in sesi tüm klinikte yankılandı. “Beni duymuyor musun? İsyan mı ediyorsun bana?”

Hayat ona karşılık vermeyince bir süre sustu.

“Hayat?”

“Senden uzak durmak istiyorum.”

Karşı taraftan hemen cevap gelmeyince Ömer’in rahat bir nefes almak için soluklandığını düşündü.

“Güvenli sınırlar içerisinde istediğini yapmakta özgürsün.”

“O yüzden mi Tuana’yı görme engelim var?”

“Engelin yok, bana haber verme zorunluluğun var. Şimdi söyle neredesin?”

Hayat ona yanıt vermeyince Ömer’in ses tonu öldürücü katılığa büründü.

“Beni seni aramak zorunda bırakma! Çünkü bulursam hiçbir şey hoşuna gidecek kademede ilerlemeyecek.”

Hayat bunun ne anlama geleceğini düşündü. Sonra kalbi korkuyla tekledi.

“Sakin babama zarar verme! Seni asla affetmem!”

Ses tonunu belli bir seviyede tutmaya özen gösterdiği halde Kerem onun ne dediğini duydu. Kaşlarını çatarak konuşmaya kulak verdi.

“Babana bir şey yapmayacağım ama şu an neredeysen orayı başına geçireceğimden şüphen olmasın. Son kez soruyorum Hayat, neredesin?”

Hayat babasını düşünürken Kerem’in sağlığını düşünememişti. Ömer’in onu nasıl bulabileceğini bilmiyordu. Eğer iyi saklanırsa sokak başına gelen adamları atlatabilirdi. Ve Kerem ona izin verirse, bir süre bu dükkândan dışarıya burnunu bile uzatmazdı.

“Hayat?”

“Hoşça kal!” dedi ve başka bir şey söylemeden telefonu suratına kapattı. Ardından telefonu tamamen kapatarak çantasına geri koydu. Bir gözü sürekli olarak sokaktaydı.

Kerem tedirgindi. “Hayat sen iyi değilsin. Kiminle konuştun? Babana biri zarar mı verecek?” Elindeki kahve kupalarını masasının üzerine bıraktı. Hayat’ın önünde durup samimiyetini belli eden rahatlatıcı dokunuşlarıyla elini tuttu.

“Anlat bana, canım. Ne oluyor?”

Hayat bu temastan dolayı rahatsızdı. Ellerini geri çekerken masanın önündeki boş sandalyeye oturdu.

“Kusura bakma Kerem, seni de böyle zora sokuyorum.”

“Bana bir zararın yok. Sen neden böylesin? Kaç aydır seninle görüşemiyorum bile. Neler oluyor?”

Hayat utanıp sıkılarak ona baktı. Kerem her zaman tanıdığı gibiydi. Anlayış ve sevgili dolu bir şekilde onu dinlemeye hazırdı. Bir yardım istese asla esirgemezdi. Fakat onun olan sevgisini böyle bir zamanda kullanacak olması yardım adı altında onun duygularıyla oynamak olurdu. Gülümsemeye çalışarak onun çatık kaşlarını düzeltecek bir rahatlık sundu.

“Benim işlerim biraz karışık. Merak etme durum sandığın kadar da kötü değil, sadece biriyle kavga ettim. Onun beni zaaf noktam olan babamla vurmasını istemiyorum.”

Kerem ona anladığını belli ederek başını salladı. Karşısına geçip otururken masanın üzerindeki kahve kupalarını alarak bir tanesini teklifsizce uzattı.

“Kavga ettiğin kişi Mısra değil sanırım.”

Hayat omuz silkti. Konuyu değiştiren Kerem, sıcak bir gülümseme gönderdi.

“Nasıl beğendin mi yeni mekânımı?”

Hayat ilk defa bulunduğu veteriner kliniğini inceleme fırsatı buldu. Sokak arasında olsa da bayağı işlek bir noktaydı. Koşmak-

tan dolayı yön duygusunu kaybetmiş olabilirdi ancak ana caddeye yakın bir yerde olduğunu düşündüren, sokaktan sürekli geçen arabalardı.

Yeni açıldığını belli eden tadilat ve boya kokusu hâlâ varlığını koruyordu. Kedi ve köpek ağırlıklı hastalar için ihtiyacı olabilecek her türlü aksesuar ve ilaç nizamlı bir şekilde dolaplara yerleştirilmiş, modern bir klinik olmuştu. Fazla büyük olmadığı için işe ancak bir yardımcı alması yeterli olurdu. O da sadece ürünlerle ilgilenebilecek biri olabilirdi. Doktorluk için ekstre birine ihtiyaç duyacağını düşünmüyordu.

“Çok güzel olmuş. Demek ortak olduğun diğer klinikten ayrıldın.”

Kerem ona gülümserken çapkın bir erkek gibi bir kaşını kaldırarak gözlerinin içine baktı.

“Biliyorsun, yalnızlık en güzeldir ve ortak hastane kursam da aslında yalnız çalışmayı her zaman daha çok seviyorum.”

“Evet bilirim, derslere çalışırken beni yoktan saydığın günler olmuştu.”

Kerem bir kahkaha atınca, Hayat onu rahatsız eden Ömer şahsını kısa süreliğine aklından çıkardı. Ömer onu zorlayarak karısı yaparken, günlerce onu görmezden gelirken ve neden evlilik için bu kadar ısrar ettiğini açıklamazken gösterebileceği iltimasla ancak bu kadar karşılık verebilirdi. Daha fazlası için gücü yoktu.

“Burayı pet shop ile birlikte götürmeyi düşündüm. Ama hem alanın kısıtlı olması hem de veteriner olarak daha fazla hayvana yardımcı olacağım için şimdilik bu fikirden vazgeçtim. Daha uygun bir mekân bulursam düşünebilirim.”

Hayat uzun zamandan sonra hayvanlarla ilgili sohbet edeceği bir arkadaş bulduğundan dolayı kaybettiği kimliğini buldu. Ne Ömer'i dert ediyor ne de yapacaklarından korkuyordu. Daha ne kadar ileri gidebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ne kalmıştı geriye? Hayatını çalmıştı, geleceğini almıştı. Babasının ona kızmasına neden olacak sabırsızlığı gösterip İzmirle kadar gitmişti. Ondan gelebilecek hiçbir şey için korkusu yoktu.

Sıkıntı veren fikirlerden uzak hayvanların, adı geçen mutlu ve huzurlu düşüncelerin içerisinde keyifle sohbetini yaptı. Kerem onun karşısına gökten inme bir şekilde çıkmıştı. Bu beklenmedik bir andı. Görüşme taleplerini çok defa geri çevirdiği için uzun zamandır iletişimi kestiklerinden neredeyse tüm yazı birbirlerinden habersiz geçirmişlerdi. Şimdi onu ne kadar özlediğini fark ediyordu.

Kerem ve Hayat dışarıda olanlardan habersiz, randevuya gelen bir Chinchilla ve bir de Bobtail cinsi kedinin haftalık bakımını beraber yaptılar.

Havanın kararmasıyla Kerem artık paydos hazırlığına girişmeye başladı.

“Nerede oturuyorsun? Seni evine kadar bırakayım.”

Hayat gün boyunca sohbet edip ve hayvanlarla uğraştığından akşam ne yapacağını hiç düşünmemişti. Gözlerini dışarıya doğru çevirdi. Yaz dönemi kirasını Hayat ödediği için Mısra ile kaldığı öğrenci evleri hâlâ gidilmeye uygundu. Ömer’in yanına gitmek en son yapacağı işler arasında yer alıyordu. Kerem’e yol tarifini yaptı. Kapıdan çıkarlarken gözleri sürekli sokakta dolaşıyordu. Ömer’in her şekilde devriye gezen adamları olabilirdi.

“Niye sürekli etrafına bakınıyorsun Hayat? Biri mi var?”

“Yok, sesler duydum da...” diyerek kendince saçma bir yanıt verdi. “Önemli değil yani.”

Kerem pek imkân vermese de Hayat’ın kaçtığı şeyden çok korktuğunu biliyordu. Fazla eşelemedi ve arabaya binmesine yardımcı olup yola çıktı.

“Aslında bunu az önce sana söyleyecektim ama şimdi söylesem daha iyi.”

“Ne konuda?”

“Kliniği gördün. Henüz yeni ama müşterilerim oluşmaya başladı. Reklamları da artırıyorum. Bir yardımcıya ihtiyacım var. Bugünkü ortak çalışmamız beni olduğundan çok memnun etti. Senin de hazırda bir işin olmadığına göre...” Kırmızı ışık yanınca duran Kerem, başını çevirip Hayat’ın ışıldayan gözlerine baktı.

“Benimle birlikte çalışır mısın? Söz iyi maaş veririm.”

Hayat söyleyeceği şeyin ilanı aşk olacağını düşünüp oturduğu yerde huzursuzlanırken bir iş teklifi ile gelen Kerem’e mutlulukla baktı. Çalışmak bir insan için kaçınılmaz fırsattı. Trilyoner bir kocaya sahip olabilirdi ama bu onun çalışma aşkıyla yanıp tutuşan ruhuna hiç iyi gelmiyordu. Sürekli bir sıkılma potansiyeli vardı. En son sıkılmasında da hayati bir sırrı keşfetmişti. Bir yenilerini daha kaldıracabileceğinden emin değildi.

“Ah Kerem bunu duyduğum için ne kadar mutlu oldum bilemezsin.”

“Bunu bir kabul olarak görebilir miyim peki?”

“Görebilirsin. Çok mutlu olurum.”

Sevinçle dudaklarından dökülen kelimeler anında dilini yakan bir acılığa dönüştü. Kafasında alarm çanlarını çalan Ömer adında biri vardı. Ne yapacağını tam olarak kestiremiyordu, bu yüzden onunla konuşması gerektiğini düşündü. Habersiz olarak kısıtlı noktaya kadar iş yapabiliirdi. Eğer haberi olmadan kalkıştığı bu hamleyi gerçekleştirirse işte o zaman Ömer’in Kerem’e bir şey yapacağından ürküyordu. Anlaşmanın maddeleri can sıkıcı bir hale bürünerek gözlerinin önüne geldi. *Erkek* hiçbir varlıkla arkadaş olmayacaktı.

“Hayat beni dinliyor musun?”

“Ah... Şey... Ne?”

“Sana güveniyorum, dedim.”

“Teşekkür ederim.”

Kerem’e Ömer’den bahsetmesi gerekiyordu. Ne kadar saklayabiliirdi bundan emin değildi ama önce Ömer’e gidip çalışacağını

bildirecek, daha sonra Kerem ile ilişkilerinin sadece çalışan-patron ilişkisinden daha ötesi olmayacağını ifade edecekti. Tabii evli olduğunu da.

“Kerem beni sağda indirir misin? Başka bir yere gitmem gerekiyor.”

Kerem, sağ sinyal vererek müsait yerde kenara yanaştı.

“Ne oldu birden bire? Eve gidiyorsun sanıyordum.”

“Evet, eve gidiyorum ama ilk halletmem gereken bir şey var. Yarına sarkabilir belki, eğer patronum kızmazsa yarın öğleden sonra klinikteyim.”

Kerem’in ifadesi yumuşadı. Hoşlandığı kız onunla çalışmayı kabul etmişken ne derse kabulüydü.

“Tamam, dikkat et kendine. Öğlen görüşürüz.”

“Görüşürüz.” diyerek araçtan hemen indi. Arkadan gelen boş bir taksiye atladığı gibi eve gitti. Araç kapının önünde dururken oldukça gergindi. Çünkü evin önünde âdeta adam seli vardı. Birçok takım elbiseli koruma savaşa hazırlanan tabu askeri gibi dikkatliydiler.

Hayat araçtan inerken Seyfi taksiciye ücreti ödemek için ön kapıyı açtı.

Tüm adamların gözü üzerindeyken, kendini bir topluluğun azılı düşmanı gibi hissediyordu. Barış ve Murat suratlarını asmış, oldukça ciddi görünüyorlardı. Tek kelime etmeden kapıdan içeri Hayat’ı alarak evin kapısına kadar götürdüler.

“Çocuklar?” Hayat onlarla iletişime girmek istiyordu ama ikisi de tek kelime etmediler. Robot misali Hayat’ı eve sokma görevini yerine getirip gerisin geri gittiler.

Hayat koridorda öylece kalakaldı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Adamların anormal davranışları Ömer’in varlığını sorguluyordu.

Acaba bilmediği kötü bir durum mu olmuştu?

Gözleri salonda ve balkonda gezdi. Ömer'i burada göremeyince aşağı kata indi, bahçeye ve üst kattaki odasına gitti. Hiçbir yerde yoktu. En son aklına spor odası geldi. Çantasını çıkarıp kenara bıraktığı gibi aşağı salona indi.

Tahminlerinde yanılmamıştı. Ömer eline geçirdiği boks eldiveniyle dizine kadar inen siyah şort ve üçgen siyah atletiyile kum torbasına şiddetli vuruşlar yapıyordu.

Kapıdan içeri girerken onun arkasında kaldığı için varlığını fark etmediğini düşünerek tüm cesaretini toparlayıp ona seslendi.

"Ömer?"

Bir saniye süren tutukluluğu kum torbasının ona doğru sallanmasıyla son buldu. Umursamaz tavırları, onu görmezden gelmesi ve öldürecekmiş gibi torbayı yumruklaması Hayat'ın cesaretini kamçılıyordu.

Arkasından dolaşarak fazla yanaşmamaya dikkat etti. Ömer'in ona zarar vermeyeceğinden emindi ama kum torbası o kadar ağır yumruklara maruz kalıyordu ki içten içe kazara kendisine yemekten korkuyordu.

"Ömer, biraz ara verir misin?"

Aradan geçen dakikalar boyunca sadece onu izlerken buldu kendini. Konuşmaları gereken mevzular varken ona bu kadar yumuşak davranmak istemiyordu. Günlerce uykusuz kalmış, oyun sebebiyle evlendiği için yaptığı hatayı irdeleyip durmuştu. Üstüne üstlük adamları peşine takarak sıkı kurallar uyguluyordu. Eğer tavır alacak, konuşmayacak biri varsa o da kendisinden başkası değildi.

"Ömer..."

Aniden ona dönen adamın hışımla üzerine doğru geldiğini görünce istemsiz bir şekilde geri kaçtı. Gözlerine inanamıyordu. Ömer ona vuracak mıydı?

Sırtı koşu bandına çarpınca daha fazla geri gidemedi. Ömer ifadesizliğinden milim taviz vermeden gelip tam önünde durdu.

“Söyleyeceklerini ilk üç dakika içinde söyle ve git!”

Hayat onun yüzünü seyredirken sözcüklerin beslediği nefesin soğukluğunu hissedebiliyordu.

“Be...ben...”

Ömer ona bakmaya devam etti. Hiçbir şey söylemeden öylece düz bir şekilde bakıyordu. Gözlerindeki kızgınlık karanlığın içine düşmüş ateş böceği gibi parılıyordu.

“Bir dakikan doldu.”

Bu uyarı toparlanmasına neden oldu.

“Ben şey diyecektim...”

“Konuşamayacaksan soruma cevap ver. O adam kim?”

Hayat şaşkınlıkla kalakaldı.

“Kim?”

“Klinikteki o adam kim?”

Hayat’ın tüm cesaret ve savunma mekânizması yumurta misali çatırdayarak un ufak oldu.

“Sen bunu nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin? Öğrendin ama yanımıza gelmedin mi? Başımıza geçireceğini söylemiştin?”

Ömer’deki tek hareket konuşmak için hareket eden dudaklarıydı. Bunun gerisinde nefes alışs bile gözle görülmüyor, gözlerinin içine dikkatle bakıyordu. Hayat rahatsızca kıpırdandı. Onu kendinden uzaklaştırmak istiyordu. Elini göğsüne koyarken terden nemlenen atletin altındaki kasları hissedince hemen elini geri çekti. Bulunduğu kısıkaçtan kurtulmak için ufak ufak yana sıyrıldı. Kendine ruhsal özgürlük sağlayacak birkaç adımla ondan uzaklaştı, arkasını döndüğünde Ömer hâlâ bıraktığı şekilde duruyordu.

“Kerem, benim üniversiteden arkadaşım.”

Ömer tepki vermedi. Cansız bir manken gibi hareketsiz kalması Hayat’ın endişesine bir körük daha attı. Bu sakinliğin altından kötü bir şeylerin çıkacağını düşünüyordu.

Ömer oldukça sakin halde arkasını döndü. Boks eldivenlerini birbirine vurdu ve kum torbasına gidip eskisi gibi yumruklamaya başladı.

Bu kadar mıydı? Başka bir şey sorup kızmayacak ya da üzerine gelmeyecek miydi?

“Ömer...” diye başladığı konuşması Ömer’in sözünü kesmesiyle sona erdi.

“Tuana ve Berk ile görüşmek istediğin her vakit çocuklar seni götürecekler.”

Merak ettiği şey bu değildi. Ama izin çıkmasına memnun olmuştu. Neden engeli vardı ve neden kısıtlanıyordu anlamadığı halde... Bir dakika, Berk kimdi?

“Berk de kim?”

“Tuana’nın kardeşi.”

Hayat hayretle burnundan bir ses çıkardı. İki yeğeni vardı. Daha neler öğrenecekti.

“Başka bir şey söylemeyecek misin Ömer? Kerem’i sorgulamayacak mısın?”

“Onu seviyor musun?”

“Arkadaş olarak evet.”

“Erkek olarak?”

“Evliyim ben Ömer! Seninle imzaladığım anlaşmaya karşı gelmiyorum.”

“Anlaşmanın maddesinde hiçbir şekilde ilişki olmayacak yazıyordu. Hafızan yarım yamalak, işine geldiği gibi çalışıyor.”

Ömer konuşma sırasında vuruşlarını küçültüyor, Hayat konuşacağı sırada sertleştirdi. Sanki duyacaklarından korkuyormuş ve nefretini kuma aktarmak istiyormuş gibi öfke doluydu. Küçük bir çocuğun kaybedeceğini gördüğünde hırçınlaşmasına benziyordu.

“O sadece arkadaşım. Ötesi olmaz. Ama...”

Ömer vurmayı kesti. Kum torbasını durdurdu. Bu duyacakları hoşuna gitmeyecekmiş gibi kanı çekiliyordu. Terli bedenini bir soğuk kapladı.

Hayat'ın alışveriş için caddeyi gezdiğini duyunca ona katılmak ve neden çocuklarla görüşemeyeceğini anlatmak istemişti. Şoför yolun trafiğinden ötürü ileri bir noktada durunca arabadan inip geriye doğru yürüyerek yolda Hayat'ı görebileceğini düşünmüştü. Hayat'ın önünden koşarak gittiğini görünce hemen peşine düşmüştü. Karısının ceylandan bir farkı olmadığını o zaman iyi anlamıştı ama sokaklar arasında kaybolurken içindeki korku ondan kaçmasına değil, başına bir şey gelecek olmasındandı.

İnsan ilişkilerinde çalkantılı dönemdeydi ve ona ait olanları koruması gerektiğini ikaz ediyordu. Hayat'ın başına buyruk davranması sinirlerini bozuyordu. Sonra da kararlarını sorguluyordu.

Telefonu tamamen kapatmadan önce sinyalinin yerini tespit edecek kişilere ulaşp tam olarak nerede olduğunu öğrenmişti. Saklanmak için kapattığı jaluzinin arasından bakarken Kerem'in yüzünü fark etmiş ve her şey silinmişti.

Bir süre onu dürbünle uzak bir noktada izlemiş, içinden bin bir öfke ve yıkıcı plan ile hareket etmişti. Yaşı ilerledikçe daha farklı bir adam oluyordu. Duygularına kapılan ve asla kendinden ödün vermeyen kalın gövdeli karakteri Hayat'ın hayatına girdiğinden itibaren zıt kutbuyla kavga halindeydi.

Ömer farkında olmadan eski davranışlarını çöpe göndererek bu bedene yeni bir insan modeli çizmeye çalışıyordu. Ne yazık ki Hayat onu sürekli değişime zorluyor ve eski haline dönmesine neden olacak girişimlerde bulunuyordu.

Kerem ile onu gördüğünde hissettiği şeyin kıskançlık olduğunu anlayacak kadar tecrübe edinmişti. Hayat'a karşı değişen duygularının üzerine bu hissettikleri âdeta vurgundu. Dükkânı başlarına geçirip bir zamanlar Gülşah'ın ona yaptığı şeyleri yapmasını engel-

lemek istiyordu. Diğer yandan Hayat'ın öyle bir kadın olmadığını düşünüyordu.

Optimist ve pesimist ruhu arasında ikilemde kalınca orayı terk etmişti. Direk eve gelip Kerem'in yüzünü hayal ederek kum torbasını yumruklayıp durmuştu.

"Ama'lar hep can sıkıcı konuları içerir. *Ama...*" Ömer onun taklidini yaptı. Yumruk ellerini sertçe birbirine vururken Hayat onun güçlü bileklerine bakıyordu. Korku yok oldu. Ömer'den korkmasını gerektirecek bakışları varken onun yapacaklarından artık korkmuyordu.

"Ama'nın sonunu getir!" Sesinin soğukluğu Hayat'ı ürpertti. Ömer tekrar boksuna geri dönerken gözlerini bir saniye olsun karısına çevirmedi. Hayat belli bir mesafe uzaklıkta ona bakmaya devam ediyordu.

"Ben çalışmak istiyorum!"

Salise gecikmeden yanıt geldi.

"Hayır."

"Neden? Bir veteriner kliniğinde çalışabilirim."

"Başka soracağın bir şey yoksa, izinle."

Hayat ona izin vermedi. O yumruk atarken korkusuzca gidip yanında durdu.

"Ömer neden?"

Ömer ona zarar vermek istemiyordu ama biraz daha durursa kum torbası ona vuracaktı. Ömer yer değiştirdikçe Hayat da onunla değiştiriyordu.

Sonra bir şey oldu.

Ömer hâkim olamadığı öfkesine yenilerek sert bir yumrukla kum torbasına vurdu. Durdurmak için elini ileri uzattı ancak tam o sırada Hayat konum değiştirince Ömer'in uzattığı el mesafesi yeterli gelmeyerek ağır kum dolu torba Hayat'ı sırtından vurdu.

Aldığı darbe onu öne doğru savurduğunda yüzüstü düşmek üzereydi. Ömer çevik hareketle onu kollarının arasına alarak düşmesine engel oldu.

“Başımın belası!”

Hayat ani gelişen şeyler olup biterken sadece seyirciymiş gibi şaşkınlıkla kalakaldı. Sırtı elbette acımişti. Ağrı tek bir noktadan çok tüm bedenini kapsadığı için kendini dinlemekle ve tepki vermek arasındaki o şok ifadeyle Ömer’in yüzüne baktı.

“Ciddi bir ağrın var mı?”

Ömer sorgulayarak ona bakmayı sürdürürken verdiği tek tepki nefes almak için göğsünü indirip kaldırmasıydı.

“Hayat? Beni duyuyorsun değil mi? Ciddi bir şeyin yok gibi görünüyor.”

“İyiyim galiba.”

Ömer onun konuşmasıyla rahatladı. Sırtına elini yerleştirdi. Hâlâ kollarında tutuyor olduğunu görünce dengesini toparlaması için yardım etti.

“Deli misin sen? Öyle araya girilir mi hiç”

“Beni dinlemiyorsun ki!” Sırtı sandığından daha az acımişti. Esnemek için omuzlarını oynatırken hafif bir ağrı duydu ama üzerinde durulacak kadar ciddi olmadığından umursamadı. Bir anda kamyon çarpmışa dönünce feleğini şaşırmıştı. Ömer’in ellerinin hâlâ üzerinde olduğunu görünce bir adım geri çekildi. Ona kızgınlığı sürüyordu. Evlilik numarası için özür dilememişken barışmak da istemiyordu.

“Karımın çalışmaya ihtiyacı yok.”

“Bunu bana sordun mu? Benden daha iyi nasıl bilebilirsin?”

“Yeterince paraya sahipsin, neden çalışmak istiyorsun?”

Hayat güldü.

“Bunun çok iyi bir sebebi var. Hangisini duymak isterdiniz sevgili kocacığım?”

Ömer ona arkasını döndü. Dışıyla boks eldiveninin bandını açıp çıkarttıktan sonra kenardaki havluyu alıp alnındaki ter damlalarını sildi. Teri kurumadan düş almak istiyordu.

“Bu konu burada kapanmıştır. Çalışmana iznim yok!”

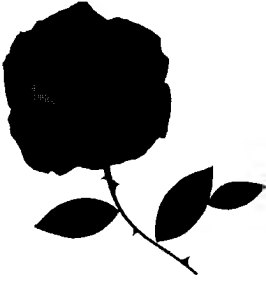
Kapıya döndüğünde Hayat hemen koluna yapıştığı gibi anında elini geri çekti. Bir erkeğin terliyken iğrendirici bir görünümü olurdu, en azından Hayat hep öyle düşünmüştü. Fakat Ömer’in kaygan bedenindeki gücü elinin altında hissedince elektrik çarpmış gibi tüm hücrelerine kadar irkildi. Antrenmandan ötürü sertleşen kaslarıyla onun ne kadar yıkılmaz bir bedene sahip olduğunu görebiliyordu. Dağ gibiydi. Garip bir güvenliği vardı ve dışarıdan bakılınca oldukça sertti. Temasın bu kadar etkileyici olduğunu tahmin etse dokunur muydu?

“Düşüncelerini merak ediyor olsam da itirazlarına karşılık ben-deki cevap hayır olacak karıcığım!” dedi ve Hayat’ı düşünceleriyle orada bırakarak yukarı çıktı.

Gerçekten Hayat kendi düşüncelerinin esiri olmuştu. Dakikalaradır orada duruyor ve sınırsızca düşünüyordu. Gün geçtikçe kendisindeki farklılıklar inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Bu kadar kızginken, beklediği ve öğrenmek istediği birçok cevap varken hiç ummadığı anlarda vücudunun onun için verdiği tepkiler karşısında dehşete düşüyordu. Ömer’e âşık olduğunu düşündüğü günler kafasının en karışık olduğu dönemlerdi, şüphesiz. Peki bu ani etkilenme nereden çıkmıştı?

Korku ve aşk bir arada gider miydi?

Ömer her şeyi yapabilecek bir adamken ondan korkuyor, yapacaklarını düşününce korkusu sevgiye dönüşüyordu. Tehlikeye âşık gibiydi. Ömer hakkındaki duygularından ne zaman emin olacaktı? Bu gel gitler hiç hoş değildi.

“Ay Mısra, beni dinlemiyor musun?” Hayat yastığı yüzüne basıp son nefesini vermek istiyordu. Telefonda konuştuğu çok sevgili dostu onu anlamamak için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

“Sen beni dinliyor musun sanki? Ne diyorum sana, adam seni sevdiği için evlenmiş. Tamam başka sebepleri de var ama seni çalıştırmak istemeyecek kadar koruyor.”

“Bu konuşmanın içinde sevdiğini nereden anlıyorsunuz peki Bayan Çok Bilmiş? Ya da ben nereden anlamalıyım?”

“Kum torbası vurunca beni tuttu demedin mi? Hem daha geçen sen düştün diye bu adam ortalığı yıkmadı mı? Kızım safsın sen he!”

Hayat yattığı yerden yana yuvarlandı. Bir of çektikten sonra tekrar telefona döndü.

“Oyun çevirip evlenmesinin başka sebepleri var. Babamdan tapuyu aldı ama hâlâ neden benle evli? Boşanması gerekmez mi? Bir şey saklıyor belli işte. Sevğiden değil bu.”

“Bak sana, şey diyeceğim. Sen bunun yatağına girmek için bir şeyler yapıyor musun?”

“Hayır, ama bir kere beni öptü.”

“Ne!..”

Mısra o kadar yüksek bir sesle haykırdı ki Hayat telefonu kolu yettiği kadar uzaklaştırdı. Bağırarak bir şeyler söylüyordu. Telefonu

kulağına götürmek için kararsız kalan Hayat sonunda buruşturduğu yüzüyle konuşmaya daldı.

“Umarım bulunduğun yerde kimse yoktur. Rezil oldum sayende.”

“Annem var, korkma rezil olmazsın. Lafı değiştirme! Seni öptü ve sen bunu bana söylemedin? Onu geçtim, yatağına girmedin mi? Heh be kızım! Ahhhhhhh...”

Hayat Mısra’nın annesine rezil olduğu için yerin dibine mi girsin yoksa Mısra’nın neden can acısıyla ah diyerek feryat ettiğini mi merak etsin bilemedi. İki arada kaldığı sırada merakının cevabını almış oldu.

“Anne ne çimdik atıyorsun durduk yere ya?”

“Kızın özel hayatına ne karışıyorsun sen? Kendine bak ilk önce.”

“Anne neyim var benim?”

“Görücüleri söyletme bana şimdi!”

Konuşmaların arkasından bir kapı sertçe kapandı. Mısra’nın telefona doğru rahat bir nefes verdiğini duyan Hayat söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu.

“Beni annene rezil ettiğin için teşekkür ederim canım, ayrıca yediğin çimdik için de annenin ellerinden öperim.”

“Düşmanı dost diye koynumda tutuyorum ki ben! Kızım siz anemle birlik olsanız var ya ohooo...”

“Ne görücüsünden bahsediyordunuz?”

“Annemin hastalık haberi ile buraya geldiğimi hatırlıyorsun değil mi? Heh işte cümledeki sahte hastalığı bulun!”

Hayat gülmemek için dişlerini dudağına geçirdi.

“Sana demiştim, bunun altında bir şey var diye. Yalan söylemişler! Bana talip çıkmış. Aşağı köyden bir çocuk yüksek lisansını yapmış gelmiş, benim de okulum bittiği için ikimizi birbirimize uygun görmüşler.”

“Oh düğün var, telli duvaklı desene!”

“Bana bak gelin, bu konu üzerinde zerre dalga istemem. Çok sinir bir durum zaten. Ama komik bir şey oldu. Çocuk doktora yapmak için niyetlendi, ben de doktoralı bir koca istemem, ayrı sınıfın insanıyız, dedim. Haber onlara ulaştı. *Bu kızın çenesi ne biçimmiş bundan gelin olmaz*, deyip gelmediler. Çenemle gurur duyuyorum. Annem de bana öfkeli, dilimi tutamadığım için.”

Hayat bu sefer güldü. Hayatında ilk defa bu kadar absürt bir görücü olayına şahit oluyordu.

“Kismetini kendi ayağı ile tepen kız!”

“Kismetimse o beni bulacaktır. Bundan sonra böyle. Hiçbir erkeğin peşinde koşmayacağım.”

Hayat duydukları karşısında şaşkınlığını saklamayarak yatakta doğruldu.

“Yılların çapkın kızı söylüyor bunu! Şok şok şok...Manşet haberi resmen.”

“Köy havası çarptı gözüm, özlemişim havasını ama eylüle doğru gelirim ben gene. Evimizi boşalttırma sakın.”

“Sen merak etme gözüm.”

Biraz daha hasret giderdikten sonra gülerek vedalaştı. Telefonu kapatmadan önce Mısra'nın, “*Kocanı baştan çıkart.*” sözünü işitti.

Hayat yastığa başını atarken yıldız gibi kol ve bacaklarını iki yana açarak tavanı seyretti bir süre.

Hayatını bir düzene koymazsa bu düzensizlik içerisinde boğulacaktı. Çalışmazsa da sıkıntı onu boğacaktı. Yepyeni dertlerle baş başaydı.

Hayat kahvaltıya inerken gece iyi uyuyamadığı için yorgun hissediyordu. Üzerine sadece basit bir tişört ve kot pantolonu geçirdi. Kendine özen verme gibi bir isteği yoktu.

Ömer konusunu düşünmek onda âdeta baş ağrısı yaptığından güzel bir uyku hayal olmuştu. Yeni güne enerjik başlayacağını düşünmek koca bir hataydı.

Cansu'nun telaşla mutfığa koştuğunu görünce peşinden gitti.

"Ne oldu Cansu?"

"Ömer Bey..." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi devamını getirmedi.

"Ne oldu ona?"

"Bugün aşırı sinirli. Her sabah çay içer diyerekten bardağını doldurdum. *Bana sordun mu da koyuyorsun, git kahve yap*, dedi. Siz de üzerine gitmeyin, böyle durumda genelde kalp kırıyor." Cansu'nun daha önce yediği azarlar belli ki unutulmamıştı. Kuyruk acısıyla Hayat'a fikrini aktarıp kahve yapmaya koyuldu.

Hayat verandaya gelerek Ömer'in karşısına oturdu. Gazeteleri okurken bile sert duruşundan prim vermiyordu.

"Günaydın." dedi Hayat. Aralarında iletişim olsun istiyorsa, onunla buzları eritmeliydi.

Ömer cevap vermeyince kaşlarını çattı. Barış bayrağını eline almış, korkusuzca yürürken Ömer'in bu kadar soğuk durmasına katlanamıyordu. Yerinden kalktı. Ona daha yakın bir noktaya geçip oturdu. Sanki gazetedeki haberleri okuyormuş gibi yüzünü yanaştırdı. Yanlışla düştüğünü anladı.

Burnuna bir anda adamın egzotik kokusu doldu. Daha önce odasına girdiğinde şişesini açıp kokladığı kokuydu bu. Uzun zamandır aynı parfümü kullanıyordu. Ama şimdi Ömer'in teninde farklı bir aroması oluşmuştu. Daha çekiciydi ve daha erkeksi.

Ömer geceyi yarı uykulu, yarı kâbuslu geçirdiği için sabah mutlu bir şekilde uyanmamıştı. Hayat hakkında sürekli düşünüp durduğu için rahat değildi. Ona hazır olan başka projeyi açıklamak için zaman bulamadığı gibi sürekli kafasını kurcalayan şeyler yaşıyordu. Gazetede bir noktaya sabitlediği gözleriyle bir süre bekledi.

Başını çevirdiğinde Hayat'ın gözlerini kapatıp sıkıdığı parfümü koklarken bulmayı beklemiyordu. Masum ifadesini ve kokusunu içine çeken seksi gülümsemesini görünce tüm tersliği uçup gitti.

Hayat gözlerini kapadığından habersizdi, kendine geldiğinde Ömer'in bakışlarına yakalandı.

"Ben gittikten sonra gazeteleri okumak için yeterince vaktin olacak. Ağzımın içine kadar girmenin başka..." derken bakışları dudaklarına indi. İkisinin de amacı bu değildi ama ortam ısınmaya başladığından düşünceleri tek bir noktaya kayıyordu.

Hayat bakışlarını takip etti. Kokudan mıdır bilinmez, başı dönüyordu. Ömer'e bu kadar yakın olmak yanlış atılmış bir adımdı. Fakat uzaklaşmak gibi de bir hamle yapmıyordu.

"... nedeni yoksa eğer, geri çekil Kamer." diyerek cümlesine son verdi Ömer.

Hayat irkildi. Kamer mi?

"O ne demek?" diye sorarken sesi titredi. Ömer'in her yaptığı şeyde fiziki hasar alması onu zorluyordu. Ya kalbini kıracak cümleler sarf ediyor, ya öfkeden çıldırıyor ya da kadınsal enerjisini zirveye taşıyordu.

Ömer cevap vermedi. Gazeteyi katlayıp Hayat'ın önüne bıraktı. Elinde kahveyle gelen kıza bakışlarını kaldırdı. Aralarında soğuk savaş geçmiş iki azılı düşman gibi bakıştıktan sonra ayağa kalktı.

Hayat onun bir şey söyleyeceğini düşünürken ceketini alıp gitmesini sessizce takip etti. Cansu ise dudaklarını büzüyordu. Ömer'i ağabeyinden daha çok severdi. Havadan nem kapıp bağırmasına morali bozulmuştu.

Hayat'ın aklına dahiyane bir fikir geldi.

"Cansu," dedi gülümseyerek. "bugün işin var mı?"

"Yemek yapmak dışında, hayır."

Hayat kahvaltı tabağının olduğu sandalyeye geçerken Cansu'ya bakıyordu.

"Bugün benimle Ömer'in yeğenlerini görmeye gel."

Cansu'nun gözleri irileşirken onun da Ömer'i kimsesiz sandığını anladı.

“Bilmiyor muydun?”

“Hayır... Yani hiç tanışmadım. Annem bir keresinde laf arasında ağzından kaçırmış ve inkâr etmişti ben de gerçek olduğunu düşünmemiştim. Bu eve daha önce geldiklerini hiç görmedim.”

Hayat ona Ömer’le kavga ettiği zaman geldiğini ve iki yeğeni olduğunu söyledi.

Cansu ile aralarındaki samimiyet onu mutlu ediyordu. Ömer yokken arkadaşlardı. Bu Hayat’ın yalnızlığını bir nebze de olsa alıp götürüyordu.

Kahvaltıdan sonra hazırlandıkları gibi hemen yola çıktılar.

Ömer’in villası Üsküdar Kandilli’deydi, yeğenleri ise Maltepe Dragos’da bir villada yaşıyorlardı. Ömer’in evlerini neden ayırdığını merak etmeye başladı. İki küçük çocuğu evine alamayacak kadar ne yaşamışlardı? Ayrıca kardeşini görmek için sabırsızlanıyordu. Konusu hiç geçmemişti ama yeğenlerinin bir annesi ve babası olduğunu düşünüyordu.

Kapının önündeki korumalar Murat’ın selamını başıyla alarak kapıyı açtılar. Hayat hiçbir anı kaçırmıyordu. Araç durunca hemen inerek etrafı inceledi. Diğer evdeki kadar olmasa da kapıda bir dünya koruma vardı. Hepsi Hayat’ı yeni gördükleri için dikkatle inceleyip önlerine döndüler. Barış yolu göstermek için önden ilerledi. İçeri girdiklerinde iki hizmetçi kız onları karşıladı.

“Hoş geldiniz efendim,” dedi kısa saçlı olan. Diğer kız da gülümseyerek Hayat’a baktı.

Kendisini tanıdıkları için şaşkındı.

“Hoş bulduk. Ben Hayat...” diye başladığı sözü diğer kızın sözüyle havada kaldı.

“Sizin kim olduğunuzu biliyoruz efendim. Ben Hasret.” dedi uzun saçını at kuyruğu bağlayan kız. Kısa saçlı olan gülümseyip “Ben de Esra. Lütfen buyurun,” diyerek ona salonu gösterdi.

Hayat yan gözle Cansu'ya baktı. Göz göze geldiklerinde samimi bir sıcaklıkla gülümsedi. Onu ilk gördüğü anda kanı kaynamıştı. Zamanla bu kızlarla da arkadaş olacağını düşündü ve diğerleriyle salona yürüdü.

Buranın dekorasyonu Ömer'in evine oranla daha yaşanılırdı. Pastel renklerle oluşturulan rahat koltuklar ilk anda göze çarpıyordu. Genç kesimin hoşuna gideceği modern bir görünüme sahipti.

Hayat salonu incelemeyi bırakıp arkasını döndü.

Cansu, iki hizmetçi kız, Murat ve Barış ona bakıyorlardı.

"E, çocuklar nerede? Onlarla tanışmak istiyorum."

"Küçük Berk şu an özel hocasıyla bahçede ders alıyor. Tuana Hanım ise odasında. Sizin geleceğinizi bilmedikleri için hazırlıksızlar." Yüzünde küçük bir mahcubiyet ifadesi vardı. Hayat omuz silkerek ona gülümsedi.

"Tuana'nın odası nerede? Kendim geldiğimi söyleyebilirim."

İki kız birbirlerine baktılar. Bunun iyi bir fikir olmadığını düşündükleri belliydi. Araya Murat girdi.

"Hayat Hanım, Tuana'ya haber versek daha iyi olur."

"Neden?"

"Genelde emri vaki şeyleri sevmiyor. Eğer sizi görürse..."

Hayat gözlerini devirdi. Gençlik dönemlerinden o da geçmişti. Tuana eğer istemiyorsa görüşmeyebilirdi. Hayat onu anlardı. Öte yandan ev oldukça sessizdi.

"Anneleri nerede? Evde başka kimse yok mu?"

Barış Murat'a, iki kız birbirlerine bakarken Cansu'nun yanakları kızardı. Hayat'ın yanına geldi.

"Şey..." dedi. "Ömer Bey'in ablası ve eniştesi bir trafik kazasında öldüler."

Hayat şaşkınlıkla ona bakıyordu. Yüzyıllık aile sırrını öğrenmiş gibi hissediyordu. Diğerlerinin yüzüne baktı. Ömer'in karısı olduğunu biliyorlarsa cehaleti karşısında gülmeleri gerekirdi. Kocası

hakkında zerre bilgisi yoktu. Kardeşinden hiç bahsetmemişti. Ebeveynlerinin öldüğünü söylemişti sadece. Bu adam neden bu kadar sır doluydu ki?

“Allah rahmet eylesin,” dedikten sonra üst kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

Diğerlerinin de arkasından takip ettiğini görünce durdu.

“Sizin gelmenize gerek yok.”

Odanın nerede olduğunu öğrenip geri kalanını kendi halletti. Kapının önüne geldiğinde durdu. İki kere tıklattı. İçeriden âdeta cırlama sesi duyuldu.

“Esra sana defolmanı söylemedim mi? Git ya, kahvaltı yapmak istemiyorum!”

Hayat kızların neden telaşlandığını şimdi anlamış oldu. Kapıdaki kişiyi görmediği için Hayat’ın gitmek gibi bir isteği yoktu. Bir kere daha çaldı. Kapı açıldığında içeriden ağır bir koku burnuna çarptı. Saçları dağınık, ağlamaktan yüzü, gözü şişen bir kızla yüz yüze geldi.

“Sana git demedim mi ben?”

Tuana geleni görünce şaşkınlıkla duraksadı.

“Sen...” dedi. “Burada ne arıyorsun?”

Hayat ona anlayış dolu küçük bir gülümseme gönderdi. Fakat gördükleri onu dehşete düşürmüştü. Eğer parfüm kokusu altına saklanan bu koku yanılmıyorsa sigaraydı. Tuana’nın hırçın bir kız olduğunu ilk görüşte anlamıştı. Ömer gibi bir adamın yeğeninden başka türlüünü beklemek saçmalık olurdu.

“Günaydın Tuana. Seni ziyarete geldim.” Gözleri kızın arkasındaki dağınık odada gezip kendisine benzeyen ela gözlere odaklandı.

“Öyle mi? Bunca zaman neden gelmedin?”

Hafifçe gülümsedi. “Karnım çok aç. Seninle kahvaltı yapabilmek için dayının işe gitmesini bekledim.”

Tuana gözlerini devirdi.

Hayatın Ruhu

“Dayım bu saatte işe gitmez. Beni etkilemek istiyorsan daha yaratıcı bir şeyler bulmalısın. Çocuk değilim.”

Hayat onun zekâsı karşısında şapka çıkartmak istiyordu. Dayısının zekâsı aileye mahsus genlerde saklıydı. O halde Hayat’a tek bir şans kalıyordu. Açıkça konuşacaktı.

“Tamam, o halde dürüst olacağım. Dayın sizi görmemi engellediği için bu kadar süre içerisinde geledim. Şimdi de seninle kahvaltı yapmak istiyorum. Ayrıca bir kardeşin olduğunu da yeni öğrendim sayılır. Belki sen dayın hakkında bana bir şeyler anlattırın.”

Tuana alay eder bir ifadeyle, “Dayımı sana ispiyonlayacağımı nereden çıkarttın?” dedi.

“Buna ispiyonlamak değil, bilgilendirme diyelim. Ne de olsa sen onu benden daha çok tanıyorsun, öyle değil mi?”

Tuana bir şey söylemeden bekledi. Sonra başını salladı.

“Tamam, sen in. Ben geleceğim.”

Hayat dönüp tam gidecekken omuzunun üzerinden kıza gülümsemi.

“Tatlım, belki duş almak istersin. Eski erkek arkadaş kalıntıları hâlâ yüzünde. Ayrıca odana sıkıdığın parfüm pek etkili değil, duman odayı kaplamış. Camını da açsan iyi olur. Aşağıda Barış ve Murat var. Seni dayına anlatmalarını istemezsin değil mi?”

Tuana’nın gözleri korkuyla büyüdü. Kaçak içtiği sigara yüzünden camı açmaya korkup kokunun gitmemesi için kapının altına tişörtünü sıkıştırmıştı.

Hayat ona göz kırparak aşağıya indi. Tuana da kaşlarını çatıp oda kapısını çarptı.

Aşağıya indiğinde onu bekleyen meraklı gözler vardı.

“İyi misiniz Hayat Hanım? Tuana Hanım biraz...”

“Aksi mi?” diyerek Esra’nın sözünü tamamladı. “O genç bir kız, ergenlik dönemini hepimiz geçirmedik mi? Kendince büyük sorunları vardır, bu kadar üzerine gitmeyin. Berk kahvaltı yaptı mı?” diye

sordu. Nereden geldiğini bilmediği anaç tavırlarla çocukları düşünen bir modele dönmüştü. Hasret onu yanıtladı.

“Evet, sabah çok erkenden kalkar. Az önce hocası gittiği için şimdi havuz kenarında oynuyor.”

Hayat başını salladı.

“Lütfen Tuana için kahvaltı hazırlayın. Ben de onunla kahve içeceğim.” Berk’in yanına gitmek için aşağı inen merdivenlere doğru ilerledi.

“Hayat Hanım,” diyen Barış onu durdurdu.

“Biz Murat’la dışarıda bekliyoruz.”

“Tamam çocuklar siz keyfinize bakın. Ben de yeğenlerimi tanımaya çalışacağım.” Onlara göz kırparken kenarda bekleyen Cansu’ya baktı. “Sen de gel.”

Genç kız gülümsedi.

“İlk tanışmanız olacak yanınızda olmasam daha iyi olur. Daha sonra size eşlik ederim.”

Hayat güldü. Gerçekten yeğenleriyle ilk buluşmasıydı. Tuana Hanım’ı tanıdığına göre sırada küçük prensin nasıl biri olduğunu anlamak vardı.

Havuzun kenarına ilerlerken elindeki uzaktan kumandalı kocaman gemiyi suya koymaya çalışan çocuğun çektiği sıkıntıyı gördü. Yeterince eğilemiyor, eğilse bile geminin büyüklüğünden dolayı dengesini kaybedip suya doğru meylediyordu.

Hayat gülünce Berk sese doğru döndü.

“Merhaba Berk, ne yapıyorsun?”

Çocuk Hayat’ı süzdükten sonra elindeki işe yöneldi.

“Dayım gemi aldı. Onu suda yüzdüreceğim.”

“Öyle mi?” Yanına çömeldi. “Vay canına ne kadar güzel bir gemi bu böyle. Kocaman! Binebiliyor muyuz?”

Bu yorum çocuğun komiğine gitti. Gülerек Hayat’a baktı.

“Binersek batır.”

“Yardım edeyim mi?”

“Önü ve arkası aynı anda suya girecek. Kolum yetmiyor. İçine su girerse bozulurmuş.”

Hayat ciddi bir iş üzerindeydi. Çocuktan aldığı geniş gemiyi suya bıraktı. Elini çektiğinde gemi batmadan suda duruyordu.

“İşte oldu!”

Berk dökülen süt dişleriyle ona kocaman gülümsedi.

“Teşekkür ederim.”

“Bu burada dursun, biraz sonra yüzdürürüz. Şimdi seninle tanışalım mı?”

Berk yerdeki kumandayı aldı ama Hayat’ın önerisiyle tekrar yere bırakarak ayağa kalktı.

“Siz kimsiniz?”

Hayat sırıttı. “Çok kibar bir beyefendisin. Benim adım Hayat.”

“Hayatımız olan Hayat mı?”

Hayat kahkaha attı.

“Gerçekten hayatın olan Hayat.”

“İsmi sevdim.”

“Ben de seni sevdim, Berk. Kaç yaşındasın?”

Çocuk yaşını söylemekten gurur duyarak “Altı.” dedi. “Bu sene okula başladım.”

“Fark ettim de çok güzel konuşuyorsun.”

Berk’in minik suratı asıldı. “Dayım bana güzel konuşmam için ders aldırıyor. O yüzden...”

Hayat çocuğun kolundan tutup kendine çekti. Saçları Ömer’in saçları gibi yana doğru uzanıyor, minik suratından dayısı kadar yakışıklı biri olduğu anlaşılıyordu. Gözleri kahverenginin yeşile açılan bir tık tonuydu.

“Ne oldu tatlım?”

“Neden güzel konuşmak zorunda olduğumu bilmiyorum. Sor-
dum ama bana sadece düşünmeden konuşmamam gerektiği için
dedi. Ben ne diyorum ki?” Masumiyet kısa boyundan aşağı çağlayan
misali akıyordu. Hayat’ın gözleri doldu. Ömer ne yaşıyor ya da ne
düşünüyorsa tüm hıncını bu çocuktan çıkarıyor olmalıydı. Daha
altı yaşındaki bir bedenün düzgün konuşup konuşmaması neden bu
kadar önemli olmak zorundaydı?

Berk’i kendine doğru çekip sıkıca sarıldı.

“Berk, biliyor musun artık hep seninle olacağım.”

“Sahi mi?”

“İster misin seninle kalmamı?”

Berk geri çekildi.

“Kim olduğunu bilmiyorum.”

Hayat haylaz gülümsemesiyle, “Yengenim.” dedi. “Dayın
Ömer’in karısıym.”

Berk’in gözleri irileşti.

“Dayımın karısı mı oldu?”

“Evet canım. Biraz hızlı oldu ama. Bundan sonra hep beraber
olalım ister misin?”

Berk hızla başını salladı. “Seni sevdim.”

“Canım.” diyerek anaç duygularla tekrar sarıldı. “Ben de seni çok
sevdim.” Kolları arasındaki minik bedene sarılmak onda duygusal
değişimlere sebep oluyordu. Anne ve babasını kaybeden bir çocu-
ğun yalnızlığını kendi içinde hissedebiliyordu. Tuana’nın huysuzlu-
ğunu, Berk’in güçlü görünmesini... Ömer onlara nasıl bakıyordu?

“Oh hemen kaynaşmışsınız. Ağlamak üzereyim şu an!”

Tuana onların samimiyetinden rahatsız olmuşa benziyordu. Ha-
yat hemen geri çekildi. Gülümseyerek ayağa kalkarken Berk’in elini
tutup Tuana’ya doğru gitti.

“Ablan bizi kıskandı mı dersin Berk?”

“Ablam kıskanmaz. Çok kızar.”

“Sence neden kızıyor?”

“Bilmem.”

Tuana burnundan soludu. Sanki o yokmuş gibi hakkında konuşurlarken hiç rahatsızlık duymuyorlardı.

“Benim hakkımda konuşmayın.”

“Berk,” diyerek Tuana’nın uyarılarını hiçe saydı Hayat. “ablan çok güzel bir kız değil mi?” Berk ona başını kaldırdı sonra ablasına bakıp fikrini söyledi.

“Gözleri çok güzel. Böyle kocaman. Bir yerde duymuştum. En güzel göz ceylan gözleriymiş. Ona benziyor.”

Hayat keyifle güldü. “Gerçekten ceylan gözlü. Ben de aynı şeyi düşünüyordum Berk.” Oğlanın başını okşayıp duyduklarıyla şaşkına dönen Tuana’ya baktı. “Ceylan gözleri çok güzeldir.”

Tuana, “Bana diyorsun ama gözlerim seninle aynı renk,” diyerek ters bir karşılık verdi.

“O halde benim gözlerimi de mi güzel buldun? İltifat ettiğin için ben de çok teşekkür ediyorum sana Tuana’cım.”

Tuana Hayat hakkında düşüncelere daldı. Görüldüğü kadar ilginç bir kadın olduğuna ihtimal vermek istemediği halde Berk’i yanına almış, şimdi kendisiyle ilgilendiğini görünce önüne set çekmişti.

“Sana iltifat etmek istemedim.”

Hayat’ın bakışları verandaya hazırlanan kahvaltı masasına kaydı.

“Hadi kahvaltı hazır. Berk,” diyerek çocuğu kendisiyle beraber yürüttü. “Kahvaltı yaptın mı?”

“Ben çoktan yaptım.”

“Bir çocuk için erken bir saat değil mi?”

“Hayır. Dayım hep erken kalkmanın bir erkek için gerekli olduğunu söyler.”

Hayat gözlerini devirdi.

“Dayın bence senin çocuk olduğunu unutmuş görünüyor. Bence 12'lere kadar uyumak senin de hakkın. Zaten okullar açılınca sürekli erken kalkacaksın.”

Tuana kıkırdadı.

“Senin zekân bizim yaşlarda durmuş olabilir mi? Hiç büyük gibi konuşmuyorsun.”

Bu yorumu yaparken Tuana oldukça sıcakkanlı görünüyordu. Hayat'a alışmaya başladığını belli eden sinyaller veriyordu. Onların sevgisiz büyüdüğünü düşünerek bu hallerine acımaya başladı. Eğer bu hayatta tek akrabaları Ömer'se kendisi de onlara sahip çıkacaktı. Bir kadının sıcaklığını asla esirgmeden onların yanında olmak istediğine dair güçlü hisleri vardı.

Tuana itiraz etmeden kahvaltısını yaptı. Hayat kahvesini yudumlarken Berk de süt içiyordu.

“Tuana biraz kendinden bahseder misin?”

“Neden sana kendimi tanıtmak zorundayım ki?”

“Berk'le anlaştık. Bundan sonra hep beraber olabiliriz. Eğer seni tanırsam, neleri sevip neleri sevmediğini anlarsam varlığım seni rahatsız etmez. Belki arkadaş bile olabiliriz.”

“Benimle gerçekten arkadaş mı olmak istiyorsun? Hah, bu çok komikti. Senin arkadaşlığına ihtiyacım yok. Yeterince sahibim zaten.”

Hayat ona katıldı. “Haklısın. Birçok arkadaşın vardır. Peki ablan var mı?”

Tuana ağzına attığı domatesi çiğnerken ona yan yan bakıyordu.

“Ablam mı?”

“Evet. Mesela ben hep ablam olsun istemiştim. Benden büyük ve tecrübe etmiş bir ablam olsaydı hiç sıkılmazdım.”

Tuana meyve suyundan yudum alırken sıkılğan bir ruh hali içerisindeydi.

“Ben sıkılmıyorum ki...”

“Bence sıkılıyorsun. Arkadaşlarının hepsi dışarıda, asla senin gerçek kimliğini bilmeyecekler. Çünkü biz yaştlarımızın yanında çılgınlar gibi eğleniriz ama genelde olmayan kişiliğimizi gösteririz. Evde olmayan bir arkadaş sana ne gibi yarar sağlar? Sorunun olduğunda seni dinleyecek birini bulamazsın. Dertlerin yüzünden mutsuz bir kız olur, depresif ruhunla yanlış şeyler yapabilirsin.”

“Sen psikolog musun?”

Hayat gülümsedi.

“Hayır, veterinerim.”

Bu konuşma Berk’in ilgisini çekmişti.

“A! Gerçekten mi? Hayvanlarımı iyileştiriyorsun?”

Hayat oğlana doğru eğilip yanağını okşadı.

“Evet canım, hayvanlar dünyadaki en iyi arkadaşlardır. Senin de hayvanın var mı?”

Berk suratını sallandırdı.

“Dayım asla izin vermiyor. Köpek almak istedim. Kızdı.”

Tuana dudaklarından garip bir ses çıkarınca Hayat ona döndü.

“Söyle ona Berk, köpek yavrusu öldüğünde günlerce ağladığını unuttun mu?” Tuana Hayat’a bakarak geri kalanını açıkladı. “Geçen sene dayım doğum günü için Retriever cinsi köpek aldı. Ama yavru olduğundan zayıftı ve sanırım bir yerden mikrop kapıp aniden öldü. Berk ona çok alışmıştı. Bu onu çok üzünce dayım da, *“Asla bu eve canlı bir varlık girmeyecek.”* dedi.”

Hayat bunu duyduğu için çok üzülmüştü. Kendisi hayvanları tedavi etmek üzerine lisanslıydı ama ne olursa olsun yiten her can karşısında duygusallaşıyordu. Ölüm hayatın bir parçası olduğu halde asla hissiz kalamazdı.

“Öldü, çok üzıldüm Hayat.” Berk’in ona adıyla hitap etmesi sebepsiz sevince, kalbinin sevgiyle dolmasına neden oldu. Yenge kelimesi asla alışamayacağı bir konuydu.

“Tatlım ölüm hepimiz için ama...” Aklına yaşı gelince konuyu değiştirdi. Tuana’ya doğru eğilerek, “Ölümü anlaması için yaşı daha çok küçük değil mi? Nasıl bu kadar güçlü durabiliyor?” diye sordu.

Bu soruyla Tuana küçümseyerek baktı.

“Anne ve babamızın öldüğünü nasıl biliyorsa... Sen bence kendini çok yukarılarda görüyorsun.”

Hayat dumur oldu. Tuana’nın böyle bir tepki vermesini beklemiyordu. Kendisini yücelttiği için sormamıştı. Henüz Berk’in genç ruhu ölümü anlayacak, kavrayacak yaşta değildi. Hangi altı yaşındaki çocuk bu kadar ciddi bir mesele üzerinde rahatça konuşabilirdi?

Ölüm Tuana’nın zaaf noktası olmalıydı. Yüzüne yerleşen bu tiksinti ve kibirlilik onun tersliğine bir açıklık daha getiriyordu.

Hayat daha fazla bu konuyu eşelemedi.

Berk’e dönüp, “Kuş sever misin Berk?” diye sordu.

Berk parıldayan gözlerle hemen başını salladı.

“Papağanlar çok güzel oluyorlar.”

“O kocaman hayvanı eve sokmam.” Tuana hemen karşı çıktı. Kollarını bağlayarak arkasına yaslandı. Kardeşine nefretle bakıyordu. “Zaten dayım asla izin vermez.”

Hayat Tuana’nın mutsuzluğu için savaşımaya kararlıydı. Berk’e sııcacık bakarak elinin üzerinden öptü.

“Berk, gidip gemiyi çalıştırmak ister misin? Belki yolcusunu almış, açık denizlerde yüzmek istiyordur.”

Berk bu yoruma gülerek yerinden kalktı.

Tuana ile yalnız kalınca ona döndü.

“Bu kadar öfkelenmemelisin.”

“Neden? Bence öfkelenmek sevmekten çok daha iyidir.”

Başını sallayarak genç kıza katıldı.

“Ama yorucudur, hastalıklıdır. Karamsarlık, melankoli bunlar insanı yıpratıcı etmenlerdir. Kardeşin senden daha mutlu.”

Tuana kardeşine öldürecekmiş gibi bakıyordu.

“O annemlerin öldüğünü görmedi. Dayımın insafına kalıp 6 yıl boyunca yaşadıklarımın hiçbirini yaşamadı.”

“Sen aslında çok güçlü bir kızsın ama korkaksın.” Hayat onu kışkırtmak istiyordu. Öfkelendiği her an daha da kendini açıyor, kapattığı aksi yüzünü daha görünür kılıyordu.

“Ben korkak değilim!”

“Kesinlikle öylesin. Belki bilmiyorsun ama benim de annem öldü.”

Bu yanıt Tuana’nın biraz ilgisini çekti. Sessizce dinliyordu.

“Hem de senin yaşlarındayken. Ben aslında İngiltere de doğdum ama ailem Türk olduğu için bu kadar güzel konuşabiliyorum. Annem öldüğünde babam daha fazla orada kalamadı. Toplandık ve babamın memleketi İzmir’e geri döndük. Annemin olmadığı dönemler çok kötüydü. Yaşamak çok zordu. Annem...”

Ömer’e kendisinden bahsettiği an bu kadar duygulanmamıştı. Belki de onu dinleyen bu kız aslında geçmişteki kendisiydi. Tuana’ya bakarken kendisine benzediğini düşündü. Gözleri hariç hiçbir benzerlikleri olmadığı halde empati duyduğu konular vardı. Simpatiyi gülümsemeye zorladı kendini. “İşte öyle. Annesizlik çok kötüydü ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dimdik ayakta kalmak zorundaydım. Benden daha güçlü olan babam, içten içe anneme üzülüyordu ama onun da elinden bir şey gelmiyordu. Beni destekledi. Okumam için sürekli çırpındı. Sonra İstanbul’a geldim. Arkadaşım var, adı Mısra. Çok kafa kızdır, seni onunla tanıştırmam lazım. Eminim çok iyi arkadaş olursunuz.”

Tuana dakikalardır konuşmadan Hayat’ın yüzüne bakarak dinliyordu ama sanki konuyla ilgisi yok gibiydi.

“Mısra senin ablan mı?”

Hayat yumuşakça gülümsedi.

“Evet. Hiç sahip olmadığım ablam. Sen de belki yalnızlığını benimle geçirmek istersin, belki sır arkadaşı oluruz. Ben sana söylerim,

sen de bana o dumanlı gözyaşlarının sebebini anlatırsın.” Gözleriyle yukarıyı işaret edip odasındaki vukuatı hatırlatınca Tuana dudaklarını sıktı.

“Sana neden güveneyim ki? Dayımla evlendiğini o gün gelmem öğrenemeyecektim. Anlattıklarımı gidip ona anlatmayacağını nereden bileyim?”

Hayat iç çekti.

“Sence o gün sevgi dolu bir görüntümüz mü vardı?”

Tuana kavga ettiklerini görmüştü ama Hayat’a güvenmek için yeterli sebebi bulamıyordu.

“Dayım seninle evlenirken aklından ne geçiriyordu kim bilir.”

Hayat Ömer’in tüm yaptığını en başından anlatmak istiyordu, fakat onun gençliğinin bu tür karmaşa içerisinde daha da çekilmez bir hal alacağını düşünerek vazgeçti.

“Ömer Bey sadece kendi içinde düşünür. Bazen kafasını karpuz gibi yere çalıp içinde ne var diye bakmak istiyorum.”

Tabiri o kadar komikti ki Tuana ona hayretle bakıp sesli bir şekilde güldü.

Hayat onun ilk defa gülen yüzün görüyordu. Acısı kendi içinde ayakta kalmaya çalışan genç bir kızdı. Hayat onun için çok zor olmalıydı. Öldürmeyen acıların güçlendirdiği gibi onu da güçlü biri yapacaktı.

“Gülmek gerçekten sana yakışıyor Tuana. Zaaflarını birilerinin öğreneceğinden korktuğun için kendini aksi, çekilmez biri olarak gösteriyorsun. Özünde sadece iyilik ve sevgi var. Gözlerinden bile anlaşılıyor bu. Kendini âdeta katlanılmaz biri haline sokuyorsun.”

“Senin gözlerinde iç okuyucu bir lens mi var? Bu kadar açık sözlü olma.”

“Odadayken sana açık sözlü olmam gerektiğine karar verdim. Hem dürüstlük erdemdir. Açıkça kendini ifade etmelisin ki karşındaki kişi seni doğru tanıyıp anlayabilsin.”

Tuana ona bakmaya devam ederken dudak büktü.

“Sen çok değişik bir kadınsın. Ama hoşlandım.”

Hayat'ın duymayı beklediği şeydi. Savaşının kısa süreli olması onu memnun etti. Samimiyetle gülümsedi ve masaya eğilip Tuana'nın ojeli elini tuttu. Asi ruhu parmaklarındaki kuru kafalı ojelerden anlaşıyordu.

“Tırnakların çok havalı görünüyor.”

Tuana aralarındaki buz kütlelerini yavaşça kenara bıraktığından dolayı artık gerçek yüzünü göstermeye başlamıştı. Hınzır bir şekilde gülümsedi.

“Benimle gel!”

Çekilen röntgen filmini inceleyen doktor, gözlüklerini düzelterek masasına döndü.

“Filmlerde bir sorun görünmüyor, tahlillerin de temiz. Bu baş ağrılarının fiziki değil ruhsal olduğunu düşünüyorum Ömer.”

Ömer rahatlık ve rahatsızlık arasında bocaladı. Rahattı, uzun zamandır ağrıyan başının sebebi ciddi değildi. Rahatsızdı, düşünmesi gereken birçok sorunu olduğu gibi kafasını sürekli karıştıran rüyalar görüyordu. Şiddetlenen ağrılara daha fazla dayanamadan Nörolog arkadaşına gelmiş olması onda değişiklik yapmadı.

“Stres çağımızın vebası değil mi?”

“Senin durumunda bir kişi için ani beyin felci ya kalp rahatsızlığına sebep olabilir. Stresten uzak kal.”

Ömer ayağa kalktı. “Doktor hastalıkların tedavisi değişmez, —bin kişi veya milyonda bir görülen hastalıklar hariç— benim işimde ise sürekli bir karmaşa mevcut. Hangi hastalığa hangi tedaviyi enjekte etmeliyim, anlamak güç. Stresi ben davet etmiyorum.”

“Baş ağrıların için benim sana uygulayacak tek tedavim olabilir o da seni psikiyatrya yönlendirmek. Gece uykuların nasıl?”

“Kabuslu.”

“Reçeten hazır, klinikteki Necla Hanım’a yönlendiriyorum.”

Ömer burun kıvırdı. “Sen kendin kullan.” Odadan çıkıp gitti.

Eve geldiğinde diğer arabayı göremedi. Kapıdaki korumaya yaklaşarak “Murat’lar nerede?” diye sordu.

“Bilmiyoruz efendim, sabahtan beri yoklar.” diyerek onu bilgilendirdi.

Bu Ömer’in hoşuna gitmemişti. Hemen cep telefonunu çıkartıp Barış’ı aradı.

“Ömer Bey?”

“Neredesiniz Barış? Hayat nerede?”

“Biz Dragos’dayız. Hayat Hanım da yeğenlerinizle birlikte.”

“Bu saate kadar ne yapıyor orada? Çabuk eve gelin.”

Karşı tarafta sessizlik olunca Ömer sertleşti.

“Barış, duydun mu beni?”

“Ömer Bey, Hayat Hanım burada kalmakta kararlı, ayrıca... İsterseniz siz buraya gelin. Eminim gördüklerinizi açıklamak için yeterli kelime olmadığını anlarsınız.”

Bu yanıt Ömer’in başında ikinci bir ağrıya neden oldu. Telefonu kapatıp arabasına bindi. Geldiği gibi dinlenemeden yola koyulduğu için keyfinden kırıntı yoktu.

Başına gelebilecek herhangi bir tehlike için yeğenlerini yanına almamış, onlar için daha korunaklı ve şehrin daha sakin bir bölümü olan Dragos tarafındaki villaya yerleştirmişti. Vakit bulduğu her seferinde onları ziyaret ediyor, dayı sevgisi olmasa da onlara diktatör babalık yapmaya çalışıyordu. Berk’i eğitirken babasından gördüğü şekilde hareket ediyordu ama Tuana için yapabilecekleri kısıtlıydı. Kadınlarla nasıl ilgilenmesi gerektiğini iyi biliyordu ama ergenliğin baharındaki bir kıza nasıl yaklaşılır kestiremiyordu. Bu yüzden birçok kere kavgı ediyorlar ama hemen aralarındaki buzları eritmiyorlardı. Tuana dayısına çok düşküncü ve tabi Ömer de ona.

Araba korunaklı kapıdan içeri girdi. Barış veya Murat görünürde yoklardı. Kapı yerine bahçeyi dolaşarak havuz tarafından eve girmeye karar verdi. Hava yaz aylarının sonundaydı ve derin sıcaklık hâkimdi. Saat Berk'in uyuma saati olduğu için girişi sessiz yapmayı planlıyordu ama yanıldığı çok açıktı. Verandanın kapısına geldiğinde müzik sesi duyulmaya başladı. İçeri girdi, alt katta değil üstteki salondan sesler geliyordu. Merdivenleri ağır ağır çıkarken müziğin sesi yükseliyordu.

Son basamağı da çıkınca taş kesildi.

"Hayat?" derken cansız mankenden farkı yoktu.

"Ömer! Hoş geldin kocacım."

"Bu..." devamını getiremedi. Gördükleri onu şoka soktu.

Barış, Murat, Cansu, Esra ve Hasret koltuklarda oturmuş el çırpıyorlardı. Hayat, Tuana ve Berk ise...

"Siz kendinize ne yaptınız?"

Hayat kahkaha attı. Kıvrarak Ömer'e doğru yaklaşırken onu baştan çıkartmaya çalışır bir hali vardı.

Fakat Ömer baştan çıkmak yerine gördüklerini hazmetmeye çalışıyordu.

Hayat, Tuana ve Berk gotik stiliyle karalara bürünmüş, saçları ve makyajlarıyla âdeta tarz değişikliğine uğramışlardı. Hayat'ın ela gözlerinin kenarları siyah kalemle kedi gibiydi. Simsiyah saçlarının yarısı tepede topuz yarısı da beline geliyordu. Dudaklarındaki siyah ruj, tırnaklarındaki siyah oje gece sokakta görüldüğünde korkutan cinstendi.

Ömer'i kendine gelmesine zorlayan en önemli şey şüphesiz elbiseydi.

Dantelli, siyah, mini bir elbise giymişti. Straplez olduğundan göğüslerinin yarısı dışarıdaydı. Dantelli topuklu ayakkabılarını da gördükten sonra donuk bir şekilde Tuana'ya çevirdi bakışlarını.

"Dayı niye öyle bakıyorsun?"

Hemen müziği kapattılar. Ömer'in bu tutukluluğu Barış ve Murat'a alarm verdi. Hemen dışarı kaçarlarken çalışan kızlar da salondan toz oldular.

Berk Hayat'ın yanına geldiğinde Ömer yıkılacağını hissetti.

"Bu çocuğu da mı kendinize benzettiniz?"

"Güzel olmamış mı?"

Ömer ona yaratıktan farklı bakmıyordu. Berk'in saçlarını jöleyle dümdüz gözünün önüne uzatmışlar ve yanağına siyah makyaj yapmışlardı. Üzerindeki siyah kot ve tişörtle büyüklerinden farklı kalmamıştı. Tuana ise Hayat'ın orta boy versiyonuydu.

Ömer yeğenlerinin düzgün bir hayata sahip olmasını isterken Hayat'ın ilk günden tüm düzeni alt üst etmesi öfkelenmesine neden oldu. Karısının koluna yapıştı. Çocukları orada bırakırken hizmetçi kızlara bağırdı.

"Esra, Hasret çabuk şu çocukları düzgün hale getirin, yoksa çok fena olacak!" diye kükreyerek evi terk etti.

"Ömer bırak beni, ne yapıyorsun sen?"

"Her dışarı çıktığında acaba bugün ne yapacak diye şok içerisinde bekliyorum."

"Abartıyorsun. Tuana ile kaynaşma partisi yapıyorduk. Neden bu kadar büyüttün ki?"

Ömer onun platform ayakkabı üzerindeki minik adımlarına dayanamadı. Sertçe kendine çekip bedenini göğsüne hapsetti. Bahçedeki aydınlatmaların loş ışığı altında karısının korku filmi dekoru gibi duruyor oluşu yetmiyormuş gibi onu öpme isteği ile baş etmek zorundaydı.

"Görüntün hoşuna gitti mi?"

Hayat gayet pervasız bir şekilde güldü.

"Oho selfie bile yaptık!"

Bakışları dudaklarına indi. Ömer'in nefesi sıklaştığı için soluklarını hissedebiliyordu. Bulundukları yer ve zaman kavramını unuttu-

ğu çok belliydi, Hayat az ötede onları izleyen koruma ordusu önünde kıvranmaya başlamasa Ömer onu orada öpecekti.

“Ömer bırak, nefes alamıyorum.”

“Seni sıkıyorum.”

“Elbisenin korsesi sıkıyor, sen de nefesimi kesiyorsun.”

Ömer onu saldı. Arabasına götürürken Barış’a seslendi.

“Cansu hâlâ burada, evine bırakın kızı” dedi.

Hayat’ın içinden geçen tek kelime *düşünceli* oldu. Ömer’in düşünceli oluşuna bayılıyordu. Tehlike anında bile bayanları düşünen ince zekâsı hayran olunacak cinstendi.

Ömer yol boyunca tek laf etmedi. Hayat ise ayağını sıkan ayakkabıdan kurtulmak için derin mücadeleye girdi. Dizini kaldırdığında dantelli elbisesinin kalçalarına kadar kaymasına neden oldu. Ömer’in gözleri otoyoldaki ışıkların aydınlattığı yere kayınca öfkeyle soludu. Yüzünden anlaşılmasa da bakışları onun ne derece sinirlendiğini gösteriyordu.

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Bir hekim böyle davranır mı?”

Hayat ona dünyanın en şekilsiz varlığı gibi baktı.

“Hekimlerin insan olduğunu unuttun mu? Eğlenmeyi niye yasak görüyorsun.”

“Seni tanıdığım günden beri büründüğün kılık kıyafet karşısında nutkum tutuluyor. Nasıl beceriyorsun? Ya sarışın bomba oluyorsun ya da korkak bir kızıl, ha en önemlisi de bu sanırım çünkü gerçek kişiliğini yansıtıyor, hırçın esmer! Son golün ise gerçekten çok iyi sayın gotik prenses!”

Hayat ayağına küçük gelen Tuana’nın gizli kapaklı aldığı ayakkabıda mahsur kaldığı için Ömer’e laf yetiştirmekte gecikti. Yol boyunca resmen ayakkabıyla savaş halindeydi. Araç villanın bahçesine girdi. Çantası ve diğer kıyafetleri öteki evde kalmıştı. Arabadan inip Ömer’e bile bakmadan yürüdü.

Üst kata çıkan merdivenlerin başında Ömer onu yakaladı.

“Bu kıyafetlerden kurtulmak istiyorum. Bırakırsan odama gideceğim Ömer.” dedi.

Onu dinlemeden kucağına alarak üst kata taşıyan Ömer’in kollarındayken öylece durdu. Ters ters bakıyordu.

“Beni kucağına almak sende alışkanlık haline geldiyse inan bundan hoşlanmıyorum. Bebek gibi tutmayı kes.”

Ömer ona karşılık vermedi.

Dikkatli bir şekilde yüzüne bakıldığında öfkeyle yanaklarının dalgalandığı anlaşıyordu.

“O küçük ayakkabıyı ayağına giyerken bir daha çıkarmayı düşünmemiş olmalısın.”

Hayat’ın gözleri ayağında çok sık duran ama birbirine geçen parmaklarının ağrısı sebebiyle oynatamadığı ayakkabıya kaydı. Soru da oradaydı, bir numara küçük ayakkabı giyerken ona hiçbir sorun çıkarmamıştı. Şimdi ise zonklamasını engelleyemiyordu.

“Güzel duruyor ama değil mi?”

Ömer onu yanıtlamadı. Odasına girip yatağa kadar götürdü. Hayat yere basacağını düşünürken Ömer onu oturtup ayaklarının dibine çömeldiğinde kıpırdayamadı. Bir ayağını havaya kaldırırken Hayat dengesini kaybedip gerisin geri yatağa uzandı. Dirseklerinin üzerine kalkarken Ömer’in gözleri üzerindeydi. Ayağındaki ayakkabının zaten çözülmüş olan kurdelesini ayırıp topuğundan oynata oynata çıkardı.

Rahatlayan parmaklarını oynatırken, “Dünya varmış, oh be!” diye bir yorumda bulundu. Ömer’in sadece ayakkabılarını çıkartacağını sanıyordu. Göz göze geldiklerinde ürperdi.

O kadar korkutucu bakıyordu ki siyah gözleri kartal kadar cezbediciydi. Ne düşündüğünün anlaşılması imkânsızdı. Hayat bir titremenin esiri olurken Ömer’in dizinde olan diğer ayağını çekmek istedi ama Ömer ona izin vermedi.

Hayat nasıl yaptığını bilmiyordu ama ayakkabı ayağından âdeta yüzük kayar gibi çıkmıştı.

Ömer ayakkabıyı yere bıraktı. Hayat'ın ayak bileğine, parmaklarına hafifçe masaj uygularken bir anda bacaklarından tutup Hayat'ı kendine çekti. Ayağa kalkıp onu da kendisiyle kaldırdı. Birlikte dönüp sırtını duvara yaslarken kendi bedeniyle kaçmasını engelledi.

“Ömer,” ismi döküldü dudaklarından. Ne olduğunu anlamak güçtü. Ömer'in bir anda değişen bakışları şimdi daha ürperticiydi. Korkutmak yerine baktığı yeri ateşe veriyor, bu Hayat'ı daha da telaşlandırıyordu.

“Dünyaya beni kışkırtmak için geldiğini düşünüyorum.”

Hangi konuda kışkırtmıştı? Yeğenleriyle tanışmak onun izin vermesiyle olmuştu. Kıyafetini değiştirdiği için mi böyle düşünüyordu?

“Her defasında... Beni...” Sözleri fısıltıya karıştı. Ömer onu öpecekti. Bundan kesinlikle emindi. Parmaklarıyla yanağının kıyısını okşadı, çenesinden boyun çukuruna kadar hayali ince bir çizgi çizdi. Başı yavaş yavaş yaklaşırken Hayat onu durdurdu.

“Yapma Ömer! Sana hâlâ kızgınlık duyuyorum. İyi davranıyorsam bil ki kendi iyiliğim için. Senin oyunların çok çirkin ve yine benimle oynuyorsun.”

Ömer karşı koyarak aksini iddia etmedi. Sözlerinde haklıydı. Hayat'ı oyun oynayarak evliliğine ikna olmasını sağlamıştı ama savunmaya geçmek veya bir sebebi olduğunu itiraf etmek için henüz çok erkendi. Zamanı gelince neden böyle bir şey yaptığını ona söyleyecekti.

Hayat'ın dik dik bakması üzerine gamzesini gösteren o gülümsemeyi yanağına yerleştirdi. Onu öpmedi ama yanağına eğilerek hafifçe tenini değdirdi.

Bu dokunuş en az öpmek kadar etkilemişti Hayat'ı. Bedeni bu yakınlaşmanın ihtiyacı ile tutuşuyor olmalıydı. Ellerini iki yanda yumruk yaptı. Tepkisiz kalamadığı için kendine kızıyordu.

Ömer dudaklarını onun çene kemiğine, oradan boynuna indirdi. Öper gibi yapıp sadece sürtünüyordu. Kokusunu içine çekerken kendi ruhunu tedavi ettiğinden habersizdi, baş ağrılarını çoktan unutmıştu. Burnunun ucu boynunda küçük hareketlerle dolaştı.

Hayat kendini kontrol edebilecek güçte olmalıydı. Gözlerini sımsıkı yumarken düşünceleri arasında bocalıyordu. Bu saati saatine uymayan, hayatını arsa için mahvetmiş günahkâr adamın dokunuşlarına karşı dik durabilirdi. Titreyen bacakları bir anlık denge kaybına neden olup toparladı.

Ömer sanki işkence ediyordu. Eğer onunla olmak gibi bir gayesi varsa bunu yapmak için bir yerden başlamalıydı ama itirazlarına rağmen kendince kurduğu oyunla onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Hayat dudaklarını dişledi. Mısra'nın kocanı baştan çıkart diyerek başına vurduğu vizyon, Ömer'in misyonuydu.

“Kokun beni cezbediyor, Kamer.”

Hayat gözlerini açtı. Ömer yine ona Kamer adıyla sesleniyordu, ne anlama geldiğini bilmeden onun hitaplarına maruz kalıyordu. Kendince ürettiği fikirler arasında sevdiği kadının olabileceği gelince kadınlık gururu anında olaya el attı.

Elini Ömer'in yanağına yerleştirip başını geri itti.

“Kamer kim Ömer?” Sorusunun oluşturduğu kafiye kulağa hoş geliyordu. Ömer kendine benzediği için mi ona bu isimle hitap etmişti? Eğer öyleyse onu engellediği için kendine çok kızardı.

Ömer geri çekildiğinde yüzünde hiçbir maskeden eser yoktu. Kaşlarını havaya kaldırmış, sevgilisinin onu neden engellediğini anlamaya çalışan masum aşk adamı gibi bakıyordu.

“Kim, diyerek sorduğun sorunun altında bir kadın düşüncesi mi var?”

Ömer'in dahice soruları karşısında bir gün bayılacaktı.

“Neden Kamer diyorsun?”

Dudağının kenarı kıvrıldığında sağ yanağında gamze belirdi.

“Sana yakışıyor.”

“Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Soruyu sorarken gözlerindeki makyaja rağmen Ömer onu o kadar masum buluyordu ki dudaklarına eğilip küçük bir öpücük koyduktan sonra geri çekildi. Ceketini üzerinden çıkarırken, “Kamer’in ne demek olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Hayat hâlâ duvara yapışık vaziyetteydi. Bakışlarını odanın tavanına çevirdi. Fazla uzak olmayan bir yerlerden duyduğu isimdi. Üniversiteden hatırlıyor olmalıydı. Umutsuzca dudaklarını büktü.

“Bir isim olduğunu biliyorum.”

“Kullanılan bir isim doğru, ama ben sana anlamı için hitap ediyorum.”

Hayat merakının galip gelmesiyle Ömer’e doğru yürüdü. Gömleğinin manşetlerini çözüyordu.

“Anlamı ne?”

“Arapça Ay demek.”

Hayat bunu garip buldu. Erkekler genelde kadınları etkilemek için türlü kelime oyunlarına hükmedip kendi kurallarıyla kullandıkları bilinen bir gerçektir.

“*Sen benim güneşimsin.*” diyeni çok duymuştu.

Ömer ise ona ay diyordu. Gecenin ortasına doğan bir ay.

“Beni aya benzeterek iltifat mı ettin?” diye sorduğunda Ömer gamzeli gülümsemesiyle ona yaklaştı. Yanaklarını kavrayıp alnının üzerine ılık bir öpücük bıraktı. Dudaklarını kulağına indirirken Hayat istemsizce gözlerini kapattı. Vücudundaki tüm tüyler diken dikendi. Karnındaki bu kıpırtı eğer kelebekse hemen zehirleyecekti. Peki neden onun dokunuşlarına kayıtsız kalamıyordu?

“Duş al.” derken sesi ağır bir fısıltıyla duyuldu. “Bundan sonra benim yanımda uyumanı istiyorum. Eşyalarını yarın taşırlar.”

Hayat gözlerini açtı. Ömer kocası olabilirdi ama hâlâ bir yabancıydı. İki ilgi gösterip dudağına kondurduğu öpücük ile hemen yatağına alabileceği kadınlar kategorisine girmiyordu.

“İstemiyorum.” Sesinin daha yüksek çıkıp yüzündeki elleri çekmek istemesi sadece bir hayaldi. Acınası, yalvarmaya dönüşmüş sesiyle etkili olduğu söylenemezdi.

“Bundan sonraki gecelerde yanımda uyuyacaksın. Eğer sen yanıma gelmezsen ben senin yanına gelirim.” Kulağının üzerine küçük bir öpücük bıraktı. “Biliyorsun, dediklerimi yaparım.”

“Gelirsem, ne olacak?” Ömer geri çekildi. Yüzlerinin arasındaki mesafeyi koruyarak gözlerinin içine baktı. Alev alınmış, her şey için küçük bir teslimiyet bekliyordu.

“İstemediğin hiçbir şey olmayacak.”

Bu cevap yeterliydi çünkü Ömer’in bu konuda onu zorlayacağını sanmıyordu. Daha fazla konuşmadan Ömer’in dudağına bıraktığı ayrılık busesi ile odadan çıktığında tek başına titrek bir kuş gibi kalakaldı.

“Adamın gözleri gibi ellerinde de kara büyü var. Kesinlikle tehlikeli...” Kendi kendine homurdanıp hararetini yükselten bedeniyle banyoya girdi.

Ömer odasına gittiğinde sağlıklı düşünemediğini fark etti. Çünkü düşünseydi ateş olduğunu unutup Hayat’ın yanına sokulmazdı. İhtiyaçları had safhadaydı. Uzun zamandır kimseyle olmadığı için Hayat’a olan mecburiyetini kontrol altına almak zorundaydı. Üzerindeki takımdan hemen kurtuldu. Hızlı olmasını umduğu, soğuk bir duş alarak düşüncelerini soğutmaya çalıştı. Bu onun dakikalarca içeride kalmasına neden oldu.

Hayat’ın yanında yatma isteği aniden aklına giren ve düşünmeden dudaklarından çıkan bir eylemdi. O eylemi gerçekleştirdiğinde kayıtsız kalabilecek kontrolü göstereceğinden nedense şüpheye düştü. İçten içe onunla yatma fikri tüm düşüncelerinden caydırıcıydı.

Duştan çıkıp kıyafet odasına girdiğinde altına sadece bir eşofman giyecekti ama kenarda katlı duran eşofman takımını görünce belindeki havluyla kalakaldı. O Hayat’ın hediyesiydi. Eğer odasına gelirse

onu mutlu edecek bir kozu olmasını istedi. Hemen üzerini giyindi. Odasına girerken camın önünde eline aldığı yastığı ile küçük bir kız çocuğu gibi duran karısını gördü. Yüz ifadesi endişeliydi. Yatağa uzun uzun bakarak Ömer'in yapmayacağı şeyi hayal ediyor olmalıydı.

“Söz dinleyen bir eşe sahip olmak, her evli erkeğin tutkulu rüyası olmalı.”

Hayat kapıya bakışlarını kaldırdığında yüzündeki ifade ilk önce şaşkınlık daha sonra memnun bir gülümsemeye dönüştü.

Ömer yatağa geçti. Yanına pat pat vurup Hayat'ı çağırdı.

“Hediyemi giymişsin.”

Yatakta yastık olmasına rağmen kendi yastığı ile gelmiş olması Ömer'in komiğine gitti. Gülmek istediği halde kendine engel olarak Hayat'a sıcacık baktı.

“Sana itiraf etmek istediğim bir şey var.”

Hayat düzelttiği eşofmanıyla yatağa girip ince pikeyi üzerine çekti. Ömer'le aralarındaki mesafe o kadar genişledi ki bir kişi daha yatardı. Bu ona güvence vererek biraz rahatlatmıştı.

“Nedir?”

“Daha önce hiç kimseden hediye almadım. Bu hayatımda aldığım ilk hediye.”

Hayat ona baktığında hayretler içerisindeydi.

“Buna inanmam. Küçükken mutlaka hediye verilmiştir.”

Ömer dudaklarını sıktı. Konuşmak konusunda çekinceleri olan bu mevzuyu açan kendisiydi. Şaşırtan kısmı, daha önce içini hiç kimselere açmadığı geçmişini sanki doğal bir durum gibi Hayat'a rahatça anlatabiliyordu.

“Bu kural her çocuk için geçerli değil, ne yazık ki. Ben de o şanslıtan nasibini almayan çocuklardanım.”

“Annen de mi almadı?”

Ömer iç çekti. Kendinden birine bahsetmeyeli asırlar geçmişti. En son birine açılmak isterken ihanetiyle tüm hayatını karartmıştı.

Şimdi neye güvenerek ona kendini açıyordu, bilmiyordu.

“Annemin çocuklarından daha önemli işleri vardı.” Derin bir nefes alıp Hayat’a doğru eğildi. Başına küçük bir öpücük kondurdu ve hemen geri çekilip komodinin üzerindeki lambayı kapatarak yattı.

“Yatalım, iyi geceler Kamer.”

Hayat sanki her şey çok normalmiş gibi odaya girdiğinde hissettiği huzursuzluğu şimdi hissetmiyordu. Gayet rahat bir şekilde yatağa uzanarak pikeyi düzeltilti. Ömer ona sırtını dönerek yan yatmıştı. Ömründe ilk defa bir erkekle aynı yatağa giriyor ve bu kızgın olduğu kendisiyle oynayan adam oluyordu. Aynı zamanda kocasıydı.

Gözlérinin önüne Mısra’nın sureti geldi.

“Aferin kız, yatağına girmeyi başardın.” diyordu. Hayat burun kıvırdı. Gerçek Mısra olsa ona neden hâlâ birlikte olmadığının hesabını sorardı.

Uzun zamandır yattığı yataktan başka bir yatakta yatıyordu. Ömer’in yatağı kendi yatağından boyut olarak biraz daha geniş ve daha ortopedikti. Ömer’in birliktelikte ısrar etmemesine memnundu. Ve tabi giydiği eşofman için de. Gözlerini huzurla kapattığı sırada kulağına bir isim gelince hemen açmak durumunda kaldı.

“Kamer.”

“Efendim?”

“Asansörde bana hediye aldığını söylediğin zaman çok şaşırdım. O gün tepki vermemem bu yüzdendi. Geç bir teşekkür olacak ama...” Sırt üstü yatarak başını Hayat’a çevirdi. “Teşekkür ederim.”

Hayat’ın gözleri doldu. Sesindeki hüznü kalbinde hissediyordu. Yanında yatan bu koca adam, annesinden bile hediye görmeyen ufak bir çocuk oluvermişti gözünde. Onu bağrına basma, şefkatiyle sarma dürtüsüyle doldu. Berk’in arkasından Ömer’e karşı hisleri değişiyordu. Göz göze geldiklerinde Hayat bulundukları durumu hüzünden kurtarabilmek için işi şakaya vurdu.

“Ne olacak canım, basit bir pijamaydı. Bana üzerinde göstererek teşekkür ettin zaten. Bir dahakine çok daha değerli bir hediye alacağım.”

Ömer yattığı yerden ani hareketle ileri uzandı. Hayat'ın yanına doğru kayıp onu kollarının arasına çekti.

“Ömer?” Bu yakınlık çok çabuk olmuştu. Kendini bir anda Ömer'in kolları arasında bulduğunda elini nereye koyacağını bilemediğinden sert göğsüne dokundu.

Ömer yüzünü saçlarına gömdü, başına öpücük kondurup kokusunu içine çekti.

“Görünen yüzünü asla değiştirme Hayat. Başına ne gelirse gelsin, asla başka kılığa bürünme, asla ikinci bir yüz edinme. Masum esmer halinle kal.” Sesi azaldı. “Her zaman.”

Ömer'in acı çeken sesiyle donup kaldı. Sesindeki ağır duygular onun yaşadığı zor hayatın dışarı vuruşuydu adeta. Kim bilir neler yaşamıştı, başına neler gelmişti de sadece karanlıklarda gerçek Ömer'i gösteriyordu. Korkuyordu, belki de. Ona iki yüzlü olma derken hayatında birçok ihanetle karşı karşıya kaldığını belli ediyordu. Hayat kendini çok üzgün hissediyordu. Ömer onu öyle bir kucaklamıştı ki sanki ayrılacağını hisseden bir sevgili gibi şefkatliydi.

Kasılan bedeni yavaşça gevşedi. Ömer'le olmak zor olduğu kadar dinlendiriciydi, korkutucu şekilde güven vericiydi. Keşke arsa için onu elde etmek yerine kalbini kazanmak için çalışsaydı.

Hayat yüzünü onun sıcacık göğsüne gömdü. Duygularından artık emindi. Ne kadar kızgın olursa olsun...

Seni seviyorum, Ömer.

Göz kapaklarının arasından aydınlanan gökyüzü gözlerine baskı yapıyordu. Birkaç kere kırıp alızmaya çalıştı. Bedenini hareket ettirirken karnından sarılan bir kolu fark edince donup kaldı.

Gözlerini tamamen açıp odaya daha sonra da kolun sahibine bakınca gerçeği hatırlayarak rahat bir nefes aldı.

Ömer’le artık aynı yatağı paylaşıyorlardı. Uykuya dalmadan önce Ömer’in kolları arasında olduğundan hatırında başka bir şey yoktu. Gece deliksiz uyuduğu gerçektir.

Başını çevirip yüzünü omzuna dayayan adamı izledi. Uykunun kollarında gevşeyen yüz hatlarıyla daha sakin görünüyordu. Korkutucu olan ifadesi kuru ciddiyetinden uzaktı.

Uyuşan bedeni hâlâ hareket ihtiyacıyla kıvranıyordu. Kendisine biraz hareket alanı yaratarak ve vücudunu oynatıp ona döndü. Ömer de sanki bunu bekliyordu. Kendini geri çekip sırt üstü yatarken gözleri aralandı.

Birbirlerine bir şey söylemeden öylece bakıştılar. Gözlerini ovuştururken Ömer “Günaydın.” dedi.

“Günaydın.”

“Her zaman böyle mi uyuyorsun?”

Hayat kaskatı kesildi. Böyle mi, diye sorarken gece horladığı için şikâyet mi ediyordu? Hayat kendini bildi bileli asla horlamazdı. Eğer

öyle bir şey olsa sese karşı duyarlı olan Mısra tepesinden su döküp onu uyandırırđı.

“Nasıl?” diye sorarken sesi fısıltı gibi çıktı.

“Doğru kelime sanırım yumuşak olacak. Tavşana sarılıp yattığı mı düşündüğünden birkaç kere eğilip sana bakmak zorunda kaldım.”

Hayat kaşlarını kaldırdı. Ömer ona iltifat ediyor olmalıydı. Her ne kadar bir hayvana benzetiyor olsa da. Tavşanları şirin bulduğu için minik bir gülümsemeyle ona döndü.

“Bunu iltifat olarak alıyorum zira yanlış anlamaya meyilli tarafım veteriner oluşumla dalga geçtiğini söylüyor.”

Yataktan kalkarken sırtınca Hayat daha çok gülümsedi.

Ömer bugün oldukça keyifliydi. Sabahları olan gergin görünümünden eser yoktu. Geceyi birlikte geçirdikleri için onun bu rahatlığından kendine pay çıkarınca daha çok keyiflendi.

Kıyafetlerinin başka odada olmasından ötürü Ömer banyoya girerken o da kendi odasına gidip üzerini değiştirdi. Kahvaltı boyunca ikisi de sessizdi. Birbirlerine karşı attıkları bu ciddi adımı tekrar yaşayarak düşünüyorlardı.

Ömer daha önce neden onu yatağına almadığını sorguladı.

Hayat ise hiç yabancılık çekmeden huzurla nasıl uyuduğunu...

Çayındaki son yudumu alırken kolundaki saate baktı. Hazırlanmazsa on birdeki toplantıya geç kalacaktı.

“Bugün işe gitmeyecek misin?”

Gözlerini Hayat’a kaldırdığında çarpık bir gülümsemeyle, “Akıl okuduğunu bilmiyordum.” dedi.

“Anlamadım?”

“Hazırlanmam lazım. Toplantım var.”

Ömer ayağa kalkınca Hayat da onunla kalktı. Peşinden geldiğini gören Ömer, “Sen kahvaltına devam et.” diye önerdi. Ancak Hayat kararlılıkla başını salladı.

“Kahvaltımı bitirdim.”

Ömer ona yan gözle bakıp odasına çıktı.

“Ömer?”

“Hı?”

Hayat kravatını boy aynasında düzelten kocasına dönerek yanına gitti. Onu görebilmek için neredeyse aynayı kaldıracaktı.

Ömer’in aynadaki gözleri ona dönünce nefesi kesildi. “Ömer’in *bakışına tav olmak*.” diye bir deyim yoksa bile artık olabilirdi. Sözün gerçek anlamını şimdi daha iyi anlıyordu. Bakarken o kadar içtendi ki gözkapaklarını yarıya indirerek sanki Hayat’ı büyülüyordu. Gözünü kırpmadan uzun uzun baktı. Diğer yandan ne yapacağını bilen elleri kravatını düzeltiyordu.

Hayat’ın söyleyeceği şeyi çoktan unuttuğunu anlayan Ömer tek gamzesini ortaya çıkararak çarpık bir şekilde gülümsedi. Aynaya döndü. Bakışlarındaki hakimiyeti iyi biliyordu ve Hayat kadar duyguları yüzünden okunan başka bir kadın tanımıyordu.

“Sen...” dedi Hayat, Ömer askılıktaki ceketine uzanırken.

“Hiç alışverişe çıkmaz mısın?”

Bu soru Ömer’in komiğine gitti. Kısa bir bakış atıp gülümsedi. Yataktan kalktığından beri ne çok gülümsemişti.

“Hayır.”

“Peki, bu...” Karşılıklı konumlandırılmış, takım elbise ve smokin cenneti olan odayı işaret ederek “...olağanüstü şık kıyafetleri sana kim alıyor? Etiketlerine baktım da marka ismi yoktu.”

Ömer Hayat’ın diğer kadınlar gibi araştırmacı kişiliğine hayran kalarak ona arkasını dönüp yatak odasına geçti. Hayat o evde yokken ceplerini de karıştırıyor muydu? Bu onu kocaman gülümsetti ama bu gülümsemeyi Hayat görmedi.

“Bunun için ayrı olarak para ödediğim bir insan var.”

Hayat cümledeki *insan* kelimesini anında radarına aldı. İnsanlar demediği için daha bir ilgi çekiciydi.

“Kim o?”

Ömer kadınların bir başka kadın hakkında geçen konuşmaları sevmediği halde hiçbir çekince belirtisi göstermeden direk olarak sorma nedenlerini anlamakta zorluk çekiyordu.

“Aslı adındaki stilistim!”

“Aslı...”

Ömer Hayat’ın ses tonundaki değişimi anında fark etti. Erkekse parfümü alıp iki fısla boynuna sıkıp ensesine doğru sıvadı. Yüzünü karısına döndüğünde kıskançlık hormonlarının tavan yapmadığını umuyordu.

“Evet Aslı...” dedi Ömer Hayat’ın vurgusuyla. Tam önünde durarak gözlerinin içine baktı. “Kendisi yakında çok başarılı bir modacı olacak. Henüz okulunu bitirmedi ama şimdiden yeteneğiyle kendini ispat etti. O benim kıyafetlerimden sorumlu.”

Hayat kadınsal tepkiyle asılan suratını önemsemeden soruşturmasına devam ederken Ömer’in işe gitmeden tam önünde durup sakince soruların, cevaplamasını ilginç buldu. Bu bir başka sorgulamaya girdiği için niye gitmediğini sonra sormaya karar verdi.

“O da benden küçük yani? Fark ettim de Cansu da benimle yaşıt ve benim de yaşımdan senden küçük... Aslı da...” derken Ömer onu kendine çekip susması için dudaklarını bastırdı. Öpüşü güçlü ve de kısıydı. Elini beline yerleştirdiği için geri adım atmasına hiçbir şekilde fırsat vermiyordu. Geri çekildiğinde bu kısacık temasın bile nefesini düzensizleştirdiğini fark ediyordu. Hayat nasıl bir karışım-
dı. İlk önce hayatını daha sonra da hormonlarını karıştırmıştı. Daha fazlasını istemesi canını sıkmaya başlıyordu.

“Sorgu meleği öldüğüm zaman karşıma çıkaracak diye biliyorum.”

Hayat’ın aklı Ömer’in dudaklarında kaldığı için ne söyleneni tam olarak işitebilmiş ne de onun heyecanını fark edebilmişti.

“Senin veya Cansu’nun yaşları tamamıyla tesadüf. Aslı ise benim okuttuğum burslu bir kız. Çok iyi tanıdığım babası ne yazık

ki cinayete kurban gitti. Fakir bir aileydi, ben de kızın okuması için olanak sağladım. Tıpkı Cansu'nun eğitim masraflarını Erez Holding karşıladığı gibi. Senin anlayacağın..." Başını dikleştirdi. Hayat'ı kıskırtacak o cümleyi söyledi. "Aslı'ya ücretini bedenimle ödemiyorum."

Hayat son sözle donarak Ömer'in kollarında kaldı. Hayretler içerisinde ona bakıyordu. Ömer'i kıskanmıştı ama ileri gidecek şekilde pis düşüncelere girmemişti. Nasıl öyle bir şey düşünebilirdi?!

Ömer'in dile getirmesi aslında tam olarak Ömer'in onun ücretini nasıl ödediği yönündeydi. Kendine itirafı yanaklarına kanın hücumuyla son buldu. Bir gece yan yana yattılar diye hemen kafası karışmış, Ömer'i sahiplenmeye mi başlamıştı?

Ömer uzun ilişkiler kurmazdı. Kısa anlık ilişkilerini bildiği için bu düşünce sürekli olarak onu huzursuz ediyor, bu yüzden meraklı biri olmasına neden oluyordu.

"Kafandan geçirirken öfkeli olduğun için bu tür şeyleri utanmadan düşünebiliyorsun demek." Ömer onu serbest bırakınca Hayat sendeledi.

"Artık soracağım!"

"Neyi?"

"Kaç kadınla beraber oldun ve oluyorsun?"

Ömer odadan çıkmak için arkasını döndüğü sırada durdu. Omuzunun üstünden karısına gamzeli bir gülümseme yolladı ama sözleri soğuktu.

"Kocalar hiçbir zaman bu konuları eşleriyle açıkça konuşmazlar. Sohbetimizin sonuna geldik demek."

Bir adım atacağı sırada Hayat hızla yürüyüp önüne geçti. Az önceki duygusal karmaşa öpücük yüzündendi yoksa şimdi kocasını kıskanan vahşi bir kadına dönüşmesi ona olan aşkından değil merakındandı. Kendini kandıran bir dolu fikirle kafasını doldurmuştu. Ömer'i seviyor aynı zamanda sevmiyordu.

“Daha önce evli değildin, nereden biliyorsun eşler arasındaki muhabbetleri.”

“Evli değildim ama bilgisiz de değilim. Birçok arkadaşım evli. Şimdi güzel başladığımız günü ve kavgasız sürdürdüğümüz sohbetimizin tadını kaçırmadan beni normal eşler gibi işe yollasan iyi olur. Aksi halde gün başlamadan bitecek.”

Hayat ona bakmayı sürdürdü. Kenara çekilmek şöyle dursun Ömer’e ters ters bakmaya devam ediyordu. Bir eş olarak kocasını fazla sıkıkmaması gerektiğine dair doğal bir dürtüyle içinde bulunduğuşu kıskançlık balonunu kısa süreliğine bıraktı. Arkasını dönüp dış kapıya kadar önden gitti. Kapıyı açıp yüzünü ona çevirdi.

Her şeyiyle hazır olan Ömer çoktan kahvaltısını yapmış, üstünü giyinmiş ve karısının yolcu etmesini bekleyen sağlıklı, sevgi dolu ve mutlu bir erkek gibi ona baktı. Hayat’ın onu öpererek işe yollamasını istiyordu. Bugün o çok istediği evli çift seremonisini yapacaktı.

Yüzünü eğerek Hayat’ın boyuna geldi. Yanağını karısına öpmesi için çevirdi.

Hayat bir iki saniyelik bekleme ve hâlâ ters bakan bakışlarıyla Ömer’e bakmayı sürdürüyordu.

Ömer yan gözle ona bakarken mutlu adam çehresi ifadesizleşti. Hayat’ın masum öpücüğünden mahrum kalacağı için üzüntü duydu. Belki de hayattan çok fazla şey beklediği içindi bu üzüntü.

Umutları tükendi. Tam geri çekiliyordu ki Hayat ona, yanağından değil, iki eliyle kavradığı yüzünü kendine çevirip dudaklarına yapışmasıyla kocaman bir öpücük bahsetti.

Hayat Ömer’i sahiplenmek istedi. Kendisinden başka hiçbir hemcinsinin onun etrafında dolaşmasına katlanamayacağına karar verdi. Ömer’i zorla olmasa da bir şekilde elde edecekti. Henüz gerçek anlamda karısı olmadığı için ihtiyaçlarını başkalarında karşılama konusu üzerine düşünmemişti ve gerçek karısı olmak için de kendisine zaman tanınması gerekiyordu. Bedeninin buna tam anlamıyla

hazır olduğunu ancak zaman gösterecekti. Aynı zamanda Ömer'in kalbine nasıl dokunur, bunun derdine çare arayacaktı.

Acemi dudaklarını kıpırdatırken, Ömer kontrolünü bırakıp şaşkınlıkla garip bir ses çıkarınca Hayat geri çekildi. İki eli hâlâ Ömer'in yanaklarındaydı. Gözlerinin içine dik dik bakıyordu.

"Sen *benim* kocamsın!"

Ömer tek kelime etmedi. Masum öpücüğünün yerini bedeninde tsunami etkisi yaratan devasa öpücük almıştı. Hayat'ın bu kadar cüretkâr olacağını düşünmediği için afallayan ifadesinin kontrolünü hemen sağlayamadı.

"Sen benim kocamsın." Sözünü yenilemesi, Ömer'in bu sözün altındaki sahipliği iliklerine kadar hissettiği için donuklaştı.

Tüm karanlık ve aydınlık birbirine karıştı, hayatının içinde hiçbir zaman bir kadından bu kadar etkileyici bir söz duymamıştı. Sözleri kıskanç kadının sahiplenişinden çok nereye ait olduğunu belli eden ve Ömer'i derinden etkileyen bir şeyler saklıyordu.

Sanki okyanusta kaybolan geminin bir limana yanaşması gibiydi.

Sanki sürekli uçan bir kuşun yorgun ve heyecanla dala konuşu gibiydi.

Sanki Ömer gerçekten hayatını bulmuş gibiydi.

Ömer kollarını Hayat'ın beline dolayarak yüzünü hemen boyuna gömdü. Kokusunu derin derin içine çekti. Her zaman güzel kokan bir kadındı Hayat. Kokusu daha önce hiçbir kadında hissetmediği şefkati taşıyordu.

İkisinin arasına kolları sıkışan Hayat Ömer'e sarılamadığından hareketsiz kaldı ve bu yakınlık karşısında o da gözlerini kapattı. Ömer'in nefesini hissediyor, ılıklığı tüm bedenine yayılıyordu.

Ömer'in kelimelerle oynayan biri olduğunu iyi biliyordu. Ve bazen duygularını kelimelere dökmek yerine göstermek istiyordu. Sarılışı o kadar içten ve o kadar duygusaldı ki Hayat hiç bırakmamasını diledi.

Ömer çok sonra boynuna küçük bir öpücük kondurarak geri çekildi. Hayat'ın gözlerine baktı, sadece "Görüşürüz" dedi ve çıkıp gitti.

Çünkü ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü koruma duvarı olarak Gülşah'tan beri ördüğü o sağlam direklerin, kalelerin yıkılması kolay değil, zaman alırdı. Hayat'a hissettiği bu şeyler bir kadına hissedeceği şeylerden çok çok üstündü. Karısı olmasından kaynaklanmayan daha farklı noktalar vardı. Ondan hoşlandığını inkâr edemezdi ama bu sadece hoşlanmak kadar basit hisler değildi. Daha güçlüydü. Daha kuvvetliydi. Gücü o kadar sınırsızdı ki Gülşah engelini çatırdatmaya daha ilk anlaşma imzalayacakları gün başlamıştı.

Ömer hayatı boyunca kontrollü yaşayan bir adamdı. Her zaman olan bitene hâkim olarak olayları yönlendirmeyi iyi bilirdi ancak Gülşah ile tanıştıktan sonra kalplerin kontrol edilemez olduğunu öğrenmişti. Kimi seveceğini seçemiyordu insan ama kimi elde edeceğini iyi biliyordu. Hayat konusunda ilk elde etme ile başlayıp duygularının işe karışmasıyla şu an çok farklı boyutta yaşıyordu hayatını.

Ömer'in aklına Burak'la olan konuşmalar, geldi.

"Siz erkekler işte bu kadar aptalsınız! Ve kadınların sizi aptal görmesi için olmayan sınırı zorluyorsunuz."

"Bunu benimle aynı cinsiyette bulunan adam mı söylüyor?" dedi Burak, alayla dudağının kenarı kıvrıldı.

"Size baktıkça kendimi farklı kategoride ele alıyorum. Aramızdaki fark şu, siz aşkınız için sürünürsünüz, ben gider ona sahip olurum!"

"Evet, gerçek anlamda 'silah zoruyla' hem de!"

Ömer silah zoruyla olmasa da bir şekilde onu ayağına getirmeyi başarmıştı. Elde ederek Hayat'ı kendisinin yapmayı becerecek kabiliyeti göstermişti.

Kalbini dinledi. Holdinge giden yol boyunca kalbinin Hayat hakkındaki herhangi bir konu için nasıl da heyecanla çarptığına tanıklık etti.

Ruhu ve bedeni birbirinden bağımsız, ikisi de tek bedende düşman gibi siperlerini kurdu. Kalbi zamana bırakmasını, Hayat'a karşı daha şeffaf olmasını ve ondan zarar görmeyeceğini söylerken, diğer taraf tam aksini söyleyerek Gülşah'ın o kanlar içindeki soğuk silüetini tanık gösteriyordu.

Mutlu başlayan günün mutsuzluğuyla holdinge varıp hazır olan toplantıya girdi.

Kafasını biraz olsun rahatlatacak şeylerle karşılaşmayı umuyordu, ta ki beklediği inşaatın bazı sebeplerden ötürü plan kayması yaşadığını duyana kadar.

“Bana bahaneler sunmayın. O binayı kararlaştırılan tarih içerisinde bitireceksiniz!”

Çalıştığı mimar, dekoratör ve mühendis birbirlerine endişeyle baktılar. Mühendis farklı iki inşaatın aynı anda çalışma sahasında olmasını sakıncalı buldu. Bir başka şirket eski olan binayı yıkıp kentsel dönüşümle yeni bir alan sağlamak istiyordu ve iki şantiye birbirlerini etkileyecek duruma geldiklerinden devam etmesine müsaade edemeyeceğini dile getirdi.

“Fakat...” diye başladığı sözü, Ömer'in keskin bakışıyla son buldu.

“Toplantı bitmiştir, çıkabilirsiniz.”

Ortamdaki soğukluk hissedilirdi. Patronlarıyla daha fazla bu konuyu konuşmak işlerinden olmalarına neden olabilirdi.

Ömer herkesin çıkmasıyla başını ellerinin arasına aldı. Yine o korkunç ağrılar tüm sinir uçlarına vurmuştu. Gittiği bir nörolog onda migren olduğunu bir diğeri de strese bağlı geliştiğini söylemişti. Bu zamana kadar onu rahatlatan tek bir ilaç vardı; o da Hayat'tı.

Hayat için bir sürpriz hazırlıyordu. Ancak kurduğu hayaller suya düşmüştü.

Evde olmaktan dolayı Hayat'ın sıkılabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Tanıdığı tüm kadınlar cüzdanlarında gördükleri parayı gidip harcamaya meyilli olduklarından Hayat için kurduğu

hiçbir kadın kuralı işlemiyordu. Alışveriş haricinde iş diyerek ısrarla başını yiyen bir kadınla tanışmamıştı. Onu mutlu edecek ve çalışmasına izin verecekti.

Ömer, Kerem'le Hayat'ın arasındaki o kısa anlık samimiyeti gördükten sonra onun yanında çalışamayacağını kesinleştirmişti. Bu yüzden eğer çalışacaksa bu izin verebileceği yerde olacaktı.

Sosyal yardım için yaptırmakta olduğu inşaatı çevirerek yerine veteriner kliniği yapmaya karar verdi ancak mühendisin söyledikleri mantığına yatıyordu. Risk alarak gelecekte oluşabilecek sorunun cezasını Hayat'ın çekmesini istemezdi. Sağlam bir bina için bekleyecekti. Sinirlense de Hayat'ın çalışmasına bir süre daha karşı çıkıyor gibi görünmeye devam edecekti.

Hayat evde fellik fellik cep telefonunu ararken Ömer'in apar topar evden çıkarmasıyla çantasını çocukların evinde bıraktığını hatırlayınca alnına vurdu.

Mutfaktan çıkan Cansu Hayat'a gülümseyerek yaklaştı.

"Çantamı öteki evde bıraktım. Cep telefonum da içindeydi."

Cansu, "Ben getirdim." deyince şaşırdı.

"Nerede o zaman?"

"Sizin odanıza bıraktım. Görmemiş olmalısınız." Cansu dönüp odadan telefonu alarak geri geldi.

Hayat düşüncesi için genç kızı kucakladı.

"Sen harikasin, biliyorsun değil mi?"

Onca yolu gitmek gözünde büyüdüğü için bu düşünceli davranışa samimi bir karşılık vererek ödüllendirmişti. Cansu da ona sarıldı, sonra işleri olduğunu söyleyerek onu yalnız bıraktı.

Çantasından telefonunu buldu. Dün gidemediği için Kerem'den özür dileyip yanına geleceğini haber vermek istiyordu.

"Alo?"

“Kerem merhaba, nasılsın?”

“İyiym Hayat, ben de seni arayacaktım.”

“Öyle mi? Kalbimiz temizmiş desene.”

Karşı taraftan gülme sesi gelince kızgın olmadığını anlayarak rahatladı.

“Bugün müsaitim, kliniğe geleceğim.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim ama benim acil olarak Antalya’ya ailemin yanına gitmem gerekiyor. Bir süreliğine klinik kapalı olacak. Seninle çalışma şerefini haftaya erteleyebilir miyiz?”

Hayat nedense buna üzülmedi. Ömer’le yaptığı konuşmalardan sonra kararına karşı gelmek istemiyordu. Aynı zamanda Kerem’i de kırmak istemiyordu. Bu gezi işi iyi denk gelmişti.

“Tabii ki sorun değil. O halde görüşmek üzere.”

“Kendine çok iyi bak, bal gözlü.”

Hayat telefonu kapatırken duyduğu bu hitapla huzursuz bir ürperti bedenini sarıp uzaklaştı. İlk kez Ömer’in ağzından duymuştu, bal göz adını. Başkasından duymak memnun etmedi.

Ömer’in verdiği talimatlar üzere birkaç görevli yeni eşyalarla eve geldi. Hayat kenarda durup adamların çalışmasını izlerken şaşkınlığını saklamıyordu.

Bilgilendirilen Cansu görevlilere yardım ederek Ömer’in odasına kadın eli değmesini sağlamış, ekstra olarak gelen yardımcı bayan arkadaş ile Hayat’ın eşyalarını Ömer’in odasına yerleştirmişlerdi.

Tüm bunları sadece seyirci olarak izleyen Hayat olaya müdahale edip etmemek arasında kaldı.

“Bana haber verme tenezzülünde bile bulunmuyor,” diye homurdandı, parfüm şişelerini yeni gelen makyaj masasına yerleştirirken. Cansu çürütücü bir savunmayla karşısına geçti.

“Ömer Bey’in huyu budur. Senin için iyi olan neyse hemen onu yapar. Sen karşı koysan bile...”

“Zorbalık değil mi bu?”

“Neden olsun? Sen onun karısısın. Aynı odayı paylaşmak istemesi bence gecikmiş bir durum. Hangi erkek karısıyla ayrı odada yatar?”

Hayat’ın yanakları kızardı. Ömer’le aynı yatağa girdiklerini Can-su biliyordu ve nedense ondan utanıyordu. Dışarıdan bakılınca olağan bir şeymiş gibi duruyor olması Hayat için fark etmiyordu. Kendi içinde halletmesi gerekirdi, başkalarının ne düşündüğünü kim takardı. Bu yüzden utangaçlığı gelip geçti ve hemen işe koyuldu.

Çay vaktine kadar her şey hazırды. Soluklanmak için birer bardak çay içecekleri sırada Ömer çıka geldi. Yan yolu kullanarak direk havuzun kenarına gelmiş, verandaya varmıştı.

Hayat kek ve çörekleri masaya yerleştirirken gözünün kıyısında kocasını gördü.

“Ömer erken geldin.”

Sabah yaşadıkları o özel anı tekrar yaşamak istedi. Kocasını karşılayan sevgi dolu bir kadın gibi gülümseyerek yaklaştı.

“Evime geleceğim saatin tercihi benim elimde olduğuna göre, erken gelmem neden bu kadar şaşırtıyor?”

Hayat’ın ona doğru yaklaşırken yüzünde gördüğü o baştan çıkarıcı gülümsemeyi hafızasına not etti. Daha önce pek sık rastlamadığı ama gördüğü zaman ikisinin de mutlu olduğu bir zamandı.

“Beklenmedikti...” dedi söylediğinin yanlış anlaşıldığını düşünerek. Yine Ömer’in ifadesinden bir şey anlamak imkânsız olduğundan gülümsemesi soldu.

“Hoş geldin.” Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdu. Tenlerinin teması aralarında oluşan elektriğin âdeta güce dönüşümüydü.

Ömer onu belinden kavrayarak bedenine yasladı.

“Seni mutlu, ev hanımı olarak görmek beni dehşete düşürüyor.” diyerek kulağına fısıldadı.

Hayat’ın suratı şekilden şekle giriyordu.

“Rahatsız mı ediyorum?”

“Aksine beni alıştırıyorsun. Eğer böyle devam edersen ölene kadar bu şekilde hareket etmek zorunda kalırsın. Asıl sen rahatsız olacak mısın?”

Ömer yanağından öperken Hayat titredi. İsteddiği buydu. Ondan beklediği açıklamaları aldığı vakit dünyanın en mutlu eş rolünü aşkla taşırdı. Şimdilik şu anın tadını çıkararak gözlerini yumdu. Ömer onunla aşk oyunları oynuyordu. Eliyle belini okşuyor, yanağını onunkine sürterek kokusunu içine çekiyordu. İki kişinin arasındaki en duygusal anlar şüphesiz bunlardı. Sözlerin karışmadığı, hayatların çatışmadığı, huzurlu duyguların masum dokunuşlarla iki beden arasında gidip geldiği o anlardı.

Hayat, Ömer’in omzuna doğru kaldırdığı eliyle yüzüne vardı. Yanaklarını okşarken dudaklarını uzattığı sırada Cansu geldi.

“Un kurabiyesi yapmıştım, onu da getirsem fazla mı ol...”

Ömer ile Hayat’ın sarmaş dolaş görüntüsüyle karşılaşınca gözleri kocaman oldu. Birbirlerine sarılmalarından çok Ömer’in erken gelmiş olduğuna şaşırdı. Uzaktan izlediğinden olsa gerek ikisinin de farkında olmadığı sevgiyi artık hissedebiliyordu. Ömer’in Hayat konusunda ne kadar titizlendiğini anlamamak aptallık olurdu.

Hayat utanarak araya mesafe koymak için çırpınırken Ömer onu bırakmadı. Bakışlarını Cansu’ya kaldırdı.

“Ben yerim getir.”

“Peki, Ömer Bey.”

Cansu’nun gitmesiyle Hayat utangaç bir kız gibi Ömer’e döndü.

“Bizi gördü.”

“Kimseden çekinmemen gerektiğini öğreneceksin Kamer. Sen bir adamın evinde yaşayan, kalıplaşmış ahlak anlayışına ters bir durumda değilsin. Kocanla birliktesin.”

“Öyle ama...”

“Bu konu açıklama gerektirmiyor Hayatım. Şimdi gel, çay içerken ağrıyan başımı dinlendirmek istiyorum.”

Ömer elini tuttu ve onu masaya doğru çekti. Sandalyesine otururken Hayat, “Çaydan sonra sana masaj yaparım.” dedi.

Çarpık bir gülümsemeyle “Kabul.” diyerek onu gülümsetti.

Çay vaktinde planlanan kız kıza oturma şenliği Ömer’in varlığıyla sıradan bir çay faslıydı. Cansu’nun da onlara katılmasıyla Ömer iki kızın yaptığı macerayı hatırlattı. Hayat’ın çılgın gotik kraliçesi olurken, Cansu’nun onu sadece alkışladığını neden onların partilerine katılmadığını sordu. Bu Cansu’nun çekinmesine, Hayat’ın yaptığını hatırlayıp utandıktan sonra kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Akşam yemeğine doğru Cansu tüm yemeklerin hazır olduğunu Hayat’a bildirdikten sonra evine gitti.

Sofrayı hazırlarken Ömer odasında çalışıyordu. Yemeğin hazır olduğunu haber vermek için dönerken arkasından sarılan kolları hissedince kaskatı kesilerek gevşedi.

Ömer kedi gibi sürünüyordu. Öpmeden sadece dokunarak kurduğu bir yakınlıktı. Yüzünü boynuna gömerken Hayat ürperdi.

“Üşüyor musun?”

“Ha...hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Kocanın huzurla sıkıca kucaklaması bir kadının şüphesiz en mutlu olduğu anlardan biriydi.

Güven kokan, huzurun gerçek tanımı, sıcacık bir duygu akımıydı. Bunun mutluluğunu hiçbir şey bozamazdı.

Ömer’in gün geçtikçe aşk erkeğine dönüşen bu hallerini sevmeye başladı. Ve tabi Ömer’i de...

“Artık yemek yiyelim mi?”

“Yiyelim.”

Hayat’ı sandalyesine oturturken gözleri tabağına yemek koyan kadındaydı.

“Bana soracağın çok şey var değil mi?”

Hayat şaşırdı. Ömer’in yine çakraları tüm kapılarını açıp akıl okumaya başlamış olmalıydı. Şu psişik güçleri nasıl yapıyorsa kendisinin de ihtiyacı vardı.

“Nereden bildin?”

“Yüzünden okunuyor.”

“Nasıl?”

“Mutlu olduğunda küçük bir kız çocuğu gibi tasasız gülümsüyorsun. Ama çok geçmeden kafan karışıyor ve suratın şekilden şekle girerek duygusal karmaşa yaşıyorsun.”

“Bunları yüzümden mi okuyorsun?”

“Yaşadıklarından pay çıkarıyor ve evet yüzünden anlayabiliyorum. Bana karşı kendini tamamen bırakmadığını ama bırakmak istediğini de anlıyorum.”

Hayat’ın midesine bir top yuvarlanıp yerleşti. Ömer’in açıkça onunla konuşmaya başlaması hem hoşuna gidiyor hem korkutuyordu. Bu kadar okunabilir olmak rahatsız ediciydi. Keşke Ömer gibi duygularına hâkim olabilse ve yüzünü dışarıya kapatabilseydi.

“Bu kadar şeffaf olmak hoşuma gitmedi.”

Ömer tek yanağından gamzesini gösterdi. Tabagındaki zeytin yağlı biber dolmasından bir lokma alarak çiğnedi.

“Farklı yüzler taşımandansa şeffaf olup saflıkla bana bakmanı tercih ederim.”

Hayat gözlerindeki o koyuluğun akışkan, sıcak bir bakışa sahip olduğunu görerek Ömer’in dışarıya karşı göstermiş olduğu rahat ifadenin aslında o kadar da rahat olmadığını anlıyordu. Sözlerini tabağına bakarak söylemişti ve halinde tezatlık mevcuttu.

Üzüm üzüme baka baka kararıyordu. Ömer’le oturup kalkmak onda doğal vücut dilini gözleme yeteneği geliştiriyordu.

Sessizce yemeklerini yediler. Masadan kalkmadan önce Ömer karısına döndü.

“Seninle neden evlendiğimi ilerleyen zamanlarda daha iyi anlayacaksın. Evet, ortaya yem atarak seni olta çeker gibi kendime çektim ama planlarımda asla senin hayatını mahvetmek, huzurunu bozmak, ömrünün sonuna kadar mutsuz etmek yoktu. Sen de bunun farkındasıdır herhalde. Evliliğimiz boyunca ne maddi ne de manevi zorluk yaşadın.”

Ömer masadan kalktı. Hayat onun sözleri sarf ederken sinirli olmadığını anlamıştı ama hissimla uzaklaşması canını sıktı.

Arkasından seslenmek için ayağa kalkarken Ömer’in salonun girişindeki konsolun üzerinden bir kâğıt alarak geri döndüğünü görünce yerine oturdu.

Ömer kâğıdı önüne bıraktı.

“Babandan arsanın tapusunu ben istemedim. İnanmayacaksın ama seninle evlendikten sonra fikirlerimden vazgeçtim. Geçen İzmir’e gittiğimizde baban bu evlilik için karşı çıkmayacağını ama seni üzdüğüm vakit kendi elleriyle beni öldürmek istediğini açıkça itiraf etti.”

Hayat’ın nefesi tıkanmış. Babasının dışarıya karşı mülayim bir tipi olduğunu ama sinirlenince gözüne hiçbir şeyin görünmediğini iyi biliyordu. Böyle bir tehdit yapmış olması derin bir sahiplik duygusu oluşturdu. Ömer’in karşısında gözünü karartıp onu koruyacak bir erkek bulunuyordu. Babasını ne çok seviyordu ve onu ne çok özlemişti.

“Borcunu ödemek için çok ısrar etti. Kabul etmedim bunun üzerine tapuyu önüne koydu. Kendini rahat hissetmesi için almak durumunda kaldım, yoksa kendini parçalayıp parayla ödeyecekti. Bunu ikimiz de istemeyiz, değil mi?” Kâğıdı işaret etti. “Yapılacak olan tatil projesinden, getirilerinden ve hissedarlarından oluşmuş, anlayacağın şekilde sadeleştirilerek kısaca burada belirtildi. Tapunun karşılığı olarak senin de hissen bulunuyor.”

Hayat şaşkınlığını saklama gereği duymadan önündeki kâğıdı aldı. Erez Holding ibaresiyle kâğıdın alt kısımlarını okurken gözleri

irileşti. Arsanın fazla etmeyen metrekaresine karşılık koskoca otelden %40'lık bir pay alarak Ömer'i ikinci sırada bırakıyordu.

“Bunu doğru mu anlıyorum? Ben ilk sırada mıyım?”

Ömer olumlu anlamda başını salladı. Su bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı.

“Otelin yönetim başkanı sensin ama eğer bu işlerle uğraşmak istemezsen vekâleten yerine bakabilirim.”

Hayat hayretler içerisinde başını kaldırıp Ömer'e bakarken ne diyeceğini bilemiyordu.

“Bu... Gerçekten sürpriz oldu. Bizim arsa bu kadar etmiyor.” dedi. Gözleri tekrar kâğıda döndü. Satır atlarken en altta yapacağı yıllık ciro dolar cinsinden yazılmıştı. Nefesi kesildi.

“Bu gerçekten çok fazla. Buna gerek yoktu Ömer.”

“Gereklik konusunda karar verdiğem kimseyle pazarlık etmem. Arsanın değerinden çok senin ve babanın değeri benim gözümde önemlidir. Arsaya karşılık şimdilik sizin için yapacağım bu. İleride başka projelerimiz olacağından onda da hissen hazır olacak.”

Hayat itiraz anlamında başını iki yana sallamaya başlayınca Ömer gözlerini önüne çevirdi. İtiraz duymak yerine küçük bir teşekkür yeterliydi. Gözünde Hayat ve Burhan Bey'in paha biçilemez değeri vardı.

“Arsa, tapu, evlilik üçlemesini tamamladıysak, bir diğer konuya açıklık getireceğim.”

Hayat kafasında tarttı. Hâlâ neden evlendiklerini itiraf etmemiş olsa da üzerine yapılan hisseler oldukça rahatlatıcıydı. Paragöz olmayabilirdi ama Ömer'e hiçbir karşılık almadan babasının arsayı vermesini kabul edemezdi. Bu borçlarına karşılık olsa bile.

“Çocukları senden bilerek sakladım.” Ömer'in dürüstlüğü karşısında afalladı. Zamanında olması gereken dürüstlüğü tercih ederdi; şimdikini değil.

“Çünkü onları hiç kimselere söylemem, haklarında konuşmam. İstersen bu durumu koruma alanı olarak görebilirsin. Seni bir gün onlarla tanıştıracaktım ama Tuana evi basarak tüm planlarımı alt üst etti. Erken ve zamansız bir tanışma ortamı oluşturdu.”

“Neden onları bu kadar koruyorsun?”

İç geçirdi.

“Bu kadar koruma ordusunun olmasının sebebi de bu. Benim sevenim parmakla sayılacak kadardır ama düşmanlarım çoktur. Onları da benimle birlikte yaşayarak tehlikenin içine bırakamazdım. Anne ve babaları trafik kazasında ölünce yaşayan yakını olarak sadece ben vardım. Vasilikleri üzerimde.”

Dayı olmanın sorumluluğunu taşıyordu. Gözünde bir anda o kavgaya ettiği ondan tüm gerçekleri saklayan adam yerine, görevlerinin bilincinde, kendinden küçükleri koruyup sağlıkları için endişelenen bir ebeveyn gibi görünüyordu.

Hayat bu ani değişimler için oldukça hazırlıksızdı. Ömer’i sürekli farklı şekillerde değerlendiriyordu. Her geçen gün onu şaşırtan kararlarla karşısına geçiyordu. Sevgi dolu bir adam olarak görmek ise en güzeliydi.

“Barış ve Murat, ayrıca diğer adamlarına hayran kalmamak elde değil. Sır saklama teknikleri muhteşem. Kimselere belli etmiyorlar.”

Ömer haylazca gülümsedi.

“Onlara başkanlık ederken saygınlığı eksik etme ki ciddi olsunlar. Babacan ve şefkatli ol ki, sadık olsunlar. İyiye teşvik et, acemiye öğret ki hevesli olsunlar.” Göz kırptı.

Hayat sözün doğruluğuna şapka çıkarttı. Ömer’in adamlarına karşı davranışlarından iyi bir patron olduğunu anlıyordu.

“Kimin sözü bu? Gerçekten senin için söylenmiş gibi duruyor.”

“Konfüçyüs felsefesini severim.”

“Felsefik bir adam olduğun artık tescillendi.”

Ömer gülümsedi.

“Nedense Burak da bana aynı şeyi söyler. Ben felsefeyle yaşamıyorum. Tecrübelerden pay biçiyorum.”

“Burak kim?”

Ömer altında derin bir anlam taşıyan gülümsemesiyle baktı. Bu, onun ilerde anlatacağı bir sırrının daha olduğunu gösteriyordu.

Gecenin ilerleyen dakikalarında Hayat yattığı yerde irkildi. Komodinlerin birinde titreşimdeki telefonun sesi geliyordu. Gözlerini aralayarak Ömer’in mi yoksa kendisinin telefonumu anlamak için sesin geldiği yöne kulak kesildi. Ömer’in telefonu olduğunu anlayınca gece lambasına uzandı.

Ömer yüzüstü, suratı ona bakar şekilde derin bir uykudaydı. Titreşimdeki sese doğru bakışlarını kaldırdı. Uzanamayacak kadar uzak mesafede olunca inledi.

Arayan kişi uzun uzun çaldırdıktan sonra kapatıp tekrar aramaya başlayınca kalkmak durumunda kaldı. Bu kadar ısrar ediyorsa arayan kişinin söyleyecekleri önemli olmalıydı.

Yataktan ayaklarını sarkıtıp Ömer’in yanındaki komodine gitti. Telefonun ekranında Seyfi yazısını görünce yabancı olmadığına sevinerek telefonu kulağına götürdü.

Alo, demesini beklemeden karşıdaki nefes almaksızın konuşmaya başlayınca susmak zorunda kaldı.

“Ömer Bey acil durum! Başımız deritte.” Hayat’ın gözlerinden uyku silinirken sırtından soğuk terler boşaldı. Ömer’in başına gelebilecek her türlü bela için endişe ederken acil olan durumu merakla dinliyordu.

“Bu adam gizlice Erkinerler ile aramızı bozmaya çalışıyor. Muhabirden önemli bilgiler edindim. Ortaklık için uğraşıyor, eğer başarsa ortalık baya karışacak biliyorsunuz.”

Hayat tam olarak ne olduğunu anlamasa da *bu adam* diye bahsettiği kişinin hayra alamet olmadan Ömer’in başına kötü şeyler ge-

tireceğine emin olarak korkuyla sendeledi. Düşmemek için makyaj masasına elini koydu. Bir yandan telefonu dinliyor, diğer yandan durum için ne yapabilir bunu düşünmeye çalışıyordu.

Bir göz hareketi onu korkuyla sıçratıp telefonu kapatmasına neden oldu. Aynanın yansımasına baktığında arkasında bir silüet vardı.

Ömer bir farenin sessizliğiyle yataktan kalkmış aralarındaki mesafeyi kapatarak sessizce ona bakıyordu. Saçları karışmış, altında sadece eşofmanıyla orada dikiliyor, kasların belirginleştirdiği dalgalı karnı ve geniş omuzları loş ışığın altında çok korkutucu görünüyordu.

Hayat hemen arkasını döndü. Elindeki telefonu gayri ihtiyari arkasına saklamaya çalışması Ömer'in gözünden kaçmamıştı.

“Ö...Ömer...” dedi titrek bir sesle.

“Merak kediye öldürür, derler.” dedi yavaşça.

Hayat kocaman açılmış gözleriyle kocasına bakarken onun sinirli olmadığını anladığında rahatlamak yerine daha fazla tedirgin oldu. Ömer'in sakinliğini iki şekle yorabilirdi. Ya çok kızmıştı, intikamı kötü olacaktı ya da kızmadan güzellikle durumu halledecekti.

“Ömer bak ben... Israrla çalınca seni uyandıracak kadar önemli olup olmadığını anlamak istemiştim. Seyfi adını görünce...”

“Peki öğrendiğin için mutlu musun şimdi?”

“Ne?”

“Merakın başına büyük bir iş açtı. Kafana yerleşen bu yük ne yapacaksın?”

Hayat sessiz kaldı. Çünkü Ömer yine felsefi, kafa karıştıran cümleler kuruyordu. Mecazı bol sözcüklerinin arkasında mutlaka derin anlamlar taşırdı. Yükten kastının ne olduğunu tam olarak anlamadığı için onun devam etmesine izin verdi.

Ömer karısının sessizliğiyle ona doğru ilerledi. Kolunu okşar gibi yapıp eline kadar hafif bir dokunuşla aşağıya indi. Telefonunu ondan alırken gözlerinin içine bakarak yüzünü yakınlaştırdı.

“Öğrenmek sorumluluk getirir. Yük, senin telefonda duyduğun her şey! Sürekli kafanda dönüp dururken sakinliğini koruyabilecek misin?”

“Hayır, hiç de bile! Ömer sana bir şey olmasına dayanamam. O adam...”

Ömer dudakları arasındaki bir iki santimlik mesafeyi ne azalttı ne de çoğalttı. Öpecekmiş gibi yakın dururken, öpülmek istenecek kadar uzaktı.

“Geceleri çalan telefonların hayır getirmediğini duymuş olmalısın. Yaptığının yanlış olduğunu anlamasan bile...”

Geri çekilerek kıyafet odasına doğru yürümeye başladı.

“Duyduklarını sürekli düşünerek kendine eziyet etme Kamer.”

Hayat rahatladı. *Kamer* diye hitap ederse ona kızgın değil demektir. Zaman geçtikçe onu tamamen tanımaya başlıyordu.

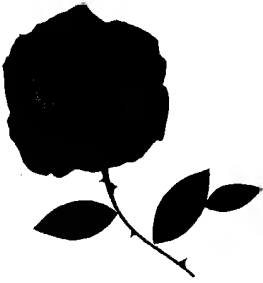
Hayat yatağa doğru ilerledi. Kenarına otururken Ömer hakkında kötü olan bir şeyi düşünmeden nasıl durabileceğini düşündü.

Biraz sonra gecenin prensi gibi siyahlara bürünüp kıyafet odasından çıkan kocasının muhteşem görüntüsüne bakakaldı. Ömer’e bir şey olmasına, o güzel yüzünü göremeyecek olmasına dayanamazdı. Korku kalbine yerleşirken suratı asıldı.

“Şimdiden sözümü dinlemiyorsun.” Hayat’ın yanına gelip başının üstüne bir öpücük kondurdu. Geri çekilmeden önce işaret parmağıyla çenesinden kaldırıp gözlerinin içine baktı.

“Yatağa gir ve dokunmaya doyamayacağım küçük bedenini ısıt. Eve geldiğimde soğuk ve uykusuz bir bedene sarılmak istemiyorum.” Dudaklarına çok hızlı olmak suretiyle bir öpücük kondurup odadan çıktı.

Hayat’ın aklında kalan, Ömer için duyduğu endişenin asla bitmeyeceğiydi.

20

Sabaha kadar gözünü kırpmadan yatakta dönüp durduktan sonra çay bardağını sayısız kere elinde çevirme rekoruna doğru koşuyordu Hayat.

Ömer'in vermiş olduğu tavsiyeleri görmezden gelerek sözlerini dinlememek üzere kendini programlamıştı adeta. Gece o gittikten sonra sürekli olarak başına ne gelebileceği üzerine dizi film senaryoları çıkartarak kendini sıkıntı içerisinde bırakmıştı.

"Kahvaltıyı toparlayayım mı?"

Cansu'nun sesiyle kendine geldi.

"Efendim?"

"Çay soğudu. Kahvaltıya da devam etmiyorsun, kaldırayım mı?"

"He evet, toparlayabilirsin. Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

Cansu elinde getirdiği tepsiyi kenara bırakıp yanına oturdu.

"Bir şeye canın mı sıkıldı?"

"Ömer'e..."

"Aranızdaki tüm sorunları hallettiniz sanıyordum."

Hayat canı pahasına elinde sıkıdığı bardağı bıraktı. Cansu'ya dönerken dertli ev kadınları gibi konuşmaya ihtiyacı var görünüyordu.

"Dün gece telefon geldi. Ömer'in başı derde girecek. Kendimi çok kötü hissediyorum."

Hiçbir şey anlamayan Cansu sadece başım sallamakla yetindi. Ömer'i tanıdığı kadarıyla asla tehlikeli bir duruma girmezdi. Kendini korumayı bilen en iyi adamlardandı. Zekâsı ile gelebilecek kazaları bertaraf eder, bundan da zerre zarar almazdı. Hayat'ın karışan kafası yüzünden kuruntu yaptığını düşündüğü sırada Hayat gece duyduğu şeyleri paylaştı.

"Seyfi onu aradı. Bir adamın başlarına bela açacağını, çabuk gelmesi gerektiğini söyledi. Ömer de kalkıp gitti. Şu saat oldu hâlâ gelmedi. Korkuyorum. *Acaba?* demek istemiyorum."

"Onu aradın mı?"

"Hayır. Eğer meşgulse rahatsız etmek istemedim."

"Telefon et ve rahatla. Yoksa yerinde kurup duracak, sonra da kudurup kalacaksın."

Cansu'ya dudak büktükten sonra dediğini yaptı. O masayı toplarken kendisi havuz kenarında turlamaya başladı. Ömer'in çalan telefonu her seferinde heyecanlanmasına sebep oluyordu. Yine hayal gücünün etkisiyle çalan her tonda endişesi kademe atlıyordu.

"Efendim?"

"Ömer?" diye atıldı hemen.

"Neden sesin telaşlı geliyor? Bir sorun mu var?"

"Neredesin?"

"Sen iyi misin?"

"Evet. Söyle neredesin?"

"Hesap soran kadınlar gibi olmaya çalışmıyorsun değil mi? Öyleyse sana evliliğin altın kurallarından en önemli maddeyi açıklıyorum. Erkekler asla hesap sorulmasından hoşlanmaz."

"Hesap sormuyorum. Seni merak ediyorum. Hâlâ eve gelmedin."

"Kahvaltını yaptın mı?"

Hayat cevap vermedi. Eğer bir yudum çay ve bir tane zeytin yemek kahvaltıdan sayılıyorsa yapmıştı.

"Evet," dedi.

“Göreceğiz.” Ömer’in imalı sözlerinden Cansu’ya sorup sözlerini teyit ettireceğini anladı.

“Beni geçiştiriyorsun Ömer, söylesene neredesin? Bir şey olmadı sana değil mi? Sakın benden saklamaya çalışma!”

“Eğer bir şey olsaydı muhtemelen sana Seyfi cevap verirdi. Kuruntu yaparak kendine eziyet etmeyi bırak. Anladığım kadarıyla gece de uyumadın. Sesinden sinirlerinin fazlasıyla gergin olduğunu çıkarıyorum. Saat daha erken, gidip uyu.”

“Son kez soracağım neredesin? Cevap vermezsen...”

Hayat gerisini getirmeyince Ömer sordu.

“Tehditlerini merak ediyorum, hangi konu üzerine olacak?”

Ömer açıkça onunla oynuyordu. Eğer Hayat mantıklı bir şekilde konuşulanları iyice dinleyebilseydi Ömer’in onunla dalga geçtiğini anlayabilirdi.

“Tamam, cevap verme. Geldiğinde görürsün ne olacağını.”

Telefonu aniden kapattı.

Ömer yüzüne kapanan telefona bakıp şaşkınlığın onu ele geçirmesine izin verirken aynı zamanda kendisiyle dalga geçmesine neden oldu.

“Karım suratıma telefon kapattı. Bazı şeyleri yaşamadan asla tecrübe edemezsin, bu da aynen öyle. Söylesene Seyfi, karının olması nasıl bir duygu?”

Sağ kolu Seyfi boğazını temizledi.

“Boşandığım için pek iyi sonuçlar alamadığımı anlayabilirsiniz.”

Ömer telefonu masanın üzerine bıraktı. Uykusuz gözleri yorgun bakıyordu ama vücudu dinlenmek istemeyecek kadar dinçti. Seyfi’ye doğru koltuğunu çevirdi.

“Seninle hiç evlilik hakkında konuşmadık. Karınla boşanma sebebin neydi? Ha özel ders...”

Ömer yakın olan adamlarına karşı herkesten daha samimi ve saygılı davrandığı belli oluyordu. Bunun bilincinde olarak Seyfi her zaman patronuna karşı saygılıydı ve onu takdir ediyordu.

“Eski karım paraya oldukça düşküncüydü. Lüks sevdasının sonunu getiremedim.”

“İyi bir maaşın var ve onun da üstüne çıkmak istiyordu; öyle mi?” Ömer nedense şaşırmamıştı. Dünyada bir tane parayla kişisel olarak işi olmayan kadın vardı, o da şüphesiz Hayat’tı.

“Evet efendim. Zengin arkadaşlarıyla beraber Dubai’de bir ada almak isteyince artık kocalık görevimi yerine getiremeyeceğime karar vererek ayrıldık.”

“Sevgisiz bir evlilik seziyorum?”

Seyfi ceketinin kolundaki tozu silkeledi.

“Evlilik adının altında çıkarlara dayalı pazarlık söz konusu. Eğer eşler kendileri için karşısındakinin sınırlarını zorluyorsa sevmeye istegi de yok edebiliyor. Ne yazık ki bunu evlendiğimde anladım.”

Ömer arkasına yaslandı. Gözleri ve düşünceleri bir şekilde tavana çevrildi.

“Hayat hakkında ne düşünüyorsun?”

Seyfi patronuna dönerken ilk defa onunla Hayat konusunda böyle bir konuşma yapıyordu.

“Hayat Hanım’ın çok özel olduğunu düşünüyorum. İlk defa otelde gördüğümüz o kadından sonra değişik kılıktaki hali ve eşiniz olduktan sonraki halini kıyaslarsak... Paranın oynacağı olmadığını görüyorum.”

Ömer hafifçe sırttı.

“Paralı evliliğimizi aşk evliliğine dönüştürmek istiyor.”

Bu cümle aslında aklından geçirdiği bir yorum olarak dilinin kıyısında dolaşırken dudaklarından kaçmıştı. Durumu bozuntuya vermedi. Kendisi de bu evliliği gerçek evlilik yapma isteğiyle doluydu.

“Sizi seviyor, neden ona karşı dürüst olmuyorsunuz?”

Ömer’in gözleri âdeta ateş saçarak Seyfi’ye döndü. Oturduğu yerde doğrulurken, “Beni sevdiğini nereden çıkarıyorsun?” diye sordu.

Seyfi yanlış bir şey demediğini düşünüyordu, aksine olanı söylediği için Ömer’in takdirini alırdı. Onunla açıkça ve yargılayacak şekilde konuşan tek insan kendisiydi.

“Size bakışından anlaşılıyor. Ayrıca evliliğinizin oyunundan ibaret olduğunu öğrendiği halde sizi hâlâ terk etmedi.”

“Onu tehdit ettim.”

“Sizce gerçekten gitmek isteyen bir kadını ne durdurabilir?”

Başını çevirdi ve tekrar koltuğuna yaslanarak bu konuyu düşündü. Hayat’ın ondan hoşlandığını biliyordu, sevecek kadar ona iyi davrandığını sanmıyordu. Her zaman üzecek şekilde davranmışken nasıl âşık olabilirdi?

“Yalnız efendim,” diye söze başladı Seyfi. “Dün yaşananlardan sonra onu çok iyi korumalısınız. Hayat Hanım’ın sizinle evli olduğunu ve gözünüzdaki değerini anladıkları takdirde onu acımasızca kullanacaklardır.”

Ömer masaya doğru eğildi. Başını ellerinin arasına alırken aylarca bu konu üzerinde düşündüğünü ama bir türlü sonuç alamadığını hatırladı. Hayat’ı tehlikeli bir dünyaya çekmişti, bencilce karısı olması için onu oyunlarla etkilerken aslında hayatına mal olabilecek bir durumda bırakmıştı. Hayat’a bir şey olmasına izin veremezdi. Bunun için ilk önce kendisinin ölmesi gerekiyordu.

Geceki görüşmeyi hatırına getirdi. Berkay Erkiner rahat durmayarak onunla uğraşıyordu. Nihat’ın samimiyetini kazanmak için türlü oyunlara başvurusuyla aralarını bozmak istemişti ama o kadar kolay değildi.

Nihat Toroğan’ın bir isteği vardı, o da Baran Gökdağ’ı musalla taşına yatırmaktı. Bunun anahtarı da Ömer’in elindeyken Berkay’ın ufak oyunlarına destek sağlamazdı.

Başına saplanan ağrılar sonucunda eve gitmeye karar verdi. Sabah karşı işleri bitmişti ve Hayat'ı rahatsız etmemek için Sakarya'daki çiftliğe gelmişlerdi. Kendini yorgun hissedince ayağa kalktı. Bir süre uzanarak dinlenmeli ve şu korkunç baş ağrılarını geçirmeliydi.

Hayat havuzun kenarına oturup hıçkırıklar içerisinde ağlayan küçük oğlanın yanına koşarak vardı. Çocuğun yüzünü kaldırdı, kahverengi gözlerinden meleksi yüzünde olmaması gereken iri damlalar düşüyordu.

"Berk ne oldu, bitanem?" diye sorarken kalbi yavrusuna üzülen bir anne gibi ritimsiz atıyordu.

Berk büzdüğü minik dudaklarını araladı. "Kuş ölüyor!"

O sırada yanlarına bir koruma geldi. Elinde gri bir güvercin tutuyordu.

"Bacağı kırılmış, efendim."

"Ölmesin ne olur?"

Hayat gerçekleri anlayınca Berk'e olan endişesi rahatlığa doğru geçiş yaptı. Hizmetçi Esra ağladığını söyleyince ciddi bir durum olduğunu düşünerek telaşlanmıştı. Küçük oğlanın suratından ellerini çekti.

"Tamam ağlama!" Uzanıp incelemek için korumanın elinden yaralı güvercini aldı. "Ben hayvan doktoruyum, unuttun mu? Şimdi bakacağız neyi varmış güzel kuşumuzun, tamam mı? Sen ağlama ama..."

Berk oturduğu yerden kalkıp elinin tersiyle gözlerini sildi.

"İyi edecek misin?"

"Evet tatlım edeceğim. Ama ilk nesi olduğunu anlamam lazım. İşte! Bacağı incindiği için hasta düşmüş. Şimdi biz onun bacağına korumaya alacağız, o da iyileşecek."

Berk'in gözleri Hayat'ın arkasında bir noktaya kaydı.

“Dayı, Hayat kuşu iyileştirecekmiş...” diyerek kollarını mutlulukla iki yana açtı.

“Öyle mi?”

“Hı... hı..”

Hayat Ömer’in sesiyle gerildi. En son tehdit ederek telefonu kapatıp evi terk etmişti. Ömer’i bu şekilde cezalandıracağını düşünüyordu ama 7/24 çalışan adamlarının onun nereye gittiğini bileceğinden kaçması sadece Ömer’in izin verdiği kadarıyla gerçekleşmişti.

Derin bir nefes aldı. İlk defa bir hayvanı gözlerinin önünde muayene ediyordu. Ne zaman onun yanında olsa her seferinde Ömer’in üstünlüğünü hissediyordu. Bu sefer ona bir mesleği olduğunu gösterceği ve ilgilenebileceği bir vaka olmuştu. Bununla gurur duydu. Aciz bir eş modelinden çok kendi ayakları üzerinde durmayı başaran insan modeli çizmek istiyordu. Şimdi heyecanlanıp saçmalamanın âlemi yoktu.

Ömer yere çömeldiğinde kuşun üzerinde gözlerini gezdirdi. Berk’i dizine oturttu.

“Sen niye ağladın?”

Ses tonu ilgili bir baba gibi sınımsız çıkıyordu. Bu tını Hayat’ın karnındaki kıpırtıların sebebi oldu. Bir sesle nabızı hızlanıyordu. Bu sesin sahibinin Ömer olması sorunların en büyüğüydü.

“Kuşa üzüldüm. Baksana nasıl acı çekiyor. Ama Hayat iyi edecekmiş.”

“Doktor iyi edeceğini söylüyorsa eder, oğlum.”

Oğlum...

Her kelime Hayat’ı inanılmaz sarsıyordu. Ömer sanki onun dengesini bozacak derin kelimeleri buluyor ve kıskırtıcı bir şekilde kendisine çekiyordu.

Kuştan aldığı bakışlarını Ömer’e çevirdi. Oğlanın ıslak kalan kirpiklerini iri parmaklarıyla narince silmeye çalıştığını görünce bir yumru boğazına oturdu. Hayat onun bir çocukla ilgilenecek kadar

şefkat dolu olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti. Bir keresinde İzmir'deyken Ali Can'ı kucagina almıştı, tek gördüğü çocuk o olmuştu. Berk'e gösterdiği şefkatli yaklaşımla Hayat'ın aklı karışuyordu. Kadınsı hormonlarının annelik üzerine kurulmuş olan saati, sanki tik tak tik tak başında atıyordu. Bir çocukları olsa, Ömer onu böyle sever miydi?

Mutlu düşüncelerini bölen hain hatıralar hemen karşısına çıktı. Evlilik anlaşmalarındaki koca bir madde de istenmeyen gebeliğin hemen sonlandırılmasıydı. Bir bebekleri olsa dahi Hayat onu isteyecek bir adamla evli değildi. Kocaman olan yumru boğazındaki yerleşkeyi genişleterek acı acı boğazını sıkıştırdı.

Çok minik bir umut baş verdi: *Belki fikri değişmiştir?*

Ömer'le göz göze gelince hemen ayağa kalktı.

"Berk'ciğim, ben şimdi ayağını sarmak için eve gidiyorum. Biraz sona gel, seversin. Bugünlük misafirimiz olacağı benziyor ve senin sevgine ihtiyacı var."

Berk dayısına yönelttiği bakışlarını hemen kaldırdı. Kucagından zıplayarak indi.

"Benim sevgime mi ihtiyacı var?"

"Evet tatlım, sevgi hastalığın en büyük ilacıdır. O da sayende iyileşecek."

Hayat iki eliyle tuttuğu kuşla birlikte eve yürüdü. Ömer'e bakma gereği duymamıştı. *Neden çocuk istemiyor?* Sorusuyla kafası oldukça meşgulken Ömer'le yeni bir duruma girmek istemiyordu. Ağzını açsa, Hayat kendinden geçecek kadar aşk seline kapılan ve boğulmayı göze alacak olan teslimiyet dolu bir âşıktı.

Ömer için endişelenip arkasından merak ederken onun tek yaptığı merakını kamçılamaktı. Neden iyi olduğunu söylememek için inat ettiğini biliyordu.

Kuşun hafif kanayan bacağına temizleyip sardığı gibi uçmaması için Berk'in eşyalarından kafes yaptı.

Hayatın Ruhu

Küçük oğlanla birlikte vakit geçirmek onda büyük ölçüde anne olma isteğini ortaya çıkardığından hemen yanından kalktı.

“Sen kuşu sev ama korkutmadan, canını yakmadan tamam mı tatlım?”

Berk başını salladığı gibi tekrar kuşu sevmeye döndü.

Hayat merdivenlerin başında sırtını duvara yaslayarak elleri cebinde onu bekleyen kocasıyla karşılaşmayı beklemiyordu. Kısa süreli duraksamanın ardından ona doğru yürüdü.

“Benden kaçmayı bu kadar çok mu istiyorsun?”

“Beni her defasında zorladığının farkında değil misin?”

Ömer elini cebinden çıkardı, beklentiyle Hayat’a doğru uzattı.

“Buraya gel.”

“Sebep?”

Ömer’in yüzündeki ifadesizlik Hayat’ı çıldırtıyordu. Neden her defasında bu kadar sakin olmak zorundaydı? Tepkilerini kontrol altında tuttuğu için düşüncelerinden asla emin olamıyordu. Şu an kızgın mıydı, yoksa...

“Kokunu özledim.”

Karnındaki kelebeklerin adrenalini uçuşu başladı. Ömer istediği kadar ifadesiz kalabilirdi, yeter ki ses tonunu düşük seviyeye alıp içinden geldiği gibi ruhunu okşayabilsindi.

Hayat tüm gece uykusuz kalarak bir insana duyduğu en büyük endişeyi taşımıştı. Yorgun düşen bedeniyle aradaki mesafeyi kapatıp Ömer’in kollarına atıldı. Bu sefer boynuna suratını gömen kendisiydi. Sarabildiği kadar onu kendine bastırdı.

“Ömer çok korktum. Sen de iyi olduğunu söylemeyince...”

“Hareketlerimin sorgulanmasına alışık değilim. Gördüğün gibi iyiyim. Benden bekleyeceğin şekilde.”

“Gece boyunca aklıma çok kötü şeyler geldi. O adam...”

“Sus. Şu an tek istediğim sana sarılmak.” Sesli bir şekilde kokusunu içine çekti. “Kokun beni rahatlatıyor.” Yüzünü saçlarına gömdü.

Yanakları birbirine temas ederken biraz sonra fazlasını isteyeceğini bildiği halde devam etti. “Eskiye ait... Tarihsel ama taze...” Hızlanan nefesiyle Hayat’ı kendinden uzaklaştırdı.

“Bana izin ver Kamer, bana izin ver.”

Hayat onun ne için izin beklediğini anlayamadı. Göğsünün inip kalkmasıyla onun da heyecanlı olduğunu görüyordu. Bedenin ihtiyaçları mantığından öte ilerliyordu. Tensel çekime artık boyun eğceklerdi.

“Ne...”

Ömer sözcüklerle zaman kaybettiğini bilerek aceleyle başını kaldırdı. Çatı katına çıkarken Hayat’ı da kendisiyle beraber götürüyordu.

“Ömer?”

“Bekle!”

Çatı katında karşılıklı iki oda vardı. Biri kuzeye diğer güneye bakıyordu. Hayat’ı bunlardan birine iterek içeri girdi. Arkasından kapıyı kilitlerken Hayat’ın şaşkınlıkla odadaki yatağa ve kendisine baktığını görerek sertçe soludu.

“Hayat, kontrollü yaşarken karşına beklenmedik anları çıkartır. Sen benim en büyük felaketimsin. Öldüreceğini bilsem de senden kendimi alamıyorum.”

Bir an kendisine hitap ettiğini düşündüğü için bocalayan anlayışıyla öyle kalakaldı. Ardından sözün altındaki anlamı kavramak için kendisiyle çelişti. Düşünmek veya kendini ana bırakmak arasındaki kararsızlığı sonuca vardı. Ömer’in ceketini çıkarışını ve avını gözünün önünden kaçırmak istemeyen kaplanın zarafetiyle yanına yaklaşmasını kıpırtısız izledi.

“Hayat...” diye fısıldadı Ömer, Hayat’ın kalbindeki ritmi bir tık daha yükselterek.

Emin değildi ama birazdan burada bir şeylerin olacağına dair heyecanlı beklentisi büyüktü.

“Ömer, biz...”

“Kendini bana bırakırsan...” Yavaşça ellerini bedeninde gezdirerek kasılan kasları gevşetmeye başladı. Tüy gibi iç gıcıklayan dokunuşlar Hayat’ı yumuşatmak yerine daha çok geriyordu. Bunu fark edince minik bir adım atarak aralarındaki mesafeyi en aza indirip başının üstüne bir öpücük koydu. Bunu takip eden alnı ve burnu oldu.

“Seninle tanıştıktan sonra hiçbir şey beklenen gibi olmadı.” Kulağının üstüne bir öpücük bıraktı. “Sıradanlıktan uzaksın, doğalsın, eşsizsin...” Hareket eden dudaklar yanağındaki pürüzsüz alanda dolaşırken, sıcak nefesiyle izler bırakıyordu.

“Bu evliliğin gerçek bir evlilik olması için bana izin ver Hayat.” Parmakları kollarında gezerken keşfetmek için hiç acele etmeden, Hayat’ın sinirleriyle oynuyordu. Bileğine kadar iniyor, sonra tekrar omuzlarına geliyordu.

Hayat gözlerini çoktan yummuş, bu yakınlaşma karşısındaki savunmasızlığını ilan ediyordu. Ömer yüzüne bir baksa gerçeği çok iyi görecekti. Nefesi sıkıştı. Bedeni artık daha fazlası için kıvama gelirken, onunla aşk oyunu oynayan kocasına karşı sabırsız hissediyordu. Gözlerini birden açtı. Hızlanan nabızı kulaklarında uğulduyordu. Başını kaldırıncı Ömer’e göz göze geldi.

“Korkunç bir adamsın. İfadesiz suratından duygularını anlayamıyorum ama eğer...” Nefesi yetmeyince derin bir soluklanma arası verdi. “... bu hareketlerinin altından bir oyun çıkarsa...” Kaşlarını çatarak Ömer’i gerçekten bir konuda tehdit edebildiğini fark etti. Ve tabii Ömer de. “Benden çekeceğin var Ömer Erez.”

Ömer’in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Hayat’ın gözlerine batarcasına iki gamze de oradan gülümsüyordu.

“Şu an yapacağım tek oyun, iki bedeni yakmak olur.”

Gözlerindeki karaltı, gün ışığını dolduran odada zifiri bir karanlığa büründü. Kaçış yoktu, olması gerekenlerin yaşanacağı değerli bir andı. Hayat’ın dudakları aralanırken Ömer’in bakışlarına hedef oldu.

İkisi de hareket etmeden birbirlerini izliyorlardı. Bakışarak heyecanlanmak bile mümkündü. Tenler şimdi birbirine dokunmuyor, sadece gözler vasıtasıyla birbirlerini arzuluyordu.

Dokunma ihtiyacı ile yanan Hayat buna daha fazla izin vermedi. Ömer'in gömleğini kavrayıp yatağa doğru götürdü. İlk önce kendisi yataarken Ömer'i hâlâ bırakmadan kendi üzerine doğru çekiyordu.

Ömer'in gamzelerini gördükçe bu adama olan aşkını ve tutkusunu çok net yaşıyordu.

Daveti mutlulukla kabul eden Ömer ise Hayat'ın cüretkarlığı karşısında itaatkardı. Tıpkı rüyasındaki gibi Hayat tüm kontrolü eline almak istiyordu. Seve seve buyruğuna boyun eğdi. İlk defa kendini bu denli birine teslim ediyordu ve bundan zerre pişman değildi.

Onun bu masum ve ateşli hareketi karşısında çıldırmamak, arzuyla kıvrandığını görmek için acele etmemek işten bile değildi. Kendini kontrol manyağı haline getirdiği anda Hayat'ın dudaklarıyla buluştu. O an da tüm kontrol mekânizması tutuşarak mantığına veda etti.

Hayat'ı yatağa bastırdı. Öpüşü sertti. Bunca zamandır beklediği bu yakınlaşmanın sonunda Hayat'ın itirazlarına izin vermeden sadece amacına odaklanan bir yok oluştu. Ömer yok oldu, artık tüm dünya Hayat'tı.

Hayat ciğerlerinin isyan etmesiyle başını diğer yana çevirdi. Baş dönüyor, üzerindeki adamın büyüsünden kendini kaybediyordu.

Ömer de aynı nefessizlikle geri çekilip gözlerine baktı. Aynı duygular, paylaştıkları için hayal kadar güzel bir andı.

“Ömer,” dedi sesli solukları arasından. “Burada çocuklar var.”

Ömer dişlerinin göstererek gülümsedi. Aynı kesik soluklar onda da mevcuttu.

“Şu an mantığını kaybetmen gerekiyordu. Her defasında senin normal kadınlardan farklı olduğunu unutuyorum. Çocuklar aşağıda ve ben kapıyı kilitledim. Buraya geleni de kovarım. Başka soru?”

Öpüşmekten dolgunlaşan ve kızaran dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde hâlâ bir şeyler düşünmekte olduğunu görünce gülümsemesi azaldı ve azarlayan tonda, “Eğer düşünmeyi bırakmazsan...” diye başladığı sözü yarıda kaldı.

“Ömer şey var bir de. Yavaş ol olur mu?” Bunu söyledikten sonra yanaklarındaki kızarıklık biraz daha arttı. Tüm bu anın heyecanını bir yere bırakıp saklanmak için devekuşunun azmine ihtiyacı vardı.

Ömer kaskatı kesildi. “Yavaştan kastın hiç kimseyle beraber olmadığın anlamına mı geliyor?”

Hayat başını salladı. Gözlerinde ürkek kız çocuğu masumiyeti oluştu.

Ömer mutluluktan neredeyse ağlayacaktı. Bu devirde akli bir karış havada ergenlik heyecanı ile masumluğunu kaybeden kızlardan değildi Hayat. El değmeden ona gelene kadar saflığını korumuştı.

O an en son düşüneceği kişi gözlerinin önüne geldi. Gülşah’ın yataktayken zevkine kapılıp gülen ifadesi, masum olmadığını ifade edişi ve bundan zerre utanç duymadığı o yüzü, Hayat’ın yüzü oldu.

Hayat Ömer’in yüzündeki ifadesiz soğukluğu ve hafif geri çekildiğini fark edince hakkında yanlış bir şeyler düşündüğü sanarak telaşa kapıldı.

“Neden bana öyle bakıyorsun Ömer? Kötü bir şey mi söyledim? İngiltere’de yaşadım diye hakkımda farklı mı düşünüyordun?” Ağlamak istiyordu. Ama ne için gözyaşı dökmesi gerektiğinin farkında değildi. Sadece burnunun kemiği acıyla sızlıyordu ve Ömer ona, donuk ardından şaşkın bir şekilde bakıyordu.

“Ne?”

Hayat, Ömer’in ilk defa kafa karışıklığı yüzünden maskesiz ve şaşkın ifadesini gösterdiğinden ağlama isteğini unuttu. Ömer bir şeyler düşünüyordu ve onun kendisiyle ilgili olmadığını anlıyordu.

“Sen iyi misin?”

Ömer başını diğer yana çevirdi. Gülşah ölmüştü ve yanındaki kadın onun saçının teli bile olamayacak kadar değerliydi. Gözlerini

yumdu. Kendine toparlanma süresi ayırdıktan sonra karısına döndü. Üzgün ifadesiyle ona bakıyordu.

“Ah Hayat...” diyerek ensesinden tutup onu uzun uzun öptü. Kısa geri çekilmeyle, “Bana neler yaptığını bir bilsen.” dedi ve tekrar düşünme süresi tanımadan iki bedeni de ateşiyle kavurdu.

Hayat, Ömer hakkındaki önyargılarını, kızgınlıklarını, kırgınlıklarını, oyunlarını bir kenara bıraktı ve sadece kocasının oldu.

Ömer ise yanardağa tırmandıktan sonra krateri doğru atladı. Ruhun ve bedeninin yanmanın ne demek olduğunu Hayat’ın bedninde kaybolurken yaşadı.

Bu birleşim bedenlerin ihtiyacından çok, ruhların hasretle kucaklaşmasıydı. Yaşadıkları o kadar şeyden sonra kaçınılmaz sonun bu kadar harika olacağını ikisi de tahmin etmiyorlardı. Ömer nazik, Hayat sevgi doluydu. Belki de hayatlarındaki en büyük eksikliği birbirlerinde bularak açığı kapatmışlardı.

Bedenler doyuma, ruh huzura erdiğinde birbirlerine kenetlenerek sıkıca sarıldılar. Bir daha kopmamak üzere sözsüz bir sözleşmeyi, nefesleriyle imzaladıkları.

Hayat uyandığında ilk fark ettiği kaslarındaki sızıyla bedeninin güçsüz düştüğüydü. Gözleri aldığı uykudan dolayı sonuna kadar açılırken havanın çoktan karardığını gördü. Bir süre yatak keyfi yaparken, yaşadığı şeyleri düşünüp sevimli bir şekilde gülümsüyordu. Sonunda Ömer’in gerçek karısı olarak aralarındaki tüm engelleri kaldırmıştı.

Bunun mutluluğu ile kıkırdadı. Fakat kalbi yaşadıklarını bir kenara koyduğunda mantığı ona nerede olduğunu hatırlatınca hemen doğruldu.

“Çocuklar!”

Üzerindeki örtüyle çıplaklığını kapattı. Elleri karanlıkta bir ışık aramak için komodinde geziyordu. Bulamayınca kapıya doğru git-

mek için minik minik adımlarla ilerlemeye çalışırken, görmeyen gözler yüzünden çarşafa basıp dizlerinin üzerine düştü. Kendine söylendi, telaşı onu hataya yönlendiriyordu. Ayağa kalkmak için büyük çaba sarf etti. Tam elini kapının yanındaki duvara götürecekti ki geniş bir ışık huzmesi ve gölgeli bir beden onun karşısına çıktı.

Hayat aniden Ömer'in kapıyı açmasıyla korkup çığlık atarak geriledi. Bu hazırlıksız adım yine çarşafa basmasına ve poposunun üzerine sertçe düşmesine neden oldu.

Ömer hemen ışığı yaktı. Hayat'ın yerdeki görüntüsüyle şaşkınlığını saklamadı. Onu yerden kaldırmak için eğildiğinde, "Hayat ne yapıyorsun?" diye sordu. Hayalet gibi beyaz çarşafı haliyle çok sevimli görüldüğünü inkâr edemezdi. Tabii yüzündeki bakış hariç.

"İnsan kapıya vurur, gelirken ses yapar ne bileyim kendini belli eder. Ruhsuz musun be adam? Kapı öyle birden açılır mı?"

"Uyuduğunu düşündüğüm için ses çıkarmadım. Aklımın ucundan dahi geçmedi Afrodit Tanrıçamın kapıda belireceği ve..." Gözleri Hayat'ın çarşafı bedeninde gezerken beğeni doluydu. Hırçınlaşınca insanı kıskırtan bir çekiciliğe bürünüyordu.

Hayat poposundaki acıyı bir dakikalığına unuttu. Ömer onu yerden kaldırmak için elinden tutacağı sırada tekrar suratını düşürdü.

"Ağrım var, kalkamıyorum."

Ömer'in eğlenen ifadesi donuk bir hal aldı.

"Seni çok mu yordum?" diye sorarken sesi endişe doluydu.

"Sakin ol Ömer, yere düştüğüm için popom ağrıyor. Diğer türlü sadece halsizim. Dolayısıyla yine senin yüzünden ağrım var."

Hayat'ın sözleriyle biraz olsun gevşedi. Kucağına alarak onu yatağa taşıırken, "İstersen o ağrıyı geçirecek şifalı bir tedavi uygulayayım." dedi. Yüzünde ifadesizlik olduğu halde Hayat onun ne kadar istekli olduğunu anlıyordu. Dudaklarında haylaz bir gülümseme

oluştı. Ömer onu tutkuyla öperken aniden geri çekildi. Büyük bir telaşla yataktan kalkmak için uğraştı.

“Kıyafetlerim nerede? Aşağıda çocuklar var ve ben burada çıplamım. Ah birine yakalanırsak? Bu arada saat kaç? Yemek yedin mi?”

Ömer onun kalkmasına izin vermeden sakince kollarının arasına aldı. Onunla savaş veren kolları kısıtırken yüzünü boyun çukuruna gömdü. Bu hareketi ölene kadar yapabiliirdi.

Bulduğu fırsatta eli ayağı birbirine dolanan karısına doğru alayla fısıldadı.

“İstedğim sorudan başlama hakkım var mı Hekim Hanım?”

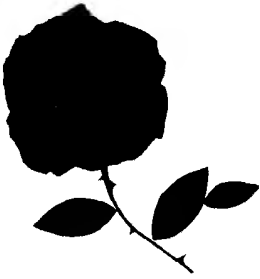
“Ömer benimle dalga geçme.”

“Sen de biraz sakın olabilirsin. Telaşlı halin hoşuma gitse de sakinliğini daha çok seviyorum.”

Ömer’in dudaklarından ruh okşayarak çıkan *seviyorum* kelimesi Hayat’ın tenini ürpertti. Kendisine aşk itirafı yapılmış gibi sevgi patlaması hissediyordu. Ömer onun tüm hareket mekânizmasını karıştırdınca az önceki telaşını unutturan kuru sakinlikle kocasına baktı.

“Akşam yemeği vakti geçti. Çocuklar yemeklerinden sonra günlük aktivitelerine dinlenerek devam etmek için odalarına çekildi. Saat 22.30 ve ben Çarşafı Tanrıça güzelimi odamıza taşımaya geldim. Yorgun olacağını düşünmüştüm. Aşağıda bize ait oda hazır, uykuna orada devam edebilirsin. Tabii ondan önce bir şeyler yemek için...” Hayat’ın şaşkın ifadesi karşısında tepkisiz kalamayarak dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde etrafa dağılan eşyaları toplamak için yataktan kalktı.

Geriye soru dolu bir kadın bıraktı. Hayat neden bu kadar mutlu hissediyordu?

Hafta boyunca Ömer ve Hayat çocukların yanında kaldı. Geçirdikleri uzun aşk dolu gecelerin hepsi çatı katında özel olarak devam ederken, çocuklarla beraber bir aile olduklarını fark ediyorlardı.

Hayat bundan daha fazla mutlu olup olamayacağını sorgularken buluyordu kendini. Bir hafta boyunca sevgi balonu gibi herkese mutluluk aşıliyordu. Ömer işten gelene kadar hizmetçi, çocuklar ve korumalarla, işten gelince Ömer'in yakıcı ve arzulu bedeni üzerinde mutluluk çalışmaları yapıyordu.

Kendi evlerine gitmeden önce Ömer ona ve çocuklara değişiklik olacağını düşündüğü için tatil olarak bu evde kalmaya izin vermişti. O da ailenin reisi olarak büyük bir değişim içerisindeydi. Gücüne âdeta güç katmıştı. Dışarıda Kara Ruhlu lakabı ile acımasız katil imajından çok, evini koruyup kollayan bir baba gibiydi. Belki de bu hafta aslında Ömer'in eski yaralarını tedavi edip ruhuna şifa bulduğu bir zamandı.

Birlikte geçen günlerin sonuna geldiklerinde hayat eski haline doğru yön çevirdi.

Ömer ile Berk havuz başında yeni aldıkları yelkenli tekneyi yüzdürürlerken Hayat ve Tuana masada oturmuş internet keyfi sürüyorlardı. Biraz sonra Hayat'ın çalan telefonu duyuldu.

“Unutulduğumu yüzüme haykırman için seni arıyorum. Yoksa bir dostum var, dur azcık ben onu arayayım, diye düşünme.”

Hayat telefonun diğer ucundan, aralarındaki mesafelere rağmen milim değişim olmadığı Mısra ile ilişkilerine gülümsedi. Ömer ile karı koca ilişkisi varsa, Mısra ile kesinlikle bir sevgili modeli oluşuyordu. Ömer’in yapmadığı tripleri atarak ilişkilerini monotonlaştırmaktan uzaktı.

“Neler olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum.” derken Tuana’nın yanından kalkmış, havuzun diğer tarafına doğru yürüyordu. Ses tonunu biraz alçalttı. Gözleri Ömer’in üzerinde gezindi.

“Ne oldu?”

Mısra sanki yarın dünya batacak denmiş gibi inanamaz bir şekilde sordu.

“Ya yarın konuşuruz.”

“Bak bana kadın! Durduk yere kalbimi höpürdettin, şimdi müsait değilim ayaklarına yatma, yemem.”

Hayat kıkırdadı. Söyleyecekleri belki özel şeylerdi ama Ömer ile gerçek anlamda karı koca olduklarını onun da bilmesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa o masum hekim hanım değildi.

“Biz Ömer ile...” Sözcüklerin birleşiminden ortaya çıkacak cümle ona ateş basması için yeterliydi.

“Ay siz oldunuz mu?” Leb demeden leblebiyi anlamak sözünü yerine getiren arkadaşına minnet doluydu.

“Evet.” demekle sadece ona katıldı.

“Vay, sonunda ya. Filmin en beklenen kısmı buydu herhalde. Demek artık kız oğlan kız değilsin.” Mısra’nın sesinden imalı, pis bir gülüş seziyordu. Gülümsemesini azalttı.

“Sakın saçma sapan bir şey söyleme.”

“Yok canım, bundan sonra daha ne diyeyim. Amacımıza ulaştık. *Mission complete my dear!* Ama şunu söylemezsem içimde kalır. Senden bir bebe bekleriz artık gelin hanım.”

Hayat'ın nefesi göğsüne sıkıştı. Gözleri istemsizce Berk ile ilgilenen yakışıklı adama kaydı. Bir gece hariç diğer kalan tüm geceleri birbirlerinin kollarında geçirmişlerdi. Onu o kadar seviyorduk ki !

“Bebek...”

“He ya bebek!” Mısra güldü. Hayat'ın aklında Ömer'in bebek istemediği düşüncesi acı acı yüzünü gösterdiğinde hemen konuyu değiştirdi.

“Uzun süredir konuşamadığımız için söylemeyi unuttum. Kerem'le işe başlayacağım sanırım.” Kerem'le olan karşılaşmayı ve çalışma durumunu en başından anlattı. Tam o sırada çimenlerin ayak sesini yutmasıyla arkasından sessizce yaklaşan Ömer'i fark etmedi.

“Henüz konuşmadım ama Ömer'in izin vereceğini sanıyorum. Evde çok sıkılıyorum. Ayrıca Kerem yabancı bir adam değil. Eh dükkânda hazır...”

Ömer'i görmek için havuzun yanına bakan Hayat, Berk'i tek başına görünce konum değişikliği yaptı. Tam o sırada arkasında hidetle ona bakan adamın soğuk çehresiyle karşılaşmayı beklemediği için ürktü. “Ben seni sonra arayacağım Mısra.” Ömer'in ifadesinden konuşulanları duyduğunu anladı. “Ömer bak, seninle bu konuyu konuşmak istiyordum.”

“Hayır!” Kısa ve net bir yanıt verdi. Görünüşüne tezat, sesi yumuşak geliyordu. Konuya son verdiğini belli etmek amacıyla arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

“Neden beni dinlemiyorsun? Ömer bir saniye durur musun? Kerem kötü biri değil. Aksine uzun zamandır tanıyıp huyunu bildiğim için rahatım. Yabancı bir adamın yanında çalışmamdan daha iyi değil mi?” Ömer'in uzun adımları genç kadının koşması demekti. İçeri girene kadar önüne geçemedi. Ömer'in evden çıkmak için ceketini giydiğini fark edince tedirgin oldu.

“Benimle neden konuşmuyorsun?”

“Sana bu konuyu konuşmak istemediğimi daha kaç kere belli etmeliyim? Çalışmana iznim yok! Hele o herifin yanında asla!”

“Çok kabasın. Tanısan nasıl iyi biri olduğunu göreceksin.”

Ömer, Hayat’a doğru adım attı. Amacı onu düşüncesinden geri çevirecek o kararlılığını göstermekti ama nedense attığı adım tehdit-kâr olarak Hayat’ın uyarı almasına ve istemsizce geri adım atmasına neden oldu. Ömer bunu yanlış yorumladı. Hayat’ın önüne set çektiğini düşünüp öfkелendi.

“Sen benim karımsın ve karımın o itin yanında çalışmasını istemiyorum. Kocanın sözünü dinle, aksi halde Kerem için endişe etsen iyi olur.”

Ömer’in sert üslubu Hayat’ın şokla nefesini kesti.

“Ona bir şey yapmayacaksın, Ömer. Yoksa seni affetmem.”

Evden çıkmak için kapıya doğru yürüyen Ömer, Hayat’ın canla başla bir başka adamı savunmasına aklını kaçıracak gibi oldu. Arkasını döndü. Gözlerindeki bakıştan önündeki tüm engelleri yakacak bir adama benziyordu.

“Ayrıca bu konu senin için kapandı, benim için değil. Çalışmak istiyorum, bunun nesini anlamıyorsun? Kerem...”

Ömer’in soğuk ve acımasız kelepçeleri andıran parmakları bileğini kavrayarak kendisiyle beraber dışarı çekti.

“Ömer bırak, ne yapıyorsun sen ya?”

Apar topar arabaya bindirildi. Korumalar bir haftadır aşk yaşayan çiftin aniden kaynayan lavlara benzer halini gördüklerinde şaşırdılar. Özellikle Barış ve Murat, Hayat’ın zorla götürülmesine karşı yine bir yasak geldiğini anladı. Üç araç villadan ayrılırken Hayat somurtuyordu.

“Beni her defasında küçük bir çocuk gibi itip kakmandan nefret ediyorum.”

Yanıt gelmedi.

“Kendince kurduğun planlarda yaşıyorsun. Benim insan olduğumu unutuyorsun.”

Ömer kendi penceresinden dışarıya bakıyordu.

Şoförün seslerini duymaması için tonunu alçaltarak Ömer’e meyletti.

“Sevgi dolu erkeğe ne oldu? Geceleri 180 derece dönüş yapıyorsun. Nerede kaldı o nazik dokunuşların? Soğuk sesinle canımı yakıyorsun.”

Ömer’in ifadesindeki tek değişimin dişlerini sıktağında yanağında oluşan dalgalanma oldu.

“Bana hiç saygın yok.”

Ömer ona döndüğünde irkildi. Gözleri çok farklı bakıyordu. Onu olduğu yere sindirecek bir ölümcüllikle kuşanmıştı.

“Sus!”

“Senden korkmuyorum.” Aslında içten içe korkuyor ama bunu belli edecek zayıflığı göstermiyordu.

Ömer ona uzun uzun baktı ve sonra başını çevirdi. Suskunluğu Hayat’ı yanılsa doğru kamçılıyordu. Onunla savaşıacak isyanı körük-lüyordu. Arabadaki kısıtlı hareket alanı ve kavgalarına şahit olması sabırla eve gidene kadar beklemesini söylüyordu.

Araç villadan içeri girdi. Hayat’ın kapısını korumalar açarken Ömer oturuyordu.

“İçeri gelmiyor musun?”

“İşlerim var.”

“Ömer, gel içeri konuşalım.”

“Kavga edelim diyecektin sanırım sevgilim.”

Soğuk ortamda kullanılan bu sevgi sözcüğü kısa süreli sıcaklığı gösterip tekrar aynı keskinlikle soğuttu.

“Makul bir konuşma yapalım, sevgilim.”

Ömer ona baktı.

“Kısasa kısasla cevap vermem. Şimdi in.”

Murat Hayat’ın koluna dokunduğunda Ömer’in emrine hemen cevap vermedi.

“Ömer!”

Ömer’in bir baş hareketiyle, Barış ve Murat Hayat’ı apar topar dışarı çekti. Dengesini düzelttiklerinde geri giden araca doğru bakıyorlardı.

“Siz kimden yanasınız?”

Barış boğazını temizledi, Murat gökyüzünde uzaylıları görmüş gibi ilgiyle yukarı baktı. Maaşlarını ödeyen patronlarının Ömer olduğunu bile bile bu soruyu sorması uygunsuzdu.

Eve girip tüm gün odasından çıkmadı. Akşam yemeğinde tek başınaydı, gece yatağında da.

Ertesi sabah Cansu’yu gördü. Keyfi olmadığı için fazla konuşmadan midesine girecek birkaç parça bir şeyler yedi. Yine evden apar topar çıkartıldığı için tüm eşyaları orada kalmıştı. Üzerini değiştirip tekrar çocukların evine gitti.

Merdivenlerden inen Tuana onu görünce koşarak yanına geldi.

“Dayım ne dedi?”

“Sana da merhaba Tuana’cıgım, hoş buldum.”

Genç kız gözlerini devirdi. “Dayım çok kızdı mı? Bileğini nasıl sıktı öyle ya?” Gözleri araştırmacı bir şekilde ellerinde gezdi. Morluğa benzer bir şey göremeyince gözlerini yüzüne kaldırdı. “Dövdü mü seni?”

Hayat hayretler içerisindeydi.

“Ömer beni neden dövsün? Dayın sizi dövdüğü için mi bunu söylüyorsun?”

Tuana tekrar bakışlarını devirdi. Söyledikleri sanki sıradan şeylermiş gibi fütursuzca Hayat’a arkasını dönerek aşağı salona indi.

“Dayım bizi dövmüyor. Ama birilerini dövebildiğini biliyorum.”

Hayat dehşete kapıldı, aynı zamanda merakını çeken bir konu açmıştı Tuana. Hemen peşinden gitti.

“Gördün mü?”

“Ah çok safsın. Sen gerçekten karısı mısın onun? Kocanın nasıl bir adam olduğunu bile bilmiyorsun sevgili yengecim.”

Hayat öylece kalakaldı. Ayaklarını koltuğa uzatarak oturan Tuana söylediklerinin normal olduğunu gösteren sakinlikle eline aldığı dergiyi karıştırıyordu. Hayat ayakta kaldığını fark etti. Hemen Tuana’nın yanına bir yere oturdu.

“Onu tam tanımadığımı kabul ediyorum. Farklı bir adam.”

Tuana dergiden sayfa çevirdi. Hayat’ı takıyor gibi görünmüyordu.

“Tuana bana onun nasıl biri olduğunu anlatır mısın?”

“Gece!” dedi kısaca.

“Anlamadım.”

Dergiyi indirip Hayat’a bilgiç bir tavırla baktı.

“Hani günün sonunda kararan havanın derinliklerinde deriz ya, gece! İşte o. Dayımın tanımı gece, karanlık, siyah...”

“Neden onu böyle tanımlıyorsun?”

Gençliğin vermiş olduğu sabırsızlıkla Hayat’ın yüzüne doğru üfledi. Dergiyi üzerine bıraktı ve kollarını bağlayarak ders vermek üzere konuşmaya başladı.

“Dayım karanlık içerisindeyken gerçek yüzünü gösterir. O gündüzleri çok sevimli, sıcakkanlı ve yardımsever bir iş adamıdır ama aynı zamanda onu tanımayan herkes soğuk ve mesafeli bir adam olarak sanır ama gerçekteki hali budur. Eğer gerçek yüzünü görmek istiyorsan akşamdan sonraki hallerini izle. Gerçek dayım oralarda gizli. Adam döver, bağırır, çağırır. Sinirlenince kralını tanımaz. Ha birkaç kere de silahını gördüm. Tabi o benim gördüğümü bilmiyor bile.”

Hayat’ın nutku tutuldu. Bir hafta boyunca tanıdığı gecelerin

adamı gayet nazik, ateşli ve tutkulu bir adamdı. Tuana'nın sözleri ise sanki gördüğü adamın hayalden ibaret olduğu ve gerçek kimliğinden bahsetmesi gibi duygusuzdu.

Soracağı sorular kafasında o kadar birikmişti ki duyduklarını hazmetmek kolay olmadığından karşılık veremedi. Kocasını gece araması gerektiğini bilmiyordu. Tuana'nın yıllardır onu tanıdığını varsayarsa sözlerine kulak vermesi gerektiğine emin oldu. Ömer'in hava karardıktan sonra farklı bir adam olabildiğini görmüştü. Ama zalimleşecekse eğer, bunu gündüz de yapıyordu. Neden gece yapacaktı?

“Silah mı?” diye sorarken bir başka dehşet verici gerçekle yüzleşti. Korumalarında olabileceğini düşünmüştü ama Ömer'in silahla ne işi olduğunu bilmiyordu.

“Dayım gecenin lordu. Karanlık bir adam, ona çok dikkat et.” Aklına bir şey gelmiş gibi güldü. Tekrar eline dergiyi alıp keyifle bir şarkı mırıldanırken Hayat ne demesi gerektiğini düşünüyordu. Geceleri korkutucu bir yaratılmış gibi bahsettiği kişiyle günlerce huzurlu bir uyku çekmişti. Duydukları kafasını karıştırmaktan öteye gitmiyordu. Tuana'nın onu kandırmak için tüm bunları uydurduğunu sanmıyordu çünkü Ömer'in üzerinde farklı bir şeyler vardı. Gizemli olduğuna emindi ve bu gizemin altında Tuana'nın daha çok şey bildiğini hissediyordu.

Aşktan mutluluk patlaması yaşayabilirdi ama gözleri gerçeği göremeyecek kadar kör değildi. Duydukları canını sıkıyor olsa da.

“Bana her şeyi söyledin. Seni dayına şikâyet etmeyeceğimi nereden biliyorsun?”

Tuana dudaklarını büzdü.

“İnanmayacaksın ama senin kapalı kutu olduğunu çoktandır biliyorum. Doğana özgü bir saflık var. Herkesi iyi sanıyorsun. İlk gördüğüm zaman seni tanıdım ve artık eminim. Ayrıca dayım hâlâ sigara içmem için bana kızmaya gelmediyse... Sana güvenebilirim.”

Hayat şaşkınlıkla inledi. Karşısındaki kız ondan 9 yaş küçüktü ve boyundan büyük laflar edecek kadar kendinden emindi. İçinden bir ses onu yaşından dolayı yargılamamasını söylüyordu. Anne babasız olarak yaşamak yaşlılarından çok öteye götürmüştü onu.

Ömer yanlarındayken bu konuları hiç açmadıkları için kız kıza sır dolu bir muhabbet içerisindeydiler.

“Tuana sana bir şey sormak istiyorum.”

“Sor.”

“Annen ve baban nasıl...”

“Nasıl öldüler diye mi soracaktın? Söyleyeyim, trafik kazası süsü verilmiş, cinayete kurban gittiler.”

Hayat neden nefes almakta zorlanıyordu?

“Nasıl birileriydi, diye soracaktım.” Sesinin cansızlığı duyduklarının şokuyla fısıltı halinde çıktı.

Tuana umarsızca omuz silkti.

“Sen...” Yutkundu. “Cinayet olduğunu nereden biliyorsun?”

“Evimizden gizli kapaklı kaçırılarak buraya getirildik. Dayım akşamları yemek haricinde asla bu eve gelmez, işlerimizi güvendiği adamlarına yaptırır. Sayısız özel öğretmenimiz ve bakıcımız var. Bir keresinde de dayımın telefon konuşmasını dinledim. Küçüktüm ama biliyorum. Annem ve babama suikast yapmışlar. Eh uyuşturucu kaçırırsan...”

“Ne?!”

Hayat artık tepkilerini kontrol etmekte zorlandığı için hayret etmekten kendini alamadı. Kalbi korku ve endişeyle çarparken nasıl bir aileye girdiğini sorguluyordu.

“Ben alıştım, sen de alışırsın. Korkma, dayım uyuşturucu satıcısı değildir. Geceleri tam olarak ne yapıyor bilmiyorum ama asla uyuşturucu satmıyor.”

“Bunu nasıl biliyorsun Tuana?”

Gözlerini devirirken dergiye tekrar döndü.

“Dayım bir keresinde kolejin yanındayken kötü adamları kısırdı. Meğerse arkadaşşıma uyuşturucu satıyorlarmış. Dayım kızı tanıyıp tanımadığımı sordu ve ben çok ısrar edince neden sorduğunu açıkladı. Nefret eder böyle insanlardan.”

“O adamlara ne oldu? Polis hemen gelmiş olmalı.”

“Yok canım, dayımın korumaları aldı götürdü.”

Hayat’ın gözlerindeki korku ve sessizlik üzerine Tuana devam etti.

“Dayım gizemlidir ama asla ahlaksız değildir. Kadınlara karşı şaşırtıcı bir iyimserliği vardır. Asla kötü davranmaz. Sadece bir kadına...”

Tuana alt dudağını dişleyerek sustu. İç çekip dergisini okumaya devam ederken yüzü görülmesin diye yavaşça kapattı.

“Bir kadına demekle ne demek istiyorsun? Ömer’in geçmişte yaşadığı bir olay mı var?”

“Kimsenin geçmişi masum değildir.”

Hayat, Tuna’nın ağzından kaçıracağı şeyi saklamak için seçtiği yolu dergiye elinden çekerek kaldırdı.

“Açıkla bana Tuana, bir kadınla derken ne demek istedin?”

“Ben de tam bilmiyorum...” Hayat kaşlarını çatınca yine gözlerini devirip başını eğdi. Bu ondaki sıkılgan tavrı gösteriyordu. “Gerçekten bak! Yıllar önce bir kadınla sevgiliydi, anladığım kadarıyla dayım ona karşı özel ilgi duyuyordu ama kadını sakladığı için tam olarak kim olduğunu ve ona ne olduğunu bilmiyordum. Bir gün ayrıldıklarını duydum Murat’tan.”

Hayat aşırı dozda şaşırma ve kalbine aldığı darbeyle omuzlarını havası sönmüş tekerlek gibi indirdi. Duyduklarını bir şekilde hazmedebilirdi ama kalbine aldığı acıyı nasıl geçireceğini bilmiyordu.

Ömer’in başka bir kadına ilgi duymasını istemezken ve hafta boyunca buna kesinleştirirken ondaki bu durgunluğun sebebini artık

anlıyordu. Kendini aşka kapatmış bir adamdı Ömer ve geçmişteki o kadın için tüm sevgisini harcamıştı.

Geçen bir haftayı ve bir gün önceki kavgalarını kıyasladı. Ona olan sıcaklığı cinsellikten mi ibaretti? Beraber oldukları zaman daha farklı bir adama dönüşmüştü. Kendi düşünceleri değişirken Ömer'in de aynı şeyleri hissettiğini düşünmüştü. Aslı ise çok farklıydı.

Duyduklarından sonra artık kendisi için verebileceği bir sevgisi olduğunu düşünmüyordu, aralarındaki şey karı koca olarak bedensel buluşmaydı, sevgi değildi, bu ise canını yakmaya başladı. Ömer'in ona karşı olan kayıtsızlığı artık bir kadın için uğraşmak istemediğinden kaynaklanıyordu. Kavgalarında tekrar eski halini alan buz adam gerçek yüzüydü.

Hayat kendince ürettiği fikirler içerisinde o kadar yoğundu ki telefonunun çaldığını Tuana dizini dürtünce fark etti.

"Alo?"

Telefonu açarken ekrandaki ismi okumaktan acizdi. Kafası o kadar dalgındı ki tanıdık ses karşısında bir süre tepkisiz kaldı.

"Sana çalışanı demek için ne kadar beklemeliyim?"

"Anlamadım?" Karşı taraftan gelen heyecanlı ses duru bir sakinliğe döndü.

"Bir haftadır yoktum. Bugün kliniğe gelecek misin, diye sormak istedim. Sen iyi misin? Sesin çok keyifsiz geliyor."

Hayat konuşmalara kendini vermek için âdeta zorluyordu. Ömer'le dolu olan düşünceleri Kerem'le konuşmaktan onu alıkoyuyordu.

"Ben..." diye başladığı cümlesini Kerem kesti.

"Gelemeyeceğini söyleyeceksin sanırım. Bak eğer moralin bozursa gel, ama ciddi bir işin varsa tamam, gelmene gerek yok."

"Sanırım gelemeyeceğim."

"Neden peki?"

Ona kocası hakkında yeni bilgiler öğrendiği için kendini aptal gibi hissettiğini söyleyemezdi. Aklına üretecek kaçış cümleleri de

gelmeyince, “Moralim bozuk ve çalışabileceğimi sanmıyorum.” diye açıkladı.

Bu cevapla Kerem için yeni bir heyecan doğdu.

“Hayvanlar her zaman moral düzelticidir. Bunu unutma. Bak ne diyeceğim. Aldığım yeni karara göre kliniği petshop yapmaya karar verdim. Aksesuarları başka yöne taşıyıp sadece köpekler ve kediler olmak üzere karşılıklı kafeslerle ortamın havasını değiştireceğim. Sertifikam da olduğuna göre tek ihtiyacım olan şey iyi bir çalışan bulmak. Bugün benimle hayvan bakmaya gelir misin? Kafanın dağılacığını garanti ederim.”

Nefes almadan ikna çabalarıyla direnç sütunlarına indirdiği sayısız gülle karşısında derin bir nefes alıp, “Tamam.” dedi Hayat. “Tamam, geliyorum.”

Telefonu kapatırken konuşma boyunca çekinmeden onu dinleyen Tuana’ya döndü.

“Benim şimdi gitmem gerekiyor. Söylediklerini aklımda tutacağım ama Tuana bu konu burada kapanmadı.”

Tuana sırtıttı ve tekrar dergiye döndü.

Hayat salondan çıkmadan önce başını çevirip son sözlerini ekledi.

“Dayım çok severse asla sevgisini göstermez. İlgi gösterir ama sevgisini göstermez. Kızdığında da sevmediğini söyler, canından çok sevse de. Erkek kafası işte...”

Çok çalışmaktan ve ağzına tek bir lokma girmediği için bitap düşen bedenine biraz can katmak amacıyla öğle yemeğini odasında yerken sabah okumadığı gazeteleri karıştırıyordu. Bir gazetenin magazin ekine gözleri takıldı.

Doğruluktan uzak, özel hayata saygısız ve asılsız magazin haberleriyle arasında her zaman seviyesini koruyan Ömer gazeteyi kendinden uzaklaştırmak için eline aldığı anda gözüne sayfadaki renkli bir çerçeve ve içinde italik harfli yazı çarptı.

Başlığında *Absürt Maniler* yazıyordu.

“Hissetmediğin hisleri, hissettiğini hissettiğin anda hissettiğin his aşktır.”

Birkaç saniye gazete Ömer’e, Ömer gazeteye baktı.

Ardından ruh haline tezat o kadar güçlü bir kahkaha koyuverdi ki belki de hayatında ilk defa bu kadar komiğine giden bir durumla karşılaşılıyordu.

“Hissetmediğim hisleri hissettiğim anda ha?”

Aştan saçmalayan insanların kronik vaka olmalarını trajikomik bularak gülmeye devam etti.

İşin garip kısmı, sözün gerçeği ifade ettiğiydi.

Kahkaha acı bir kas zedelenmesi kadar şiddetliydi. Ömer âşık olduğunu anlamayacak kadar şuursuz değildi. Hayat’a karşı hissettiklerinin bir aşk olacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu. Evet ona karşı duyguları büyük bir değişim içerisindeydi, özellikle onunla geçen sayılı zaman diliminde iş adamı Ömer Erez veya Kara Ruhlu değil, o sadece Ömer’di.

Ama aşk korkutucuydu ve onun kadar kendini kaybetmeyecekti. Aşk kadar yoğun hissederken aslında hiç sevmediğine dair kendini kandırmak istiyordu.

Çünkü biliyordu; aşkın sonu ölümle bitiyordu. Gülen suratını sol-duran, gözlerinin önüne gelen Gülşah’ın kızıla boyanan bedeniydi.

Hemen yerinden kalktı.

Keyifli halden keyifsiz geçişi çok hızlıydı. Odada bir iki turladıktan sonra cep telefonundan Murat’ı aradı.

“Buyurun Ömer Bey.”

“Neredesiniz?”

“Ömer Bey biz şu an Caddebostan’da bir veteriner kliğindeyiz.”

Ömer’in ensesinden saplanan ağrı boynunu kıpırdatmaya izin vermiyordu. O kliniğin Kerem’e ait olduğunu çok iyi biliyordu ve Hayat’a oraya gitmemesini söylediğini de.

Telefonu parçalara ayıracak kadar sıkıldı.

Hayat'ı erkeklerden uzak tutmak istemesi çok ciddi bir meseleydi. Belki de savunma mekânizması onu bu fikre doğru çekiyordu. Gülşah'ı hiçbir zaman engellemediği için özgürlüğün bedeli bir şekilde onu etkilemişti. Dalgalandan psikolojisi Hayat'ı dünyadaki tüm erkeklerden uzak tutmaya teşvik ediyordu.

Hayat'ın Kerem'e ait olan duygularında aşk olmadığını bildiği halde rahatsızdı.

Kendi içinde hissettiği bu kavurucu his aşk mıydı yoksa saplantılı bir psikopatlık mıydı?

Bunun cevabını oraya gidince öğrenecekti.

Hayat kucağındaki sevimli, Labrador Retriever cinsi yavru köpeği âdeta yoğuruyordu. Minik suratına sayısız öpücük kondurup yenilerini bırakmaktan yorulmuyordu.

"Hayvana suni teneffüs yapmana gerek yok Hayat'cığım, o zaten yaşıyor."

Hayat tüm dertlerini unutmuştu, bebek kadar masum duran ufak bedene gülerek sarıldı.

"Çok şeker, yiyeceğim az kaldı."

"Ekmeğimle oynuyorsun şu an..."

Hayat kocaman gülümsedi.

"Bu satılır mı ya? Şundaki masumiyete bakar mısınız?"

"Senin köpek korkuların geçti sanırım?"

Hayat Kerem'e bakarken artık gülmiyordu. Seneler önce peşinden koşan o iri yarı, yarı robot görünümlü siyah köpeği unutmamıştı. Aynı zamanda Ömer'le konuşabildiği ilk gün olduğu için onu düşünmeye başladı. Ömer'in klinikte çalışma uyarıları aklından geçtiğinde hafifçe ürperdi ve tekrar köpeğe döndü.

“Şimdilik mekânları hazır.” dedi Kerem içerden çıkardığı küçük cam dolabı kapının önüne bırakırken. “Yarın tadilat için gelecekler ve bu küçük misafirimiz için de...”

Sandalyede oturan Hayat’ın yanına çömeldi. Köpeğe karşı sevgi gösterisinde bulunurken gözleri Hayat’ın mutlu çehresinde dolaş-
yor ve duygularını asla saklamıyordu. Hayat bakışlarını ona çevirdi-
ğinde göz göze geldiler. Köpeğin ayağında buluşan elleri yüzünden
irkilen Hayat geri çekilemeden Kerem konuşmaya başladı.

“Hayat sana söylemem gereken çok önemli bir şey var. Bir or-
tamı olsun ve sana içimdekileri anlatayım diyorum ama bir türlü
görüsemiyoruz. Sanırım ben...”

“Demek çalışmak istediğin yer burası Hayatım.”

Hayat kulaklarına ulaşan sesin, soğuk çehresini daha yüzüne
bakmadan tahmin edebiliyordu. Ömer’in varlığını hissetmek kalbi-
nin korkudan çarpmasına neden oldu.

Hemen yerinden fırlayarak titreyen bacaklarıyla ayakta kalma
mücadelesi verdiği gibi, “Ömer?” diye ciyaktı. Kerem de ayağa
kalkarken bir kaşını kaldırdı. Yanlarına gelen iri yarı, donuk suratlı
adamin samimi hitabı karşısında dikleşti.

“Hayatım mı?”

Ömer az önce karısının elini tutan adama gözlerini çevirirken
ölüm soğukluğunu iliklerine kadar yaşıyordu. Korkutucu gözlerini
üzerine âdeta çiviledi. Yakışıklı görünümü ve beyaz önlüğüyle dok-
tor karizması taşıyan tipinden Hayat’ı etkilemeye çalıştığı hemen
anlaşılıyordu. Bir dost ya da kardeş gibi masum değildi gözleri. Ha-
yat’ın ona karşı hisleri yoksa bile Kerem’in olduğu açıktı. Ömer’in
kanı damarlarında patlayacak kadar sıcaklaştı.

“Ömer senin burada ne işin var?”

Hayat’ın verdiği tepki, tepkisizliğin bir ürünü olarak kontrol dı-
şında gelişmişti. Telaşlandıkça Ömer’in yanlış anlaması için âdeta
gözüne sokuyordu. Aramızda bir şey yok, açıklayabilirim modunda

bir an yaşıyordu. Kucağındaki köpeği sıkıtiğından habersiz hızlı soluklar alarak kocasının yanına gitti.

Ömer gözlerini Kerem'den çekerken oldukça sakindi. Hayat'a baktı. İfadeşiz yüzündeki minik hareket dişlerini sıkıtiğı belli ediyordu. Hayat bunu görünce endişeden saçmalamaya devam etti.

“Ömer bak ben...”

“Hayatım...” Ömer ağırdan ama kime ait olduğıunu bildiren sahiplik hitabıyla uyardı karısını ve Kerem'e çevirdi gözlerini.

Hayat telaşla Kerem'e döndü.

“Kerem sana söylemekte geciktiğim için lütfen kusura bakma. Ömer, benim eşim. Ben birkaç ay önce evlendim.”

Kerem'in nefes almayı keştiğine yemin edebilirdi, zira yüzündeki tüm kan çekilmişti. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı içerisinde Hayat'a baktı.

“Evlendin mi?” diye sorarken az önce dile gelen ama asla itiraf edemediğı aşkıyla kalakalmıştı.

“Evet. Çok özür dilerim, sana söyleyecektim ama...” Devamını getiremedi. Ömer'e dönerken köpek yavrusu parmağına dişleyince hayvanı neredeyse soluksuz bıraktığını düşünüp hemen yere koydu.

Ömer köpeğe indirdi gözlerini ve sonra da karısına. Gözlerinin içine bakarken ne kadar korktuğunu gördü. Sakin durması Hayat'ı tedirgin ve telaşlı yapıyordu.

“Arkadaşına burada çalışamayacağını söyledin mi sevgilim?”

Hayat'ın gözleri irileşti. Ömer'in huzursuz eden soğukluğu hâlâ sesinde varlığını koruyordu. Ancak göstermiş olduğı tutum oldukça sakindi ve bu Hayat'ın kafasını karıştırmaktan öteye gitmiyordu. Tuana'nın sesi kulaklarında çınladı. Dayısı hakkında dikkatli olması gerektiğini söyleyen o ses birkaç kere yankılandı.

“Şey...”

“Önemli değil.”

Hayat Kerem'in aniden reddetmesini şok belirtisi olarak algıladı. Ayrıca arkadaşlıklarının asla eskisi gibi olmayacağını da belli ediyordu. Üzüntü duydu. Kerem'e ikinci bir yüz gösteriyormuş gibi kendini sahtekâr hissediyordu. Tüm gün boyunca Tuana ile konuştukları konuyu kafasından atabilmek için uğraşmıştı. Sonra da yavru köpek ile ilgilenmek ve eşyaları yer değiştirmekle meşgul olduğundan evlendiğini açıklayamamıştı. Tüm bunların sonunda iki yüzlü biri olarak yıllardır iyiliği dokunan adama sahtekârlık yapıyordu. Gözleri doldu.

"Kerem ben çok üzgünüm."

"Önemli değil dedim Hayat. Daha önce söyleseydin nikâhınıza çelenk yollardım."

Ömer içinden o çelengi mezarının başına yollama fikrini geçiriyordu. Hayat'ı belinden tutup kendisine yaklaştırdı.

"Tebriklerinizi kabul ediyoruz. Ancak bizim artık gitmemiz gerekiyor."

Hayat'ın elinin altında titreyen bedenini daha iyi hissedebilmek için avucunu bel kıvrımına yerleştirdi. Gerilen deriyi hissedebiliyordu. Bu onda garip bir haz bıraktı.

"Güle güle." dedi Kerem sığ bir şekilde.

Ömer Hayat'ı arabaya doğru çevirmeden önce yerdeki bebek sevimliliği taşıyan yavru köpeğe *son kez* göz attı.

Hayat'ı kendi cipinin ön koltuğuna oturtup kemerini bağlarken "Çocuklara iş hakkında bir şey söylemem gerektiğini hatırladım. Hemen gelirim." dediği gibi kapıyı kapatıp iki araba gerideki aracın başında bekleyen adamlara gitti.

Hayat kemerini çözdü. Başını arkaya çevirip Ömer'in sakince iki adama talimatlar verdiğini gördü. Kliniğe doğru göz attı. Kerem ortalarda görünmüyordu. Canı sıkıldı. Ömer'in göstermiş olduğu tepkinin eve gidince zalimleşen psikopatça söylemlere dönüşeceğinden korkuyordu. Başına ne geleceğini bilmeden bekledi. Kerem'e bir şey yapmasından çok korkuyordu.

Ömer'in gerisin geri dönüp arabaya doğru yaklaşmakta olduğunu görünce hemen koltuğuna oturup kemerini bağladı.

Yol boyunca tek laf etmemesi üzerine kafasında sürekli kurup duran Hayat ürkütücü sessizliği bozdu.

“Ömer bana kızmayacak mısınız?”

“Sus!”

Arabayı seri bir yumuşaklıkla kullanan adamın dudaklarından buz gibi fısıltıya benzer bir emir çıktı. Hayat sustu. Diline akan tüm savunucu kelimelere rağmen sustu. İçinden kadınsı bir taraf kendini aklamasını söylerken mantıklı kısım sağlığı açısından susmasını söylüyordu. O da sükûnetini kontrol etti. Bir süreliğine susarak kaybettiği cesaretini tazeleyebilirdi.

Eve geldiler. Ömer araçtan indi ve arkasına bakmaksızın eve girdi ve onu akşamın derinliklerine kadar göremedi. Hayat eve geldiğinden itibaren girdiği çalışma odasından çıkmadan yaşamayı sürdürerek yanına gelmeyi reddetmişti.

İkinci kere akşam yemeğini tek başına yiyen Hayat en sonunda dayanamadı. Cansu yemekleri hazır ettikten sonra eve gittiği için ağzına tek lokma girmeyen Ömer'e tepsi hazırladı. Çalışma odasına çıkıp kapıyı tıklattı, ancak karşılık alamayınca kapının önünde kaldığı için sinirlendi. Teklifsiz içeri girdi.

Ömer'i masanın başında gömleğinin kollarını sıvamış, karışmaktan dolayı dağınık saçlarıyla perişan halde buldu. Başını önündeki kâğıtlara gömdüğünden ne kadar yoğun çalıştığı anlaşılıyordu.

Hayat ses çıkartmadan içeri girdi. Tepsiyi onu rahatsız etmeyecek şekilde masanın en az kâğıtsız olan kısmına koyarken olanları da kenara çekti. Gözlerini Ömer'in üzerinden ayırmadan hareket ediyordu.

“Ömer.” diye seslendi.

“Gel komutu verilmeden içeri girilmeyeceğini öğretmediler mi?” Yüzüne bakmadan elindeki kalemi, kâğıdın üzerinde gezdirdi.

Ömer'in sesinde değişen duyguların varlığı hissediliyordu fakat Hayat onun ne dūřündüğünü yine anlamaktan uzaktı. Daha önce İzmir'deyken bir kere daha duymuştu. İstirap dolu, yılların çilesini taşıyan ve tüm mutsuzluğına rağmen normal çıkan o duygulu sestı.

Ömer'in gerçek kimliğini henüz keşfedememiş, sağdan soldan duyma tasvirlerle kafasında çizse de sesinden farklı şeyler hissettiğini anlayabiliyordu. Belki de onu tanımaya, okuyamadığı yüzünden değil, sesinden başlamıştı.

"Tüm gün odadan çıkmadın. Yemeęe de gelmeyince çok iřin olduęunu dūřünüp sana tepsi hazırladım."

"Bu samimi hareketin suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyor, yoksa gerçekten beni dūřündüğün için mi?"

Bunun cevabını dūřünmeye gerek yoktu.

"Tabii ki de seni dūřündüğüm için. Seni merak ediyorum."

Ömer geldiğinden beri gözlerini bir kez olsun ona çevirmışti. Bu Hayat'ın ilgisini çektiği halde gözünün içine içine giremeyeceğini biliyordu. O yüzden olduğu yerde durmaya devam etti.

"Neden?"

Bu soruyla irkildi. Ömer'i sevdiğini itiraf etmeyeceğine göre durumu kotaracak bir cümleye ihtiyacı vardı.

"Bir şeyler yemezsen kan şekerin düşer. Aksi, sinirli bir adam olursun. Ben senin sakın olmanı, sinirli olmandan daha çok seviyorum. Çalışacak bir kafaya ihtiyacın olduğuna göre de bu sağlıklı bedeni koruman gerekiyor."

"Cevabın ne kadar duygusal..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Ömer?"

Ömer elindeki kâğıdı bıraktı. Gözlerini sımsıkı yumdu ve tek bir kelime söyledi.

"Çık!"

Güzel güzel konuştuklarını dūřünüp sevineceği bir durumda dişlerinin arasından âdeta tıslar gibi çıkan emri işitince bu sefer sinirlerine

hakim olamadı Hayat. Burnundan soluyarak çatık kaşlarla odadan dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken öfkesinden gücü hissedemediği için çarparak kapaması beklenmedikti. Çıkan yüksek sesle, öfkesi titreyerek ürkek bir halde kapadığı kapıya baktı ve hemen odasına kaçtı.

Jako papağanını kucağında okşarken derin düşünceler içerisinde olan Kerem, dalgın bir halde parmaklarını hareket ettiriyordu.

Hayat'a olan duyguları yeni değildi, ancak evli bir kadını sevmenin ahlaksızlık olacağı üzerine kafa yoruyordu. Onun sürekli kendinden kaçarken amacı vardı. Gerçekten işleri olduğunu sandığı için geri çevirdiğini düşünerek aptallık etmişti. Suskunluğu onu derin düşüncelere sevk ederek tüm enerjisini çalışıyordu. Kırgınlık veya kızgınlık yoktu. En azından Hayat'a karşı. Geç kaldığı için bir tek kendisine kızıyordu. Bunca yıl ona ilgisini belli ederken iyi bir dost gibi görüldüğünü biliyordu, aşkını daha önce itiraf etmeliydi. Pişmanlık ruhunu sardı.

Uykulayan papağanı uyandıran ve onu bu düşüncelerden çekip çıkaran telefon sesiyle irkildi.

Kolçağın üzerinden telefonu alıp ilk önce saatine baktı.

"Gecenin ikisinde kim arıyor beni?" diyerek homurdandı.

"Alo?"

"Kerem ağabey iyi geceler, ben kliniğin bulunduğu apartmanda oturan Cenk. Hatırladın mı?"

"Evet, Cenk ne oldu bu saatte?"

"Kusura bakma ama çok acil bir durum olmasa aramazdım."

Kerem yüzünü kastı. Yerinden kalkıp papağanı kafesine bıraktı.

"Hayırdır?"

"Ya nasıl söylenir bilmiyorum ama senin kliniği dağıttılar. Yüzleri kapalı birkaç adam gelip camları indirerek ne var ne yok kırıp döktüler."

Kerem ayakta sendeledi.

“Ne diyorsun oğlum?”

“Valla ya, şimdi koşarak dağıldı hepsi. Hava almak için balkona çıktığımda gördüm. Beş dakika sürmedi etrafı dağıtmaları. Sesi duyanlar polise haber vermiştir bile. Ben de seni arayayım dedim.”

Kerem hayretler içerisindeydi. Üzerini değiştirmeye gerek duymadan cüzdanı ve anahtarlarını alarak kliniğe geldi. Evin yakınlığı sebebiyle polislerden önce varmıştı.

Parmak izi alacaklarını düşündüğünden etrafa dokunmamaya çalışıyordu. Gördükleri onu dehşet içerisinde bıraktı. Bu dükkânı klinik için hazırlarken ne kadar mutluydu.

Nasıl bir gündü böyle? İlk önce aşkını kaybetmişti ve şimdi de dükkânını yağmalanmıştı.

Yüzü acıyla kasıldı. Eliyle ağzını kapatıp etrafı incelerken göğsü sıkıştı.

Hayat ile beraber aldıkları yavru Labrador’u kafesine bırakıp gitmişti. Kırık camlar üzerinde hızla yürüyerek mutfaktan aldığı feneri yaktı. Kafesin yanına usulca ilerlerken karşılaşacağı şeye kendini hazırlıyordu. Gördükleri karşısında acıyla inledi. Yerde damla damla kan izleri vardı. Biraz yürüyüp kırık camın altında kalan yavru köpeğe geldi. Eğilerek hayvanı incelerken gözleri doldu.

Ama korktuğu başına gelmemişti!

Yavru Retreiver görünümlü oyuncak bir köpek kırmızıya boyanmış, öldü süsü verilmişti. Yerdeki kırmızılığı inceleyince bunun kan değil, boya olduğunu ancak anlayabildi. Rahat bir nefes alırken köpeğin nerede olabileceğini düşündü.

Çok geçmeden polisler ve arkasından olay yeri inceleme ekibi geldi. Kanlı oyuncak köpek şüphe çekiciydi. Kasıtlı olan bu hareketin sebebini araştırmaya başlamak için Kerem’in ve görgü tanığı olarak Cenk’in ifadelerini aldılar. O sırada elinde bir şey taşıyan polis yanlarına geldi.

“Bir not bulduk.” dedi. Kerem hemen elinden alıp poşete konulan kâğıdı okumaya başladı. Her cümlesinde ayrı bir şaşkınlık yaşıyordu.

“Uyarı! Her *Hayat* Bir Yere Aittir.”

Boyali köpek oyuncağı rağmen polislerin fikri, petshopa karşı çıkan hayvanseverlerin provoke amacıyla yaptığına dair birtakım düşüncelerdi. Can kaybı ya da yaralama olmadığından olayı kapatmaya çalışan halleri vardı.

Kerem ise notu tekrar ederken içinden bir ses Hayat’ın da bir yere ait olduğunu söylüyordu.

Hayat odadan çıktıktan sonra Ömer masanın üzerindeki tüm kâğıtları yere saçtı.

Suluk borusunu sanki biri tikiyor ve onu nefessiz bırakacak o acımasızlığı gösteriyordu. Yerinden kalkıp pencereyi açtı. Temiz havayı derin derin içine çekti ama kalbini yakan bu duygudan, kıskançlığın zehirlediği kanın yakıcılığından ve tüm aklını Hayat’a odaklayan düşüncelerinden nefret etti.

Nefret ediyordu!

Onu doğuran anneden, sevgisini bir kurşun olarak görüp geceyi varis bırakan babadan, dünyalık zevkleri için çocuklarını yük gören ablası ve eniştesinden, seviyormuş gibi yapıp kendini öldürtene kadar yüzsüzce davranan Gülşah’tan; hepsinden nefret ediyordu.

Şakaklarındaki tüm damarlar şişti. Bedeni ısırap çeken ruhu altında kıvranıyordu. Dizlerinin üzerine çökerken biraz önce Hayat’ı kovmanın acısını da yaşadı. Kolları bedenini sardı. Gözlerini sımsıkı yumdu.

Kerem’le olduğunu duyana kadar adını koymak istemediği aşk, artık tam burnunun ucunda, gözlerinin önünde, kalbinin içindeydi.

Başka bir erkeğin Hayat’a dokunmasından ölesiye nefret etti. Kerem’i o an nasıl öldürmediğini, için kendini nasıl frenlediğini bil-

miyordu. Sanki Hayat onu tüm kirinden arındırıyor, iyi biri olması için görünmez bir el gibi etkisiz bırakıyordu. Yanında asla aşırıya kaçan davranışlar sergileyemiyordu.

Tuana'nın yanında bile adam dövdüğü halde Hayat'ın karşısında tek bir vukuatı yoktu. Ondan habersiz olarak yine yapacağını yapıyor ve gerçek kimliğini ondan saklıyordu.

Aklına Barış ve Murat'a verdiği emir gelince sımsıkı yumduğu gözlerini açtı. Kliniğe yapılanlar onu biraz olsun rahatlatıyorsa bile bunu Hayat'ın öğrenmemesi için önlem almaya karar verdi.

Hayat...

Bedeni tekrar kasıldı. Baş ağrıları şiddetli dereceye yükselirken gözlerini yumdu. Sesli solukları inilti doluydu. Ona karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyor, beceremiyordu. İyi davranmak için kendini şartladığı sırada kendinden uzaklaştırıyordu.

Arabada susmasını isterken kendisini dinledi. Odadan çıkmasını söylerken de onu öpme isteğini bastırıyordu.

Geniş ve derin bir araftaydı. İki taraf ona oldukça uzak, aynı zamanda çok da yakındı.

Gülşah'a gelene kadar boş vakitlerini eğlenceye çeviren kadınlara duyduğu his, Gülşah da aşk olarak karşısına çıkmıştı. Kalbinin ona ısınan duygularını engelleyememişti. Sevgisini itiraf etmemişti ama asla geri de durmamış her isteğini sorgu sualsiz kabul etmişti. Gerçeklerden sonra öldürdüğü o kadının bıraktığı eser, kontrol delisi psikolojik sorunu olan bir adamdı.

Hayat'a kadar tüm kadınları geceleri ziyaret etti.

O dönüm noktasıydı ve geriye kalan tüm kadınları silip attı. Hayat'ın özgürlüğünü sağlamıştı fakat bu her hareketini kontrol altında tuttuğu içindi. Güvensizliği aşırılığa kadar yükseldi. Bir tek yıllardır yanında çalışan yardımcılara olan güveni sağlam kalmıştı. Diğer tüm insanlar onun için böcek kadar tiksindiriciydi.

Hayat...

Yine nefesi kesildi. Gözleri yanıyor, yandıkça daha çok sıkıyordu. İçinde atılmayı bekleyen büyük bir zehir vardı.

Hiçbir şeye benzemiyordu, tanıdık olmayacak kadar farklıydı.

Gülşah'a hissettiklerinden daha güçlü olduğu için Ömer'i etkisiz bırakıyordu. O güçlü bedeni kıvrandıracak kadar aciz hissettiriyor, görülmez darbeler indirerek ruhunu parçalıyordu. Kalbi vardı, âşık olan yaşayan bir kalbi vardı.

Aklına Burak'ın acı çekişi geldi, Betül'e hissettikleri için ne kadar acı çektiği...

Şimdi bunu yaşayan kendisiydi. Gerçek aşkı bulduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmuyordu.

İki büklüm bedenini kaldırdı. Hâlâ dizlerinin üzerinde dururken başını kaldırıp açık pencereden gökyüzüne baktı. Ay dolunayına kavuşmuş bir sevgili gibi açık gökyüzünü aydınlatıyordu.

Hayat için bu yüzden Kamer demişti. Gecenin körünü bir tek o aydınlatıyordu. Hayat Ömer'in hayatına ay gibi doğmuştu.

Ansızın aklına bir fikir geldi.

Yüzü kasılmaktan, bedeni gerginlikten, ruhu parçalara ayrılmaktan vazgeçti. Düşündüğü şey onu adım adım rahatlatıyordu ve küçük bir çocuk gibi korkutuyordu.

Acaba?

Uyku tutmayan büyükler için neden sallanan yatak yapmazlardı, bunun üzerine uzun uzun düşündü Hayat. Çocuklar için sallanan beşik yaparlarken bunu büyükler için de yapabilirlerdi . O da böylece saatlerdir gözüne girmeyen uykuya kavuşabilirdi.

Saymadığı koyun, çitten atlatmadığı hayvan kalmadı. Kendi odasında yatarken sürekli dönüp durdu ve Ömer'in yanına gelip neden yatağında yatmadığını sorgulayacağı anı bekledi.

En sonunda uflayarak doğruldu. Komodinin üzerinden telefonunu alıp saate baktı. 03.20'yi görünce yataktan fırladı. Odasından çıkarken sessiz olmaya çalışıyordu. Ömer'in odasına gitti. Kapıyı en az ses çıkartacak güçte yavaşça açıp içeriye başını uzattı. Yatak bozulmadan duruyordu. Doğruldu ve odaya tamamen girerek banyodan bir ses bekledi.

"Hâlâ çalışıyor mu?" diye sorarken azcık uykusu varsa bile artık yok olmuştu. Saçlarını kulağının arkasına itekledi ve odadan çıkıp terliklerini sürüyerek hemen öte yandaki odaya geldi.

"Ömer?" diyerek teklifsiz içeri girdi.

Gördükleri karşısında gözleri yuvalarını zorladı. Endişeyle koşup pencerenin önünde kollarını karnına saran başı öne eğik adamın yanına geldi. "Ne oldu?"

Yüzünü kaldırdı. Gözlerini yumarken acı çekiyor gibi suratı kasılmıştı.

"Ömer aç gözlerini, ne oldu? Neden böylesin?"

Eliyle yüzünü avuçladı. Fiziki acı çektiğini görerek bunu engellemek istiyordu ama Ömer kendi içinde duyduğu acıdan dolayı bu haldeydi.

Ömer yavaşça gözlerini araladı. Yüzündeki kırıksıklıklar gevşerken "Hayat..." adını soludu. Bir nefes gibi dudaklarından süzüldü.

"Neden böylesin? Bir haber mi aldın ya da bir yerin mi ağrıyor?"

Ömer hiçbir şey söylemeden dümdüz ona bakarken hayatında hiçbir kadının ona endişeyle böyle baktığına şahit olmamıştı. Hayat'ın araştırmacı gözleri sürekli vücudunda geziyor ve elleriyle yüzünü tutmaya devam ediyordu.

Göz kontağını kesmeden başını yana çevirip Hayat'ın avucuna bir öpücük kondurdu.

Bu temas Hayat'ın sinirlerini uyatarak tüm bedenini titretip geçti. Bakışları yumuşadı.

Ömer bu sefer başını diğer yana çevirip öteki avucuna bir öpücük bıraktı.

“Ömer?” dedi. Başka ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

Ömer gözlerini kapattı. Çarpan kalbini dinlerken derin bir nefesle Hayat’ın kokusunu içine çekti. Bu koku huzurdu, gerçek hisleri taşıyordu, bunca yıllık hayatında saf olan duru bir güzellikti. Dokunuşu daha önce hiçbir kadından alamadığı tüm kadınsı narinliği, naifliği taşıyordu.

Güzel gözlerine bakabilmek için göz kapaklarını araladı. Uykusuzluktan kızaran bazı damarlar vardı. Kendi çıkarı için Hayat’ı kullanmak istemiyordu. Ruhunu rahatlatmayı bir başka güne ertelemeye karar verdi.

Bileklerinden kavrayıp avuçlarına hızla bir öpücük daha bırakarak, “Çok geç oldu Kamer, yatağına gidip uyu.” dedi.

“Uykum yok. Neden böylesin Ömer? Kriz geçiriyorsun sandım. Kendini nasıl sıkılmışsın öyle...” Yüzünde tekrar endişe belirdi. “Hastalığın yok değil mi? Söyle bana, korkuyorum.”

Ömer yerden kalkarken Hayat’ı da kaldırdı. Ellerini ondan ayıramıyordu. Kalbi ise coşkuyla olduğu yerde çarpıp duruyordu. Tüm bedeni Hayat’ın vereceği her ne ise beklemeye hazırды.

“Gayet sağlıklıyım. Şimdi odana...” Bunu söylediği an pişman oldu. Gitmesini, ondan bir saniye uzak kalmayı istemiyordu ama uykusuzluk çekmesini ve güzel bedenini hasta etmesine katlanamazdı. Korkutucu Kara Ruhlu Ömer’deki ani değişim düşündürücüydü. Üzerinde durmadı.

Hayat dudak büktü. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Çıkaçağı sırada kollarından tutularak geri çekildi.

Odanın ışığı kapandı.

Sırtını kapalı olan kapıya yasladığı gibi başını kaldırdı. Şaşkınlıkla Ömer’in bu ani hareketi karşısında sessizliğini koruyor, ondan gelebilecek bir tepkiyi bekliyordu. Işığı neden kapattığını anlamadı.

“Ben...” dedi Ömer nefes nefese. “Ne olduğunu bilmiyorum. Sana karşı hislerim, gün geçtikçe şekil değiştiriyor.” Ömer kendini frenleyemedi ve olması gerekeni yaptı.

Aşkını ilan etti!

Hayat konunun başlangıcından, ilerisi için birtakım iç gıcıklayıcı hoş şeyler olacağına dair fikirlere kapıldı. Ömer ona büyük bir itiraf için girizgahı hazır ederken utandığından olsa gerek ışığı kapatmıştı. Bunu çok sevimli buldu. Ömer için hissettiği korku ve endişe haricinde minik bir çocuğun masumiyetini görebiliyordu. Ne kadar kızsarsa kızsın ona duyduğu hisleri hâlâ kalbinde taşıyordu. Ömer küçük bir çocuktı. Ve onu her zaman sevecekti.

“Seni ilk gördüğümde nefret edeceğim şımarık bir kadın tipiydin. Seni tanıdıkça, gerçek seni gördükçe...” Heyecanlı olduğu her halinden belli olan tepkileriyle çarçabuk nefes aldı. “Sana hayran oldum. Zamanla hoşlandım belki ama şimdi duygularıma engel olamıyorum. Kalbimin seni sevmesini durduracak gücü gösteremiyorum.” Aşk sanki onun konuşmaya başlamasını beklercesine kelimeleri ardı sıra nefes almaksızın sıralıyordu. Kontrolü bir kez olsun bıraktı. Risk almıştı ve bu sefer eline geçirdiği bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Çünkü bir daha şans ona bunu yapmaya izin vermezdi, planlarını tersine çevirebilirdi. Hayat’ın düşüncelerini kendi hislerinden daha fazla önemsiyordu ancak onun konuşmak için hiçbir girişimde bulunmaması, ikna edilmeyi bekleyen bir kedi gibi görünmesine neden oluyordu. Ömer sakinlikle konuşmaya devam etmeliydi. Onu ani tepkilerden uzak yumuşaklıkla kendine yaklaştırmalıydı.

Ama ilk önce tüm bedenini geri çekerek kapı ile kendi arasındaki alanı Hayat’ın rahat bir nefes alması için genişletti. Aralarında birkaç adım kalacak şekilde geri çekildi.

“Duygularım sürekli olarak medcezir yaşıyor. Bir an kalbim seninle dolarken, davranışların sebebiyle uzaklaşıyor. Senin bu hisleri kullanacağını çok iyi biliyorum.” derken sesi kalınlaşarak boğazının derinliklerinden geldi. Aklında ister istemez Gülşah’ın bıraktığı izler belirdi. Bir kadına hayranlık duyarak onunla olmak için giriştiği tek ilişki hayatına bedel olarak geri dönmüştü. “Belki de içten içe gülüyorsun. Koskoca yenilmez Ömer Erez’in tüm kalkanını yok

ettim diyorsun. Bunları umursamıyorum. Senden gelebilecek her türlü zarara açığım. İstersen yok edersin, istersen aşkınla var edersin!” Kendine acınası şekilde seslice güldü. “O kadar aptalım ki aşk için yananları gördükçe ne kadar komik göründüklerine dair felsefi cümleler kuruyordum. Burak bu halimi görse eminim çok salak göründüğümü söylerdi.”

“Salak!”

Ömer akıttığı tüm duygularının ardından hafiflemiş gibi değildi, aksine sırtında koskoca bir yükün varlığını hissediyordu. Hayat’ın onca sözün ardından söylediği tek bir kelime yüzünden düşen başını kaldırdı.

“Ne?”

“Salak!” diye yineledi Hayat. Ömer ona cevap vermek konusunda ciddi bir tereddüt yaşıyordu. Karar vermeye zaman bulamadan Hayat gülererek odanın ışığını açtı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Gülüyorsun...” dedi Ömer hayal kırıklığı içerisinde.

“Salaksın ve evet gülüyorum!”

Ömer’in çenesi kasıldı. Duyguları için vizeyi kendi elleriyle teslim etmişken, dalga unsuru olarak gülünç duruma düşmesi kendisinin eseri idi. Neden kalbi bu kadar acımaya başlamıştı ki?

Bir karşılık vermedi. Bakışlarını çaresizce yere eğerken Hayat sesli bir kakhaha atarak ona yaklaştı. Bedeninin iki yanında yumruk olmak için hazırda bekleyen erkeksi elleri tuttu. Ömer beklentili ve donmaya yüz tutan bakışlarını karısına kaldırdı.

“Koskoca yenilmez Ömer Erez, hayatım boyunca gördüğüm en salak, en aptal, en sinir bozucu ve en komik adam olduğu için gülüyorum. Karanlıkta o kadar uzun süre duruyorsun ki gün ışığı almayan hücrelerine oksijen eksik gidiyor.”

Hayat’ın söylediklerinden tek kelime anlamayan Ömer gerçek bir aptala dönmüştü. “Ne?”

Hayat dudağını ısırdı. Bu anın gelmesini haftalardır bekliyordu. Kocasının aynı duygularla kendisini kucaklamasını ve tüm sevgisini koşulsuz ona vereceği günü hayal ederek yaşıyordu. Bu fırsat kendiliğinden ayağına gelmişken mutluluktan gülümsemesine engel olamıyordu. Sonunda Ömer onundu. Hiç belli etmeden aylarca içinde taşımıştı duygularını ve sonunda gün ışığına çıkmıştı her şey.

“Kulaklarını iyi aç, alıcılarını işleve sok çünkü söyleyeceklerim ikimizin de hayatını değiştirecek, beni anlıyor musun?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Seni seviyorum!”

Ömer afallayan ifadesinin kontrolünü çoktan kaybetmişti. Dalgın gözleri onun yüzündeki kıpırdanışlarda gezdi. Bir şaka veya bunu destekleyici nitelikte kelime bekledi. Hayat sanki onun aklından geçenleri biliyormuş gibi kafasını karıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

“Ömer Erez, söylediklerimi anlamıyor!” Yüzüne sahte bir şok ifadesi verdi. “Adamlarına senin bu şaşal halini söylersem, sanırım tüm karizmanı çizerim.”

Ömer’in aklı tamamen karıştı. Hayat onunla küçük bir çocuk gibi oynuyor, gülerek kandırıyordu.

“Ömer gerçekten kilitlendin mi? Pin kodu ihtiyacın var mı?”

“Bir kere soracağım, bana doğru cevap ver.” Ömer sonunda kendini toparlamak adına küçük bir adım attı. Hayat’ı omuzlarından kavrayarak tekrar kapıya yapıştırdı. Yüzünü olabildiğince yakınlaştırdı, gözleri bir saniye olsun o bal renginden ayrılmıyordu.

“Gerçekten... Beni seviyor musun?”

Hayat içinde tuttuğu kadınsal hormonlarının kepenklerini açtı. Cevap vermedi. Ömer’i içten içe delirtmek gibi bir istek baş gösterdi. Yanıtını olabildiğince geciktirdi çünkü farklı bir şekilde vermek için adım attı.

Dudaklarını ani bir hızla Ömer’inkilere yapıştırdı. Beceriksizce öperken cevabını vücut diliyle verdi.

Ömer hareket etmeyi yine kestiğinden onu engelleyen bir durum söz konusu değildi. Bu Hayat’ı daha fazla kışkırtıyordu. Geri çekildi ve Ömer’in gözlerine dalmadan önce kendi gözlerini kapatıp bu sefer saniyesi daha uzun olan küçük dokunuşu dudaklarına bıraktı.

“Her zaman son sorum, cevap ver diyorsun. Cevabımı kabul edin sevgili Prensım...” Dudaklarını Ömer’inkine bastırmakla kalmayarak hafif hafif hareketlendirdi. Ömer ona karşılık vermiyor, engellemiyor, hissetmiyormuş gibi heykel cansızlığında duruyordu.

Başlarda sevdiği bu tepkisizliğin sonucunda canı sıkılarak geri çekildi. “Cevabını almadın mı Ömer? Neden duruyorsun?”

“Ölüm sebebim olacaksın!”

Hayat’ın şaşkın ifadesi, onu tutan ellerini geri çekmesine ve Ömer’e dokunmayacak kadar uzaklaşmasına neden oldu. Böyle bir karşılık almayı beklemediği için birazcık hayal kırıklığı yaşıyordu. Kalbi ağırlaştığı için heyecanı sönmüş bir balona dönüyordu. Ona sormak istediği sorular, dudaklarından öteye geçemedi.

Hayat’ın bilmediği şey ise Ömer’in ruhunu orada teslim edecek olmasının aşktan kaynaklandığıydı. Birçok kadından aşk itirafı almıştı ancak hepsinin yatakta zevk bulduğu zaman söylediği duygudan yoksun kelimelerdi. Şimdi ise gerçek bir duygunun, aynı karşılık ile itirafı karşısında tamamen savunmasızdı. Hayat onu sevdiğini itiraf etmiş, dudaklarıyla sözünü mühürlemişti. Bundan sonra ne yapması gerekiyordu? Hayat’ı öpüp bağrına mı basmalı yoksa Gülşah gibi odadan çıkınca nankör olup hayatından çıkacağı için korku mu duymalıydı?

Korku, ister istemez aşkının masumluğuna pençesini takmış, öylece duruyordu. Hayat onu üç kere öperek bir karşılık beklerken bile o sadece duruyordu. Onu engelleyen en büyük korkusu...

Hayat odadan çıkmak için yüzünü kapıya döndüğü sırada tüm korkusuna karşı savaş açtı. Hayat'ı omuzundan tutup kapıya yapıştırdı. Dudaklarını izin almaksızın Hayat'ınkilere bastırırken sanki dumanlı alandan çıkıp nefes almak için ferah bir doğaya düşmüş gibi hissediyordu. Gözleri şahlanan duygularıyla, bedenini coşkuyla dolduruyordu. Omuzlarını tutan elleri yüzünün kıvrımlarına sarıldı. Minik başını avuçlarının arasına aldığı anda tutkuyla öptüğü bir tanecik karısının o mest olan ifadesini izlemek için geri çekildi.

Hayat'ın kızaran dudaklarından "Ömer..." adı melodik bir şekilde adresine ulaştı. Ömer gamzeli bir gülümsemeyle ona baktı.

"Hayat... Hayat'ım... Hayatım..."

Bir kadın için kocasının aşk dolu o ses tonuyla adını söylemesinden başka heyecan verici ne olabilirdi? Sorusunu Ömer'in onu tekrar öperek kucığına almasıyla son buldu. Aklını başından alıracak olan o narin dokunuşların sahibi eller, beline indiğinde göğsü heyecanla yükseldi. Ömer'e sarılma açlığıyla gömleğinin üzerinden bedenini okşayarak ensesinde ellerini toparladı. Ömer'i kendine bastırıyordu, içgüdüsel olarak doğal bir sürecin içerisinde hareket ediyorlardı. Aylardır Ömer'in onu sadece kullandığını düşünürken, aslında kalbini vermeye hazırlanıyordu.

Ömer'in ateş sıcaklığındaki yakıcı dokunuşları, boğazına indiğinde gerçekliği ve hayalleri birbirine karıştı. Belki de uzun zamandır hissettiği şeylerin gerçek olduğunu anladığından aldığı haz çok daha fazlaydı. Ömer'i öpmek için çenesinden yukarı kendine çekti. Tekrar onu tadarken, korkutucu da olsa Ömer'in aşkına ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Ömer adam öldürebilir, karanlık işler yapabiliyordu. Hayat'ın sevgisinden yoksun olmak istemiyor, sadece aşkıyla yaşamak istiyordu.

Birkaç dakika sonra bedenlerin aşk dolu kavuşmasıyla büyük bir sevgi örtüsü etraflarını sardı. Hayat terden nemlenen geniş göğse başını yaslarken hâlâ nefes nefeseydi. Gözünün kıyısında bulunan şey beraber oldukları günden beri dikkatini çektiyse bile sohbetini yap-

mamışlardı. Henüz uykunun kollarına ulaşmak istemediğinden üzerinde konuşulacak bir konuya benziyordu. Parmaklarını Ömer'in boynunda asılı olan kolyeye götürdü.

Yuvarlak kalın kenarları olan tarihi bir saatti. 12 Roma rakamı üzerinde durmuş, saman rengi arka fonunda el yazısıyla E harfi yazıyordu. Aklına Erez Holdinge ilk geldiği zaman resepsiyondaki holding logosu geldi. E'nin üzerindeki akrep ve yelkovan buradan tasarlanmıştı sanki.

"Ömer," diye mırıldandı.

"Hı?"

"Bu ne anlama geliyor?" Ömer başını hafifçe eğip Hayat'ın parmakları arasında çevirip durduğu saate baktıktan sonra tekrar geri yasladı.

"Aile yadigârı. Büyükbabamdan kalma işte..."

"Holdingdeki E'nin üzerinde de yelkovan ve akrep var. Anlamsız koymuş olamazsınız." Hayat başını yukarı kaldırıp tavanı seyreden kocasına baktı. Bir cevap vermesini bekliyordu ama Ömer'in bu konuyu konuşmak gibi bir isteği yoktu. Dirseği üzerinde hafifçe doğrulup gözlerinin içine baktı. Gözleri buluştuğu anda Ömer hafifçe geri çekildi ve Hayat'a dümdüz bakarak, "Babamın babası küçük gelirli bir ticaret adamıydı. Hayat felsefesi olarak tek bir şeyi mantığından asla ayırmazdı. Bu saat özel olarak tasarlandı ve boynundan hiç çıkarmadı. Çok küçüktüm, onu hayal meyal hatırlıyorum, genelde bana masalsı öğütler verirdi. O öldükten sonra babama miras kaldı ama taktığını hiç görmedim. Babam ölünce de kasasından çıktığı zaman ben aldım ve o günden beri boynumdan çıkartmadım. Anlamı ise..." Sakince bir nefes aldı.

"Zaman ne getirirse getirsin, her şeyin vaktinde gerçekleşir."

"12'de durmasının anlamı bu mu?"

"Aslında iki anlama sahip, diğeri de '**Durmak kayıptır, ilerlemek kazançtır.**' 12 son rakam olsa da 1 ile tekrar devam etmekten bahse-

diyor. Dedem eriyen kemiklerine rağmen çok hareketli bir adamdı. Otursa bile kafasını çalıştıracak işler yapardı. Boş durmaktan nefret etmesi ve hayatı boyunca çalışmasını bu saate bağlıyorum.”

Hayat’ın gözleri gururla, dedenin biricik yakışıklı torununa bakarak parıldıyordu.

Ömer karısının bu kadar içten gülümsemesi üzerine kıvrılan dudaklarıyla haylaz bir karşılık verdi.

“Dedeme hayran olmuş gibisin.”

“O harika dedenin muhteşem torununa bakarken sevgiyle doluyorum ne yapayım?”

Ömer benlik kaybındaydı. Zira aklında aşk dışında hiçbir şey yoktu. Trilyonlarla oynayan güçlü iş adamı, geceleri cellat gibi gezen kendisi değilmiş gibi âşık koca rolünü çok çabuk kabullenmişti. Hayat’ın teninde parmaklarını gezdirdi. Kollarındaki esmer güzele bakarken ne kadar mutlu olduğunu düşündü. Düşündükçe aşkla doldu.

“Gözlerindeki sevginin birazdan olacaklar için baştan çıkarıcı bir davet olduğunu da bilmelisin.”

Yılan gibi ağırdan ama kıvrak bir hareketle üzerine çıktı.

Hayat dudaklarını ısırdı. Masum bir kedi gibi gözlerini kocaman açtı.

“Ama ben uslu durdum ki...” diye itiraza başlaması Ömer’in kırsılan kara gözleriyle kıkırdamaya döndü.

“O zaman yaramaz halini göster bana karıcığım.”

Hayat melodik bir kahkaha attı. Kollarını Ömer’in boynuna dolarken dudaklarının arasından fısıldayarak, “Seni seviyorum Erez.” dedi. Aldığı cevap şuuru kaybedecek düzeyde bir öpücük oldu.

“Efendim, Burak Bey geldiler.”
“İçeri al ve bana telefon bağlama.”

Ömer oturduğu koltuktan kalktı. Ceketinin önündeki görülmeyen tozları silkeleyip kapıya doğru yavaşça ilerledi.

Burak Altuntaş içeri girdiğinde apar topar çağrılmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

“Hoş geldin Burak.” diyerek karşıladı onu Ömer. Yüzünde rahat bir ifade vardı. Geçen zaman içerisinde aralarındaki buzları eriterek arkadaş olma yolunda bir adım atmışlardı. Yine de Burak’ın çekinik durmasını makul karşılıyordu.

“Hoş bulduk ama neden buraya çağrıldığımı anlayamadım.”

“Seninle sohbet etmek istedim. Artık Baran’ın eniştesi olduğuna göre işe geç kalma gibi bir durumun söz konusu değil.”

Burak çarpık bir ifade ile gülümsedi. Baran Gökdağ’ın biricik kız kardeşi Betül ile artık evliydi. Sağ kolluktan patronluğa yükseldiği için Ömer onunla şaka yollu dalga geçiyordu.

“Sohbetin neyle ilgili merak ettim doğrusu.”

Ömer iç çekti. Uzun zamandır Burak’la oturup konuşamamışlardı. Burak’ın kendine göre olan sorunları, kendisinin Hayat ile olan imtihanları bir araya gelmelerine engeldi.

Burak'a kuzeni Hayat'ın varlığı hakkında bilgi vermiş ve tanışmak için zamanını beklemesini rica etmişti. Şimdi onunla evli olduğunu ve üstüne üstlük âşık olduğunu açıklamak için doğru zamanı ayarlamaya çalışıyordu.

"Sessiz kaldığına göre korkunç bir durum var. Ömer Erez'in bu kadar suskun durması hayra alamet olmasa gerek."

"Betül'ü platonik olarak severken aşırıya kaçan duygularını nasıl dizginledin?"

Burak oturduğu yerde gerildi. Mavi gözleri şüpheli bir şekilde kısılırken neden bu konu hakkında konuşmak istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Aşk da kolay bir şey arıyorsan, çok yanlış bakıyorsun." Sorusuna değişik bir bakış açısı getirdi. "Betül'ü kolay kazanmadığımı en iyi sen bilirsin. Duygularımı dizginlemek gibi bir durumu asla başaramadım." Kısa süreliğine duraksayıp bir kaşını kaldırdı. "Neden şimdi bunu soruyorsun? Ömer Bey'imizin aklını karıştıracak bir kadın mı var yoksa? Özellikle o..." Dudaklarını sıktı. "Her neyse..."

Ömer başını salladı. "Evet, Gülşah'tan sonra aklımı karıştıran biri var. Bende akıl bırakmayan..." İlk defa duygularını bir başkasına açıklamak yeterince ilginç değilmiş gibi Burak'ın ifadesi gevşeyip dalga geçen bir hale bürününce suratı asıldı.

"Vay canına, bir kalbin olduğunu bilmiyordum."

Ömer ona dik dik baktı. Burak'a dalga geçme iznini kendisi vermişti. Şimdi onu yargıladığı için karşı çıkıp kızacak bir durumu yoktu. Ama bozulan sınırlarının iyi şeyler söylememesi Burak açısından pek hoş değildi.

Burak kısa süre süren dalgayla gülümsedikten sonra ciddileşti. Aşkın dalga geçilmek için doğru konu olmadığını en iyi bilenlerden biriydi. Özellikle hassas olan duyguların alay malzemesi olması o kişi için çok kırıcı oluyordu.

“Kalbini birine veriyor olmak; açık çek olarak hayatını bir başkasına teslim etmek ve sıkıp öldürmemesini ummak demek.” Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. “Âşık olduğunu kendine itiraf etmiş gibisin, o zaman sabırla o kadının duygularını kendine çevirmeye çalışmalısın. Sana, benim gibi beceriksiz biriyle mucizeyi yaşayan kişi olarak söylüyorum, duygularını asla kendine saklama.”

Ömer neredeyse kahkaha atacaktı. O halde doğru bir yoldan gitmiş, Hayat’a olan tüm sevgisini itiraf etmişti. Aşkı kendi içinde yaşamak gibi bir arzusu vardı fakat bir gece önce Hayat’la yaşadıkları o anda tüm mantığını birbirine katmıştı. Kalbi aklına hâkim olmuş ve tüm engelleri kaldırarak kendi hükmünü gerçekleştirmişti. Pişmanlık duymuyordu. Bu sabah Burak’la görüşüp bir erkekle aşk sohbeti yapmak istemesi bu yüzdendi. Sevgisini çevresiyle paylaşmak aşkın kurallarından biri olmalıydı. Ruhu huzurluydu.

Kendi düşüncelerini bir kenara bıraktı.

“Betül’le aran nasıl?”

Burak’ı suratı asıldı. Gözleri başka yerlerde dolaştı.

“İyi.”

Ömer bir kaşını kaldırdı. Konuyu burada kesip atmayacak kadar meraklıydı.

“Sorun iyi olamayacak kadar basit değil. Ne oldu?”

Burak sıkıntıyla nefes alıp verdi.

“Betül bebek istemiyor. Annesiyle ilgili olan bir durumu alakasız şekilde kendi üzerine alarak dert ediyor. Bu konuda biraz sorunlar var işte... Neyse ya, benim işlerim vardı. Senin Seyfi çok acil deyince hemen geldim. Ha bu arada şu bize saldıran adamlar hakkında bilgi edinebildin mi?”

Ömer’in ifadesizliğinde kimseye prim yoktu. Konudan haberi olmayan bir adam kadar ilgisiz duruyordu.

“Hayır, henüz bir şey yok.” dedi. Burak başını salladı ve izin isteyerek gitti.

Masasına geçen Ömer derin düşüncelere girdi.

Burak'a, Baran ile kendisine yapılacak bir suikast olduğunu açıklayamazdı. Aylarca Nihat Toroğan'ın arkadaşı vasfıyla yanında duruyor, aralarındaki ilişkiyi güçlendirerek içlerine sızıyordu.

Berkay ile muhatap olup Doğan Erkiner ile görüşmesi hep birbirlerine bağıntılıydı. Uzun zamandır, Berkay'dan yana bir sorun çıkmadığı için kendi duygularına zaman ayırabilmişti ama aklının hep bir ucunda başına gelebilecek ani bir olayda hazır bekliyordu.

Nihat ile son görüşmesini aklına getirdi.

"Baran için çok güzel planım var. Birkaç hafta içerisinde başlayacağım ve sen de öğreneceksin Erez." demişti.

Ömer o günden beri bunun ne olabileceğini düşünüyordu. Nihat'ın yanına soktuğu muhbir onun Baran'ı izlettiğini haber vermişti. Henüz uygulamaya sokulan bir plan söz konusu olmadığından bekliyordu.

Baş ağrısı hafif şiddette kendini ortaya çıkarınca hemen konuyu değiştirerek Hayat'a geldi. Onun o güzel kokusunu ne çok özlemişti. Alt dudağını ısırdı ve hemen masanın üzerindeki kâğıtları gelişi güzel kontrol edip eve gitti. Karısının kolları arasına girip bulduğu bu mutluluğun tadını çıkartmak istiyordu.

O sırada telefon çaldı.

Birsen'in sesi içinden tatsız bir durum olduğunu geçiriyordu.

"Ömer Bey, mühendisler geldi, toplantı odasına geçiyorlar. Haber vermeme istemiştiniz."

Ömer sıkıntıyla gözlerini yumdu. Burak ile konuşup Nihat konusunu karıştırıp Hayat ile tutku oyunlarını düşününce ayarlanan toplantıyı unutmuştu. İptal edemeyeceği için öfkeyle yerinden kalktı.

Hayat için Ömer'in sıkıcı toplantılarından bıkmak son birkaç günde yapılacaklar listesinin en başında yer alıyordu. Bir erkeğin çok çalışıp evine ve eşine bakması olağan ve kutsal bir durumdu. Ne var ki Ömer gibi işkolik bir adamın karısına ayıracağı vakti bir iş için harcaması ve bu karısının evinden, arkadaşlarından uzak bir şekilde yapacak hiçbir iş olmadan aylak aylak gezmesi kesinlikle onun suçuydu.

Göğsünü sıkıntıyla şişirip kahvaltıdan beri üç kere inip çıktığı odasına doğru yol aldı. Yine yalnızlığın vermiş olduğu tatsız bir hal vardı. Evli kadınların böyle hissettiğini bir yerde okumuştı. Çok âşık olarak evlenen kadınların, kocaları isteyken kadrolu olarak sıkılıp yapacak iş bulamayınca kadın programlarına sarmalarının normal bir durum olduğunu öğrenmişti. Çok dahi bir fikir bulmuş gibi yüzündeki değişim ani oldu. Keyifle eline aldığı kumandayı sıkıntısını geçirecek en büyük ilaç olarak görüp tuşuna bastı. Uygun olanları dinleyip ilgisini çekmeyenler için zap yapıyordu.

“Benim kocam, kız kardeşimle kaçtı!”

“Geç!”

“Evet şimdi kolları iki yana açıyoruz. Hafifçe öne eğiliyoruz. Bacaklarımızı açıp eğilip kalkıyoruz. Popomuzu dışarıya doğru itiyoruz, çünkü içeri çekemiyoruz.”

“Geç!”

“Diyar diyar sevgilerle Anadolu'dayız. Bugünkü ilimiz lezzetli yemekleri ve harika doğasıyla Hatay! Bugünkü menümüzde çok çeşitli canım. Birazdan nasıl yapıldıklarını da öğreneceğiz, değil mi Hatice teyzem? Neler var masamızda bir bakalım? İçli köfteler, Arap Kebabı, Kayta Böreği...”

“Guurrrrr”

Hayat dehşetle gözlerini karnına indirdi. Aşeren hamile kadınlar gibi gördüklerinin canının çekmesine mi şaşırınsın yoksa henüz öğle yemeğine iki saatin olmasına mı bilemiyordu. Sabah kahvaltısından

sonra ara öğün yemek gibi bir durum söz konusu olmamıştı. Ta ki şu ana kadar.

Kumandanın kapatma düğmesine hafif bir öfkeyle basarak dudaklarını büktü. Karnından gök gürültüsüne benzer anormal sesler geliyordu. Sağdan başlayarak sola doğru gidiyor ve sanki Hayat ile iletişime geçiyordu.

“Acıkmadım. Yemek yersem formumu koruyamam ki...”

“Gurrrrrrrrr...” Bu seferki ses biraz daha uzun sürünce alayla güldü. “Benim karnımsan susarsın!”

“Gurrrr...”

“Allah’ım delirmiş olmalıyım. Millet bebeğiyle konuşur ben karnımdaki garip sesle konuşuyorum.” Başını anlamsız bakan boş gözlerle etrafta gezdirip sıcak günün sıkıntıyla geçirmenin ziyan olacağını düşünerek üstünü değiştirmek üzere odasına gitti. Kıyafetleri dolaba düzenli bir şekilde yerleştirilmişti elbette. Ama dolaba koymadığı bir takımı duruyordu. Kemik renginde bir pantolon ve onun üzerine açık mavi bir bluz giyerek aynanın karşısında kendisine baktı.

Güzel göründüğünü anlayınca hemen evden çıkıp çocuklara alışverişe gideceğini haber verdi. Temiz hava, üzerindeki sıkıntıyı atacaktı.

Açıkça anlatılan mevzuların muhatabı kendisi olmasaydı çoktan salonu terk etmişti. Ama mühendislerle gelen mimarların ekleyeceği konular Ömer’in sıkıntısını ikiye katlıyordu.

O sırada sessizdeki telefonuna bir mesaj geldi. Normalde odasında bırakırken bu sefer yanına almıştı. Adamları dinliyormuş gibi yapıp masanın altına indirdi.

Hayat’tan geldiğini görünce kalbi heyecanla attı. Tüm sesler kesildi ve mesaja odaklandı.

“Az önce alışverişten eve döndüm.”

Ömer hemen mesaja cevap verdi.

"Sonunda karımdan beklediğim hareketler geliyor."

Cevap gecikmedi.

"Ah cevap! Bugün programın yoğundu. Toplantıda değil misin?"

"Şu an tam ortasıyım."

*"İş ortasında bana cevap veriyorsun. Duygulandım. Neyse... Ay-
nanın karşısında ne aldığımı bakıyorum. Ah gece için öyle güzel bir
takım aldım ki görsen bayılırsın."*

Ömer'in bedeni tüm kaslarıyla gerildi. Ne yazarsa yazsın, toplantı-
dan kopmuş, kasıklarına dolan fikirden uzaklaşamayacaktı.

Hayat cevap gelmemesi üzerine bir tane daha yolladı.

*"Sutyenin rengi yeşil, böyle göğüsleri dolgun göstermesi için silikonlu
biraz. Senin bu görüntüyü çok seveceğini düşündüm. Üzerindeki desen
göğüs ucuna doğru..."*

Hayat işkence mi etmek istiyordu?

Ömer'in nabızı hızlandı. Mesajın devamını okuyamadan ayağa
kalktı. "Toplantı bitmiştir."

Henüz bir sonuca bağlanmayan konuyu yarıda kestiği için tüm
çalışanlar şaşkınlıkla ona bakıyordu. Not tutan Birsen ayağa fırladı.

Ömer Hayat'ın kızıştırdığı hormonların etkisiyle sert bir üsluba
büründü. Bu onun normal görünümüydü ancak kendi içinde farklı
bir Ömer gördüğünden açıklama gereği duydu.

"Eski projelere aynı şekilde devam ediyoruz. Bahsettiğiniz bu
yeni projeleri Birsen'e teslim edin. İnceledikten sonra tekrar bir top-
lantı yapacağız. Şimdilik bu kadar."

Koşar adımlarla asansöre doğru ilerlerken Hayat'a bu yaptığını
ödetmek üzere bir mesaj gönderdi.

*"Boğaya kırmızı renk gösterirsen öfkesi karşısında masumu oyna-
yamazsın. Kışkırtıcılığın için tebrik ederim sevgilim. Eğer ben gelene
kadar üzerini değiştirirsen, cezasını ağır ödersin."*

"Ne?"

“Hazır ol Kamer, birazdan evdeyim.”

Mesajı okuyan Hayat elinde telefonla donup kaldı. Alışverişte alacak ilgi çekici bir şey bulamayınca eve gelip tekrar televizyon izlemeye başlamıştı. Bir kanalda cinsellik üzerine yapılan bir sohbeti dinlerken “Eşlerinizi heyecanlandırın.” sözünü işitmişti.

Aklına şeytani düşünceler geldi ve hemen Ömer’e mesaj attı. Cevap gelmesi üzerine keyifle oyununu sürdürmesi pahalıya patlayacaktı. Donakaldığı için yalanı karşısında ne yapacağını bilemedi.

Hemen televizyonu kapattı ve odasına fırladı. Daha önce aldığı ve hiç giymediği iç çamaşırı takımı elbet vardı. Mesajda sözünü ettiği takıma benzemiyordu ama bunun da durumu kurtaracağına inanıyordu. Üzerine hemen çıkacak bir elbise giydi ve aşağıya indi.

Üzerini değiştirip düzensiz nefesiyle Ömer’i beklemeye koyuldu. Tırnaklarını kemirdi, dudaklarını çiğnedi. Biraz sonra verandada Ömer’le karşılaştı.

Gözlerindeki şeyin ateş olduğunu ve yakıcı derecede arzulandığını anlayacak kadar onu tanıyordu.

“Üzerini değiştirmişsin.”

“Ömer açıklayabilirim.”

Ömer aslan gibi zarafetle ağır adımlar atıyordu. Hayat ise geri kaçıyordu. Yanaklarına vuran alev, Ömer’in isteğiyle doğru orantıdaydı. Gülmek isteyen tarafı, kaçmasını söyledi. O da arkasını dönüp, “Ömer şaka yaptım.” diyerek koşar adımlar merdivenleri tırmandı. Arkasına bakamayacak kadar heyecanlıydı. Odaya girip kapıyı kapattı. Kahkaha atarak soluklanırken gözleri irileşti.

Ömer ecel gibi ensesindeydi. Kapıyı açıp ardından çarparken ceketini çoktan çıkarmış, Hayat’a doğru geliyordu.

“Şaka demek? Toplantıyı yarıda kesmeme sebep olduğun için yine de cezayı çekmelisin.”

Hayat’ı duvara kadar kovaladı. Üzerindeki elbiseyi çıkarırken gözleri siyah takımın üzerinde gezindi.

Siyah... Hiçbir zaman hayatından çıkmayacak bir renkti. Gözlerini tutkuyla kısıtı ve Hayat'ı tüm hücrelerine kadar yakarak cezalandırdı.

Özel bir gece için hazırlanmak şüphesiz bir kadının asla hazır olamadığı gecelerdendir. Kıyafet ve makyaj kombinasyonuna yepyeni sorunlar getiren saç ve aksesuar en büyük zaman alıcı unsurlardı.

Hayat tüm işlerini bitirdikten sonra verandada onu bekleyen kocasına doğru minik adımlarla koşturdu.

“Ben hazırım Ömer, gidebiliriz.”

Ömer yüzünü döndü. Açık gökyüzünde dolunayın güçlü ışıltısını izlerken, verandanın aydınlatmalarını kapatmıştı. Salondan vuran ışıkla kışkırtıcı bir çekiciliği vardı.

“*Tam bir karanlıklar prensi...*” diye geçirdi içinden Hayat. Üzerine tam oturan smokin iri omuzlarını sararak sert bedenini gözler önüne seriyordu. Hayat'ın ağzı kurudu. Acaba davete katılmayıp odalarına doğru hoş bir yürüyüş mü yapsalardı?

Ömer de ondan farksız değildi. Işık arkasından geldiği halde üzerindeki elbisenin rengini görebiliyordu.

Kırmızı...

Ömer'in bir kadına yakıştırabileceği cazibesi güçlü bir renkti. İlk evlendiklerinde dolabını hazırlayan stilistlerden bizzat isteyerek üzerinde durduğu kırmızı elbiseyi giymişti.

Siyah saçlarının dalgalanarak omuzlarına dökülmesini izledi. İzledikçe taşlaşan kalbinin sevgiye açlığı ile Hayat'a elini uzatıp yanına çağırdı.

“Gel buraya.”

Elini tutup avuç içinden öptü.

“Kırmızı?” diye sordu.

Hayat cıvıldaayan sesinin hayat dolu melodisiyle, “En sevdiğim renktir.” diye açıkladı.

Duyduklarından memnun olan Ömer hafifçe gülümsedi.

“Söyle bana, en sevdiğin çiçek ne?”

Hayat bir süre düşündü.

“Hmm... Aslında tüm çiçekleri severim. Fakat bazıları özellik olarak öne çıkıyor, gül ve orkide.”

“Kırmızı gül...”

“Efendim?”

Ömer ince beline yerleştirdiği eliyle kendine yasladı.

“Senin çiçeğin kırmızı gül olmalı.” Parmaklarını dudaklarına götürüp her birini teker teker öptü. “Çekicisin; beni her geçen gün ağma çekiyorsun. Yakıcısın; dokunduğum anda için için ateşlerde yanıyorum. Kışkırtıcısın; karşı koysam da bana isyan ederek taş kalbimi kırıp gerçekten yaşamamanın ne demek olduğunu gösteriyorsun.” Parmakları usulca onu okşuyordu.

Kanı heyecanla geziniyordu. Yanaklarına hücum eden sıcaklık alışığa ihtiyaç duymayacağı kızarıklığa sahipti. Ömer ışığı arkaya alacak şekilde döndüğünden dipsiz gözlerinin o çok sevdiği karalığını göremiyordu.

“Işığı açabilir miyim?”

“Hayır.” diye fısıldadı.

“Seni görmek istiyorum. Ay ışığı yeterli değil, seni görmem için.”

Ömer ağır hareketlerle onu kolları arasına aldı. Alnını onunkine dayarken daveti aklından çıkarmıştı.

“Ben karanlıkta yarı ölü yaşayan bir adamdım Kamer. Sen hayatıma girdikten sonra tekrar yaşamaya başladım. Hissediyorum, duyuyorum, nefes alıyorum. Duyguları yaşayabiliyorum. Bunu hissetmeyeli çok uzun yıllar oldu. Lanetli bir geçmişim var. Bu yüzden karanlıkta ben benim ama bunu istemiyorum. Benim gibilerin aydınlığa çıkması çok zordur, yok olabilirim.”

Hayat telaşla atıldı. “Deme öyle Ömer, korkuyorum.”

“Sen Şah Yusuf masalını biliyor musun?”

Hayat esen rüzgarla hafifçe titreyince gözlerini düşürdü.

“Bu kıyafetler içerisinde davete gitmeyip masal mı konuşacağız?”

Ömer omuz silkti. Onu da kendisiyle içeri sokarken, “Oradaki iplikçi kız tıpkı sana benziyordu.” diye açıkladı. Tabii Şah Yusuf’un kendisine benzediğini söylememiştir.

“Bir gün dinlemeyi çok isterim. Ama bugün değil.”

Hayat arabadan ineceği sırada centilmenliği ile elini uzatan Ömer’e bakarken tüm bunların bir rüya olup olmadığını sorguluyordu. Elleri birbirine değdiği zaman gerçek duygular tüm benliğini sardı. Sevdiği adama dokunmak rüya olduğu kadar gerçeğin ta kendisiydi ve onunla ilk defa bir davete katılıyordu.

Birlikte davetin olduğu salona girerlerken gözleri gördüklerini âdeta hafızaya kaydediyordu. Havanın güzel olmasından kaynaklı olarak salon ile teras birleştirilmişti. İsteyenler dışarı çıkıp temiz hava alabiliyordu.

Hayat koluna girdiği adamın büyüüne o kadar kapılmıştı ki ortamda bulunmanın nasıl bir hissiyat oluşturduğuna emin olmuyordu.

“Hekim Hanım’ın ilk defa bir davete iştirak etmesine olanak sağladım. Şu anki duygularını benimle paylaşır mı peki?”

Hayat aralanan dudaklarıyla şaşkın bir halde ona bakınca tek yanağına gamzeyi yerleştirdi.

“Sanırım ağır gelen duygular yüzünden dilin tutuldu. Açmana yardım etmemi ister misin?”

Kolunu ondan kurtarıp beline yerleştirerek kendisine çekti.

“Bu yakınlık buzlaşan dilini ısıtacaktır.”

Kulağına doğru fısıldadığı bu sözler, Hayat’ı omurgasından aşağıya ürpertti. Sessizliğin asıl hâkimi yanında dururken bir şey söylemesini nasıl beklerdi? Kaynayan kanı yüzünden ateşi yükselip yanaklarına vurdu.

“Makyajına rağmen kızardığını görebiliyorum.”

Hayat gayri ihtiyari elinin tersini yanağına bastırdı.

“Yapma.”

“Neyi?”

Sıkıntıyla, “Belimde sürekli oynattığın parmağının hareketini...” dedi. Ömer elini yerleştirdiğinden itibaren sürekli baş parmağıyla onu okşuyordu. Bu hareket sanki Hayat’ın hormonlarına yapılmış bir suikasttı. Tüm hücreleri Ömer’e yakınlık için çırpınıyordu.

“Ah,” dedi Ömer sahte bir şaşkınlıkla. “kıpırdandığından habirim yoktu.”

Eminim öyledir, diye geçirdi içinden Hayat.

Ömer onu boş bir masaya götürerek garsondan alkolsüz içecek sipariş etti. Az ileride ortak projede yer aldıkları iş adamını görünce başıyla selam vererek adamın yanma gelmesini sağladı.

Fırsattan faydalanan Hayat, Ömer’den uzaklaştığı için hemen aklını toparlayıp etrafı detaylıca incelemeye yoğunlaştı. Tüm kadınlar şıklık yarışında gibiydiler. Herkes mükemmel olabilmek için olağanüstü bir uğraş içerisinde göz dolduruyorlardı.

Hayat basit kırmızı elbisesi ve dalgalı siyah saçlarıyla sıradan görünümlü bir bayan olarak aralarında yer alıyordu. Bu onu hiç de huzursuz etmedi. Kadınlık gururunu dimdik taşıyordu. Sadeydi ama onlar gibi kendisini fabrika tavuğuna benzetmemiş, doğal olmayı tercih etmişti.

Ömer’e göz attı. Dikkatli ve ifadesiz bir şekilde karşısındaki adamı dinlerken birden ona bakmasıyla kalbi deli gibi çarpmaya başladı. İstese tek bir bakışıyla Ömer’in dizlerine çökeceğini hissediyordu. Kendini Kaniş köpeğe benzeterek absürt düşüncelerine dem vurdu. O adam ona aitti ve sevgi köleleştirmezdi. Gururu yok eder, fedakârlık yaptırır ama asla alçaltmazdı. İki kişinin paylaştığı bu özel şey karşılıklıydı. Köle olunacaksa eğer köle olunurdu.

İş sohbetleri uzayıp gitti. Bir ara caz grubu çıkarak muhteşem bir performans sergileyip kulaklarda hoş bir melodi bıraktılar.

Hayat bir vakitten sonra evinde pijamalarını giyip sızma moduna girmek için can atmaya başladı. Ömer'e yanaşıp hafifçe kolunu tutunca karşısındaki adamın konuşmasına aldırmadan Ömer ona baktı.

"Affedersin, sözünüzü kesiyorum ama ben lavaboya gideceğim. Haber vereyim dedim."

"Tamam gel gidelim."

Ömer'in adama dönüp izin isteyeceğini anlayınca tekrar koluna dokunarak kendisine çevirdi.

"Hayır, lütfen Ömer! Sen konuşmana devam et ben hemen gidip geleceğim."

Ömer başını dikleştirdiği halde gözlerini ondan ayırmadı. Bu konuyu düşündüğü anlaşılıyordu. İfadesinden belli etmese de gözlerinden anlaşılıyordu.

"Gerçekten Ömer, şuraya gidip geleceğim." Diğer adama bakarak sevimli bir şekilde gülümsedi. "Kusura bakmayın, lütfen siz konuşmanıza devam edin." Ömer'in kolundaki ellerini çekerek lavaboya doğru yürüdü.

Bir süre orada vakit geçirip makyajını kontrol etti. Her şey tamam olunca dışarı çıkıp Ömer'e doğru bakındı. Bıraktığı masada göremeyince hafifçe kaşlarını çatıp salonda aramaya başladı. Masalarında arasında dolaşırken onu görememek meraklandırdı ve çantasından telefonunu çıkartıp aramamak için zor durdu. Gözlerini son kez çevrede gezdirirken terastaki çifti gördü. Loş ışığın altında mavi elbise giyen ve en az yanındaki erkek kadar uzun boylu olan kadını gördü. Adam yana döndüğünde ise Hayat'ın kalbi tekledi.

Ömer o uzun saçlı esmer kadınla karşılıklı olarak bakışıyordu. Kıskançlık tüm benliğine acımasızca yayılırken gördüklerini idrak etmek konusunda sıkıntı yaşıyordu. Karnında aniden ortaya çıkan

tokluk hissi, gördüklerinden dolayı kusma arzusuyla doluyordu. Kadın Ömer'in koluna elini koyunca artık midesindekileri çıkaracağını düşündü. Ömer sanki büyülenmiş gibi kadına dimdik bakıyordu. İfadesiz cam suratından tek bir duygu anlaşılmıyordu. Bacakları kısıkançlık hissiyle boğuşan üst organların halsizliğiyle titredi. Gözleri kocasının yabancı bir kadına karşı nasıl bu kadar rahat olabildiğini anlamaya çalışıyordu. Kadın bir adım attığında Ömer'in ceketine sürtündü. Hayat artık gördüklerini kaldıramayacaktı. Ömer ne geri gidiyor ne de kolundaki eli itekliyordu. Kendisine dokunulmasına nasıl izin veriyordu? Kendini aldatılmış gibi hissediyordu. Bu gerçek yavaş yavaş onun aşkını sömürüyordu. Ömer'in evlendiğini hiç kimse bilmiyordu tabii. Tüm kadınların hâlâ beğeniyle istediği çekici bekardı. Kadının da bunu bilerek rahat davrandığına emindi. Davet boyunca o kadınla hiç karşılaşmamıştı. Yüzünü hatırlamasa da en azından göğüs dekolteli mavi elbisesini hatırlardı. Hayat'ın süper bir renk hafızası vardı. Ancak gördüğü insanları çabuk unutmaya meyilliydi. Kadın diğer elini de kaldırıp Ömer'in yanağına koyunca son damla bardağı taşırdı.

Arkasını dönüp salonun çıkışına doğru ilerlemek isterken biri kolunu tutunca hafifçe savruldu. Adam onu dikkatlice tutup kendine çevirdi.

“Dilek?”

Hayat şaşkınlıkla kaldı. Boğazına yerleşen yumru yüzünden doğru dürüst yutkunamazken ve gözlerine dolan yaşlar yüzünden gözleri masum bir şekilde parıldarken puslu gözleri arasından onun yüzünü zor seçebildi.

“Evet Dileksin sen!”

Hayat içinden *Yetkin*, diye geçirdi. Seneler önce Mısra'nın oyununa getirmek için kalkıştıkları felaketin hedefiydi. Onun da iş adamı vasfıyla bu davete geleceği aklının ucundan bile geçmezdi. Acıyan kalbi durumun garipliği yüzünden korkuyla atmaya başladı. Utanç, gözlerinin yaşını kuruttu.

“Pardon, biriyle karıştırıyorsunuz sanırım. Affedersiniz,” diyerek arkasını dönüp kaçmak için telaşlı bir karşılık verdi. Ama Yetkin onu bırakacak değildi. Tekrar koluna sarılarak onu durdurdu. Yüzünde gülümseyen bir ifade vardı. Kahverengi gözleri yanlış anlamıyorsa mutlulukla bakıyordu.

“Etkilendiğim yüzleri unutmayan bir hafızaya sahibim. Sana otelden sonra bir daha ulaşamadım. Çok aradım ama facebookunu da kapattığın için hiçbir şekilde bulamadım. Nerelerdesin? Buraya kiminle geldin?”

Hayat’ın tüm sözcük kapasitesi kepenklerini indirip gün sonuna geldiğinden Yetkin’e sadece bakıyordu. Tek kelime etmeden bakmak acizliği ve kabullenişin bir ifadesiydi. Teşvik etmek için ellerini tuttu Yetkin.

“Dilek ben...”

“Hayat!”

Hayat Ömer’in imalı, genizden gelen sesini duyunca olduğu yerde irkildi. Ömer yanındaki esmer mavişle ona doğru geliyordu. Gözlerindeki ifade hiddetinin bir fragmanıydı. Dikkatli bakışları ellerine inince Hayat da oraya baktı. Yetkin hâlâ onun kolunu tutuyordu. Hızla çekip arkasına sakladı.

“Ömer Bey.” dedi Yetkin.

Ömer direk yanına gelip sahiplenircesine kolunu beline dolayarak Hayat’ı kendine çektiğinden yüzünü göremiyordu. Hoş görse de ne düşündüğünü anlamak zordu.

“Yetkin seni görmek... ne güzel.”

“Sizi de öyle. Ama... Dilek’i görünce selam vermek istedim.” Şaşkınlığını üzerinden çabuk atan Yetkin bozulduğunu belli ederek Hayat’ı işaret etti.

“Dilek mi?” Ömer’in küçümseyen sesi Hayat’ın yana kaymasını sağladı ama Ömer beline o kadar sert yapışmıştı ki güçlü kollar kaçmasına olanak sağlamıyordu.

“Evet, Dilek’le yıllar öncesinde tanışmıştık. Seni gördüğüme gerçekten sevindim Dilek.”

Hayat hayatta kalma savaşı veriyordu. Yüzünün tüm rengi soldu. Yaşadıkları bünyesine fazla geliyor, bir an önce eve gitmek istiyordu.

“Ben de...” diyebilirdi minik bir fısıltıyla.

Ömer başına bir öpücük kondurdu.

“Dilek benim sevgilim.” diyerek aitliğini belli ettikten sonra devam etti. “Sizin tanıştığınızı bilmiyordum. Her neyse, davet yeterince renkliydi. Gece bizim için bitti. Sana iyi akşamlar Yetkin.”

Diğer kadına bakmadan ve Hayat’a söz hakkı bile tanımadan kendisiyle çevirerek hemen asansörlere götürdü. Hayat ortamdan uzaklaştığı için rahat bir nefes aldı ama asıl muhabere şimdi başlıyordu. Gelen asansörün boş olmasıyla Ömer onu neredeyse içeri atarcasına itti.

Hayat topuklu ayakkabılarıyla az kalsın düşüyordu.

“Ne yapıyorsun Ömer?”

“Yetkin’le yakınlaşıırken aklından ne geçiyordu?”

Ömer’in yırtıcı bir kartal kadar keskin bakan gözleri ve dalgalanan yanaklarıyla ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Gördüklerinden sonra kazandığı gücü Yetkin yüzünden kaybetmişti. Kendini oldukça halsiz hissediyordu. Ömer’in yaptıklarından sonra kendisine gelip hesap sormasına izin vermeyecekti.

“Eve gidince konuşacağız.”

Ömer tek bir hamlede onu dirseğinden yakalayarak kendine çekti.

“Burada konuşacağız.”

“Beni zorlayarak ağzımdan tek bir kelime alamazsın! Evde Ömer evde...”

Ömer’in dik dik gözlerine aynı karşılığı verdi. Öfkeyle alınan soluklar birbirininkine karışacak kadar yakındı. Aşağıya indiklerini haber veren asansörün bildirim sesiyle Ömer onu belinden tutarak dışarı çekti. Hayat’ın yüksek topuklarla ayakta kalma sa-

vaşı verdiğinden habersiz hızlı adımlarla yürüyerek çıkışa doğru gidiyordu.

“Yavaş Ömer, düşeceğim.” diyerek sinirle söylediği sözler Ömer’in sertçe “Düşersen tutarım.” sözüyle tamamlandı.

Ömer gözünü diktiği dışarıda bekleyen arabaya o kadar odaklanmış, söylenecek sözleri o kadar düşünüyordu ki yanından geçtiği adamların dikkatli bakışlarına malzeme verdiğinden habersizdi.

Berkay Erkiner ve Nihat Toroğan birbirine yapışık yürüyen bu çiftten etkilenmişlerdi.

“Kızın sevgilisi olduğunu söylemiş, aynı evde kalıyorlar.”

Berkay bir kaşını alayla kaldırdı.

“Sevgiliden çok daha öte. Bana inan!”

Otelden beri çekiştirerek sonunda yatağa doğru fırlatılan Hayat adamın oyuncağı haline geldiği için güçlü bir öfkeyle doldu. İlk olarak ayağını vuran topuklulardan kurtuldu, ardından yataktan kalkarak hiddetle yatak odasının kapısını kapatan ve ceketıyla kravatını savuran adama baktı.

“Bana hiddetlenmeye hakkın yok!”

“O adam neden ellerini tutuyordu? Neden sana Dilek diyor?” Sesinin villa çapında çınladığına emin olan Hayat bu kükrete karşısında sinmek yerine gördükleriyle edindiği gücü korudu.

“Asıl sen bana hesap ver, o kadının pençelerini nasıl üzerine alabilirsin? Karın olduğunu ne çabuk unuttun? Bir tuvalete gidip gelmemden fırsat buldun değil mi?”

“Soruma cevap ver Hayat!”

“Sen benimkine ver, sonra ben de söylerim Ömer!”

Hayat Ömer’e doğru adım atarken Ömer onu iki kolundan tutmak için ileri hamle yaptı.

“Dokunma bana! Şu an çok sinirliyim senin dokunuşlarını istemiyorum!”

Kan beynine sıçradı. Yetkin'le olan samimiyetini anlamadığı için gördükleri karşısında yeterince kıskançlık duygusuna bulandığı yetmiyormuş gibi bir de Hayat'ın nefretini kazanıyordu. Onu kaybetme düşüncesi yanlış tepkiler vermesine sebep oldu. Sertçe kolunu tutup kendine bastırdı. Gözlerinin içine bakıyordu.

“Benim olanlara bir başka el değerse o eli kırarım. Benden başka bir herifin değil dokunmasını, sana bakmasına katlanamıyorum.”

“Dışarıdaki adamlar ne peki? Hadım mı ettin onları da bu kadar özgüvenli konuşuyorsun?”

“Hayat...” diye tısladı fokurdayan öfkeyle. Kollarından kurtulmak için çırpınışlarına karşılık tutuşunu sıkılaştıran Ömer, Hayat'a hareket alanı sağlamıyordu. Bu kısaç Hayat'ın sinirlerini alt üst etti.

“Bırak Ömer! Dokunmanı istemiyorum. O şirineye gidip isteğin kadar sarılabilirsin, senden tiksiniyorum. Bırak beni!”

Ömer onu bırakmadı. Tek şansı olarak kendini geri doğru atınca Ömer'in bir anlık denge kaybıyla yatağa düştüler. Ömer onu ezmek için yana kaydı, Hayat da fırsattan yararlanarak ondan hemen uzaklaştı. Odadan çıkmak için koşarak kendini dışarı attı ve hemen yan taraftaki güvenli odaya girdi.

Villaya ilk geldiği zaman da Ömer'in gazabından kurtulmak için kendini bu odaya kapatmış daha sonra onun odası haline gelmişti. Tekrar odaya kaçıp kilitleyerek güvenliğine sığındı ancak konu burada kapanmadı.

Ömer'in ilk uyarısı, ardından kükremesiyle kapı yumruklandı.

“Bana o adam hakkındaki gerçeği anlatmadan kaçamazsın. Ayrıcakapıları suratıma kapatarak benden kurtulacağını nasıl düşünüyorsun? Hayat, ya kapıyı açarsın ya da kırmak için tek bir tereddüt yaşamam.”

“Sen konuşulacak kadar sakın değilsin ve aynı şekilde ben de Ömer! O aptal esmer bombanın sana terasta nasıl yanaştığını kendi gözlerimle gördüm ben! Yanağına kadar dokundu ve sen tek bir geri

çekilme belirtisi göstermedin! Şimdi kalkıp bana dokunamazsın anlıyor musun? Nefret ediyorum senden nefret ediyorum!”

Körkütük âşık bir kadını çileden çıkarmak için tek bir kıskançlık tanesi tüm aşkı nefrete dönüştürebilirdi. Ömer’i dünyadaki tüm kadınlardan kıskanma düşüncesi direncini yıkıyordu. En çok da Ömer’in kadını itmeme düşüncesi canını yakıyordu. Gözlerine yaşlar dolarken odanın kapısında patlamaya benzer büyük bir gürültü duyuldu. Kapının kilidi sanki iğreti bir şekilde tutturulmuş gibi kapıda sallanıyordu.

Ömer’in sertçe arşınladığı oda minik bir köpek evi gibi küçücük kaldı. Hışımla yanına gelip tam önünde durdu. Dokunmadı, konuşmadı. Sadece sertçe aldığı soluklar yüzünden hırıltıyla çıkan sesi ve ateşle yanan gözleri vardı.

“Ömer,” dedi gayri ihtiyari. Ne yapacaktı? Vuracak mıydı öpecek miydi? Bacakları tedirginliğin uyarısını yaptı ve sırtını duvara yaslayana kadar geriledi.

Kırma tehdidinden sonra tek laf etmeden kapıyı kırarak içeri girecek kadar herkülleşen bu adam karşısında neden öyle hareketsizce duruyordu bir türlü anlamıyordu.

Ömer uzun uzun bakmaya devam etti. Sonra aniden Hayat’ı çığlık attıracak o olay gerçekleşti.

Öfkesini dizginleyemediği ve Hayat’a asla zarar veremeyecek olmasından ötürü yumruk yaptığı elini Hayat’ın hemen başı hizasında duvara indirdi. Tam üç kere!

“Ö... Ömer?”

“Benden gerçekten nefret ediyor musun?”

Az önce cevap almak istediği sorular için evi inleyen adamın sorduğu tek soru karşısında Hayat bakışlarını yumuşatarak şaşkınlıkla “Ne?” dedi. Yumruktan dolayı kafası karışmıştı ama Ömer’in sorusu çok daha ilginçti.

Ömer dudaklarını sıkınca tek bir ince çizgi halini aldı.

“Cevap almak istiyorsan, cevap vermelisin.”

Kafasını karıştıran şaşkınlıktan sıyrılıp sorusunu sordu.

“Öyleyse cevap ver, o kadın kimdi ve neden sana dokunmasına izin verdin?”

Ömer aralıklı dudakları arasından solurken hızla nefes alıp veriyordu. Sanki kafası bir şeye odaklanmış gibi hareketsizce gözlerine bakıyordu. O bakışlarda ne sakladığını Hayat’ın anlamasına imkân yoktu.

“Eskide kalan tek gecelik bir arkadaş. Yanımda seni gördüğü için kıskançlık krizindeydi ve benden bir gece istedi. Bana dokunurken bu gerçeği sana anlatmaktan çekinmeyeceği üzerine tehdit ediyordu. Eğer devamını izleseydin, kadının iki kolunu da ittiğimi görürdün.” Hayat duygusuzca gerçeğin dile gelişi karşısında şaşkıındı. Gördükleri o kadar canını yakmıştı ki oradan bir an önce kaçabilmek için delik aramıştı. Kendini gömmek istemiş, bu sahneden kurtulmak istemişti.

“Sen söyle, Yetkin’le aradaki ne ve Dilek kim?”

“Be...ben...” diye söze başlarken sesinin neden titrediğini anlamamıştı. Sebepsiz kıskançlık krizine girdiğini kendine itiraf etmek istemiyordu. Ömer’in indirdiği ve kanayan eline baktı. Başını kaldırdığında Ömer beklentiyle ona bakıyordu.

“Yıllar önce beni otelde sarışın halimle görmüştün. Birlikte oturduğum adam Yetkin’di. Mısra...” Acıyla yutkundu.

Ömer’in Mısra hakkında ne düşüneceğini bilmediği için arkadaşına karşı bakış açısını değiştirmemesini umuyordu.

“Yetkin Mısra’nın eski erkek arkadaşı. Aldattığını düşünerek Dilek Manidar adında sahte bir kimlik yaptık. Yetkin’le bir kere buluştum. Sesini kaydedip Mısra’ya verecek ve o da Yetkin’in onu aldattığına kanıt bulacaktı. Saçmaydı evet ama tüm gerçek bu. Onunla sadece oturup konuştum. Sonra sen geldin ve her şey değişti. Ortamın havası bile...”

Ömer ona bir şey söylemeyince Hayat endişelendi. Yanlış anlaşıl-
maların olduğu bir geceydi. Halbuki ne kadar güzel bir şekilde baş-
lamıştı. Karşısındaki adamın ne düşündüğü anlamak için o kafasına
girmeyi ne çok isterdi. Gözlerini bir dakika olsun üzerinden çekmedi.
Hâlâ hareketsiz duruyordu. Hayat azalan hararetiyle Ömer'e doğru
minik bir adım attı. Elbiseleri birbirine değecek kadar yakınlardı. *Tıp-
kı o kadınla olduğu gibi*, diye geçirdi aklından. Ama Hayat o kadından
daha çok şeye sahipti. Ömer'in her şeyi onundu. Kalbi de...

"Ömer neden bana öyle bakıyorsun? Seni tüm kadınlardan kıs-
kanıyorum ne yapayım? Elimden gelse hepsini yok edeceğim."

"Benden nefret etme."

Hayat'ın dudakları aralandı. Her şeyi duymayı beklerdi ama
Ömer'in küçük bir çocuk gibi ondan bir şey dilemesini beklemezdi.
"Sana bir daha dokunmayacağım. Ama benden nefret etme!"

"Ö...Ömer..."

Dönüp odadan çıkıp gitti. Hayat hayretler içerisinde arkasından
bakarken konuya bu şekilde son veremeyeceğini biliyordu. Arka-
sından yatak odasına girdi. Ömer yatakta oturmuş başını ellerinin
arasına almıştı.

"Senden gerçekten nefret etmiyorum Ömer, o sadece..."

İlişkilerin gerçek yüzleri kavga anında ortaya çıkardı. Hayat aklı-
na gelen bu düşünceyle dilini ısırды. Ömer'in sevgiye aç biri olduğu-
nu bildiği halde nefret ettiğini söyleyerek hata yapmıştı. Kıskançlığı
gözünü âdeta karaya bürüdü. Farkında olmadan kalp kırarken ne
kadar büyük bir hasar verdiğini şimdi görebiliyordu. Duvarı yum-
ruklaması bir anlamda onun da kıskançlık kriziyle boğuştuğu içindi.
İkisi de hatalıydı ama canı yanan en çok Ömer'di.

Odanın kapısını yavaşça kapattı. Işığı da kapatıp Ömer'in yanına
usulca ilerledi. Gözlerinin karanlığa alışması zaman aldı. Dizlerinin
üzerine çökerek el yordamıyla Ömer'in bacağına ve kolunu tuttu. O
sırada Ömer geri çekilince sadece ellerini tutarken kendini buldu.

“Ömer...”

“Can kokan teninde dolaşsam yok olursun diye korkuyorum. Sana zarar gelmesinden, başkalarının dokunmasından, ağlamandan ölesiye korkuyorum. Ama en büyük korkum yine sensin. Yakınlaştığımız zaman içerisinde sevmek ve sevilme nedir, sayende öğrendim. Az önce benden nefret ettiğini söylerken gerçekçiydin, dokunmam bile seni tiksindirdi.”

“Ömer hayır!” diye araya girdi. Ömer’in ıstırap dolu sesi yüreğini dağlıyordu. “Özür dilerim, çok sinirlendiğim için...”

“İnsanlar kavgada gerçek duygularını gösterir.”

“Hayır tabii ki de. Ölene kadar senin bana dokunmanı, bana bakmanı istiyorum. Sinirle söyledim, o anki psikolojiyle...”

Gözleri karanlığa alışınca Ömer’in omuzlarına doğru çıktı. Elbise dizlerine kadar geldiği için oturmasını engelliyordu. Çarçabuk yukarı sıyrıp ters, yüzü Ömer’e bakacak bir şekilde kucağına yerleşti. Yüzünü elleri arasına aldı.

“Özür dilerim Ömer.”

“Ben de özür dilerim.”

Ömer güçsüz düştü. Elleri halsizce ağır ağır Hayat’ın bacağından yukarı doğru hareket ederken yüzünü boynuna gömüp hayati nefesini aldı.

“Bu gerçek...” diye fısıldadı.

“Efendim, anlamadım?”

“Seninle ilgili ilk gördüğüm rüyada yatağıma gelip üzerimde böyle oturuyordun.”

Hayat gülümsedi ancak karanlıkta belli olmuyordu.

“Sonra ne oldu?”

“Üzerindeki kıyafetleri çıkardın.”

Hayat kıkırdadı. Öfke ateşi sönünce yerinde tutku ateşi belirdi. Yandan fermuarı açık elbiseyi üzerinden çıkardı.

“Böyle mi?”

“Tam olarak... Böyle.”

“Peki sen ne yapıyordun?”

Ömer rüyayı dün gibi hatırlıyordu. Aynısını yapıp yüzünü göğüslerinin arasına gömdü. Tenine doğru, “Bu.” dedi.

Hayat hazla nefes verirken elinin üzerindeki pütürlü ten ilgisini çekti. “Ömer bir dakika, elin kanıyordu. Pansuman yapalım.”

“Önemli değil, şu an çok daha önemli işlerim var.”

Hayat’ı şevkle öperken yaşadıkları kötü anıları silmek istercesine sert ve arzuluydu.

Hayat onundu ve o Hayat’a aitti.

Aylar evli ve mutlu bir kadının “*Daha ne isteyebilirim ki?*” sorusuyla geçip gitti. Bu öyle bir mutluluktur ki her şeyin en başına baktığında bağlantılı olaylar dizisi onu olması gerekene getirmişti. Hayat mutluluğu hak etmişti ve birçok sınavdan geçerek kazandığı gibi şimdi sefasını sürebiliyordu.

Ömer’in evlilik hediyesi olarak onun adına kurduğu veterinerlik binasını duyunca kulaklarına inanamamıştı. Ancak gözleriyle gördüğünde idrak ederek herkesin önünde ikiye katlanan mutluluğunu bastıramamış Ömer’in boynuna sarılarak herkese sevgisini göstermişti. Artık evde sıkılmak zorunda değildi; Ömer’in onu düşünerek bir klinik açmıştı. Bu Hayat’ı çok duygulandırmış, ağlamamak için kendisini zor tutmuştu.

Geciken cicim ayları, her gecenin dolu dolu, bir erkeğin koca olarak koruyup kollaması ve mutlu etmesiyle geçerken, kışın gelmesiyle her şey düzensizleşti.

Ömer’in yurtdışı işleri baş gösterdi. Hayat bu durumdan pek memnun değildi, onsuz geçirmek istemediği günlerde ne yapacağını, neyle avunacağını bilmiyordu. Elbette hayvanlarla ilgilenmek onu oyalıyordu ama hasreti büyüdükçe bazen düşüncelere dalarken yakalıyordu kendini.

Ömer onu kesinlikle gitmesi gerektiğine ikna ederken, en keyifli anına denk gelmişti. Arada telefonla konuşarak özlemlerini gider-

meleri üzerine, Ömer'in bir gece kaçak gelmesiyle tüm özlemi silinip gitmişti.

Gününün sonuna yaklaşan güneş, etkisini azaltıyordu. Kollarını birbirine dolayan Hayat, karşısındaki kişiye kaşlarını çatarken sert görünümünden taviz vermeyen bir ifadeye büründü.

“Barış sen benim için çalışıyorsun. Ömer'in ne zaman döneceğini neden söylemiyorsun?”

Barış boynundaki kravatı çekti. Neredeyse yarım saattir sorgulanıyordu ve kıvrandığı her halinden belliyken işkenceye devam ediliyordu. Yüzü sıkıntıyla kasıldı.

“Sayısız kere tekrarladığım üzere ben de bilmiyorum. Seyfi ağabey biliyordur ona neden sormuyorsunuz?”

Hayat kaşlarını çatı. Ömer'in son gelişinin üzerinden neredeyse bir buçuk ay geçmişti. Ömer'in telefonu bir türlü açılmıyordu. Seyfi ise ortalıklarda yoktu.

“Ömer'den sonra Ketumluk Dünya İkinciliğini o taşıyor, bunu söylerken gerçekten aklından süzüp mü söyledin?” diye azarladı Hayat.

Barış bunalımın ortasında burnundan garip bir ses çıkardı ve hemen toparlandı.

“İnanın yapabileceğim bir şey yok.”

Hayat gözlerini kısıtı.

O sırada merdivenlerden inen sert ayak seslerini işitince ilgisini o yöne çevirdi.

Hayat Ömer'in uzun yolculuklarını öğrendiğinden beri çocukların yanında kalıyordu. Hem kendi yalnızlığını geçiştiriyor hem de çocuklara sıcak bir aile hissi veriyordu. Çocuklarla arasında gün geçtikçe güçlü bir bağ oluşuyordu. Bu Hayat açısından mutluluk vericiydi, tabii Ömer'i özlediği günler dışında.

Berk'in dadısı merdivenlerden inmek yerine basamakları ayağı ile kırmaya çalışıyor denilebilirdi. Kaşlarını dövecek gibi sertçe çatmıştı.

“Serpil Hanım, ne oluyor? Bir sorun mu var?”

Kadın çıkışa gitmek için kendini âdeta şartlamış gibi dimdik ilerlerken Hayat’ın sesiyle durdu.

“Bu çocuk beni delirtecek!” demesinden ne kadar sinirli olduğu anlaşılıyordu.

“Berk bir şey mi yaptı?”

“Bu çocuk... Çocuk değil... Berk... Aklı o kadar farklı çalışıyor ki normal bir çocuk kadar soru soruyor ancak sordukları bir çocuktan çok daha öte. Ben artık yetersiz kalıyorum. Ömer Bey’in ricası üzerine bu yaşımdan sonra çocuk bakmaya başladım, ama yeter! Daha fazla dayanamayacağım.”

Hayat 60’lı yaşlardaki kadına anlayış dolu bir gülümseme gönderdi. Berk’in bir önceki genç bakıcısı kendi sorunları sebebiyle işten ayrılmıştı. Güven problemi olan Ömer hiç tanımadığı birini almaktansa çok iyi tanıdığı, eski bir dostuna rica ederek Serpil Hanım’ın gelmesi için ona diller dökmüştü. Ancak Berk ile aralarındaki kuşak farkı, artık dinlenmeye ihtiyacı olan yaşlı kadının sabrını iki ayda almıştı.

“Çocuk işte...”

“Çocuk değil, zehir!”

Bunu övmek anlamında kullandığını düşünüyordu Hayat, çünkü Berk zararlı değil, aksine bilgiyi aç bir çocuktu.

Serpil Hanım’ın evi terk etmesiyle Hayat Barış’ı azat ederek Berk’in yanına çıktı.

Camın önünde oturmuş, çenesini eline dayayarak masum bir şekilde duruyordu.

“Berk, küçüğüm burada ne yapıyorsun?”

“Dışarıya bakıyorum. Yeni bakıcım kim olacak diye düşünüyorum.”

Hayat şefkatle gülümsedi. Yanına oturup yan profilden onu izledi. Ömer’e benzeyen bir siması vardı. Bunu, onu her gördüğünde

düşünüyordu. Uzun zamandır aklına gelen konular kafasını karıştırdınca ne yapacağını bilemiyordu. Ömer ile çocuk mevsusunu konuşacak bir ortamları olmamıştı. Son birlikteliklerinde bir şeylerin olacağını düşünmüştü ama çok yanıldığını özel gününde anladı. Doğal yollarla devam eden ilişkilerinde sorunun kendisinde olabileceğini düşünüyor, bu da onu üzüyordu.

“O kadar eminsin yani Serpil Hanım’ın gittiğinden?”

“Evet.”

“Peki kadına ne sordun?”

Berk geri çekildi. Sevimli bir iç geçirmeden sonra gözlerini kocaman açarak açıklamaya başladı.

“Sorun gayet düzgündü. Kızmakta hiç de haklı değildi. Kıç kelimesi kötü sözdür, dedi. Ben de gemilerin arkasına da kıç deniyor, o zaman kötü değildir, dedim. Hayat söylesene eğer kötü kelimeyse neden gemilerin poposu demiyorlar?”

Hayat dudağını dişlerken kanatacak kadar ısırıldı, yoksa kendini tutamayıp kakhaha atması işten bile değildi. Berk’in hassas durumu için ciddi olması gerekiyordu. Konu mühimdi ve kendisinin küçük bir çocuk gibi civıtmaya izni yoktu.

“Günlük konuşmalarımızda bazı kelimeler argoya kaçabilir, yanlış anlaşılabilir. Büyüdükçe kelime hazneme yeni yeni kelimeler eklenecek. Şimdilik listenin ilk sırasına bunu yaz. Gemici birini tanıdığında ona söyleyebilirsin ama başkalarına değil.”

Çocuk gelişimi okumadığı için kendince mantıklı bir açıklama yaptığını düşünerek sustu. Berk ona Ömer’e benzer sessiz bir bakış attıktan sonra tekrar penceresine döndü.

“Dayım geldiğinde söyleyeceğim.” Parmağıyla adaların önünden geçen büyük yük gemisini gösterdi. “Beni onların yanına götürsün.”

Hayat derin bir nefes aldı. Ömer... Onu ne kadar çok özlemişti. Bu sefer dudaklarını sabırsız kalan ruh haliyle dişledi. Sonra kararını verdi. Yerinden hızla kalkıp, “Berk’ciğim ben diğer eve gidiyorum.

Almam gereken bir şeyi hatırladım. Ablanla akşam yemeğinizi yi-yin.” dedi ve hemen Barış’ın yanında soluğu aldı. Murat da yanına geldi.

“Arabaya binin bir yere gidiyoruz.”

“Nereye?”

Murat’ın sorusu Hayat’ın ters ters bakmasına neden oldu. Murat yutkunurken Barış şoför mahalline yerleşti.

“Telefonlarınızı verin.”

Araba dışarı çıktığında Hayat hemen öne eğildi. Barış ve Murat’ın tutukluğunu görünce sertleşti.

“Hemen telefonlarınızı verin.”

“Neden diye sorsak kızarmısınız?”

“Çok kızarım Barış.” İkisi de ceketlerindeki telefonu çıkarıp ona verdikten sonra Hayat yumuşadı. Gülümseyerek, “Çiftliğe gidiyoruz.” dedi.

“Hayat Hanım, Ömer Bey...”

“Biliyorum Ömer Bey yok.”

“Hayır.” Murat yan dönerek yüzüne baktı.

“Ömer Bey’den haber geldi, kendisi şu an çiftlikte ancak... Ya-nına gitmesek daha iyi olur. Kendisinin aşırı sinirli olduğu haberini aldık.”

Hayat omuz silkti. “Beyim buraya kadar geliyor ve siz bana haber vermiyorsunuz? Ayrıca Ömer’in siniri bana işlemez. Şimdi hemen çiftliğe...”

Kararan hava ruh haline göre tezattı. Ömer’i görecektik için heyecan içerisinde eli ayağı sürekli hareket halindeydi. Etrafa anlamsız gülücükler atarken araba durdu. Hayat korumaların kapıyı açmasını beklemeden bir dünya koruma ordusunun içinden geçip eve girdi. İlk gördüğü kişi Seyfi’ydi. Gözleri tek bir kişiyi aradığı için Ömer’i görene kadar durmadı. Salona girdiğinde onu üç kişilik deri koltukta otururken buldu.

“Ömer, geldin ve bana neden hab...”

Ömer dudaklarını sıktı. Hayat’ın soluksuz şok ifadesine bakarken gözleri diğer yana kaydı.

“Senin burada ne işin var?”

“Ömer... sen... yaralandın mı?” Hayat titrek adımlarla salona ilerlerken diğer taraftaki bedeni gördü. Karnı burnunda bir kadın vardı. “Sen de kimsin?”

“Ömer Bey, acil durum!”

Telefondan gelen sesle ensesindeki tüyler ayaklandı.

Aylardır Nihat Toroğan’ın üzerinde çalıştığı, Baran ve Burak’a yapacağı suikast planı için hazırlık aşamasındaydı ve o günün yaklaştığını anlamaya başladığında tüm işlerini yarıda bırakarak bu konu üzerine odaklanmıştı.

Yakın komiser arkadaşı Umut ve Ali bu iş üzerinde çalışmaya başlayarak kanuna uygun hareket ediyorlardı.

Ömer zeki adamdı, kötü olsa bile asla maskesine gelecek herhangi bir hata yapmazdı. Bu da öyleydi. Polisleri işe karıştırarak Nihat’a ve arkasından Berkay’a kadar uzanan bir operasyonun ilk adımının gerçekleştirilmesine izin verecekti.

Nihat son buluşmalarında Ömer’in adamlarından yardım istedi. Bu kadar kolaylığı ona göstererek Burak’ın bir zamanlar yardım ettiği Hazel adındaki kadını kaçırmalarını söyledi. Hamile ve genç bir kadındı Hazel.

Berkay ile oturup kalkmak Nihat’ın tüm vicdanını yok etmiş benziyordu. Kendi adamlarının vasıtasıyla Hazel evinden alındı, Burak’a ilgi çekici bir mesaj gönderme görevini Nihat kendisi almak istediği için ona izin verdi.

“Toroğan adresi değiştirdi. Acil durum. Sizin gideceğiniz yer değil. Kocaeli Dilovası’nda bir yere gidiyor. Burak ve Baran’ı adamları aldılar, şu an infaz başlamış olmalı. Size konum yolluyorum.”

“Salak herif bunca zaman sen neredeydin?”

“Berkay Erkiner işe karışmaya başladığı için geri çekildim ama Nihat Toroğan ondan yardım istemedi. Acele edin.”

Ömer dişlerini sıktı. Yanına aldığı koruma ordusunu daha önce ayarladığı şekilde görevlerini bildirdi, Komiser Umut ve Ali bilgilendirildi.

Telefonla Nihat’ı ararken neden ondan gizli iş yaptığını sorgulayacaktı. Eğer Kara Ruhlu’ysa bunu yapmaya hakkı olduğu gibi en az ilgiyi çekerdi.

“Eğlencenin bensiz olması ne kötü, adreste yoksunuz. Yoksa başka yerde mi oynamak istiyorsun Nihat?” diye sordu dalga geçen sesiyle. Öfkesi o kadar yoğundu ki Nihat’ın kafasını patlatmamak için zor duruyordu.

“Ömer sensiz başlayabilir miyim? Adresi yolluyorum. Geç kalma...” diyerek kahkaha attı.

Biraz sonra telefonunda adres belirdi. Muhbirin söylediği adresti. Bu onu rahatlatmak yerine daha çok dehşete düşürüyordu. Geç gelmesi için Nihat’ın kurduğu bir tuzaktı. İşine karışmasını istemediği belli oluyordu. Yardımını aldıktan sonra Ömer’i nakavt edeceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Helikopterine atlayıp belli bir mesafeye gitti. Orada onu karşılayan arabayla adrese çarçabuk ulaştı.

Yıkık dökük eski binaya çıkarken suratındaki maske düşüncelerinden zerre ipucu sağlamıyordu.

Dairenin kapısından içeri girdi. Gördükleri kalbinin öfkeyle teklemesine sebep oldu. Baran, Burak, Hazel ve kenardaki Betül, hepsi sandalyelerde oturtulmuş elleri arkadan bağlı kurban gibiydiler.

İki hamile kadının bu durumda olması kötü ruhuna verilmiş vicdan azabıydı. Belki de artık kadınlara karşı düşünceleri değişime uğradığı için, onların pisliğe bulaşmasını istemiyordu.

“Vay Ömer!” diyerek ayağa kalktı Nihat. “Bu saate kadar gelmeyince ümidi kestim. Eğlencenin sonunu kaçıracaksın diye endişeleniyordum.” Ömer keskin gözlerini adama çevirdi. “Oyunları izlemeye bayılırım. Sonunda kan varsa kesinlikle benim işimdir Nihat.” Bunu eğlenerek söylemişti ama gözleri Betül’ün dudağında kuruyan kana odaklandığında dişlerini sıktı. Yerinden doğrularak ona doğru ilerledi.

“Kesinlikle kan olacak. Düşünsene ayağımın altındaki tüm adamları silebileceğim.” Ellerini birbirine sürttü. “Aylardır beklediğim an geldi.”

“Bizi sileceksiniz öyle mi?” Baran bunu sorarken gözü Ömer’in üzerindeydi.

Ömer Betül’ün yanına gidip küçük hareketlerle kuruyan kanı parmağıyla temizledi. Onların yanında olduğunun açıkça ifade edemezdi ama dokunuşlarından ve göz hareketlerinden bunu onlara hissettirebilirdi. Bu yüzden Betül onun dokunuşuna karşı koymak yerine izin verdi.

“Sizi sileceğiz ama bu güzel bayanlara ne olur bilemiyorum. Yalık hamileler de...”

Ömer hızla arkasını döndü. Nihat’ı birazcık oyalaması gerekiyordu. Geçirdikleri zaman içerisinde Nihat’ın kişiliğinin yönlendirmeye müsait olduğunu anlamıştı.

“Çocuklar doğana kadar bekle, sonra onları sıfırdan yetiştiririz. Bize sağ kollar lazım, para verdiklerin gibi olmazlar.” Ömer bu sefer Burak’a ve oradan Baran’a bakarak Hazel’in yanına geldi. Güzel yeşil gözlere baktı. İlerleyerek rehinelerin arkasında kalan büyük pencereye yürüdü.

Pencerenin kenarına giderken gizliden saatini kontrol etti. Eğer konuştukları şekilde polisler oyuna başlarsa işleri istediği gibi giderdi. Birazcık beklemesi gerekiyordu.

“Çok haklısın! İkisi de oğlan doğurursa şanslıyız.”

“Öldürmeden önce sormak istiyorum. Bizi bir araya getirmeyi nasıl başardın? Gerçekten zekiliğin konusunda şüpheye düşülmezsin.” derken Baran onunla gerçekten dalga geçiyordu ama adam övülen zekâsının ürünüyle sert mizaçından kurtulup gerisin geri giden zekâsıyla hareket etti. Omuzları kasıldı, göğsünü şişirdi.

“Fazla bekledik ama çok kolay oldu.”

Ömer bile onun planlarını merak içerisinde bekliyordu. Hazel’i kaçırmak dışında bir yardım istememişti. Muhbirin çalışma alanı farklı olduğundan geri kalan planları bilmiyordu.

“Düşmanlarınız çok ki açığınızı bulmak hiç zor olmadı. İlk olarak Burak Bey’imiz bize kapıyı açtı.” Burak adama baktı. “Azılı düşmanı ondan açık beklerken çok önemli bir avın peşindeydi. Şu güzel bayanın...” derken Hazel’i işaret etti. Odadakiler Hazel’e dönerken o koca yeşil gözler şaşkınlıkla irileşti.

Ömer pencereye çevirdiği gözlerini yumup sakinliğini kontrol altında tutarken ne kadar sıkıntılı olduğunu belli ederek tekrar ifadesizleşti. Nihat Betül’ün kıskançlık krizine girip Burak ile Hazel’i basma arzusuyla bu tehlikeye girdiğini, Nihat’ın Baran’dan ne derece nefret ettiğini —ilginç olansa hapishanedeki kardeşinden hiç bahsetmemesiydi— öldürme arzusundan ortalığı karıştırdığını anlattı.

Nihat’ın konuşmasında sürekli sözünü ettiği dayının kim olduğunu o sırada anladı. Hazel’in dayısı onu namus belası diyerek öldürmek istiyordu. Nihat’a çevirdiği gözleri takdir doluydu doğrusu. Tüm dünyanın cinayetini birbirine bağlamıştı.

Ömer derin bir nefes aldı. Saatini tekrar kontrol etti. Birkaç dakika... İhtiyacı olan sadece buydu.

Eğlenir tondaki kahkaha tüm salonda çınladı. Arkadaki adama döndü. “Dayıyı getirin!”

Dost gibi görünüp ailelerine yanaşan ama zerre vicdan bulunmadığı ve bütün bunlara izin verdiği için Betül, Ömer’e nefretle bakıyordu.

Biraz sonra kısa boylu, şişman bir adam içeri girdi. İçkici herifin teki olduğu her halinden belli oluyordu. Şapkasını eline alarak çekilerek yaklaştı. Nihat, “Hoş geldin dayı.” dedi başıyla selam vererek. “Ağam hoş gördük,” Adam rehinelerin üzerinde gezdirdiği gözlerini Hazel’de durdurdu. Nihat gayet keyifli bir sesle. “Ekinlerimizi ektik, beklediğimiz zaman geçti. Şimdi hasat zamanı, he dayı?”

“Sen nasıl uygun görürsen ağam.” adam memnun ifadesiyle boynunu eğdi. Burup durduğu şapkasından ne kadar heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Betül Burak’a baktı. Çıldırılmış gibi sürekli sallanıyor, ipleri kopartmaya çalışıyordu. Boğazından kopan hırıltılar karşısında kimse bir şey yapmıyordu. Betül daha fazla onun böyle acı çekmesine dayanamayarak bağırdı. “Bırakın onu, vermeyin bu adama, öldürecek onu, yapmayın! Ömer lütfen engelle, Hazel’i öldürecek bu adam!”

Nihat başıyla bir adama işaret ederek Betül’ün yanına gitmesini istedi. Adam saçını tutup canını acıtırcasına geriye doğru çekti. Betül “Aaah!” derken Burak bu sefer Betül’ün başındaki adam için öfkelen-di.

Ömer dişlerini sıkmaktan çenesinde şiddetli bir ağrı oluşuyordu. Gördüğü sahnelere dayanamadı, bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Arkasını döndüğünden telefonla mesaj yollayarak adamına Hazel’i almasını söyledi.

Baktığı saatinden gözlerini ayırıp aşağıya odaklandı. Kasları biraz gevşedi. Polisler gelmiş, kılık değiştirerek sahte bir kavga çıkartmışlardı. “Birileri geliyor, sanırım kavga ediyorlar.”

“Sen kimle geldin?” diye sordu Nihat artık gülmüyordu. “Aramla geldim. Korumalar yok.” Nihat arkasındaki iki adama dönerek, “Gidip uzaklaştırın şunları.” dedi. Koşarak salondan çıktılar. Sayıları azalan adamlara göz attı Ömer. Bir yandan da camdan dışarıyı kontrol ediyormuş gibi kenarda bekliyordu. Nihat onunla ittifak kurduğu için sorun yoktu.

“Vakit kaybetmeden işimize devam edelim.” Hazel’in başındaki adama döndü. “Kadını çözün!” Hazel ağlıyordu ve Betül de...

Elinden hiçbir şey gelmeyince Ömer'e döndü. Gözleriyle ona âdeta yalvarır gibi bakıyordu. Gözleri kesiştiğinde uzun bir süre ayırmadılar. Betül dudaklarını oynatarak, "Lütfen" dedi. Ömer Hazel'e baktı. Sonra Betül'e dönüp gözlerini bir kere kırptı. Tekrar camdan dışarıya çevirdi gözlerini. Aşağıya inen adamlar kavgaya karıştı. "Yeterli adamın yok mu başka? Kavga büyüdü."

Nihat yerinden kalkıp pencereye geldi. Kavganın genişlemesiyle dışlerinin arasından tısladı. Burak'ın başındaki bir adama ve Baran'ın diğer yanındaki adama işaret etti.

"Siz de gidin ayırın şu kalabalığı, polisi başımıza toparlayacaklar!" diye bağdı. Artık eskisi kadar sakin değildi.

Betül'ün yanındaki adam tehlike olarak gözüken Burak'ın yanına geldi. Odada toplam dört adam kaldı. Nihat Hazel'in yanındaki adama işaret etti. "Onlara eşlik et, kapıdan dışarı çıkınca kızı öldürmeden buradan uzaklaşmasını sağla, gitsin uzakta öldürsün." Dayıya döndü. "Duydun mu beni? Götür şehrin ortasında vur, ibret olsun!" Betül kusacaktı. Vahşiliğin, yobazlığın, içerisinde zerre vicdanın bulunmadığı insanlar karşısında aciz oluşuna iğrenerek baktı. Burak'a döndü. Ömer'den bir hareket göremedikçe Burak'a nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu.

Betül Ömer'e baktı. "Senden öğreniyorum!" Ömer'in pencereden kayan kara gözleri Betül'ü yere çivileyecek derinlikte sertti. Aşağıdan gelen tek el silah sesiyle Betül'ün boğazından acı bir çığlık kaçtı.

Hayvan herif Hazel'i vurmuştu!

Ömer gelen silah sesiyle hızla harekete geçti. Belinden çekip çıkarttığı silahının kabzasıyla Burak'ın yanındaki iki adamı çevik hareketlerle bayılttı. Sonra diğer adama döndü. Adam belindeki silaha uzanamadan koluna ve bacağına yaralayacak kadar ateş etti.

Nihat bir anda karışan ortamda ne yapacağını şaşırdı. Kapıya yakın olduğu için kaçmak için fırsat buldu. Yanında getirdiği silaha uzandı. Fakat unuttuğu bir şey vardı. Kendi adamlarını bir bir indiren, işbirliği içerisinde olduğunu düşündüğü Ömer, aslın-

da hiç arkadaşı olmamıştı. Salondaki üç adam şaşkınlıklarına yenik düştükleri için kendilerini savunamadan ölmeleri kaçınılmaz oldu. Ömer'in yırtıcı gözleri salonun diğer kapısından kaçmaya yeltenen adama kaydı.

“Dostumdun!” diye haykırdı Nihat. “Sana güvendim.”

“Benim senin gibi vicdansız dostum yok! İkinci yüzümle tanış.” Ömer silahını ateşledi ama adamın atikliği vurulmadan kaçmasına neden oldu. Ömer adamın peşinden giderken arka cebinden çıkardığı çakıyı Betül'e doğru fırlattı. “Çöz onları!” Betül hemen yere fırladı. İlk olarak kocasının iplerini kesmek için üzerine eğildi.

Aşağıdaki silahlı çatışma tüm hararetiyle sürüyordu.

Ömer Nihat'ın çıktığı arka kapıya koştu. Çatıyı tırmandı, apartmanlar arasındaki dar geçitten geçen Nihat'a bir el daha sıkarak bacağından vurdu fakat Nihat bulduğu küçük aradan aynı anda ona karşılık verince sol kolunu sıyıran kurşun yüzünden öfkesi daha da kontrol edilmez bir hal aldı. Mekânın nasıl bir yer olduğunu anlaması için zaman gerekirdi. Adamlarını gördüğünde işaret etti ama Nihat çoktan izini kaybettirmişti.

Geri döndüğünde Burak onun üzerine yürüdü.

“Bize ihanet ettin!”

Ömer âdeta kükredi. “Sizi korudum! Tüm bu kumpasları kuran kişiyi ayak dibimde bulunca onun arasına sızdım. Yardım etmedim. Sona gelmesini bekledim. Şu an benim sayemde hayattasınız siz!” Dişlerini sıktı. “Lanet olsun, lanet olsun! Mekân değişikliğini yapmasaydı şu an farklı bir yerde onu yakalamış olacaktım.”

“Arka kapıyı bilmiyor muydun?”

“Hayır, buraya ilk defa geliyor. Kahretsin!”

Betül derin nefesler aldığı süre boyunca karnındaki ağrının derinleşmesi üzerine ağzından bir çığlık koptu. Üç erkek endişeli gözlerini ona çevirdiler.

“Ne oldu Betül?” diye sordu Burak korkuyla.

Betül derinden gelen bir sesle çığlık attı.

“Sa... Sancım başladı.”

Ömer gözlerini yumdu. Tüm bunlar bir kâbus olmalıydı. Kâbus...

Uzun geçen saatler sonunda Betül doğum yapmış, polisler olaya müdahale etmişlerdi. Ortamın hareketliliğinden yaralanan kolunu ancak çiftliğe gidince pansuman ettireceğini düşünerek üzerinde durmadı.

Onu almaya gelen Seyfi ve diğer koruma arabasıyla orayı terk ederken yardımcısına döndü.

“Hazel iyi mi?”

“Evet efendim, emrettiğiniz gibi hiçbir sorunu yok. Apartman-dan gizli bir şekilde çıkartıp çiftliğe gönderdik. Orada bizi bekliyor, ama biraz korkmuş.”

Ömer tiksinererek, “Şerefsiz dayısının kurbanı oluyordu, bırak da korksun.” dedi. Aklına tenine bir çizik gelse Tuana için canını feda edeceği geldi. Her dayı bir olmuyordu. Dünya pislik çukurunda başka bir şey değildi.

Ömer Hazel ile karşılaştığında onu salonu arşınlarken buldu.

“Bebek için biraz dinlensen iyi olur. Bugün çok fazla şey yaşadın.”

Korku dolu yeşil gözler kedi gibi ona bakıyordu.

“Ağam Allah razı olsun. Sen olmasan yavrumla birlikte ölecektim.”

Ömer ona koltuğu gösterdi.

“Bunları yaşamayı istemezdim.” Yakalanması için Nihat’a yardım ederken ilk defa pişmanlık duydu. Nihat’ın yaralı bir yılan gibi öcünü tez zamanda alacağını biliyordu. Artık dikkatli olmak için ultra güce ihtiyacı vardı ve şu an ne yapacağını kestiremiyordu.

Kolundaki sızı acıya döndüğünde başını çevirdi. Kanama gittikçe yoğunlaşıyor, dikiş atılmaya ihtiyaç duyuyordu. Seyfi’den yakınlar-

daki tanıdık doktoru getirmesini söyledi. Bünyesinin kurşuna alışık olması gerekirken küçük bir sıyrıkta güçsüz kalması normal değildi.

Hava karardı, Seyfi geri geldiğinde doktoru bulamadığını ama bir saat sonra başka birinin geleceğini söyledi.

O sırada ön taraflardan bazı sesler duyuldu ve sonra Hayat'ın melodik sesi çöplük dolu günlerine leylak kokusu gibi ferahlık verdi. Ancak sakinliği kısa sürdü.

Hakkında saklamaya çalıştığı gerçek, kurşun yarası ve Hazel ile çok uygunsuz bir durumda bırakacak kadar açıldı.

“Senin burada ne işin var?”

Hayat ilk koluna daha sonra Hazel'e bakarak kızmak ve şaşırmaq arasında bocaladı.

“Burada neler oluyor? Ömer sen neden böylesin? Bu kadın kim? Bana açıkla!”

Karısının kıskançlık krizine girmesi şu an isteyeceği en son şeydi.

“Hayat bu Hazel... Hazel bu hanım da benim karım Hayat.”

“Hazel burada ne arıyorsun?” diyerek bizzat cevabı kaynaktan almaya çalışan Hayat çok öfkeliydi. Öyle bir karmaşadaydı ki aşkından öleceğini sandığı adamın kanayan kolu bile ilgisini çekmiyordu.

“Ömer Ağam bana yardım etti. Biz şey...”

“Ağam mı?”

“Hayat onu rahat bırak.” diye araya girdi Ömer, Hazel'in yanlış bir şey söylemesini önlemek amacıyla.

Hayat ateş saçan gözlerle kocasına dönerken burnundan soluyordu.

“Yurtdışında sandığım kocam yarık bir kolla çiftliğe geliyor, üstüne üstlük doğuracak kadar büyük bir karnı olan, ağam diye hitap eden bir kadınla... Bu konuda mantıklı bir sonuç elde edemiyorum, bana ne olduğunu açıklamak ister misin?”

“Seyfi Hazel'i odasına çıkar.” diyen Ömer Hayat'a gözleriyle beklemesini işaret etti. Yalnız kaldıklarında halsizlikten başı dönmeye

başlamıştı, hemen iki yana salladı. Diğer eliyle koluna temiz bez bastırarak kanamayı azaltmaya çalışıyordu.

“Bugün havalimanından gelirken bir olaya şahit olduk.” Cümleler Ömer’in dudaklarını yakıyordu. Kirli işlerle uğraşıp silahlı bir çatışmaya girdiğini açıklayamazdı. Yalan söylerken Hayat’ın gözlerine bakamıyordu. “Hazel’i kocası dövüyordu. Korumak için buraya getirdim. Kolum da kocasıyla girdiğim arbedede oldu. Hazel bir gece kalıp gidecek.”

Can acısından yüz ifadesini korumayı unuttu. Suratını buruşturduğunu gören Hayat konuyu bir kenara bıraktı. Hemen koltuğa gelip Ömer’in elini çekti.

“Bırak, birazdan bir sağlık görevlisi gelecek.” Tampon yapmaya devam ederken Hayat’ın tekrar itmesiyle eli güçsüz bir şekilde bacaklarına düştü. Şaşkınlıkla karısına baktı.

“Ben de doktorum unuttun mu? Bırak da yarayı inceleyeyim.”

Doğrusu bu konu Ömer’in aklından çıkmıştı. Hayat’ı hayvanları ameliyat ederken görmediğinden onun ne derece sağlık bilgisi olduğunu kestiremiyordu. Başka şansı olmadığı ve Hayat’ın ilgisinden memnun olduğu için sessizce bekledi.

Hayat’ın kolunu inceledikten sonra yanlarındaki ilk yardım çantasına benzeyen ama bir ameliyat yapacak kadar teşekküllü çantada gözlerini gezdirdi. Neşter bile bulunuyordu. Hayat kaşlarını çatarak malzemeleri incelerken solüsyonu alıp yaraya dökmek için kendini ayarladı.

“Kolun bir kavgada olamayacak kadar hasar almış. Demir veya bıçak yarası değil, parçalanmış şekilde duruyor.” Sakince konuşmaya başlaması, Ömer’in ne zaman kapandığını bilmediği gözlerini açarak ona çevirmesine neden oldu.

“Hazır ol, biraz acıyacak.”

Solüsyonla yarasını temizleyip geri kalan işlemleri sırasıyla yerine getirirken, “Bana yalan söylüyorsun ama neden bilmiyorum.” diye

mırıldandı. Gözleri dikkatli bir şekilde bitirdiği dikişe bakıyordu. “Vurulduğunu açıkça görebiliyorum.”

Ömer’in derin bir nefes aldığını duyunca gözlerine baktı.

“Neden geceleri karşıma farklı biri olarak çıkıyorsun? Gündüz ve gece iki değişik karaktere sahip gibisin.”

Dilin, ucuna gelen, “Aslında ben katilim.” itirafı hazır olmayan, ruh hali için ızdırap vericiydi. O çok sevdiği balın koyu rengine bakarken yüzünün kontrolünü sağlamazsa bir şeyleri belli edeceğini düşündürdü. Oturduğu yerde toparlandı.

“Zamanı geldiğinde bazı şeyleri öğreneceksin. Senden ricam, bu gördüklerini unutman.”

Hayat yarayı kapatıp işini bitirdi. Ömer’in yanına yaklaşarak ellerini sıkıca tuttu.

“Gördüklerimi şimdi unutturum. Fakat zamanı gelince canım yatacak mı?”

Bir nefret dalgası tüm benliğini kaplarken onun acı çekmemesi için kendine söz verdi. Bu bataklıktan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Özellikle yaralı bir boğa kadar acımasız olacak Nihat yüzünden ailesine bir zarar gelmesine dayanamazdı. Her zamandan daha güçlü olmalıydı ve bunu Hayat’sız asla başaramazdı.

“Dünyada seni üzecek tüm kötülükleri yok ederim ben Hayat.”

“Peki sen beni üzersen?”

Bu sorunun cevabı Ömer’de yoktu. En büyük kötülüğün sahibi, en büyük acıların kaynağıyken Hayat’a söyleyeceği bir cevap yoktu. Âşık olduğu adamdan çok büyük bir zarar gelecekti ama bunu nasıl engellemesi gerektiğini bilemezken ne yapacağını kestiremiyordu. Başını çevirdi.

“Seni üzen her şeyi senden uzak tutarım.”

Hayat derinlerden gelen bu yanıtla neredeyse ağlayacaktı. Ne sebebi olduğunu bilmiyordu, içinden sanki bir şeyler onun ağlaması için çok önemli nedeni olduğunu söylüyordu. Eğer Ömer acı

verecekse, kendini uzak tutacağını mı itiraf ediyordu? Bu düşünce katlanamayacağı bir noktaya geldi. Ömer'in diğer yanına oturup boynuna sarıldı.

“Sakın Ömer, sakın! Beni sensiz bırakacak hiçbir şeyi bilmek istemiyorum. Üzsen de beni bırakma.”

Sağlam koluyla onu kendisine çekti. Yüzünü tüm acılarını geçirmek ister, gibi boynundaki o kuytulığa gömdü. Hayat nefesken nasıl ayrı kalabilirdi?

“Nereye gidiyoruz Ömer? Neden söylemiyorsun?” Arabayı kullanan genç adam meraklı karısına çarpık bir gülümseme gönderdi.

“Anladım, suçlu ve güçlüsün.”

“Güçlü?”

Hayat emniyet kemerinin izin verdiği kadarıyla yan dönerek Ömer’e baktı. “Evet. Senin şu gülümsemen yüzünden psikopat âşık damgası yiyeceğim.”

Katil etiketini duymadığı için memnun olan Ömer, dudağının kıyısındaki o tatlı gülümsemeyle yine bakarken bakışları sıcacık oldu.

“Ya benimsin, ya kara toprağın, diyerek B şikkını mı seçeceksin?”

Hayat ters ters baktı. “Senin karşına 10 tane kız çıkartsam, 10’da 9’u senin gülüşüne âşık olur.”

Ömer iyice keyiflendi. Sesli gülmemek için parmağıyla burnuna dokundu.

“O bir kişiyi nasıl kaybettim peki?”

Hayat omuz silkti. “Belki ilgisi erkeklere karşı değildir.”

Artık kendini tutmakta zorlanan Ömer sesli bir kahkaha koyuverdi. Kırmızı ışığın yanmasıyla birlikte emniyet kemerini açıp Hayat’ın dudaklarına yapıştı. Tekrar eski halini alırken yan gözle karısının afallayan çehresine baktı.

“Bu gülümseme bir tek Hayat Erez adındaki kadına ait ve sadece ona baktığımda beliriyor. O yüzden Bayan Erez, sahip oldukların hiçbir kadının ulaşamayacağı yükseklikte duruyor.” dedi seksi erkeksi sesiyle.

“Öyle olsun tabii. Eğer başkası uzanırsa onu zehirlerim.”

Ömer gamzeli bir gülümsemeyle sırttı.

Arkadan gelen koruma arabasına göz atıp varacakları adrese ulaştı. Hayat ile birlikte apartmandan içeri girerlerken gözlerini ondan alamıyordu. Kalbi heyecan içerisinde olacakların beklentisiyle atıyordu. Bu yaptığı şey, Hayat açısından çok faydalı olacaktı. Onun mutlu olacağını düşünerek sakinleşmeye çalıştı.

Asansörle üst kata çıkarılarken Hayat bu sefer ciddi bir merakla sordu.

“Ömer birine misafirliğe mi geldik?”

“Evet, birazdan göreceksin.”

Ömer dairenin zilini çaldı. Kapı açıldığında gözleri Hayat’ın yüzünden bir kez ayrılmadı.

Hayat kapıdaki adamı görünce ilk birkaç saniye çekinerek boş boş baktı, daha sonra hafızasında bazı anılar canlandı. Babasının akrabalarının olduğu fotoğraflar flash patlamasıyla gözlerinin önünden kaydı. Şaşkınlıkla gözleri irileşti. Aynı mavi göz ve sert çehre!

“Kim geldi hayatım?”

Arkadan bir kadın sesi duyuldu.

“Amca?” Bal rengindeki o ela gözler dehşet içerisinde irileşirken Burak’ın da ondan bir farkının olmadığı anlaşıyordu. Sesler üzerine kapıya gelen Baran ve Esmâ onları izliyordu.

Bir kez daha “Amca?” dedi Hayat hayretle. “Ama... Siz... Çok gençsiniz.”

“Hayat?”

Burak sonunda beklediği şeyin başına gelmiş olmasıyla konuşmakta zorlanıyordu. Ömer’in daha önce resim olarak gösterdiği kuzeni Hayat’tı.

Ömer karısının bu kadar şaşırmasını endişe verici buldu. Araya girmeye ihtiyacından olsa gerek hemen müdahale etti.

“Hayatım, o senin amcanın oğlu, yani kuzenin oluyor. İsmi amcanın ismiyle aynı yani Burak, ve bu güzel bayan da eşi Betül. Bu çiftte Baran ve Esmâ. Şimdi içeri girebilirsek geri kalan hasretinizi oturarak giderebilirsiniz.”

Burak kenara çekildi. Şaşkınlığı çarçabuk üzerinden atan Betül genç kadına gülümseyerek baktı. O kadar şaşkın duruyordu ki Burak’ın kuzeninin kendi yaşında olmasına çok sevindi. Bir anda kanı kaynayarak güler yüzle misafirlerini ağırladı. Herkes koltuklara oturduğunda Burak ve Hayat hâlâ birbirlerine bakıyorlardı.

Burak hayatta ilk defa babasının tarafından bir akraba ile tanıştığı için afallamıştı. Ailesinin olmadığını o kadar çok düşünmüştü ki Hayat’ın varlığını duyduğundan itibaren kalbine hissetmediği ani değişimler içerisinde savruluyordu. Kanlı canlı, gerçekten kan bağı olan birilerine sahipti.

Hayat da babasından başka kan bağı bulunan bir insan olmadığı için üzülmüyordu. Ama artık bir kuzeni vardı. Fotoğraflardaki amcasının gençlik halleri tıpkı karşısındaki adamdı.

“Burak ağabey,” diye hitap etti. Genç görünüyordu ama Ömer’le hemen hemen aynı yaşta olmalıydı ve aralarındaki yaş farkından ve akraba kimliği sebebiyle uygun gördüğü hitaptı. “Sen amcama çok benziyorsun.”

Burak’ın gözleri doldu. Tanımadığı babasına mı benziyordu? Boğazına koca bir yumru oturdu.

“Onu hiç görmedim. Ben doğmadan öldüğünü söylediler.”

Hayat’ın gözlerinden tutamadığı bir damla, ağır sızıyla süzüldü.

“Biliyorum. Babam bana her şeyi anlattı. Annen babama sana yardım etmesi için mektup yazmış. Kızını değil ama seni kurtarması için ona yalvarmış. Babam Mardin’e gitmiş ama ona hepinizin bir

trafik kazasında öldüğünü söylemişler. Senin öldüğünü düşündüğünden geri İzmir'e gelip İngiltere'ye gitmiş."

Hayat gözlerini kuruladı. "Amcamın günlüğünde sözünü ettiği yiğit, tıpkı ona benzeyen bir oğlu var. Seni çok düşlemiş gençliğinde. Amcamla tanışmayı çok isterdim."

Tüm erkeksiliğine rağmen öz ailesi söz konusu olunca duygularını kontrol edemiyordu Burak. Mavi gözlerinin kıyısındaki yaşlar düştü.

Hayat odadaki herkes gibi gözlerini gezdirdi. İçinden hunharca ağlamak geliyordu. Yıllar sonra kardeşini bulmuş gibi duygulu hissediyordu.

"Sana sarılabilir miyim?"

Ömer ve Betül birbirlerine bakarlarırken aynı şeyleri hissediyorlardı. Hayat ve Burak artık ağabey ve kardeş olmak için geçen acı dolu yılları kapatacaklardı.

Burak yavaştan salladığı başını hızlandırdı. Yerinden kalktı. Hayat da onunla kalkarak sıkıca kucaklaştı.

Duygularına yenilen Betül, yengesi Esmâ'yı da yanında sürükleyip ağlamaya başladı. Ömer derin bir nefes aldı. Korktuğu başına gelmediği için mutluydu ve bir şeyi sorgularken buldu kendini.

Bir zamanlar uzak kaldığı aile kavramının artık tam ortasıydı.

Burak heyecanla, "Amcamla tanışmalıyım." diye atılınca Hayat olumsuz anlamda başını salladı.

"Babamın kalbi var. Fazla heyecanlanınca küçük krizler geçiriyor. İzin ver ona ağırdan alarak anlatalım. İlk ben konuşayım, daha sonra seninle karşılaşır. O şimdi İzmir'de. Buraya gelir ve görüşürsünüz."

Burak daha fazla beklemeden ailesini büyütmek istiyordu. Ama eğer amcasının hayati tehlikesi olacaksa beklemeye değermişti. Kabul ederek başını salladı. Hayat'ı bir kere daha kucakladı. Betül yanaklarını kurularırken ayağa kalkarak ikilinin yanına gitti.

“Artık bir görümcem oldu. Burak’ın kardeşi sayılırsın, kuzen kardeş yarısıdır.” Burak ağlamaklı gülerken karısını da diğer kolunun altına alarak ikisini kucakladı.

“Yıllar bana en güzel ödülü getirdi. Sizler benim can içimsiniz.” Ömer’e baktı. “Ömer sen...” diye başladığı sırada, Ömer hemen onun sözünü kesti.

“Bir dakika senin görmem gereken biri daha var.” Baran’a dönüp göz kırptı. Baran izleyici rolünü bir kenara bıraktığı gibi Burak’a gülümseyerek karşılık verdi.

“Ömer Erez senin için çalışıyor, oğlum. Bir bayanla daha görüşeceksin.” Ömer telefonundan haber gönderdi. Çok geçmeden kapı çaldı. Burak bir kaşını kaldırdı.

“Kim geldi?”

“Hazel!”

Ortamda derin bir sessizlik oldu. Burak, Hayat’ı Ömer’in yanına oturturken Betül yanındaki kadınla içeri girdi.

“İyi akşamlar.” dedi Hazel çekinik bir şekilde.

Odadaki herkes ayağa fırlayınca Hayat Ömer’e döndü. Aldığı karşılık göz kırpmaydı.

Bütün herkes Hazel’in nasıl olduğunu sorguluyordu. Bu konuşma Hayat’ın ilgisini çektiği için can kulağı ile durumu anlamaya çalışıyordu.

Ömer odadaki diğerlerinin yanlış bir cümle kurmaması için şahin gibi konuşulanlara dikkat kesildi. Baran yaşadıkları çatışmadan bahsedeceği sırada Ömer hemen Hayat’a döndü.

“Hayat rica etsem, bana bir bardak su getirir misin?”

Betül hemen ayağa kalktı.

“Ben getiririm.”

“Hayır Betül.” diye atılan Ömer tüm başları kendisine çevirdi. “Hayat biraz sıkılmış gibi duruyordu, sen mutfağı tarif et de...”

Hayat araya girdi.

Hayatın Ruhu

“Aslında şey, ben lavaboyu soracaktım. Konuşmalar fazla hararetili olunca araya giremedim.”

Betül anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Tıpkı kendisine benzeyen simsiyah saçları vardı ama gözleri gökyüzü gibi ışıltılı bir maviydi ve samimiyetle bakıyordu.

“Banyo koridorun sonunda solda, mutfakda koridora girince hemen solunda, giderken görürsün.”

“Teşekkür ederim.” dedi ve salondan çıktı.

Ömer onun uzaklaşmasını bekliyordu. Banyodan içeri girdiğini görünce hemen topluluğa döndü.

“Başta Burak ve Betül olmak üzere beni iyi dinleyin. Hayat...” dedi dişlerinin arasından. “Benim karanlık kimliğimi bilmiyor.” Baran ve Burak birbirine döndü. Duydukları Burak’ın hiç hoşuna gitmemişti.

“Hayat ile yakınlığının derecesi ne Ömer?”

“Burak, bunu sana daha önce söylemediğim için kabul, hatalıyım. Bilmen gereken önemli bir nokta...” Nefes aldı. “Hayat benim karım! Geçen sene evlendik.”

Esmâ ve Betül hayretle iç çekerlerken Kara Ruhlu katil Ömer’in bir kadınla evlenmiş olmasına oldukça şaşkınlardı. Burak korumacı bir tavırla oturduğu yerden fırlayıp Ömer’e kafa tuttu.

“Onunla evlenirken ne düşünüyordun?”

“İyiliğini...”

“Kırlı geçmişini biliyor mu? Gülşah’ı öldürdüğünü...” Ömer bunu bir başkasının ağzından duyduğu için burnundan soludu. Burak’a doğru bir adım atarken kavga etme ihtimallerine karşı Baran hemen ayağa kalktı. Esmâ da kocası için endişelenip ortamın kızışmaması için endişeyle elini ağzına götürdü.

“Onunlayken temiz bir sayfada yaşıyorum Burak. Sana bahsettiğim kadın, Hayat’tı.” Burak, Ömer’le yaptığı aşk konuşmasını hatırladı. Yanakları öfkeyle dalgalanırken Hayat için duyduğu endişe can

sıkıyordu. “Hayat yanınızdayken bu konular hakkında konuşmayın, sizden tek ricam bu.”

“Elbet öğrenecek ya da senin yüzünden zarar görecektir, o zaman ne yapacaksın it herif! Sana ilk resmini gösterdiğinde ondan uzak durmanı söylemiştim.” Burak’ın siniri asla tasvip etmediği Ömer’in geçmişiyse daha da artıyordu. O sırada Hayat elinde bardakla içeri girdi.

“Ne oluyor?” diye sordu. Kuzeni ve sevdiği adamın burun buruna gelmesi onu tedirgin etti.

Ömer sanki hiçbir şey olmamış gibi yanına gidip gamzeli bir şekilde bardağı elinden alıp içti. Burak da suratındaki öfkeyi görmemesi için Hayat’a arkasını döndü.

Betül hemen olaya müdahale etti.

“Bayanlar sanırım benim oğluşum uyandı. Hadi erkekleri yalnız bırakalım. Ah Hayat, sen bilmiyorsun değil mi? Ben yeni doğum yaptım. Allah nazardan saklasın çok güzel bir oğlum var, gel gösteriyim.”

Hayat, Ömer’in değişen ifadesini göz ucuyla gördüğü için Burak ile ikisi arasında şüpheyle gidip geliyordu. Betül’ün koluna girmesi sebebiyle odadan apar topar çıkarıldı.

“Burak,” dedi Ömer salonda sadece erkekler kaldığında. “Hayat için endişeni anlıyorum ama emin ol onu korumak için canımı siper ederim. İş adamı Ömer Erez haricinde Kara Ruhlu Ömer’i tanımıyor. Bu zamana kadar saklayabildim. Yine saklayacağım. O yüzden sizinle tanıştırdım. Babasından ve benden başka dünya üzerinde akrabası olduğunu bilmesini istedim. Eğer bana bir şey olursa sahip çıkacak birileri...”

Burak koltuğa oturdu. Sabırla yüzünü sıvazlıyordu. Hayat’ı kardeşi gibi koruyup kollayacağından tek bir şüphesi yoktu. Endişesi, Ömer’in düşmanlarından gelecek hamleler içindi. Hayat’ın üzülmemesini istemiyordu. Ne şimdi ne de sonra...

“Bu zamana kadar ayrı yaşamış olabiliriz, ama bunda sonra Hayat’ın ağabeyi olarak tam karşıdayım. Eğer onu üzersen...”

Ömer alayla güldü.

“Tanber ailesinin genlerinden gelen doğal bir güç var. Sinek gibi ezilecek minik canınıza rağmen, yürekten bir tehdidi savunmaktan geri kalmıyorsunuz.”

Baran gülerek araya girdi. Ortamın ısınan havası sonunda yumuşuyordu. “Bu ailenin soyundan ordum olsun, girilen savaştan korkmam. Korumada bir numaralar...”

Burak’ın bir zamanlar Baran’ın sağ kol görevinde korumalığını ve işlerini yaptığını hatırlattı. Şimdi kayınbiraderi olarak gülünüp geçilecek anılardı.

Ama Burak olayın vahameti karşısında ona ters ters bakarak karşılık verdi.

“Amcan Burhan Bey de Hayat’ı mutsuz ettiğim takdirde beni öbür tarafa tek biletle postalayacağını çok rahat söyledi. Takdir edilecek bir cesaret gerçekten.”

“Amcam...” dedi Burak, dudaklarına yabancı gelen kelimeyle. “Nasıl bir adam?”

“Yumuşak görünümlü ama söz konusu kızı olduğunda kaplan kesilebiliyor.” Ömer Burhan Bey hakkında konuştu. Nasıl birisi olduğunu ve ilk tanışmaya gittiğinde şahit olduğu ortamı anlattı. Burak bu kadar yakınındayken senelerdir parasal sıkıntı çektiğini duyunca çok kötü hissetti. Yıllarca Baran’ın sayesinde ekonomik geliri üst düzeydi. Birikim yaparak en az Baran kadar zenginleşmişti. Amcası ve kuzeninin bu duruma gelmesi vicdanındaki en büyük kara delikti.

Düşünceli gözlerini Ömer’den ayırmadı. Daha önceki karakterinden nasıl biri olduğunu tanımıştı ama şimdi bakışlarında farklılık görüyordu. Ya da kuzeniyle evlendiği için bu beyninin yarattığı bir oyundu. Ömer’in sevgisini anlamak istiyordu aynı zamanda yanlış tahminde bulunup yanılmak istemiyordu.

“Yakın zamanda amcamla yüz yüze tanışmak istiyorum. Bunu ayarlayabilir misin?”

Ömer sessiz kaldı. Baran ile Burak arasında gözleri dolaştı. Arından başını salladı.

“Haftaya cumartesi günü hazır olun, size adamlarımı yollayacağım. Aile olduğumuza göre benim hakkımda bir başka şeyi daha öğrenmeniz gerekiyor. Çocuklarınızı da getirin.”

Baran sorgularcasına Ömer’e bakarken Burak aklından geçen o soruyu sordu.

“Senin astığın maskelerin bir sonu var mı?”

Ömer rahat bir şekilde arkasına yaslanıp kolunu koltuğa doğru attı.

“Hangisinin gerçek olduğunu anlamaya çalışıyorsanız söyleyeyim. Hayat yanımdayken olan yüz... Gerçek.”

Burak Baran’a döndü. Şüpheleri en aza doğru iniyordu. Ömer kuzenine körkütük âşıkı.

“Ömer’le nasıl evlendin?” Soru Esmadan geldi.

Hayat hafifçe kızararak yatağa oturdu. Betül ve Hazel de cevabı bekliyor gibi görünüyorlardı.

“Şey... Aslında...”

“Bak tatlım, resmiyeti kaldır, rahat ol.” dedi Betül saçını omzunda geri savurarak. Rahatlatıcı gülümsemesi bir çiçek kadar cezbediciydi. “Bizim yanımdayken çekinmene hiç gerek yok. Artık sen de bizden birisin, öyle yabancılık falan anlamam. Bizi az çok tanıyorsun. Kısaca anlatmak gerekirse, Baran yani benim ağabeyim, yıllar önce Esmayı kaçırdı ve ikisi de birbirine âşık olup boylarının ölçüsünü aldılar.” Bu yorum Esmanın yeşil gözlerini kısıp görümcesine bir tane vurmasına neden oldu. Betül gülerek devam etti.

“Burak bizim on k    r yıldır   alı  anımızdı. Ağabeyim ile gen  elik yıllarından arkada   oldular ve sonra Baran’ın sağ kolu oldu. Son altı yıldır da beni seviyordu ve... Gördüğün gibi evliyiz, şimdi bir oğlumuz var. Hazel ise...” Betül orada durdu. Esmâ genç kadını tamamlarken bu konu hakkında hâlâ sıkıntılarını olduğunu g  rd    i için tanıştırmış faslına kendi devam etti.

“Hazel, Baran ve Burak’ın çok çok eski tanıdıklarının kardeşi. Geçen günü bir arbede...” Hemen dilini ısır  . Ömer’in bahsetmemesini istediği konuyu nasıl çevireceğini bilemeyince ağzından ka  ırd    i için şaşkınlıkla Hayat’a baktı.

“Lütfen devam et.”

“Dayım beni öldürmek istiyordu.” Hazel’in konuşmayı ele alması Betül ve Esmâ için korku doluydu. Onun yanlış bir şey söylememesi için müdahale edecekleri anda Hayat konuşmayı sürdürdü.

“Geçen günü bana neden söylemedin? Ömer’den   ekiniyorsan yalnız kaldığımız zamanlar da olmuştu.”

“Bunu söylemek kolay değil ki. Dayım kocamı öldürdü. Namus diyerek beni ve doğmamış bebeğime kıymak istedi. Baran ve Burak ağabey sa   olsunlar beni dayımdan kurtardılar,   mer A  am da beni o ortamd  n uzaklaştırıp kendi evine götürdü. Tüm bunların sebebi bu...” Başını utançla yere eğerken gözleri Betül’deydi.

Genç kadın ona doğrusunu yaptığını işaret ederek göz kırptı. Yalan söylemesi doğru değildi, bazı gerçeklerin bilinmemesi o kişi için en doğrusu olabilir. Daha sonra her şeyi    rendi  inde Hayat’ın onlara kızacağını bildiği halde.

“Ömer’i dayın mı vurdu?”

Hazel suskun, Esmâ dudak dişlerken Betül ortama çığlık koyuverdi.

“Ay olmuş bir şeyler. Çok    k  r   mer iyi. O değil de sen nasıl evlendin onunla? Çok mu    ık oldun gamzeliye?” G  z kırpınca Hayat utandı. Ömer onlara evlendiklerini itiraf mı etmişti?

“Evet canım Ömer söyledi az önce. Seni tebrik ediyorum. Eh adam yakışıklı ve yıllar önce olan o olaydan sonra...” Bu sefer ağzından kaçırdığı şey için şaşkınlıkla donup kalan Betül’dü. Esmâ ona gözle görülür derecede uyarı verince Hayat artık neyin içinde olduğunu sorgulamaya başladı.

“Yıllar önce ne oldu?”

“Aman yıllar önce işte, geçmiş geçmişte kalır değil mi? Sen bugüne bak. Ömer nasıl evlilik teklif etti? Dışı sert duruyor ama içinde romantik bir adam var gibi, garip bir güven veriyor.” Betül durumu kotarmayı hemen ele aldı.

Hayat derin bir nefes alıp hızla konudan konuya geçen kadınların hızına yetişmeye çalıştı.

Dönüş yolunda Ömer yan gözle karısını inceliyordu.

“Düşüncelerini benimle paylaşmak ister misin?”

Hayat ön camdan dışarıya bakarken kafasından birçok duygu ve düşünce, şaşkınlık ve heyecan arasında savruluyordu.

“Şaşkıyım.” Başını kocasına çevirirken Ömer’in araba hızını düşürdüğünü fark etti.

“Akrabaların olduğunu öğrendiğin için kendini nasıl hissediyorsun?”

“Mutlu hissediyorum, fakat gülümsememi azaltan bir hüzün var içimde. Bu dünyada sadece babam var diye üzüliyordum. Annemin akrabalarıyla aramız hiç iyi değil ve baba tarafından da kimsem yoktu. Dünyada yalnızdım.”

“Benden önce ama?”

“Evet, senden önceydi. Şimdi sen varsın ve ağabeyim diyebileceğim bir adam var ve onun da geniş bir ailesi var.”

“O halde somurtmayı bırak olur mu?”

Ömer’in gözlemleme yeteneğine her zaman hayrandı.

“Somurtmam kontrol edemediğim duygularım yüzünden. Senin kadar usta bir yeteneğim yok.”

Ömer gülümseyip bir başka konuya geçti.

“Betül ve Esmâ çok cana yakınlardır. Kendini yalnız hissetmene izin vermezler. Onlarla iletişimini kuvvetlendirebilirsin.”

Hayat başını salladı. Mısra’nın yokluğunda artık canı sıkılmayacaktı. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Okullu olan Berk ödevlerini kontrol ettirmek için evin her yerinde Hayat’ı aradığı halde göremedi. Salonda tabletiyle çalışan dayısını görünce hemen yanına gitti. Hiçbir şey söylemeden sessizce oturdu.

Ömer onun geldiğini anladığı halde başını kaldırmadan, “Bir şey mi söyleyeceksin Berk?” diye sordu.

“Dayı ödevlerimi kontrol eder misin?”

“Hayat nerede?”

“Bilmiyorum. Sanırım yine ablamla kız kıza konuşuyorlar.”

Ömer yeğenine gülümsedi. Konuşmayı çok seven Tuana ve Hayat için muhabbetin sonu neredeyse gecelere kadar sürerdi.

“Gel bakalım genç adam, kaç hatan varmış görelim.”

“Yanlış yaptığımı düşünmüyorum.”

“O kadar iddialıysan hataların karşına çıktığında dik durmak zorundasın.”

“Hata yapmadım.”

“Göreceğiz.”

Berk’i kucağına aldı. Matematik işlemlerini kontrol ederken saatin geç olması ve günün yorgunluğundan Berk dayısının sıcaklığında göğsüne yaslanıp uyuyakaldı.

Ömer bir yanlış tespit etti. Başını eğdiğinde Berk’in masum ifadesini izlerken buldu kendini.

Hayat o anda merdivenlerde belirdi. Gözleri kocası ve yeğenindeydi. Baba oğul gibi bu samimi yakınlık karşısında kalbi, üstüne örtü çekilen duygularını tetikledi. Bir buçuk seneye yakın evlilerdi

ve hiç korunmadıkları halde hamile kalmamıştı. Doktora gitmeyi çoğu kere düşünmüştü ancak Ömer'den habersiz yaptığı şeyler direk ona ulaşırdı. Barış ve Murat'ın hastane olayını saklayacağından emin olamıyordu.

“Uyudu mu?”

“Evet.” dedi Ömer ona bakarken yumuşayan bir ifadesi vardı.

Hayat yere çömeldi. Dizine çenesini yaslarken gözleri Berk'in huzurla uyuyan suratından Ömer'e kaydı.

“Uzun zaman oldu. Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

“Berk'i yatırıp konuşalım.” Kalmak için hareketlendiğinde Hayat hemen elini tuttu.

“Berk varken konuşabiliriz. Böylece hiddetlenmemen için bir sebep olur.”

Ömer'in ifadesi sertleşirken ne söyleyeceğini bekliyordu.

“Evlilik anlaşmasında bir madde vardı. O konuda ciddi miydin?”

“Oradaki bir madde hariç tüm maddeleri çiğnedik Hayat ve evet, diğerlerinden çok daha ciddi bir konu.”

Hayat'ın yüzü düştü.

“Neden bir çocuğumuz olsun istemiyorsun?”

Ömer bakışlarını diğer yana çevirdi. Bu konuşmadan kaçmak istiyordu ama Berk'i uyandırmadan kalkması Hayat'ın engellemesi demekti.

“Bu çocuklar istenerek yapıldı. Sonuçlarını görüyor musun?” Ses tonunu alçalttığı halde sinirlendiği anlaşılıyordu.

“Ben ablan değilim, sen de enişten değilsin. Bizim çocuğumuzun böyle bir sona ereceğini nereden biliyorsun?”

Ömer kendi babasından gördüğü katil kanını kendi çocuğuna aktarmayacaktı. Kabul edemeyeceği bir şey varsa o da kendi soyundan gelen bir çocuktu. Berk de onun oğlu gibi yetişiyordu. Eğer bir varise ihtiyacı olursa ondan başkasını düşünemezdi.

“Hayat,” dedi gözlerinin tam içine bakarak. “bu konuyu bir daha sakın açma. Üzerinde konuşmanın bir sonuca çıkarmayacağını anla ve üsteleme.”

Hayat sinirle ayağa kalktı.

“Ben anne olmak istiyorum. Neden bu hakkı elimden alıyorsun?”

Ömer yerinden kalkarken yavaş olmaya çalışıyordu. Kucağındaki çocuğu sıkıca tutarak Hayat’a döndü.

“Bu evliliğe imza atarken gelecekte çocuğun olmayacağını biliyordun. Üzgünüm sevgilim ama bir çocuğum olsun istemiyorum. Ne şimdi ne de daha sonra!”

Hayat’ı ne kadar kırdığını bilmeden üst kata çıkıp Berk’i yatırdı. Aşağıya inmek için acele etmiyordu. Bir süre küçük çocuğun yanında oturdu. Gece lambasını yaktığı için ortam loştu. Berk’in yüzünde gezdirdi gözlerini. Hayat’a olan aşkı ölçsüzdü. İsteddiği her şeyi yerine getirecek gücü vardı ama çocuk konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sıkıntı veren düşüncelerden sonra uyumaya çalışmak tam bir işkenceydi. Eve dönmesini beklediğiniz yabani bir kuş gibi uykunun gözlerine gelmesini umut ediyordu.

Tartışmalarından sonra Ömer yatağa gelmeyince tek başına kaldı. Öfkeliydi, neden çocuk istemediğini bir türlü anlamıyordu. Düşündükçe saat ilerliyordu. Yatakta dönüp durmaktan iskelet sistemi isyan edercesine sızlanmaya başladığından ancak uyuyup öglene doğru uyandı.

Ögle yemeğine yetişerek aşağıya indiğinde masanın kalabalık olması onu şaşırttı.

“Baba?”

“Zeytin kış uykusu için yanlış kişi değil misin?”

“Baba inanamıyorum, gelmişsin!”

Burhan Bey sandalyeden kalktı. Hayat onu öyle bir kucakladı ki kendisinin çocuğu olsun isterken onun da birinin çocuğu olduğunu

fark etti. Çok özlemişti. Uzun zamandır görüşmediklerinden hasretle uzun uzun kucakladı.

Burhan Bey masanın en başında oturuyordu. Sağında Ömer ve Hayat yer alırken diğer yanında Berk ve Tuana oturuyordu.

“Babacım sen çocuklarla tanıştın mı?”

“Evet.” dedi gözleri parıldayarak. İkisini de en az kendi torunu kadar sevmişti. “Ömer’in saklı yeğenleriymiş. Bu gizlilik çok can sıkıyor mu?”

Hayat sessiz kaldı. Ömer’in kıvrak zekâsı bunun da üstesinden gelirdi.

“Bazı şeylerin gizli kalması, birileri için daha sağlıklıdır.”

“Sırlar üzer insanları evlat, üzer.”

Yemeklerini yemek için önlerine dönerken ortamın havası bir anda değişti. Berk, “Burhan dede.” deyince Hayat çiğnediği lokmayı boğazına kaçırdı. Ömer ona bakarken aile istiyorsa zaten bir taneye sahip olduklarını belli eden bir bakış attı.

“Efendim Berk?”

“Senin gemin var değil mi?”

“Gemim yok, tekne var. Balık tutuyorum.”

“O zaman sen bu sorunun cevabını bilirsin. Neden gemilerin arkasına kış demek ayıp değil de popomuza demek ayıp?”

Hayat elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Berk bu sorunun cevabını almadan tatmin olmayacaktı. Onca zaman sonra denizde gemisi olan birini bulmuş gibi heyecanlı görünüyordu. Babasının ona anlatacağı şekilde yaptığı açıklamayı dinlerken Ömer ona bakıyordu.

“Bu sofranın senin eserinin. Yüzlerdeki mutluluk sana ait. Beni mutlu ettiğin kadar seni edemediğim için özür dilerim.”

Hayat’ın gülmesi yok oldu. Gözleri hüznle tabağındaki bezelyeye çatal batıran kocasıydı. Acı bir gerçektir ama çocuk isteğini bir süreliğine ertelemeye karar verdi.

Öğlenden sonra havaların artık soğumasıyla salonda çaylarını içiyorlardı. O sırada kapı çaldı.

Hayat salona girenleri gördüğünde sevinçle ayağa kalktı.

Burak kucığında taşıdığı pusetle giriş yaparken yanında eşi Betül, arkasında Esmâ ve Baran vardı. Yanlarında ikiz oldukları belli olan Yağmur ve Yiğit, Baran'ın kucığında da Utku vardı.

Salonun bir anda kalabalık olması Ömer'in boğazında yoğun duygularla kaplı dikenli çitle sarılı acı bir yumru bıraktı.

Burhan Bey gelen misafirlere saygıdan ayağa kalktı. Hepsinin üzerinde dolaşan gözleri tam karşısındaki adama kaydığında donup kaldı.

"Babacığım..." dedi Hayat, hemen yanına giderek. Bu karşılaşmayı Ömer'in ayarladığına emindi. Habersiz olduğundan sinirli bakışlarını ona çevirdi.

"Burak!" diye haykırdı.

Burak gülümsemek isterken kastediği hiçbir kasını hareket ettiremedi. Betül hemen oğlu Aras Rüzgar'ı kucğından aldı.

"Babacığım, bak seni kiminle tanıştıracığım." Hayat babası için endişeleniyordu.

Burhan Bey elini kalbine götürdüğüünün farkında değildi. Hayat endişeyle atıldı. Onu koltuğa doğru oturttu.

"Baba, ne oluyor? Çarpıntın mı başladı."

"Bir an ağabeyim Burak'ı görüyorum sandım. Bu bey ne kadar çok benziyor."

Hayat dudağını dişledi. Başına toplanan endişeli gözlerde gezinirken Burak'a elini uzattı. Amcasının diğer yanına yavaşça yerleşti.

"Babacığım, bu beyin adı da Burak ve... Amcam Burak'ın oğlu. O ölmemiş baba."

"Ne?"

"Doğru, ben senin yeğenim."

Burhan Bey heyecandan nefes alabilmek için gömleğinin üst düğmelerini çözmek isterken Hayat hemen bağırdı.

“Ömer doktor çağır.”

“Hayır,” diyerek Hayat’ın elini tuttu. “çağırma ben iyiyim. Bunu beklemiyordum. Bana birkaç dakika verin.”

Esmâ çocukları odadan çıkarmak için hizmetçiden yardım istedi. Alt kattaki salona indirip geri geldi.

O sırada mavi gözlerini merakla açan Yağmur, Berk’i uzaktan süzüyordu. Altı yaşına gelmiş, okula başladığı için gözünde kendi değeri yüksekti. Usul usul yanına yaklaştı.

“Senin adın ne?”

“Berk, peki senin?”

“Yağmur. O da Yiğit.”

Berk sürekli çalıştığı için yaşıt hemcinsleriyle pek kaynaşacak zamanı olmamıştı. Basit oyunları sadece teoride biliyordu, arkadaş olarak Yiğit daha çok ilgisini çekti.

Yağmur Berk’in Yiğit’e bakmasına bozuldu. Koluna girdi.

“Evcilik oynayalım mı?”

“Oynamasını bilmiyorum.”

“Hiç evcilik oynamadın mı?” Yağmur ona küçümser gibi baktı. Yiğit de Berk’ten bir zarar gelmeyeceğini teyit edince onlara katıldı. Tuana ise koltuğa yerleşmiş, telefonundan arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Burhan Bey konuşmaya başladı.

“Burak doğuya gidince bir kıza tutuldu. Bana mektup yazarken ne kadar çok sevdiğini, o kız için öleceğini söylüyordu. Durdurmaya gücüm yetmedi. Vefat haberiyle yıkıldım. Bir vakit sonra bana annenin ölmeden önce yolladığı mektup elime geçti. Ailesi zarar vermesin diye kızı ve oğlunu korumam için vasiyet niteliğinde söz istemiş. Ben de toparlandım. Mardin’e gidip annenin ailesiyle görüştüm. Bana bir kazada öldüğünüzü söylediler. Tüm umutlarım yıkıldı. Sözlerine inanmasam da aksini iddia edecek psikolojide değildim.

Hayatın Ruhu

İzmir'i terk edip İngiltere'ye gittim. Senin yaşadığını bilseydim peşinden gelirdim."

Burak'ın gözleri doldu. Birbirlerinden habersiz geçen yıllara lanet etti. Kendi başından neler geçtiğini anlatırken odadaki herkes duygularına yenildi.

Konuşmalardan artık sıkılan Aras Rüzgar, babasına olan üzüntüsüne bir çığlık koyuverdi. Betül oğlunu sakinleştirdikten sonra gülerek torununu Burhan Bey'in kucağına bıraktı. Bebek durmayınca Hayat onu kucakladı. Minik oğlan sanki annesini bulmuş gibi ağlamayı kesti.

"Eline çok yakıştı." Yorum Esmâ'dan geldi. Kucağındaki Utku'yla oynuyordu.

"Çok hoş duruyorsunuz. Bence yakında bir çocuk haberi de sizden almalıyız."

Ömer'in tüm bedeni kaskatı kesildi.

Son noktayı koyan Burhan Bey, "Ölmeden Hayat'ın çocuğunu görmek istiyorum, yoksa gözüm açık gidecek." dediğinde Hayat hemen kocasına döndü. Kucağında bebekle kalakaldı. Ömer'in gözle-rindeki soğukluğu gördüğü için hem üzüldü hem de telaşlandı.

"Daha erken canım, hemen bebek olmasın. Babam da Aras'ı sever, artık bir torunu ve oğlu var."

Burhan Bey yanındaki Burak'a özlem dolu bir kucak açtı. Dünyada en kötü şey bu dünyada hiçbir kan bağının olmadığını bilmekti, şüphesiz. Gerçek yalnızlık en kötü niyetli hastalıktı.

Herkesten gizli nikâh kıyarak evlenen Betül ve Burak görkemli bir düğün yapmak için aylar sonra tekrarlanacak olan düğün günü gelip çatı.

Hayat hazırlanmak üzere odasına çıkarken telefonu çaldı.

"Mısra'cığım sen de geliyorsun değil mi?"

“Düğüne mi? Ya herkesin eşi var kendimi çok sap hissediyorum.”

“Düğünlerde keramet vardır, bilmiyor musun? Hem babam da gelecek, kavalyen o olur. Kurtarmaz mı?”

“Komik kız seni, evli kadın ruhunla hiç çekilmiyorsun. Neyse tamam, gelirim ama Barış beni alsın, olmaz mı?”

Hayat sırtıttı. Banyodan yeni çıkan Ömer mutlu ifadesini görünce gülümsedi.

“Tamam tatlım görüşürüz.”

“Kiminle konuşuyordun?”

“Mısra ile... Barış’a söyler misin Mısra’yı düğüne götürsün.”

“O kızı Barış’a uygun bulmuyorum.”

Hayat neredeyse kahkaha atacaktı. “Barış da onu kendine uygun görmüyor. Mısra’ya oranla fazla durgun bir karakteri var. Sanırım Mısra ondaki çekiciliği yaşamadığı ilişkiden kaynaklı görüyor ve beğeniyor.”

“Neden o zaman çöpçatanlık yapıyorsun? Son görevini hatırlıyorum da üzerinde ucuz, gri bir mini elbise vardı.”

Hayatının kara lekesinin hatırlatılmasıyla yanaklarına kan hücum etti. Ömer’in sözlerine bozularak arkasını döndü.

Her şey tamamdı, Hayat üzerine pembe bir elbise giyerken, Ömer her zamanki muhteşem erkeksiliğini gösteriyordu.

Düğün çok şık bir otelin havuz kenarında yapılıyordu. Koruma duvarıyla sarılı mekânda kuş uçmuyordu.

“Hayat!”

Mısra koşarak yanına geldi. Makyajları bozulmadan öpüşerek düğün sahiplerini tebrik etmeye gittiler. Ömer Baran ile derin bir sohbetin içine girmişti. Mısra Hayat’ı kolundan tutup çekti.

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Şimdi mi?” Gözlerini etrafta gezdirdi. “Ne oldu?”

Hayatın Ruhu

“Geçen günü okula gittiğimde Kerem’le yolum kesişti. Ayaküstü sohbet ettik. Şimdi Antalya’da bir klinik işletiyormuş.”

Hayat şaşkınlıkla kaldı.

“Caddebostan’daki yere ne olmuş?”

Mısra kahverengi gözlerini irileştirdi. Söyleyeceği sözlerin ne kadar önemli olduğunu belli ediyordu. Heyecanla nefes aldı.

“Senin işi bıraktığın gün dükkânını yağmalamışlar! Köpeğini kaçırılmışlar, ay neler duydum, şok oldum.”

Hayat’ın nefesi kesildi. İş bıraktığı gün Ömer’in kliniğe geldiği gündü.

“Nasıl yağmalamışlar?”

Mısra durumu hemen en ince ayrıntısına kadar anlatırken Hayat’ın gözleri Ömer’i arıyordu. Düğünden alacağı tüm keyif tuzla buz olmuştu. Kendini toparlamak için Mısra’dan izin istedi, ayakları onu nereye götürdüğünden habersiz ilerliyordu.

Ömer kolunu tutunca hemen irkildi.

“Bu halin ne?”

Kolunu sertçe kurtarıp Ömer’e kızgınlıkla baktı.

“Her defasında beni şaşırtmak için bir yol buluyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Ömer, Kerem’e ne yaptın?”

Yüzü gerildiğinde gözleri Mısra’yı arıyordu.

“Bana bak Ömer, Mısra’ya değil!”

“Geveze bir arkadaş’a sahip olduğun için talihsizsin.”

Hayat Kerem’in kliniğinde bulunan notu dile getirdi.

“Her hayat bir yere mi ait gerçekten Ömer?”

Ömer sesini yükselten karısının kolunu tuttu.

“Sana Kerem’in başına geleceklerin sorumlusunun sen olacağını söylemiştim. Dua etsin, cana geleceğine malına geldi.”

Ömer'in fütursuzca sözcükleri dudaklarından çıkartması Hayat'ın öfkesini körüklüyordu.

"Şu an iyi bir durumda değilim, lütfen zorunlu durumlar hariçinde yanıma gelme!"

Ömer yanından uzaklaşmanın Hayat'ın ruh sağlığı açısından daha olumlu olacağını düşünerek ayrıldı. Kendine bir bardak şarap almak için konukların arasında gezinen garsonlardan birine yanına gelmesi için işaret ederken arkasından hızla biri çarpınca öne savrulup dengesini zorlukla topladı. Ona çarpıp giden adamın dikkatle arkasından baktı. Elinde şarap şişesiyle sallanarak konukların arasından ilerliyordu.

Ömer ilk anda ondaki şüpheli hareketi göremedi. Düğün akşamı kutlama için içkiyi fazla kaçırın bir konuk olarak görünüyordu. Sonra aniden iki elini siyah ceketinin ceplerine soktu. Sağda bir şey yoktu fakat soldakinde...

"Güzel bir gece değil mi Erez? İyi eğlen, çünkü seninle daha işim bitmedi. Bu sefer çok büyük hata yaptın! Yanan eve hayat kurtarmak için girersen, elin yüzün is olur.

Burak ve Baran'ın hayatına karşılık, sen mi?

Yoksa..."

Ömer küçük kâğıtta yazan notun son cümlesini seslendirerek başını kaldırıp genç karısına korku dolu gözlerle baktı. "Hayat mı?"

Kalp atışları göğsünü zorladı. Bakışlarını ondan ayırmadan telefonunu çıkarttı. "Seyfi, yanına aldığın birkaç adamla birlikte sessizce davet alanına gelip Tuana ve Berk'i evine götür."

Hemen karısının yanına gitti.

"Gece burada bitti Hayat, acil olarak eve dönmek zorundayız."

Ömer'in aniden beline sarılması ve sert üslubu karşısında hayretle bakıyordu. Tartışmalarının ortasında gelip onu koruyucu bir

şekilde kendi yanına çekiyorsa çok önemli bir durum olmalıydı. Kendi sorununu unutarak, ne olduğunu anlamaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Bunu konuşmak için uygun zaman değil, şu an sorgusuz sualsiz benimle gel.”

“İyi de babam, çocuklar?”

“Çocuklar gidiyor. Murat babam eve getirir.” Gözleri düğünde deli gibi dolaşıyordu.

Nihat’tan uzun zamandır haber alamamıştı. Kaçırma vakasından sonra çukura girip üzerini örttüğünden tüm aramaları boşa kalıyordu. Nihat’ın sırta kadem basmasını hayırlı bulmadı. Arkasında can sıkıcı Berkay’ın olacağından şüpheleniyordu. Not ile birlikte neredeyse emindi.

Onlar çikışa ilerlerken Baran ve Esmâ önlerini kesti.

Hayat Esmâ’nın güzelliği ve Baran’ın yakışıklılığıyla dünyanın en harika çifti olduklarını düşünürdü. Çocukları da bir o kadar harika görünüyordu. Mutlu aile tablosu gerçekten varsa o da şüphesiz Gökdağ çiftiydi.

“Ömer nereye?” diye sordu Baran, karısına can simidi gibi sarılan adamın üzerindeki telaş gözünden kaçmadı.

Ömer ona mantıklı bir açıklama yapmak için konuşacağı sırada Hayat’ın hiçbir şeyden haberinin olmadığını hatırlayıp Esmâ’ya onun yanından ayrılmamasını söyledi ve Baran’ı kenara çekti.

“Nihat delikten kafasını çıkarttı. Az önce bana tehdit notu gönderdi.” Gözleri radar gibi masalarda, konukların arasında, onları yüksekte izleyebilecekleri platformda dolaştı.

Baran kaskatı kalırken Esmâ ve Hayat’a göz atıp Ömer’e döndü.

“Sen ciddi misin? Kim getirdi? Araştıralım...”

“Adam şu an kılık değiştirip toz olmuştur, aramakla vakit kaybedemeyiz. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Hayat’ın varlığından

haberdar. Sevgililerime değer vermediğimi tüm âlem bilir. Bu onları korumak için dışarıya karşı gösterdiğim bir maske ama nasıl öğrendilerse Hayat'ın özel olduğunu bilerek canımı yakmak için planlarına başladıklarını söylüyor.”

Baran'ın tadı iyice kaçtı. Burak'ın kuzeni için en az Betül kadar endişe edeceğini bildiğinden ondan bu durumu saklamaya karar verdi.

“Burak bilmemeli. Ben de şimdi seninle dışarı çıkıp güvenle eve vardığından emin olmalıyım. Geçen senelerde bana gelen notu hatırlıyorsun değil mi? İlk not geldi, ardından Betül'e silahlı saldırı oldu. Tüm bunları hafife aldığım için neredeyse kardeşimi kaybediyordum. Burak'ın vurulduğu da cabası.”

Ömer telefonundan birkaç mesaj gönderdi. Düğünün olduğu lüks otelin katlarında gözleri dolaştı. “Olmaz!” dedi kesin tavırla. “Birazdan helikopter gelecek, kara yolundan gitmeyeceğiz. Sen burada kal ve Burhan Bey'i yanından ayırma, kimseye de bir şey söyleme. Bu mutlu gününde Burak'ın biraz eğlenmesine izin ver. İleri de çok daha pis şeyler olacak Baran, hazırlıklı ol.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Göreceksin.”

Ömer'in telefonuna mesaj geldi.

“Helikopter iniyor, biz şimdi gidiyoruz. Buraya ekstradan adam yolladım. Kuş uçurtmayacaklardır, yine de tetikte ol.”

Hayat'ın yanına geldi. Tekrar beline sarılarak kalabalığın içerisinde geçip otele girdi.

“Ömer neden böyle davranıyorsun?”

“Nasıl?”

“Sanki peşinde katil varmış gibi gözlerin bir dakika olsun insanları incelemeyi bırakmıyor. Paranoyak gibi görünüyorsun.”

Canı sıkkın olduğu için bu masum yoruma tepki veremedi. Asansöre geldiklerinde şanslarına birileri indiği için kapı açıldı. He-

Hayatın Ruhu

men üst kata çıktılar. Helikopter bir korumayla birlikte hazır bekliyordu. Hayat'a yardım edip bindirdi. Kendisi de koltuğa yerleşti.

“Gizemin artık gerçekten canımı sıkıyor. Apar topar düğünden ayrıldım. Babama bile haber veremedim. Bana iyi bir açıklama borçlusun Erez.”

Ömer gözlerini ondan ayıramadı. Loş aydınlığın arasında gözleri öfkeye saklanmış kırgınlıkla parıldıyordu. Kerem konusunda kızgındı. Şu an durum o kadar karmaşıktı ki ona kendini affettirecek duygusal yaklaşmayı yapamıyordu.

Sessiz kaldı. Her zaman yaptığı gibi yine yalnızlığına sarıldı.

Aylar o kadar çabuk ve o kadar zor geçiyordu ki yetişmek ve anlamaya çalışmak imkânsızdı. Takvimden düşen yapraklar her bir yeni güne acımasızca son veriyordu.

Koskoca iki ay geçmişti. Ömer'in düğünden sonra ortadan kaybolması ve telefon haricinde onunla iletişime girmemesi onu gün geçtikçe yalnızlaştırıyordu.

Klinik onu mutlu etmedi, çocukların rutin ve olağanüstü titizlikle hazırlanmış çalışma programlarında kendisinin yeri yoktu. Babasının İzmir'e geri dönmesi ve Mısra'nın yeni iş bulmasıyla yine tek başına kalmıştı.

"Hayat çok solgun görünüyorsun. Kendini kötü mü hissediyorsun? Uzan istersen, bize ayıp olmaz."

Betül elindeki bardağı bıraktı. Hayat'ın yanına gelirken gerçekten onun için endişelendiğini belli ediyordu.

"Gerek yok, iyiyim. Sadece midem bulanıyor."

Betül, Esmâ ile birlikte evinde gün yapmaya karar vererek Hayat'ı da davet etmişti. Aralarındaki samimiyet gün geçtikçe sıkı bir dostluğa doğru güçleniyordu.

Ama zaman ilerledikçe Hayat'ta değişen ifade gözle görülen boyuta ulaşıncâ sessiz kalamadı. Esmâ'ya başını kaldırırken kafasında soru işaretleri oluştu.

“Dün gece mideni zorlayacak bir şeyler mi yedin?”

“Hayır. Çorba gibi hafif şeyler dışında. Midem bu aralar bir şey kabul etmiyor. Sabah da sadece çay içtim. Az önce yediğim kısır ağır geldi sanırım.”

Esmâ çayını bitirip kenara bıraktı. Kızlara dönerken yüzünde sevimli bir gülümseme vardı.

“Ömer’le en son ne zaman birlikte oldun?”

Hayat soruyla irkildi.

“Efendim?” Bu kadar açık sözlülükle sorulması onu şok etmişti. Betül kıkırdayarak elini Hayat’ın bacağına koydu.

“Korkma, bizim tipik Esmâ işte. Lafı uzatma gereği duymadan, açıkça sözünü söyler. Biliyor musun önceden böyle değildi, Utku’ya hamile kaldıktan sonra patavatsız bir şey oldu. İnan biz de hiç mutlu değiliz.”

Esmâ alınmak yerine hoş bir kahkaha attı.

“Burada kız kızıyız ve hepimiz evliyiz. Kimden çekinmem gerekiyor? Doğal bir durum. Şimdi söyle bakalım Hayatcık, ne zaman?”

“Bunu neden soruyorsun?”

“Acaba neden soruyor olabilirim?” Düşünüyormuş gibi işaret parmağını çenesine vurdu, ardından saf soru karşısında güldü. “Kızım kendini dinle, belki hamilesindir.”

Hayat iç çekti. Elini ağzına götürdüğünde şaşkınlıktan çok korku vardı gözlerinde. Bu, iki kadınında ilgisini çekti.

“Senin burada şaşırıp ardından sevinmen gerekmiyor mu?”

“Ben hamile olamam.”

Esmâ suratını astı.

“Sebep?”

“Ömer...” dedi bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ömer ne? İstemiyor mu?”

Hayat neredeyse ağlayacaktı. Bulanık midesinin burulmasıyla hemen koşup lavaboya gitti. Geri döndüğünde Betül elinde bir kutu tutuyordu.

“O ne?”

“İlk önce şunu alıp bir test et. Daha sonra konuşuruz.”

Şaşkınlıkla ikisine bakarken, “Siz ciddisiniz.” dedi Hayat şaşkınlıkla.

İki kadının kararlılığı kendi inadını yok etti. Birkaç dakika sonra geri dönüp koltuğa otururken suratı kireç kadar soluktu.

“Ay ne oldu Hayat?”

Esmâ hemen yanına oturdu. Genç kadın için endişesi yükseliyordu. “Hayat bana bakar mısın?”

Hayat’ın gözlerinden bir yaş süzüldü. “Hamileyim.”

Dört aylık ikinci çocuğuna hamile olan Betül heyecanla haykırdı. “Bu çok güzel bir haber! Kızıma yaşıt arkadaş geliyor.”

“Betül bir saniye...” Esmâ’nın azarıyla gülmeyi kesti.

“Hayat bu sevinç gözyaşlarıysa söyle, yoksa seni rahat bırakmaya cağım. Neden ölü haberi almış gibi duruyorsun?”

“Ömer çocuk istemiyor. Eğer doğurmak istersem, aldıracaktır.”

İki kadında nefeslerini tuttu. Bu yorum daha çok Betül’ü etkilemişti. Burak’la evlendikleri ve boşanmaya götüren konuyu dün gibi hafızasında yaşıyordu. Gözleri doldu. Genelde psikolojik olarak bebek istemeyen taraf kadınların olurdu ya da kendisinden dolayı böyle düşünüyordu. Hayat’ın yanına yakın bir mesafeye oturdu. Elini kendi elleri arasına aldı. Burak ile yaşadıklarını anlatırken aslında bebek istemediği halde için için bunu istediğini söyledi.

“Ömer’in de bebek istememesi sadece sözdendir. Emin ol, gerçekten aldırma isteyecek kadar vicdansız olamaz.”

“Olur,” dedi daha büyük yaşları sessizce akıtırken. “Siz Ömer’le benim nasıl evlendiğimi tam olarak bilmiyorsunuz.” Bunca zaman âşık bir kadın gibi görünen suretinin gerçek kimliğini açığa çıkardı.

Anlaşma ve para uğruna yaptığı bu evliliği detaylı bir şekilde anlatırken iki kadın da şaşkınlık içerisindeydi. İlk yorum Betül'den geldi.

"Ben de Ömer Erez'in nasıl evlenebildiğini düşünüp hayret ediyordum. O adamın..." diye başlayan sözü yarıda kaldı. Esmâ kaş göz işareti yaparak susmasını söyledi.

Hayat hemen, "Neden Ömer'in evliliği hayret verici? Çapkın olduğu için mi bunu söylüyorsun?" diye sorgularken Betül pot kırdığı için dudağını ısırdı.

"Ömer aşırı kadın düşmanıydı eskiden. Onu yıllardır tanırız ama iyi adamdır. Yardımsever..." Konuyu değiştirdiğini düşünerek Hayat'ın ifadesini inceledi. Biraz sonra taze yaşlarla ağlamaya başlayınca gözlerini devirdi.

"Yapma artık. Ömer bir bebeği olacağını duyunca havalara uçacaktır. Sen sadece zamanını iyi ayarla ve onu etkile. Hangi erkek kendisinden bir parçanın dünya üzerine gelmesini istemez ki?"

O sırada dış kapının açılıp kapanmasıyla başlar o yöne döndü. Burak elinde üç pembe gül buketi tutuyordu. Her birine ayrı ayrı çiçekleri sunarken ortamdaki sessizlik ilgisini çekti. Sonrada Hayat'ın gözlerinde parıldayan yaşlar...

"Sen ağladın mı? Ne oldu?"

Hayat söylememeleri için Esmâ ve Betül'ü uyarmak adına çok geç kaldı.

"Burakcığım, dayı oluyorsun. Hayat test sonuçlarımıza göre hamile ama bunu Ömer'e söylemek konusunda oldukça kararsız. Lütfen ona Betül'ün bebek istemediği zaman ne düşündüğünü güzelce izah et. Biz yüz kere tekrar ettik ama hanımefendi Ömer bebek istemediği için korkuyor."

Hayat titrek bakışlarını Burak'a çevirdi. Mavi gözler üzerinde dolaşıyordu. İki kadının beklentisine oranla nedense Ömer'in yanında yer alıyordu. İstememesini makul karşılayarak nereden geleceği belli olmayan tehlikenin içinde bir bebeğin olmasını uygun görmüyordu.

İşi şakaya vurdu. Aksi halde durumdan çıkması kolay olmayacaktı. Sert duruşuna tezat gülümseyerek arkasına yaslandı.

“Hayat’ı rahat bırakın. Siz kadınları tanıdığım kadarıyla erkek bir konudan ne kadar kaçarsa o kadar üstüne gidiyorsunuz. Eminim Hayat en doğru kararı verecektir. Ben hiç karışmıyorum.”

Esmâ ve Betül, Burak’ın bu yorumu karşısında kendi aralarında hoşnut olmadıkların, konuşurken, Hayat ona döndü. Gözleriyle güç veriyordu. Burak onu anlıyordu ama Hayat ne anladığını bilmiyordu.

“Nihat nerede lan?” Ömer boğazına yapıştığı adamın kanlanan gözlerine bakarken artık sabırlı değildi. Kontrolsüzlüğü yakıcı boğa kadar acımasızdı.

“En son Tekirdağ’daki konaktaydı. Şimdi bilmiyorum. İnanın...”

Ömer geri çekilirken suratına tükürdü.

“Dövmeye devam edin, eğer farklı bir şey söylerse hemen harekete geçip kontrol edin. Bana rapor verirsiniz.” dedi Kürşat’a doğru.

Depodan çıkarken elini ıslak mendille temizliyordu. Kapıda Seyfi’yle karşılaştığında boynunu esnetti.

“Ömer Bey, az önce Hayat Hanım ile görüştüm. Akşam yemeği için sizin eve gelmenizi, çok önemli bir mevzu olduğunu söyledi.”

Arabanın arka koltuğuna yerleşirken çatlayan baş ağrıları sebebiyle gözlerini yumdu. Seyfi sol yanına oturup ondan bir yanıt beklerken sessizdi.

Günlerdir eve uğramıyordu. Nihat’ı bulup gizliden kafasını ezmek en büyük arzusuyken, eline kan bulaştırdıktan sonra yıkayıp Hayat’ın koynunda huzur bulamazdı. İlk önce enselerindeki pisliği temizlemesi gerekiyordu. Bunun için de çiftlikte kalıyordu.

Hayat’a nereye gittiğini söylememişti. Adamları aracılığı ile gün be gün yaptıklarının raporunu alıyordu. Merak ediyorsa bile çiftliğe hiç gelmemişti ve Ömer onu özledikçe daha da çekilmez bir adam oluyordu.

“Konu neymiş?”

“Bir bilgim yok.”

“Bugün ne yapmış?”

Seyfi telefonunu çıkardı. Aldığı notları eksiksiz aktardı.

“Betül Hanım’la birlikte ilk önce hastaneye daha sonra bebek mağazasına girmişler.”

Betül’ün hamileliği yüzünden Hayat’ın etkileneceğinden korkuyordu. Kadınların dışarı yansıtmaları da içinden kıskançlık duygusunu yaşadığını biliyordu. Bu durumdan hasarsız kurtulmak istediği en önemli şeydi.

“Barış veya Murat’ı ara, Cansu’yla konuşup Hayat’ın bir şeyden bahsedip bahsetmediğini öğren.”

Önemli olan mevzular konusuna göre değişkenlik gösterirdi. Hayat’ı yemeği bahane ederek yanına çağırması şu anda ki durumuna uygun değildi. Onu gördüğünde sarılmamak için kendini zor tutardı ve sadece kendi bencillikleri için onu kullanmak istemiyordu. âşık olduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Kandilli’deki villadan sinirli çılgınlıkla yükseldi.

“Sen yemeğini ye. İşim uzadı, bu gece beni bekleme.” Bu cümlenin tipik koca repliği olarak literatürde yer alması gerekiyordu. Bir erkeğin bu sözü sarf etmesinin ardından kadının mutlak bir şekilde evde huzursuzca odaları arşınlaması kaçınılmaz bir işkenceydi.

Hayat da evli bir kadın olarak kocasının onu iki cümle ile başından savmasına sinirlendi. Tüm gücünü ve psikolojisini Ömer’e hamile olduğunu söyleyerek kullanacaktı. Bunun için günlerce kendisiyle savaş vererek yemekten sonra uygun bir anda söylemeye karar verdi.

Günlerce eve uğramadan çiftlikte kalması yeterince sinir bozucu değilmiş gibi basit bir mesajla onu geçiştiriyordu.

Yemeğini öfkeyle yedi, çünkü bunca hazırlığın boşa gitmesine gönlü razı gelmeyecekti.

“Tamam, sen yeme! Ne bekleyeceğim seni? Zıkkım ye! Öhöhö...” Ağzına attığı sinirli bir kaşık yemeğin boğazında kalmasıyla tüm iştahını kaybetti. Ve masayı toparlamak üzere yoğun bir uğraşa girdi. Kafasını dağıtmak için en az on kere tabakların hijyenini kontrol etti.

Bugün özel bir gündü ve ona harika bir masa kurarak özenle giyinmişti. Tüm gün ona yaraşır bir hediye seçmek üzerine çalışmış, eve gelince de mutfaktan çıkamamıştı. Karşılığında böylesine bir ilgisizlik kabul edilebilir sınırları içinde yer almıyordu.

Mutfaktan çıktıktan sonra odasına gitti. Üzerine pijamalarını giydi. Televizyonun karşısına en keyifli haliyle kurulup onun için keyfini bozmaması gerektiğini düşündü.

İkinci kanalı zaplarken aslında bunun gereksiz bir uğraş olduğunu anladı. Kafasını dağıtacak şeylere ihtiyacı vardı, beynini sulandıracak gereksiz programlara değildi. Ne yazık ki kendisi dizi takip eden Türk kadınları içinde yer almıyordu.

Küçükken annesinin yaptığı gibi kitap okumanın onu sakinleştireceğini düşündü. Kitap almak için yerinden kalkıp adımlarına eşlik eden terlik sesleriyle Ömer’in çalışma odasına girdi. Işığı açtığı anda istemsiz olarak sinirlerinin yatışmış olduğunu fark etti. Ömer konusunda karmaşık olan duyguları her defasında farklı şekillerde karşısına çıkıyordu. Ömer’i seviyordu, bu ona sınırsız aşk veriyordu. Ömer’e kızılıyordu, bu bin kat öfke olarak kendisine geri dönüyordu. Yapacağı çoğu şey konusunda kararsızdı. Bir erkeği bu kadar çok sevebileceğine ihtimal bile vermezdi. Ancak sevgisi o kadar hissedilir derecedeydi ki Ömer’in fiziksel yokluğunda bile kalbini ısıttığını anlayabiliyordu.

Aşkı somut bir şekilde elinde tutabiliyordu. Ömer ehlileştirilmeyi bekleyen bir at kadar vahşi, gözünü kırpmadan parçalayacak aslan kadar yırtıcıydı. Keskin bir sirkenin kabına vereceği hasara aldırmandan öfkелendiğinde gözü hiçbir şey görmeyen bir adamdı.

Evde kimse olmamasına karşın kapıyı ardından kapatarak sırtını yasladı. Gözleri düzenle yerleştirilmiş olan kitaplarda, çalışma masasının arkasında yer alan devasa tabloda gezindi. Bir erkeğin düzenine göre fazlasıyla ferahlatıcı bir odaydı. Holdingdeki düzenin yanı sıra renk ağırlığının kahverenginin tonlarında geziyor olması, büyük ihtimalle çalışırken ruhunu rahatlatacak şeylere gereksinim duyuyor olmasından kaynaklanıyordu. Ahşap hayvan figürleri, ahşap kütüphane, ahşap masa ve ağaç tornacılığı yapan yaşlı bir adamın tablosu...

Ömer'in tüm bunları düşünecek kadar vakit ayırabiliyor olması ilginçti.

Hayat içerideki kokuyu içine çekti. Sanki ona olan öfkesini bastırmak amacıyla özlemini yükseltmek istiyordu. İçine çektikçe çekti ve hareketlenip onun her zaman kurulduğu rahat deri koltuğa oturdu. Geniş masanın üzeri her zamanki gibi düzenliydi. Ömer'in hiçbir zaman dağınık bir adam olduğunu görmemişti. Babasının ise arada bir ortalığı dağıttığını çok iyi biliyordu. Gülümsedi. Hayatında ölesiye sevdiği iki erkek...

Elini karnına koydu. Belki de üç olacaktı.

Kitap almak için geldiği odaya hayran olmuş bir şekilde bakan gözleri, kararlı bir şekilde kısıldı. Ömer'in geceleri iş bahanesiyle şehir dışındaki çiftlikte olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun, eve gelmeyeceğini söylerse mutlaka orada uyuyordu. Yine öyle bir durumdaydı. Burnuna dolan buram buram Ömer kokusu onu görme heyecanı ile karnında hafif dalgalanmalar oluşturdu.

Aklına gelen bu fikri icraata koymak amacıyla hemen odasına girdi. Üzerine geçirdiği kotu ve gömleği ile ince bir hırkayı sırtına aldı. Minik çantasını boynundan çaprazlama astığı gibi komodinin üzerinde unuttuğu telefona arkasını dönerek aşağıya koştu.

Kapıdaki korumalar gecenin bir vakti onu görünce hemen yanına geldi.

"Hayat Hanım, bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

“Evet, beni çiftlik evine götürmenizi istiyorum.” Tepki vermesini beklerken “Ömer’in yanına...” diyerek ekledi.

Kapı koruması Halit başını kaldırdı.

“Saat geç oldu. Ömer Bey’e haber vermemiz gerekiyor...” Barış ve Murat görünürde yoktu.

Hayat kati kararından vazgeçiremeyeceğini ifade etmek için hızla elini kaldırdı. “Hayır haber vermeyeceksiniz, beni şimdi oraya götürmenizi istiyorum. Hemen!”

Halit birkaç saniyelik kararsızlığının ardından başını salladı. Ancak icraata geçmek için girişimde bulunan bir emare göstermiyordu.

“Bizi zor durumda bırakacağınızı biliyorsunuz, değil mi Hayat Hanım?”

“Sorumluluğunuzu alacağım. Şimdi Barış ve Murat’a haber verin, ikisi beni götürecektir.”

Halit başını iki yana salladı. Hayat’ın önünü kesmeyi bırakarak kenara çekildi. “Murat ve Barış başka bir işle görevlendirildiler. Şu an burada sadece Hasan var.”

Hayat gülümsedi. Halit’in eşliğinde ön park alanına ilerledi. Her türlü sorun için hazırda bekletilen siyah araca yaklaştılar. Halit Hasan’ı yanına çağırdı.

“Hayat Hanımı çiftliğe götür. Ömer Bey’in yanına...”

Aracın arkasını dolaşarak sağ arka kapıyı onun için açtı. Hasan daha araca binmemişti. Yanına yaklaştığı gibi kulağına eğildi.

“Ömer Bey’in orada görüşmesi var, Hayat Hanım’ın yanından bir dakika olsun ayrılma.” Hasan Halit’e baktı. Görüşmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Başını bir kere sallayıp ön koltuğa oturdu.

Hayat yol boyunca kafasında kurduğu düşüncelerle zamanını öldürdü. Ömer acaba orada olduğunu görünce mutlu olacak mıydı? Eve gelmeyeceğini söylerken çok yoğun dönemlerde olmalıydı. Aynı evde olduğunu öğrendiği zaman kendisini bir yük olarak görmesini

istemiyordu. Masum bir ziyarette bulunacak ve belki geceyi birlikte geçireceklerdi. Sonra da en yumuşak anı yakalayıp bebeği söyleyecekti. Bunun düşüncesi bile vücudundaki kıpırtılara sebep oluyor, heyecanını kontrol edemiyordu.

Dakikalar sonra çiftliğin geniş demir kapısından içeri girdiler. Araba durduğunda şoförün kapıyı açmasını beklemeden hemen indi. Bahçedeki adamlar Hasan'ın yanına geldi. Hayat onun bir şeyler konuştuğunu duydu. Bunun üzerinde durup vakit kaybetmek istemiyordu, Ömer'i görmek için sabırsızlanan kalbiyle eve yürüdü. Kapı o çalmadan açıldı. İçeride ordu kalabalığında adamlar bulunuyordu. Biri yanına geldi.

“Ömer Bey'e hemen haber veriyoruz. Siz salonda onu bekleyebilirsiniz Hayat Hanım. Bir ihtiyacınız olursa herhangi birine söylemeniz yeterli.”

Ömer'in siyahı ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Adamları da sanki bunu bilerek özenle seçilmiş gibi zeytin taneleri şeklinde sıradaydı. Hayat nedensiz bir şekilde mutluydu. Gözleri dolacak kadar... O yüzden etrafındaki adamların gergin olduğunu fark edemedi.

İçerinin insansı yoğunluğu o gelince azalmıştı ancak Hayat görevli de olsa yabancı erkeklerin yanında huzursuz olabiliyordu. Onu kimsenin izlemediği bir boşlukta bahçeye açılan veranda kapısından çıktı. Serin havada Ömer'in toplantısı bitip yanına gelmesini bekliyordu. Bedenine doladığı kollarıyla kendine sarıldı. Başını gökyüzüne çevirdi. Açık bir hava yıldızları tüm ışıltısıyla karanlığında parlatıyordu. Sessizlik içerisinde uzaktan bir inleme sesi duydu. Başını indirdi. Kulaklarını normalden daha fazla duymaya dikkat kesiti. İnlemelerin arkasından bir ağlama sesi duydu. Bu bir kadına ait olamayacak kadar kalın tona sahipti. Arkasını eve döndü. Sesin tam olarak nereden geldiğini anlayamıyordu. Birkaç adımla evin diğer tarafına doğru yürüdü. Tekrar ağlama sesi ve büyük bir haykırış duydu. Hayat'ın kalbi korkuyla sertçe çarparken gözleri kocaman oldu. Akli ona gitmemesi gerektiğini söylüyor ama merakı ve yardım etme

ihtiyacı cesaretinin yeterince güçlü olduğunu söylüyordu. Titrek bir şekilde derin olmasını umduğu yarım bir nefes alarak sessizce evin çevresini yürüdü.

Adamlar kapıda ve içeride nöbet tutuyorlardı. Neden bu evde normalden daha fazla adam kalabalığı vardı bilmiyordu. Ömer ve toplantıya gelen adamlar *önemli kişiler olduğu için* diye kendince rahatlatıcı birtakım fikirler yürüttü. Bu evin sınırları içerisinde kimse ona zarar veremezdi. Adamlar sürekli olarak gözetim altında tutuyorlardı. Evin içindeki adamlarında Ömer gelene kadar yanında duracak olmaları bundan başka açıklaması olmadığını gösteriyordu.

Hayat cansız bir inleme sesiyle daha karşılaştığında adımlarını hızlandırarak arkasından birilerinin gelip gelmediğini kontrol etti. Ses çıkarmadan evin kenarında yoğun çiçek ve geniş yapraklı bitkilerin olduğu yere girdi. Fazla ışık olmamasının yanında girdiği yerin neresi olduğunu bile bilmiyordu. Eliyle iteklediği yapraklar arasında gizli bir kapı buldu. Başını kaldırıp çevresine dikkat kesildi, kimse onu takip etmiyordu. Yetmezmiş gibi inleme sesleri artık çok yakından geliyordu. Ve o tanıdık ses...

“Sana son şansını çoktan verdim ben, it herif!”

“Affet ağabey, ne olur affet!”

Hayat elini kalbinin üzerine koydu. Sanki birazdan öğreneceği şeyler onun kalbine zarar verecekmiş gibi kötü hissediyor ve onu korumak istiyordu.

Bu sefer aklı ona ilerlemesini, kalbi geri çekilmesini söylüyordu. Bir şeyleri öğrenmek gerçekten doğru muydu? Yoksa doğru olan habersiz yaşanan durum muydu?

Hayat her türlü yenilgiye açık, değişmeyen cesaretiyle bodrum kata indiğini umduğu o kapıya geldi. Normal kapılardan çok daha dar, gizli bir kapıydı. Ses çıkarmamasına içten dua göndererek titrek parmaklarıyla kapı kolunu indirdi. Açılınca aşağıya doğru dikine inen bir merdivenle karşılaştı. Kenarlarından tutunarak indi. Bulunduğu yer küçük bir odaydı. Odanın sonunda uzun ve geniş bir

koridor, sonrasında geniş çaplı bir oda bulunuyordu. O odadan yayılan florasan ışığı Hayat'ında yolunu aydınlatıyordu. Geniş odanın kapısında bekleyen iki tane, içeri de ise beş tane adam vardı.

Ve...

“Ömer...” diye fısıldayan dudaklarını hemen eliyle kapadı. Soluğu boğazında sıkışacakmış gibi zorlukla nefes alıyordu. Ayakkabısının ses çıkarmaması için yavaşça adım atıyordu. Bu sırada konuşulanları çok net duydu ve o dehşet verici sahneyi gördü.

Ömer sandalyesinde bağlanarak dövdüğü Rıza'yı çok uzun zamandır tanıyordu. Ona elinden gelen her şekilde yardımda bulunmuştu ancak niyetini kötüye kullanıp tecavüz ettiği o kızın canına kıyması sonucunda affedilir bir tarafı yoktu. Babasının kızının ölümünden duyduğu acıyı biraz olsun hafifletmek için yapacağı en büyük şey bu herife çektiirdiği acılardan sonra ölmeyi dilemesini sağlamak olurdu.

Cezasını çekmesi için adamlarına yakalama emrini vermişti fakat fırsatını bulup kaçtığı için ancak bulunup cezasını çekiyordu. Hayatının ne derece pisliğin içinde olduğunu gösteren en harika örneklerdendi şüphesiz.

Arkasında biri dikkat amacıyla öksürünce omuzunun üzerinden geriye doğru baktı.

“Efendim, size haber vermem gereken önemli bir mesele var.”

Ömer gergin ifadesinde tek bir değişiklik yapmadan adama yaklaştı.

İş üzerindeyken yanına birilerinin gelmesine çok kızardı. Bu yüzden koruma onun işini bitirmesini bekledi.

“Söyle.”

“Hayat Hanım şu an çiftlikte.”

Ömer çenesini sıkı. Birazdan öldüreceği bir adam vardı ve Hayat cinayet yerinin tehlikeli sınırları içinde bulunuyordu. Bir an önce işini bitirip yukarı çıkmalıydı. Onu ne kadar uzak tutarsa kimliğini

o kadar saklardı. Holdingden çıktıktan sonra hemen çiftliğe geldiği için üstünü değiştirmeye fırsat bulamamıştı. Kanın o pis kızıllığı bulaşmasın diye dirseklerine kadar sıvadığı beyaz gömleğinin katlarını açarak bileklerinde ilikledi. Sandalyenin arkasına asılan ceketini giydi.

Rıza'nın dövölmekten ağzından kan boşalıyor, kaşlarından ince bir çizgi halinde yanaklarına akıyordu. Önüne düşen başını çenesinden sertçe kaldırdı.

"Ulan dua et, senin gibi şerefsiz ancak bu kadar acı çekebildi." Kelimeler dilinin ucundan tükürürcesine çıkıyordu. Rıza ise yeşil gözlerinde sevinç parıltılarıyla bakıyordu.

"Hazırlan, tek yön yolculuğa çıkıyorsun." Birkaç adım geriledi. Elini arkaya uzatıp adamının belinden çıkartarak ona verdiği silahı aldı. Ses çıkarmaması için ucunda susturucu bulunuyordu.

Sandalyesinde kolları arkadan bağlı adamın yüzüne baktı. Hiçbir şey onu vazgeçiremeyecekmiş gibi kesin bir kararla silahını doğrulttu. Hedef noktası kafasındaydı. İşaret parmağı tetiğin oval hattına oturdu. Geri çekiyordu ki arkasından gelen bir çığlık ve patlayan silah sesi ortamda korkutucu bir atmosfere yarattı.

Aslında silahın sesi susturucudan dolayı çok ince bir ses olarak hissedilmişti ancak o çığlık bir silah etkisiyle kafasında cınlamıştı.

"HAYIR!"

Ömer sadece başını çevirdi. Karanlıklar içerisinde tanıdık bir silüet kapının pervazına sığınarak dehşet dolu gözlerle ona bakıyordu.

Hayal kırıklığı, dünyanın yerle bir olması, hissizlik...

Bu iki insan için geçerli olan altın kelimelerdi. Ömer uzun uğraşlar sonucu saklamaya çalıştığı gerçek kişiliğini tek bir kurşunla ifşa etmişti.

Hayat ise âşık olduğu adamın karanlık yüzüyle karşılaştığı için şok anındaki o hissizliği yaşıyordu.

Ömer bakmayı sürdürürken avucundaki metal şey, yarasına tuz basmakla eş değer bir acıyı vücuduna yaydı. Yavaşça eli aşağıya düştü.

Hayat onun yanına geleceğini biliyordu. Belki, belki bu cinayete tanık olduğu için onu da...

Arkasını döndü. Koridor boyunca koşarak geldiği küçük odanın kapısını arkasından kapattı ve girdiği bahçe kapısından dışarı kaçtı.

Ömer hayatında ilk defa gerçekten... *korktu*. Hem de çok!

Adamlarına, "Koşun, durdurun onu!" diye kükrerken sesi ilk defa korkuyla yüzleşmek üzere olduğundan titrek çıkıyordu. Silahı bir yere koyamadan parmakları arasından kayıp düşürdü.

Ayakları Hayat'ı bulup ona gerçeği açıklamak için bir adım atma isteğinden yoksundu.

"Efendim." dedi bir ses odanın diğer tarafından.

Ömer, kara ruhunun aşkını kaplamasıyla başını öne düşürdü. Düşünceleri soğukkanlılığını katledercesine duygularına hançer batırıyordu. Sevdigi kadının gözleri önünde birini öldürmüştü.

"Ömer Bey?"

Düşüncelerinin arasından kulağına gelen uyarı sesiyle başını kaldırdı. Rıza'nın cansız bedeni yanında duran adam ona bakıyordu.

"Rıza ölmedi."

Ömer bu zamana kadar keskin duyularıylah vahşi bir hayvan sevgilerine sahipti. Ancak şu an adamının ne dediğini anlamayacak bir saflıkla ona bakmayı sürdürüyordu.

"Beni duyduunuz mu?" diye soran adam birkaç adım atarak aralardaki mesafeyi daralttı. Patronunu ilk defa şok içerisinde görüyordu. Onu her zaman korkutucu ve duraklamayan biri olarak tanırdı. Neden şimdi sakinlikle yüzüne bakıyordu?

"Ne dedin?" diye sordu biraz sonra. Gözleri başı önüne düşen Rıza'ya kaydı.

"Ömer Bey, Rıza'yı vurmadınız. Mermi duvara saplandı."

Kanın beynine ulaşması yüzünden olsa gerek kulakları halen uğulduyordu. Özellikle Hayat'ın çığlığı...

Biri omuzundan onu sarsınca hemen başını kaldırdı. Duyuları eskisi kadar olmasa da artık kendindeydi. Hayat'ı bulup ondan korkmaması için sakince konuşmalıydı. Ancak adamının elini omuzunda görünce durdu.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Bir şok geçiriyor olmalısınız. Söylediklerimi işitmiyorsunuz. Rıza'yı öldürmediniz. Ateş ettiniz ancak hedefi duvara aldınız. Bakın...” diyerek Rıza'nın arkasında bir noktayı işaret etti.

Ömer ifadesizliğini korumakta zorlanıyordu. Bu gece sanki ölüm günüymüşçesine hayatında yaşamadığı tüm karmaşayı yaşıyordu. Şaşkın bir yüzle kaşlarını kaldırdı. Rıza'nın yanına geldi. Kafasını geriye doğru ittiğinde vücuduna saplı hiçbir mermi göremedi. Adamının söylediği gibi kafasının hizasından sıyrıp duvarı vurmuştu. Önsezisi ile sanki Hayat'ın geleceğini biliyordu. İlk defa hedefini şaşıran mermisi, onu kalbinden değil, gerçeğinden vurmuştu. Hayat'a gerçek kimliğini bu şekilde ifade etmişti belki de. Hayatı gerçekten de Hayat ile imtiyandaydı.

İlk defa adam öldürmediği için sevinç duyuyordu. Ölmesi birçok şeyi değiştirecekti ama ölmemesi Ömer'in de yaşayacağı anlamına denk geliyordu. Cılız bir umut doğdu içinde.

Koşarak merdivenlerden yukarı, eve çıktı. Evin içinde aşırı hareket hakimdi. Gördüğü ilk adamına “Hayat'ı buldunuz mu?” diye sordu. Adam olumlu anlamda başını salladı. Elini hemen telsiz kulaklığına götürdü.

“Hayat Hanım şu an nerede?”

Karşı taraftan aldığı yanıtı Ömer'e aktardı.

“Doğu tarafındaki kameriyede efendim.”

Ömer vakit kaybetmeden salona yöneldi. Veranda kapısından dışarı çıkarak sol tarafa doğru koşmaya başladı. Umutla Hayat'a söyleyeceklerini kafasında topladı. Kelimelerle arası hiçbir zaman kötü

olmamıştı. Kendi felsefi yüzünden Burak onunla dalga geçiyordu. Aşkı onu yanıltmayacak ve Hayat'ı ikna etmek için her türlü şeyi yapacaktı. Bunu yapması gerekiyordu. Yaşamayı için...

Yapılan planlar, uygulanacak kurallar bazı zamanlar hayatın önüne çıkaracağı engellere takılırdı.

Kameriyeye geldiğinde altı adamının çevresini sardığı ve tahta bir direğe canı pahasına sarılarak tortop yerde oturan sevdiği kadını görene kadar...

Olduğu yerde ayakları çivilendi.

Hayat iç çekerek sesli bir şekilde ağlıyordu. Yanına hiç kimsenin gelmesini istemediği için adamlar mesafeyi koruyarak bekliyordu. Ömer'i gördüklerinde yanına geldiler.

Aralarından biri durum raporu verdi. "Efendim, evden çıktıktan sonra buraya koştu. Eve kadar eşlik etmek istedik ancak yanına yaklaşmamıza izin vermedi."

Ömer, "Siz gidin." derken gözlerini bir saniye olsun karısından ayırmıyordu.

Ömer'in sesini duyunca başını kaldırdı.

Adamlar karanlığın kırılması için kameriyenin loş lambalarını yaktıklarından görüş açısı belirgindi.

Ömer Hayat'a baktı, hayatına...

Hayat Ömer'e.

Kimse ilk hareketi yapma girişiminde bulunmuyor, gerçekleri söze dökmek istemiyordu.

Hayat'ın perişan görüntüsü Ömer'in kalbinde derin yaralar açıyordu. Daha fazla dayanamadı. Birkaç adımlık mesafe ona kilometrelerce uzaklık hissi veriyordu. Hayat'ın dizlerini kendine çekip sarılarak oturduğu direğe doğru yürüdü. Ahşap kameriyede duyulan ayak sesleri, Hayat'ın başını kaldırıp dağılan saçlarını geriye doğru düşürmesine neden oldu.

“Yaklaşma bana...” diye mırıldandı. Hıçkırık sesi Ömer’in kulaklarını tırmaladı. Hayat’ı kendisi yüzünden ağlarken görmek bu kadar dehşet verici olabilir miydi? Ailesini kaybettiğinde, kız kardeşini toprağa verdiği onca kişiyi öldürdüğünde halde, hiçbir sahne onu bu kadar dağlamamıştı. Hayat, hayatının gerçek anlamıydı. Bir kum tanesi kadar şüphesi varsa bile artık yerle bir oldu. Sevdığı kadındı, biricik aşkıydı. Ve kendisi yüzünden ağlıyordu.

“Kamer?” dedi sanki aklındaki sözleri, açıklanmayı bekleyen gerçeği bu dile getirecekti.

“Bana Kamer deme...” Minik bir fısıltı duyuldu. Hayat, Ömer’in her adımında biraz daha yaslanıyordu ahashap korkuluklara. Burada onu koruyacak hiç kimse yoktu. Sadece Ömer’in merhametine kalmıştı. Bu, gördüklerinden dolayı aklına dolan korkuyla bütünleşik düşünceleriydi. Ancak kalbi haykırırcasına ağlıyordu. Belki de gözlerinden düşen taneler en çok bunun içindi. Sevdığı adam gerçekten de canı bir katildi. Gözünü bir kez olsun kırpmadan öldürebiliyordu. İnsanların yardımına koşan iyimser bir karakteri var sanıyordu. O sevgi dolu kalbi aslında gece kadar korkutucu dünya üzerindeki Azrail’indi. Hem bir melekti hem de ölümün eş anlamıydı.

Ömer yanına çömeldiğinde burnunu kaşındıran saçları geri itti. Hiç durmayacakmış gibi akan gözyaşlarıyla dolu gözlerini düşmanca ona dikti.

“Sen gerçekten katilsin...”

“Açıklamama izin ver.”

“Açıklanacak bir şeyin mi var?”

Ömer susmamak adına kelimeleri sıralayan karısını durdurmak istedi. Elini omuzuna koydu. Bu onun yapmaması gereken bir hareketti. Sonuçları yine onun canına kızgın demiri batırmıştı. Ağlamayan gözleri acı dolu yaşları gözlerinden akıtmak için resmen içini parçalıyordu. Hayat onun elini itmek yerine küçük vücuduyla büzüşerek titremeye başladı. Ömer elini hareket ettirmekten korktu.

Ona dokunmak için müthiş bir muhtaçlık duyuyorken, minik dokunuşunun Hayat üzerindeki etkisiyle kahroluyordu.

Hayat kelimeleri israf etmeyi bıraktı ancak onun dokunuşuna kayıtsız kalamadı. Tekrar hıçkırarak ağladı. Yüzünü dizlerine gömdü.

“Ağlama Hayat, dayanamıyorum.” Dudaklarından çıkan her kelime dilini yakıyor, nefesini tıkiyordu.

“Dokunma!” dedi hıçkırıklarının arasından. Vücudu hâlâ titriyordu.

“Ben...” Boğazında düğümlendi kelimeler. Söyleyeceklerini sarf ettiğinde alacağı yanıtın ölesiye korkuyordu. “Benden...” dedi yavaşça. “Korkuyor musun?”

Hayat sessizce ağlamaya devam etti. Neden sonra başını aşağı yukarı sallamaya başladı.

Ömer o an elini elektrik çarpmışçasına hızla geri çekti. Dengesini korumakta zorlanıyordu. Çömeldiği yerde gerisin geri ahşap zemine oturdu. Hayat’ın titrek narin bedeni gördüklerini kaldıramamanın şiddetiyle sarsılıyordu. Bunların sebebi Ömer’di. Lanet dolu kaderini Hayat gibi temiz bir bedene bulaştırmıştı. Yanında oldukça onu da kirinin içine çekiyordu. Geçmiş için ne yapacağını bilemeyecek kadar düşüncesizdi akli. Kriz anını yönetme biçimi, yılların tecrübesi karşısında korkuyla titreyen küçük kız yüzünden hiçbir değer taşımıyordu. Hiçbir çözümün şu anda ki duruma merhem olmayacağını biliyordu.

Sadece acıyla kasılan yüzünü ona çevirip acısını biraz olsun kendine alabilmek için şans istiyordu. Hayat bağırır, ona olan nefretini kussa, “*Beni kandırdın sen azılı bir katilsin.*” dese belki Ömer bu kadar çaresiz hissetmeyecekti. Suskunluk ve gözyaşı, karşı taraftaki insan için ulaşılmaz bir kalkandı. Hayat’a dokunduğunda kendini iyice dışarıya kapatıyordu. Ömer onun kalbine ulaşırsa eğer...

Aşk bir fırsat verir miydi?

Hayat'a bakmayı sürdürüyordu ama onda değişen bir şeyler vardı. Garip bir seziyle duruşunu değiştirdi. Hayat gözyaşlarını eliyle temizledi. Burnunu hiç de kibar olmayan bir şekilde içine çekti. Başını kaldırdı kısa bir bakıştan sonra ayağa kalkmak için tahta direğe tutundu. Ömer de onunla birlikte ayaklandı. Gözleri sürekli üzerindeydi. Belki fırsat tanır ve dinlemek isterdi. Fakat daha kötü bir şey oldu. Olduğu yerde dengesini kontrol etmekte zorlanırken, bir tavır içerisinde "Seni... bir daha görmek istemiyorum." dedi. Ömer duruşunu bozmadı. Hayat yanından geçmek için attığı adımla bilincini kaybetti.

Ömer'in nefesi göğüs kafesinde sıkıştı. Öne atılıp yere düşmeden narin bedenini kucakladığı gibi hastaneye gitmek üzere hemen harekete geçti.

Hayat göz kapaklarını araladığında nerede olduğunu anlamak için etrafta gezdirdi bakışlarını. Hastanede olduğunu anlaması hemen başucundaki serumdan anladı. Şeffaf hortumlar sağ koluna doğru uzanıyordu. Yüzünü buruşturdu. Serum taktırmaktan oldum olası nefret ederdi.

Yattığı yerden doğrulmak için kıpırdandığında pencere önündeki hareketliliği fark etti.

Ömer pencerenin pervazına yaslanmış, kollarını göğüs hizasında bağlayarak üzgün bir ifadeyle ona bakıyordu. Hayat'ın uyandığını görünce doğruldu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ömer'in sesini duymak her seferinde teninde hafif bir okşama hissi uyandırıyordu. Tüm aşkı Ömer için feryat ederken mantığının galip gelmesi kalbine atılan bir bıçaktı. Acımasızca kanatıyordu duygularını.

"Buradan çıkmak istiyorum." Bakışlarını tavana çevirdi. Ömer'i görmek istediği halde, yaşadıkları tazeliğini koruduğu için ona baka-

mıyordu. Baktığı her seferde gözlerinin önüne sandalyedeki adamı vurduğu an geliyordu. Geceleri yanındayken ona yumuşacık bakan adam, aslında avını parçalara ayıran bir timsahtı. Bedenini okşayarak dolaşan o harika elleri kim bilir kaç insanın kanıyla kaplanmıştı.

Gözlerinin kenarlarında biriken su damlaları sessizce yanağından süzülürken Ömer'in bunu görmemesi için hızla kolunu kaldırması sonucu serum iğnesi canını acıtınca suratı buruştu.

"Hareket etme, iğneyi kıracaksın."

Ömer refleks icabı hemen koluna yapışınca Hayat'ın düşmanca bakan bakışlarıyla karşılaştı.

"Benim serumu ihtiyacım yok. Beni düşünmeyi de kes. Buradan hemen çıkmak istiyorum." Kolunu hızla geri çekti.

"Kamer..." dedi Ömer alçak bir sesle. Duygularını saklamak yerine ne kadar pişman olduğunu gösteren bir yüzle ona bakıyordu. Sanki tüm maskesini kaldırmıştı.

"Sana, bana Kamer deme dedim!"

"Hayat..." dedi bu sefer. "Lütfen sana söyleyeceklerimi dinle."

"Biliyor musun?" Hayat ona baktı bakmasına ama gözlerindeki soğukluk Ömer'in bedenini üşütüyordu. "Beni aldatmış olsan, bir şekilde üstesinden gelirdim. Ama bu... Bu iğrenç..." Doğru sözcükleri toplamakta zorluk çekiyordu. Hayatında kaç tane katille tanışmıştı. Kaç katili kocası yapmış, aşkla onun yatağına girmişti?

"Hayat..."

"Sus!" Başını diğer tarafa çevirdi. "Senin sesini duymak, yüzünü görmek istemiyorum. Ne zaman yüzüne baksam o adamı öldürdüğün aklıma geliyor."

"Sana anlatmak istediğim de bu! Ben o adamı öldürmedim." Hayat'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı ama direncine karşı gelemiyordu. Savunmasına devam etti. "Vurmadım bile... Mermi duvara isabet etmiş. Lütfen bir kere beni dinle Hayat. Yaptıklarımın senin açından hiçbir açıklaması yok evet..."

Hayat ani bir hareketle yattığı yerden doğrulup bacaklarını yaktan sarkıttı.

“Kocam katil!” Acıyla güldü. Gözlerinden yaşlar düşerken kahkaha ile gülüyordu. “Kocam bir katılmış! Kızlarla konuşurken sürekli bir endişeyle ağızlarından ufak şeyler kaçırmalar, sonra konuyu değiştirmeler... Şimdi anlıyorum. Tüm konuşmalar kafamda netleşiyor. Tuana’nın sürekli ima ederek, *‘Dayım karanlık adamdır, dikkat et ona’* sözündeki anlam bu. Hayatının gece kadar karanlık olduğunu söylerken gerçek anlamıyla ifade ettiğini şimdi kavradım.” Bir kahkaha daha attı. Gözlerinden iri damlalar süzülüyor ve sonu olmayan nefretini kusuyordu.

“Ne kadar aptal bir karın var, Ömer Erez. Ah pardon Kara Ruhlu Ömer Bey...” Ayağa kalktı. İğneyi tek hamlede kolundan çekip çıkarırken akan kanı önemsemedi bile. İçinde kalan cesaretiyle tam karşısında dikildi. Her sözünün Ömer’i daha da perişan ettiğini görerek...

“Benden daha ne kadar saklayacaktın merak ediyorum? İlk önce oyunlarla beni karın yaptın, ardından âşık ettin, aşkımdan öleceğimi düşünürken kocamın katil olduğunu görerek gerçekten öleceğimi sandım.”

Ömer’in gözleri yere damlayan kana kaydı.

“Doktoru çağıracağım.”

Hayat hemen koluna yapıştı. Ona nefretle bakıyordu.

“Sen, insanları öldüren bir cani, acımasız katilsin! Sen, beni ağına düşüren zehirli örümceksin! Sen, kalbimi benden alan bir hırsızısın ve sen benim kocamsın. Senden nefret ediyorum!”

“Ve sen beni, bu lanet herifi çok seviyorsun!”

“Ben iş adamı Ömer Erez’i seviyorum.” Kalbinin dile vuruşuyla ağzından kaçırdığı şimdiki zaman durumunu hemen düzeltti. “Seviyordum! Geceleri siyaha bürünen Kara Ruhlu Ömer’i değil!”

Ömer yavaş yavaş ifadesiz maskeyi yüzüne yerleştirip tekrar korumaya kalkanlarını kuşandı. Hayat’ın her türlü aşağılamasına, hakaretine hak verirdi ama nefret ettiğini duymaya takati yoktu. Bu konuşmanın ilerlemesi ikisi açısından da dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacaktı. Ve o nokta Ömer için pek de kurtuluş olmayacaktı.

Hayatı omuzlarından kavrayarak akmak üzere olan gözü yaşlı cevherlere baktı.

“Doktoru bulmaya gidiyorum. Geldiğimde burada olmazsan yemin ediyorum, seni bulur ve kendimi sana affettirene kadar odamıza bağlarım.”

Hayat onun dokunuşuyla ürperse de hemen omuzlarını kurtarmaya çalıştı.

“Dokunma bana Ömer! Tiksinıyorum senden. Emirlerinden ve senin olan her şeyden nefret ediyorum. Geldiğinde burada olmayacağım.”

Ömer’in tutuşu kuvvetliydi. İnatla karşı koymaya çalışması yorgunluğuna neden oldu. Hırsla kaşlarını çatarak ona baktı.

Gözlerinin içine bakarak, “Kıpırdama!” uyarısında bulundu. Takındığı ses tonu her zamanki kontrolü eline alan Ömer’e aynıydı. Bazen sinir bozucu olsa da Hayat’ın etkileyici bulduğu sestti. Ama yaşadıkları aklına gelince tüm güzellikler silinip gidiyordu.

Ömer onu orada bırakıp odadan dışarı çıktı.

Hayat yerinde sallanıyor, kolundan akan kan gibi gözyaşlarını da fayans zemine akıtıyordu.

Bundan sonra ne yapacaktı?

Ömer’in gözlerine bakarken onu ne kadar sevdiğini düşünürdü. Şimdi sadece canı biri gibi görüyordu. Dokunuşuna tepkisiz kalamayan bedeni olabilirdi ama yanılttı. Ona karşı artık hiçbir şey hissetmediğini sanıyordu. Seviyorsa bile o dündü, şu an hissettikleri ağlamak için hazır bekleyen kalbinde sakladıklarıydı.

Eğer aşkınızın en yüksek zirvesinde olsaydınız ve kocanız katil olsaydı ne hissederdiniz?

Dudaklarından aklının ona sunduğu tek çözüm anahtarı döküldü.

“Polis!”

Ömer acil çıkan bir iş nedeniyle holdinge gelmişti. Odasında sessizce kahvesini yudumlarken gözleri bekleyemeyecek kadar önemli olan dosyalarda geziyordu. Ancak akıllı hâlâ evdeki karısındaydı.

Hayat'ı hastaneden çıkardıktan sonra hemen eve gelmişlerdi. Kendi odasında kalmak yerine, Hayat, Ömer'den uzak olabilecek herhangi bir odaya gidip orada uyumayı tercih etmişti.

Ömer üzerine gitmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Parçalansa da kalbi mantığı ile yaşamayı bilecek kadar olgundu. Bir süreliğine bulanıklaşan suyun sakinleşmesini bekleyecekti. Hayat'ın kendisiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Sakinleştiği zaman onunla konuşacaktı.

Dosyanın üç satırlık sayfasında on dakikadır gözlerini ayırmadan düşünceleriyle uğraşıyordu.

O sırada kapı çaldı. Başını kaldırıp gelenin kim olduğuna baktı. Seyfi'yi görünce elindeki dosyaları kenara bıraktı.

“Can sıkıcı şeylerle uğraşıyorum. Eğer acil değilse kafamı dolurma Seyfi.”

“Kahve içer misiniz, diye soracaktım.”

Ömer kenardaki bardağını havaya kaldırıp dudaklarına götürdü.

“Sen niye geldin?”

Hayatın Ruhu

“Eğer müsaitseniz biraz konuşabilir miyiz, diye ekleyecektim soruma.”

Karşısındaki koltuğu işaret etti. Stres omuzlarına yerleşmişti. Boynunu esneterek rahatlamaya çalıştı.

“Yaşanılanlardan sonra nasıl olduğunuzu merak ediyorum.”

Ömer gözlerini yumdu, başını geriye yaslarken ruhunun ömrü boyunca aldığı en büyük travmayı yaşıyordu.

“Düşünceli...”

Kısa bir an sessizlik oldu. Ömer başını kaldırıncı Seyfi'nin soracağı tatsız bir soru olduğunu düşünerek onu teşvik etti.

“Ruh halim sakın, o yüzden ne söyleyeceksen söyle.”

“Sizi polise şikâyet edebilir.”

“Bunu biliyorum.”

“Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Ömer yerinden kalktı. Hayat'ın her defasında ofisine girince gittiği pencere kenarından tüm manzarayı şöyle bir taradı. Canını sıkın çok daha önemli mevzu varken Hayat'ı engellemek istemiyordu. Özellikle hastanede aldığı o haberden sonra...

“Ne yapmak isterse... Onu durdurmayacağım.”

Betül zırıldayan kapıya yetişmek için banyodan âdeta köpükle çıktı. Öfkeyle, “Sen de kimsin?” diye bağırarak kapıyı açtığında Hayat'ın kıpkırmızı gözleriyle karşılaştı.

“Hayat? Ne oldu?”

“Bana Ömer hakkındaki her şeyi anlat!”

Elindeki havluyla saçlarını sararken, “Zaten her şeyi bilmiyor musun?” diye sordu.

Hayat hıçkırıklar içerisinde salona girdi.

“Ömer'in katil olduğunu dün öğrendim. Bana neden söylemedin?”

Betül koca mavi gözleriyle ne diyeceğini bilemiyordu. Hayat gerçekten her şeyden kastının ne demek olduğunu şimdi daha iyi ifade etmişti. Betül onu sakince koltuğa oturtup hemen odasına koştu. Üzerini giyindikten sonra mutfakta hazır demlenen çaydan getirip Hayat'ın önüne bıraktı.

“Ömer hakkında benden sakladığın başka ne var?”

Betül derin bir nefes aldı.

“Tamam, sana en başından anlatacağım. Soru işaretlerin birikmiş ve öğrenmeden rahatlayamayacaksın. Ömer ağabeyim Baran ile iş yemeklerindeki bir iki karşılaşma dışında pek tanışmıyorlardı. Baran eskiden çapkın bir adamdı ve Gülşah adında sarışın, mavi gözlü, manken bir sevgilisi vardı. Evlenecekleri belli değildi ama nişanlanmışlardı. İlişkiye isim verme durumu anlayacağın. Daha sonra bir aile büyüğümüz Baran'a eskiden yaptığı yardımlar için vefa borcu olarak bir ödeme yapmasını istedi. Gidip Sosyete Güzeli lakabındaki Esmâ Hazne'yi kaçırıp birkaç günlüğüne Hatay'daki çiftlikte misafir etmesini söyledi. Planlar uygulandı ve... Şimdi gördüğün üzere rehine Esmâ şu an Baran'ın bir tanecik gözdesi.”

Hayat, Esmâ ve Baran hakkındaki bilgileri öğrenmek istemiyordu. Kocasını Ömer hakkında bir şeyler duymak için deliriyordu ve oldukça sabırsızdı.

“Bu konunun içinde Ömer nerede?” diye çıkıştı.

“Sabreder misin? Sana herkesin kim olduğunu söyleyerek bir tanıtım yapıyorum burada. Gülşah diyeceğim, sen bana o kim diyeceksin olmayacak. Bekle biraz, Ömer'e geliyor konu.”

Hayat sinirlendiği için üzüntüyle akan gözlerini kurulayıp sakince dinlemeye devam etti.

“Çiftlikte geçen günlerde Baran ve Esmâ birbirlerine âşık oldular. Bir gün Gülşah çıkageldi ve o gün de Esmâ'nın dönüş vakti gelmişti. Baran o yokken Gülşah'tan ayrıldı ama çok sevdiğini iddia eden Gülşah bin bir oyun çevirerek Esmâ ile aralarını bozdu. Esmâ

hakkında birçok dedikodu çıkarttı. Bir mankenin tüm medya ile arası olup bütün bu oyunları tek başına hiçbir skandalı olmadan masum bir şekilde çıkarabileceğine inanıyor musun? Arkasında çok güçlü biri vardı. Bir sevgili... Her neyse. Aradan bir yıl geçti ve bir gün Gülşah Esmâ'yı kaçırdı. Uçurum kenarına götürüp aşağıya atıp öldürecek ve bu şekilde Baran ona kalacaktı.”

Hayat her ne kadar konunun Ömer'e geleceği anı beklese de mutluluk çifti Esmâ ve Baran'ın neler yaşadığını duyarak hayretini saklamıyordu.

“Gülşah Esmâ'nın psikolojisini bozdu. Onu tam uçurumdan atacağı sırada çok daha kötü bir şey oldu.”

Betül arkası yarın diyerek biten dizi bölümleri gibi heyecanlı yerde susunca Hayat oturduğu yerde kıpırdandı.

“Ne oldu orada?”

“Biri... Bir adam Gülşah'ı vurdu.”

Bir adam...

“Ö...” Nefesi kesildi. “Öm... Ömer mi?”

Betül üzgünce başını salladı.

“Esmâ'nın hayatını o kurtardı ama karşılığında bir cana mal oldu.”

Hayat şok hissiyle dolduğundan ağlayamıyordu bile. Gözlerindeki tüm yaş kurumuştur sanki. Kocasını öfkeli ve âşık biri olarak tanırken hakkında neler duyuyordu?

“Ömer gerçekten katil...”

“Bak bu gerçek hoş değil tabii ama... Neyse konuyu bitirmek istiyorum. Gülşah'ın tüm gücünü Ömer Erez veriyormuş. Baran'dan ayrıldıktan sonra psikopatlık derecesinde Baran'a takıntılı olarak Ömer ile tanışmış. Nasıl tanıştıklarını tam bilmiyorum ama Ömer'in Gülşah'a hislerinin kuvvetli olduğunu biliyorum. Ne derse ne isterse koşulsuz yerine getiriyormuş. Ömer aptal bir adam değildir. Sadece sevgiden gözünün önünde perde olduğunu düşünün-

yorum, gerçekleri öğrenince aldatıldığı için büyük bir nefret duyuyormuş ve Esmâ'nın kaçırıldığı gün adamları Ömer'e yerini rapor etmiş. Anlayacağıın Esmâ'yı kurtardı. Daha sonra bilen herkes bunu sakladı. Polisler Gülşah'ın bedenini hiçbir yerde bulamadı. Hâlâ kayıp olarak kayıtlarda duruyor.”

Hayat karnına sarılarak öne eğildi. Gözlerini birkaç dakikalığına kapatarak konuşulanları hazmetmeye çalıştı. Kalbi çılgınlar gibi atıyordu ama ne için attığını anlamıyordu. Korku mu yoksa hayal kırıklığı mı ağır basıyordu bilmiyordu.

“Siz bu durumu nasıl sıradan bir şeymiş gibi sessizce kabul ediyor ve normal karşılıyorsunuz?”

“Gülşah, Baran ve Esmâ'ya o kadar çekti ki inan dünyada olmaması herkes açısından daha iyi. Tabii Ömer'in yaptığı şeyi haklı göremem ama hayatımızdan bir pislği çıkardığı için müteşekkirim. Bu da yaptığı şeyi polise bildirmemek oluyor.”

“Siz aklınızı kaçırmışsınız. O adam katil!”

“O adam dediğin kişi senin kocan, Hayat'cığım.”

Hayat'ın dürüst ahlak anlayışına kalbinden darbe geldi. Omuzları çöktü.

Halsizce, “Evet.” dedi. “Benim kocam bir katil ve ben o adama âşığıım.” Gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Karnına sarılan kollarına baktı. Bunca karmaşanın içinde minik umut tohumu geliyordu. Bebeği ne olacaktı?

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum ama sizin gibi görmezden gelemeyebilirim.”

Betül'ün gözleri irileşti.

“Âşık olduğun ve bebeğinin babası olan adamı polise mi ihbar edeceksin?”

Hayat sessiz kaldı. İki ucununda batık olduğu bir durumda bir tarafa mutlaka yürüyecekti.

Hayatın Ruhu

“Lütfen ben karar verene kadar kimselere bir şey söyleme. Bugün buraya geldiğimi Burak bile bilmesin. Lütfen...”

Hava çoktan kararmıştı. Ömer eve geldiğinde Hayat’ın arabasını göremediği için endişeyle karışık sakın kalarak Murat’ı aradı.

“Hayat nerede?”

“Ömer Bey, buraya gelseniz iyi olur. Size konum yolluyorum. Hayat Hanım’ın ruhsal durumu pek iyi değil.”

Ömer şoför koltuğuna geçerken sinirlenmemek için kendini âdetâ tutuyordu. “Bunca süre içerisinde neden bana haber vermediniz? Ne oldu ona?” diye sordu açtığı hoparlöre doğru.

“Ömer Bey uzun zamandan beri sessizce oturuyordu ama şimdi ağlamaya başladı. Biz de şaşırdık. Telefonu elime aldığımda sizin numaranız belirdi.”

Ömer aldığı konumla çok geçmeden Hayat’ın yanına gelmişti. Tüm İstanbul’u görebilecekleri yüksek bir tepelikten şehrin manzarasını izliyordu. Yere oturup dizlerini kendine doğru çektiği için ufacık görünüyordu. Arkasındaki Murat ve Barış ona yakın mesafede dururlarken Ömer’in varlığıyla biraz geri çekildiler.

“Hayat...”

“Ne zaman geleceğini merak ediyordum.”

Yerden kalkarken Ömer ona yardım etmek için öne hamle yapınca hemen elini kaldırdı. Pantolonundaki tozları silkeleyip derin bir nefes aldı. Eliyle gözlerini kurularken Ömer onun acı çekmesinden dolayı ayaklarına kapanacak kadar perişandı. Kabul etse sürekli ağının altına pas olurdu.

Arkası dönük olarak konuşmaya başladı.

“Bugün Betül’e gittim. Senin hakkında eksik kalan her şeyi öğrendim. Gülşah’ı da...”

Bu konu Ömer’in aklından çıkmıştı. Betül’e kızmak için hareket ederken aniden derin bir pişmanlık kapladı kalbini.

Gülşah'ı öldürdüğü zaman asla bir kadına aşk duygularını hissetmeyeceğini düşünmüştü, şimdi ise yine bir uçurum kenarında bir kadının üzülmeye yerine kendisi ölmek istiyordu.

Aşk nasıl bir şeydi?

Artık kendine yabancı biri olarak yaşıyordu.

Bu kadına ihtiyacı vardı. Ama üzülmemesi için ne yapacağını bilmiyordu.

“Onun yanından ayrıldıktan sonra polise gitmek istedim. Seni şikâyet etmeyi o kadar çok istedim ki... Öldürdüğün kim bilir kaç kişi var ve bunların üstünü hep kapatıyorsun. Gülşah'ın cesedini bulamadıkları gibi...”

Ömer çaresiz olduğu için sessizce bekliyordu. Bu konuşmanın sonu nereye varacaktı ve o vardıgı noktada Ömer'in hali daha mı kötü yoksa daha mı iyi olacaktı, anlaşılması zordu.

“Her şey çok yeni. O kadar yeni ki ben artık düşünemiyorum. Doğru bildiğim şeyi yapmak için adım attığım anda ruhum bedenimle âdeta savaş haline giriyor. Kusmak istiyorum. Ruhumu acıtan tüm gerçeklerden iğrenip kusarak atmak istiyorum. Yapamıyorum. Seni affetmek için tek bir sebebim yokken seni şikâyet etmek için yüzlerce nedenim varken, yapamıyorum. Seni bu kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Nefretim aşka, aşkım gerçeklere karıştı. Zaman geçtikçe yaralarım kapanacak biliyorum ama şu an yaşayamıyorum Ömer.”

İnfaz emrinin verilmesini bekleyen mahkum gibi durgundu. Sonunda bedenen olmasa bile ruhen ölecekti. Geçmiş bir bir gözlerinin önünden geçti. Gücü yoktu, Hayat'ın düşünceleriyle savaşmaya...

“Senden ayrılmak istiyorum.”

Ömer nefes almayı kesti. Hayat'ın kokusu olmadan nasıl yaşardı? Ondan ayrılmamak için hızla yürüyüp sırtını göğsüne yaslayacak kadar ona yaklaştı. Bu yakınlık karşısında Hayat itiraz etmedi. Tüm kalbiyle onu hissetmek istiyordu. Gözlerinden yaşlar sessizce süzüldü.

“Seninle yaşayamam Ömer. Ne zaman sana baksam o adama doğrulttuğun silah aklıma geliyor. Ölmediyse bile benim kalbimde bir şeyler öldü. Bunu tamir edemiyorum. Eğer zamana ihtiyacım varsa, bunu seninle aynı havayı soluyarak yapamam. Acı ama...” Sesi boğuklaşınca hıçkırdı. Sonra aniden derin bir nefes alıp güçlü durmaya çalıştı.

“Boşanmasak bile İzmir’de babamın yanında yaşamak istiyorum.”

Bu söz Ömer’in güneşte yanan bedenine soğuk suyun değmesi kadar rahatlatıcıydı. Gözlerini sınıksız yumdu. Başını saçlarına dokunacak kadar eğdi. Ellerini hareket ettirmiyordu ama kokusunu doya doya içine çekme ihtiyacı hisseden duyularına engel olamıyordu.

“Beni görmek isteyinceye kadar karşına çıkmayacağım.” Fısıltıyla kulağına eğildi. Boyun çukuruna eğilerek yumuşak dokunuşlarıyla kaçırmak istemediği kuş gibi naif hareketleri.

“Şartlarımı kabul etmek zorundasın ama...” diye ekledi Ömer. “Barış ve Murat seninle kalacak. Evin etrafını korumayla saracağım. Beni görmeyeceksin.”

“Benden sürekli haber alacaksın, değil mi?”

“Senin tek bir saçına zarar geldiğinde ben kendimi yok ederim. Ama seni kendimden nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Özür dilerim Kamer, özür dilerim. Seni hiç bırakmayacağım diye söz vermiştim. Senin için senden vazgeçtiğim için özür dilerim.”

Hayat ayrılık sahnesini yaşayacağını asla aklının ucuna getirmezdi. Dayanamayarak arkasını dönüp ona sarılmak için neden bu kadar acı duyuyordu. Yaparsa pişman olacaktı. Yaşanılanları görmezden gelemezdi. Mantığının ve kalbinin ilk defa birbirine karışmasına engeldi. Her zaman kalbiyle hareket etmişken şimdi mantığının ağır basması çok can yakıyordu. Ömer’in boynundaki hareketliliği iki yanında duran ellerini yumruğa çevirdi.

“Karanlıklarını aydınlat. Gecenin derinlerinde yaşamak bir tercihti. En azından bundan sonrası için çaba göster. Üzerine giydiğin bu kalıbı çıkarıp kenara bırak ve gerçekten kim olmak istiyorsan onu ol. Sen yaptıklarınla karanlığın hayatına rehin olmuşken, kısılop kalan ruhunun özgürlük için savaş veriyor. Ruhunu özgür bırak, Ömer.”

“Sana gitme diyemiyorum.”

“Deme...”

“Sadece şunu söyleyeceğim: *Işığımı kaybedersem, ölürüm ben Hayat!* Gerçekten ölürüm. Sen benim gecemi aydınlatan en parlak ışıksın.” Hayat’ın kaçmasına fırsat vermeden onu arkadan sıkıca kucakladı. Yüzünü tamamen boynuna gömdü, doyasıya koklarken —ki asla doyamayacaktı— güçlü kollarıyla karnını sardı.

“Bir gün bana döneceğini umut ederek yaşayacağım. Işığımı söndürme...”

Avucunun altındaki karnın gerildiğini hissediyordu ve sonra kollarının arasında ne kadar gevşediğini... Elinin altında hissetmese de orada en değerli şeyiyle onu serbest bırakıyordu. Hayat için yapabileceğinin en iyisiydi. Nefret eden o kadından daha çok aşkıyla savaş veren düşünceler içerisindeydi. Bu Ömer’in hayata tutunmak için yaşam sebeplerinden birini kapsıyordu. Umuttu. Tamamen ondan vazgeçmediğini gösteriyordu.

Dakikalar boyunca sevdiği ama birçok kişinin katili olan kocasının elini çekmek isterken avucundan yayılan sıcaklığın karnından içeri geçtiğini hissedince birkaç saniye donup kaldı. Hamile olduğunu Ömer’e söyleyememişti bile... Gözlerinden yaşlar boşalırken artık dayanamayarak kolları arasından sıyrılıp koşarak korumaların arabasına bindi.

Ömer tek başınaydı. Hayatını ondan çok uzağa götüren kadını kendi elleriyle salıvermişti. Her bir tanesinde acı taşıyan yaşlar hayatında ilk defa yanaklarından süzüldü.

Tek umudu vardı. Aşk iyileşir miydi?

Hayat'ın evi terk edip sanki hayatına hiç girmemiş gibi çıkıp Hıgıtmesinin üzerinden günler sonra Ömer kesin bir kararla Baran ve Burak'ı Erez Holdinge davet etti. Aldığı önemli kararlar vardı ve bazı sebeplerden de olsa bunu onlarla paylaşmak istiyordu.

“Ömer Bey, Baran Gökdağ ve Burak Altuntaş geldiler efendim.”

“İçeri al ve bana sakın telefon bağlama.”

Ömer yerinden kalktı. Vücudunu esnetip kapıdan içeri giren iki rahat ve keyifli adama baktı.

Baran odaya girerken dudaklarından bir ıslık tutturarak inceleyen bakışlarına ses efekti kattı.

“Burak görüyor musun ünlü Erez Holding Hava Üssü burasıymış. İyi incele.”

Ömer'in sağ yanağındaki gamze tatsız bir şekilde ortaya çıkıp yok oldu.

“Bu kadar merak ettiğini bilmiyordum Gökdağ. Daha önce söyleseydin seni bizzat davet ederdim.” Baran sırtıttı.

“Buraya bir gün geleceğimi biliyordum ama bunun iyi yollardan olmasını umdum.” dedi tokalaşmak için elini uzatırken.

Burak sert duruşunu yumuşattı. Baran gibi gülümsemedi ancak bir kaşını kaldırarak Baran'ın esprisine destek çıktı.

“Geceleri yer altı dünyasını buradan komuta ediyorsun değil mi?”

“Sizin aksiyon dolu hayallerinize muntazam bir ilham verdiğime göre buraya neden çağrıldığınıza dair konuyu açabilir miyiz?”

İkisi de başlarını sallayıp odanın diğer tarafındaki siyah koltuklara yerleştiler. Ömer ikisini de görebileceği noktaya oturdu. Gözleri, önündeki sehpanın üzerinde gezerken konuyu kafasında toparlamaya çalışıyordu.

“Sizi buraya kahve içmek için çağırmadım.”

“Kahve bahane muhabbet şahane mi diyecek sence?” diyen Baran Ömer’in üzerindeki gergin duruşu bozmak için araya girdi. Ömer yan gözle ona baktı. Burak, “Sen Esmâ’ya çok benzemeye başladın, birader. Biraz uzak kalsan hepimiz adına daha sağlıklı olacak.” dedi.

“Karıma laf mı ediyorsun?”

“Dengesiz çift olduğunuzu kabul et.”

“Bana bak...”

“Hayat benim katil olduğumu öğrendi! Ve beni terk ederek İzmir’e gitti beyler. Şimdi konunun devamını dikkatle dinleyecekse-niz oturun yoksa çıkış orada...”

Ömer’in ortamı donduran sesiyle iki adam şok içerisinde ona döndü. Onları durduran şey yedikleri azar değil, Hayat hakkındaki konunun sonunda aydınlanmış olmasıydı.

Burak kardeşi kadar sevdiği kadının ne durumda olduğunu öğrenmek için oturduğu yerde öne kaydı.

“Sen ne diyorsun? Nasıl öğrendi? Hani çok sıkı koruyordun onu? Ne oldu şimdi?”

Ömer hayatında göstermemiş olduğu kadar sabrına hâkim olarak dişlerinin arasından konuştu.

“Neden ve niçin’lerini şu an sana hesap vermeyeceğim. Benim önceliğim Hayat. Bu yüzden bazı şeyleri sizin de öğrenmeniz gerekiyor. Özellikle senin Burak!”

“O... iyi mi?” Burak’ın yanaklarındaki kaslar seğirmeye başladı.

“Fiziki anlamda iyi, ancak ruh sağlığı konusunda emin değilim. Benden uzak kalmak için İzmir’e gitti. Yanında bir de koruma ordusu var tabii. Şimdi önemli olan zaman... İnaniyorum ki iyileşecektir.” Kelimeler ağzından çıktıktan sonra inancında ciddi çatırdamalar hissedildi.

“Seninle evlenmesi bir hataydı.”

Burak’ın sözünü duyunca Ömer’in değişen ifadesini gören Baran olaya hemen müdahale etti.

“Bizi buraya Hayat’ın gittiğini söylemek için çağırmanın sanıyorum. Diğer önemli mesele nedir?”

Ömer ters bakışlarını Baran’a doğrulttu.

“Nihat Toroğan’ın tehdit notundan sonra Hayat’ın uzaklaşması aslında çok daha iyi oldu. Bu şekilde onu düşünmek zorunda kalmayacak...”

Burak hemen sözünü kesti.

“Bir dakika... Nihat seni tehdit mi etti? Ne zaman?”

Ömer Baran’la göz göze geldikten sonra konuya aydınlık getirdi. “Senin düğünün olduğu gece sarhoş taklidi yapan bir davetli vasıtasıyla cebime not bırakıldı. Kaçırılma olayında sizin tarafınızda olduğum için intikam almak istiyor. Nereden öğrendiler bilmiyorum ama Hayat’ın bende ki değerini biliyorlar. O yüzden uzakta olması onun için daha iyi. Ve kapısında tomarla adam var.”

Burak hayal kırıklığıyla öfkeden kızışan gözlerini Baran’a çevirdi.

“Sen biliyordun ve bunu benden saklandın mı?”

“Senin düğünündü. O kadar mutluydın ki bunu nasıl söyleyebilirdim? Sen kardeşim olduğun kadar Betül’ün de kocasısın. Onun da senin üzgün olduğunu görüp üzülmesini istemedim. Anlayacağın kuzenin Hayat’a karşılık kendi kardeşim Betül’ün mutluluğu!”

Baran’ın yaptığı bencilce bir tutum olsa da Burak için Betül’ün ne kadar özel olduğu ayrı bir gerçektir. Öfkeyle başını önüne eğdi.

Ömer ikili arasındaki tartışmanın sonlanmasıyla kendi konusuna devam etti.

“Yakında çok büyük kıyamet kopacak. Komiser Umut ve Ali, Nihat’ın kaçırma davasında konuya tamamen hâkim oldukları ve Umut’la aramdaki sağlam ilişki sebebiyle otomotiv kralı Doğan Erkiner’in tüm pisliklerini çıkarmaya karar verdik.”

Baran ve Burak hayretle arkalarına yaslandılar. Doğan Erkiner’i tanımayan kimse yoktu. Berkay sürekli mağazinden düşmesi de Doğan Erkiner’in saygınlığı Ömer’den bile üstün gelirdi. Gücü deniz altından giden bir köpekbalığı gibiydi.

“Sen ne diyorsun Ömer? O adamla uğraşmaya başlamayacaksın değil mi? Bu ölüm demek.”

Burak Baran’dan sözü devraldı. “Berkay Erkiner vezir gibi bir şey halledilmesi kolay olur ama arkada amca Doğan var. O güç bedeni nasıl yıkmayı planlıyorsun? Sadece polis ile olacak iş değil.”

“Kurdukları kast sistemini parçalayacağım. Şah giderse krallık karışır.”

Baran ve Burak duyduklarından memnun değillerdi.

“Bunu düşünerek yapıyorsun, değil mi? Doğan kendisiyle uğraşmaya başladığını öğrenirse başta Hayat olmak üzere yeğenlerinden öcünü alır.”

Ömer Burak’a bakarken gözlerindeki kararlılık, acı bir şekilde yanaklarında gülümsemeye dönüştü.

“Karşıdaki bir insansa evet... Ama hiç kimse Kara Ruh’la uğraşamaz!”

Baran ve Burak, Ömer’in Kara Ruh lakabına bürünüp Doğan’ı öldürmek isteyecek kadar gözünün karardığını anladıklarından sessiz kaldılar. Fakat Burak’ın içi hiç rahat değildi.

“Kafandaki ne Ömer?”

“Bunları sizinle konuşmayacağım. Zamanı gelince mutlaka öğreneceksiniz. Sizden tek ricam var. O zaman geldiğinde Hayat’ı kesinlikle yalnız bırakmayın. Her zaman onun yanında olun.”

Burak sakinliğini koruyamadan hışımla yerinden fırladı. “Sen kafayı yemişsin!” diye bağırды. Sesi tüm odada yankılandı. “Hayat’la evlenerek onu bu pisliğin içine soktuğun yetmiyormuş gibi onun hayatını karartacak bir karar veriyorsun. Her ne kadar kara bir ruhun olsa da masum insanlara zarar gelmesine izin veremem, beni anlıyor musun? Hayat’ı ben koruyacağım ve emin ol onu senden daha mutlu edeceğim.”

Ömer hissizleşmiş gibiydi. Duydukları artık ona zarar vermiyordu. Kalbi yeterince yara almışken Burak’ın attığı kesikler karşısında dokunulmazdı.

“Bir süre babasının yanında sağlıklı kalacaktır. Daha sonra isterse eğer yanma alabilirsin.”

Baran şaşkıındı. Ömer’in yerinden kalkıp Burak’ın sözlerine karşılık vermek yerine çalışma masasına gitmesine hayretle bakıyordu. Aklında çok önemli planlarının olduğunu anlıyordu. Ömer asla kuru sıkın bir adam değildi. Sözlerinin altından büyük bir olayın patlak vereceğini ve bunda kendisinin de başrol olacağını anlıyordu. Her zaman yüzünde olan ifadesizlik gitmiş, yerine acıdan kasılan, renksiz bir çehre gelmişti.

Burak ise onunla kavgı etmek istiyordu. Kışkırtmak için masaya doğru yürüdü.

“Hayat hakkında bu kadar kolay konuşurken, karnında senin bebeğini taşıdığını biliyor musun?”

Baran bunu bilmiyordu. O da koltuktan kalkıp Burak’ın yanına geldi.

“Hayat hamile mi?” dedikten sonra Ömer’e baktı.

Ömer tek bir şaşırma belirtisi göstermeden önündeki kâğıtları karıştırıyordu. Bu vurdumduymazlık Burak’ı daha çok teşvik ediyordu. Masanın etrafını dolandı. Ömer’in yakasına yapıştı.

“Hamile olduğunu biliyorsun.”

“Sana güveniyorum Burak. İkisine benden daha iyi bakacaksın.”

Baran artık emindi. Ömer intihar etmeye meyilli her şeyden vaz-geçen bir insan kadar umutsuzdu.

“Ve onları benden daha çok mutlu edeceksin.”

Hayat son zamanlarda artan mide bulantılarıyla baş etmek için canla başla mücadele veriyordu. Doktor kontrollerinde hiçbir sorun olmadığını öğrenmişlerdi ancak bu dönemlerde ruhsal sağlığın da en az fiziksel sağlığı kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ömer’in yanından ayrılalı bir ay olmuştu. Her günü acıyla geçerken verdiği karardan dolayı bir hayli pişmanlık duyuyordu. Ömer onun celladı olsa dahi ona olan sevgisinde tek bir değişim yoktu.

Geldiği zaman babasına hamile olduğunu hemen söylemiş ve yaşlı adamı mutlulukla kuşatmıştı. Ancak neden geldiğini ona anlatmamakta kararlıydı. Temiz havanın daha iyi olacağı için geldiğine dair birkaç bahane sıralayınca babası arkasını merak etmemişti.

Ne zaman Ömer’i özlese kapıdaki korumalara bakıp bir dakika olsun ayrılmadıklarını görünce içinde garip bir sevinç duyuyordu. Barış ve Murat onların evinde kaldığı için evleri oldukça kalabalıktı. Bu da onun özlemini çok az da olsa azaltıyordu ama geceler hep bir hüzündü.

Hayat yine bir banyo-bulantı ikilemi arasında giderken telefonu çaldı. Arayan Mısra’ydı.

“Hayat inanamayacaksın ama bebişime hediye aldım. Biliyorum bana çok kıızıyordun erken diye fakat dayanamadım ne yapayım? Çok şeker ya... Böyle ponponu falan var. Eski oyuncak bebekler gibi.”

Hayat gözlerini devirdi. Gülümseyerek bahçeye çıktı. Bulantısını azaltan temiz havayı içine çekerken kapıya doğru ilerleyip Barış ve Murat’ın vakit geçirmek için dış kapıdaki korumalarla derin bir sohbeta girdiğini görünce geri bahçeye geldi.

“Teyzesi çok heyecanlısın biliyorum ama gerçekten daha çok erken. Henüz cinsiyetini bile bilmiyoruz.”

“O yüzden beyaz aldım. Unisex!”

Hayat bir kakhaha attı. Midesi rahatladığı zamanlar çok sağlıklı hissediyordu.

“Seninle kelimelerimi yarıştırp kendimi yormayacağım.”

“Aman sakın! Sinir, sıkıntı, stres bunlar hep senin uzak kalacağın noktalar.”

Hayat’ın gülümsemesi soldu. Ömer’den ayrıldığını Betül haricinde kimseye söylememişti. Mısra’ya çok kere anlatmak istemiş ama telefonda halledemeyecekleri için bebek dışında konuşmamışlardı.

Evin arka tarafına doğru yürüyüş yaparken bir çıtırtı duydu, ardından sanki biri yere düşmüş gibi tok bir ses eklendi. Bahçe duvarına doğru yürüdü. Arka sokağa açılan küçük bir kapı vardı. Sesi çıkaran şeyin korumalar olduğunu düşündüğü halde içten gelen doğal bir merak gidip bakmasını söylüyordu.

“Bak şimdi, senin bol bol yürüyüp çokça su içmen gerekiyor. Sonracığıma...”

“Ahhh...”

Telefonun diğer ucundaki Mısra kapanan telefona tüyleri diken diken bir şekilde bakıyordu. Hayat’tan aldığı en son ses bir ah’tı ve ardından kapanmasıyla tüm duyuları alarına geçti. Oturduğu yerden kalkarak tekrar Hayat’ın numarasını tuşladı. Aradığınız kişiye, diye başlayan sesi duyunca hemen kapatıp aklına ilk gelen şeyi yaptı. Ömer’i aradı.

“Alo?”

“Ömer ben Mısra!”

“Seni dinliyorum Mısra, önemli bir şey mi oldu?”

Mısra kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasıyla bir süre soluklanırken diğer taraftaki Ömer sabırsızdı.

“Mısra konuşacak mısın?”

“Ömer Hayat’a bir şey oldu.”

Uzun zaman sonra adamların Nihat'ın yerini öğrenmesiyle beraber Seyfi'yi alarak adrese doğru giden Ömer'in, duydukları karşısında kalbi tekledi. Dışlerinin arasından sordu.

“İzmir’de misin?”

“Hayır ama telefonla konuşuyorduk. Daha sonra ahh diye bir ses geldi Hayat’tan ve sonra telefon kapandı. Bir daha aradım ancak kapalı. Korkuyorum, ya bir şey olduysa?”

Ömer daha fazla onunla konuşarak vakit kaybetmek yerine Barış'ı aradı.

“Buyurun Ömer Bey?”

“Hayat nerede?”

“Az önce yanımıza geldi, gülümseyip gitti.”

“Hemen yanına git. Ve durumuna bak. Telefon açık kalsın.”

Ömer telefonu sıkıyordu. Barış'ın Murat'a, “Sen bahçeye bak, Ömer Bey Hayat Hanım'a bakmamızı istiyor.” dediğini duydu. Saniyeler sanki onun aleyhine işliyordu. Telefonda gelecek sesin, “Hayat burada ve sağlıklı” demesini beklerken...

“Ömer Bey!” diye bir haykırış duydu. “Hayat Hanım yok!”

Hayat Hanım yok!

Hayat yok!

Sesler kafasında çınlarken gözlerini kapattı. Bıraktığı nefes kalbiyle duracaktı adeta. Telefonu indirirken başı öne düştü.

Seyfi ne olduğunu sormaya korkuyordu. Biraz sonra kendi telefonu çalınca durumu anladı. Murat gerekli raporları sundu ve hemen İstanbul'a geleceklerini haber verdi. Seyfi Hayat'ı kaçıran kişilerin kim olduğunu az çok anlıyordu. Nihat'ın yerinin belirlenmesiyle Hayat'ın evden kaçırılması arasındaki bağ muhtemeldi.

“Nihat...” dedi Ömer ölümcül bir fısıltıyla. Seyfi bunu işitince hemen kurdıkları özel ekibi bilgilendirdi.

“Beklenenden erken harekete geçiyoruz.”

Ömer'in korkusuzca duygularını dizginleyen kara ruhunu gün yüzüne çıkarması gerekiyordu. Kalbindeki bu korkuda neyin nesi vardı? Neden elleri titriyordu? Neden içinde ürkek bir çocuk vardı?

"Ömer Bey?"

Ömer gözlerini sımsıkı yumdu. Dişleri kırılacak kadar çenesini sıkıyordu. Şimdi sırası değildi. Hayat ve bebeğinin sağlığı için endişe etmek şu an kalkışacağı tüm kararların engeli olurdu. Duygusuz olmaya, hissizleşmeye ihtiyacı vardı. Kalbiyle değil mantığıyla çalışmalıydı.

"Ömer Bey..."

"Bugün bitecek Seyfi!"

Seyfi korkak bakışlarla ona baktı. Ömer'in sözünün üstüne söz söyleyemezdi ama ilk defa Ömer için büyük bir korku duyuyordu. Bu karar doğru değildi. İlk duyduğu zamanda onaylamamıştı. Bir kişi yerine tüm herkesi etkileyecekti sonuçları.

"Bugün bitecek..." diye mırıldandı kendi kendine Ömer.

Aralanan gözlerini açtığı anda başında korkunç bir ağrı vardı. Öne düştüğü için başını kaldırırken boynu da ağrımaya başlamıştı. Gözlerini etrafta dolaştırdı. Aklı birkaç bulanıklıktan sonra netleşti.

En son kullanılmayan bahçe kapısından dışarı çıkarak sokakta yerde yatan korumanın yanına gitmek için bir adım attığında başına bir darbe aldığını hatırlıyordu. Sonrası koca bir karanlık ve arkasındaki bu anlaşılmaz ortamdı.

Yıkık dökük duvarlarıyla izbe gibi bir yerdeydi. Sandalyeye oturulup arkadan elleri bağlandığı için hareket edemiyordu.

“Kimse yok mu? Yardım edin!” diye bağırdı. Yalnız olduğu için endişesi daha çok artıyordu. Koluna vuran soğuk havayla ürperdi.

Arka taraftan bir kapı sesi duyuldu. Demirli kapıyı çekerken gürültü yapıyordu.

“Uyandınız mı küçük hanım.”

Kapı arkadaydı. Bu yüzden yanına yaklaşan sesin sahibini görmeden adımlarını duyuyordu.

“Siz kimsiniz? Bana ne yapacaksınız?”

“Korkma, güzel yüz.”

Konuşan adam karşısına bir sandalye çekerek oturdu. Genç olduğu her halinden belliydi. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa kadınları cezbedeceği bir çekiciliği vardı.

“Kimsiniz siz? Beni neden kaçırdınız?”

“Korkma dedim sana. Tanışalım, çok ısrar ettin. Benim adım Berkay. Berkay *Erkiner*.”

Hayat’ın hafızasında bazı hatıralar çalkalanmaya başlayınca kaşlarını çatı. Hiç yabancı gelmiyordu bu isim. Biraz sonra her şey netleşti. Bir gece yarısı Ömer’in telefonunu açtığına Seyfi’nin söylediği isim Erkiner’lerdi. Hatırlayınca yüzüne şaşkınlık geldi ve bunu hemen Berkay gördü.

“Demek beni tanıyorsun.”

“Tam olarak tanıyor denemez. Duydum sadece.”

Berkay çarpık bir şekilde güldü.

“Kocan benden sana çok sık bahsediyor mu?”

Hayat’ın kasları gerildi. Evlendiklerini sadece babası, Mısra, Gökdağ ve Altuntaş aileleri biliyordu. Dışarıdan bir kişinin öğrenmesine şaşkıncı.

“Biz evli değiliz.”

“Ah güzel yüz bana neden yalan söylüyorsun ki? Baban damadının Ömer olduğunu söyledi bile...”

Hayat babasının adını duyunca telaşla atıldı.

“Ona ne yaptınız?”

“Bir şey yapmadık, sakın ol. Sadece balık tutarken yardımcı olduk. Çok konuşkan bir baban var. Ben olmayan kardeşimden söz ettim, o da biricik kızından. Damadını sevdiğini de söyledi.”

Hayat’ın kalbi titriyordu. Babasının sağlığı açısından çok endişeleniyordu.

“Babam...” dedi boğazına bir yumru otururken. “Ne olur ona bir şey yapmadığınızı söyleyin.”

“Yapmadık diyorsam, sözlerime inan güzel yüz. Balığa çıktık ve hemen geri geldik. Hem bugün onu görmedim. Geçen gündü. Hava da pek güzeldi. İstavritler büyümüş...”

Hayat düşüncelere daldı. Bir hafta önce babasının yemekte açtığı konuyu hatırladı. Birkaç gencin onunla balığa çıkıp bolca sohbet ettiklerini söylediğini hatırına getirdi. Yine de babasının şu an nerede, ne yaptığını deli gibi merak etmesine engel değildi.

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Ömer’in ne iş yaptığını biliyor musun?”

Ömer... diye geçirdi içinden. Asla kapanmayan derin yarasıydı bu isim.

“İş adamı.”

“Katil olduğunu misal?”

Hayat sessizce dinliyordu.

“Ya da Baran ve Burak’ı öldürmek için bir arkadaşına yardım etme bahanesiyle yaklaşıp arkadaşımı öldürmeye çalışması gibi.”

“Baran ve Burak mı?” diye sordu hemen merakla.

“Demek Kara Ruhlu Ömer’imiz sevdiği kadından karanlık dünyasını sakladı. Kolundan vurulduğunu gördüğün zaman ne düşündün?”

Hayat’ın dudakları titredi. Baran ve Burak’ı öldürmeleri için adamlara yardım mı etmişti? Arkadaşı diye bahsettiği adam kimdi? Hayat’ın kafası karman çormandı.

“Sevdiğin adamı, para kaynağı zengin, âşık bir adam olarak mı biliyordun?”

“Evet.” dedi gerçek duygularıyla. Ömer’i öyle tanımişti ve öyle olmasını tüm kalbiyle dilerdi. Şu an bu durumda, pis adamların ocağında bebeğiyle mahzun kalmazdı. Korkuyordu ama direnmesini ve güçlü olmasını söyleyen bir ses vardı içinde.

O ses Ömer’in kalbinden geliyordu. Elini kalbinin üzerine koymuş, kalbinden güçlü olmasını ve sağlıklı kalmasını söylüyordu.

Gittikleri adresin boş bir oyalamadan ibaret olduğunu gördü. Çatalca’daki villaya yaptıkları baskında Nihat’ın adamlarını bile

bulamamıştı. Onunla oynuyorlardı ve Ömer hiç olmadığı kadar sinirliydi.

Villaya ilk girdiklerinde Hayat'ı görme umudu, Nihat'ın kafasını kopartma isteği vardı. Fakat kimseyi görememiş olması tahminlerindeki en son sıralamaydı.

Salona adım attığında karşısına kocaman bir masa çıktı. Üzerinde yanan bir mum ve not vardı.

Sana yanan eve hayat kurtarmak için girersen elin yüzün is olur, diye bir söz yollamıştım. Şurada yanan mumu görüyor musun? O senin kalbin Kara Ruhlu.

Sevdiğin kadın benim ellerimde ve emin ol ona Baran ve Burak'a davrandığım kadar nazik davranmayacağım.

Telefonuna gelecek adrese yalnız gel. Adamlarını veya polisi peşinde görürsem...

Devamını getirmek istemiyorum. Sen anladın.

Hayat havanın karardığını, içeride yaktıkları aydınlatmalardan anlıyordu. Saatlerdir oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Şaşırtıcı derece de sakin ve sabırlıydı.

Bu Berkay'ın da ilgisini çekti. Gazetenin üzerine konulan yemekten yerken yan gözle Hayat'ı inceliyordu.

“Ömer'in sende ne bulduğunu anladım, galiba.”

Hayat başını çevirip ona baktı.

“Karanlık hayatını bilmiyorsun ama şu durumda ağlayıp sızlamak yerine sakince oturup bekliyorsun. Senin yerinde bir başka kadın olsa korku çılgınlıkları atıp kurtarılmak için birilerini çağırır.”

Hayat birçok kere Ömer'in onu neden sevdiğini merak etmişti. Bunu ona sormayı çok istediği halde her defasında unutmuş ve Ömer ile olmanın tadını çıkarmıştı. Şimdi yanına gelse onu kurtarsa...

“Güçlüsün. Bu erkeklerin hoşuna giden ama aynı zamanda gitmeyen bir özellik. Ben kadınların cilveli ve korunmaya muhtaç olmalarından hoşlanırım.”

Hayat’ın aklına Mısra geldi. Telefonla konuşurken acaba sesini duymuş muydu?

“Neden sessizsin? Cevap ver de şurada iki muhabbet edelim. Saatlerdir sessizsin. Arkadaş olarak yanlış kişiye bakıyorum sanırım.”

“Beni neden burada tutuyorsun?”

“Hâlâ anlamadın mı? Seni burada tutuyorum, çünkü birazdan Ömer Bey’imiz teşrif edecek.”

Hayat Ömer’in gelecek olduğunu duyunca heyecanlandı. Bir aydır görmüyordu ve çok özlemişti.

“Ne oldu sevindin mi? Hale bak yüzünde güller açtı. Bu kadar âşık mı etti Kara Ruhlu seni kendine?”

Kara Ruh adının gerçekten var olduğunu duymak Hayat’ı tekrar katil Ömer ile baş başa bırakmıştı. Buruk bir sevinçle tekrar hüzünlendi.

“Ömer gelince ne olacak?”

“Seni meraklı güzel...”

Berkay karnını yeterince doyurduktan sonra yanına geldi. Elini, yüzünü okşamak için uzattığında başını çevirmesi sonucu eli boşta kaldı. “Bu kadar hırçın olma canım. Şurada keyifliyiz...”

“Ömer gelince ne olacak?” diye yineledi sorusunu sertçe.

“Baran ve Burak’ın hayatına karşılık Ömer kendini ortaya atmıştı. Şimdi ondan kurtardığı hayatlara karşılık sen mi yoksa kendisi mi kurban olacak, buna karar vereceğiz. Daha da doğrusu Kara Ruhlu kendi seçimini yapacak.”

“Yani beni seçerse onu...” devamını getiremedi. Bu gerçeği aklının almasına imkân yoktu.

Berkay ise cümlesini tamamladı.

“Öldüreceğim!”

“Hayır!” diye haykırdı. “Hayır!..” Oturduğu yerde sallanarak bileğindeki iplerden kurtulmak için mücadele ediyordu.

Berkay elini omuzlarına yerleştirdi.

“Sakin olmazsan bana zorluk çıkarırsın.”

“İğrenç adamsın. Çek ellerini üzerimden! Ömer’e bir şey olmasına izin veremem. Bırak!”

O sırada tekrar arka kapı açıldı. Hayat hareket etmeyi kesip omuzunun üzerinden geri bakabilmek için başını çevirmek istedi ama geleni göremiyordu.

“Berkay, kızı rahat bırak.”

“Sana bu kadar yardım ediyorum, bırak da birazcık oyalanayım.” Sözleri eğlendiğini belli eden bir keyifle çıkıyordu ancak ellerini çekerek gelen kişiye doğru yürüdü.

Hayat’ın elleri arkadan serbest kalınca hemen sandalyeden fırlayıp arkasını döndü.

Gelen adam Berkay’dan daha kısa ve tekinsiz suratıyla şekilsizdi. Uzayan sakallarıyla ne kadar kirli işlerin içinde olabileceğini gösteren doğal görünümü vardı.

“Korkma,” dedi ilk olarak. “ya da kork, sen bilirsin.”

“Sen kimsin?”

“Ömer’in kankası Nihat, küçük hanım. Tanıştığımıza memnun olmadım ama yapacak bir şey yok.”

Nihat yanına gelmek için hareket ettiğinde Hayat diğer tarafa koşmak istedi ama Berkay hareketi önceden tespit ettiği için hemen koluna yapıştı.

“Nereye güzel yüz? Daha gecenin sonuna varmadık.”

Hayat elleriyle onu itme arbedesinde kaybeden kişiydi. Nihat onu ellerinden bağlayıp ahırından inek çekermiş gibi peşinde sürükleyerek deponun bir başka tarafına doğru yürüttü.

“Ömer’den ne istiyorsunuz? Niye öldürmek istiyorsunuz?”

“Gerçekten safsın. İnsan kocasının işlerine karışır, ne yaptığını öğrenir. Ne biçim kadınsın sen?”

“Kadınları aşılaman bittiyse neden Ömer’i öldürmek istediğini söyle!”

Nihat onu daha geniş bir alana götürdü. Burası diğer odaya nazaran daha ferahtı. Ancak pis bir çöp kokusu genzine yapışuyordu. Öksürünce midesi ağzına geldi ve hemen öğürmeye başladı. Öğlen-den beri bir şey yemediği için bu, diyafram kasılmasından başka bir şey değildi.

Nihat Berkay’a baktı.

“Kadınların şu zayıflıklarından nefret ediyorum.”

“Yiğidi öldür, Hayat’ın hakkını yeme! Güçlü kadın, bir kere ağlamadı.” Durup suratını buruşturdu. “Ömer yiğit mi ya? Her neyse...”

Hayat kusmak için dizlerinin üstüne çöktüğünden iki adamın insafına kalmıştı. Ellerini hızla çekince Nihat’ın dengesini biraz bozdu ama kaçmaya yine fırsat bulamadı ve Berkay’ın kolları arasında yerini aldı.

Hayat çığlıklar atıyor, kurtulmak için onu tekmeliyordu. O sırada belli bir adam ordusu kapıdan içeri girerek hemen yanlarına geldiler.

“Ömer Erez, geliyor!”

Hayat hareketi kesti.

Nihat kenardan aldığı, sandalyeyi alanın ortasına koydu.

“Hazırlanın,” derken diğer adamlar sandalyenin etrafına halka olacak şekilde benzin döktüler ve ucunu deponun arka tarafına kadar götürdüler. Hayat onları kıpırtısız izlerken bu düşüğü çukurdan nasıl çıkacağını düşünüyordu. Ömer geliyordu ve birazdan korkunç şeyler olacaktı.

“ÖMER!” diye bağırdı beyinde çığlık atan, kalbinin korkuyla çarpmasına neden olan gerçek yüzünden.

Berkay kollarındaki kadını hemen sandalyeye oturtup ellerini arkadan bağlamak üzere hareket etti ancak Hayat çıkardığı tırnağını

onun suratına geçirince adam haykıarak geri kaçtı ve o sırada Hayat diğeryandan koşmaya başladı. Nereye gideceğini bilmeden sadece koşuyordu.

Derken korkunç olaylar silsilesinin ilk adımı başlamış oldu.

Bir silah sesi tüm depo boyunca yankılandı.

Nihat'ın adamı Hayat'ı kaçamadan yakaladı. Canının acımasına aldırmadan saçından çekip yerde sürürken Nihat kadının başına silah doğrultarak beklemeye başladı.

Hayat zarar almamak için karnına sarıldı. Bebeğine bir şey olursa ne olacaktı?

İkinci silah sesinden sonra deponun tüm ışıkları söndü.

Geri açıldığında Ömer tam karşıdaydı.

Tüm karanlığıyla...

Tüm korkutucu heybetiyle...

"Ömer..." diye fısıldadı Hayat, gözünden bir damla kayarken. Bu minik fısıltı Ömer'in kulaklarında çığlıktı.

Hayat onun gözleriyle buluşunca ilk defa gerçek anlamda yapacaklarından korktu. O gözler normal bakmıyordu. Âşık olduğu adama ait değillerdi. Bir canavara aitti ve ondan kendisine hiçbir zararın gelmeyeceğine en az kalbindeki aşk kadar inanıyordu.

"Kara Ruhlu, hoş geldin ya... Kusura bakma seni böyle karşılamak istemezdik ama gelişin çok gürültülü olunca, biz de bir güzellik yapalım dedik."

Nihat silahı tutmaya devam ederek diğeryeliyle Hayat'ı yerden kaldırdı. Berkay kenarda bekliyordu. Oyuna girmeyi amaçlayan yedek futbolcu gibiydi.

Hayat Ömer'in gerçekten tek başına gelmiş olduğuna inanamayarak bakıyordu. Seyfi neredeydi? Konum olarak nerede bulunduklarını bilmiyordu ama Barış ve Murat'ında yanlarında olması gerektiğini düşündü. Haberleri yok muydu?

“Beni istiyorsun sen! Onun kapıdan çıktığına emin olduktan sonra bana istediğini yapabilirsin.”

Berkay suratını buruşturdu. Daha fazla müdahale etmeden duramadı.

“Nihat bu sahne filmlerdeki tipik kavuşamayan âşıklar ve kötü adamlar sahnesi değil mi? Ne bayağı ama...”

Ömer, “Nihat!” diye uyardı hükmeden sesiyle. “Hayat’ı bırak.”

“Öyle kolay değil, Kara Ruhlu. İşime karışmamak ne demek öğreneceksin.” Hayat’ı dizlerinin üzerine tekrar çöktürmek için ona adamına talimat vermek için az önce kullanıldığı belli olan silaha ulaşmak için elini beline götüren Ömer, tek bir saliselik duraksama belirtisi göstermeden sıcaklığını koruyan pürüzlü kabzayı kavradığı gibi bel oyuğundan çıkarttı.

Hayat ona bakma gafletine düştü.

Yöneltilen silahın hedefi, kendisiydi.

Ömer duygusuz bakışlarının altında ona bakıyordu.

Ve sonra...

Hayat acı bir çığlıkla ellerini kulaklarına kapattı. Ateşlenen silahın mermisi tam kulağının dibinden arkasındaki adamın alnına saplanmıştı. Korkuyla başını çevirdiğinde yerde kanlar içinde kalan adamı gördü. Vücudunu derin bir titreme aldı.

Nihat Hayat’a doğrulttuğu silahı Ömer’e çevirdi. Koluna nişan almak isterken Ömer’in atik kaçışıyla boşluğa ateş etti. O sırada dışarıdan karşılıklı çatışma sesleri yükseldiği için Nihat ve Berkay şok içerisinde birbirlerine bakma gafletinde bulundu. Arka kapının açık olmasıyla birlikte Berkay küfür savurup oraya koşarken hiçbir adamının görünürde olmadığını fark etti. Nihat da ona eşlik etti.

Arka arkaya ateşlenen silahlar yüzünden Hayat dizlerinin üzerine çökerek başına sarıldı. Karnındaki küçük cenin gibi masum bir pozisyonda dururken tanıdık güvenli kolların arasına alındığını hissedince hemen başını kaldırdı. Gözlerinden yaşlar istemsizce fış-

kırıyordu. Sakinliğı buraya kadardı, hıçkırıklar içerisinde korkuyla ağlarken Ömer'e can simidi gibi sarıldı.

“Ömer, aşkım, iyisin...”

“Sen iyi misin? Bir şey yaptılar mı?”

“Hayır, hayır ama sana... Öldüreceklerdi seni Ömer...”

Ömer konuşarak vakit kaybetmek istemiyordu. Ortamdaki benzinin kokusu genzini yakarken Hayat'ı kucakladığı gibi geldiğı kapıya gitti ancak bir şey oldu.

“Nereye Kara Ruhlu?”

Ömer koşmayı kesti.

Hayat'ı kucğından indirmemek için kendini zor tutuyordu ama ona bir şey olmasına izin verirse işte o zaman kendisini de öldürmesi gerekiyordu.

Nihat, “Kızı indir hemen!” diye bağırdı.

Hayat boynuna sıkıca sarıldı. “Hayır!” diye bağırdı. “Ömer yapma sakın, elinde silahı var.”

“Sakin ol, sevgilim. O bana bir şey yapamaz.”

“Vuracak seni... Senden ölesiye nefret ediyor. Ömer ne olur dinleme onu!”

“Seni dinlemezse eğer onu senin gözünün önünde vururum. Bunu ister misin? Sevdığın adamın gözlerinin önünde ölmesini ister misin?”

Hayat haykırdı. Gözyaşları sel olup içindeki acıyla pınarlarından fışkırıyordu. Ömer'in onu tutan kollarındaki gevşemeyi hissedince boynuna daha çok sarıldı.

“Ömer yapma ne olursun yapma...”

“Seni tamamen bıraktığımda kapıya koş ve dışarı çık. Asla arkana bakma ve ne duyarsan duy geri gelme. Sakın!”

“Hayır... Hayır! Bunu asla yapmayacağım. Birlikte ölürüz ölürsek. Seni bırakmam Ömer, ne olur...” Hayat ayakları yere bastığı halde Ömer ellerini bedeninden çekmemişti. Yavaşça karnına doğru

kayarken o da aşkından canını vereceği adamın yanaklarını okşuyordu. Gözyaşlarının izin verdiği kadarıyla yumuşayan bakışlarındaki aşkı görebildi. Ömer Kara Ruhlu değil, âşık olduğu adamdı. Ömer'iydi. Ona Kamer diye seslenen o sevgi dolu erkekti.

“Buradan çıkmak için çok güzel bir sebebin var unutma.”

Hayat gözlerini kırttığı halde onu net göremiyordu.

“Ne?”

Ömer eliyle karnının üzerinden okşar gibi hafifçe bastırdı.

“Bebeğimize iyi bak. Ben olmasam da o hep seninle olacak unutma.”

“Biliyorsun!”

“Çok uzun zamandır, biliyorum.”

“Neden bir şey...”

“Eh yetti ama he! Hayat gidiyorsan git yoksa bu herifin beynini şimdi uçuracağım. Sizi bekleyecek vaktim yok. Neredeyse gelirler.”

“Ömer?”

“Kapıya koş Hayat, seni orada bekleyenler var. Söylediklerimi unutma, sakın arkana bakma!”

“Hayır...”

Ömer, “Hayat!” diye tıslarken az önceki aşk adamı yerine canavar bakışlı adam vardı. Çaresizce kabul etti. Ömer ellerini yavaşça geri çekerken başını hafifçe eğip vaktin geldiğini söyledi.

Tamamen çektiğinde Hayat onun dudaklarına bir öpücük kondurup hıçkırıklar içerisinde kapıya doğru koşturdu.

Onlar ayrılmadan önce Nihat cebinden çıkarttığı çakmağı yazar vaziyette Hayat'ın arkasına doğru atınca kapıya dökülen benzin anında tutuştu.

Hayat deponun kapısından henüz yeni çıkıyordu. Arkasından gelen çatırtıları işitti. Duyduğu halde Ömer'in sözünü dinledi ve asla arkasına bakmadı, ta kii...

“Seni seviyorum Hayat, seni çok seviyorum!”

Sözlerini iştinceye dek!

Yangını gördü...

Ve ağır bir koku sardı tüm ciğerlerini.

Nefesi göğüs kafesinin içinde sıkışan hava balonu gibi bir his veriyordu. Ağzını açtığı anda hepsinin serbest kalacağını bildiği halde hiçbir şeyi umursamayarak tek bir amaç uğruna gidiyordu. Geri Ömer'e koşmak için döndüğünde birileri onu sertçe dışarı çekti.

Hayat'ı zapt etmek görüldüğü kadar kolay değildi. Barış koltukaltından bir çocuk gibi onu cayır cayır yanan fabrikadan uzaklaştırmak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu.

“Ömer! Yanıyor... Yanıyor... Barış bırak!”

Barış'a karşı koyuşları çılğınlar gibi atan kalbiyle hunharca cebelleşiyordu. Canından bir parça orada, etrafı bir anda saran turuncusarı alevlerin arasında kalırken hiçbir şey yapmadan öylece seyredemezdi.

İtfaiye, ambulanslar...

Dakikalar içerisinde fabrikanın kapısına yakın bir mesafede durdular. Barış doktorlara işaret etmemek için kendini zorluyordu. Hayat'ın sakinleştiriciye ihtiyacı olduğu açıktı. Aksi gibi ona yardımda bulunacak başka adamlar olmadığından şu an sadece Hayat'ı korumakla yetkiliydi.

“Hayat Hanım lütfen sakın olun...”

“Salak mısın Barış?” diye kükredi Hayat, başını arkaya çevirdi. “Ömer içeride yanıyor ve sen sakın ol diyorsun. Bırak beni, yoksa sonra çok kötü olur beni anladın mı? Bırak!” Kolları arasından çıkmak için delice bir istek duyarken yanaklarından süzülen yaşların farkında bile değildi. Durmaksızın tehditlerini Barış'a doğru savuruyordu. Tüm hormonları olayın felaketinden ve hamileliğinden olsa gerek bir kızgınlık bir de acı kaybı için yaşlar döküyordu.

Barış'ın Hayat'ı tutmakta zorlandığını gören polis amiri yanlarına geldi.

“Sakin olun, hanımefendi. Söndürme işlemleri son hız sürüyor. Biraz sonra haber alırız.”

Hayat elinden gelse gözlerinden ateş çıkaracaktı.

“Kocam... Kocam yanıyor! Bana sakin olmamı söyleyip durmayın!”

Hayat’ın yüzündeki gerilimi fark ederek bu kadınla daha fazla uğraşmak istemeyen polis yanlarından ayrıldı.

“Barış sana son kez söylüyorum bırak beni!” Bunu söylerken acı-maya başlayan koltuk altı yüzünden hareketsiz kaldı.

“Yine kapıya koşarsanız diye... Kusura bakmayın Hayat Hanım.”

“Sen böyle davrandıkça gözümden düşüyorsun. Bırak beni, koşmayacağım tamam!”

“Söz veriyor musunuz?”

“Söz.”

Barış onu bırakırken temkinli bir yavaşlıkla kollarını geri çekti. Yüzüne bakmak için önüne geçerken bazı bağırışmalar duyuldu. İtfaiye, polis ve ambulans üçlüsünden yetkililer kendi aralarında yaptıkları konuşma sonrası büyük bir hareketlilik kapının ağzında kaynamaya başladı.

“Bir şey var. Bir şey oldu. Barış... “ Başını kaldırıp anlamadığı şeyi onun anlatmasını ister gibi gözlerinde aradı bulmak istediği cevabı.

“Anlınız birazdan, lütfen burada bekleyin. Ben gidip sorayım.”

Hayat deli gibi başını salladı. İçinden bir ses kötü şeylerin olacağına dair hazırlıklı olması gerektiğini söylüyordu. Ama Hayat tüm olumsuzluklara rağmen Ömer’den vazgeçmeyi düşünmüyordu. Farkında olmadan gözlerinden yaşlar süzülürdü.

Barış’ı giderken izlemenin dahası olduğu yerde sabit durmanın güçlüğünü çekiyordu. Merakı, telaşı onu sözünden geri bıraktı. Görevlilerle konuşmaya başlayan Barış’ın tam arkasından sessizce

ilerleyip donuk bir halde bekledi. Konuşulanları anlayabilecek bir yakınlıkta nefes almaktan çok uzaktı.

“Bir haber var mı komiserim?” diye sordu Barış.

Memur, canını sıkan bir mevzuyu anlatacakmış gibi gözlerini çevrede gezdirdikten sonra Barış’a çevirdi.

“Söndürme işlemi bitti. Yalnız...” Polis memuru derin bir nefes aldı.

“Ekibin içeride iki tane yanmış erkek cesedi bulduğuna dair bilgi edindik. ”

Barış’ın arkasından acı dolu feryatlar koptu. Hayat’ın haykırırlarını duymayan tek bir insan yoktu.

“ÖMER!”

Ve o andan sonra tüm kırmızı güller bir bir akıttı yapraklarından kanını...

Her çiçeğinde siyah bir yaprak taşıdı.

Hayat gözlerini açtığında görme zorluğu çekiyordu. Odaklanma sorunuyla ilgilenmek için göz kaslarını hareket ettirip puslu görünümü yok etmek istiyordu. Bu hareket göz kapaklarının üzerinde şiddetli ağırlığı artırıp, gözünden tüm beynine hükmeden geniş çaplı bir ağrı oluşmasına neden oldu. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Görebildiği tek şey her yerin bembeyaz oluşu ve tavandaki beyaz florasandı.

Bedeninde parmağını kaldıracak güç bulunmuyordu. Ağrıyan başını biraz zorlayarak neler olduğunu hatırına getirmeye çalıştı. Gerçeklerin zincirleme kaza gibi ardı ardına ruhunu parçaladığını hatırlamak aniden soluğunu kesti.

“Ömer!”

“Ah, uyandın mı?”

Hayat başını çevirdi. Betül tüm yardımseverliğiyle oturduğu koltuktan kalkarak endişeyle yanına koştu.

“Betül? Sen misin?”

“Evet, benim canım. Nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ömer? Ömer nerede?”

Hayat vakit kaybetmeden onu görmek istiyordu. Gerçek sandığı şeyler aslında gerçek değil, onun kafasını meşgul eden sahte bir kurguydu. Birazdan Ömer’in geleceğini Betül’ün ağzından duyacaktı.

“Ömer gelsin. Bunca zaman neredeymiş?”

Hayat hızla yataktan doğrulup bacaklarını sedyeden sarkıtmak isterken Betül’ün engellemesiyle karşılaştı. Görme seviyesi düzeldiğinden artık net görebiliyordu.

“Hayat’cığım, lütfen biraz sakın olmaya çalış, olur mu? Bak karındaki bebeğini düşün. Ani bir hareket yapma ve...”

“Betül, Ömer nerede?”

“Bi... bilmiyorum.” Betül endişeli gözlerini hemen diğer yana kaçırdı. Söylemek istemediği şeyleri geçiştirirken sesi çatallaşmıştı.

“Yalan söylüyorsun! Burak nerede?”

“O dışarıda, senin uyanmanı bekliyordu. Hemen haber vereyim. Sen sakın ol ama tamam mı?”

Hayat tepkisel olarak ona ters ters baktı.

Betül ellerini çekerken Hayat’ın üzerine atlayacağını düşündüğünden ellerini sakın olması gerektiğini işaret ederek kapıya gidene kadar kaldırdı. Kapıyı açtığında Hayat yattığı sedyeden fırladı. Kolundaki serumu, acısına rağmen söküp çıkarttı. Bulunduğu yerin bir hastane olduğunu sonunda idrak edebilmiş ve bir an önce firar edebilmenin yolunu arıyordu.

Burak içeri girerken Hayat hemen ona doğru koştu.

“Burak, ne olur söyle Ömer nerede? Tüm her şey bir hayaldi. Ömer bir yere gitti, değil mi? Tabii ya, bana hiçbir zaman nereye gideceğini söylemedi ki. Yine yurtdışına çıktı değil mi? Bu sefer neresi? Amerika mı? Monako mu?”

Burak gözlerini Betül’e çevirdi. Yüzündeki kaslar kötü gerçeği destekler nitelikte gergin ve hüzünlüydü.

“Güzelim, gel otur şöyle.”

Burak onu kapının yanındaki koltuğa oturtmak için kollarından tuttu ama Hayat itiraz ederek onu engelledi.

“Bana Ömer’in yerini söyle. Nerede? Ben hastanedeyim o niye hâlâ gelmedi?”

Burak gözleri dolarak yanında bekleyen karısına döndü. “Doktoru çağır Betül.”

“Neden doktoru çağırıyorsun Burak? Ömer’e bir şey olmadı. O hâlâ sağlıklı!” Dişlerinin arasından uyarıcı bir şekilde çıkan keskin sesi korkudan titrediğini maskeliyordu.

“Hayat, canım benim. Ömer’in üzerindeki karanlık bulutları çok iyi biliyorsun, değil mi? Onun ne kadar çok...”

“Bana — Ömer’e — ne — olduğunu — açıkça — söyle — Burak!” Her bir kelimenin üzerindeki vurgusu, sakinliğin bittiğini, ilerleyen dakikalarda acıdan dolayı ölümü dileyeceğini belli ediyordu. Elleri titredi. Artan kalp atışları, göğsünün hızlanan soluk alma telaşıyla dikkat çekiyordu.

“Ömer yanan fabrikadan sağ çıkamadı. Çok üzgünüm Hayat. Ömer’i... *Kaybettik!*”

“Hayır... Mümkün değil. Hayır.” Hayat geriye doğru kaçınca yatağa çarpıp oturdu. “Hayır...” dedi bir kez daha. Ardından kahkahalarla gülmeye başladı. “Ömer... Ömer... Ölemez ki. Yok canım. Sizi kandırıyor. Ömer ölemez.” Katıla katıla gülmesi Burak’ın boğazında kocaman bir düğüm oldu. Belki ölümle eş değildi ama Betül’ün Tolga ile evlendiğini düşündüğü zaman da böyle duygusal saçmalıklar yaşamıştı. Sevgili olduklarını öğrendiğinde kahkahalarla gülmüş ardından günlerce ağlamıştı. Sanki ölmüş gibi...

Hayat da aşık olduğu adamın öldüğüne bu kadar kolay inanmak istemiyordu. Kahkahalarının sonunda hıçkırıklar içerisinde ağlayacağından adı gibi emindi.

Betül, doktor ve birkaç hemşire ile kapıdan içeri girince birkaç saniyeliğine bekleyip Burak’a baktı.

“Ona söyledim.” Betül’ün hali hazırda bekleyen bir damla yaşı gözünden kaydı. Doktor da sesli kahkahalar atıp gözünden yaşlar gelircesine gülen Hayat’ın yanına ulaştı. Hayat onu görünce çok ani

bir değişimle, dokunmak için kalkan eline karşı koydu. Komik bulduğu espriye çokça attığı kakhahalar, haykırarak ağlamaya döndü.

Anlatamadığı acılara, kalbini söküp giden adama, göremeyeceği belirsiz geleceğine...

Tüm acılar dile geldi. Geçmişı ve geleceği birbirine karıştı. Aklı almıyordu. Koskoca Ömer Erez bir yangında ölecekti. Bu mantığına aykırıydı. Ömer yaşıyordu. Ölseydi Hayat hayatta kalabilir miydi?

Saatler birbirini kovalarken bir kaplumbağa hızıyla ilerliyordu. Gün geceye, gece bir sonraki güne kavuşurken acıyı sine sine içine çekiyordu sanki.

Hastanenin boğucu sterilize kokusu Hayat'ın ciğerlerini yakıyordu. Fiziki kontrollerinin sonunda doktoru psikiyatra yönlendirdi. Hayat bunu kabul etmeyerek geri çevirdi. Burak'ın her türlü desteği esirgemedi onsa sağlmasına katlanamıyordu. İstediği en son şey bir erkek tarafından teselli edilmektir. Kaybettiği adam haricinde hiçbir erkeğin dokunuşuna katlanamıyordu. Ömer'in okşayarak sıcaklık yaydığı şefkatini hiçbir erkek veremezdi. Her bir nefeste Ömer'le yaşarken onsuzluğu kaldırarak kuvveti kendinde bulmakta zorlanıyordu.

Burak onu kendi arabasıyla eve getirdi. Villanın kapısından içeri girerken Betül'ün desteğiyle yürüyordu. Sakat bir insan gibi yardım etmelerine karşı koyacak mecali yoktu.

Kapıdan girdiklerinde onu Cansu ve Barış karşıladı. Murat, Burak'ın arabasına eskortluk yaparak herhangi bir durumla karşılaşmalarını için arkalarından gelmişti.

Cansu Hayat'ın kireç kadar ruhsuz yüzüne baktı. Ağlamaktan şişen ve göz çevresini saran kırmızılık, soluk teninde belli oluyordu. Sevdiklerini kaybeden insanlara ne diyeceğini hiçbir zaman kestiremezdi. Sadece bakmakla yetindi. Betül'e gözlerini çevirdiğinde onun anlayış dolu göz kırpsıyla kenarda bekledi.

“Hayat’cığım odana mı çıkalım, yoksa biraz oturmak ister misin?”

“Oturmak... istiyorum.” Adım adım girdiği salonun her bir miliminde Ömer’in imzası vardı. Onun dekorasyon zevkini beğendiği için siyah renkli eşyaları değiştirmemiş, eski haliyle bırakmıştı. San-ki ilk defa görüyormuş gibi ağır ağır gözlerini dolaştırdı. Her zaman Ömer’in oturduğu üçlü koltuğun sağ köşesine baktı. Geldiğinde sürekli oraya otururdu. Bir daha orada otururken göremeyecek miydi onu?

Gözleri yanıyordu. “Çocuklar nerede?” Gözlerine dolan yaşları yok etmek amacıyla kafasındaki konuyu dağıttı.

Betül hemen cevapladı.

“Esmâ bugün bakıcımız oldu. Tuana ile Berk de onların evinde bir süre misafir olacaklar. Bizim Yağmur’la Yiğit yeni arkadaş ve abla geldiği için mutlular. Tabii bizim minik Aras Rüzgar da onlara katıldı. Bu arada Burhan amca, Esmâ’nın babası Ahmet amcalarla kalıyor. Sen acele edince bugün hastaneden çıkacağını söyleyemedik.”

Hayat tepki vermedi. Hissiz bakan gözleri salonda sürekli dolaşıyordu. Ne kadar süre hastanede kaldığını hatırlamıyordu. Sadece birkaç gün olduğunu düşünüyordu. Aklına Ömer’in çok ünlü bir iş adamı olduğu ve haberlerde yer alacağı geldi. Bunu tetikleyen, oturduğu yerden televizyonu direk görüyor olmasıydı. Önündeki geniş sehpanın üzerinden kumandaya uzanırken Betül onu durdurdu.

“Şimdi televizyon izlersen başın ağrır. Biraz uyu istersen?”

“Uykum yok...” dedi Hayat, sertçe kesip atarken. Kumandayı hızla çekip tuşuna bastı. Burak onu engellemek için televizyonla arasında durdu.

“Duymak istediğin bir şey varsa sorabilirsin, haberler sadece kafanı karıştırır Hayat.”

“Lütfen, kenara çekil.”

Gelişi güzel kumandanın düğmelerine basarak haber kanalı arıyordu. Burak'ın hafif yanından çeken kumanda bir haberde durdu. Burak kenara çekilmedi, ancak sesleri duyuluyordu.

Spikerin sesi salondaki herkesin duyacağı şekilde yüksekti.

“Üç gün önce eski fabrikada çıkan yangında kaybettiğimiz ünlü iş adamı Ömer Erez hakkında adli tıptan haber geldi. İncelemeler yanan iki erkek cesedinden birinin iş adamı Ömer Erez'e ait olduğunu kesinleştirdi.”

Burak arkasını döndü. Duvara tutturulan plazma televizyonun fişini prizden çekerek kapattı.

“Duymak istediğin bu muydu?”

Burak duygularına hakim olamayarak sesini yükseltti. Betül onu susturmak için işaret parmağını dudağına bastırdı.

“Gerçekmiş... Kesinleştirdi, dedi.” Hayat kendi kendine konuşurken sabit bir noktaya bakıyordu. Salonun girişinde duran Barış ve Murat onun bu haline duygulandı. O capcanlı kadın gidip yerine ruh gibi dolaşan bir kadın gelmişti.

“Hayat bunu neden kendine yapıyorsun? Ömer seni böyle görseydi inan bana çok felsefik bir cümleyle durumuna son verirdi.”

Hayat solgun gözlerini Burak'a kaldırdı. Ardından gülmeye başladı. Gözünden yaşlar damlayarak...

“Doğru diyorsun. Ömer'in kurduğu cümleler bazen düşündürüyor, değil mi Betül?”

“Hı hı öyle canım.”

Betül hafif bir gülümseme ile onu geçiştirdi. Hayat'ın değişken ruh hali için ağlamaklı gülümseme denilebilirdi. Mantıklı insandan çok kafayı sıyırılmış gibi durması ister istemez korkutuyordu. Yardım almak için kocasına baktı. Yaşadıkları sebebiyle Burak ile hayatları zor sınavlardan geçmişti. Onu kaybetme korkusu en az ölüm korkusu kadar gerçekçiydi. Burak'ın öldüğünü düşünmek bile aklını kaçırmasına yeterdi. Hayat'ın bu kadar dayanmış olması karşısında şaşkıncı.

Âşık olduğunuz adam bir gün ellerinizden kayıp giderse, siz nasıl hissederdiniz?

“Odama gitmek istiyorum.” Yanaklarını elinin tersiyle kuruladı. Ayağa kalkarken dengesini kaybetti. Burak hemen destekleyip onu kavradı.

“Ben seni götürürüm.”

Betül onlara odanın kapısını açtı. Burak'ın yardımcılarıyla zar zor yürüyen Hayat yatağa gelince oturdu. Nefes almak göğsünü acıtıyordu. Kalbi atıyordu ama tüm duyuları alınmış gibi bomboştu.

Burak onun yastığını düzeltti. Yatırıp yanına oturdu.

“Biraz uyuman gerekiyor. Bebeğin için...”

Kısa bir an düşünmek için çaba sarf etti. O anda hissettiği yalnız kalma korkusuydu. Burak onun yanından kalkarken elini tuttu.

“Benimle kalır mısın? En azından uyuyana kadar?”

Burak ilk defa onun kendisinden bir şey istediğine şahit oluyordu. Hemen kabul etti.

“Kalırım güzelim. Sen iste yeter ki.”

Yanına kayarak uzandı. Betül, ikilinin ağabey kardeş ilişkisini gözleri dolarak izledi. Sonra da sessizce çıkıp kapıyı onlar için kapattı.

Burak gözlerini yummayan kuzenine küçük bir kız muamelesi yaptı. Betül'ün uyumadığı zamanlar yumuşak sesle bir şeyler anlatarak uyumasını sağlardı. Aynı şeyin Hayat içinde geçerli olacağını düşündüğünden ona masal anlattı.

“Bir pist hayal et. Yarışmacılar koşmak için yan yana hazır bekliyorlar. Hepimiz oradayız. Sen, ben, tüm sevdiklerimiz. Start verildiğinde koşmaya başlıyoruz. Bazılarımız çelme takıp düşmemize neden oluyor, bazılarımızsa nefessiz kalarak yarışmaya veda ediyor.” Hayat'ın alnına küçük bir öpücük bıraktı. “Ömer'in nefesi bitti Hayat ama biz hâlâ koşmaya devam ediyoruz. Ve karnındaki bebek babasının yerine geçerek koşuda senin yanında olmaya devam edecek!”

Hayat gözlerindeki yaşları engellemeyi beceremiyordu. Kendini sıkması, gözlerini yukarı çevirmesi bile akacak olan yaşları hiç düşünmeden yanaklarından aşağıya sızdırıyordu. Acı o kadar büyüktü ki asla set çekemiyordu. Dolu dizgin yıkıcı şekilde tüm hücrelerine yayılıyordu. Bundan sonra ne yapacaktı? Nasıl ayakta kalacaktı? Burak'ın onu yatıştırmak üzere anlattığı hikâyede bebeğini nasıl sevdiği adamın yerine koyacaktı?

Ömer...

O her zaman hayatındaydı, çiftlikteki o geceye kadar olan sürede birlikte geçmeyen tek bir günleri olmamıştı. Bedenen olmasa bile ruhunu her zaman yanında hissediyordu. Ömründe ilk defa baba sevgisinden farklı olarak bir adamın aşkına, sevgisine şahit olmuştu.

Ömer yaşanan onca şeye rağmen o kadar güzel sevmişti ki onu, ölümünün bu denli bitirici olacağını düşünmemişti. Ömer tek aşkı, bebeğinin babası...

O kudretli adamın bir daha ona aşkla bakamayacak olma düşüncesi derin bir acıyı kalbine defalarca saplıyordu.

"Ömer'siz yaşayabilecek miyim?"

Bu soru Burak'ın tüm direncini kırıyordu. Kuzeninin bu genç yaşında ölüm acısına maruz kalmasını hiç istemezdi. Özellikle bu denli aşk acısı çekerken.

Empati kurmak adına Betül'ün ölümünü düşündü. Âşık olduğu kadının ölümünden sonra yaşayabilir miydi?

Cevabından oldukça emindi, yaşardı ama eski Burak olarak mı yaşardı, orası muammaydı. Elinden geleni Hayat için yapacaktı. Gerekirse onu yanına alacak ama Ömer'siz yaşamayı ona öğretecekti.

"Zaman güzelim, zaman geçince bu sorunun cevabını kendin vereceksin. Şu an yapacağın iki şey var. İçinden geldiğince tüm acını akıttırcasına ağlamak ve bebeğini asla unutmamak! O senin sayende sağlıklı büyüyüp doğacak. Onun varlığını unutmaman gerekiyor. Bunu yapabilir misin güzelim?"

Hayat elini karnına koydu. Doktor söylemese onun da babası gibi yok olup gittiğini düşünürdü. Kendini üzüntüyle perişan ederken, ya gerçekten onu bırakıp giderse? Bu ihtimal onu korkuttu. Olduğu yerde hafifçe kaykılarak akmayan yaşların bıraktığı ışıltılı, yaş dolu gözlerle Burak'a baktı.

“Yardım et ağabey, onu da kaybetmek istemiyorum. Yarına nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Nasıl yaşayacağımı, nasıl güçlü duracağımı bilmiyorum. Ama Ömer’in bana bıraktığı bu canı koruyup kollamak istiyorum. Onun sevgisine ihtiyacım var. Ömer’in bana bıraktığı en değerli parçam o...”

“Sana bıraktığı iki tane daha yetim var. Onları unuttun mu?”

“Evet...” dedi sadece. Onların varlığı aklından çıkmıştı. Kendi üzüntüsü gözünü o kadar siyaha bürümüştü ki aydınlıkta duran iki minik yetimi unutturmuştu ona.

Tuana ve Berk.

O genç çocukların başındaki tek vasi kendisiydi. Ömer miras olarak parasından başka iki yetimi de bırakmıştı.

Birkaç gün sonra Hayat kendini toparlayan adımı attı. Geldiğinden beri çıkmadığı odasından çıkarak Betül ve Burak ile aynı masada yemek yedi.

Hayat’ın şu durumda başka evde kalması her açıdan sorun olabiliirdi. Onun istediği şeyleri yaparken kendi evlerinden fedakârlık yapmışlar, geçici olarak villada kalmaya devam etmişlerdi.

“Tuana ve Berk, sorun çıkarıyorlar mı?”

Betül Burak’a bakarken söyleyeceklerinde kararsızdı.

“Şey Hayat...”

“Benden sürekli bir şey saklamanızdan çok yoruludum. Söyleyin artık, şu an kendimi o kadar dipte hissediyorum ki daha fazla batmam inanın.”

Burak karısından sözü devraldı.

“Uzmanlar eşliğinde Tuana ve Berk’e durumu anlattık. Senin bu görevi yapamayacağını bildiğim ve hepimizin çocukları olduğu için ilk önce uzman birileriyle görüşüp Berk için pedagog, Tuana için psikolog ayarlayarak her şeyi hazır ettikten sonra yanlarında söyledik.”

Hayat’ın gözlerinden yine yaşlar süzülüyordu.

“Ne yaptılar?”

“Şaşılacak derecede Berk durumu sakinlikle karşıladı. Doktor onu bir süre gözlemlememiz gerektiğini söylediği için şimdilik uzaktan izliyoruz. Tuana ise...”

“Hayat!”

Salonda ciyaklayan kızın sesini duyunca Hayat hemen yerinden kalktı. Tuana ağlamaktan gözlerindeki şişlik bariz belliydi. “Dayım gerçekten öldü mü?”

Hayat’ın dudaklarından o kelime çıkmıyordu. Söyleyemedi gerçeği, sadece başıyla destekledi.

Tuana koşarak ona sarıldı. Bir anneye tutunur gibi, bir ablanın sıcaklığını arar gibi, dayısının acısını unutmak ister gibi...

Kara günün üzerinden iki hafta geçmişti.

Hayat evde hiç yalnız kalmıyordu. Tuana ve Berk onun yanına taşınarak Ömer’in villasında kalmakta diretiyordu. Burak kendi evine götürmek için ısrar ettiği halde Ömer’i tamamen hayatından çıkartacak o hamleyi yapmaya karşı koyuyordu.

Burhan Bey, kızını sürekli dizinde uyutuyordu. Onun için de bir kalp doktoru sürekli muayene etmek üzere eve gelip gidiyordu.

Burak, Baran’ın da desteğiyle birlikte Erez ailesini ayakta tutmaya çalışıyordu.

Murat ve Barış o olaydan sonra Seyfi’yi her yerde aradılar ama hiçbir yerde bulamadıkları için sıkıntıdaydılar. Ömer’in ölümünün üzerinden geçen vakit boyunca sadece bir kere telefonda konuşarak,

“Hayat’ı yalnız bırakmayın.” emrini almışlardı, bunun gerisinde nerede olduğu belli değildi.

Mısra, arkadaşının yanından bir gün olsun ayrılmıyordu. Onunla iletişime girmek istediği halde Hayat’ın görünmez engeline çarptığından sadece yanında duruyordu.

Verandada çaylarını içmek üzere otururlarken Hayat konuşmaya başladı.

“Dünyadaki her milletten insanın buluştuğu değişmeyen tek bir konu vardır. Ne o biliyor musun?”

Mısra kafa yoramayacak haldeydi. Basitçe “İngilizce mi?” diye sordu.

“Ölüm!”

Nefes çekmek ciğerlerini isyan ettirircesine göğüs kafesini zorladığı için kısa bir iç geçirdi. “Onun ölümüne alışmaktansa ölmek daha güzel sanki...”

Mısra çayını ağzından püskürttü. Arkadaşının ruhsuz gibi gezinmesi yetmiyormuş gibi pili biten telefon gibi kıvranan hallerini görmek sinirlerini bozuyordu. Son günlerde intihara meyilli psikopat halleri vardı.

“Sakin saçma sapan konularla kafanı meşgul etme. Bunu yapamazsın, bebeğini düşün!”

“Bebeğim... Asla babasını göremeyecek.” Yorgun düşen bedeni gözyaşlarını akıtmak konusunda artık uğraşmıyor, kendiliğinden akıtıyordu. “Ömer’sizliğe nasıl dayanacağım?”

Mısra onun acısını tırnak ucu kadar anlamıyordu. Daha önce birini hiç bu kadar çok sevmediği için bir başka insan için kendinden geçmenin nasıl hissettireceğini bilmiyordu. Akıl verecek yanlış kişiydi. Sessizliği tercih etmek istese de şu an başka seçeneği yoktu.

“Yaşamak için gücün bebeğinden gelecek. Onu bırakamazsın.”

Burak verandaya girince Mısra sustu.

“Hayat,” dedi Burak. “avukat geldi.”

Hayat başını kaldırdığında gözleri korkuyla bakıyordu.

“Ömer’in vasiyetini açıklayacak. Daha fazla erteleyemeyiz. Çocuklar hazır, herkes seni bekliyor.”

Yerinden kalkmak için masadan yardım aldı. Burak onun denge-
sini kaybedeceğini bildiği için hemen koluna girdi. Birlikte salona
indiler. Tuana ve Berk birbirlerine sarılmış, bir koltukta oturuyorlar-
dı. Betül ve Burhan Bey de Hayat’ın yanında olmak için karşı kol-
tuğa oturmuşlardı. Murat, Barış ve tanımadıkları bir adam ellerini
önünden bağlayarak ayakta bekliyordu.

Hayat, Burak ile yan yana oturdu. Burak avukatla göz göze gelip
başlamasını işaret edince iki avukattan biri hemen evrak çantasın-
dan dosyaları çıkarttı.

“Ömer Bey vefatından hemen önce vasiyetini yeniletti.” Hayat
onun adını bir başka kişilerin ağzından duyunca sanki gerçekten
yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Ama avukatın dudaklarından dökülen kelimeler Hayat’ı daha ne
kadar yaralayacaktı hiçbir fikri yoktu.

Tüm malvarlığını Hayat’a bırakmıştı. Şirketlerinin en yüksek
hisseleri ondaydı. Diğer ülkelerdeki mülkleri de ona kalmıştı. Parayı
hiçbir zaman umursamayan Hayat bütün bunlarla ne yapacaktı?

“Son olarak Tuana ve Berk kardeşlerin 18 yaşlarına gelene kadar
vasiliği Hayat Erez’e bırakılmıştır.”

Tuana yerinden kalktı, Berk de peşinden. Hayat’ın yanına ge-
lerek sıkıca sarıldılar birbirlerine. Bu dünyada üçü de kimsesiz kal-
mıştı. Hayat’ın kan bağı bulunan bir babası ve yeni bulduğu kuzeni
vardı ama bu genç ruhların ondan başka kimsesi yoktu. Ömer’in
bıraktığı üç küçük güzel can...

Hayat yaşamak için nedeninin olduğunu Tuana ve Berk’in ku-
caklamasıyla buldu. Sürekli aklından çıkarsa da bebeği de...

Uzun uzun açıklamalardan sonra diğer avukat çantasından bir
zarf çıkardı.

“Hayat Hanım,” deyince çocuklar sarılmayı keserek ona döndüler. “Ömer Bey ölümünden sonra bunu size iletmemi istedi. Vasiyetten ayrı olarak sadece size verilmek üzere bekletildi.”

Hayat elleri titreyerek zarfı elinden aldı.

Herkesin gergin bekleyişlerinin arasında zarfın kenarını yırtıp içine baktı. Bir USB bellek ve bir kâğıt vardı.

Hayatıma Dair...

İki kelime tüm sayfayı anlaşılır kılmıştı sanki. Neden evlendiklerini açıklamak için hep sonraya erteliyordu ve şimdi zamanı gelmiş miydi?

Yerinden hemen kalktı.

“Ben çalışma odasında olacağım, lütfen rahatsız etmeyin.”

Birilerinin ona karşı çıkmasını veya bir söz söylemesini beklemeden hemen Ömer’in yatak odasının yanındaki gizli odaya çıktı.

Kendi canınızdan bile çok sevdiğiniz ama kaybettiğiniz insanın sizin hakkınızda düşündüğü ve asla size itiraf etmediği şeyleri öğrenmek için adım atar mıydınız?

Hakkınızda iyi ya da kötü şeyler düşünmüş olsa bile kızdığınız halde bağıramayacak, sevdiğiniz halde sarılamayacak olmanıza rağmen o şeyleri bilmek ister miydiniz?

Hayat tam da bu arafın ortasında kaybolan ruhunu arıyordu. Ömer’in eve geldikten sonra yoğun çalışma saatlerini geçirdiği ve aşk itirafını yaptıktan sonraki ilk birlikteliklerini yaşadıkları çalışma odasındaki masada oturuyordu. Gözleri Ömer’den sonra asla dokunulmayan hafif dağınık masanın üzerindeki siyah zarftaydı.

Gözlerinden sessizce düşen yaşlar mavi gömleğinin üzerinde minik karaltılara neden oluyordu. Onun gözü zarfta, akli karar vermekle meşguldü. Ömer’den ona kalan sadece karnındaki çocuk veya iki tane yetim yeğen değildi. Hâlâ kalbine dokunmanın bir yolunu bulabiliyordu. Bu düşünce onu acı acı gülümsetti. Tam da Ömer’e

göre bir hareketti. Acının içinde bile gülümsemesi için neden olabiliyordu.

İçindeki cılız güce dayanarak titrek elini masanın üzerine yerleştirdi. Ağırlaşan bedenini öne doğru çekti ve düşmemek için hemen dirseklerinden güç aldı. Sandığından daha halsizdi.

Zarfın içindeki bellekte belki de hayatının geri kalanını ilgilendiren bir konu mevcuttu. İçinde bunu öğrenmek isteyen merak kadar koskocaman bir korku da vardı, kelimelerden korkuyordu.

Ömer'in onun için düşündüğü şeylerden korkuyordu. O kadar çok özlemişti ki ya sevdiğini söylese, o zaman ne yapardı?

Daha fazla kaçacak alanı yoktu. Er ya da geç mutlaka bu bellekteki şeyi öğrenecekti. Durumun vahametini açıklamak istermiş gibi siyah bir zarf seçmişti. *Kara Ruhlu Ömer'in asil mektubu*, diye düşündü. Hayat'a çektiirdiği ıstırabı hiçe sayarken ne düşündüğünü merak etti.

Sıkışan göğsüne inat derin bir soluk çekti. Hemen yanında duran laptopa uzanarak bir çırpıda açtı.

İçinde tek bir video dosyası vardı. Play tuşuna basarken kalbi sol yanını zorluyordu.

Videonun başında ismini görüne hemen pause tuşuna bastı. Başı öne düştü. Elleri titriyordu. Karşısında Ömer'i göreceği için korkuyordu. Birkaç saniyelik beklemenin ardından korkusunu bir kenara itekleyerek yazıları merak içerisinde okumaya başladı.

Rubumu aydınlatan; Kamer'im... Hayat'im...

Yazılar bittikten sonra o geldi...

Gözyaşları içerisinde "Ömer..." diye inledi ekranda parmaklarını dolaştırırken.

Sanki Ömer de ona bu anı sunuyordu. Bir süre aşkla gamzeli gülüşünü gösterdikten sonra konuşmaya başladı.

Sana ne zaman bu sözlerle hitap etsem kollarımda küçük bir kuş gibi titrer dururdun. O zaman seni sıkıca sarmalar, tüm yaşamını kollarımın arasında geçirmeni dilerdim.

Bu videoyu çektiğim için belki bana kızırıyorsun ama burada yüzüne karşı asla itiraf edemediğim şeyleri duyacaksın. Gözlerine bakıp söyleyemediğim şeyler için affet.

Sevgilim...

Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum da...

O aptal sarışının iki topuk üzerinde duramayarak yalpalaması aslında benim hayatımı dengesizleştireceğinin bir öngörüsüymüş.

Her şekilde senden uzak kalmaya çalıştıkça bir şekilde seninle doluyordum. Bir filmin fragmanı gibi sürekli etrafımda, gözlerimin önünde oluyordun.

Sonra Tuana ile yaşadığım derin bir kavgadan sonra sen aklıma düştün.

Minik Ali Can'a sevgiyle baktığın bir fotoğraf karesi elime geçti. O an anladım ki...

Ömer sustu. Birbirine kenetlediği ellerini iki yana açarak mutlulukla etrafına gülümsedi. Kameraya baktı.

Ben sana o anda âşık oldum! O masum esmere âşık oldum.

Sana en çok merak ettiğin sorunun cevabını şimdi vermeye hazırım.

"Seninle neden evlendim?"

Berk'in annesi ve babası öldüğünde o daha üç aylıktı. Tuana ile ikisini bataklıktaki hayatımdan uzak tutabilmek için sürekli çabaladım. Ebeveynleri gibi çamurun içinde boğulup kötülüklerin onları da yok etmesini istemedim. Ben zaten karanlığımda savaşıyordum, hayatta kalma savaşımın içerisindeki en güzel çiçek onlardı. Onları her türlü zarardan koruyarak bir fanusun içine aldım ama bir gün, Tuana'nın acı sözüyle karşı karşıya kaldım.

“Sen de annemler gibi ölüp gideceksin, o zaman bize kim bakacak dayı?”

Benim kör topal ilerlediğim bu yolda son nefesimden sonra onların koruyucusu kim olacaktı?

Cevabı anladın, değil mi?

Evlilik sözleşmesindeki “velayet ve vekalet” kelimelerinin asıl anlamını kavradın mı?

Hayat yanaklarında kuruyarak yok olan yaşlar ve şok olmuş bir ifadeyle videoya ara verdi. Hayretler içerisinde derin soluklar aldı.

“Bana çocukları bırakmak için mi evlendin? Beni baktıcı olmam için mi karın yaptın, Ömer?”

Gerisini merak ediyordu. Artık gözyaşı yoktu. Karmakarışık olan duygularıyla kaldığı yerden devam etti.

Seni onların koruyucu meleği yapmak aklımda yoktu, fakat kendi çocuğu olmadığı halde Ali Can’a sevgiyle bakan o kadının benim emanetlerime de iyi bakacağını düşündüm.

Hayatımda ilk defa sonunun nasıl biteceğini bilmeden ani bir karar verdim: Evlilik!

Başka türlü bana karşı bir şey hissetmeyen bir kadının bu derece büyük bir sorumluluk alacağını sanmıyordum. Ne kadar para teklif edersem edeyim asla kabul edilmeyecek bir şeydi.

Güvene her zaman önem verirken sokaktan bir kadına asla inanamazdım. Tuana ve Berk’in bunca paranın içinde 18 yaşına kadar sefil yaşamalarını, buna zorlayacak bir hayatlarının olmasını istemedim.

Senin gözlerindeki sevgi bana en güzel referanstı. Bu yüzden benimle evlenmen için sana oyun oynayarak ağıma çektim. Sabırla bekledim. Bu bekleyiş kendime bile itiraf etmekte zorlandığım korkuyu kapsadı. Eğer sen başka yollarla para bulmak için

hareket etseydin, o zaman nasıl karşına çıkacağımı bilmiyordum. O iki ay ömrümün yarısını da aldı benden.

Sonra hiç beklemediğim bir anda sen bana geldin. O günden sonra da seni asla mağdur etmemek için kendime söz verdim. Mutlu olman için ne gerekiyorsa, ayaklarının dibine serecektim. Eğer niyetin paraysa zaten ölene kadar fazlasıyla yetecek hesapların olacaktı. Çocuklara olan sevginden de az buçuk emindim.

Tuana çıkıp eve gelene kadar her şey gizliden ilerliyordu, ancak planlarım istediğim şekilde yürümedi. Sen zamanından önce yani benim hâlâ hayatta olduğum zaman dilimi içerisinde çocukları gördün ve ben de seni gördüm: Sen çocuklara âşıktın!

İşte o anda gerçekten emin oldum. Verdiğim karar en doğrusuydu. Çocuklarımın koruyucu meleği olarak doğru kişiyi seçmiştim. Sen gerçekten melektin!

Ta ki kalbim, bunca yıl düzene koyduğum hayatımı sürdürmeme yardımcı olan mantığımı alt edinceye kadar...

Sana âşık oldum!

Sen hayatıma öyle bir doğdun ki vahseti yaşatan, insanlara zerre değer vermeyen, duygusuz, kuyulardan daha dipsiz, gecenin zifiri karanlığına bulanana hayatıma bir ay gibi doğdun.

Güneş'im değildin, çünkü ben hiçbir zaman gün kadar parlak olamadım. Gündüzleri temiz iş adamı kimliğimi üzerime giyip yaşadığımı sandığın o adamı severken, geceleri kurttan daha vahşi olan Kara Ruhlu Ömer olarak nefes aldım.

Gerçeklerden korktum...

Seni sevmeye başladığımı fark ettiğim anda ilk defa ölmekten korktum.

Sen çocuklar için hayatıma aldığım ama benim hayatıma sahip olabilecek tek kadındın. Duru bir güzelliğini tertemiz bir kalbin vardı. O kadar güzel sevdin ki beni, kendimden nefret ettim.

Belki de ilk defa senin beni sevdiğini düşündüğüm zamandı gerçekleri idrak etmem.

Seni kaybedecek olmamdan ötürü o kadar korktum ki bir başkasını sevip uzaklaşmaman için hırçınlaştım. Kendim olmaktan çıktım. Seni ağımda tutmak isterken, aslında o ağı kendi üzerime attım ve sen de avcıydın.

Kalp ile asla düello edilmiyor, onun karşısında hiçbir engel durmuyor. Asla içinden çıkamayacağımı düşündüğüm bataklık-tan sadece senin gül yüzün, ay ışığı olan yüzünü görünce çıkmak için savaştım.

Seni o kadar çok seviyorum ki Kamer'im...

Ömer yine sustu. Kameraya kasılan suratıyla bakarken fiziki bir acı içerisindeymiş gibi duruyordu. Hayat'a gerçekten bakıyordu. Bir soru sorsa, anında cevap verecek kadar canlıydı. Başını diğer yana çevirdi. Burnunu çekti ve hemen ifadesizlikle kameraya baktı.

Sakın ağlama...

Duygularının seni ne denli etkileyeceğini bildiğimden, ölümünden sonra ağlamamamı istiyorum.

Güçlü olmalısın!

Sen Ömer Erez'in karısı Hayat Erez'sin. Lanet ettiğin para ile başladığımız bu evliliğe binlerce şükürler olsun.

Eğer bu videoyu izliyorsan, zamanı geldiği içindir.

Bana kızma...

Küsmeye...

Gerçeklerin acı olmasından daha fazla senin gözlerinden dökülen yaşlar kıymetlidir.

Kızma bana...

Senin yanımdayken duygularımı dökemedim söze, yapamadım. Hangi harf yan yana gelse, cümlesi yok edecekti sendeki beni.

Hayatımda ilk defa bir kadın tarafından sevilme istedim. Bana küçük oğlan çocuğu gibisin, demiştin. Sevgi görmemiş, kurak yetmişmiş ruhu diye, doğruydu. Kendimi o kadar hiç görüyordum ki senin de öyle göreceğini düşünerek korktum. Anlatsaydım içimden geçenleri, sen benden kaçardın. Nasıl derdim yüzüne karşı “Ben aslında bir katilim, daha önce de bir kadını öldürdüm!” diye...

Kolay mı sence?

Memnun muydum kendimden?

Gururlu muydum yaptıklarımın?

Bu yaşıma kadar verdiğim en önemli kararın, en güzel meyvesi senin aşkın oldu bana. Senden kolay kolay vazgeçmemi, saman rengi bal gözlerine bakarak “ben buyum.” diyebilmemi bekleme benden. Küçükken bile kimseye hesap vermedim, kendimi sonuna kadar göstermedim. Kişisine göre çekmecemde sakladığım yüzleri alıp oturttum suratıma.

Bu videoyu sadece evliliğimizin izahı değil, Kara Ruhlu olmadan, iş adamı Erez olmadan Gerçek Ömer’i Tanıma klavuzu olarak çekiyorum.

Senden çok kere korktum.

Yine de korkuyorum.

Ama sana gerçek beni gösterdiğim için çok güçlüyüm!

Sonunda gerçek Ömer kimmiş öğrendin.

Sonunda gerçek beni, kalbimin içinden geçenleri öğrendin.

Beni çok özleyeceksin, özleme.

Seni zorlayan Ömer’i düşün ve nefret et.

Ömer tekrar sustu. Kameraya bakarken yavaşça gülümsedi.

Yapamazsın ki sen... Kimseden nefret edemezsin.

Hele benden...

O yüzden...

Bebeğimize çok iyi bak. Sözleşmedeki tüm maddeleri bana çiğnettiğin için seninle gurur duyuyorum Bal Gözlüm... O bebeği doğur ve onu çok mutlu bir çocuk olarak büyüt. Sana yardımcı olacak birçok kişi var. Yanında ben olmasam bile yaşamak için çok güzel bir sebebin var.

Çocuğum olmasını hiç istememiştim. Senin beni katil olarak öğrendiğin akşam, doktor bana hamile olduğunu söylediğinde hissettiğim heyecanı sana anlatamam. Ancak önceliğim hep sendin. Senin psikolojin... Bu yüzden bu konuyu açamadım ve sürekli düşündüm.

Benden bir parça sende aşkımın kanıtı olarak kalacaktı. Bu senin için umuttu.

Tabii benim için de.

O yüzden şimdi başıma gelenler için bana kızma...

Saat ilerliyor. Videoma son vermek zorundayım.

Hayat ekrana yapışmamak için kendini zor tutarken, tekrar akan gözyaşlarına engel olamıyordu. Videonun ömrünün sonuna kadar sürmesini istiyordu.

Her zaman dediğim gibi Hayat. Zamanı gelince...

Video biterken, zamanı gelince yazısı belirdi. Altında kırmızı bir gülle...

Kalbi heyecanla çarpıyordu. Ömer bu şekilde ona bir şey mi ima ediyordu? Zamanı gelince ne olacaktı?

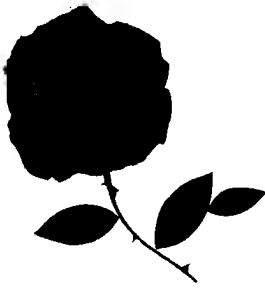
İnat eden kalbi, Ömer'in ölmediğine emin oldu. Yıllar kat edecek olsa da bir yerden çıkıp geleceğine emin olarak inat ediyordu. Her gerçeğe her fikre karşı çıktı. Tek bir bildiği vardı, o da Ömer'in bir yerlerde nefes alıyor olmasıyla. Cesedi tanınmaz bir halde olan o kişinin Ömer olmadığına inat eden yüreği, asla inandırılmaya çalışılan gerçeği kabul edemeyecekti. O gelene kadar her hatırayı hatı-

rında tutmaya, onu uzaktan sevmeye kararlıydı. Bunu değiştirecek hiçbir güç yoktu.

Kapı çalınınca başını kaldırdığında içeri giren Burak'a baktı. Elindeki şeyi masaya bırakırken "Avukat bunu vermemi istedi." dedi ve Hayat'ın tekrar ağladığını görünce içi sıkıldı. "Emniyetten vermişler. Ömer'in kolyesiymiş..."

Hayat onu ellerinin arasına alırken ağlayarak gülüyordu.

"O ölmedi kuzen, o ölmedi!"

Aylar Sonra...

“Kim biliyor amca? Aklım almıyor. Polisin bu kaçınıcı baskını... Ucu ikimize de dokunacak söyleyeyim.”

Doğan Erkiner şöminesinin başında keyifle arkasına yaslanırken bu küçük baskınların ona bir şey yapmayacağına emin olarak rahattı.

“Korkma bir şey olmaz. Ben hayatta olduktan sonra kimse bizi içeri atamaz.”

“Düşmanlarımdan güçlü olan kimse yok. İnanmasam Ömer hâlâ yaşıyor ve benimle uğraşıyor diyeceğim.”

Doğan kahkaha attı.

“Öldü lan adam, hâlâ ne düşünüp duruyorsun?”

“Gerçekten öldü değil mi? Sonradan ortaya çıkmasın.”

Doğan tekrar güldü.

“Yangında küle döndü. Tüm raporlarda onun adı var. DNA’ları bile uyuyor. Ayrıca vasiyeti okundu. Aldığım habere göre Haya’ın acısı sahte olamaz. Kadın sürekli ağlayıp duruyormuş.”

“Ömer’in o günkü halini hatırlıyorum. Kadınına zarar geleceğini görünce kara gözleri nasıl da kudurmuş gibi bakıyordu. Yılların Kara Ruhlu’su gidip bir kadına tutuldu. Fıkra gibi...”

“Ben de bu hataya düşeceğine hiç inanmazdım. Yeğenlerini bunca yıl bizden korumayı iyi başarmış ama karısını koruyamadı.”

“Âşık olmayacaksın değil mi amca?”

“Orası öyle. Sevgiline değil, sevdiğine gelir zarar. O da Baran ve Burak’a karşılık karısını, karısına karşılık kendisini feda etti.”

“Eken ektiğini biçer diyorsun.”

“Eken ektiğinden fazlasını biçer, diyorum oğlum.”

Berkay sıkıntıyla arşınladığı odanın pencere kenarında durdu.

“Anlamadığım şey, Nihat nerede?”

Doğan da bu konuyu merak ediyordu. Yeğeni Berkay’a yardım ederken ricası üzerine pislik Nihat’ı da koruma himayesi altına almıştı ancak kaçırılma gününden itibaren nerede olduğu bilinmiyordu. Yangında ölen iki cesetten biri Ömer’e aitti, diğeri de Berkay’ın dediği gibi adamlarına aitti ama Nihat hiçbir yerde yoktu.

O sırada camdan parıltılı havuza bakan Berkay kolundan dürbünlü tüfekte vurulunca kıyametin ilk adımı başlamış oldu.

“Tuana okula geç kalıyorsun!”

“Berk hazır mı? Hayır saatlerdir o odasındaiken neden beni acele ettiriyorsun ki?”

Hayat gözlerini devirdi. Altı aylık karnıyla salonda bir o yana bir bu yana gidiyordu. Ağrıyan ayakları yetmiyormuş gibi okula geç kalan çocuklara yetişmekle uğraşıyordu.

“Berk? Neredesin oğlum?”

Küçük oğlan kalem kutusunu elinde sallayarak merdivenlerden aşağıya indi.

“Odamda unutmuşum.” Hayat oğlanın kara gözlerine bakarken hafifçe gülümsedi. Onlara nasıl kızabilirdi ki?

“Tamam o halde. Hadi bakalım Murat sizi okula bıraksın. Tuana’cım rujunu azalt, çok belli oluyor. Bir daha okuluna gelmek istemiyorum.”

Genç kız gözlerini devirdi. Yalayarak dudaklarını Hayat’a uzattığı gibi evden kardeşiyle çıktı.

Evdeki hareketlilik azalınca Hayat rahat bir nefes aldı. Derin bir sessizliğin ardından Cansu’dan bir bardak süt istedi ve yapacak başka işi olmadığından ayaklarını uzatıp televizyona baktı.

Kanalları zaplarken bir haber kanalı ilgisini çekti.

“Dün gece narkotikle üç yere eş zamanlı yapılan baskında Berkay Erkiner’in lojistik şirketinde büyük çapta eroin ele geçirildi.”

Hayat ismi duyunca dikkat kesildi. Berkay iğrenç herifin tekiydi ve uyuşturucu kaçakçısıydı. Gebermesini dilerken buldu kendini.

Aklına Tuana’nın Ömer için söylediği söz geldi.

“Dayım uyuşturucu satıcısı değildir.”

Ömer sadece adam öldüren bir robottu. Başka hiçbir şey değildi.

Spiker bir başka konuya geçerken yine kulaklarının alarmıyla haberi dinledi.

“Bir diğer haberimize geçiyoruz. İş adamı Nihat Toroğan yaşamını yitirdi. Yapılan açıklamaya göre, arabasıyla uçurumdan uçması ve araçta bolca alkol şişelerinin bulunmasıyla intihar şüphesi üzerinde duruluyor. Sevgilisine en son gönderdiği mesajda yaptıklarından çok pişman olduğunu, bir ailenin sonunu getirdiği için ölmeyi dileğini söylemiş.”

“Nihat öldü mü?”

Cansu Hayat’ın yüksek çıkan sesi sebebiyle mutfaktan âdeta koşarak geldi.

“Ne oldu?”

“Cansu Nihat ölmüş.”

Konu tam olarak konuşulmasa da Ömer’i Nihat ile depoda bırakıp dışarı çıktığını bildiği için Cansu hemen Hayat’ın yanına oturdu. “Gerçekten mi?” diye sordu.

Hayat yerinden kalkmadan telefonuna uzandı.

“Hayat nasılsın?”

“Kuzen haberleri izledin mi?”

Burak’tan kısa süre ses gelmeyince haberinin olduğunu anladı.

“Nihat nasıl ölmüş ki? Gerçekten intihar mı?”

“Hayat, güzelim bak bu konular seni ilgilendirmiyor. Kapat televizyonu ve farklı bir şeylerle meşgul ol.”

“Bana çocuk muamelesi yapma Burak.”

Hayat sinirle telefonu kapattı. Kuzeni neden böyle davranıyordu? Diğer yandan Nihat gerçekten dünyadan silinmiş miydi?

Üzüntü duyuyordu, o da Ömer’inin o yangında orada kalmasına izin verdiği içindi. Nihat’ın o gün geberip gitmesini ne çok isterdi. *Keşke yanan o olsaydı*, diye geçirdi içinden.

Cansu çalan kapıyla yerinden kalktı.

Hayat düşünceler içerisindeydi. Televizyonu kapatıp başını arkaya yasladı. O sırada tanıdık bir ses salonun tüm boşluklarını doldurdu.

“Hayat Hanım.”

Hayat âdeta yerinden fırladı.

“Seyfi?”

Yangın gecesinden itibaren Seyfi de ortalıktan kaybolmuştu. Murat ve Barış onu her yerde aramış ama izine hiçbir şekilde ulaşamamışlardı. Durumun garipliği buradan başlıyordu.

“Sen neredesin? Bunca ay neden yoktun? Ömer...” Adını telaffuz ettiği anda kalbinde heyecanlı bir çarpıntı oldu. “Ömer’in yokluğundan itibaren sen de yok oldun. Neredeydin? Bizi nasıl yalnız bıraktın?”

Hayat hamilelik hormonlarından olsa gerek normal durumu abartabiliyordu. Sakinliğini bile en zirvede yaşıyordu. Seyfi’ye doğru gitti. Yüzünü incelerken ne kadar sıkıntılı durduğunu son anda görebildi.

“Özür dilerim, bunca ay haber vermediğim için...”

Sanki bu affedilmesi için yeterliymiş gibi başka bir açıklamaya yapmayınca Hayat sesini yükseltti.

“Ömer’in başına bunca olay geldi. Ö...” O kelimeyi söyleyemedi. “O yangın olduğunda sen neden onunla değildin? Her zaman yanında olurdun.”

Seyfi gözlerini kaçırdı. Yanakları dalgalanıyordu.

“Neden açıklama yapmıyorsun? Nereye gittin?”

“Özür dilerim. Ömer Bey bana Amerika’daki şirkete gidip işleri halletmem için görev verdi. Yangından haberim olduktan sonra işlerin kötü durumda olması sebebiyle Türkiye’ye dönemedim. Ancak sizin hakkınızda sürekli haber aldım.”

“Kimden? Murat ve Barış senin bir kere aradığını bir daha haber alamadıklarını söylediler.”

“Adamlardan...” diyerek kısaca kestirip attı. Gerçek ise Cansu ile görüştüğüydü. Hayat’ın ona kızacağını bildiği için ismini vermeyecekti. Bu zamana kadar Cansu’nun da sır saklaması takdir edilecek bir durumdu.

Hayat burnundan soludu. Seyfi için ne dese boştu. Neden ona bu kadar kızmak istiyordu? Bütün bunların sorumlusu oymuş gibi neden hıncını çıkartmak istiyordu? Büyük ihtimal sürekli Ömer’in yanında olup onu korumasından kaynaklıydı. Bu sefer yanında olmayışına karşı öfke duyuyordu.

Kalbi nedeni bilinmez bir şekilde göğüs kafesini zorlarken eli boynundaki kolyeye gitti. Ömer’in somut olarak ona bıraktığı ikinci en önemli şeydi. Asla onu boynundan çıkarmayacaktı. Ve zamanın gelmesini büyük bir heyecanla bekliyordu.

Hayat hamileliğin son haftalarına doğru haftada bire düşen kontrollerin birinden daha çıkarak Barış ve Murat’ın gözetiminde bebek alışverişini yapmak için biraz yürümek istedi. Sayılı zamanlardaydı. Doktor her an bebeğin gelebileceğini söylerken heyecanını kendi

içinde yaşıyordu. Onu beklemek içinde buruk bir sevinç yaşıyordu. Kafasını dağıtmak için dakikalarca yürüdü.

Cadde de vitrinleri gezerken bir mağazanın önünde durdu.

Yeni hamile kreasyondan bir parça mankenin üzerinde duruyordu. Önde küçük bir oğlan ve yanında da babaları duracak şekilde mutlu aile tablosuydu.

Hayat bu manzaraya gülümseyerek bakıyordu, burnunda hafif bir kaşıntı olunca elini kaldırdı. Yanaklarından süzülen damlalar eline bulaşınca şaşkınlıkla ıslaklığa baktı. Ağlıyordu. İçinde garip bir umut vardı ama umutsuzluğu çok daha büyüktü. Zaman ilerledikçe bunu daha iyi anlamıştı. Böyle bir aile tablosu asla onun olamayacaktı. Evet, çok güzel 17 yaşında bir kızı, 7 yaşında bir oğlu ve bir de yeni doğacak kızı vardı ama asla onları koruyacak bir babaları olmayacaktı.

Yanaklarını silerken ilginç bir şey oldu.

Bir yansıma...

Vitrin camından şapkalı bir adamın yolun tam karşısında durarak ondan tarafa baktığını fark etti. Adamın üzerinde kot pantolon ve kapüşonlu bir ceket vardı.

İçinden bir ses ona yüzünü dönmesini söylerken, diğer ses dönme diyordu. Kalbi heyecanla atmaya başladı. Adam onun baktığını anlamıştı. Başını salladı.

Bu Hayat için fırtına sonrası açılan gökyüzü demekti.

Hızla arkasını döndü.

Tek gidişli yolun kenarına gelip karşıya bakarken “Ömer!” diye bağırdı. Murat ve Barış yakınlarında olduğundan Hayat’ın yanına geldiler.

“Hayat Hanım ne oldu?”

“Ömer! Ömer.”

İki koruma şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

Barış Hayat'ın yola atlamaması için bir kolunu tutarken heyecanla başını kaldırdı. Kadının baktığı yöne bakıyordu ama görünürde kimse yoktu.

“Ömer burada, o burada!” diye bağırarak gözlerinden fişkıran yaşlara inat bağırmaya devam etti. Murat ve Barış ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Hayat âdeta onlarla boğuşuyordu. Bu hareket ve aşırı heyecan yepyeni bir cana merhaba dedi.

Hayat'ın kasılmaları başladı.

Bu seferki bağırımları bebeğin doğumunaydı.

Barış ve Murat apar topar onu hastaneye götürürlerken Hayat sürekli “Ömer” diye haykırıyordu.

Doktoru bir iki saat önce kontrol ettiği hastasının tekrar gelmesiyle onu hemen doğuma aldı. Hemşireler doğuma hazırlanmak için üzerindeki tüm kıyafetleri çıkartırlarken boynundaki kolyeye uzandıklarında Hayat hemen karşı koydu.

“Sakın ona dokunma!”

“Bunun kalması sakıncalı olabilir.”

“Dokunma! İstemiyorum.”

Acılarının içinde ağlayarak hemşireyi azarlayıp eliyle itti. Kızları dünyaya gelirken babasının varlığı olmasa da ruhu onunla burada olacaktı. Kolyesini kavrayarak sıkıca aşkına tutundu. “*Zamanı gelince...*” diye fısıldadı.

Saatler ardı arkasını kat etti.

Dışarıda Burak, Betül, Esmâ, Baran ve Mısra beklerken Burhan Bey hemen yola çıkmış hastaneye geliyordu. Herkesin gözlerinde heyecan ve endişe vardı. Mutluluk ve gözyaşı hazır ol da bekliyordu.

İçeride doğumun son dakikalarına doğru bitap düşen Hayat avazı çıktığı kadar bağırdı. Doğacak bebeğinin verdiği acıya, babasız kalışına, aşkına doyamadan ölen kocasına...

Sanki acısını tek bir kelime ifade edecekmiş gibi adını haykırdı.

“ÖMER!”

Sedyenin demirini sıkıca kavrayan sol elini sıcak bir el kapladı. Vücuduna dalga dalga yayılan bu sıcaklıkla acısına rağmen gözlerini açtı.

Ameliyathane önlüğü, maske ve başlığı ile görülen elleri ve gözleri haricinde hiçbir şey belli değildi. Elini çekmek için demiri bırakmak istedi ama gelen her kimse onun elini sıkıca kavrayarak kendi eliyle kenetledi. Hayat acıyla haykırdı. Sert ve sesli solukları arasında gözlerini kaldırıp kimliği belirsiz kişiye baktı.

Kara gözler...

“Ömeeee!”

Acı bir haykırıştan sonra...

Hayat o an sanki ölmüş gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey duymuyordu. Bedeniyle girdiği savaşta mağlup muydu yoksa galip miydi? Bir anda vücudu rahatlarırken başucunda bekleyen ve en az kendisi kadar güçle elini sıkıca kavrayan kişiye baktı.

“Ömer,” dedi halsizce.

Doktor ve hemşire kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Saatlerdir Ömer diye bağıyor. Kocasını mı?”

“Galiba ama duyduğum kadarıyla ölmüş.”

Hayat’ın gözlerinden yaşlar durmaksızın akıyordu. Bebek doğduğu halde onunla değil de elini tutan kişiyle ilgileniyordu.

Düşünebildiği kadarıyla, “Ömer yaşıyor!” diye geçirdi içinden.

Peki o kara gözlerde parıltı veren şey, gözyaşı mıydı?

“**L**anet olsun!”

Berkay çok içmekten, günlerce uykusuz kalmaktan, rast gitmeyen her bir işinden ötürü gözleri kıpkırmızı ve morarmıştı. Dağınık saçları, uzayan sakallarıyla ne derece perişan görüldüğü belli oluyordu.

Açık televizyondaki haberler sağlıklı olmayan ruh haline âdeta demir güllerle vuruyordu.

“İstanbul, Ankara, Antalya ve İzmir’de eş zamanlı yapılan operasyonla tarihin en büyük uyuşturucu sevkiyatı önlendi.”

Berkay amcasının ölümünden sonra ilk defa bir yerden yardım göreceğini düşünerek uyuşturucu işine devam etmeye çalışmıştı. Sevkiyatın İstanbul ayağı kendisiydi. Hata yapmamak için sürekli iletişim halinde hareket ettiği patronların karşısında hataya düşerek çorap söküğünün ipini kendi elleriyle polise vermişti.

Kapı çaldı. Yerinden kalkmak istemiyordu. Çalan her kimse cehenneme kadar gidebilirdi. Israrla çalarken daha fazla sinirlerine hâkim olamadı. İçki şişesinin yanındaki silahını aldı. Yalpalayarak kapıya gitti. Açtığına kimse yoktu. Sinirle kapıyı kapatıp salona geri döndüğünde koltukta biri oturuyordu.

Takım elbisesi üzerinde başındaki fötr şapka ile yüzünü kapatmıştı.

“Filmden mi fırladın? Sen de kimsin?”

Adam salonun açık balkon kapısını gösterdi. Başını kaldırdığında kirli sakallarının sakladığı gamzesi belli oluyor, gözlerinde ise eğlendiğini belli eden bir bakış saklıyordu.

“Berkay Erkiner.”

“Ö...Ömer? Sen... Yaşıyorsun!” dedi hayretle kapının perçazına yaslanırken. Gevşeyen sinirleri sebebiyle kendini toparlamakta ve gördüklerinin gerçekliği arasında savruluyordu.

“Ölmemi çok istedin değil mi?”

“Ölmüştün! Polis senin cesedini gömdü.”

“Peki Nihat’a ne oldu?”

Berkay düşünmek için kendini zorladı. Yangından sonra ondan haber alamamıştı. Aylar sonra amcasının ölümüyle onun da intihar ettiği haberlerini duymuştu ama gerçekliğini araştırmamıştı.

“Ona ne oldu?”

“Benim yerime yanarak cehennemi boyladı. Tıpkı az sonra senin de gideceğin gibi.”

Ömer o kadar eğleniyordu ki kedi fare oyunundaki en güçlü taraftı. Tüm acıları gülüşlerine sakladı. Bu yaptığı şey son olacaktı.

“Seni öldüreceğim şerefsiz herif!”

“A...Ah!” dedi başını iki yana sallayarak onaylamaz bir ifade ile. “Artık o hak bana geçti. Bir hayaleti nasıl öldürmeyi amaçlıyorsun?”

“Silahımla...” Elindeki silahın tetiğine bastı ama silah boştu. “Nasıl ya?” diye sordu kendi elleriyle doldurduğu silaha bakarken.

“Yazık. Bir zamanların yıkılmaz Erkiner soyadıyla tüm Türkiye’nin canını okumuştunuz. Şimdi bir silahın mermisini bile dolduramıyorsun demek.”

Berkay nefretle tükürük saçarak haykırdı.

“Sen yaptın! Sen boşalttın silahı.”

Adımlarını dikkatle atmaya çalıştıkça daha çok sallanarak koltuktaki Ömer'e atıldı ama her zamanki çevikliği ile kendini diğer yana çekince onun yere düşmesine sebep oldu.

"Biliyor musun, sana teşekkür etmem lazım. Çürük planınızın tüm bütünlüğü bozması işime geldi. Yangın günü peşindeki insanların benim adamlarım olduğunu, bile kibrinden anlayamadın.

"Yanılıyorsun, o adamlar benimdi!"

"Gerçekten mi? O yüzden mi o kadar çatışma yaşandıktan sonra yangında sadece iki ceset vardı, silahla ölen diğer adamlar neredeydi?"

Bu gerçek Berkay'ın gözlerini irileştirdi. Kendi içinde bulunduğu arabanın şoförünü tanıyordu, Berkay onunla beraber alanı terk ederken diğer koruma arabasında kimseyi görememişti. Nihat gelmeyince arkasına bile bakmamıştı. Amcasının adamlardan haberi yoktu.

"Sen oradan nasıl kurtuldun? Nihat'ı nasıl öldürdün?"

Ömer gülümsedi.

Hayatının en nefret, en acı, en sevinç duyduğu andı.

Yangın Günü...

"Seni seviyorum Hayat, seni çok seviyorum!" kelimeleri haykırıcasına Ömer'in dudaklarından çıkarken arkadan bir gülme sesi geldi. Kapıdaki yangın gittikçe büyüdüğünden kapı net olarak görünmüyordu. Hayat'ın gitmiş olabileceğinden artık yapması gereken şeyi gerçekleştirebilirdi. Ömer yavaşça yüzünü Nihat'a döndü.

"Beni burada ilk gördüğün an vurman lazımdı."

"Fark etmez, geç olsa da kaybedeceğim bir şey yok."

Ömer doğrultulmuş silaha doğru yürürken yanağında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Şimdi oynayacak mısın benimle?"

Nihat onu hemen öldürmek isteseydi bunu çoktan yapardı. Ömer'in canı yansın istiyor ve ölürken gözlerinin önünde kara ru-

hunun acizliğini hissetmek istiyordu.

“Oynayacağım,” dedi. “öyle bir oynayacağım ki...”

Ömer onun gözlerinin içine ölümcül yakıcılığı ile bakarken Nihat’ın dikkatini arka taraftaki yüzleri kapalı siyahlar içerisindeki adamlar çekti. Arka kapıdan koşarak içeri girerek her tarafa benzin döküyorlardı.

“Berkay işini iyi yapıyor, bak senin için ekstra benzin de getirmişler.”

Ömer kakhaha attı. Altında birçok soru barındıran...

“Sen niye gülüyorsun?”

“Berkay arkasına bakmadan kaçıp gitti. Seni burada kaderinle yalnız başına bıraktı be Nihat.”

Nihat’ın duruşunda hafif bir tedirginlik gelip geçti. Başına ne gelirse gelsin kuyruğu dik tutacaktı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

Yangına yanaşmadan kuru yerlere benzin dökerek ısıtılan adamlar işlerini bitirdikten sonra baş selamı vererek çıkıp gittiler. Bir adam kaldı geriye...

Belinden silahını çıkartıp bacağına hedef aldı. Can acısıyla yere çöken Nihat arkasındaki adamın varlığını görmemişti. Ömer elinden hemen silahını aldı. Nihat’ı yüz üstü yere yatırıp ayağıyla yanağına bastı.

“Şimdi oyunun kuralını kime göre oynayacağız Nihat Efendi? Karımın canını acıtarak onu diz çöktürmeye zorladığın andaki gibi mi yoksa kuyruk acını gidermek için buraya kadar beni koşturduğün vakte göre mi? Hangisi senin için eğlenceli olur?”

“Ö...Ömer... Yapamazsın! Berkay, hayır Doğan Erkiner seni öldürür.”

“Sebepe?”

“Onların adamıyım. Ben gidersem yerime bir başkası gelir, anladın mı?”

Ömer yüzüne ağırlık verince acıyla bağırdı.

“Bana ilk tanışmamızda bir söz söylemiştin. Hatırladın mı?” Ona biraz süre tanıdı. Cevap gelmeyince kendisi devam etti. “Bana *‘Küçük böcekleri öldürürsen, büyükler tekrar ürer. Onlardan tamamen kurtulmanın yolu, köklerini kazımdır.’* demiştin. Söylediğin şeyler arasında en mantıklısı buydu, gerçekten bak. O yüzden senin söylediğini yapacağım. Şu an bir küçük böceği ayağımla eziyorum. Daha sonra en büyük Erkiner olmak üzere hepinizin kökünü kazıyacağım!”

Ömer silahını belinden çıkarttı. Ayağını çekerken Nihat sırt üstü dönerek, öleceğini anladığından korkuyla bakıyordu. Konuşamadı, engel olamadı.

Ömer karanlık hayatındaki en önemli anlardan birindeydi. Tetiği çekti. Tek bir pişmanlığı vardı. O tetikle beraber kendisi de ölmüştü!

Arkasını döndü, cebinden çıkardığı çakmağı çakmadan önce aklına gelen fikri yerine getirdi.

Elleri boynuna gitti. Gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Yıllarca çıkarmadığı kolyeyi gelip Nihat'ın boynuna takarken acınası bir gülümseme vardı suratında.

Hayat o kolyeyi çok seviyordu ve ona bir şekilde ulaşacağını biliyordu.

Ölü bir Ömer Erez olsa da...

Berkay duyduğu gerçeklerden korkarak geri kaçmaya çalışırken ayağı takılarak sertçe yere oturdu. Ömer zebani gibi odada dolaşıyordu.

“Beni de öldüreceksin.”

“Bravo! Eminim şu an söylenecek kelimelerin arasında en gerçekçi olanı buydu. Yani beni öldürmek istediğinden sonra...”

“Sen bütün bunları nasıl yaptın? Amcam tüm emniyetteki adamlarından öğrenmeye çalıştı.”

“Bu çok gizli bir meseleydi ve birkaç polis dışında gerçeği kimse bilmedi.”

“Medyada yalan haberler...”

“Verecekleri haberde birazcık oynanmış olabilir.”

“Amacın neydi manyak herif? Kendine öldü süsü verip bizi mi halletmek istiyordun? Bu kadar uğraşmana gerek yoktu. Bildiğim kadarıyla Kara Ruh’unla bunu çok güzel yerine getiriyordun.”

Ömer burnunu çekti. Başındaki şapkanın ucunu biraz yukarı kaldırdı.

“Aslına bakılırsa, bu işi yapmakla ilgili çok sebebim vardı. Birincisi, emniyet teşkilatına yardım etmek ve senin rezil uyuşturucu ticaretine bir son vermektir. İnan bana senin bu oyunlarından çok sıkılmıştım. Biz de kararlaştırdık ve üç cana karşılık tarihin en büyük kaçakçılığına son verdik. Nasıl biliyor musun? Amcanın ölmesiyle...”

Berkay ağlamak ve vahşice Ömer’i öldürmek dışında mantıklı düşünemiyordu. Yerinden kalkmak için hamle yaptığında Ömer hemen silahını çıkardı. Susturucu takılı olduğundan ayağına edilen ateşle acı bir haykırış duyuldu.

“İt herif geberteceksen gebert.”

“Konuşuyoruz ya, hemen nereye?”

“Lanet olsun!” Berkay yerde kıvranırken sıkılmaktan dişlerini kıracaktı.

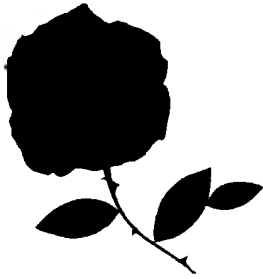
“Amcanı zehirlemek istemezdim. Aklıma geldi, bu arada, sizin güvenlik sistemi neden bu kadar zayıf? Bu eve girerken bile elimi kolumu salladım. Çocuk gibi silah tutuyorlar. Şunlara azcık eğitim verdir, ne bileyim tekvando falan öğrensinler...” Elini alnına vurdu. “Ah! Doğru ya artık sen bunlarla ilgilenemezsin. Çok yazık...”

“Amcam seni korudu şerefsiz herif, neden onu öldürdün?”

“Senin yüzünden! Ha bir de uyuşturucuda en büyük güç olduğu için. Gövdeyi kesmezsen kolları kesmenin hiçbir anlamı olmaz,

olamazdı. Bilinçliydi bu konuda. Belki de o yüzden hayatları mahveden bu çeteyi yok ettiği için huzurlu hissediyordu.

Ömer Erez'in ölümüne karşılık olsa da...

Öyle bir hal ki, boş işler bile zor görünüyor, tembellik imkânsız, uyku fazlalık oluyor ve her ölümün ardından yepyeni bir hayat doğuyordu.

Hayat lohusa yatağında yatarken bunu düşünüyordu. Uyuyan güzel bebeğine bakarken onun güzel bir ömrü olması için dua etti.

“Ömür...” dedi ardından. Kızına verdiği en güzel isim şüphesiz buydu. Kendi hayatına, kocasının adına yaraşır en güzel isim buydu.

Ömer’in Ömür’ü...

Ömer’in yaşadığını doğumhanede kesinleştirmişti. Odaya alındıktan sonra gelen herkese onun yaşadığını söylemiş ve kimse ona inanmamıştı ama gerçek buydu. Ömer bu dünyada vardı ve bunu kanıtlamak için bir yolunu mutlaka bulacaktı.

Güzel kızı ağlamaya başlayınca hemen kolları arasına aldı. Güzel kokusunu içine çekti.

“Babamız güzellikle yanımıza gelmiyorsa, zorla getiririz bebeğim!”

Ömer Çatalca’daki çiftliğin bahçesinde bulunan çardakta tek başına otururken gün yeni ağarıyordu.

“İyi misiniz Ömer Bey? Orada ne yapıyorsunuz?” Seyfi hafifçe eğilerek elindeki şeye baktı. Bir fotoğraf vardı.

“Hayat Hanım ile Ömür çok güzel görünüyorlar, değil mi?”

“Onları çok özledim.”

“Biliyorum.”

Ömer oturduğu yerden etrafına şöyle bir baktı. Güneş ağaçların üzerine doğru doğmuş, her yer aydınlık içerisindeydi.

“Peki...” dedi Seyfi patronuna dönerek. “Bunca ay sonra Hayat Hanım’ı görünce ne yapacaksınız?”

Ömer ona donuk gözlerle bakarken ağır bir nefes aldı.

“Yıllarca ölümün koluna girip yürüdüm. O kadar yakinken öleceğimden hiç korkmadım. Fakat şimdi...” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Korkuyorum.” dedi sıkıntıyla. “Ölümü hissediyorum. Ömür’ün gülüşünü görmeden, Hayat’ın kokusunu içime çekmeden ölecekmişim gibi hissediyorum.”

“Hayat Hanım sizi çok değiştirdi.”

Bu yorum Ömer’in aylar sonra ilk defa gerçek gülümsemesinin nedeni oldu. Kısa ve hüznünlü olsa da...

“Hayat... Onu ilk gördüğümüz günü hatırlıyor musun? Beceriksiz, süs delisi, sarışın haliyle benim koca planımı mahvetmeyi başarmıştı.”

Seyfi kollarını bağladı. “Âşık olmak, zehri kendi ellerinizle verip ölmemeyi dilemek gibi görünüyor.”

“Aşk, masum görünüşlü, etkisine aldığı kişiyi sessizce öldüren bir zehirdir. Kendini bir yere bağlasan da kalbini söküp atmadıkça huzuru bulamazsın. Bedenindeki tüm yaşamı adım attığı yerde kurutur. Ama ne var ki sen bunları göremezsin. Sana dünyanın en mükemmel tatlısı, en güzel kadını, en muhteşem hayatı sunuyor sanırsın, kabul edersin.”

“Siz onu hemen kabul etmediniz, değil mi?”

“Gülşah’tan sonra hiçbir kadını kalbime almadım. Tabii Hayat ile evlendikten sonra tıpkı Hayat gibi benim emirlerime itaatsiz davranan kalbim olmasaydı.”

Seyfi sessiz kaldı. Cebinden bir sigara çıkarttı ve içine çektiği dumanlı nefesi havaya üfledi.

Güneş gözle görülür mesafeye ulaşıyor, sabah serinliği sıcaklıkla değişiyordu. Sabahın erken saatlerinde uyanık olmalarını düşünceli bir geceye dayadı.

Ömer bir sigara yakmak ya da içeri girip kahvaltı yapmak arasında kaldı.

“Sigaranı bitir de içeri gidelim.”

“Söndüreyim mi?”

“Gerek yok.”

Ömer bacaklarını açmak için birkaç adım attı. Diğer yandan gerçekten uyuşan ve katılaştan omuzlarını yumuşatmak için bazı egzersizler yapıyordu. Niyedir bilinmez, içindeki bazı şeyleri Seyfi’ye anlattığı için dumanlı odaya bir pencere açılmış gibi ferah hissediyordu. Sabahın temiz havasıyla ciğerlerini temizledi. Onu nelerin beklediğini bilmediği hayat devam ediyordu. Korkusu sürekli yanındaydı.

“Ömer Bey.” dedi arkadan Seyfi.

“Söyle.”

“Hayat Hanım’ın karşısına neden çıkmıyorsunuz?”

Ömer durdu. Arkasını döndü. Seyfi’ye bakarken yüzünü yine ifadesizlikle koruyordu.

“Onun karşısına çıkmak istiyorum ancak... Benimle mutlu olmayacağını düşünüyorum, hele bu yaptıklarımın sonra... Onu salıvermekten başka şansım yok. Hayatını zindana çeviremem.” Bu sözleri söylerken daha bir eriyip bitmişti. Yüzünden anlaşılmayan duygular gözlerinde belirgindi.

“Ondan yine onun için vazgeçiyorsunuz.”

“Hayat’ı gördüğümde eğer benden boşanmak isterse onu özgür bırakacağım.”

“Bu size acı verecek.”

“Benimleyken mutsuz olursa işte o zaman en büyük acıyı çekeirim. O sağlıklı ve mutlu olsun, ben onsuz da yaşamaya çalışırım.”

“Beni çok şaşırtıyorsunuz. Her şeyi elde eden bir adamın bir anda bu kadar değişmesi...”

“Bir anda değil Seyfi.” dedi Ömer uyarırcasına. Ölüm haberi tüm dünyaya yayılıp yaşayan ölü olarak geçirdiği o kimsesiz zamanlarda çok düşünmüştü. Her gecesi pişmanlıkla doluydu. Verdiği karardan ilk defa pişmanlık duydu. “Onu o kadar çok istiyorum ki...”

Sözünü bitirmeden gözleri Seyfi’nin boş ellerine kaydı. Sigarası bittiği halde sohbetleri sürüyordu. Konuşmanın sonuna geldiklerini haber verdi ve direkt eve girdi.

Daha fazla kelimelere karışmak, rahatlıktan sonra yine rahatsızlık olarak onu buluyordu. En iyisi kısa kesip yoluna devam etmekte.

Kupanın yarısına kadar inen çayından bir yudum daha aldı. Havuza vuran gün ışığı hafifçe dalgalandıkça ışık gösterisine düşünüyordu. Tek bir düşünceyle kafasını bulandırmadan sakince bu gösteriyi izlerken kapı çaldı.

Omuzunun üzerinden geri baktı. Gelenin bu kısa süreli huzurunu bozması canını sıktı. Bardağı konsolun üzerine bırakırken o kişinin Seyfi’den başkası olamayacağı için getirdiği havadisleri heyecan(!) içerisinde bekliyordu.

O kapıya gitmeden bir kez daha kapı çalınca sinirle açarak, “Acil olan ne?” diye sordu.

Kapıdaki kişiler Murat ve Barış’tı.

Ömer onları görünce olduğu yerde donakaldı. Bu iki çocuğu diğer adamlarına nazaran daha çok seviyordu. Ve uzun süredir onları görmediği için kalbi hasretle sarıldı.

“Ömer Bey!” dedi Barış. Gözlerindeki şey ağabeyini özleyen bir kardeş kadar dokunaklıydı. Aynı zamanda Murat da öyle.

“Çocuklar siz...” diye söze başladı ama Murat’ın sessizliği bırakıp söze girmesiyle duygusal anından hemen uzaklaştı.

“Ömer Bey, Seyfi ağabey bize her şeyi anlattı.”

Ömer’in yanakları dalgalandı. Girdikleri bu oyunun affı olur muydu bilmiyordu ama çocuklara gururla bakarken aslında söylemek istedikleri başka bir şey olduğunu görüyordu.

“Sizi rahatsız etmek istemezdik ama telefon numaranızı bilmediğimiz için...”

“Ne oluyor çocuklar?”

“Hayat Hanım!” dedi Barış. Gözlerinde derin bir endişe vardı.

Ömer hemen onlara bir adım attı.

“Ne oldu Hayat’a?” derken eski sertliğiyle dimdik durdu.

“Durumu çok kötü. Dün bir kriz geçirerek hastaneye kaldırıldı. Burak Bey’le konuştuk. Hayat Hanım... intihar etmek için çatı katına çıkmış.”

Kanın beyne hücumu cümlelerin daha bitmesini beklemeden onu bulmuştu. Göğsü sıkışırken “Neden?” diye bir soru çıktı ağzından.

Barış ve Murat birbirlerine baktılar.

“Size olan özlemi yüzünden. Psikolojisi düzelmek yerine daha kötü oldu. Bebek bile onu iyileştirmiyor.”

Ömer ceketini alıp anında kapıdan çıktı. Kendisi araba kullanmadığı için Barış ve Murat’ın kapıda bekleyen aracına bindiği gibi hemen hastaneye gitti. Başına şapkasını yerleştirdi. O hâlâ ölü biriydi. Tanınma ihtimali yoktu ancak tedbiri elden bırakmazdı.

Araba durduğunda beklemeden indi. Başını kaldırdığında onu gördü. Çatının tam ucunda tüm narinliğiyle duruyordu. Aşağıya atlaması işten bile değildi. Ayağının kayması, başının dönmesi, bir anlık dalgalılık onu bu dünyadan koparabilirdi. Kendisi bir oyun oynamıştı ama gerçekte hayattaydı.

Şimdi o Hayat’sız kalabilir miydi? Uzaktan onu severken, bir yerlerde nefes aldığını bilmek mutluluk veriyordu. Ya onun soluğu

kesildiğinde, kendisine ne olacaktı? Peki kızları Ömür? O annesiz babasız ne yapacaktı?

“Ömer Bey?” diyen Barış onun donakalmış haline bakarken te-
dirgindi.

Ömer hemen kendine geldi. Bahçe intihar eden birini izlemek için kalabalıklaşan insan topluluğu ile dolmuştu. Ne yapabilirdi bil-
miyordu ama nefes nefese hastanenin merdivenlerini tırmanırken
bir umut onu yolundan çevireceğini düşünüyordu. Yukarı çıktığında
Burak ve Seyfi kapıdaydı. Bir doktor bir de hemşire onlara eşlik
ederken Burak şaşkınlıkla ona baktı.

“Ömer? Sen... Yaşıyor musun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.
Ömer vakit kaybetmemek için onu itekleyip çatıya çıktı. Hayat
bir hayalet gibiydi. Üzerindeki gecelik rüzgârın etkisiyle âdeta
uçuyordu.

“Hayat!” diye atıldı ortaya. “Ben geldim.” Hayat siyah saçları
dalgalanırcasına olduğu yerde hareketsiz dururken Ömer onu ür-
kütüp yanlış bir hareket yapmamak için yavaş adımlarla yürüyordu.

“Sevgilim ben geldim. Ömer... Kocan geldi.”

Hayat hâlâ hareket etmiyordu. Uzun saçları rüzgarla dans eder-
ken Ömer kalbindeki korkuyla ne yapacağını düşünüyordu. Hayat
onu duymuyor, görmüyordu. İçinden geçen düşünceler ellerini tit-
retti. Ya bir anlık kararla atlarsa?

“Hayat beni duyuyor musun güzelim?”

“Seni duyuyorum, sevgili hayalet kocam!”

Ömer olduğu yerde dondu.

Hayat’ın sesi önden değil, arkasından geliyordu. Başında aşağıya
kaynar sular dökülüyor hissiyle boğuştuktan sonra yavaşça arkasına
döndü.

Hayat kaşlarını çatarak ellerini beline yerleştirmiş, dik dik ona
bakıyordu.

“Hayalet olmayı çok mu sevdin?”

“Ha...yat?” Başını intihar eden kadına çevirdi. “Sen... O kim?” diye sormasına kalmadan Betül gülerек arkasını döndü. Burak onun yanına gidip elini tutarak aşağıya indirirken gözlerinde zafer bakışı vardı.

“Sana inanmadığımız için özür dilerim Hayat. Kara Ruhumuz gerçekten yaşıyormuş.”

Burak Ömer’e doğru tehditkâr bir adım attı. “Seninle sonra görüşeceğiz Ömer Erez!”

Ömer o kadar şaşkındı ki ne hissedeceğini bilmiyordu. Herkes çıkıp çatı katının kapısını kapatarak Hayat ile Ömer’i orada yalnız bıraktılar.

“Bunlar oyun muydu?”

“Evet, hepsi birer oyundu. Başrolümüzde de sen vardın. Perdenin adı *Saf Hayalet Ömer’in İnanışı*. Nasılmış sevdiğinin ölüme gitmesi?”

Nefesinin kesildiğini heyecandan çarpan kalbiyle fark etti.

Ona doğru bakan güzel kadının büyüsyüyle dizlerinin üzerine çöktü. Gücü gitti, mecali yoktu.

“Hayat...” diyerek soludu. Göğsü ağrıyordu, kalbi deli gibi çarpıyordu. “Hayat,” diye fısıldadı. Sesi çıkmıyordu. Haykırarak özlemini dile getirmek istiyor, yapamıyordu. Öylece dizlerinin üzerinde durmuş, soluk alıyordu. Hayati tepkileri Hayat’ı izlemekten öteye geçmiyordu.

“Karanlığı gerçekten yaşadın mı Ömer?” diye sordu Hayat.

Üzerinde uzun askılı bir elbise vardı. Esen hafif rüzgârla beraber etekleri dalgalanıyordu. Simsiyah saçlarını açmış, omuzlarına kadar gelirken, yüzünde sakin bir ifade vardı.

Ömer’in âşık olduğu o bal gözler içine işlercesine bakıyordu. Gelip Ömer’in tam önünde durdu. Dizlerinin üzerine çöken yarı ölü kocasına bakarken Ömer onun gerçek olma ihtimali ile hayal görmeyi kıyaslıyordu. Hayat gerçekten karşısındaydı. Elini kaldırırsa ona dokunabilir miydi?

“Yokluğum, senin bana yaşattıklarını yaşatacak kadar ağır geldi mi?”

“Hayat...” çıktı dudaklarının arasından. Tüm cevabı o isim verecekmiş gibi. Sevdiği kadının adının ruhuna merhem olması gibi.

“Cevap ver Ömer. Gerçekten bensizliği yaşadın mı?”

Ömer’in aklına birçok şey, sorulacak birçok soru geliyordu. Bunca zaman nerede saklanıyordu? Neden böyle bir oyuna gereksinim duymuştu? Önemlisi de... Onu hâlâ seviyor muydu?

“Nefes alıyorum.” Hayat hafifçe kaşlarını kaldırdı.

“Bunca zaman yokluğunda zorla nefes alıyormuşum. Şimdi...” Burnunu koklar gibi kaldırarak gözlerini kapattı. Gerçekte değildi ama hayalinde onun kokusunu getiren rüzgâr vardı. Hayat’ı sarmalayıp çok özlediği o kokuyu içine çekmek vardı. Gözlerini açtı, yere indirdi.

“Yaşayan ölü Ömer olmayı ben tercih ettim. Sen ise bu oyunla gerçekten ölümü hissettirdin.”

“Neden bunu yaptım biliyor musun?”

Ömer onun gözlerinin içine bakarken küçük bir çocuğun masum duygularıyla bakıyordu.

“Misilleme.”

Hayat bir şey demedi. Bakmaya devam ederken Ömer’in ne kadar zayıfladığını düşünüp üzüldü. Gerçekten dediği gibi hastalıkla beraber ölümüne adım atar bir hali vardı. Onun fiziki sağlığının yerinde olduğunu biliyordu ancak o kadar çok zayıflamıştı ki eski kilosuyla arasında dağlar kadar fark vardı. Geçen aylar boyunca sadece kızıyla ilgilenip ve Ömer’i geri getirme planları yapmıştı. Büyük bir acıyı heybesine koyarak çıkmıştı bu yolculuğa. Betül’ün aklına uyup bu planı gerçekleştirmeye karar vermişti. Ama şimdi gördüğü hüznünlü bakışlarda pişmanlık hissi vardı.

Öteki taraftan ağır tehditlere maruz kalan Seyfi gerçeği söylemiş, Barış ve Murat ağızlarını mühürleyerek Ömer’i dikkatlice izleyip

Hayat'a rapor ediyorlardı. Bu konuda yanında olmaları Hayat'ın biraz da olsa ruh sağığına iyi gelmişti.

Kendisi düzelmişti. Ömer ise ağır bir darbe karşısında çöküntüye uğramıştı. Korkusuz Ömer'den eser yoktu. Onu bu hale getiren kendisiydi. Şimdi dizlerinin üzerinde kendisine bakarken, aylarca sessiz kalmasının ürününe karşısında görüyordu.

"Hayat..." dedi Ömer. "Yaşayan ölü olmayı tercih ettiğim dönemde seninle iletişime geçmememin bedelini bu şekilde ödetmek istedin. İnan bana aynısını yaşıyorum."

Hayat, "Ömer..." diyerek araya girdi ama onu hemen susturdu.

"Sana kızmıyorum. Hiçbir şekilde..." Dizlerinin üzerinde oturmaya devam ederken aşkın gururu yok ettiğini bir kez daha anlıyordu. Ellerini ona doğru uzatarak gözlerinin içine baktı.

"Yaptıklarımın kefarecini senin tarafından da ödedim mi?"

Hayat susmaya devam ediyordu.

"Sensizlik çok kötüydü. Hangi kelimeyi seçip senin önüne sersem bilmiyorum. Günlerce uyudum. Neden biliyor musun? Rüyalarımda hep sen vardın. Seni görmek için aylarca çıkmadım odadan. Seni bir gün göreceğimi umut ederken, umutsuzluk beni uyutuyordu. Rüyalarımda ise sen vardın. Seni görmek beni yaşıtıyordu. Ta ki kızımız..." Ömer'in dudakları hafifçe kıpırdanınca, haylaz gamze Hayat'a gülümsedi.

"Ömür'le senin o olağanüstü doğum anını, daha sonra gülüşünü görmek benim için yeterliydi." Nefes aldı. "Bunun bir oyun olacağını zerre akıl edemedim. Eğer bilseydim..." Sustu. Kelimelerin arkasından duygusallığı onu ağlamaklı bir adama çevirecekti. Hayat'ın ayaklarının dibine yatıp huzurla ruhunu teslim edecekmiş gibi hissediyordu. Başı öne düştü. Elini yumrukla kalbine bastırdı. Gözlerini sımsıkı yumdu.

"Geçmişte kendim için yaşadım. Ama artık yaşama gücümü bulamıyorum. Kalbim aşkınla çarpıyor, gözlerim seni görmek için

çıldırıyor, ellerim sana dokunmak için çırpınıyor. Tüm bunlara rağmen, kendi bencilliğim son buluyor. Beni sevmiyorsun biliyorum; katil olduğum için ve bunca yaptığım sahtekârlık için... Haklısın. Seni hayatıma alırken bencil düşüncelerime maşa yapmak için geleceğini hiçe saydım. Pislikten kurtulmak için seni düşündüğümünden dolayı yaşadığımı haber vermedim. Çok üzdüm seni. O kadar güçlü ki, nefretini hissediyorum. Şunu iyi bil, her şey için özür dilerim. Artık ne önemi var bilmiyorum ama..." Dilinin ucuna gelen kelimeler sesinin titremesine neden oldu. "Eğer boşanmak istersen de..."

Yüzünde kocaman bir tokat patlayınca içine girdiği o ufak dünya yok oldu. Gözleri irileşerek Hayat'a çevrildi. Kalbinin üzerinde yumruk olan elini indirdi.

"Evlendiğim adamın aptal olması beni çıldırtıyor." Hayat'ın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bir yandan azarlarken diğer yandan gülmesi Ömer'in kafasını karıştırdı.

"Körsün sen! Artık kesinlikle eminim Ömer. Kendi içinde bir şeyler kuruyorsun ve sanki dünyanın tek gerçeği oymuş gibi o dünyada yanlış fikirler üretiyorsun. Bak bana!" Hayat dizlerinin üzerine çöktü. Ömer'in yüzünü elleri arasına aldı. Onun afallayan ifadesinden duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu.

"Ömer beni duyuyor musun?"

Cevap olarak başını salladı. Kaşları hafif çatıktı. Tokat onu kendine getirmişe benziyordu.

"Güzel. O halde çok çok iyi dinle. Bu yaptığının aynısını aşkını itiraf ederken de yapmıştın. Çok aptal bir adamsın sen. O kadar aptalsın ki, beni göremiyorsun. Seni sevdiğimi göremiyorsun." Elinin tersiyle durmak bilmeyen sessizce akan yaşları sildi. "Sana misilleme yaparak buraya geldim, evet, ama şu an söylediklerin imkânsız ve gerçekçi olmayan yerlere gidiyor. Seni sevmediğimi nerden çıkardın? Aşkımдан geberdiğim için beni biraz anlamanı istediğimden bu oyunu oynadım. Gerçekten sevip sevmediğini anlamak için biraz da... Kısacası evet bu yaptığım çok saçma ama..."

Seni seviyorum ben Ömer. Seni şu halde gördükten sonra ne kadar pişman oldum biliyor musun? Bu kısas sana ceza olacaktı ama bedelini ben de ödedim.”

Ömer onu daha fazla konuşturmadı. Kedi pençesiyle belini kavrayıp hızla kendine çekti. Yüzünü boynuna gömerken Hayat'ı içine sokmak istercesine bedenine bastırıyordu.

Hayat onun başına sarıldı. Uzayan sakallarının üzerinden yanaklarını yakaladı. Kulaklarına inen saçlarına öpücükler kondurdu.

“Beni bırakma, ne olur bir daha bırakma.” Ömer'in fısıltıları kulağına ulaştığında zaten akmakta olan yaşları hıçkırıklara karıştı.

“Sen de beni! Sakın Ömer, sakın bir daha benim için bile olsa bırakıp gitme. O gün arkamda seni bıraktığım için seninle ben de öldüm. Sensiz olmak benim suçumdu, o gün ikimiz de ölecektik.”

“Ben ölmedim, hepsi hayatımızı kurtarmak için oyundu.”

“Bıktım oyunlarından Ömer Erez!”

“Özür dilerim.”

“Özür dilerim.” diyerek karşılık verdi Hayat. Başını eğip Ömer'in alınına, yanağına öpücükler kondurdu. Dudaklarına geldiğinde geri çekildi. Ömer'le gözleri kesişti. İkisi de bu anın özlemi ile dayanarak bugünlere gelmişti. Solukları birbirine karışıyor, bunu hayal olmadığını düşünüyorlardı. O kadar çok özlemişlerdi ki birbirlerini çiftken tek olmayı, karşılıklı sevgi akışını bekliyorlardı. Bu ayrılık onlar için âdeta sınavdı. İkisi de bu sınavın sınananıydı. Ömer yukarıya doğru elini kaldırıp ensesini okşadı ve gülümseyerek onu öptü. Can acısıyla, ayrı geçirdikleri zamana, hasretin soğuğuyla öptü. Yavaş olamayacak kadar haşın, nazik olamayacak kadar vahşiydi. Aynı karşılığı Hayat da veriyordu. Ömer içine döktüğü gözyaşlarının hesabını sorarcasına dudaklarını âdeta dişledi. O da en az Ömer kadar sertti. İkisinin de aklında olan bu birleşmenin asla kopmayacak olmasıydı. Yeterince ayrılığı tatmışlardı. Minik kızlarıyla dolu mutlu bir hayat geçirmek için ellerinden geleni yapacaklardı.

Solukları onları zorlayan bir noktaya getirince dudaklarını ayırdılar.

“Ömer.” diyen fısıltılı ses, diğerinin kulağında âdeta afrodizyak etkisi yapıyordu.

Ömer ona dokunmadan edemiyordu. Elleri sürekli olarak karısının vücudunda geziyordu. Kelimeler yerine samimi bir dokunuş çok fazla hissiyat taşırdı. Gözlerini kaldırıp onun güzel yüzüne baktı.

“Gecemin karanlığındaki en güzel Ay’sın sen. Yolumu kaybedip oradan oraya girdiğim çukurları aydınlatarak doğru yola ulaşmamı sağladın.”

Hayat ölene kadar solmayacak gülümsemesini dudaklarına yerleştirdi. Şefkatle yanağını okşarken, sakalın onu engellemesine aldırmadı. Kocasının kucaklarında o çok sevdiği kara gözlerine bakarken mutlu olmaktan başka çaresi yoktu.

“Ateş böceği ilk önce ışığını alır, sonra aydınlatır. Bence ben ateş böceğiyim. Sana bakarak ışık oldum. Ayna misali... Yansımanı görüyorsun aşkım.” “Bunca günahımın içinde Allah’ın seni bana vermiş olduğuna hâlâ inanamıyorum.”

Hayat onu öptü. Hasretle, sevgiyle, geçmişin tüm kirini silerek öptü.

Kulaklarına ağlayan bir çocuk sesi gelince başlarını kaldırdılar.

Betül-Burak Altuntaş, Esmâ-Baran Gökdağ aileleri belli bir mesafede durarak onları izliyorlardı.

“Uzun zamandır sesiniz çıkmayınca, sağlığınız konusunda endişelendik. Sanırım yanlış bir zamanmış...” dedi Burak. Yıllar önce aşkın adamı aptallaştırdığı için sinirlenen Ömer iken şimdi aşkından dizlerinin üzerine çöken birine dönmesi Burak’ı oldukça eğlendiriyordu.

Hayat utanarak geri çekildi. Ayağa kalkarken kocasına elini uzattı. Ele ele, gelen kalabalığa doğru yaklaştılar. Ömer Burak’ın söylediği şeyi işittiğini belli etti ve kendi adamları Seyfi, Barış ve Murat’a bakarken gözlerini kıstı.

“Sizinle sonra görüşeceğim, beyler. Bunca ay habersiz çok güzel oynadınız. Ödüllendirilmelisiniz.”

Hayat Ömer’in sert çıkan sesini duyunca gerçekten onlara bir şey yapacağını düşünüp kolunu çekmişti.

“Onlara kızma, benim için sessiz kaldılar.”

“İşte o yüzden kafalarını kopartmıyorum Kamer.”

Hayat’ın gözleri ışıldadı. Ömer’in ağzından Kamer ismini duymayalı uzun zaman oluyordu. Kendi adını söylemesinden çok Kamer’in onu etkilemesi ilginçti. Ömer ona o kadar sıcak bakıyordu ki Hayat’ın kalbinden kasıklarına doğru aşk kıpırdanmaları indi. Yanakları kızarınca hemen başını çevirip Esmâ’nın yanına gitti.

İki aylık Ömür annesini görünce mızıldanmayı kesti. Kollarını onu alması için uzatır gibiydi. Güzel kızının başına bir öpücük kondurup hemen yanına gelen babasına doğru döndü.

“Meleğim bak babacık geldi. Artık tamamen bizimle olacak. Merhaba de...” Ömür sanki ölçüp biçer gibi dikkatle yüzüne baktıktan sonra gülümsedi. Ömer’in gözlerinde gördüğü babalık sevgisini hissetmiş olmalıydı. Ömer’in ellerini kaldırıp, “Gel” demesi üzerine âdetâ üzerine atıldı. Ömer onu hemen yakalarken gülüyordu.

Biraz sonra arkalarından Mısra, Burhan Bey, Tuana ve Berk geldi.

Ömer hayretler içerisinde kalarak donuk bir hal aldı. Düşünce sistemi hata vermeye başladı. Tepkisel tepkisizliği, Baran’ın ona “Ömer?” diyerek seslenmesi ile son buldu.

“Siz...” dedi tam karşısındaki çocuklar için. “Siz de mi buradasınız?”

Mısra bayrağı eline aldı. Aradan sıyrılıp Ömer’e doğru yürüdü. Ellерinde mumu yanan küçük bir pasta tutuyordu.

“Sürpriz!” diye şakıdı.

Ömer kaşlarını çatı. “Ne sürprizi?” Gözleri yeğenleri üzerinde gezdi. Çocuklar gözleri yaşlı ona bakıyorlardı. Biraz sonra koşup sıkıca sarıldılar. Ömer onları hasretle kucaklarken onlardan özür diledi.

Gözyaşları had safhadaydı.

Mısra ortamı neşelendirmek için bir kez daha cıvıladı.

“Kutlama için buradayız. Bugün senin doğum günün değil mi?” Ömer bakışlarını Mısra’ya çevirdi. Bu kızın gülen yüzüne sinir olmaya başlamıştı. Bu duygusallıkta neyin kutlamasından söz ediyordu?

“Ne doğum gününden bahsediyorsun Mısra? Kışın doğdum ben.”

“Yeniden hayata gelmeden bahsediyorum, Ömercik.”

İyice afallayan Ömer “Ne?” demekle yetindi. Gerçekten hiçbir şey anlamıyordu. Mantığına zaten ulaşamıyordu, ona bakan kişilerin yüzlerindeki gülümsemeden ise ne olduğunu değil, bir şeyler olacağını anlıyordu.

“Tamam yeter bu kadar! Bugün yeniden hayata dönen kocamın kutlamasına evde devam ederiz. Şimdi üzerine gitmeyelim, yeterince şaşkın ve henüz toparlanamadı.”

Seyirciler gülümseyerek onlara doğru bakıyorlardı. Herkesin duyulandığı ve beklenen aile tablosundaki en güzel sahneydi. Bir süre daha acılarla sınanan bu mutlu aile tablosunu izlediler. Üç çocuklu koca bir aile olmuşlardı.

Geçen yıllar birçok savaş vermişlerdi.

Aşk ise onlara güç veren olmuştu.

Herkesin gitmesiyle baş başa kalan çift, aralarına aldıkları aşk meyvesiyle birbirlerine bakıyorlardı.

Hangi söz bu mutluluğu ifade edebilirdi?

Hangi cümle aşklarını özetlerdi?

“Karanlıkta kaybolan ruhumu ışığınla hayata bağladın.”

“Artık hayatımız, ömrümüzün sonuna kadar karanlık ve kötülüklerden uzak olacak Ömer...”

Hayatın Ruhu

“Sana söz Hayatım... Bundan sonra hayatımızın saf bir ruhu olacak.”

Minik bebek acıkan karnı için kollarıyla onları ayırıp yaygara ko-
parmadan önce, “Çok güzel bir ömrümüz olacak.” diye fısıldadılar
birbirlerine.

Epilog

Hayatta bazı hataların asla telafi mümkün değildir. Bazıları ise samimi bir çabayla affedilir.

Ömer pantolonun üzerinden beline bağladığı mutfak önlüğü ile tamamen affedilmenin arzusu içerisinde elindeki kepçeyle çorba yapmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvayarak ona engel olmasını önlemişti. Hayatının bundan önceki dönemlerini hatırladığında böyle bir şey yapacağını hayal dahi edemezdi. Fakat şu an Hayat'ın onu affetmesi için kendince bir şeyler yapmak istiyordu.

Hastanedeki sahte intihar vakasından sonra Hayat onun tüm hatalarını bağışladığını söylese de o gece onun yanında yatarken sessizce ağlaması ve sabah gözleri şiş olarak uyanması tamamıyla onun suçuydu. Daha sonraki günlerde Barış ve Murat'tan Hayat'ın acılarını duyarak yaptığı planın aslında o kadar muhteşem bir fikir olmadığını anlamıştı. Kendi canından bir parçaya, büyük aşkına zarar vermişti.

Hayat ile aralarına giren görünmez ama hissedilen garip engeli tamamen kaldırmak istiyordu. Bunun için Hayat'ın Ömür'ü de yanına alarak Betüllere misafirlğe gittiği günü uygun bulmuştu. Onun için kendi elleriyle hazırladığı masada yemek hazırlayacak ve

sonra gerçekten kötü günlerin sona erdiğini ona söyleyecekti.

Ölü bilinen Ömer Erez'in bazı dosyaların karışmasıyla hayatta olduğunu ve bu süre içerisinde tedavi gördüğüne dair basına verilen haberin yankıları epey sürmüştü, soruşturma üstüne soruşturma yapılmıştı ama hiç kimse cezasını çekmemişti.

Para dünya üzerindeki her şeye güç yetirebilen bir şeydi. Tabii bir de kıdemli tanıdıklar bunu kolaylıkla halledebiliyordu.

“Ömer Bey, çorbanın üzerindeki ne?”

Daldığı düşüncelerinin arasından Barış'ın sesiyle toparlandı.

“Ne?”

“Çorba diyorum, üzerinde top top bir şeyler yüzüyor.” Barış Ömer'in yanına gelirken boyundan astığı önlüğü ile salata yapma görevini üstlendiği için bıçağı aşağı eğdi.

Ömer çorbaya baktı. Gelişi güzel karıştırıyordu ama bir süredir bekleyen kepçenin hareketsizliği sebebiyle kaynamaktan altına sarmış ve karıştırılınca topaklar yüzüstüne çıkmıştı. Ağzından bir küfür savurdu.

“Dibi tuttu.”

“Fena durmuyor. Böyle yenmez mi?” Bildiği tek yemek olan tavuk soteyle uğraşan Murat aradan başını uzattı.

“Kokusu da güzel.”

Ömer hemen altını kapattı. En güvendiği iki adamını yardımcı olarak yanına alırken onların da bir şeyler bileceğinden umut etmişti ama gördüğü kadarıyla çok yanılıyordu. Çorbayı orada öylece bırakıp tavuk yemeğine bakmaya döndü. Kenardan bir kaşık alarak suyunun tadına baktı.

“Nasıl olmuş patron?”

Ömer'in yere çivileyen bakışları ona döndüğünde gülümsemesi azaldı. Yutkunarak başını eğdi.

“Yemeğe tuz koyarken parmağının ucunu kullanacaksın, kaşığın tamamını değil. Mahvetmişsin!”

Barış gülmemek için kendini âdeta sıkıyordu. Ömer ona döndüğünde elindeki domatese yavaşça batırdığı bıçak keskin olması sebebiyle parmağını da salata malzemesi olarak uygun bulunca acıyla iç çekti.

Ömer yorgun bir nefes bıraktı. Çatışma söz konusu olduğunda adamları kaplan kesilirlerken böylesine basit bir işte aptalı oynamaları öfkesine merhem değildi. Sabırsız bir sesle dişlerinin arasından tısladı.

“Barış ve Murat hemen gidip ev yemekleri yapan bir yer bulup ne kadar yemek varsa alıyorsunuz. Hayat’ın şüphe çekmeyeceği yapımı basit olan yemekleri seçin. Yapmadığımız ortaya çıkmasın.”

İki genç tekrar ettirmeden anında mutfaktan yok oldular. Ömer ellerini beline yerleştirdi. Her taraf dağınık ve kirliydi. Yemekleri kendi yapma hayali nedeniyle Cansu’ya izin verdiklerinden evde kimse yoktu. İş başa düştü. Beceriksizce etrafı toparlarken bazı kadınların neden mutfığa girmek istemediklerini anlamış oldu.

Saatler ilerliyordu. Ömer masayı hazır etmişti. Ama yemekler hâlâ gelmemişti. Telefonunu çıkarttı sabırsızca tam Barış’ı arıyordu ki kapıdan bazı sesler gelmeye başladı. Hayat kucığında Ömür ile içeri girerken gülümsüyordu.

“Biz geldik!”

Ömer suçüstü yakalandığı için telaşla hemen kapıya koştu. Hazırlanan masayı görmesini istemiyordu, onu salona girmeden engellerken Ömür’ü kucığına alıp Hayat’ın beline sarıldı.

“Hayatım erken geldiniz...”

Hayat kahverenginin elaya kaçan en güzel tonundaki gözlerini kısarak şüpheyle ona baktı.

“Sen bir şeyler mi karıştırıyorsun?”

Yüzündeki ifadesizlik Ömer’in şüphesiz en baş özelliği idi. Gün içerisinde “karıştırmak” konulu başka bir mevzuya girmek istemi-

yordu. Yaptığı topak çorbaya Murat'ın tuz ekleme sorunu da eklenince tüm yemekleri dökmek zorunda kalmıştı.

“Karıştırmak sadece çorbada olur değil mi? Ben sadece sizi gördüğüm için şaşırdım. Betül'le daha fazla vakit geçirirsin sanıyordum.”

Hayat bunu duyduğu için rahatladı. Ömer'in teşvikiyle üst kat-taki odalarına çıkarlarken Ömer kızını yatağına bırakıp üzerindeki kıyafetleri çıkartıyordu.

“Burak erken geldi. Bugün onların özel bir gecesiymiş, ben de hemen ayrıldım.” Hayat ceketini çıkarttıktan sonra dudaklarını şa-pırdattı. “Çok susadım. Mutfaktan su alacağım.”

Ömer “Alma!” diye ayağa fırlayınca Ömür koca kara gözlerini şaşkınlıkla açıp babasına bakakaldı. Aynı şaşkınlık Hayat'ta da mev-cuttu.

“Ömer sen iyi misin?”

“Yorgun olmalısın. Sen kızımızla ilgilenirken ben getiririm.” Hayat şüphelerinin doğru orantısıyla hareket eden kocasına karşı temkinliydi.

“Sen aşağıda bir şey mi saklıyorsun? Ben yokken eve kadın mı aldın yoksa?”

“Yine hayal gücün süvarilerle koşturuyor sevgilim.” Ömer onun boynuna küçük bir öpücük kondurdu. Gamzeli gülümsemesiyle onu yumuşattıktan sonra Ömür'ün yanına oturttu. “Hemen geli-yorum.”

Çıkarken yatak odasının kapısını ardından kapattı. Cep telefo-nuna sarılırken sürekli arkasına bakarak aşağıya iniyordu.

“O yemekler bir an önce gelmezse, ikiniz de gözüme görünme-yin Murat!” dedi donuk bir sesle.

“Ömer Bey?”

Dış kapıda Barış'ı görünce bir iki saniye durakladı. Murat'ın te-lefonda tek laf etmesine izin vermediğinden geldiklerine dair bilgi-yi alamamıştı. Barış'ın elindekilere yardım ederek masaya götürdü.

Porselen kaplara konulan yemekler hazırladığı şık masaya çok uygun olduğundan başka servise alma gereğinde bulunmadı.

Sessizce masayı hazırlamaya girişen üç kafa, merdivenlerin trabzanına sıkıca sarılarak aşağıdaki hareketliliği izleyen Hayat'ı görmedi.

Ellerini ağzına bastırarak kocasının aceleyle masa hazırlayışına katıla katıla güldü. “Demek ki gizlediğin buydu Ömer Bey...”

Hemen üst kata çıktı. Üzerini değiştirirken yatak pijamalarını giydi ve Ömür'ü de yanına alarak uyumaya başladı.

Su getirmeyi unutan Ömer dakikalar sonra yukarı çıktı. Hava karardığı ve artık akşam yemeği vakti olduğu için Hayat'ı çağırmaı düşünüyordu fakat onu yatak haliyle uyur bulunca çok şaşırdı. Yemekler soğuyordu ve bu saatte uyuması normal değildi.

Çoktan uykuya dalan Ömür'ü uyandırmadan Hayat'ı hafifçe dürttü.

“Hayat...” Ses gelmeyince biraz daha dürtükledi. “Hayat?”

“Hı...”

“Bu saatte uyunmaz, kalk yemek ye.”

“İstemiyorum.” Yastığa iyice gömdü başını. Ömer bir iki uğraştan sonra vazgeçti. Geceyi çok daha romantik düşünürken tüm işlerinin rast gitmemesi onun hatası olmalıydı. Aşağıya inmek için odadan çıktı.

Hayat ise hemen yataktan fırladı. Ömer'in çok sevdiği kırmızı gece elbisesini giyerek saçını dağınık topuz yapıp kırmızı bir gül taktı. Rengi solan siyah güle inat tekrar aşkına kavuştuğundan artık tüm güller kırmızı olacaktı.

Ayakkabı giymediği için ayak sesleri duyulmuyordu. Hazırladığı masanın başında durmuş, yaktığı mumları eliyle söndürmeye çalışan adamın arkasından ilerleyip hemen beline sarıldı. Geniş beden kollarının arasında kasıldı.

“Demek bana güzel bir masa hazırladınız Ömer Bey?”

Ömer hemen arkasını döndü. Gözleri şaşkınlıkla yüzünde gezindi.

“Sen uyumuyor muydun?”

Hayat başını iki yana salladı.

“Numaraydı.”

“Seni oyuncu! Gerçekten uyuduğunu düşünmüştüm. Kirpiklerin bile kıpırdamıyordu.”

Hayat bir kahkaha attı. “Kocamın keskin izleme özelliği iş başında...”

Ömer ona gamzelerinde güller açarak güldü. Başındaki gülde ve kırmızı elbisesinin yakasında gözlerini gezdirdi. “Çok güzelsin.”

“Sadece seninim.”

Bu mutluluk o kadar büyüktü ki Ömer’in ağlamak istediğine dair büyük hisleri vardı. Hayat’ın kendisine ait olması için ne kadar çok şey yaşamışlardı. Dudakları titreyerek onu yanıtladı.

“Sadece benimsin.”

Yüzünü boynuna gömüp kokusunu içine çekti. Küçük öpücüklerle geri çekilirken Hayat beklentiyle ona bakıyordu.

“Ömer, bu elbiseyi ilk defa giydiğim zaman bir hikâye anlatmak istemiştin. Neydi o?”

Ömer düşündü. Yıllar öncesine giderek ona hangi hikâyeden bahsettiğini hatırlamaya çalıştı.

“Şah Yusuf masalı mı?”

“Evet. Oradaki kızı bana benzetmiştin.”

“Merak konusunda, evet.”

“Bana o masalı anlatır mısın?”

Ömer’in gözleri masaya döndü. “Önce yemek yeseydik? Kendi ellerimle...”

Hayat çarpık bir şekilde güldü. Masaya uzanıp sarmadan bir tane olarak yarısını ısırды ve diğer yarısını Ömer’in ağzına götürdü.

“Bu masayı senin hazırladığına asla inanmazdım. Barış ve Murat’ın ellerinde yemek kaplarıyla girdiğini gördüm.”

Ömer hayatında ilk defa sesli bir şekilde kakhaha attı.

“Sen gerçekten benim karımsın.”

Hayat da ona katıldı. Kocasının ellerine kenetlerken tüm bağ ellerindeydi, asla kopmayacak bir güçle sıcacıktı.

Verandaya geldiklerinde Ömer onu çevirip arkasından sarıldı.

Gökyüzünde dolunay kudretiyle ışıldıyordu.

“Hadi anlat dinliyorum.”

“Bugün sana daha başka şeyler söyleyecektim ama kelimelerimi bir masal ile bertaraf ediyorum şu an.”

Hayat onun kolları arasında kıpırdanarak kendi ona doğru yaslayıp sıkıca sarmasına izin verdi.

“Artık eskiye dair ne varsa hafızalardan silinsin istiyorum. Yeni şeyler söyleyerek bugünümüze yeni bir ışık gelmeli. Tıpkı ay gibi. Her gece yeniden doğarken, bazen yok olup tekrar görünürken gecenin bile güzel bir yanı olduğunu söylemiyor mu?” Ömer hüüzünlendi. Kollarının arasındaki beden onun yaşam sebebiydi.

“Hadi anlat!”

Ömer minik bir hareketle gülümsedi. Gözlerini aya kaldırırken çenesini omzuna yerleştirdi.

“Zamanında birinde bir memlekette fakir bir adam ve onun üç kızı yaşarmış. Kızları fakirliklerine çare olsun diye evde iplik eğirmiş, babalarına da onu çarşıda satıp, gelirken yiyecek bir şeyler almasını istemişler. Adamcağız da tüm pazarı dolaşmış ama iplikleri kimsele re satamamış. Umutsuzluk içerisindeyken bir Arap karşısına çıkmış. Ne sattığını sormuş. O da, “*Kızlarıma ekmek parası götürmek için ekilmiş iplik satıyorum.*” diye cevap vermiş. Arap da, “*Kim eğiriyor bunları?*” diye sorunca yaşlı adam, “*Kızlarım.*” demiş. Arap ona bir sürü para vererek iplikleri almış ve “*Kızının bir tanesini bana ver misin?*” diye sormuş. Adam şaşırılmış ve “*Kızlarıma bir danışayım.*” di-

yerek birlikte eve gitmişler. Üç kızının ikisi Arap'la evlenmek istememiş fakat küçük kızı hiç olmazsa yoksulluktan kurtulacaklarını düşünerek kabul etmiş. Arap, kızın babasına bir çuval altın vermiş ve kızla beraber evden ayrılmış. Biraz gittikten sonra Arap kıza gözlerini kapatmasını, aç deyince açmasını söylemiş. Kız gözlerini açtığı anda büyük bir sarayın içindeymiş. Koşuşturan hizmetçiler onu elmaslarla süslemiş, inciler, mücevherlerle kuşatmış. Hizmetçiler güzel elbiseler giydirip hazırlarken kız kendini cennette sanmış. O otururken herkes el pençe divan önünde beklemiş. Kızın akşam yemeğini getirmişler ve altın tepside gelen şerbetten içirmişler. Sabaha kadar mışıl mışıl uyumuş. Günler birbiri ardına kovalarken çabuk geçmiş. Hizmetçiler bir dediğin; iki etmiyorlarmış. Kız babasını ve kardeşlerini çok özlemiş. Bir gün onu saraya getiren Arap'a, *'Beni birkaç günlüğüne kardeşlerime götüremez misin?'* diye sormuş. Arap o sarayın harem ağasıymış. Kız o gün ondan cevap alamayınca bir daha sormuş, *'Peki yarın gideriz.'* diye cevap almış. Arap gidip beye danışmış. O da, *'Götür ama yanından ayrılma.'* diye tembihlemiş. Ertesi günü Arap bir çuval altın, yanına alarak kıza, *'Gözünü yum.'* demiş ve yine gözlerini kapattırmış. Nerede olduklarını görmesini istemiyormuş. Gözlerini açtığı anda kızın baba evine gelmişler. Hasret giderme bitince kızın kardeşleri sormuş.

'Rahatın yerinde mi?'

'Yerinde ama gece bana bir şurup içiriyorlar sızıp kalıyorum.' demiş.

'Beyi hiç görüyor musun?' diye sormuşlar.

'Gittim gideli bu Arap'tan başka erkek görmedim.' demiş.

Kızın kardeşi hemen atılmış. *'Sana bir sünger vereyim de, gece şurubu getirdiklerinde içiyor gibi usulca süngere dök. Mahsustan sızmış gibi yap, bakalım sana ne yapıyorlar.'* demiş."

Hayat heyecan içerisinde masalı dinlerken gülerек araya girdi. "Kesin o kardeşin adı Mısra'dır."

Bu yorum Ömer'in de aklına gelmişti. Hayat'a eşlik ederek gülmeye başladı. "İnanır mısın ben de aynı şeyi düşündüm."

“Hadi devam et. Adını andık, birazdan telefonum çalar.”

Ömer onun yanağına öpücük kondurup anlatmaya devam etti.

“Kız saraya döndüklerinde ablasının dediğini yapmış ve beklemeye başlamış. Yalancıkdan sızınca hizmetçiler onu yatağına taşımışlar, güzelce yatırıp çıkmışlar. Az sonra odanın kapısı açılmış, içeriye bey girmiş ve yatıp uyuyakalmış. Kız beyin uyuduğundan emin olunca eline mumu alıp beyin yüzüne bakmış. Yanında uyuyan erkek ayın on dördü gibi bir delikanlıymış. Gömleğinin aralığından bir ısıltı görmüş. Gömleği açık bakmış ve ne görsün? Beyin karnı altındanmış. Kız şaşkınlık içerisinde beyi seyrederken mumun yağı beyin karnına damlamış. Bey hemen sıçrayıp kalkmış ve kızı görünce, *‘Demek bana oyun oynadın! Öyleyse beni yedi yıl ayağında demir çarık, elinde demir değnekle ara, o zaman bulursun,’* deyip kaybolmuş. Kız çok üzgünmüş. Yollara düşerek onu günlerce, aylarca perişan bir şekilde aramış. Bir gün yoluna dev çıkmış ve nereye gittiğini sormuş. Kız da ona her şeyi anlatmış. Kocasının adı Şah Yusuf’muş. Dev ona, *‘Şah Yusuf az önce ağlayarak buradan geçti. İleri de bir dev var, ona sorarsın.’* demiş. Kız hemen o devin yanına gitmiş. Selamdan sonra Şah Yusuf’u sormuş. O da *‘buradan geçti ama nereye gitti bilmiyorum.’* diye cevap vermiş. Kız oradan ayrılıp başka devle karşılaşmış. Ona da *‘Şah Yusuf buradan geçti mi?’* diye sorunca dev, *‘Niye soruyorsun?’* demiş. Kız ona her şeyi anlatmış meğerse bu dev Şah Yusuf’un teyzesiymiş. Dev, *‘Öyleyse sen bizim akrabamız sayılırsın, istersen yanımızda kal, Şah Yusuf yedi yılda bir yanıma uğrar.’* demiş. Kız onların yanında yaşamış, Şah Yusuf’un gelmesine yakın dev, *‘Şah’ın gelmesi yaklaştı. Biraz süslen, güzel elbiseler giy, Şah Yusuf gelince su isteyecektir. Suyu içtikten sonra bardağı alırken yalancıkdan tutamamış gibi yapar ve bardağı düşürüp kırarsın. Ben de seni dövmeye kalkarım, bakalım Şah Yusuf seni seviyor mu? Eğer seni seviyorsa döverken bana engel olacaktır.’* diye öğütler vermiş. Yedi yıl sonra Şah teyzesinin evine gelmiş. Bir keder, bir kaygı, bir tasa varmış üzerinde. Teyzesi ne

olduğunu anlamış. Şah su istemiş, teyzesi de kızıdan istemiş. Kız billur bardakla suyu getirip Şah'a vermiş. Şah kızı karısına benzettiği için suyu içerken kızı bakıyormuş. Bardağı verirken kız tutamamış gibi yapıp bardağı düşürüp kırmış. Dev hemen öfkeyle yerinden fırlayıp, *'Gözlerin kör müydü, niye bardağı düşürdün?'* diye, kızı dövmeye başlamış. Şah Yusuf hemen ayağa kalkıp, *'Aman teyze bir kazadır oldu. Benim hatırım için bağışla.'* diye yalvararak devin önüne geçmiş. Kızı kendisine satmasını istemiş ama dev, kızın eli ayağı olduğunu onu satamayacağını söylemiş. Yedi yılda bir gelen Şah üç ay sonra tekrar gelmiş. Dev kıza *'Senin için geldi. Şimdi biz sofraya oturduğumuzda sen yemek sahanını getirirken devir.'* demiş. Kız onun dediğini yapmış ve dev yine hiddetle yerinden kalkıp kızın üzerine yürürken Şah ayağa fırlamış. *'Aman teyzeciğim, bu sefer de bağışla. Bir daha yaparsa onun yerine beni döv.'* diyerek kızı kurtarmış. Şah birkaç gün kalıp gitmiş. Dev kıza, *'Şimdi dayanamaz gene gelir. O zaman kapıyı sen aç ve kim olduğunu söyle. Ona daha fazla üzüntü vermeyelim. O gelmeden güzel elbiselerini giy.'* demiş. Kız bir gün pencereden bakarken Şah Yusuf'un geldiğini görmüş ve hemen giyinip Yusuf'u karşılamış. Şah kızı görür görmez karısı olduğunu anlamış. Ama bir türlü sormaya cesaret edememiş. Kız ona her şeyi anlatmış. Şah Yusuf teyzesinin elini öperek kızı götürmek için izin almış. Dev, *'Hadi bu kadar çektiğiniz yeter. Evinize dönün.'* demiş. Şah Yusuf saraya dönmüş. Saraydakiler onları gördüklerinde çok sevinmişler, çünkü Şah Yusuf kızıdan ayrıldığı günden beri kederinden hiç sarayına uğramamış. Saraydakiler öldü mü kaldı mı diye gece gündüz yas tutuyorlarmış. Şah kırk gün kırk gece düğün yapıp kızla evlenmiş. Üzerindeki lanet kalkmış. Kızın babasını ve kardeşlerini de sarayına getirtmiş. Sonsuza kadar mutluluk içinde yaşamışlar."

Hayat mutlu sonlara bayılıyordu. Gözlerinin kenarından sessizce süzülen bir yaş Ömer'in bileğine damlayınca doğrularak onu kendine çevirdi.

“Ağlıyor musun?”

“Karanlıklar içerisindeki Şah Yusuf sensin ve geceleri farklı bir insan olduğunu gören o kız da benim. Merakından yedi yıl boyunca senden uzak kaldı ve hatasını anlayarak acı çekti. Ben de senin o çiftlikteki halini görünce...” devamını getirmek için doğru sözcükleri aradı. “Senin gerçek kimliğini görünce senden ayrılmak zorunda kaldım. Gerçekten dediğin kadar varmış. Bu hikâye bizim hayatımıza benziyor.”

“Gözlerinden yaşlar düşmesini istemediğimi biliyorsun, yapma!” diyerek Hayat’ın alınına bir öpücük bıraktı Ömer.

“Elimde değil Ömer. Yanımdayken bile yokluğun aklıma geliyor, o acıları hatırlıyorum... Her şeyin henüz taze olmasından kaynaklı sanırım.”

Ömer onun acısını içine çekmek istiyordu. “Yedi yıl sonra hatırlamayacaksın.” diye bir yorumda bulununca Hayat gözyaşları içerisinde kıkırdadı.

“Haklısın. Ama ben seni yedi yıl sonra değil, bugün acısız hatırlamak istiyorum.” Kollarını kocasına sardı. Yüzünü göğsüne yasladı. ‘Yanımdayken seni hissetmek, asla orayı boş bilmemek istiyorum. Kollarımın arasındaki bu sıcaklığını, güvenini, korkusuzluğunu ve nefesini tüm duyularıyla bilmek istiyorum.’

“Daha öncesi için elimden bir şey gelmiyor Hayat’ım, ama bundan sonra tek bir anını bensiz geçirmemen için elimden geleni yapacağım.”

Ömer onun yüzünü avucuna alarak gözlerinin içine baktı. Akmayan yaşlar karanlığın altında gökyüzündeki ay kadar parlaktı.

“Meraklı bir kedi olduğun ve beni lanetimden kurtardığın için teşekkür ederim. Çünkü biliyorum, sen olmasaydın ben asla hakkımdaki gerçeği ortaya çıkaramazdım. O kadar cesaretim yoktu. Korkusuz korkak biriydim. En büyük korkum da sendin. Korkuma âşık ince bir telin üzerindeydi hayatım ve sen varlığınla dipten beni

Hayatın Ruhu

çıkardın. Seni seviyorum Hayat. Adın gibi ömrüme hayat olduğun için... Benim gibi çamura bulanmış kalbimi gözyaşlarınla yıkadığın için. Aldığım nefese binlerce şükretmemi sağlayan güzel gözlerin için, beni baba yaparak aile kurdurduğun için... Seni seviyorum.”

Hayat onu dudaklarıyla susturdu zira ağlaması durmak yerine daha fazla şiddetleniyordu. Geri çekildiğinde derin bir iç geçirdi.

“Seni seviyorum, *hayatımın ruhu...*”

“Seni seviyorum *Hayat'ımın ruhu!*”

SON

Teşekkürler

*Her son yeni bir başlangıçsa,
her başlangıçlarınızın mutlulukla gelmesini dilerim.
Baran için Esmâ, Burak için Betül ve sonra Ömer için Hayat...
Onlar geri kalan ömürlerini aşk ile yaşayacaklardı.
Yeniden savaşıacaklar, yeniden ayrılacaklar ama yeniden birlikte
nefes almaya devam edeceklerdi.
Hayat da böyle değil miydi? Bir Roller Coaster misali...
Dik yokuşlar, hızlı inişler...*

*Aşka âşık olmak, kelimelerin aşka dökülmesiyle başladı.
Geceler korkutucuydu, hüznün ve gözyaşı saklıydı o karanlık. Gecenin
ortasına ay gibi Hayat adında bir aşk doğdu, Ömer'in karanlığında
bir ışık. Taşlaşan kalplerin bir nedeni her zaman vardır ve o kalbi
canlandıran da bir aşk!
Aşk ile başladığım bu seriye okur desteği veren her bir kalbin değeri,
dünyadaki tüm cevherlerden daha değerlidir benim için. Uzun yollar
ve yıllar katettik. Duygular arası gel gitler yaşadık. Bitti dedik ama
Aşk bitti demeden bitmedik.*

Hayatın Ruhu

Benimle beraber rehine olup aşka rehin kalarak Hayatın Ruhu'nu bulduğunuz ve onları satırlara taşımama sebep olduğunuz için minnettarım. İyi ki varsınız.

Hayatın Ruhu'na son verirken ne kadar duygulandığımı fark ettim. Emek verdiğiniz her şey sizin can parçanızdır. Bir can parçama son verip onu da kitaplığıma yerleştirmenin duygusallığını yaşıyorum.

*Aşkı hiçbir zaman hayatınızdan çıkartmayın,
o var oldukça siz gerçek sizsiniz!*

Mutluluğa, Aşka ve Huzura Rehin kalın.

hayatın ruhu

SÜMEYYE AKARÇAY

KARANLIĞIN İÇİNE AY GİBİ DOĞAN BİR AŞKIN HİKÂYESİ

Ömer Erez, gündüzleri çiziksiz, kamusal kimliği ile başarılı bir iş adamı; geceleri ise kendisini rahatsız edenleri hiç düşünmeksizin acımasızca öldürecek kadar katil ruhludur. Yeraltı dünyasının korkmasına sebep olan bir ünü vardır ve lakabını hakkıyla taşıyarak ruhu gibi hayatını da siyaha bürümüştür. Tüm yaşantısını keskin bir çerçeve içerisinde ele alan, emirlerinden asla dönmeyen gözü kara adamın karşısına üç farklı kişiliği ile Hayat çıkınca artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Hayattaki tek dayanağı olan babasının sağlığı için geleceğini feda eden Hayat Tanber, kendini sonu bulunmaz bir yolun içerisinde bulur. Adı gibi hayatın onu nereye götüreceği belli olmayan karanlık bir yola doğru çektiğinden habersizdir. Verdiği ani karar ya mutsuz edecek ya da mutluluğa boğacaktır.

Her ruhun kendine ait renkleri vardır.
Hayatı gökkuşağına boyar ya da simsiyaha.

Ömer'in karanlık gecesine
ay ışığı gibi doğan bir Hayat'ın hikâyesi...

₺25

